Bà Xã Mạnh Mẽ Của Trùm Xã Hội Đen

Contents

Bà Xã Mạnh Mẽ Của Trùm Xã Hội Đen **3**

1. Chương 1: Thị Trưởng Tương Lai Bị Cường Bạo . . . 3
2. Chương 2: Cô Để Lại Cho Anh Dấu Ấn . . . 7
3. Chương 3: Cô Gái Này Quá Mạnh Mẽ . . . 10
4. Chương 4: Người Tự Kỷ Như Anh Lại Có Chút Ngốc Nghếch . . . 13
5. Chương 5: Chọc Tức Lẫn Nhau Để Khỏe Mạnh Hơn . . . 16
6. Chương 6: Về Sau Gọi Tôi Là Thị Trưởng . . . 18
7. Chương 7: Cô Bé, Em Trốn Không Thoát Đâu . . . 21
8. Chương 8: Con Chọn Yến Hoài Làm Vợ . . . 24
9. Chương 9: Phía Dưới Của Anh Rất Đau . . . 26
10. Chương 10: Bạn Trai Của Em Chính Là Anh . . . 29
11. Chương 11: An Ủi Em Trai Nhỏ Một Chút . . . 31
12. Chương 12: Bé Ơi!để Anh Sửa Khóa . . . 34
13. Chương 13: Anh Thích Em . . . 36
14. Chương 14: Bé Ơi, Ăn Nhanh Lên! . . . 38
15. Chương 15: Em Với Anh Cùng Một Đường . . . 41
16. Chương 16: Tôi Chơi Anh Đó! . . . 43
17. Chương 17: Anh Nhịn Nhục . . . 45
18. Chương 18: Tôi Mới Là Bạn Trai Của Cô Ấy . . . 48
19. Chương 19: Triều Trạch Nịnh Nọt Có Vấn Đề . . . 51
20. Chương 20: Khấu Kiệt Đánh Tên Cặn Bã Không Thương Tiếc . . . 54
21. Chương 21: Trò Đùa Giữa Hai Người Anh Em . . . 57
22. Chương 22: Lần Đầu Tiên Thổn Thức Vì Em . . . 59
23. Chương 23: Thư Ký Thị Trường Không Dễ Làm . . . 62
24. Chương 24: Có Thể Lấy Anh Không? . . . 64
25. Chương 25: Rơi Vào 'scandal Ảnh Khỏa Thân' . . . 66
26. Chương 26: Yêu Lại Không Biết Yêu Thế Nào? . . . 69
27. Chương 27: Anh Sẽ Nghe Em Nói Yêu Anh . . . 72
28. Chương 28: Cùng Em Sống Hoặc Cùng Em Chết . . . 74
29. Chương 29: Bằng Không, Để Tôi Bảo Vệ Anh . . . 76
30. Chương 30: Dành Cho Em Trọn Đêm Ấm Áp . . . 78
31. Chương 31: Em Yêu, Đùa Với Lửa Sao . . . 80
32. Chương 32: Bữa Sáng Này Rất Mập Mờ . . . 82
33. Chương 33: Hiện Tại Và Tương Lai . . . 84
34. Chương 35: Ở Lại Chứng Minh Em Yêu Anh . . . 87
35. Chương 36: Cứu Anh Ấy, Không Thì Anh Chết Đi! . . . 89
36. Chương 37: Tam Đại Cuồng Long Tề Tựu . . . 91
37. Chương 38: Đừng Cự Tuyệt Tình Yêu Của Anh Nữa . . . 93
38. Chương 39: Sòng Bạc Giải Trí Ngầm (1) . . . 95
39. Chương 40: Kề Vai Sát Cánh Cùng Sống Chết(1) . . . 98
40. Chương 41: Đói Bụng Sao?anh Cho Em Ăn . . . 100

41. Chương 42: Ôm Em Đến Thiên Hoang Địa Lão* . . . 102
42. Chương 43: Vì Yêu Leo Lên Mười Chín Tầng Lầu . . . 102
43. Chương 44: Đến Mức Độ?không Phải Cô Ấy Thì Không Cưới! . . . 104
44. Chương 45: Ông Muốn Cháu Và Con Bé Đó Chia Tay . . . 106
45. Chương 46: Dương Miêu Miêu Uy Hiếp . . . 107
46. Chương 47: Dương Giới Thừa Bị Khấu Kiệt Đánh Cho Một Trận . . . 109
47. Chương 48: Sân Khấu Của Anh Em Nhà Họ Dương . . . 111
48. Chương 49: Yến Hoài Chọc Cho Tức Chết . . . 113
49. Chương 50: Liên Thủ - Vợ Chồng Smith . . . 114
50. Chương 51: Đến Bệnh Viện Thăm Ngài Khấu Đức . . . 116
51. Chương 52: Mau Mau Gọi Ông Nội . . . 117
52. Chương 53: Vì Yêu Nhau Cùng Nhau Làm Bữa Tối . . . 119
53. Chương 54: Một Cô Gái Nữa Sẽ Trở Về . . . 121
54. Chương 55: Trận Tập Kết Đêm Nay (1) . . . 122
55. Chương 56: Gặp Gỡ Đối Thủ Truyền Kiếp . . . 124
56. Chương 57: Ba Người Có Việc Nghị Sự . . . 125
57. Chương 58: Anh Là Người Giúp Anh Tắm Rửa . . . 127
58. Chương 59: Nhạc Không Thượng Khác Thường . . . 128
59. Chương 60: Cự Tuyệt " Trái Tim Hạo Hải" . . . 129
60. Chương 61: Khấu Tử Liên Phản Đối Vô Hiệu Lực . . . 130
61. Chương 62: Chứng Cứ Của Khẩu Tử Liên . . . 132
62. Chương 63: Một Màn Thậm Thụt Của Hai Cô Gái . . . 133
63. Chương 64: Bất Thình Lình Xảy Ra Động Đất . . . 134
64. Chương 65: Sau Lưng Dương Thị Có Người Hỗ Trợ . . . 134
65. Chương 66: Đối Thủ Thần Bí Xuất Hiện . . . 136
66. Chương 67: Báo Cáo, Số Liệu Phân Tích . . . 137
67. Chương 68: "anh Lại Dám Đánh Em?" . . . 138
68. Chương 69: Thì Thầm Gọi Món Ăn . . . 140
69. Chương 70: Chạm Mặt Khi Dùng Cơm Tối . . . 142
70. Chương 71: Ba Mẹ Nuôi Bị Bắt Cóc . . . 143
71. Chương 72: Hai Người Thi Nhau Tranh Tài . . . 145
72. Chương 73: Nữ Thủ Lĩnh Chuyên Trị Súng Ống Đạn Dược . . . 146
73. Chương 74: Mẹ Của Anh Tên Là Tần Liễm . . . 148
74. Chương 75: Tìm Bóng Lưng Nơi Phi Trường . . . 149
75. Chương 76: Chuyện Xưa Ấy Ai Sẽ Trả Lời . . . 149
76. Chương 77: Vùng Hoang Dã, Khoảnh Khắc Trên Bãi Biển . . . 151
77. Chương 78: Đọ Sức Sau Khi Tranh Đấu . . . 181
78. Chương 79: Cửa Khẩu Bến Tàu, Sóng Gió Nổi Lên. . . . 203
79. Chương 80: Gặp Lại Cố Nhân Trên Bờ Biển. . . . 217
80. Chương 81: Làm Rõ Một Chút Đầu Mối . . . 230
81. Chương 82: Đối Thủ Thần Bí Lại Là . . . 233
82. Chương 83: Thứ Bảy Tuần Sau Chúng Ta Kết Hôn . . . 237
83. Chương 84 . . . 243
84. Chương 85: Muốn Dùng Hôn Lễ Làm Tiền Đánh Cuộc . . . 245
85. Chương 86: Chương 91 Gián Điệp Xuất Đầu Lộ Diện . . . 248
86. Chương 87: Chương 91.2 . . . 254
87. Chương 88: Ác Ma Tiếp Tục Gây Sóng Gió. . . . 256
88. Chương 89: Chương 93: Nhân Gian Đều Có Người Biến Thái . . . 261
89. Chương 90: Chương 94 . . . 265
90. Chương 90: Chương 94: Cô Giống Như Một Nữ Hoàng . . . 265
91. Chương 91: Chương 95 . . . 269
92. Chương 91: Chương 95: Hậu Quả Của Việc Không An Phận . . . 269
93. Chương 92: Chương 96 . . . 274

94. Chương 92: Chương 96: Ảnh Cưới Bắt Đầu Phong Ba. 274
95. Chương 93: Chương 97 277
96. Chương 93: Đại Kết Cục (1) 277
97. Chương 94: Chương 98 281
98. Chương 94: Đại Kết Cục (2) 281
99. Chương 95: Chương 99 284
100. Chương 95: Đại Kết Cục (3) 284
101. Chương 96: Chương 100 287
102. Chương 96: Đại Kết Cục (cuối) 287

Bà Xã Mạnh Mẽ Của Trùm Xã Hội Đen

Giới thiệu
Yến Hoài - Nhân vật làm mưa làm gió, có tầm ảnh hưởng nhất thành phố M, ăn sạch hắc bạch lưỡng

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ba-xa-manh-me-cua-trum-xa-hoi-den

1. Chương 1: Thị Trưởng Tương Lai Bị Cường Bạo

Trên con đường lớn sáng loáng, một chiếc Mercedes Benz cao cấp chạy vụt qua, dưới ánh mắt hâm mộ của biết bao nhiêu người, trực tiếp dừng lại trước cửa Dạ Thành Túy Sinh – Khu vui chơi giải trí nổi tiếng nhất thành phố D.

Xe vừa dừng lại, ước chừng có hơn năm mươi người vội vàng chạy từ bên trong Dạ Thành Túy Sinh ra ngoài, cung kính xếp thành hai hàng ngang, trong đó có một chú tầm ba mươi lăm tuổi, ăn mặc rất hợp thời trang đi ra. Ông ta vỗ vỗ bộ âu phục chỉnh tề trên người, đến gần chiếc xe hơi, ưu nhã khom lưng, duỗi tay mở cửa xe.

Một cặp đùi thon dài chìa ra ngoài trước, đôi giày này, là giày da cá sấu cao cấp xa hoa, ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào nó, tỏa ra vầng hào quang chói mắt.

Tiếp theo là đỉnh đầu cao ngạo chui ra từ khỏi xe.

“A!”

“Oa!”

Mấy cô gái đứng ven đường nhìn dáng vẻ của người này, thét lên. Thậm chí, thậm chí còn có người hôn mê bất tỉnh. (QA: làm quá ko hà=)))

Nhìn người đàn ông, ước khoảng hai mươi lăm tuổi, mái tóc đen nhánh tỏa sáng, với kiểu tóc thịnh hành nhất hiện nay, gió thổi qua, tóc cũng sẽ không rối. Điển hình là cả thế giới có xảy ra hỗn loạn thì mái tóc của anh ta cũng sẽ không rối loạn.

Lúc này, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong, bên ngoài là một bộ âu phục phẳng phiu.

Khí sắc hồng hào, vóc người cao ráo cường tráng, mày rậm hình lưỡi kiếm nhếch lên, môi mỏng khép hờ, nghe thấy tiếng la hét chói tai chung quanh, khóe miệng khẽ nở nụ cười, ánh mắt sáng tựa như sao trời, khiến người ta không kềm lòng được muốn đưa tay hái, thử xem tư vị là gì.

"Thiếu gia!" Chú ba mươi lăm tuổi ban nãy làm ra tư thế cung kính, lên tiếng gọi.

Khấu Kiệt khe khẽ gật đầu, nhìn chú ấy: "Chú Hoàng, làm tốt lắm."

"Đều là do công bồi dưỡng của thiếu gia!" Người được gọi là chú Hoàng, tên đầy đủ là Hoàng Thiên, lập tức cúi đầu khom lưng.

Cuối xuân, tiết trời có hơi nóng, vừa đi vào trong Dạ Thành Túy Sinh, Khấu Kiệt cởi bỏ lớp áo khoác trên người, trực tiếp ném cho đám thuộc hạ bên cạnh, biểu diễn một màn thoát y thanh thoát.

Hành động này tiếp tục khiến mấy cô mê trai kia thét lên chói tai liên hồi.

Khấu Kiệt cực kỳ thích cái cảm giác này, khẽ mỉm cười với đám đông đang nhìn mình thoát y, sau đó tiến vào bên trong gian phòng cao cấp.

"Oa! Oa! Oa! Anh ấy cười với tôi kìa! Anh ấy nhìn tôi cười!" Một cô gái mê trai hét lên, lấy tay che miệng.

Mấy cô gái chung quanh nhìn cái cô háo sắc kia: "Thôi đi, vừa nãy là anh ấy cười với chúng tôi. Khoe khoang gì chứ!"

"Cô đang đố kỵ! Rõ ràng anh ấy cười với tôi!" Đám con gái ở bên ngoài không ngừng cãi vả, mà kẻ đầu têu đã đi sâu vào bên trong.

Ban đêm ở Dạ Thành Túy Sinh, nhạc rock'n roll bập bùng hai bên lỗ tai, nào là mấy em xinh đẹp uốn éo vặn vẹo điên cuồng, nào là mấy cô người mẫu biểu diễn những tiết mục với số lượng có hạn…..

Đừng bảo nơi đây chưa đủ kích thích, một khi đã vào nơi này, chỉ cần bạn muốn chơi như thế nào, là sẽ có thể làm như thế ấy.

Tiếng ồn ào vang dội, trong ấy có một gian phòng thật to, không cho phép ai đến gần, ngoài cửa còn có mấy tên vệ sĩ áo đen đứng canh giữ.

Lúc này, một đoàn người không ngừng đi tới từ đằng xa.

Cầm đầu chính là Khấu Kiệt.

Bây giờ anh khoác trên mình chiếc áo sơ mi trắng, cơ bụng săn chắc trên người ẩn hiện dưới lớp áo mỏng, làn da màu lúa mì thoắt ẩn thoát hiện bên trong.

Có khoảng năm mươi tên vệ sĩ đi theo sau lưng Khấu Kiệt, mà người dẫn anh tiến vào nơi này vẫn là Hoàng Thiên.

"Cô ấy có ở bên trong không?" Khấu Kiệt nheo mắt, hàng lông mi dài giật giật.

"Có, thiếu gia!" Hoàng Thiên lập tức trả lời.

"Cô ấy không chống cự?"

"Ban đầu có chút ít, sau đó. . . . . ." Khóe miệng Hoàng Thiên nhếch lên nụ cười sâu xa.

"Đủ rồi!" Khấu Kiệt ngắt lời ông ta, bản thân anh không thích người úp úp mở mở. Nói xong, lập tức nhảy vào trong phòng: "Ra ngoài!"

"Dạ!" Mấy người đi theo phía sau hô lên một tiếng, đứng đợi bên ngoài.

"Bùm" một tiếng, cánh cửa kia nặng nề đóng lại.

Khấu Kiệt đi về hướng giường ngủ.

Xuyên qua mấy gian phòng, cuối cùng cũng nhìn thấy người kia.

Cô gái đang nằm trên giường vẫn mặc bộ trang phục giống như trước, nhưng lúc này lại đưa lưng về phía Khấu Kiệt, ngủ thật say.

Chẳng những không đắp chăn, mà thêm vào đó, bộ trang phục bí ẩn này cứ hiện rõ mồn một trước mặt đàn ông.

Người đàn ông nện từng bước vững chãi đến trước mặt cô gái kia, trong lòng kêu gào muốn nhìn qua dáng vẻ của cô ấy một chút.

Gương mặt trái xoan tôn lên nước da trắng mịn, đôi chân mày thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm như anh đào, hàng lông mi dài cong vút, khe khẽ động.

Đưa tay sờ thử, bây giờ cô gái này cũng không còn mạnh mẽ như trước, mình không cần phải sợ.

Khấu Kiệt vừa nghĩ đến đây, liền chìa tay chạm lên gương mặt của cô ấy.

Dấu tay in lên từng tấc da thịt non mềm như da em bé, cảm giác ấm áp này, xúc cảm nhẵn mịn cứ thể truyền thẳng vào thần kinh của Khấu Kiệt, xuyên qua tứ chi của anh, giống như vừa bị ai đó đánh ột cái mà giật mình.

Một khi đến gần liền không có cách nào rời khỏi.

Hít sâu một hơi, Khấu Kiệt nhìn vẻ đẹp làm say lòng người của cô gái, ổn định cảm giác rung động trong lòng mình.

Khấu Kiệt nhìn cô từ trên cao xuống: "Yến Hoài, cô chỉ là một cô gái nhỏ, cần gì phải tranh giành chức vị thị trưởng với tôi?"

Cô gái tên Yến Hoài không hề nhúc nhích, mà Khấu Kiệt cũng ngồi vào chỗ trống bên cạnh cô.

"Không biết tôi là Huyền Ưng, trùm xã hội đen của thành phố D này cũng được, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng nghe đến danh tiếng của tập đoàn Khấu thị chứ! Mới từ dưới quê ở thành phố M lên sao? Còn nói cái gì mà đi du học Mỹ? Chưa từng trải việc đời à? Tranh giành vị trí thị trưởng với tôi?" Khấu Kiệt nhích đến gần gương mặt của Yến Hoài, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô.

Hơi nóng khiến hàng lông mi của Yến Hoài giật giật, Khấu Kiệt hơi nhấc đầu lên, xem chừng biến hóa của cô.

Lúc này Yến Hoài chép chép miệng, dường như đang thưởng thức một món ngon nào đó, tiếp theo, hơi động đậy người một chút, đổi hướng, phơi bày cơ thể, dáng vẻ này quyến rũ cực kỳ.

Khấu Kiệt là một người đàn ông bình thường, hầu kết náo loạn một phen.

Thật ra thì lần này đánh thuốc mê cô ấy, bắt đến đây, chẳng qua chỉ muốn cảnh cáo một chút, hù dọa cô ấy, không để cô ấy đi tranh giành chức vị thị trưởng kia với anh, bởi vì ông già ở nhà cứ bắt mình phải cưới hòn ngọc quý Dương Miêu Miêu của trùm thương mại, mà thứ có thể khiến mình cự tuyệt hôn ước chính là chức vị thị trưởng này.

Vì vậy, lần này chỉ có thể thành công! Ngờ đâu cô gái này được điều động từ thành phố M đến thành phố D. Nghe nói cô ấy cũng làm mưa làm gió ở thành phố M, không biết tại sao lại đến một nơi xa lạ thế này. Bây giờ còn đi đấu đá tranh giành chức vị thị trưởng với mình.

……

Nghĩ muốn giết chết cô ấy, thế nhưng cụ ông ở nhà lại nói đi trước phòng ngừa – bảo không thể dùng chút thủ đoạn này được. Không thể động đến cô gái kia. Huống chi, mình là tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị, cháu trai của Tham mưu trưởng quân khu Hoa Long, sao lại đi dùng chút thủ đoạn này thật chứ.

Nhưng, thật ra thì, Khấu Kiệt rất muốn nói với cụ ông – con còn là bang chủ Huyền Ưng của Hoa long bang.

Nhưng mà, cụ ông không thể tức giận, không thể để cho ông biết thân phận này của mình. Suy nghĩ thử xem, cháu trai của một Tham mưu trưởng quân khu là một đại ca xã hội đen, có thể chịu nổi sao?

Được rồi, xem như là Khấu Kiệt này đành phải đối phó với cô theo cách khác vậy. Khấu Kiệt nghĩ thầm trong lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc của cô gái, khóe môi lóe lên nụ cười thông minh.

Lấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số màu đen H4D trị giá 6027.5 vạn từ trên giá sách ra, Khấu Kiệt loay hoay, nghĩ đến chốc lát nữa thôi cô gái này sẽ được 'đặc tả.'

"Ừm!" một tiếng, cô gái kia còn phát ra một tiếng rên yêu kiều.

Khấu Kiệt sững sờ, trong tay còn đang cầm máy ảnh để điều chỉnh tiêu cự, động tác kia chợt dừng lại giữa không trung, xoay người, lập tức nhìn thấy cô gái ấy đang cọ xát da thịt của chính mình.

Sắc mặt kia cực kỳ hồng hào.

Đôi mắt đen của Khấu Kiệt lắng đọng, dần trở nên sâu xa.

Lúc này, cô ấy đang tự xé rách quần áo trên người.

Cô ấy đang làm gì?

Khấu Kiệt đặt chiếc máy ảnh lại trên bàn, trực tiếp đi về phía cô gái kia.

"Bịch" Yến Hoài rơi xuống đất.

Khấu Kiệt nhíu mày, cô gái kia, tạm thời xem như là vì khuôn mặt xinh đẹp của cô, tôi ra tay đỡ cô một lần.

Khấu Kiệt tìm ình một cái cớ, bàn tay to liền ôm lấy vòng eo mảnh dẻ của Yến Hoài.

Ai chẳng biết, Yến Hoài đang dựa vào trên người Khấu Kiệt, không cẩn thận, cái chân nhỏ kia của cô lại giẫm ngay lên lai quần của Khấu Kiệt.

"Oành!" Hai người ngã ngay trên giường lớn!

Tư thế lúc này, điển hình là nam trên nữ dưới. Mà lúc bấy giờ Yến Hoài cũng đã tỉnh táo được phần nào, mơ mơ màng màng nhìn người đàn ông trước mắt, cơ thể đang nóng đến bỏng rát.

Chết tiệt, Yến Hoài kêu lên trong lòng, tuy không thấy rõ người trước mặt là ai, nhưng, hình như ngoại hình cũng không tệ, huống chi trong bụng đang bị lửa đốt hừng hực, coi như là, đành chiếm tiện nghi của người đàn ông này vậy!

Nghĩ đến đây, bàn tay nhỏ bé của Yến Hoài đã sờ lên lồng ngực của người đàn ông.

Cô ấy đang làm gì? Khấu Kiệt hơi phát cáu trong lòng.

Nếu như không phải tại ông cụ, mình đã sớm để cho người khác đến giết cô ấy.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại như không hề có khớp xương khẽ di chuyển trên lớp áo sơ mi của người đàn ông.

Còn đôi môi nhỏ nhắn kia lại chủ động hôn lên.

Nhìn gương mặt cô đỏ hồng vì nóng, Khấu Kiệt nở nụ cười, thì ra là cô gái này. Bị bỏ thuốc, Hoàng Thiên kia tạo sao lại xuyên tạc ý của mình, mình không bảo chú ấy dùng thuốc.

Đáng chết!

Mà vào lúc này, bàn tay nhỏ bé của cô ấy lại to gan sờ soạng xuống phía bên dưới của người đàn ông…..

"Cô kia! Cô biết mình đang làm gì không?" Khấu Kiệt tóm lấy tay cô.

Dường như Yến Hoài không hề nghe thấy, tác dụng của thuốc đã khiến đầu óc cô mất kiểm soát, dần dần khuếch tán đến vô cùng vô tận.

Chiếc lưỡi thơm tho chủ động trước, mà lúc này Khấu Kiệt há có thể nhịn được? Mình không phải là Liễu Hạ Huệ! Cũng cần phụ nữ! Tuy mình vẫn còn khống chế được rất tốt, nhưng, lúc này cô ấy đẹp đến nỗi khiến người ta không thể không chạm vào.

Phía dưới đã có phản ứng, Khấu Kiệt nhíu mày, là cô chủ động đến. Không phải là tôi ép buộc cô. Khấu Kiệt muốn cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người cô, còn cô gái ấy cũng phối hợp hết sức khéo léo.

Thành thạo, áo sơ mi của đàn ông đã nằm chễm chệ trên mặt đất.

Mà lúc này, cô gái đang gấp gáp cởi bỏ quần xi-líp của anh. (=)))

Gương mặt Khấu Kiệt hiện đầy vạch đen, có cô gái nào gấp gáp đến mức này không?

Hình như anh đã quên mất là ai đi bắt cô ấy đến đây, sau đó là ai đã biến cô ấy thành như vậy.

Cô từ từ châm lửa trên người anh, mà vật ấy của đàn ông cũng đã sớm thức tỉnh. Mỗi một tấc da thịt đều khao khác nhiệt độ của đối phương. Từng tế bào đang không ngừng kêu gọi, muốn cháy lên, cháy lên nữa.

Rên lên một tiếng, người đàn ông đã đi vào. Nhưng, cô gái cũng hét lên một tiếng rõ to. Ngay sau đó, một hàm răng liền phập ngay vào bả vai của người đàn ông, nhưng vào tình huống này, ai lại đi chú ý đến điểm ấy.

Khấu Kiệt rõ ràng cảm giác được một tầng cách trở kia.

Cô ấy vẫn còn!

Khấu Kiệt khẽ cười, vẫn là không thiệt thòi đâu! Cô cũng là người phụ nữ đầu tiên của tôi. Tuy nhiên, dáng vẻ khổ sở của cô vào lúc này làm cho anh không dám cử động.

Hôn lên đôi mắt nhòe lệ, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô: "Bảo bối, tin rằng kỹ thuật của anh sẽ làm cho em vui vẻ!" Vừa dứt lời, bên dưới đã bắt đầu chuyển động.

Còn đôi môi mềm mại ấy đã bị người đàn ông chiếm đoạt…..

Trong phòng, tiếng thở gấp, tiếng rên, tiếng gầm gừ, rất nhiều tiếng động xen kẽ vào nhau….

Cũng may, đây là phòng thượng hạng, hiệu quả cách âm cực kỳ tốt, người bên ngoài căn bản không thể nghe thấy những âm thanh sướng tai như vậy.

Ngoài cửa, một người đàn ông khoác chiếc áo màu trắng, bên dưới mặc một chiếc quần jeans cao cấp đi về phía căn phòng.

"Khấu thiếu gia đâu?" Người đàn ông nhìn về phía bọn thuộc hạ, khẽ mỉm cười.

Hoàng Thiên nhanh chóng tiến lên, ngăn anh ta lại: "Ngài Thương, xin chờ một lát!"

"Chờ?" Người được gọi là 'ngài Thương' đưa mắt nhìn về phía Hoàng Thiên, đôi mày rậm giật giật: "Anh ta đang làm gì?"

~Hết Chương 1~

2. Chương 2: Cô Để Lại Cho Anh Dấu Ấn

"Thế nào? Rốt cuộc anh ta cũng nhịn không được nữa, cần phụ nữ?" Thương Truy Ý điều chỉnh lại tư thế của mình một chút: "Tôi còn tưởng rằng anh ta là hòa thượng!"

Nói xong, khẽ mỉm cười với Hoàng Thiên: "Xong chuyện bảo anh ta tới tìm tôi, vẫn chỗ cũ." Dứt lời đi về hướng được gọi là chỗ cũ, đó là nơi làm việc bí mật của hai ông chủ tối cao ở Dạ Thành Túy Sinh.die»nd anl«equ»yd«on

Hoàng Thiên nhìn theo bóng lưng anh vừa rời khỏi, thở hắt ra một hơi. Cũng không biết Khấu Kiệt có hài lòng hay không nữa, sau khi mình nhận được lệnh của anh ta, lập tức đóng giả thành người của chính phủ, lừa gạt cô gái vừa bước xuống phi trường, không ngờ cô gái kia vừa lên xe liền phát hiện được ngay, không thể làm gì khác hơn là dùng thuốc để khống chế cô ấy đem về đây.

Bất quá, tình huống hiện giờ, hình như cũng không tệ lắm!

Vừa nghĩ đến đây, Hoàng Thiên liền nhếch môi cười cười. Thật sự mình vẫn rất thông minh, vừa đoán liền hiểu ngay ý của thiếu gia.

Đương lúc Hoàng Thiên đang đắc chí, một người thuộc hạ mặc áo màu đỏ, quần ống loe màu đen vội vàng chạy tới từ đằng xa.

"Chú Hoàng!" Người đàn ông rối rít kêu.

Hoàng Thiên lập tức đi lên đón lấy người đàn ông kia: "Đi ra xa một chút nói chuyện, đừng quấy rầy thiếu gia!" Nói xong đưa tay vẫy vẫy.

"Như vậy. . . . . ." Người đàn ông lập tức tiến lên, nói thầm vào tai Hoàng Thiên.

"Như vậy đi, Tiểu Lưu, tự cậu đi giải quyết trước, trong vòng ba ngày không được cho bọn họ ra ngoài." Hoàng Thiên nhíu nhíu mày, liếc nhìn gian phòng cao cấp một chút, lại đưa ánh mắt về phía Tiểu Lưu.

Tiểu Lưu gật đầu một cái, nhưng, ngay sau đó lại nói: "Chú Hoàng, không được đâu! Đã có mấy anh em chúng ta bị bắt vào cục công an. Chú có nghĩ là thiếu gia nên ra mặt một chút không? Bằng không bên trong lại tiếp tục nháo nhào cho xem."

Hoàng Thiên suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, lúc này nên để Khấu Kiệt ra tay, dù sao anh ta cũng là cháu trai của Tham Mưu Trưởng quân khu Hoa Long, ít nhiều gì thì mấy người ở cục công an kia cũng sẽ nể mặt vài phần.

"Được rồi!" Hoàng Thiên nói: "Cậu bảo mấy anh em cố cầm cự một chút, tôi đi thông báo với thiếu gia."

"Vâng!" Tiểu Lưu lập tức xoay người đi về hướng vừa tới ban nãy.

Hoàng Thiên xoay người, bước nhanh về phía gian phòng cao cấp.

Bên trong phòng.

Không biết Khấu Kiệt đã thỏa mãn ham muốn Yến Hoài bao nhiêu lần, còn Yến Hoài cũng vì đốm lửa rạo rực trong lòng kia mà không thể làm gì khác hơn là phối hợp với anh.

Cuối cùng cả hai đều mệt đến ngủ mê man.

Nhưng, lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Khấu Kiệt trở mình, ôm chặt cô gái nằm bên cạnh.

Tiếng gõ cửa lại vang lên.die»nd anl«equ»yd«on

Khấu Kiệt nhíu nhíu mày, mắng thầm trong miệng, nhưng vẫn bước xuống giường, đến gần trước cửa.

Đối với những gian phòng VIP dạng này, bởi vì hiệu quả cách âm cực kỳ cao, vì thế cửa phòng sẽ có hai bên, một bên dành riêng cho việc đối thoại, đại loại như dùng điện thoại, có thể giao tiếp thông qua một lớp cửa.

Giữa máy truyền âm vang lên tiếng nói của Hoàng Thiên: "Thiếu gia, làm phiền rồi!"

"Ông thật sự làm phiền đến tôi!" Khấu Kiệt trầm giọng nói.

Còn bên kia, Hoàng Thiên đã bắt đầu chảy mồ hôi, tự bản thân cũng biết làm phiền đến anh ta sẽ chẳng có kết quả gì tốt, nhưng, vấn đề này liên quan đến bang phái của mình – lợi ích của Hoa Long bang ở thành phố M, chỉ mong khi nói ra, thiếu gia có thể làm giảm bớt mức độ nghiêm trọng của nó.

"Có người gây hấn đánh nhau ở thành phố M, bây giờ mấy anh em của chúng ta đã bị mang vào cục công an, mọi người hy vọng cậu có thể ra mặt, dù sao, thiếu gia cũng là cháu trai của Tham Mưu Trưởng quân khu Hoa Long, hoặc là có thể…." Hoàng Thiên cúi đầu khom lưng trình bày, vừa dùng mi mắt liếc trộm Khấu Kiệt, dùng sức nghĩ xem phản ứng của anh như thế nào, để tùy thời còn đổi chiến lược khác.

Khấu Kiệt nheo con mắt hơi nhuốm màu xanh lam, suy nghĩ một chút, nói: "Mười phút!" Nói xong, lập tức tắt máy truyền âm.

Hoàng Thiên thở phào một hơi, xem ra là mình đoán già hóa non. Hoặc là bởi vì thiếu gia vừa nếm được mùi vị phụ nữ, cho nên mới không trách phạt mình. Theo như lời anh ta nói là mười phút, chờ mười phút sau anh ta sẽ đi cùng mình đến thành phố M làm chuyện kia.

Khấu Kiệt xoay người, nhìn thấy cô gái nằm trên giường vẫn chưa tỉnh, thị giác lại bắt đầu bị lấp đầy, ngọn lửa dục vọng bắt đầu thiêu đốt trong lòng. Mình vừa đắp kín chăn cho cô ấy, thế mà lại đạp ra rồi, để lộ ra dáng vẻ mềm mại. Đúng là đang khiêu chiến với sự nhẫn nại của mình.

Nhưng, Khấu Kiệt vẫn nhịn được, mình là một người có lực khống chế rất mạnh, xúc cảm mạnh mẽ vừa nãy, là do cô ấy quá chủ động, thế nên mình mới không nhịn nổi thôi.

Khấu Kiệt đè nén đốm lửa trong lòng, nhíu mày, tầm mắt rơi xuống ngay bên cạnh Yến Hoài, đó là cái chăn.

Cái cô này thật là, rất thích đạp chăn sao?

Thầm nghĩ như vậy, Khấu Kiệt bước đến, nhoài người qua dáng vẻ hấp dẫn mê hoặc bên dưới, đắp chăn lại ngay ngắn, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ vài cái tượng trưng lên chăn.

Nhưng, lúc này Khấu Kiệt lại ngây ngẩn cả người, mình thành ra dáng vẻ này từ bao giờ?

Đắp chăn ột cô gái không quen biết? Vốn dĩ còn cho rằng phụ nữ hết sức phiền toái, thế nên mới luôn cự tuyệt những cử chỉ ôm ấp yêu thương của phụ nữ, thế nào? Nhưng bây giờ lại đi đắp chăn ột cô gái?

Đổ mồ hôi !©¸®!die»nd anl«equ»yd«on

Khấu Kiệt bĩu môi, mở miệng nhưng không nói gì, đi về phía phòng tắm.

Tiếng nước chảy ào ào vang lên, vóc người hoàn mỹ của Khấu Kiệt liền hiện rõ trong tấm gương khổng lồ, Khấu Kiệt vừa soi vào gương, vừa tắm. (QA: giống mình lụm trúng anh bất bình thường rồi!).

Lúc này chợt phát hiện, trên vai của mình có một dấu răng thật sâu.

Đột nhiên nhớ tới, trong giây phút hoan ái kia, cô ấy đã cắn một phát rõ sâu vào bả vai mình.

Cô ấy rất đau? Cái này có được tính là đóng dấu không? Cô ấy đóng dấu lên mình?

Khấu Kiệt nhíu mày lần nữa, không thèm nghĩ đến vấn đề này, tắm rửa sạch sẽ đôi ba lần, thay một bộ quần áo tinh tươm rồi đi ra ngoài.

"Mang cô ấy về phòng VIP thường đi, bảo nữ giúp việc tắm rửa sạch sẽ hộ cô ấy. Đừng cho cô ấy biết là ai làm, hiểu chưa?" Khấu Kiệt vừa bước ra khỏi phòng, lập tức ra lệnh cho đám người chung quanh.

Tất cả mọi người đều gật đầu một cái, BOSS nói chuyện, ai dám không nghe?

Khấu Kiệt nắm chặt dây thắt lưng của mình, nhanh chóng đi ra ngoài.

Động tác này, liền làm người ta nghĩ ngay đến cái đó……Hình tượng oai hùng của Khấu thiếu gia đã bị suy giảm đáng kể.

Được rồi, nhưng mà Khấu Kiệt cũng không để ý đến điểm này, vẫn anh dũng sải bước ra ngoài…….

Không biết đã trải qua bao lâu, Yến Hoài mới tỉnh lại, vừa mở mắt liền phát hiện mình đang ở một nơi chẳng quen thuộc chút nào.

Yến Hoài cảnh giác, lập tức phản xạ như cây cung nhảy dựng lên từ trên giường.

"A!" Yến Hoài đau đớn kêu lên một tiếng, quên mất bản thân đã trải qua một cơn điên cuồng vào hôm qua.

Yến Hoài nhìn lại cơ thể của mình, vẫn còn mặc quần áo chỉnh tề, nhưng, cảm thấy có gì đó không đúng, mặc dù kiểu dáng của bộ quần áo này đúng là của mình, tuy nhiên, sao lại mới như thế!

Cơ thể đau nhức cỡ nào. Tất cả đều tự tố giác, tối hôm qua không phải là một giấc mơ, mình thật sự bị người ta cường bạo rồi!

Nghĩ tới đây, Yến Hoài cuộn tay thành quả đấm, mấy đốt ngón tay kêu lên 'răng rắc.'

Đáng chết! Nhưng, cũng không tồi, cảm giác như cơ thể đã được ai đó tắm rửa sạch sẽ, ít nhất bên dưới cũng không quá dính.

Yến Hoài nhanh chóng khôi phục lại sự tỉnh táo, nếu như mình có thể hòa hợp với cả hắc đạo lẫn bạch đạo như cá gặp nước, vậy thì đương nhiên có năng lực để xử lý mấy tình huống bất ngờ này. Không bình tĩnh thì không làm được chuyện gì cả.

Lặng lẽ mở cửa, nhưng chẳng có gì khác thường xảy ra.

Trong lòng Yến Hoài tràn đầy nghi vấn, không phải là mình bị người ta bắt cóc, sau đó bị cưỡng bạo ư? Tại sao chẳng có ai canh giữ? Tình huống bây giờ là thế nào?

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng một cái mâm, bên trên là một chai Louie XIII. Nhân viên phục vụ hướng về phía Yến Hoài ưu nhã cúi người, nói nhỏ nhẹ: "Xin hỏi tiểu thư, có cần gì không?"

Yến Hoài trừng to hai con mắt nhìn anh ta: "Tôi muốn gặp ông chủ của các anh! Bảo anh ta đến đây!"

"Tiểu thư muốn gặp tôi?" Ngay khi Yến Hoài vừa dứt lời, một giọng nói đầy nam tính truyền đến từ phía lối đi ở hướng khác.

~Hết chương 2

~

3. Chương 3: Cô Gái Này Quá Mạnh Mẽ

Yến Hoài ngây ngẩn trong lòng, đây là người cưỡng bạo mình ư? Nhíu chặt đôi mày Phượng, Yến Hoài nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy người này mặc áo sơ mi trắng, cổ áo để mở phân nửa, mơ hồ để lộ ra vẻ gợi cảm bên trong, đôi chân thon dài hùng hồn đi về phía Yến Hoài. Yến Hoài đón lấy ánh mắt của anh ta, gương mặt với những đường lăng giác rõ ràng, lóe lên ánh mặt trời rực rỡ.

"Ngài Thương!" Nhân viên phục vụ kia vừa nhìn thấy anh ta liền cúi người gật đầu.

Thương Truy Ý mỉm cười với cậu nhân viên phục vụ: "Cậu xuống dưới trước đi."

"Vâng!" Nhân viên phục vụ vừa trả lời một câu rồi lập tức đi ngay.

Thương Truy Ý đưa mắt nhìn về phía Yến Hoài, nhất thời, ngây ngẩn cả người.

Lúc này, gương mặt xinh đẹp của cô ấy đang ở ngay trước mắt mình, vốn đã nhìn qua vô số phụ nữ khác nhau, nhưng mà dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Chưa kể đến gương mặt của cô ấy xinh đẹp thế nào, chỉ riêng tia sáng trong ánh mắt kia cũng đủ khiến tất cả đàn ông đều say mê.

Chết tiệt! Thương Truy Ý thầm mắng một tiếng, tên tiểu tử kia hời quá rồi. Chẳng trách người có sức kềm chế mạnh như anh ta mà cũng bị ngã xuống. Nhưng, ngay sau đó liền lấy lại tinh thần: "Tiểu thư, cô…."

"Tại sao tôi lại ở đây?" Yến Hoài lạnh nhạt nhìn anh ta, nhìn anh ta chằm chằm.

"Ha ha, tiểu thư, nơi này là của chúng tôi là Dạ Thành Túy Sinh nổi tiếng nhất thành phố D, đương nhiên đến đây là phải vui vẻ, tiểu thư tới đây để giải trí thôi. Về phần cô hỏi tại sao mình lại ở đây, vậy phải tự hỏi chính mình!" Nói xong, Thương Truy Ý xoay người, mở rộng hai tay, chứng tỏ mình hết sức vô tội.

Yến Hoài nhìn anh, khóe miệng khẽ hừ nhẹ một câu, đưa mắt về phía trước ngắm một chút: "Xin hỏi anh là?"

"Thương Truy Ý!" Thương Truy Ý nhàn nhã nói một câu, thu hai tay trở về: "Vậy xin hỏi quý danh của tiểu thư?" Dứt lời, Thương Truy Ý hơi cười cười, ở trước mặt phụ nữ xinh đẹp, tốt nhất nên tỏ ra lịch lãm phong độ một chút, đâu ai thèm để ý sau lưng là cầm thú hay là quân tử.

"Anh là ông chủ của nơi này?" Yến Hoài cũng không trả lời câu hỏi của anh, mà hỏi ngược lại một câu.

"Ha ha!" Thương Truy Ý cười sang sảng, sau đó liền nói: "Cứ xem như thế đi!"

"Hả?" Yến Hoài nhấc đầu: "Anh nói xem như, vậy ông chủ đâu?"

"Ha ha, cậu ta không có ở đây!" Thương Truy Ý nhìn thẳng vào cô, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười .

"Gặp lại!" Yến Hoài xoay người, lập tức đi thẳng ra bên ngoài.

Nói gặp lại, là sẽ gặp lại nhanh thôi! Hừ!

Khi đó, nhất định sẽ tính món nợ này!

Dạ Thành Túy Sinh!

Hừ!

Yến Hoài đi thẳng về phía lối ra, mà bên dưới, mơ hồ truyền đến cảm giác đau nhè nhẹ, bà đây nhịn!! % . . . . . &. . . . . @. . . . . (lời Yến Hoài mắng người), cảnh mắng chửi này không biết đã bị Yến Hoài lặp đi lặp lại hết bao nhiêu lần.

Thương Truy Ý nhìn về hướng cô đã đi xa, nhếch môi.

Yến Hoài, cô không cần nói tên tuổi, tôi cũng biết cả rồi!

Thật sự là càng ngày chơi càng vui!

Thương Truy Ý nhìn về hướng kia, xoay người, đi về chỗ cũ.

Khấu Kiệt, cậu ngàn vạn lần đừng gây phiền phức cho tôi. Tôi thật sự sẽ, con mẹ nó, bóp chết cậu.

Ở đâu đó trong thành phố M, một người khác đang hắt xì liên tục!

Khấu Kiệt nhìn lên trưởng cục công an đang ngồi trước mặt mình, cười hì hì mấy tiếng: "Gần đây bị cảm, xin bỏ quá cho!"

Lý Hoàn Suất đang cúi đầu nhìn tài liệu, chợt ngẩng đầu lên, này nha, bạn bè tốt cũng đừng nên làm khó mình chứ. Cuối cùng, bất đắc dĩ nói: "Bảo mấy anh em chí cốt của cậu làm công dân tốt một chút. Nếu không, người được đề cử làm thị trưởng như cậu chuẩn bị xuống đi là vừa!"

"Dĩ nhiên Hàaa...!" Khấu Kiệt nhìn Lý Hoàn Suất một chút, thằng bạn này lúc nào cũng giả vờ nghiêm chỉnh với mình.

Khấu Kiệt đứng lên: "Cứ như vậy đi! Lão Lý, chuyện này giao cho cậu!" Nói xong, còn đi đến bên cạnh, vỗ vỗ lên bả vai anh ta.

"Đừng gọi mình là lão Lý!" Lý Hoàn Suất trợn mắt nhìn Khấu Kiệt một cái: "Tuổi mình còn rất trẻ!"

"Stop!" Khấu Kiệt đưa tay đánh thẳng một quyền vào trước ngực Lý Hoàn Suất: "Hai mươi tám tuổi còn chưa có vợ, vẫn không thể gọi là lão Lý à?"

Lý Hoàn Suất trợn mắt liếc anh ta, hôm nào nắm tay bạn gái đến gặp cậu ta, cho tức chết mới được. Chừa cái thói lúc nào cũng đi châm biếm mình.

Khấu Kiệt nhìn đồng hồ, nhìn về phía Lý Hoàn Suất, nói: "Đã đến giờ rồi, tớ về đây! Cậu cứ xem đó mà làm thôi!"

"Được rồi!" Lý Hoàn Suất nhìn anh một chút: "Bảo bọn họ bớt phóng túng lại. Mấy người kia cũng không phải dễ chọc."

"Ừm!" Khấu Kiệt liếc mắt nhìn Lý Hoàn Suất, cười hí hởn: "Ngày nào đó cần mình phối hợp, nhất định mình sẽ làm thật tốt, hà!"

Lý Hoàn Suất trừng mắt nhìn lại, cũng không phải không biết mình không bao giờ mượn được chân tay của anh ta! Thật là!

Lúc này Khấu Kiệt đã nhấc chân bước ra ngoài, liền nghĩ đến Yến Hoài, không biết sau khi tỉnh lại cô ấy sẽ có phản ứng gì?

Nghĩ tới đây, Khấu Kiệt nhếch môi cười, nhưng, ngay sau đó, lại âm thầm tự mắng mình hơn một nghìn lần.

Khấu Kiệt ơi, Khấu Kiệt à, thiệt thòi vẫn là Huyền Ưng mày thôi! Tự dưng lại quên mất đi 'đặc tả' cô ấy! Thật là! Kế hoạch lại bị bể!

Vừa lúc đó, một chuỗi tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

"Nói!" Khấu Kiệt trầm giọng, âm thanh vang vọng cả đại sảnh của cục công an, bước chân vẫn không ngừng lại.

"Khấu thiếu gia, cậu Thương bảo mời cậu đến chỗ cũ gặp mặt." Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoàng Thiên.

"Ừ." Khấu Kiệt trả lời ngắn củn, cúp điện thoại, lúc này cũng đã ra khỏi cục công an, những người kia đã sớm chờ ở bên ngoài.

Thuộc hạ mở cửa xe, Khấu Kiệt hơi khom người, ngồi vào trong.

"Dạ Thành Túy Sinh." Khấu Kiệt nhẹ nhàng phun ra một câu.

"Dạ!" Tài xế lập tức đáp trả, chiếc xe liền phóng vụt đi . . . . . .

Dạ Thành Túy Sinh, phòng VIP Tổng Thống.

Lúc này một người đàn ông đang nằm nửa người trong phòng khách, đôi chân mày rậm hơi nhếch lên, đôi mắt nhìn chằm chằm vào màn hình tinh thể lỏng cực lớn trước mặt, nhưng, cũng rất nhạt nhẽo. Thầm nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, luôn cảm giác có cái gì đó không đúng, nhưng, lại không biết phải nói với Khấu Kiệt thế nào.

Trước mặt anh là chiếc bàn trà làm bằng ngọc thạch rất lớn, bên trên đặt một chồng tư liệu nhỏ, tờ thứ nhất, chữ viết dễ dàng nhìn ra ngay: Yến Hoài.

Lúc này, một tiếng "ken két" nhẹ nhàng, cửa phòng Tổng Thống chợt mở ra.

Không cần đi suy đoán, Thương Truy Ý cũng biết là ai tới.

"Sao bây giờ mới về?" Thương Truy Ý không buồn nhấc mắt, cất giọng hỏi.

"Xử lý một số chuyện cho tốt mới trở về." Khấu Kiệt đưa mắt nhìn lên bàn trà ngọc thạch, chìa tay ra: "Đây là?"

"Một chút tài liệu về cô gái ấy!" Thương Truy Ý nhắc khéo: "Cô ấy là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của cậu – điều này cậu cũng biết."

Khấu Kiệt không thèm để ý đến câu nói đầu tiên của anh ta, lật tài liệu ra xem.

Cô gái này, đừng có trâu bò vậy chứ?

Khấu Kiệt mở choàng mắt, quả thật là không thể tin được!

Ngày XX tháng XX năm XX, trời ơi, được vinh danh là nữ thị trưởng ưu tú nhất thành phố M…..

Ngày XX tháng XX năm XX, trời ơi, vịnh dự được đại học Yale trao học vị bác sỹ……

Từ ngày XX tháng XX năm XX, đến ngày XX tháng XX năm XX, trời ơi, tiếp nhận đợt huấn luyện sống còn, được trao tặng danh hiệu 'chiến sĩ vinh quang.'

Ngày XX tháng XX năm XX, trời ơi, tốt nghiệp trường quân đội ở Mỹ…..

. . . . . .

Khấu Kiệt càng xem càng đổ mồ hôi hột!

Nhưng, vừa lúc đó, di động trong túi áo lại vang lên.

Thương Truy Ý nhíu mày, nhìn Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt thật sự có hơi không vui đem xấp tài liệu cầm trong tay đặt lên bàn trà, mình mới vừa bị thông tin về cô gái này làm cho chấn động, sao lại không tức giận được chứ? Móc điện thoại trong túi ra, không thèm nhìn lên màn ảnh, quát lớn: "Đêm khuya yên tĩnh, gọi điện làm gì?"

"Tiểu Kiệt, không biết lớn biết nhỏ!" Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói có vẻ già nua.

Khấu Kiệt giật mình, phản xạ tựa như cây cung, đứng thẳng người, vô cùng nghiêm chỉnh: "Dạ!"

~Hết Chương 3

~

4. Chương 4: Người Tự Kỷ Như Anh Lại Có Chút Ngốc Nghếch

Dường như giọng nói bên trong điện thoại khẽ thở dài một cái, ngay sau đó liền nói: "Con đã chuẩn bị tốt cho buổi diễn thuyết ngày mai chưa?"

Diễn thuyết? Ặc, Khấu Kiệt nhất thời choáng váng mặt mày, làm gì còn nhớ đến nữa!

"Con không nhớ rõ rồi hả?" Tiếng hét lớn đầy vẻ nghiêm khắc bất chợt vang lên từ trong điện thoại, trong nháy mắt khiến Khấu Kiệt đang sững sờ vội hoàn hồn trở lại.

"Không!" Khấu Kiệt vội vàng nghiêm túc trả lời: "Chính con còn đang tự hỏi nên viết bản thảo như thế nào cho tốt! Còn một chút nữa là xong rồi!"

"Vậy thì được! Tốt nhất con nên chuẩn bị chu đáo một chút, ngày mai quân khu có chuyện, ta không qua được!" Giọng nói già nua lúc này có dấu hiệu mềm hóa: "Tiểu Kiệt, biểu hiện cho tốt!"

Thời điểm Khấu Kiệt nghe được ông không đến, khỏi phải nói là trong lòng vui sướng cỡ nào. Ông không đến xem mình diễn thuyết, thật sự là quá tốt rồi. Nhưng, ngay sau đó Khấu Kiệt lại kềm nén sự hưng phấn trong lòng, nói ngay: "Vâng! Con sẽ cố gắng! Người cứ yên tâm!"

"Con không có âm thầm đi trêu chọc cô gái kia đó chứ?" Trong điện thoại vòng vo một hồi, âm thanh truyền đến có phần lo lắng. Sợ nhất là Tiểu Kiệt không nghe lời của mình, đi nhổ răng cọp. Vốn dĩ ông đã nghe nói qua vài chuyện về cô gái kia.

"Không có, không có!" Khấu Kiệt liếc mắt nhìn lên xấp tài kiệu trên bàn trà, gì chứ, một cô gái mạnh mẽ như vậy, ai dám đi trêu chọc?

"Ừm! Ngủ ngon!" Âm thanh truyền đến từ đầu dây bên kia.

"Ông nội ngủ ngon!" Khấu Kiệt đáp lời, nghe thấy bên kia yên lặng mới cúp máy, thở phào nhẹ nhõm.

"Làm sao cậu sợ ông nội như vậy?" Thương Truy Ý ngước mắt nhìn anh, hơi nhếch nhếch môi: "Sợ giống như là không còn nửa cái mạng!"

Khấu Kiệt trừng mắt liếc anh ta một cái: "Tính tình của ông nội cậu cũng biết rồi. Nếu như mình không nghe lời, thể nào ngày mai ông ấy cũng bắt tớ lấy cái cô Dương Miêu Miêu kia. Cậu cũng không phải không biết chuyện giữa tớ và anh trai của Dương Miêu Miêu, Dương Giới Thừa. Anh ta không biết thì không sao,

chẳng lẽ cậu còn không biết hả? Huống chi, nếu như anh ta biết mình là Huyền Ưng, chắc chắn sẽ lập tức lột sạch da mình!"

"Mà nói đi cũng phải nói lại, cậu cũng sợ ông còn gì?" Khấu Kiệt nhìn Thương Truy Ý, nói: "Nếu không thì nhờ ông đưa cậu đến quân khu chịu một chút huấn luyện?"

"Cậu đi chết đi!" Thương Truy Ý tức giận nói.

"Stop!" Khấu Kiệt không thèm nhìn anh ta, lại cầm lấy xấp tài liệu kia, nhìn tới nhìn lui, ngữ điệu lên xuống, nói lẩm bẩm: "Cậu nói xem, tại sao cô gái này lại mạnh mẽ như vậy? Cọp mẹ tái thế?"

"Đó là Mộc Quế Anh! Binh Mã Đại Nguyên Soái!" Thương Truy Ý ngồi thẳng người trên ghế sofa: "Cậu nghĩ làm sao chuẩn bị bài diễn thuyết ngày mai cho tốt đi! Đừng khiến mình mất mặt!" Nói xong liền đứng lên, đi ra khỏi phòng khách.

"Cậu đi chết luôn đi! Có bao giờ cậu nhìn thấy tớ mất mặt chưa?" Khấu Kiệt nói với theo bóng lưng anh ta: "Cậu cút đi nhanh nhanh một chút!"

Thương Truy Ý khẽ lắc đầu, rời đi.

Khấu Kiệt nhìn bóng lưng anh ta đi xa, nhào đầu vào một gian phòng khác.

Khấu Kiệt ngửa mặt lên trời kêu khổ!

Tối nay lại phải thức suốt đêm!

Ngồi viết bản thảo một hồi lâu, cuối cùng Khấu Kiệt cũng mệt mỏi duỗi thẳng lưng.

Nhìn bóng đêm, cũng xấp xỉ bốn giờ sáng rồi.

Không biết những đối thủ cạnh tranh kia lợi hại như thế nào?

Khấu Kiệt lại mở xấp tài liệu về cô gái kia ra, bên trên tờ đầu tiên còn dán cả hình của cô ấy.

Hắc hắc! Lúc này Khấu Kiệt ngồi cười khúc khích, nhưng, ngay sau đó lại che miệng của mình, sợ tên Thương Truy Ý đang ở sát vách cười nhạo.

Từ từ kéo tấm hình xuống, cho vào trong túi áo, sau đó cắm đầu vào chiếc giường ở ngay bên cạnh, ngủ mê mệt……

Bản thân anh cũng không biết, tại sao lại cười, tại sao lại kéo tấm hình xuống, cho vào trong túi áo của mình. Vốn dĩ anh không thích chứa bất kỳ món đồ gì trong túi, trừ điện thoại di động.

Là bản năng hay là gì khác?

Màn đêm lắng xuống, nhường chỗ cho ánh nắng sớm mai.

Khấu Kiệt chỉnh trang lại quần áo trên người của mình, mặc vào chiếc áo sơ mi đầy phong độ, đứng trước gương khoe cơ bắp mấy lần (tác giả: tự kỷ đó….), mấp máy làn môi khêu gợi, chải kiểu tóc mà cho dù gió lớn cách mấy cũng sẽ không loạn, bước ra khỏi phòng Tổng thống.

"Thiếu gia!" Ngoài cửa đã có người đợi sẵn, những tên thuộc hạ kia cũng lập tức gật đầu cúi người, còn Hoàng Thiên thì tức tốc chạy tới, vội nói: "Thiếu gia, xe đã đến!"

"Ừ." Khấu Kiệt đi ra phía bên ngoài.

Không lâu lắm, chiếc Mercedes-Benz E-Class Sedan xé gió chạy đi, dừng ngay trước nơi diễn ra trận tranh cử ngoài trời.

Lúc này ở nơi tranh cử đã huyên náo tiếng người, mà đoàn xe của Khấu Kiệt vừa đến đã chiếm sạch sẽ cả mấy chỗ đậu xe còn dư lại.

Tất cả công chúng, khách quý, nhà phê bình, vốn đang ngồi dưới khán đài cũng đồng loạt đứng lên, nhìn về màn phô trương vừa nãy……

Nhưng, một cô gái trẻ tuổi mặc bộ quần áo màu đen chỉnh tề, ngồi ở phía cuối cùng nhất cũng không ngẩng đầu lên, giống như không thèm để ý có người sắp sửa lên khán đài.

Cách đó không xa, chiếc xe của Khấu Kiệt ngừng lại, sau đó mười mấy người bước ra trước, xếp thành một hàng ngay ngắn, tiếp theo, Hoàng Thiên lập tức mở cửa xe ra, dáng vẻ cực kỳ cung kính.

Những người khác không biết, nhất định sẽ cho là người này đến đây để tranh địa bàn, mà không phải đến tranh cử.

Khấu Kiệt ngồi trên xe, cách một lớp cửa sổ, thấy cả một đám người bên ngoài đang nhìn về phía mình, bờ môi mỏng khêu gợi khẽ nhếch lên, nhưng, khóe mắt cũng phát hiện ra, cô gái đang ngồi ở gần tầm mắt của mình nhất, dường như không chút nào phát hiện ra sự tồn tại của mình, chỉ tập trung nhìn tài liệu trong tay.

Cô ấy? Khấu Kiệt mím môi, cô gái này!

Khấu Kiệt thò chân ra ngoài, đôi giày bóng loáng giẫm lên trên gạch men, ngay sau đó là đỉnh đầu cao ngạo.

"A!"

"Oa!"

. . . . . .

Thứ lỗi cho những người bên dưới khán đài kia chưa từng gặp qua người nào đẹp trai phong độ như vậy.

Khấu Kiệt hướng về phía mọi người nở nụ cười tượng trưng, rồi sau đó đi về phía cô gái vẫn đang ngồi cúi đầu.

Những người kia nhìn dáng vẻ hiện giờ của anh, ghen tỵ ghen tỵ, hâm mộ hâm mộ, sùng bái sùng bái, kiểu nào cũng có.

Khấu Kiệt không để ý đến bọn họ, trực tiếp đi về phía chỗ trống bên cạnh Yến Hoài.

Những người ở sau lưng cũng muốn đi theo, Khấu Kiệt ra hiệu, bọn thuộc hạ lập tức đứng ngay bên ngoài nơi diễn ra trận tranh cử.

Mấy người phụ nữ mặc quần áo sang trọng ngồi dưới khán đài thấy Khấu Kiệt đi về phía cô gái mặc đồ đen, hơn phân nửa nhất thời nổi cơn tức giận.

Kẻ quê mùa mà thôi! Có thể khiến cho chủ tịch tập đoàn Khấu thị coi trọng được ư? Hừ!

Hoặc là, chẳng qua thì Khấu thiếu gia chỉ nhất thời hứng thú vậy thôi!

Trong lòng những người phụ nữ kia đều có sự suy đoán của riêng mình, mà ngay lúc này, người chủ trì trên khán đài hét to: "Các bạn thân mến! Các quý ông, quý bà! Hoan nghênh mọi người đã đến……"

Khấu Kiệt liếc mắt nhìn người chủ trì, lại đưa mắt về phía Yến Hoài, mà lúc này Yến Hoài vẫn không nhìn ra được sự tồn tại của anh.

Điều này làm cho Khấu Kiệt rất chi là tức giận! Phát điên lên!

Khấu Kiệt đè nén mấy thứ ngổn ngang trong lòng, đứng thẳng người, nói: "Xin hỏi tiểu thư, tôi có thể ngồi cạnh cô không?"

"Tự nhiên!" Yến Hoài nhàn nhạt đáp một câu, giống như đang trả lời một vấn đề không có gì là quan trọng.

Khấu Kiệt vung tay lên trời quơ múa, nhưng, ngay sau đó liền buông xuống, kềm nén tâm tình: "Cám ơn!" Hai chữ này được anh cắn răng, nặng nề nói ra.

Yến Hoài nhíu mày, sắp xếp lại xấp tài liệu trong tay, mới chậm rãi nâng mắt lên.

Giày da cá sấu, âu phục phẳng phiu, áo sơ mi màu trắng, đầu, gương mặt của anh ta!

Yến Hoài nhất thời sửng sốt, khó tin nhìn lên gương mặt hiện rõ ngay trước mắt.

"Anh!" Yến Hoài chỉ vào anh. Gương mặt này cùng với gương mặt trùng trùng điệp điệp vào đêm hôm ấy, cuối cùng nhập vào làm một thể.

"Chào tiểu thư! Tôi tên là Khấu Kiệt!" Dường như Khấu Kiệt không hề phát hiện ra vẻ kinh ngạc của Yến Hoài, đang tức giận, nhưng lại hướng về phía cô dịu dàng cười một tiếng, tự giới thiệu mình.

~Hết Chương 4

~

5. Chương 5: Chọc Tức Lần Nhau Để Khỏe Mạnh Hơn

Editor: Quỳnh Anh

Khóe miệng Yến Hoài co giật mấy cái, rốt cuộc cũng biết người vào đêm đó là ai! Con bà nó, biết bà cô này là ai không? Dám cường bạo tôi à, anh đó, đáng đánh đòn! Yến Hoài nhìn anh, cơn tức giận ngập tràn trong khoang ngực.

Vừa định đập bàn, nhưng, lúc này, người chủ trì trên khán đài lại hét to lên một tiếng: "Một lần nữa chúng ta hãy hoan nghênh tiểu thư Yến Hoài lên đài diễn thuyết, xin mời tiểu thư Yến Hoài!"

"Này, mặc dù tôi rất đẹp trai, nhưng, cũng không cần nhìn tôi chằm chằm lâu như vậy, sẽ làm ấy cô gái chung quanh đố kỵ đấy!" Khấu Kiệt cười cười nhìn về phía Yến Hoài: "Người chủ trì gọi cô lên khán đài diễn thuyết kìa!" Anh dùng giọng điệu ung dung thiếu dạy dỗ, khiến Yến Hoài đang tức giận, sững sờ hoàn hồn.

Hai mắt Yến Hoài bốc hỏa, này nhé, nếu bây giờ đang ở khu chợ búa, anh ta đã quỳ rạp dưới chân cầu xin mình tha thứ rồi! Còn có thể ngồi trên cái ghế này, dùng giọng điệu lưu manh đó để nói chuyện được sao? Mẹ nó!

Yến Hoài đưa mắt nhìn về phía khán đài, sau đó lại dời tầm mắt sang Khấu Kiệt: "Đợi lát nữa sẽ tính với anh món nợ này! Chờ đó!" Giọng nói kia vừa hung hăng, nhưng, cũng đè nén đi vài đề-xi-ben, chỉ vừa đủ cho cô và Khấu Kiệt nghe thấy.

Khấu Kiệt không hề hấn gì nhìn cô cười cười, tối hôm qua trước khi đi ngủ, mình đã nghĩ tới một phương pháp khá hay! Hắc hắc, không sợ!

Yến Hoài chỉnh sửa quần áo trên người một chút, đặt xấp tài liệu trong tay xuống ghế ngồi, mới vừa đi được không xa, lại vòng trở về.

Khấu Kiệt không hiểu, nhìn cô với vẻ mặt đầy nghi vấn.

Yến Hoài trừng mắt nhìn anh, cầm xấp tài liệu trên ghế lên, nhìn về phía Khấu Kiệt gật đầu một cái, giống như đang cảnh cáo, sau đó liền xoay người, đi nhanh về phía khán đài.

Khóe miệng Khấu Kiệt hơi co giật, nhưng, ngay sau đó lại nhếch lên một vòng cung đẹp mắt, nhìn về phía cô gái trên khán đài.

Yến Hoài đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh, lễ phép cúi người chào, gật đầu, mỉm cười. Tiếp theo, giọng nói trong trẻo vang dội khỏa lấp khắp quảng trường diễn ra trận tranh cử.

Khấu Kiệt không nhận ra, lúc này hai mắt của mình đang chăm chú dõi theo cô, ánh mắt nóng rực kia chưa từng rời đi phút giây nào.

Sau một hồi diễn thuyết, Yến Hoài đã dùng sự tự tin của mình để lấy cảm tình của mọi người ở đây. Với cách nhìn nhận của một người từng trải, những nhà phê bình trên khán đài đều không khỏi gật gù tâm đắc, kín đáo thì thầm to nhỏ với nhau, không hổ danh là thị trưởng ưu tú nhất đến từ thành phố M. Tất cả đều nhìn Yến Hoài trên khán đài bằng ánh mắt tán dương.

Yến Hoài nở nụ cười tự tin hướng về phía mọi người bên dưới, một câu nói 'cảm ơn' kết thúc màn diễn thuyết hoàn mỹ.

Nhất thời, từng tiếng vỗ vay vồn vã vang lên từ dưới khán đài.

Khấu Kiệt nhìn người trên khán đài, khe khẽ gật đầu, mà ngay lúc này, Yến Hoài cũng vừa đưa tầm mắt lên người của Khấu Kiệt, nhưng, thoáng chốc liền vụt đi.

Nụ cười trên khóe môi của Khấu Kiệt đọng lại trong nháy mắt, nhưng, vẫn nén xuống, ngồi vững vàng trên ghế của mình.

Bình tĩnh là quan trọng nhất! Khấu Kiệt tự trấn an chính mình!

Lúc này, tiếng giày cao gót 'lộc cộc lộc cộc' của Yến Hoài vang lên trên đường về, ánh mắt kia cũng càng ngày càng nóng rực, nhìn chằm chằm vào Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt cảm giác sức ép mạnh mẽ kia dồn tới làm mình suýt nữa hít thở không thông. Cái khí chất này, người bình thường không thể nào có được. Thân phận của cô ấy, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Con mắt đen ánh xanh dương của Khấu Kiệt hơi nheo lại, nhếch môi cười, vừa như khiêu chiến, lại vừa như ánh mắt của lang sói khi nhìn thấy con mồi.

Còn Yến Hoài cũng nhìn anh, trên dưới quan sát lần nữa, khóe miệng khe khẽ hừ một tiếng, trong mắt đầy vẻ khinh thường. Trừng trị anh ta, về sau còn nhiều cơ hội. Bây giờ đang tranh cử thị trưởng, để xem thực lực của anh ta thế nào.

Hừ!

Quả thật là trong lòng của Khấu Kiệt muốn nổ tung ngay tức khắc! Cô gái này, thiếu dạy dỗ.

Thế nhưng, Yến Hoài cũng không thèm để mắt đến bộ mặt phát điên của Khấu Kiệt, ưu nhã ngồi xuống, vắt chân tréo nguẩy.

Lúc này, trên khán đài đã thông báo, Yến Hoài được 99.86 điểm.

Được rồi, Khấu Kiệt cũng thừa nhận sự lợi hại của cô gái này. Choáng thật, điểm cao nhất là 100, cô ấy liền nhận được 99.86 điểm, chẳng phải mình sắp trở thành trò hề rồi hả? Mồ hôi chảy dài trên sống lưng anh. Nhưng, vẫn cắn răng chịu đựng.

Lúc này, Yến Hoài đưa mắt nhìn về phía Khấu Kiệt, lại hừ thêm một tiếng. Sau đó, ngay thời điểm Khấu Kiệt sắp sửa nổ tung, nâng đầu ngón tay lên, hướng về phía anh, nhẹ nhàng khều khều.

Hai tay Khấu Kiệt nhanh chóng cuộn lại thành nắm đấm. Này nhé, nhất định phải hung hăng, hung hăng dạy dỗ cô gái này. Đây là có ý gì! Gì chứ, chưa có ai dám khi dễ mình như vậy? Thật sự là muốn vặn ngón tay của cô ấy xuống! Nhưng, bây giờ, nhịn xuống! Nhịn xuống! Giữ vững hình tượng! Khấu Kiệt à, bây giờ mày là tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị! Không phải bang chủ Huyền Ưng của Hoa Long bang! Hiện tại chú ý thân phận của mình! Chú ý!

Lúc này, Khấu Kiệt tự niệm thần chú trong lòng. Choáng thật, bây giờ thì hay rồi, chuẩn bị mà diễn thuyết cho tốt. Đoạt lại chức vị thị trưởng! Khấu Kiệt à, chú ý!

Yến Hoài thấy anh đang nhắm mắt lại, nét mặt cũng chẳng thay đổi gì nhiều, trong lòng cảm thấy vô cùng bực bội, anh ta không nổi trận lôi đình giống như trong tưởng tượng của mình? Theo phán đoán ban đầu, anh ta không phải là người như thế!

Chẳng lẽ là mình phán đoán sai lầm?

Yến Hoài thu hồi tầm mắt, nhưng, cũng đang tự nhắc nhở chính mình.

Yến Hoài! Yến Hoài! Phải từ từ trừng trị anh ta! Cái mình muốn chính là hạ bệ anh ta! Không phải anh ta là tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị sao? Được rồi, thu luôn tập đoàn Khấu thị vào tay mình, chẳng phải càng tốt hơn à?

Khóe miệng Yến Hoài khe khẽ cười, nhìn những người đang diễn thuyết trên khán đài, bầu không khí cũng không sục sôi như trước nữa, bởi vì, còn một người chưa lên! Anh ta mới là đối thủ đáng giá nhất mà mình đang mong đợi PK đấy!

Bên tai không ngừng ghi nhớ từng số điểm của những ứng viên khác, lúc này Khấu Kiệt phát hiện, điểm số của những người này không thể nào vượt qua được Yến Hoài. Mình có khả năng ấy không?

"Các vị thân mến! Thời khắc khuấy động sẽ đến nhanh thôi! Phía dưới, xin mời vị ứng cử viên cuối cùng! Anh ta chính là một trong những trùm thương mại ở thành phố D của chúng ta – tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị, tiên sinh Khấu Kiệt! Hoan nghênh!" Vị chủ trì hét lên một tiếng như muốn nổ tung cả mạch máu.

Nhất thời, những người có mặt ở đây chợt trở nên nhốn nháo. Mấy cô gái rối rít nhìn về phía Khấu Kiệt.

Thét chói tai lên đi! Hoan hô to lên đi! Khấu Kiệt điên cuồng gào thét trong lòng.

Nâng tầm mắt lên, ánh sáng chợt bắn vụt ra ngoài.

Bóng dáng cao thẳng đứng sừng sững, mà lúc này, bầu không khí càng thêm sôi trào.

Khấu Kiệt vừa muốn nhấc chân bước ra, bên cạnh liền vang lên tiếng nói: "Khấu Kiệt!"

Khấu Kiệt sững sờ, đưa mắt nhìn về phía Yến Hoài: "Hả?" Cô ấy, đang gọi mình?

~Hết Chương 5~

6. Chương 6: Về Sau Gọi Tôi Là Thị Trưởng

Editor: Quỳnh Anh

"Anh, nhất, định, sẽ, thua, đấy!" Yến Hoài gằn từng câu từng chữ nói cho anh nghe, hơn nữa, hàng chân mày Phượng cũng lên xuống theo làn môi đỏ mọng mấp máy. Nhưng, những người chung quanh cũng không thể nghe được Yến Hoài đang nói gì. Chỉ biết là cô đang nói chuyện với anh.

Khấu Kiệt nhất thời nổi điên! Cô gái này! Nhưng, dưới ánh mắt của mọi người, làm sao mình có thể nổi giận được! Hơn nữa, bây giờ mình còn đang đứng! Tất cả mọi người trên khán đài đang nhìn.

Được! Có dũng khí! Khấu Kiệt này nhịn được! Trước tiên phải nhịn xuống! Giữ vững phong độ!

Lấy lại hơi thở, nhịn xuống, Khấu Kiệt mỉm cười nhìn Yến Hoài: "Cô bé, em trốn không thoát đâu!"

Yến Hoài sững sờ, trốn không thoát? Cái gì trốn không thoát? Nhưng, lúc này Khấu Kiệt đã sải bước đi về phía khán đài.

"Kính thưa quý vị, tôi là Khấu Kiệt, rất vinh hạnh khi được đứng đây để chia sẻ bài diễn thuyết của tôi với tất cả mọi người!" Khấu Kiệt vừa lên khán đài, lập tức đoạt lại thế thượng phong, nắm chắc trong tầm tay, lúc này gương mặt anh tuấn, vẻ tự tin thu hút tất cả ánh mắt của mọi người nơi đây.

Tiếng vỗ tay miên man bất tận, khóe miệng Khấu Kiệt khẽ cười một tiếng, nâng tay lên ra hiệu ọi người giảm xuống, tỏ ý muốn bắt đầu bài diễn thuyết.

Mọi người dồn hết sự chú ý lên trên người anh, riêng Khấu Kiệt lại đưa tầm mắt về phía Yến Hoài.

Yến Hoài cảm nhận được ánh mắt của anh, nâng tròng mắt lên, nhướn mi, vẻ mặt khinh thường!

Khấu Kiệt nhất thời bị nhụt chí, lừa bịp đấy! Âm thầm mắng một câu, nhưng, mình cũng không thể chùn bước được? Lập tức ưỡn thẳng lưng, hít sâu hai cái, sau đó trình bày bài diễn thuyết của mình. Kết hợp với ngôn ngữ hình thể phong phú, khiến mọi người dần trở nên hưng phấn, nhưng, điều khiến Khấu Kiệt hơi thất vọng chính là, dường như cô gái kia chẳng hề có tí cảm giác nào.

"Cám ơn!" Cuối cùng Khấu Kiệt hướng về phía mọi người, khom lưng cúi đầu chào, từ trên khán đài đi xuống. Mang theo một tia mất mác mà chính bản thân mình cũng không rõ…..

Ánh mắt sắc bén chăm chú dõi theo Yến Hoài, thế nhưng, Yến Hoài vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ngay ngắn, đâu để ý rằng ánh mắt kia như đang muốn thiêu đốt mình.

Khấu Kiệt nuốt xuống lời nói nghẹn ngay yết hầu, lẳng lặng ngồi vào chỗ cũ.

Mọi người nhìn lên người chủ trì trên khán đài, chờ ông ta công bố kết quả.

Lòng bàn tay Khấu Kiệt toát mồ hôi dầm dề, nhưng, cũng cố hết sức giữ bình tĩnh. Nhấc cái chân thứ hai lên ngồi tréo nguẩy, dáng vẻ ung dung nhàn nhã, trong miệng ngâm nga một ca khúc thiếu nhi. Nhưng thực tế thì:

Giả sử không trúng cử, không biết ngày mai ông có bắt mình đến nhà họ Dương cầu hôn hay không đây?

Nghĩ đến đây, Khấu Kiệt đau hết cả đầu, vụng trộm liếc nhìn Yến Hoài một cái, đều tại năng lực của cô gái này quá mạnh. Ngay cả mình cũng cảm thấy bị uy hiếp. Tệ nhất là kế hoạch của mình bị thất bại!

Nhưng, lúc này Yến Hoài đang cúi đầu, xem tài liệu trong tay.

Còn ung dung vậy nữa? Khấu Kiệt nhíu mày, lúc bấy giờ, người chủ trì trên khán đài đã điên cuồng hét lên.

"Các vị thân mến!" Người chủ trì bày ra dáng vẻ muốn bị đánh, vừa cầm giấy báo kết quả trong tay, vừa hô to: "Bây giờ thời khắc hồi hộp nhất đã đến rồi!"

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, chời đợi câu nói cuối cùng có thể quyết định tất cả.

"Một trong những trùm thương mại ở thành phố D của chúng ta – Tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị được đúng, đúng….." Người chủ trì mỉm cười nhìn mọi người bên dưới khán đài, mà tất cả những người bên dưới cũng nôn nóng nhìn lên trên.

Chỉ có một mình Yến Hoài vẫn còn đang cúi đầu.

Chung quanh yên tĩnh đến nỗi Khấu Kiệt có thể nghe thấy cả tiếng lật trang giấy của Yến Hoài.

Cô ấy, bình tĩnh như vậy?

"99. 84 điểm!" Người chủ trì hét to: "Thưa quý vị, là 99.84 điểm!"

"A!" Ngay tức khắc, có một vài cô gái hét to.

"Oa!" Cũng có một vài cô gào khóc!

Mà đương lúc ấy, người chủ trì và các nhà bình phẩm cũng chỉ ra những ưu khuyết điểm trong từng bài diễn thuyết của mỗi ứng viên, lại càng đem Yến Hoài và Khấu Kiệt ra so sánh với nhau.

Nhưng, hai người bên dưới khán đài chẳng hề chú ý đến điều này.

Khấu Kiệt nắm chặt quả đấm trong tay, cũng muốn nện xuống mặt bàn lắm rồi!

Mà Yến Hoài cũng chỉ xoay xoay cổ, thản nhiên nói: "Tôi nói rồi, anh nhất định sẽ thua." Nói xong, hàng lông mi thật dài làm như khiêu chiến, hướng về phía Khấu Kiệt liếc một cái.

"Cô!" Khấu Kiệt tức khắc nhìn sang, chỉ ngón tay vào cô, nhưng, không nói được gì nữa.

"Ngại quá! Về sau phiền anh có gặp tôi thì nhớ gọi một tiếng thị trưởng!" Lúc này Yến Hoài đứng lên: "Năng lực không bằng người khác thì nên học tập cho tốt một chút! Hoặc là sang năm? Năm sau đó? Năm sau sau đó nữa? Anh có thể leo lên chức vị thị trưởng này!" Dứt lời, Yến Hoài nhẹ nhàng cười với Khấu Kiệt, sau đó đứng lên, chuẩn bị đi về phía khán đài.

"Cô!" Lúc này Khấu Kiệt chỉ có thể trừng mắt nhìn cô. Ngoại trừ trừng mắt ra thì không còn cách nào khác.

"Yến Hoài!" Ngay một giây sau, Khấu Kiệt liền biến đổi nhanh như chong chóng, gọi với theo Yến Hoài đang muốn nhấc chân đi.

Lúc này Yến Hoài ưu nhã xoay người: "Chuyện gì? Làm phiền qua ngày hôm nay, về sau khi gặp mặt nhớ gọi tôi một tiếng thị trưởng, bằng không tôi sẽ không để yên đâu!"

Tôi đang muốn chọc cho anh tức chết! Ai bảo anh dám cường bạo tôi, dám cường bạo tôi hả! Yến Hoài không ngừng kêu gào trong lòng! Không phải muốn chức vị thị trưởng này sao? Tôi mạn phép không cho đó! Cho anh tức chết!

"Ha ha!" Khấu Kiệt cười xòa hai tiếng: "Ngực của cô quá nhỏ! Không thích hợp làm thị trưởng!"

"Hả!" Yến Hoài nhất thời phát điên. Gì chứ! Dám nói ngực của tôi nhỏ? 36C đó, được hay không? Anh được lắm, biết mình chiếm tiện nghi mới dám ở đây mà nói! Mẹ kiếp! Khấu Kiệt chờ đó!

Khấu Kiệt nhìn dáng vẻ nổi trận lôi đình của Yến Hoài ngay trước mặt, trong thâm tâm lại cảm thấy thỏai mái hơn rất nhiều, nghĩ tới màn đối thoại vừa rồi của hai người, nhất chời che miệng cười trộm.

Hiện giờ Yến Hoài càng thêm , giận càng thêm giận, nhưng, quan trọng là không thể xử lý anh ta ở đây.

Đương lúc này, người chủ trì trên khán đài lại lớn tiếng kêu lên lần nữa: "Bây giờ xin mời tân thị trưởng của thành phố D chúng ta, tiểu thư Yến Hoài lên khán đài phát biểu ý kiến!"

Yến Hoài đưa mắt về phía khán đài, mà những người có mặt cũng dồn ánh mắt về phía cô, chỉ có một mình cái anh trai kia ngồi ở đây cười trộm.

Yến Hoài dậm chân, nhấc giày cao gót bước đi. . . . . .

Nhưng, khi Yến Hoài vừa bước lên khán đài bắt đầu phát biểu, lúc này Thương Truy Ý cũng đi lên từ phía sau, ngồi vào chỗ vốn của Yến Hoài.

"Khấu thiếu gia nhà tôi ơi, chờ cưới Dương Miêu Miêu đi!" Thương Truy Ý nhìn lên người trên khán đài: "Cô Yến Hoài này, sức mạnh của cô ấy cậu không tưởng tượng nổi đâu. Cứ nhìn vào xấp tài liệu kia là biết, đây không phải là một đối thủ dễ chọc!"

"Cậu cút ngay!" Bây giờ Khấu Kiệt mới nhớ ra, mình mà thua thì phải kết hôn với Dương Miêu Miêu. Đoán chừng bây giờ ông đã biết kết quả tranh cử lần này rồi. Toát mồ hôi, đợi lát nữa mà về đến biệt thự, chẳng phải sẽ gọi điện thoại ngay sao?

"Mình đã nói với cậu, Dương Miêu Miêu đó như một con rắn nước, nhất định sẽ quấn vòng quanh người cậu, cho ngán chết luôn!" Thương Truy Ý không màng đến nỗi phiền muộn của Khấu Kiệt, tiếp tục châm dầu vào lửa.

"Cậu cút ngay!" Khấu Kiệt gằn giọng: "Đừng gây thêm phiền phức cho tớ!"

"Này nhé, cậu làm mình mất mặt!" Thương Truy Ý nở nụ cười xấu xa: "Thua trong tay phụ nữ, đại gia nhà ta không biết xấu hổ!"

"Đi! Tớ thích đó, được chưa?!" Khấu Kiệt nhanh như tia chớp, nện một cú vào trước ngực Thương Truy Ý.

Thương Truy Ý lập tức bưng kín lồng ngực của mình, cúi rạp người xuống.

"Không nên quá kích động!" Khấu Kiệt thuận thế đưa tay vỗ vỗ lưng của anh, phải cho thằng bạn chuyên cười trên nỗi đau của người khác một bài học mới được. Mà lúc này ánh mắt của Khấu Kiệt cũng hướng về phía Yến Hoài đang ở trên khán đài.

Yến Hoài cũng vừa lúc đưa ánh mắt về phía bên này, nhất thời nổi giận!

Hai người đàn ông ấy.

Té ra, Khấu Kiệt còn là một trong hai ông chủ của Dạ Thành Túy Sinh. Thảo nào anh ta có thể ăn sạch mình! Nhưng, tại sao lại phát sinh ra chuyện như vậy?

Yến Hoài nhíu mày, kết thúc bài phát biểu sau một tiếng "cám ơn," rồi bước xuống khán đài, hướng về phía hai người đàn ông, đôi chân kia bước đi với tốc độ cực nhanh.

"Này!" Khấu Kiệt nhìn thấy Yến Hoài muốn đến gần đây, lập tức quát lên với Thương Truy Ý: "Cậu không muốn chết thì cút nhanh lên đi!"

Nhưng, lúc này, dường như Thương Truy Ý không thể nghe thấy, vẫn duy trì tư thế cúi người xuống.

Chết rồi, sớm biết như thế mình đã nhẹ tay hơn! Khấu Kiệt mắng thầm trong lòng.

"Ơ, thì ra là hai anh con trai ở chỗ này ha! Quan hệ mật thiết làm sao!" Tiếng giày cao gót dừng lại, lúc này Yến Hoài cố tình gia tăng âm lượng thêm mấy đề-xi-ben.

Lúc này Thương Truy Ý cả kinh, trực tiếp nhảy cẫng lên khỏi ghế ngồi, còn Khấu Kiệt cũng co quắp khóe miệng.

Lời nói của cô…..,khá là mập mờ! Quan hệ của hai người đàn ông này rất mật thiết…..E hèm, phiên bản sống trong phim truyền hình***?

Khẽ lướt mắt nhìn những người đang có mặt tại đây, hình như ai cũng đang tập trung sự chú ý về nơi này.

Lúc này khóe miệng Yến Hoài hơi cười cười.

~Hết Chương 6

~

7. Chương 7: Cô Bé, Em Trốn Không Thoát Đâu

Nhưng, lúc này, hàm răng của Khấu Kiệt cũng cắn lộp cộp vang dội.

Ái chà, cô gái này, Khấu Kiệt phải xử lý em rồi!

Nhìn nụ cười của Yến Hoài khi thực hiện thành công trò đùa quái đản, Khấu Kiệt sải bước tiến đến, Yến Hoài cảm thấy rất kỳ lạ, anh ta không giải thích chút nào sao?

Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt, bản thân anh ta cũng không biết Khấu Kiệt tính làm gì, chỉ có thể nhìn người chung quanh, ngồi cười hắc hắc, dáng vẻ này, lại càng làm cho người ta hiểu lầm.

Nhưng, Khấu Kiệt không thèm để ý, trực tiếp đứng ngay trước mặt của Yến Hoài.

"Thế nào? Muốn đánh nhau phải không?" Yến Hoài trừng mắt nhìn anh, khí thế so với anh chẳng hề giảm đi chút nào.

"Hừ!" Khấu Kiệt khe khẽ hừ một tiếng, một giây kế tiếp, động tác nhanh như tia điện, vươn một tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Yến Hoài, tức khắc kéo cô vào ngay trong ngực mình.

Không để ý đến một tia kinh ngạc thoáng qua nơi đáy mắt của Yến Hoài, làn môi mỏng kia đã nhắm ngay đôi môi đỏ mọng của cô.

"Ưmh. . . . ." Yến Hoài tránh không thoát, đành bị anh giam giữ trong ngực, hôn xuống.

Mọi người thổn thức một hồi lâu, tình huống này cũng có cơ sở đó chứ? Thị trưởng hờn dỗi chứ còn gì nữa? Cảnh tượng này – Tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị và tân thị trưởng có hy vọng?

Riêng một vài cô gái lại hướng về phía Yến Hoài mà đứng dậm chân liên hồi. Này này, hai người cố tình ân ái chốn đông người để thu hút ánh mắt của mọi người à?

Thương Truy Ý đứng ở một bên cũng nhìn đến ngây người. Bà nội nó, Khấu Kiệt tài đấy! Chẳng phải không hiểu mấy chuyện tình yêu nam nữ này là gì sao? Choáng váng thật, tay chân còn nhanh hơn bất kỳ ai.

Mà bọn thủ hạ đứng ở phía xa, nhìn lão đại của mình hôn thị trưởng, cũng nhất thời sững sờ!

Không phải nói, thiếu gia rất ghét phụ nữ sao? Bây giờ lại giống như đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt. Với lại, có vẻ như là đang cưỡng chế.

Lúc này Yến Hoài đang không ngừng giãy giụa trong ngực Khấu Kiệt, nhưng, sức lực của cô vẫn không thắng nổi anh ta!

Mẹ nó, Yến Hoài mắng thầm trong lòng, nhưng, tại sao sức của anh ta lại lớn như vậy? Giam giữ mình, khiến mình không có cách nào chống cự lại được. Bản lĩnh của mình căn bản là vô tác dụng đối với anh ta.

Nhưng, vẫn dùng hết sức giãy giụa!

Khấu Kiệt giữ chặt lấy đầu của cô, hung hăng ấn về phía mình, nụ hôn càng ngày càng trở nên bá đạo.

Tuy nhiên, chiếc lưỡi thơm hương kia khiến anh ngày càng hãm sâu vào trong ấy, không dứt ra được. Đáng chết! Tại sao hương vị của cô ấy lại ngọt ngào đến vậy.

Nhìn đôi mắt của Khấu Kiệt dần dần trở nên mê luyến, lúc bấy giờ Yến Hoài nghĩ ngay đến việc phải cắn nát cánh môi kia ra.

Chớp lấy thời cơ, cảm nhận được đầu lưỡi của Khấu Kiệt lại trượt vào trong khoang miệng của mình lần nữa, ra sức hút lấy dịch mật, Yến Hoài liền hung hăng cắn ột phát.

Khấu Kiệt nhất thời bị đau, thả môi Yến Hoài ra, thế nhưng hai bàn tay to vẫn giữ chặt lấy eo cô.

Thấy dáng vẻ Yến Hoài nhìn mình lom lom, Khấu Kiệt nhếch mép, lơ đãng lau đi vết máu trên cánh môi: "Đây là để cho em biết lại lần nữa, định hướng giới tính của anh!"

Lúc này Yến Hoài sững sờ, nhưng, ngay sau đó vẫn lạnh lùng nói: "Không sợ tôi kiện anh tội xâm phạm?"

"Hừ! Em cho rằng anh xâm phạm em hả?" Khấu Kiệt rảo mắt nhìn chung quanh một vòng, lại dời tầm mắt đến trên mặt Yến Hoài, khẽ cúi đầu: "Người khác sẽ chỉ cho rằng, chúng ta đang **!"

"Đồ khốn kiếp!" Yến Hoài lập tức mắng ột câu.

"Em nhìn tư thế của chúng ta, cùng với suy nghĩ một chút về nụ hôn nóng bỏng vừa nãy xem, em yêu, sự thật đang ở ngay trước mắt!" Khấu Kiệt đổi lại dáng vẻ đáng đánh đòn, trong lúc vô tình còn cọ sát bên tai Yến Hoài.

Yến Hoài lập tức tránh né: "Hừ!" Nhưng, cũng tự nhìn lại tư thế của hai người vào lúc này.

Toát mồ hôi, tư thế bây giờ là gì vậy?

Một cái chân thon dài có lực kia luồn qua ngay bên dưới của mình, còn hai tay anh ta lại siết chặt lấy eo mình, trong đó một cái tay còn có khuynh hướng tuột xuống.

Mà bản thân mình, cũng đang sít sao trong lồng ngực anh ta.

"Buông tôi ra!" Lúc này gương mặt của Yến Hoài ửng đỏ, nóng ran đến cực điểm, đôi mắt Phượng cũng không dám nhìn thẳng vào Khấu Kiệt, nhưng, lời nói vẫn rất cương quyết.

"Hắc hắc!" Khấu Kiệt khe khẽ thì thầm bên tai cô: "Yến Hoài, anh có hứng thú với em!"

"Cút!" Yến Hoài ra sức muốn thoát khỏi anh.

"Bất luận thân thể hay là linh hồn của em!" Khấu Kiệt nhẹ nhàng phả khí nóng lên gương mặt cô, lập tức thả lỏng vòng tay.

Mà ngay lúc này, biểu cảm của những người đang có mặt tại hiện trường mang đủ mọi sắc thái khác nhau.

Những người hận Yến Hoài đến cắn răng nghiến lợi cũng có, bởi vì, bây giờ cô đã thu phục được tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị rồi! Hơn nữa, cô còn là thị trưởng.

Điều này làm sao không khiến người ta ghen tỵ cho được?!

Thương Truy Ý cũng thất thần nhìn về phía Khấu Kiệt, được rồi, anh thừa nhận, Khấu Kiệt một khi không làm thì thôi, đã làm rồi là phải giật gân!

Vốn cho rằng cậu ta sẽ không cảm thấy hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng, bây giờ nhìn lại, thủ đoạn của cậu ta còn cao hơn mình.

"Còn nhìn cái gì? Đi thôi!" Khấu Kiệt lại đánh vào ngực Thương Truy Ý lần nữa, may sao lần này anh phản ứng nhanh, kịp thời tránh né.

Nhìn Khấu Kiệt đi đằng trước, Thương Truy Ý khẽ hướng về phía Yến Hoài, nói: "Thị trưởng? Hắc hắc, thị trưởng, xin chỉ bảo nhiều hơn!" Nói xong, cũng nối gót theo sau Khấu Kiệt.

Yến Hoài nhìn hai người một trước một sau, trong lòng giận dữ vô cùng.

Đè xuống! Trước tiên phải đè xuống!

Yến Hoài khẽ đảo mắt nhìn bốn phía chung quanh một chút, sau đó hơi khom người, chạy về phía chiếc xe của cô.

Để rồi xem, nhất định mình phải cho người đến hung hăng trừng phạt tên kia.

Khấu Kiệt ngồi trên xe, nhìn cô gái kia chạy như điên qua trước mặt mình, trong lòng cực kỳ thoải mái. Nhưng, lúc này Thương Truy Ý liền mở cửa xe ra, nhanh chóng ngồi vào.

"Cậu đã nghĩ phải nói rõ với ông thế nào chưa?" Thương Truy Ý đưa mắt nhìn về phía trước, từng câu từng chữ lôi kéo tầm mắt và suy nghĩ của Khấu Kiệt trở về.

"Ừ." Khấu Kiệt khẽ thở dài một cái, chính xác là bây giờ không có phương pháp nào hay, Aiz!

Lúc này, điện thoại di động của Khấu Kiệt lại vang lên.

Khấu Kiệt nhíu mày, không cần đoán cũng biết là ai đang gọi đến. Trận tranh cử này trực tiếp trên truyền hình, làm sao lại không biết kết quả chứ?

Cho tay vào túi tìm kiếm điện thoại di động.

Vẫn chưa tìm ra, thế nhưng xúc cảm thô ráp của tờ giấy truyền thẳng vào thần kinh của anh.

Hình của Yến Hoài.

Khấu Kiệt nhất thời nhớ tới, ngay sau đó, trong lòng đã có chủ ý.

Hừ! Cô bé! Anh nói rồi, em trốn không thoát đâu!

Khấu Kiệt nhanh chóng lấy điện thoại ra từ một chiếc túi khác, nhấn phím màu xanh lá cây.

"Ông nội!" Khấu Kiệt dùng giọng điệu cực kỳ tiếc nuối, hết sức đau khổ, hết sức nhói lòng nói ra hai chữ này.

Thương Truy Ý muốn chết ngay tức khắc! Cậu ta cũng thật biết đóng kịch!

"Con về nhà đi! Ta xong việc ở quân khu sẽ trở về, cùng con đến nhà họ Dương bàn chuyện hôn sự một chút." Lời nói của Tham mưu trưởng Khấu Đức truyền ra khỏi điện thoại, không màng đến vẻ tiếc nuối, đau khổ, nhói lòng của Khấu Kiệt.

Từ trước đến nay hai ông cháu này chưa bao giờ quanh co lòng vòng với nhau. Những việc mình muốn làm đều nói thẳng ra hết.

"Ông nội!" Khấu Kiệt lập tức gào to vào trong điện thoại: "Con chọn được một đối tượng kết hôn khác tốt hơn!" Có đánh chết cũng không cưới cái cô Dương Miêu Miêu đó.

"Nói!" Dường như lời nói của Khấu Kiệt đã nằm trong dự liệu của Khấu Đức, thế nên chỉ nhàn nhạt nói một câu, hoàn toàn không để ý đến việc Khấu Kiệt đang điên cuồng gào thét.

~Hết Chương 7

~

8. Chương 8: Con Chọn Yến Hoài Làm Vợ

"Con muốn lấy Yến Hoài làm vợ!" Khấu Kiệt không hề giả dối trước mặt ông nội, trực tiếp hét to lên.

Cái âm thanh này, ngay cả tài xế và Thương Truy Ý đều bị làm cho đứng hình.

Thương Truy Ý không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, cậu ta không phát sốt đó chứ?

Khấu thiếu gia nhà ta muốn tự đề cử một cô gái làm vợ?

Khấu Kiệt gào thét xong, đầu dây bên kia cũng chẳng có tiếng động gì.

Khấu Kiệt cảm thấy khá thoải mái trong lòng, cuối cùng cũng có ngày mình khiến ông nội không còn lời nào để nói.

Nhưng, đương lúc Khấu Kiệt muốn tắt máy, bên trong điện thoại lại vang lên một giọng nói hiền từ: "Không thành vấn đề!"

Khấu Kiệt hóa đá!

Ông nội bảo không thành vấn đề! Bây giờ đến phiên mình bối rối!

"Tóm lại, hai người phụ nữ, con chọn một đi!" Khấu Đức vừa dứt lời, lập tức tắt máy.

Khóe miệng Khấu Kiệt co giật, đây là lựa chọn sao? Đây là hành động bức nam lấy vợ! Hơn nữa còn là ông nội ép buộc cháu trai đích tôn.

Khấu Kiệt đưa ánh mắt về phía Thương Truy Ý, lúc này, Thương Truy Ý nhìn bộ dạng sững sờ hóa đá của anh, nhất thời bật cười lên ha hả.

"Ha ha ha! Nhìn cậu nói kìa! Để mình xem làm sao cậu thu phục được Yến Hoài!" Thương Truy Ý vừa chỉa ngón tay vào chóp mũi của Khấu Kiệt, vừa ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Gương mặt Khấu Kiệt hiện đầy vạch đen, những tưởng rằng nói ra tên của Yến Hoài, một là ông nội sẽ nói không, sau đó mình một mực đòi không phải Yến Hoài thì không cưới, như vậy ông nội sẽ nói, đặt chuyện hôn sự sang một bên.

Bây giờ thì quá hay rồi! Hai chọn một! Một người là cọp mẹ, à, không! Là Mộc Quế Anh! Một người là rắn nước hiện hình!

Khấu Kiệt đưa mắt ra phía ngoài cửa xe, ngay lúc này, một chiếc BMW phóng vụt qua trước mắt, mà người trên xe, chính là Yến Hoài.

Yến Hoài cũng vừa vặn chuyển tầm mắt qua, nhìn về phía Khấu Kiệt, gương mặt không chút biểu cảm, khẽ hừ một tiếng. Ngay sau đó, hung hãn nhấn ga, nhanh như chớp phóng vụt đi.

Nhất thời Khấu Kiệt cảm giác như bị mắc kẹt trong lòng.

Cô gái này!

Được!

Anh nhất định phải cưới em!

Khấu Kiệt hạ quyết tâm, lập tức hướng về phía Thương Truy Ý, nói: "Mở cửa xe!"

"Hả? Mở cửa xe làm gì?" Thương Truy Ý không hiểu, nhưng, lúc đương nói chuyện cũng đồng thời đưa tay mở cửa xe bên phía mình ra.

Khấu Kiệt vừa thấy cửa xe mở ra, lập tức vung chân đá qua một cước.

Thương Truy Ý còn chưa kịp phản ứng, liền bị Khấu Kiệt đá văng xuống đất.

Khấu Kiệt chìa tay đóng cửa xe lại.

"Biệt thự!" Khấu Kiệt nhìn không chớp mắt về phương xa.

Tài xế lập tức khởi động chân ga, chiếc xe liền phóng đi.

Thương Truy Ý tức tối bò dậy từ trên đất, hướng về phía chiếc xe hô to: "Này! Khấu Kiệt chết tiệt! Dừng xe lại ngay!"

Khấu Kiệt ngồi trên xe, vờ như không nghe thấy, lẩm ba lẩm bẩm trong miệng: đồ quỷ, ai bảo cậu luôn cười trên nỗi đau của người khác.

Mà trong đoàn xe phía sau có một chiếc liền dừng ngay bên người Thương Truy Ý.

"Cậu Thương!" Hoàng Thiên ngồi trên xe hô to.

"Đồ Khấu Kiệt chết dẫm!" Thương Truy Ý chửi rủa trong miệng, đưa tay mở cửa xe, yên vị ngồi vào trong.

"Đuổi theo, tôi muốn lột da cậu ta!" Thương Truy Ý lập tức ra lệnh.

Bọn Hoàng Thiên không dám chậm trễ, hai cậu thanh niên này, mặc dù không phải là anh em ruột, nhưng lại cùng nhau mặc quần cộc lớn lên. Cùng được huấn luyện trong quân đội, cùng nhau kinh doanh tất cả mọi chuyện. Trước giờ hai người bọn họ vẫn chơi với nhau như vậy, nào ai dám đắc tội với một trong hai người chứ.

Hơn nữa, ba của Thương Truy Ý, Thương Phàm Kiệt nguyên là cấp dưới của ông nội Khấu Kiệt, Khấu Đức. Đáng tiếc thay, trong một lần đi thi hành nhiệm vụ bị giết chết. Vì vậy, trước nay Thương Truy Ý vẫn được xem như người trong nhà họ Khấu.

Yến Hoài mới vừa xuống xe, điện thoại trong túi lập tức vang lên.

Lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn thấy tên người gọi, Yến Hoài khẽ nhếch môi cười, vừa nhấn phím nhận liền nghe thấy một giọng nói dịu dàng ngọt ngào chết người: "Này, em yêu!"

"Ừm." Yến Hoài vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

"Bảo bối của anh, cuối cùng chức vị thị trưởng cũng về tay em." Trong điện thoại truyền đến âm thanh của người đàn ông kia.

Lúc này Yến Hoài đang đi về phía nhà trọ: "Như thế nào? Em nói mình nhất định có thể!"

"Anh biết rõ mà, bảo bối của anh chắc chắn làm được!" Lúc này người đàn ông ở đầu dây bên kia đang tựa vào trên giường lớn, bên cạnh còn có hai nữ phục vụ! Xoa bóp, vuốt ve!

"Nói đi! Kế tiếp phải làm thế nào?" Yến Hoài mở cửa ra, đóng lại, đi về phía giá để giày.

Cô không hề phát hiện ra sự thay đổi ở đầu dây bên kia.

Bên này, tên đàn ông tóm lấy bàn tay đang vuốt ve nơi ngực hắn.

"Theo như anh điều tra, Khấu Kiệt có quan hệ mật thiết với Hoa Long bang, em tìm cơ hội trà trộn vào bên trong nội bộ của bọn họ đi!" Tên đàn ông nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, hướng vào điện thoại nói chuyện với Yến Hoài, vừa dứt lời, bàn tay to lớn gắt gao nắm lấy tay cô ta, đưa về phía hạ bộ của mình.

"Trà trộn vào trong nội bộ của bọn họ như thế nào? Làm sao anh biết anh ta là người của Hoa Long bang?" Yến Hoài đứng gần giá giày, dùng chân đẩy giày cao gót sang một bên, sau đó xỏ dép lê đi trong nhà vào.

"Trước tiên em nên để ý đến động tĩnh của anh ta một chút, bây giờ anh vẫn đang điều tra, anh ta tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản." Giọng đàn ông văng vẳng bên trong điện thoại.

"Được!" Yến Hoài đi vào trong phòng bếp, bụng hơi đói, muốn ăn chút gì đó.

"Thế thì cứ như vậy đi! Em yêu, em nhất định phải chú ý đến thân phận của mình! Yên tâm mà làm thị trưởng cho tốt, sau đó chờ anh đưa ra kế hoạch tiếp theo." Người đàn ông tiếp tục nói.

"Ừ, nhưng, em sợ có người khác biết thân phận của em." Yến Hoài bĩu môi, đưa tay còn lại mở cửa tủ lạnh.

"Không cần sợ, em yêu, đừng đánh giá đối thủ quá cao!" Người đàn ông cảm thấy hơi phiền, có chút mất kiên nhẫn nhưng vẫn kềm lại: "Em yêu, nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay bảo bối cực khổ rồi!"

"Hắc hắc!" Lúc này Yến Hoài cười khúc khích.

"Anh cúp đây…!" Người đàn ông nhẹ nhàng nói ra, sau đó tắt máy.

Ném điện thoại di động qua một bên, ngay sau đó kéo hai cô gái kia vào trong ngực của mình, hôn ngấu nghiến……

Mà bên này, Yến Hoài vừa tắt điện thoại, cho lại vào trong túi, lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp trứng gà, bật bếp…..

Yến Hoài thở dài một hơi trong lòng, suy cho cùng là phải làm thế nào mới có thể thu phục được Hoa Long bang vào tay mình đây? Còn nữa, cái tên Khấu Kiệt kia, chẳng lẽ giống như lời của bạn trai mình vừa nói, không hề đơn giản? Còn có thân phận khác?

Yến Hoài vừa chiên trứng, vừa nghĩ ngợi. Nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra giữa mình và Khấu Kiệt vào ngày hôm nay, bất tri bất giác, ngay cả Yến Hoài cũng không nhận ra, khóe miệng của mình đang vẽ nên một nụ cười.

Cuối cùng trứng cũng chín, cô cho vào đĩa, sau đó đi đến giữa phòng ăn.

"Em yêu, đã lâu không gặp!"

Đương lúc Yến Hoài bước vào phòng ăn thì lập tức bị một giọng đàn ông hù cho giật cả mình. Anh ta đang ở trong căn hộ mà từ trước đến nay chưa từng có ai đặt chân đến.

Cái đĩa trong tay Yến Hoài rơi xuống đất ngay tức khắc.

~Hết Chương 8~

9. Chương 9: Phía Dưới Của Anh Rất Đau

Vào ngay lúc này, người đàn ông vốn đang ngồi ở chỗ kia lập tức phi thân lên, vững vàng bắt lấy cái đĩa trong tay. Trứng chiên bị gập lại nằm trên đĩa, nhìn kỹ còn có một tia lòng đỏ trứng chảy ra.

Trứng chiên vẫn chưa chính hẳn.

Khấu Kiệt vừa trông thấy cái trứng này, tức khắc cười lên ha hả: "Ha ha ha! Một người phụ nữ mà chiên trứng cũng không biết chiên cho chín." Nói xong, dùng ngón tay phải quệt lấy một ít lòng đỏ trứng, lấy ra liếm liếm.

"Anh!" Yến Hoài trừng mắt nhìn anh, làm sao anh ta lại biết mình ở đây? Anh ta vào nhà bằng cách nào? Vào khi nào? Anh ta có nghe thấy nội dung của cuộc điện thoại vừa rồi hay không? Mặc kệ! Cánh tay ngọc ngà chợt vươn ra, toan đoạt lại cái đĩa.

Mà lúc này Khấu Kiệt rất nhẹ nhàng linh hoạt tránh qua một bên, đưa ngón tay dính lòng đỏ trứng vào miệng, khe khẽ liếm: "Dừng lại! Mặn chết rồi!" Nói xong, hướng về phía Yến Hoài lắc đầu một cái.

Yến Hoài tức giận đến sắp nổ tung! Vung chân đá về phía Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt chậm rãi giơ cao cái đĩa đang cầm trong tay, bắp đùi thon dài luồn xuống bên dưới gầm bàn quét qua Yến Hoài.

Yến Hoài nhanh chóng tránh thoát.

"Anh đó, bản lĩnh cũng không tệ lắm!" Lúc này Yến Hoài đang nhìn Khấu Kiệt, trừng mắt nói. Năng lực của mình cũng có thể xem là khá, người có thể so chiêu với mình cũng chẳng có mấy ai.

Bây giờ chính là anh ta rồi!

"Hắc hắc!" Khấu Kiệt vẫn giữ dáng vẻ tươi cười như một gã lưu manh: "Anh nói này, em là phụ nữ, cần gì phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy?"

"Chuyện không liên quan đến anh!" Yến Hoài chìa tay tới, bắt lấy cái đĩa.

Hướng về phía Khấu Kiệt, khẽ mỉm cười, thừa cơ hội anh đang sững sờ, ngay lập tức, cánh tay còn lại đã công kích xuống bên dưới của anh.

"Em!" Sắc mặt Khấu Kiệt thay đổi chóng mặt, bàn tay đang cầm đĩa cũng buông lỏng ra. Dùng hai tay che chắn bên dưới: "Cô gái này, sao em lại ác như vậy?" Nói xong gương mặt lập tức trở nên vặn vẹo khó coi.

Lúc này Yến Hoài trừng mắt nhìn anh: "Ai cho anh tự tiện xông vào nhà dân!" Nhưng, nhìn thấy dáng vẻ khổ sở hiện tại của anh, vẫn có chút không đành lòng, về sau anh ta bị bất lực thì làm thế nào?

Khoan, nhưng mà chuyện này cũng đâu có liên quan gì đến mình?

Đổ mồ hôi !©¸®! Tại sao mình lại nghĩ tới vấn đề này! Đêm đầu tiên vẫn còn chưa tính sổ với anh ta! Này nhé!

"Em đó, độc ác quá! Vấn đề này liên quan đến tính mạng á!" Khấu Kiệt ôm lấy bên dưới, đi ra phía bên ngoài.

"Anh mau mau đến bệnh viện đi!" Yến Hoài nhìn dáng vẻ ấy của anh, nói với theo.

"Anh không muốn!" Khấu Kiệt sống chết cũng phải đổ thừa. Trực tiếp đi thẳng vào phòng của Yến Hoài.

"Anh!" Yến Hoài đặt đĩa trứng chiên lên bàn, đuổi theo sau Khấu Kiệt.

Nhưng, lúc này Khấu Kiệt đã nằm chễm chệ trên giường của cô.

"Anh cút nhanh cho tôi!" Yến Hoài lập tức cầm lấy chiếc gối đầu ở một bên, nhào về phía Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt kịp thời đưa tay ngăn cản: "Phía dưới của anh rất đau mà! Em nhẫn tâm vậy sao?"

Gương mặt Yến Hoài nóng ran, sửng sốt mất vài giây, vẫn quyết định cầm gối đập vào đầu anh…..

"Anh đi nhanh lên! Đừng để tôi gặp lại anh!"

Khấu Kiệt thấy cô nhào tới, lập tức nhanh tay tóm lấy chiếc gối, vừa dùng lực một chút liền đoạt được ngay.

"Anh!" Yến Hoài sừng sộ nhìn anh.

"Anh đau!" Khấu Kiệt làm ra vẻ tội nghiệp, chỉ thiếu một chút nữa thôi là giọt nước mắt sẽ tràn ra khóe mi.

Được rồi, có lẽ lúc này Khấu Kiệt cũng ngầm tự phong ình danh hiệu ảnh đế mất thôi.

Yến Hoài nheo mắt, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh: "Gạt tôi anh không có kết quả tốt đâu!" Những lời này gần như là nghiến răng nói ra.

"Ha ha!" Khấu Kiệt cười khổ một tiếng: "Không có lừa em! Nếu lừa em, về sau anh sẽ cưới em ngay!" (QA: Kiểu nào thì anh chẳng lời =)))

Yến Hoài bĩu môi, không để ý tới anh. Gả cho anh đó hả? Hừ!

Đặt chiếc gối sang một bên, Yến Hoài quay đầu nhìn anh, xác định lại lần nữa: "Anh thích ở đây thì ở đi, tôi đi ra ngoài! Hừ!"

"Này, Yến Hoài!" Khấu Kiệt lập tức gọi Yến Hoài lại.

"Anh muốn gì thế?" Yến Hoài dừng bước, xoay người:"Không cần được voi đòi tiên!"

Khấu Kiệt nhìn dáng vẻ có chút nổi giận của cô, tâm tình cũng tốt hẳn lên. Hướng về phía Yến Hoài nói: "Chiên trứng cho anh ăn, anh đói!"

"Anh tự về nhà ăn cơm của anh đi!" Yến Hoài trừng mắt liếc anh một cái: "Mới vừa rồi ai bảo tôi chiên trứng chưa chín? Ai bảo tôi chiên trứng rất mặn? Cho anh chết đói, đáng đời!"

"Anh đói mà!" Khấu Kiệt phát huy đầy đủ sở trường của một tên mặt dày. Tuy nhiên, nếu để những người khác chứng kiến bộ dạng ăn vạ này của anh, đoán chừng, toàn bộ những ai biết đến tên tuổi của Khấu Kiệt đều sẽ không ăn cơm. Bởi vì nó quá kinh người! Hoàn toàn bất đồng với tác phong của Khấu Kiệt trước kia. Chắc chắn bọn họ sẽ bị hình tượng vô lại ấy của Khấu Kiệt làm cho sặc chết.

Nhưng, Yến Hoài không hề biết đến lai lịch thật sự của Khấu Kiệt, không biết rõ tính cách của anh.

Cho nên. . . . . .

Yến Hoài hơi mềm lòng, nhìn anh vẫn còn đang che chắn bên dưới, nói: "Anh bảo người của mình đến đón về đi. Sau đó thích ăn món gì thì ăn món ấy!" Đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị, muốn ăn cái gì mà không được?

"Đừng!" Khấu Kiệt làm ra vẻ đáng thương nhìn về phía Yến Hoài: "Để cho bọn họ nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của anh, anh còn mặt mũi nào mà tồn tại nữa chứ?!"

"Anh còn có mặt mũi?" Yến Hoài lại ôm gối đập vào người của Khấu Kiệt lần nữa: "Con khỉ!"

Nói xong, ném gối xuống, đi thẳng ra bên ngoài.

"Này! Yến Hoài! Yến Hoài!" Khấu Kiệt hướng về phía Yến Hoài hô to, nhưng, Yến Hoài cũng không quay đầu lại.

Khấu Kiệt có hơi nhụt chí, nằm ngửa xuống.

Nhưng, lúc này lại nghe thấy tiếng bốp bốp bang bang truyền đến từ trong phòng bếp.

Ngay tức khắc, Khấu Kiệt mừng rỡ cực kỳ. Âm thầm cuộn hai tay thành quả đấm: "Ư!" Cũng may, tối nay thoát khỏi Thương Truy Ý chạy đến đây, vẫn được hời.

Yến Hoài lại làm hai cái trứng chiên khác, bản thân cô cũng không phải là người biết nấu ăn, cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng nghĩ đến việc phải đích thân lao vào bếp, thế nên chỉ có thể miễn cưỡng làm hai cái trứng chiên mà thôi.

"Muốn ăn hay không ăn!" Yến Hoài cho trứng chiên vào đĩa, lẩm bẩm trong miệng, đi vào phòng của mình.

Vừa nhìn thấy Yến Hoài đi tới, khóe miệng Khấu Kiệt toe toét cười ngây ngô đến N lần.

"Ăn đi! Có thuốc độc đấy!" Yến Hoài tức giận nói với Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt cũng không thèm đưa tay lên mà chỉ nói: "Đút anh ăn!"

"Mơ đi!" Yến Hoài lập tức đặt cái đĩa lên bàn đọc sách ngay đầu giường: "Khi dễ bà hả? Hả?" Ánh mắt kia nhìn chằm chằm vào Khấu Kiệt, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Khấu Kiệt nhìn cô, khẩu hình miệng khi phát âm là 'cọp mẹ', nhưng vẫn tranh thủ thời gian ngụy biện: "Khấu Kiệt này làm sao dám khi dễ thị trưởng đại nhân của thành phố D chúng ta. Thị trưởng thành phố, em khi dễ em trai nhỏ của anh còn chưa tính, bây giờ lại đi khi dễ anh nữa." Nói xong, hai mắt vẫn không ngừng chớp chớp liên tục, quả thật là đang dùng Mỹ nam kế.

Nhưng, người nào đó vẫn rất bình tĩnh.

"Anh đi chết đi!" Đôi mắt tóe lửa của Yến Hoài nhìn xuống bên dưới của anh: "Phía dưới của anh còn có việc gì không? Không có gạt tôi?"

"A. . . . . ." Khấu Kiệt toát mồ hôi, cô gái này thật là khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

~Hết Chương 9

~

10. Chương 10: Bạn Trai Của Em Chính Là Anh

"Nếu không? Em đến đây xem thử một chút đi? Xem anh bất lực đây này?" Khấu Kiệt nói ngay tức khắc, cũng không tin cô thật sự dám sờ vào nó.

Yến Hoài nghe thế, gương mặt ửng hồng lên trông thấy: "Anh xuống Âm phủ đi!" Nhếch môi cười ngượng ngùng, ngồi ở bên giường, với tay cầm lấy cái đĩa, xiêng một miếng trứng chiên vào: "Ăn."

"Hắc hắc!" Khấu Kiệt lại giở trò đểu giả, đưa miệng đến gần.die»nd anl«equ»yd«on

Được rồi, kỳ thực thì một tên đàn ông đang rất đau xót trong lòng, ở trước mặt một cô gái thừa nhận mình tạm thời bất lực. Cố nén lấy sự khó chịu.

Cho nên, tên đàn ộng ấy đã thề rằng, nhất định phải cho cô gái này biết, lúc nào thì mình có thể làm được.

Yến Hoài trừng mắt liếc anh một cái, lập tức đem miếng trứng chiên nhét vào trong miệng Khấu Kiệt: "Ăn! Ăn! Cho anh ăn chết luôn!"

Nhất thời gương mặt Khấu Kiệt hiện lên đầy vạch đen, choáng nha, thật sự là thiếu dạy dỗ mà! Nhưng, anh không thèm để tâm đến trò trẻ con này.

Đổi sang dáng vẻ lấy lòng, Khấu Kiệt vừa ăn trứng chiên vừa nói: "Em không ăn sao?"

"Bị anh ăn sạch sẽ rồi, còn ăn được nữa không?" Yến Hoài tức giận nói với anh.

"Ồ!" Khấu Kiệt vừa nói, lại còn chậc chậc nhìn Yến Hoài, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Thời gian trôi qua thêm giây lát.

"Yến Hoài, ăn không tới rồi, nhích đến gần đây một chút." Khấu Kiệt duỗi đầu lưỡi ra ngoài, ý bảo lúc này Yến Hoài đang ở cách mình quá xa.

Yến Hoài nhìn thấy chỉ còn một ít trứng chiên nằm trên đĩa, lại nhìn sang Khấu Kiệt, thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của anh, liền nhích mông hướng tới.

Kẹp chặt miếng trứng, cuốn thành một miếng thật to, nhét hết vào miệng Khấu Kiệt. Lúc này trong lòng Yến Hoài mơ hồ tràn đầy hưng phấn. Tôi đang muốn cho anh nghẹn chết, xem anh ăn thế nào!

Nhưng, khóe mắt của Khấu Kiệt vẫn hiện lên ý cười, há miệng, lập tức ngoạm lấy hết miếng trứng cho vào trong.

Yến Hoài có chút sửng sốt, anh ta không sợ nghẹn chết phải không?

Tuy nhiên, ngay một giây tiếp theo, Khấu Kiệt đã chìa một tay ra, kéo Yến Hoài vào trong ngực, miệng đối miệng, nhanh chóng đẩy miếng trứng chiên vào trong miệng của cô.

"Ưmh. . . . . Anh. . . . . ." Yến Hoài bị miếng trứng chiên chặn ngay cổ, làm sao mà nói được?

Thế nhưng, chân của cô ấy lại rất là lợi hại!

Một cước liền đá văng tên đàn ông đang nằm ăn vạ!

"Đồ đáng ghét!" Yến Hoài trợn mắt nhìn anh, những vẫn nuốt miếng trứng xuống, bởi vì nó đã nằm ở ngay cổ họng.

Ặc, lúc bấy giờ Yến Hoài mới biết, trứng chiên này quả thật rất mặn. Tính đi lấy chút nước uống, nhưng, vẫn muốn trừng phạt tên đàn ông kia hơn.

Khấu Kiệt bị đá một phát, ngồi tê liệt dưới chân giường!

Khấu Kiệt không nói tiếng nào, nhưng trong lòng lại nhốn nháo không yên, cô gái này! Khấu Kiệt điên cuồng gào thét! Làm sao mới có thể thu phục được cô ấy đây? Bằng không, thật sự phải đi cưới cái cô Dương Miêu Miêu kia sao?

"Yến Hoài!" Khấu Kiệt nhìn về phía Yến Hoài, lớn tiếng quát.

"Thế nào?" Yến Hoài hướng về phía Khấu Kiệt, cũng quát, suýt chút nữa đã xông đi tìm vũ khí.

"Em phải chú ý đến hình tượng! Em là thị trưởng!" Khấu Kiệt nhìn cô, giọng nói gần như mềm nhũn cả ra: "Em đá anh đau quá!"

"Đây là nhà của tôi! Đừng quên, anh đã tự tiện xông vào nhà dân bất hợp pháp." Yến Hoài lườm Khấu Kiệt, bây giờ cô đang nghĩ cách để đuổi người đàn ông này ra ngoài. Bà nôi nó, nhất định là anh ta đang giả bộ.

Khấu Kiệt nhìn cô đến càng ngày càng gần, đôi mắt ấy của cô khiến anh cảm thấy nỗi khiếp đảm đang dâng trào.

Không không không! Khấu Kiệt không ngừng phủ nhận trong lòng. Nếu như vậy, làm sao thu phục cô ấy vào tay được? Xem ra phải về nhà suy tính kỹ hơn? Aiz, tất cả đều tại tên Thương Truy Ý đáng ghét, bảo mình đi thử một phen, bây giờ thì xong rồi, ngay cả nửa cái mạng cũng không còn.

Lúc này Yến Hoài khôi phục lại vẻ mặt của chị hai xã hội đen, ngồi xổm người xuống trước mặt Khấu Kiệt, đưa một ngón tay ra nâng cằm của anh lên: "Khấu Kiệt à, đừng đùa với tôi, anh chơi không nổi đâu!"

Khấu Kiệt toát mồ hôi hột. Có chút giận! Động tác này là có ý gì chứ? Đây là trêu ghẹo! Hơn nữa, tình huống bây giờ còn là nữ trêu ghẹo nam!

Đường đường là một bang chủ Hoa Long bang mà lại bị một cô gái đem ra đùa giỡn! Đường đường là một tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị mà lại bị người khác đùa giỡn! Nếu truyền ra ngoài, Khấu Kiệt còn mặt mũi mà sống trên cõi đời này sao?

"Cô bé! Đừng đùa giỡn như thế!" Lúc này Khấu Kiệt chợt trở nên nghiêm túc lạ thường, ở đây, trước mặt cô gái này, nếu không biểu hiện một chút bản sắc vốn có của mình, thế thì thật sự phải xin lỗi đêm đầu tiên của hai người mất rồi!

Bây giờ nên để cho cô ấy biết, đêm đầu tiên không phải do cô ấy chủ đạo! Mà là anh ở trên cao, cô ở dưới! Ặc, hình như cũng có đổi sang tư thế kia nữa, , rõ là!

Khấu Kiệt dứt lời, trực tiếp đứng bật dậy từ trên đất.

Trong nháy mắt, đã đứng lên vô cùng nghiêm chỉnh!

Dầu gì thì cũng là cháu trai của một Tham Mưu Trưởng, suốt mười lăm năm trời được huấn luyện trong quân đội, không có bản lĩnh này sao được!

Yến Hoài hơi giật mình, nhìn người đàn ông đang đưa mắt nhìn mình từ trên cao xuống.

Cũng chầm chậm đứng lên.

"Anh lừa tôi? Phía dưới của anh không có chuyện gì cả?" Yến Hoài nhẹ nhàng nói xong, liền đấu mắt với Khấu Kiệt.

Hai mắt Khấu Kiệt cũng chăm chú nhìn cô, bây giờ cô ấy đang đứng trước mặt của mình.

Ánh mắt của cả hai dần trở nên nóng bỏng.

Đan vào nhau!

Nhưng, đương lúc Yến Hoài muốn ra tay dạy dỗ ngươn đàn ông này, Khấu Kiệt đã nhanh chóng cúi đầu xuống, hung hăn hôn Yến Hoài.

Đồ đáng ghét! Yến Hoài giận dữ cắn anh!

Nhưng, Khấu Kiệt đã nhẹ nhàng linh hoạt đoạt lấy môi cô!

Hơn nữa, bàn tay to kia của anh đã hướng về phía cơ thể của Yến Hoài, sờ soạng đi lên.

“Buông. . . . . Buông tôi ra!” Lúc này Yến Hoài hét to, mẹ nó, phải điểm cho anh ta chút màu sắc mới được.

“Không buông!” Khấu Kiệt lao về phía Yến Hoài, ra sức chiếm đoạt.die»nd anl«equ»yd«on

“Anh!” Yến Hoài giùng giằng, hai tay chống đỡ trước ngực của anh: “Tôi có bạn trai rồi!”

“Bạn trai của em chính là anh!” Khấu Kiệt hung hăng cắn lên xương quai xanh nhạy cảm của cô.

Yến Hoài sững sờ, nhưng, ngay sau đó liền vung một quyền đánh tới.

Em gái nhà anh! Yến Hoài mắng thầm một câu trong lòng, đánh về phía Khấu Kiệt.

“Bùm!” Khấu Kiệt trực tiếp ngã xuống giường.

Yến Hoài đứng trước giường sừng sộ nhìn anh, hai mắt bốc hỏa!

Khấu Kiệt cũng nhìn cô chằm chằm, lúc này mới hiểu, cô ấy tuyệt đối là một người siêu cấp bạo lực! So với mình còn bạo lực hơn!die»nd anl«equ»yd«on

Lồng ngực của mình thật sự có vấn đề rồi! Khấu Kiệt chống lại đôi con ngươi của Yến Hoài, một hồi lâu, bất đắc dĩ nói: “Anh rất đau!”

Yến Hoài ngẩn ra, anh ta nói gì? Anh ta nói, rất đau?

Chẳng lẽ mình ra tay quá nặng? Dù sao, anh ta cũng chỉ là một tổng giám đốc, không phải sĩ quan gì cả? Xương cốt của anh ta? Liệu có thể chịu đựng được một quyền vừa rồi của mình ư?

Nhìn dáng vẻ ngu ngơ của Yến Hoài lúc này, Khấu Kiệt vuốt ve lồng ngực của mình, có chút ủ rũ cúi đầu từ trên giường bò xuống, cũng không nhìn đến Yến Hoài nữa.

“Khụ khụ, khụ khụ!” Khấu Kiệt ho khan hai tiếng, nói gì thì nói, mới vừa rồi mình là chân chân thật thật bị dính một quyền, gì chứ, quên mất cô gái này đã từng trải qua một khóa huấn luyện sống còn, nhất định là bản lĩnh tốt đến độ không thể tốt hơn được nữa.

“Anh không sao chứ?” Yến Hoài nhìn theo bóng lưng anh, bây giờ lại cảm thấy bóng lưng ấy tràn đầy ưu thương. . . . . .

Khấu Kiệt không trả lời, đi một mạch ra bên ngoài.

Thôi. . . . . Aiz! Vốn còn tưởng rằng mình có thể giải quyết được cô gái này, không ngờ, chẳng những bên dưới bị bất lực, mà ngay cả ngực cũng bị đau!

Về nhà suy tính kỹ hơn?

Khấu Kiệt nghĩ đến đây, hay là buông tha cho cô ấy? Miễn cưỡng cưới con rắn nước để thử lòng ông nội?

Ặc, vẫn có chút khó khăn. . . . . .die»nd anl«equ»yd«on

Đương lúc Khấu Kiệt tự hỏi lòng, mở ra cửa nhà trọ thì Yến Hoài đã gọi với theo bóng lưng anh:

“Tối nay ở lại đây đi!”

~Hết Chương 10~

11. Chương 11: An Ủi Em Trai Nhỏ Một Chút

Cơ thể Khấu Kiệt khựng lại, sửng sốt mất mấy giây, cô ấy không ghét mình? Bây giờ ý của cô ấy là?

“Đã muộn rồi, tạm thời tôi cho anh ở nhờ một buổi tối.” Yến Hoài hướng về phía Khấu Kiệt, chợt đổi đề tài: “Lồng ngực của anh không sao chứ?”

Khấu Kiệt không thèm kéo chốt cửa nữa, xoay người, nhìn Yến Hoài: "Có đau một chút!" Nói xong, dáng vẻ rất đáng thương nhìn nhìn Yến Hoài.

Lúc này Yến Hoài nghi ngờ, không biết có phải chỉ số thông minh của anh chỉ bằng một đứa trẻ sơ sinh hay không. Qủa thật bây giờ anh trông giống như một đứa bé, chờ đợi người nào đó an ủi. Được rồi, người nào đó quyết tâm làm chị cả một lần, an ủi em trai nhỏ một chút.

Thân hình anh cao lớn nhưng dáng vẻ lại cực kỳ ngây ngốc, thật sự khó mà khiến cho người ta đoán ra được thân thế thật sự là ai?

Yến Hoài xoay người đi vào bên trong: "Vào đây với tôi! Tôi đưa thuốc cho anh, sau đó anh tự bội lên đi!"

Khấu Kiệt không trả lời, nhưng vẫn đi vào theo.

Tối nay ở chỗ này cũng tốt, đỡ hơn bị tên Thương Truy Ý kia nói mình bị người ta đá ra ngoài.

Nhếch môi cười, dáng vẻ ngờ ngờ ngệch ngệch, hấp ta hấp tấp đi vào.

"Anh ngủ ở đây!" Yến Hoài đi đến trước một gian phòng, mở cửa: "Đây là thư phòng!" Giọng nói nhàn nhạt, giống như đang tiếp đãi một vị khách đột xuất.

"Ừm!" Khấu Kiệt ngoan ngoãn lên tiếng. Nhìn bao quát thư phòng, bày biện đẹp mắt, hết sức ngăn nắp, có thể thấy được chủ nhân của nó đã gìn giữ cẩn thận như thế nào.

"Không cho chạm vào những thứ đó! Bằng không, anh cứ chờ đến đêm hôm khuya khoắt bị đạp ra ngoài!" Yến Hoài trừng mắt liếc anh một cái.

"Được." Khấu Kiệt cũng nhìn Yến Hoài một chút.

"Không có chuyện gì thì không được ra khỏi thư phòng! Hơn nữa, nhất định không được tiến vào phòng của tôi! Có chuyện gì thì gõ cửa!" Yến Hoài nói tiếp, sau đó xoay người: "Tôi đi lấy thuốc, anh chờ một lát!"

"Ừm!" Khấu Kiệt gật gật đầu như con gà mổ thóc.

Khóe miệng Yến Hoài khẽ co quắp, người đàn ông này thay đổi nhanh đến chóng mặt. Mới vừa nãy còn tưởng rằng anh ta muốn tiếp tục đấu đá với mình, bây giờ lại giống như một câu em nhỏ vừa về đến nhà! Choáng váng!

Khấu Kiệt nhìn cô đi xa, mình cũng đóng cửa lại, ngắm nghía chung quanh thư phòng một vòng, mặc dù nơi này không có bao nhiêu không gian, nhưng, thoạt nhìn vẫn hết sức thoải mái, ấm áp, ở trong đó, có một chiếc giường coi như có thể dung nạp thân hình khổng lồ của mình.

Cởi bỏ lớp quần áo trên người, lúc này mới phát hiện ra, trên lớp áo sơ mi trước ngực còn có cả một dấu chân.

Choáng nha, cô gái này đúng là không phải hung ác tầm thường. Nếu như mình không được trải qua huấn luyện nhiều năm, đoán chừng xương cốt trước ngực đã gãy hết rồi. Một cước, một quyền! Đổ mồ hôi !©¸®! Nhưng, Khấu Kiệt nhìn lại dấu chân kia, phát hiện bản thân mình cũng có chút biến thái, thật là thích cái dấu be bé ấy!

Đáng chết! Khấu Kiệt lấy lại tinh thần, đi vào trong nhà vệ sinh, thả áo sơ mi vào bồn rửa tay, từ từ xả nước vò giặt.

Sáng mai trở về cũng không thể mặc một chiếc áo sơ mi có dấu chân được? Bằng không, bọn họ sẽ nhìn mình bằng ánh mắt như thế nào đây?

Khấu Kiệt lo giặt giũ, ngược lại quên mất cô gái kia đã đẩy cửa bước vào.

"Khấu Kiệt!" Yến Hoài mở cửa, gọi tên anh, trong tay còn cầm một lọ thuốc.

Khấu Kiệt nghe được âm thanh, lập tức nhảy từ nhà vệ sinh ra ngoài.

Yến Hoài bất chợt nhìn thấy thân hình cường tráng kia, khối cơ bụng sáu múi đang ở ngay trước mặt mình, làn da màu đồng nam tính đầy vẻ hấp dẫn! Tỷ lệ hoàng kim……khẳng định hình tam giác cũng….

Ặc, gương mặt Yến Hoài có chút , lúc ấy chỉ lo ân ân ái ái mà mà không để ý đến vóc người của anh ta, hiện tại đã được 'thưởng thức' một lần. Yến Hoài, mày đang nghĩ cái gì vậy? Yến Hoài gào thét trong lòng, hơi cúi đầu, ngại ngùng đưa lọ thuốc tới: "Tự mình bôi đi!"

Khấu Kiệt nhìn cô, trên mặt có điểm nghi vấn, hình như cô ấy đang rất ngượng?

Nghi ngờ, nhận lấy lọ thuốc trong tay cô, lại men theo ánh mắt của cô nhìn xuống cơ thể của mình, thì ra là nhìn mình bán khỏa thân nên thấy ngượng ngùng?

Hắc hắc! Khấu Kiệt cười ngây ngô hai tiếng, nhưng, Yến Hoài lại càng thêm không biết xấu hổ!

Bản thân mình cũng chưa từng nhìn qua cơ thể của người đàn ông đã ở chung lâu ngày kia, ngược lại, mới vừa gặp Khấu Kiệt chưa tới hai ba lần thì đã nhìn hết mấy lần. Yến Hoài có chút , trên mặt nóng hừng hực, cháy sạch sẽ! Không biết tại sao lại thế này, mặc kệ, cần gì rối rắm vậy chứ?!

Xoay người, đi ra phía bên ngoài.

"Yến Hoài!" Khấu Kiệt gọi tên cô, bước chân Yến Hoài cũng dừng lại, nhưng, vẫn không xoay người, đè nén ngọn lửa trong lòng, lạnh nhạt nói: "Chuyện gì?"

"Cám ơn em!" Khấu Kiệt nhìn theo bóng lưng của cô mà nói, phát hiện mình thật sự càng ngày càng có hứng thú với cô. Toát mồ hôi, lúc Khấu Kiệt phát hiện ra ý nghĩ của mình, vội chạy vọt vào trong nhà vệ sinh.

Soi gương, Khấu Kiệt lại lầm bầm lầu bầu.

Khấu Kiệt ơi, Khấu Kiệt à! Mày thật sự bị đắm chìm trong bể dịu dàng mất rồi sao? Dễ dàng như vậy? Mồ hôi ào ào tuôn rơi, không phải mày được mệnh danh là Thiết kim cương (sắt đá) trong quân đội ư? Tại sao lại dễ vỡ vậy chứ?

Khấu Kiệt soi người trong gương, trong tay vẫn cầm lọ thuốc kia, nhìn lọ thuốc một chút, lại nhìn mình một chút.

Khẽ thở dài một cái, mở nắp lọ thuốc ra, soi vào gương, bôi lên trên lồng ngực.

Lồng ngực kia chợt trở nên đau rát!

Má ơi, cái này là cái gì?

Khấu Kiệt nhìn lọ thuốc một chút.

"Yến Hoài!" Khấu Kiệt nhìn cái lọ ấy, nổi trận lôi đình: "Còn dám bảo là bôi đó! Làm sao lại đi lấy nhầm thuốc uống!" Khấu Kiệt gần như là gào thét, lao thẳng ra khỏi nhà vệ sinh, hơi đâu còn nghĩ đến việc Yến Hoài nói muốn gì thì gõ cửa.

Trực tiếp chạy về phía phòng của Yến Hoài, bàn tay to vừa chìa ra, 'rắc rắc' một tiếng, thẳng tay phá hủy khóa phòng của cô.

Ặc, bối rối, vừa tiến vào đã nhìn thấy Yến Hoài đang mặc đồ ngủ, có chút lười biếng nằm ở trên giường kia, thắt lưng ôm vào khoe trọn thân hình kiều diễm của cô, mà xương quai xanh hấp dẫn của cô ấy đang ở ngay trước mặt của mình.

Da thịt mềm mại như tuyết, vô cùng mịn màng!

Hầu kết của Khấu Kiệt chạy ngược chạy xuôi, sững sờ N lần. Trong tay vẫn còn giơ lọ thuốc.

~Hết Chương 11~

12. Chương 12: Bé Ơi!để Anh Sửa Khóa

"Bà nội nó, anh muốn bị đòn hả?" Yến Hoài khôi phục lại tinh thần từ trong cơn chấn động, quả đấm trong tay cương lên, hướng về phía hai con mắt của Khấu Kiệt.

Thật sự là không thể nào nương tay với anh ta được nữa. Mẹ nó, ai bảo trực tiếp xông vào đây chứ! Tối nay phải đánh anh sưng hết mặt mũi, để cha mẹ anh không thể nào nhận ra anh nữa. Yến Hoài hậm hực trong lòng, lao về phía Khấu Kiệt, công kích trên dưới.

Thân hình Khấu Kiệt rất nhẹ nhàng, tránh thoát đợt tấn công mạnh mẽ, cánh tay trống chợt bắt lấy quả đấm của cô, tự bản thân cũng hiểu rõ lúc này mình đã mạo phạm đến cô ấy, nhưng vẫn mở miệng nói: "Chờ đã."die»nd anl«equ»yd«on

"Còn muốn trăn trối cái gì?" Hai mắt Yến Hoài bốc hỏa, đôi môi đỏ thắm hơi giật giật. Đưa cho anh ta thuốc rồi lại còn được đằng chân lân đằng đầu? Thật sự đã nhìn lầm người rồi!

"Em đưa thuốc uống, không phải thuốc bôi!" Khấu Kiệt nói với cô: "Vừa thoa nó lên, ngực của anh liền đau rát!" Thật sự anh không muốn vứt bỏ thể diện của mình ở đây, đi so găng với cô. Tự bản thân anh biết, nếu anh và cô đánh nhau, không biết thắng bại sẽ về tay ai.

Yến Hoài nghe thấy thế, hơi sửng sốt một chút, mình lầm?

Thả lỏng quả đấm ra, vươn tay đoạt lấy lọ thuốc trong tay Khấu Kiệt, nhìn nhìn một chút, hướng dẫn sử dụng của lọ thuốc có ghi là: dùng để uống, không được thoa.

Yến Hoài đưa ánh mắt về phía Khấu Kiệt, không biết xấu hổ mở miệng nói: "Hì hì, tôi lầm! Để tôi lấy cái khác cho anh! Ngại quá! Khiến ngực của anh khó chịu rồi!"

Nói xong, Yến Hoài nhanh chóng nhảy ra khỏi tầm mắt của Khấu Kiệt, vội vàng chạy ra bên ngoài….

Nhưng, lúc này Khấu Kiệt đã phát điên!

Suýt chút nữa lại bị cô ấy đánh!

"Bé ơi! Em xem cho kỹ một chút được không?" Khấu Kiệt nói với theo bóng lưng tuyệt diệu của cô, mà ở trong một gian phòng khác, chợt truyền đến âm thanh binh binh bang bang, ặc, Khấu Kiệt đoán chừng có mấy lọ thuốc đã bị thanh toán sạch rồi!

"Sẽ không lầm đâu!" Yến Hoài chỉ dùng chút thời gian, vội trở lại ngay, hướng về phía Khấu Kiệt cười hai cái: "Thuốc này thật sự dùng để bôi đó!" Nói xong quơ quơ cái lọ trong tay.

Lọ thuốc mới ban nãy và cái lọ này nhìn tương tự nhau. Vốn đang suy nghĩ làm sao để thoát khỏi anh càng nhanh càng tốt, thế nên không thèm nhìn rõ ràng đã đưa ngay cho anh. Bất quá, về sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa! Bởi vì, những lọ thuốc kia đã bay vô thùng rác hết rồi!die»nd anl«equ»yd«on

Khấu Kiệt tức giận nhìn cô, cầm lấy lọ thuốc, nhìn một chút, bĩu môi, đi ra bên ngoài: "Ngủ ngon!"

"Hì hì, ừ! Ngủ ngon!" Yến Hoài nhìn theo bóng lưng của Khấu Kiệt, nhẹ đáp một câu.

Khóe miệng Khấu Kiệt hếch lên, đi ra khỏi phòng cô, vừa tính đóng cửa lại thì chợt phát hiện, cái khóa cửa kia đã lung lay tự bao giờ - căn bản không thể khóa được nữa.

"Hì hì, khóa cửa của em hư rồi!" Khấu Kiệt quay đầu lại, nhìn Yến Hoài cười trừ.

Yến Hoài sững sờ, bước đến gần, nhướn mi: "Khóa cửa cũng hư? Anh đó! Mới vừa nãy làm gì hả? Hư khóa, ngày mai bà chủ nhà biết được còn chẳng đuổi tôi ra ngoài sao?" Nói xong, dùng ánh mắt đằng đằng sát khí hướng về phía Khấu Kiệt, lại nhìn sang khóa cửa kia.

WOW!!! Cái khóa cửa kia lúc này thật là đáng yêu!

Giống như bị người ta chà đạp qua mấy lần, rũ xuống, nửa treo ngược, nửa chết nửa sống!

"Khấu Kiệt" Yến Hoài hướng về phía người đàn ông hơi nhắm mắt cúi đầu đang đứng ở một bên, cắn răng nói.die»nd anl«equ»yd«on

“Có dụng cụ không? Anh sửa giúp em!” Khấu Kiệt lập tức lên tiếng, không ngừng nháy mắt ra hiệu với Yến Hoài: “Anh sẽ sửa nó lại thật tốt! Hắc hắc, đảm bảo nguyên vẹn như lúc ban đầu!”

“Anh . . . . .” Yến Hoài dùng ngón giữa chỉ vào Khấu Kiệt: “Anh biết làm?”

“Éc. . . . . Ừm!” Khấu Kiệt do dự một giây, lập tức trả lời. Mặc kệ nó, cứ coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa. Thời niên thiếu, lúc còn ở trong quân đội vẫn thường xuyên dùng dụng cụ đi tháo bánh xe của ông nội. Đoán chừng nguyên lý này cũng giống nhau thôi! (tác giả: Tháo bánh xe, khụ khụ, giống sửa khóa cửa sao? Chú em Khấu Kiệt à, đầu óc của chú có chút đặc biệt!)

Chỉ là, chuyện này Khấu Kiệt không dám nói ra khỏi miệng, vẫn nhìn Yến Hoài, ánh mắt phóng ra tia lửa điện.

Mỹ nam kế? Ngại quá! Bản tiểu thư là ‘mỹ nữ,’ không chấp nhận mỹ nam kế!

Yến Hoài giương quả đấm về phía Khấu Kiệt, toan đánh vào lồng ngực của anh, nhưng vẫn thu tay lại, đi ra phía bên ngoài: “Cho anh nửa giờ, không làm được thì tự mình đi theo gió Tây Bắc đi!”

Khấu Kiệt nhìn cô, cũng hếch mũi trừng mắt!die»nd anl«equ»yd«on

Em, Yến Hoài kia! Có phải em xem Khấu Kiệt này là cái bánh bao – mặc cho em giày xéo.

Ặc, nhưng, khi nhìn thấy những thứ mà Yến Hoài đang cầm trên tay, Khấu Kiệt chợt cảm thấy kinh hãi.

Cô gái này mang cái gì ra thế?

Búa sắt? Cũng không cần cái nặng đến 12 pounds như vậy chứ? Em muốn đi giết người sao? (1 pound = 0.45kg)

Cây kéo? Em đi may quần áo à? Đây là sửa khóa cửa! Không phải đi sửa quần hoặc là áo sơ mi!

Cưa bằng kim loại? Em muốn bổ cửa sao? Hay là cắt? Cắt cái gì? Cắt cửa? Cắt người?

Tua vít chữ thập? Có thể, nhưng, em cũng không cần phải cầm cái khoan to như vậy? Đây là khóa cửa, không phải cái bánh xe!die»nd anl«equ»yd«on

Khấu Kiệt nhìn mấy vật trong tay Yến Hoài, sững sờ N giây.

Yến Hoài vô cùng hoài nghi, để vài thứ trong tay xuống, quơ quơ tay trước mặt anh: “Anh bị choáng hả?”

“Sức mạnh của tay em cũng không tệ!” Rốt cuộc Khấu Kiệt cũng khép miệng lại: “Bé ơi, mang hộp dụng cụ của em lại đây cho anh, anh thử tìm một vài thứ, mấy món này to quá, em giữ lai để bổ người đi!”

“Éc. . . . . .” Yến Hoài im lặng, nhìn mấy món dụng cụ trên đất một chút, chính xác là để khảo nghiệm sức mạnh từ cánh tay của mình, hơn nữa, cần phải phối hợp với những kỹ thuật vô cùng cao siêu thì cô mới có thể cầm hết được chúng, nhưng, bây giờ anh ta đang có ý gì?

“Anh có ý gì?” Yến Hoài chống nạnh, hướng về phía Khấu Kiệt, ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

“Không có, hắc hắc.” Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài cười cười, nhưng ngay sau đó lại kềm nén: “Lúc anh còn trẻ, hay dùng những món đồ này để tháo bánh xe, đây là đang sửa khóa cửa, hì hì, chỉ cần vài dụng cụ nhỏ thôi!” Thật ra thì, trong lòng Khấu Kiệt đang thầm nói; bé à, anh sửa khóa cửa, không phải tháo bánh xe.

Éc. . . . . khuôn mặt Yến Hoài hiện lên đầy vạch đen, nhìn về phía Khấu Kiệt, lúc này anh ta đang cố nén cười!

~Hết Chương 12~

13. Chương 13: Anh Thích Em

Yến Hoài trợn trắng hai mắt, được rồi, có lẽ lần này là do mình hiểu sai, nên mới lấy mấy thứ kia ra.

"Đi theo tôi!" Yến Hoài lê dép về phía gian phòng đặt dụng cụ ở bên ngoài, nhưng, vừa đi chưa được mấy bước liền ngừng lại, khiến người đàn ông phía sau lập tức đụng vào người cô.

Yến Hoài cố định thân hình, mừng quá, cũng may là khả năng giữ thăng bằng của mình không tệ, bằng không, anh ta to con như vậy, khẳng định sẽ đánh ngã mình sang một bên.

"Anh không lo nhìn đường hay sao?" Yến Hoài hướng về phía anh, rống to, nhướn mi trừng mắt nhìn anh một hồi lâu.

"Đi theo bước chân của thị trưởng không dễ dàng phạm sai lầm!" Khấu Kiệt nhìn cô một chút, lùi về phía sau một bước.

Yến Hoài không thể nói được gì, bởi mình nói không ra!

"Mang theo mấy cái dụng cụ kia! Đem đến phòng chứa đồ!" Yến Hoài ra lệnh cho Khấu Kiệt.

"Anh. . . . . ." Khấu Kiệt đang nghĩ phải cự tuyệt như thế nào.

"Chẳng lẽ bảo một cô gái chân yếu tay mềm như tôi cầm sao?" Yến Hoài nhìn anh, hỏi ngược lại một câu.

"Em? Chân yếu tay mềm?" Khấu Kiệt trợn tròn hai mắt.

"Có đi hay không?" Yến Hoài chỉ hỏi bốn chữ.

"Đi!" Khấu Kiệt lập tức trả lời.

Xoay người, lập tức chạy trở về, cầm lấy mấy món dụng cụ kia, vội vàng chạy đến gần Yến Hoài.

Yến Hoài nhìn anh cầm mấy món dụng cụ đó giống như đang bắt hai ba con gà con, không nhịn được nhoẻn miệng cười, nhưng, ngay sau đó liền che miệng lại, đi về phía phòng chứa đồ.

Hiển nhiên, Khấu Kiệt không hề để ý đến một màn này….

Rốt cuộc cũng lấy được mấy món dụng cụ cần thiết, Khấu Kiệt lập tức bắt tay vào việc.

Gì chứ, không thể đắc tội với cọp mẹ được. Bây giờ đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, bang chủ Hoa Long bang đích thân xông pha ra trận - sửa khóa cửa.

Khấu Kiệt ở trần, mồ hôi không ngừng chảy dài trên làn da màu đồng thiếc, còn cô gái kia, lúc này đang nằm trên giường lớn, thoải mái nhàn nhã xem quyển sách yêu thích của mình.

Khấu Kiệt liếc nhìn cô gái kia một cái, bàn tay chợt dừng lại.

"Sửa xong nhanh lên một chút! Không cho phép lười biếng!" Yến Hoài cũng không thèm để mắt đến, nhưng miệng thì lại đang hét lên với anh.

Hắc hắc, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, đi sửa khóa cửa ình, cảm giác này dường như cũng không tệ lắm! Yến Hoài vừa nhìn sách, vừa cảm thấy vô cùng thoải mái trong lòng.

"Anh khát!" Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, nói một câu.

"Anh tiếp tục đi!" Yến Hoài nói xong, lập tức đặt quyển sách lên trên bàn đọc, mặc vào chiếc áo khoác nhỏ, đi ra bên ngoài: "Đừng quên, nửa giờ!"

Cổ họng của Khấu Kiệt chuyển động xuôi ngược, âm thanh liền mắc kẹt ngay chỗ ấy.

Vẫn là! Mình phải nhẫn nhịn!

Khấu Kiệt lại tiếp tục công việc.

Cuối cùng Yến Hoài cũng xuất hiện với ly sữa tươi nóng hổi trên tay.

Yến Hoài đặt ly sữa tươi lên bàn đọc sách, hướng về phía Khấu Kiệt đang nửa quỳ trên sàn nhà sửa khóa, nói: "Sữa tươi, anh uống đi!"

Khấu Kiệt đưa ánh mắt về phía cô, nhìn ly sữa tươi, lại nhìn sang cái khóa cửa kia một chút, trả lời: "Còn một chút nữa thôi, làm xong anh uống ngay."

Anh là người có tính nhẫn nại rất mạnh, chỉ cần một khi anh muốn làm gì, nhất định sẽ kiên trì đến cùng. Nhưng, đối với việc Yến Hoài bưng ly sữa tươi đến ình, trong lòng lại vô cùng cảm động. Vốn tưởng rằng mình sẽ có một ly nước lọc, hoặc là nước lạnh cũng không chừng. Nào ngờ đâu kết quả lại bất bát hơn trong tưởng tượng. Hì hì, vậy thôi sửa xong hẵng uống đi.

Lúc này, hạt mầm vui sướng đang nảy nở trong lòng Khấu Kiệt, khiến anh bỗng nhiên muốn ngâm nga một ca khúc nào đó.

Nhưng, chợt ngừng lại, không biết cô ấy có thích mình hát hay không – ngũ âm* của mình không được hoàn chỉnh.

*ngũ âm: âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xỉ (răng cửa). âm thần (môi.)

Yến Hoài nhìn anh, khẽ cười cười.

Nhìn thấy dáng vẻ của anh hiện giờ, vẫn có thể tha thứ cho sự lỗ mãng trước đó. Thế nhưng bản thân mình vẫn chưa tra ra ngọn ngành chuyện gì đã xảy ra vào đêm ấy.

Nghĩ tới đây, Yến Hoài liền hướng về phía Khấu Kiệt, hỏi: "Lần đó, tại sao tôi lại ở trong Dạ Thành Túy Sinh?"

Động tác của Khấu Kiệt trong nháy mắt chợt ngừng lại, nhìn chằm chằm vào cái khóa cửa kia, dừng mấy giây, vờ như không nghe thấy câu hỏi của Yến Hoài, bàn tay "rắc rắc" một tiếng, sửa khóa cửa trở về hình dạng ban đầu.

"Sửa xong rồi!" Khấu Kiệt đứng lên, đi một mạch ra ngoài.

Nhưng, lúc này Yến Hoài cũng kịp gọi anh lại: "Khấu Kiệt!"

Khấu Kiệt dừng bước chân.

Không xoay người, bây giờ mình vẫn chưa nghĩ ra được câu trả lời thỏa đáng cho câu hỏi mới vừa nãy của cô ấy.

Yến Hoài trực tiếp bước xuống giường, tay phải đặt lên bả vai của Khấu Kiệt, sức mạnh ấy khiến anh cảm thấy có chút đau đau.

"Nói, tại sao tôi lại xuất hiện tại Dạ Thành Túy Sinh?" Lúc này Yến Hoài lạnh lùng thốt lên.

Khấu Kiệt thuận thế xoay người về sau, đối mặt với cô: "Bởi vì, bởi vì. . . . . ." Khấu Kiệt, Khấu Kiệt à, đầu óc của mày để làm gì vậy, lý do đó, lý do!

"Nói!" Trong con ngươi của Yến Hoài lóe lên một tia nguy hiểm, toàn thân toát ra sát khí bao vây lấy cả hai người. Ép tới khiến Khấu Kiệt có chút hô hấp không nổi.

"Anh thích em!"

Yến Hoài nghe thấy thế, bỗng sửng sốt!

Anh thích em.

Khấu Kiệt cũng sửng sốt!

Tự mình vốn không nghĩ tới sẽ nói ra những lời như vậy!

Khấu Kiệt, Khấu Kiệt ơi, mày thật là thiếu tự chủ.

Sát khí khắp người Yến Hoài dần dần biến mất, cánh tay đang khoác trên vai Khấu Kiệt cũng bỏ xuống: "Không còn sớm nữa, anh đi ngủ đi!"

"Ách. . . . . ." Khấu Kiệt nhìn cô, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng, Yến Hoài đã nói trước: "Tôi đã có người mình thích!"

Khấu Kiệt có chút cứng đờ, nhưng, nhìn thấy cô đang đi đến bên giường, rốt cuộc không nhịn được nói: "Đêm đó, thật xin lỗi! Anh cho em uống thuốc uống Bắc, thế nên. . . . . ."

"Ngủ ngon!" Yến Hoài lạnh nhạt nói một câu với Khấu Kiệt, bịt kín chăn, không để ý đến anh.

Khấu Kiệt đứng nhìn một hồi lâu, xoay người, nhẹ nhàng đóng cửa lại, khóa kỹ.

Hết than lại thở, Khấu Kiệt nhìn mớ dụng cụ trong tay, đi về phía phòng chứa đồ….

***

Ánh nắng sớm mai nhẹ nhàng khoan khoái, soi vào da thịt mang đến một cảm giác ấm áp dễ chịu.

Thỉnh thoảng, có cơn gió thổi qua, làm tăng thêm cảm giác mát dịu tuyệt vời.

Cuối cùng Yến Hoài cũng tỉnh lại, theo thói quen nhìn lên chiếc đồng hồ trên bàn đọc sách.

Chết rồi! 9 giờ 20 phút! Mười giờ mình có mở hội nghị thị trưởng! Quên dậy sớm! Xong luôn, chắc chắn lại bỏ mất bữa sáng!

Lập tức nhảy bật dậy từ trên giường, vội vàng xông vào phòng tắm rửa mặt, cũng không quản bên trong thư phòng còn có ai hay không, tóm lại là gấp rút làm chuyện của mình.

Làm xong tất cả đâu vào đó, mặc quần áo chỉnh tề, liền đi ra khỏi phòng, nhưng khi vừa đi qua phòng ăn, vô tình nhìn sang, lại trông thấy hình ảnh làm ấm áp trái tim Yến Hoài.

~Hết Chương 13~

14. Chương 14: Bé Ơi, Ăn Nhanh Lên!

Trên bàn ăn là túi bột mì và một ít đồ gia vị mà cô để trong tủ lạnh trước đó, bây giờ nghiễm nhiên trở thành một món ăn cao lương mỹ vị.

Từng lớp từng lớp bột xếp chồng lên nhau, trên cùng là lớp dâu tây rưới sô-cô-la mà cô yêu thích. Còn có một ly sữa nóng thật đầy, cùng với ba quả trứng chiên đã chín kỹ, màu vàng ươm, không khỏi dụ dỗ bao tử của cô.

"Em xong xuôi hết rồi hả?" Lúc này Khấu Kiệt vừa tiến vào phòng ăn từ hướng khác, trong tay cầm một cái đĩa, bên trên là hai chén cháo yến mạch hoa quả: "Mau đến ăn bữa sáng đi! Mới vừa làm xong đấy! Ấm dạ dày."die»nd anl«equ»yd«on

Yến Hoài ngẩn người: "Đều là anh làm?"

"Hì hì." Khấu Kiệt đặt cái đĩa lên trên bàn, bất giác đưa tay sờ sờ tóc của mình: "Đúng, lúc anh còn ở trong quân đội vẫn thường hay xuống bếp! Không biết có hợp khẩu vị của em không."

Quân đội? Yến Hoài nheo mắt lại, nhìn Khấu Kiệt: "Anh đã từng đi lính?"

"Ặc, đúng vậy." Khấu Kiệt gật đầu một cái: "Bé ơi, ăn nhanh đi!" Nói xong, xoay xoay xương lưng, vặn vẹo người, quần quật suốt một buổi sáng, giờ đã cảm thấy mệt rồi. Đây chính là lần đầu tiên mình làm bữa sáng ột cô gái. Đáng chết! Vốn dĩ mình muốn rời khỏi đây từ sớm, nhưng, lúc vừa ra khỏi cửa nhà trọ của cô lại không tự chủ được mà đi ngược trở về, làm bữa ăn sáng này.

Đoán chừng mình thật sự bị điên mất rồi! Thôi! Vậy thì cứ điên khùng một lần đi!

Yến Hoài nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã chín giờ bốn mươi phút.

“Tôi không. . . . . .” Chữ “ăn” còn chưa kịp nói ra, Khấu Kiệt đã cướp lời: “Anh sẽ đưa em đi!”

“Anh?” Yến Hoài nhìn anh.

“Không phải em đi họp ở cao ốc thị trưởng sao? Anh đưa em đi!” Khấu Kiệt tháo tạp dề trước ngực xuống, chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút, nói chuyện rất đỗi bình thường. Não bộ ngưng vật lộn, cũng đã làm xong hết rồi, không cần phải xoắn xuýt lên làm chi cả.

Yến Hoài mở to hai mắt nhìn anh, cô với anh rất thân thiết ư? Ăn bữa sáng do anh làm? Ai biết anh ta có ý định gì nữa?

“Không ăn thì không còn thời gian nữa đâu!” Khấu Kiệt đặt mông ngồi xuống, bắt đầu động đũa: “Ăn hết thì đừng trách anh.” Nói xong, lập tức đem đĩa trứng chiên đến trước mặt của mình, nhẹ nhàng gắp lên một miếng, thả vào trong miệng.

Yến Hoài nhìn anh.

Không ăn cũng uổng! Để rồi xem anh ta sẽ làm như thế nào! Đến trễ liền bóp chết anh ta!

Yến Hoài đặt túi xách trong tay xuống, ngồi đối diện với Khấu Kiệt, lập tức đoạt lại đĩa trứng chiên trước mặt anh.

“Chủ nhà phải được ăn trước! Khách phải có lễ độ, chờ chủ nhà động đũa mới được ăn nữa!” Nói xong, Yến Hoài đã iếng trứng chiên vào trong miệng.

Khấu Kiệt cười cười, không ngại, lại gắp lên một miếng trứng chiên be bé, tiếp tục ăn.

Yến Hoài cũng lặng lẽ ăn bữa sáng, xem ra là do mình suy nghĩ nhiều. . . . . .die»nd anl«equ»yd«on

Rõ là.

Không lâu sau, Khấu Kiệt đã ăn xong phần của mình, lúc này đang ngồi nhìn Yến Hoài ăn.

Ánh mắt không hề rời khỏi.

Yến Hoài bị nhìn chằm chằm, ngượng ngùng: “Anh dọn dẹp một chút đi!” Nói xong, cúi đầu, khiến Khấu Kiệt không thể nhìn thấy gương mặt đang ửng đỏ của mình.

Khấu Kiệt đứng lên, cô ấy không nhao nhao gây gổ với mình như trước, chiếc cổ hồng hồng, thật sự là không quen lắm!

Hắc hắc, Khấu Kiệt cười ngây ngô hai tiếng, xoay người rời khỏi phòng ăn.

Vừa mở cửa nhà trọ, Khấu Kiệt đã trông thấy bọn thủ hạ của mình đứng thành hai hàng dài, canh giữ ở phía trước, mà ở một nơi không xa, có mấy chiếc xe đang chờ sẵn.

Khấu Kiệt ngẩn người, lập tức đóng cửa lại.

Mấy thằng nhóc này, bình thường không thấy tụi nó đúng giờ như vậy, bây giờ lại rầm rộ thế này là muốn gì đây? Muốn nhìn dáng vẻ nhếch nhác của mình hả? Hay là muốn xem vẻ anh tuấn phong lưu?

Mà ở bên trong đoàn xe kia, Thương Truy Ý nhẹ nhàng quay kính xe xuống, nhìn về phía cửa.

Khấu Kiệt, hắc hắc, cậu ** được một lần, để rồi xem cậu thoải mái thế nào! Hoặc là, bị đạp xuống giường?

Lúc này, điện thoại của Khấu Kiệt chợt vang lên.

Khấu Kiệt lập tức nhìn vào màn hình, thấy Thương Truy Ý đang gọi.

Được lắm, hôm nào phải chỉnh sửa cái tên này một phen.

“Cậu mau mau bảo bọn họ cút đi ình! Cậu đó, nếu như ngứa da, trở về mình tặng cho cậu quả đấm là được!” Khấu Kiệt vừa nhận điện thoại, giọng nói đè nén nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm.

Thương Truy Ý sững sờ, ngay sau đó lại cười lên ha hả, sau khi cười xong: “Mơ hả? Mình tới đón cậu đó! Thế nào, tối hôm qua một lần **? Nghe giọng nói của cậu cũng không tệ lắm, không có gãy tay gãy chân hả?”

“Mình rất khỏe!” Ngoại trừ bị dính một quyền một cước ra…..Khấu Kiệt vẫn không nói những lời này, nhưng lại nói: “Khụ khụ, tóm lại cút nhanh ình! Nếu như trong vòng ba mươi giây mình còn nhìn thấy cậu, mình lập tức bảo ông nội bắt cậu đến quân khu chịu huấn luyện một chút.”

“Đừng!” Thối tha, dám uy hiếp! Thương Truy Ý mắng một tiếng, cúp điện thoại di động.

“Đi thôi! Đến cao ốc thị trưởng chờ cậu ta!” Thương Truy Ý ra lệnh cho bọn thuộc hạ.

Đoàn xe gào rít, quả thật, trong vòng ba mươi giây, đã là một khoảng không vắng lặng.

Khấu Kiệt cười cười hài lòng.

“Đang làm gì đó?” Lúc này Yến Hoài đi tới, nghi hoặc nhìn anh: “Đứng trước cửa hô hào cái gì?”

“Không có!” Khấu Kiệt mở cửa: “Đi thôi! Vừa vặn anh cũng đến cao ốc thị trưởng!”

“Hả?” Yến Hoài nhìn anh, nhíu nhíu mày, anh đến đó làm gì?

“Anh nhận được lời mời làm thư ký thị trưởng đấy!” Khấu Kiệt nhìn cô.

“Ách. . . . . .” Yến Hoài bĩu môi: “Không phải anh muốn làm thị trưởng ư? Tại sao?”

“Hắc hắc, anh thay đổi mục tiêu.” Khấu Kiệt có vẻ đăm chiêu, nói: “Sang năm anh lại tranh cử thị trưởng, hoặc là năm sau nữa? Năm sau sau đó nữa?”

“Anh nha!” Yến Hoài trừng mắt liếc anh, anh ta dám học lại mấy lời của mình.

Khấu Kiệt nhếch môi cười cười, mở cửa ra: “Thị trưởng đại nhân, xin mời!”

“Hừ!” Yến Hoài khẽ hừ một tiếng, đi ra ngoài.

Bên ngoài, chỉ nhìn thấy một chiếc Mercedes – Benz E-class.

Khấu Kiệt không nói thêm nhiều lời vô nghĩa, vốn dĩ bản thân cũng là người có ý thức rất cao về thời gian, lập tức chạy đến bên xe, mở cửa ra: “Lên xe đi! Đã đến giờ rồi!”

Yến Hoài khẽ gật đầu, ngồi xuống.

Khấu Kiệt cũng đã yên vị vào ghế lái….

Bây giờ, rốt cuộc Yến Hoài cũng hiểu cái gì gọi là tốc độ!die»nd anl«equ»yd«on

Khấu Kiệt phóng chiếc Mercedes – Benz E-class nhanh như bay! Phóng nhanh chưa tính, nhưng quả thật giống như đang đua xe vậy! Hoặc giả, đang chơi một trò chơi sinh tử?

Yến Hoài hơi phát hoảng trong lòng, choáng thật, anh ta đang chạy trối chết sao? Làm gì nhanh như vậy? Hay là muốn chết?

Bắt được thị trưởng ngồi trên một chiếc xe với vận tốc siêu cấp, chẳng phải mình sẽ nhanh chóng xuống chức sao?

“Anh chạy chậm một chút!” Cuối cùng Yến Hoài không nhịn được nữa, quát lên với Khấu Kiệt.

“Anh không có thời gian!” Khấu Kiệt lạnh nhạt nói một câu, ánh mắt vẫn thủy chung nhìn về con đường phía trước.

“Tôi không thiếu thời gian!” Yến Hoài quay sang nói với anh.

“Anh thiếu!” Khấu Kiệt khẽ hướng về phía Yến Hoài, cười cười.

“Đáng ghét! Bị người ta bắt chạy quá tốc độ, anh liền. . . . . .”

“Xin mời thị trưởng đại nhân tha cho tôi một mạng!” Khấu Kiệt tiếp tục: “Đến đây đi, thị trưởng đại nhân yêu dấu!” Nói xong, chiếc xe đã vững vàng dừng lại trước cổng lớn của cao ốc thị trưởng.

Yến Hoài khó tin nhìn anh, một giây kế tiếp đã bước xuống xe.die»nd anl«equ»yd«on

“Khấu Kiệt ơi!”

Đương lúc Khấu Kiệt bước xuống, đi theo Yến Hoài vào bên trong, một giọng nói nũng nịu của phụ nữ liền hướng về phía anh….die»nd anl«equ»yd«on

Hai người đều sửng sốt, dừng bước.

~Hết Chương 14~

15. Chương 15: Em Với Anh Cùng Một Đường

Khấu Kiệt đưa mắt về nơi phát ra âm thanh, liền bắt gặp người mà mình không muốn nhìn thấy nhất – Dương Miêu Miêu.

Chỉ thấy cô ta mặc quần áo thắt eo lưng khêu gợi, trước ngực nửa kín nửa hở, trên mặt đánh phấn dày cộm khiến làn da trắng háu, thoạt nhìn giống như một con cương thi đi qua đi lại, nhưng lúc này cũng rất lả lơi ong bướm nhào về phía Khấu Kiệt, muốn cọ cọ ngực vào người anh.die»nd anl«equ»yd«on

Khấu Kiệt vừa nhìn thấy dáng vẻ ấy của cô ta, dạ dày lập tức dâng lên cơn buồn nôn. Mà lúc này Yến Hoài cũng vừa đưa mắt về phía Khấu Kiệt, nhìn thấy bộ dạng như sắp nôn của anh, trong lòng liền cảm thấy buồn cười, nhấc chân tiếp tục đi vào bên trong.

Khấu Kiệt à, để tôi xem anh dọn dẹp cô gái này thế nào. Yến Hoài nhếch môi cười, thì ra là anh ta cũng cảm thấy ghê tởm đối với những người phụ nữ như thế này.

Nhìn thấy Dương Miêu Miêu sắp sửa sấn tới, Khấu Kiệt vội vàng mở miệng: "Cô! Đứng yên đó!" Dứt lời, chỉ vào phạm vi năm mét ngay trước mặt.

Dương Miêu Miêu đưa ánh mắt về phía bán kính năm mét ấy, sau lại dời tầm mắt sang Khấu Kiệt, tỏ vẻ đáng thương cố nặn ra mấy giọt nước mắt, nghĩ rằng lệ dầm dề như mưa thì mới có hiệu quả, gương mặt mếu máo: "Anh Khấu, em ở đây chờ anh từ lâu rồi."

"Đứng ở ngay đó nói chuyện! Mau!" Khấu Kiệt không hề nhúc nhích, tiếp tục chỉ vào khu vực cách đó năm mét. Mẹ kiếp! Mình cho phép cô ta gọi là anh Khấu từ bao giờ chứ?

Dương Miêu Miêu lùi về phía sau một bước: "Anh Khấu! Người ta nhớ anh lắm mà!" Giọng nói kia giả vờ nũng nịu, õng ẹo.

Yến Hoài đi ở đằng trước cũng cảm thấy da gà da vịt nổi lên hết.die»nd anl«equ»yd«on

Khấu Kiệt không thèm nói chuyện với cô ta nữa, vội vàng đuổi theo Yến Hoài, còn tay cũng đã cho vào túi móc điện thoại di động ra, nhấn vào một phím, giọng nói cực kỳ thâm trầm: "Thương Truy Ý, tớ cho cậu thời gian năm giây, hiểu chưa?" Nói xong liền cúp máy.

Mà ở đầu dây bên kia, Thương Truy Ý có chút bất đắc dĩ nhún vai một cái.

Tiếc thật, khó khăn lắm mình mới có dịp ngồi trong xe xem cậu ta diễn trò, nhưng không nghĩ đến việc cậu ta lại đẩy sang ình.

Thương Truy Ý mở cửa xe ra, ba bốn tên thuộc hạ mặc vest đen ở phía sau cũng đi theo.

Đi thẳng về phía mục tiêu Dương Miêu Miêu.

Còn Dương Miêu Miêu thì vội vàng chạy về phía Khấu Kiệt, nhưng nửa đường đã bị Thương Truy Ý cản lại.

"Dương tiểu thư, trở về đi thôi!" Thương Truy Ý nhìn Dương Miêu Miêu, cố gắng kềm chế cảm giác buồn nôn, đầu chân mày hơi nhăn lại.

Dương Miêu Miêu nhìn Thương Truy Ý, lại nhìn sang Khấu Kiệt một chút, sau khi xác định anh không thể nghe thấy tiếng nói của mình, lập tức trả lời: "Thương thiếu gia, tôi cho anh chút lợi ích là được! Anh để cho tôi vào trong đi!"die»nd anl«equ»yd«on

"Không được!" Thương Truy Ý đưa mắt nhìn về nơi xa, thấy lúc này Khấu Kiệt và Yến Hoài đã tiến vào bên trong cao ốc thị trưởng.

"Nhanh chóng trở về!" Thương Truy Ý gằn giọng quát: "Tính tình của Khấu tiếu gia cô cũng biết rồi! Cô sống chết dây dưa nhiều năm như vậy, anh ta không hề có chút động lòng, cô nên chọn một người khác đi!"

"Không sao!" Dương Miêu Miêu xuất ra tất thảy vốn liếng của mình, lúc này liền nghĩ đến việc sử dụng mỹ nhân kế đối với Thương Truy Ý.

Nói xong, cố ý sấn tới trước người Thương Truy Ý, anh nhánh chóng lắc mình một cái, nhảy ra xa hai mét.

"Anh cả của cô mà trông thấy dáng vẻ này, không chừng cô sẽ bị cấm cửa nửa tháng đó!" Thương Truy Ý thay đổi tư thế, lạnh lùng nói với Dương Miêu Miêu: "Cô biết quá rõ tính khí của anh cả nhà cô. Anh ta mà thấy cô theo đuổi Khấu thiếu gia, cô cũng đủ hiểu rồi chứ?"

"Anh!" Dương Miêu Miêu lập tức cắn răng nghiến lợi, chỉa đầu ngón tay về phía Thương Truy Ý: "Hừ! Tôi không tin một hòn ngọc quý trên tay tập đoàn Dương thị như tôi lại không sánh bằng cái người đến từ thành phố M kia, cô gái đó gặp may mới thắng được anh Khấu!"die»nd anl«equ»yd«on

Nói xong, dậm chân một cái, lắc lắc thân hình như rắn nước, chạy về chốn ban đầu của cô ta….

Thương Truy Ý dõi theo bóng lưng của cô: "Thật sự là cô thua kém cô ấy! Từ bây giờ đã nhìn ra được, vĩnh viễn đều thua kém!"

Mà ở bên này, Yến Hoài đi ở phía trước, Khấu Kiệt đi theo phía sau. Tình huống này giống như Khấu Kiệt đang sắm vai vệ sĩ cho Yến Hoài, bảo vệ sự an toàn của cô.

Yến Hoài nhíu nhíu mày.

"Cô gái kia là?"

"Hòn ngọc quý trên tay tập đoàn Dương thị, Dương Miêu Miêu!" Khấu Kiệt nói ngay không chút suy nghĩ, nhưng, ngay sau đó mới hối hận.

Chết giở, nếu cô ấy biết chuyện giữa mình và Dương Miêu Miêu, vậy phải giải quyết làm sao đây? Thế thì làm thư ký thị trưởng cũng không xong! Ông nội chỉ ình thời gian một tháng, bảo mình làm sao sống đây? Tính sai, tính sai rồi!

Khấu Kiệt bên này tự hỏi, tự hối hận, còn Yến Hoài lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Tập đoàn Khấu thị, tập đoàn Dương thị, hai trùm thương mại của thành phố D, thế nhưng, tình huống bây giờ, Dương Miêu Miêu gọi Khấu Kiệt là anh Khấu, có thể nói lên quan hệ của bọn họ hết sức không bình thường. Vậy thì, chuyện này có liên quan gì đến nhóm xã hội đen Hoa Long bang lớn nhất thành phố D hay không? Nếu như hai trùm thương mại hàng đầu này cấu kết với nhau, như vậy phải làm sao để nắm hai tập đoàn này vào tay?

Tiếng bước chân vang dội trên hành lang, chung quanh cũng không có bao nhiêu người qua lại.

Một người đàn ông vừa đi ngang qua, hướng về phía Yến Hoài gật đầu thưa: "Thị trưởng tốt lành." Nhìn về phía Khấu Kiệt thì vội vàng bỏ chạy, chỉ sợ rằng ngày hôm sau công ty của mình sẽ phải đóng cửa.

Một người phụ nữ đi ngang qua, đầu tiên là hướng về phía Khấu Kiệt há miệng trợn mắt mấy cái, tỏ vẻ hâm mộ, ném ra vô số ánh mắt quyến rũ chết người, rồi sau đó liền nhìn Yến Hoài với vẻ mặt khinh thường, ngẩng đầu ưỡn ngực đi. . . . . .

Khấu Kiệt không thèm để ý, Yến Hoài cũng không biểu hiện gì nhiều. Hai người đều làm như mọi vật chung quanh không liên quan đến mình, tiếp tục đi trên con đường của họ.

Nhưng, Yến Hoài chợt mở miệng: "Tại sao vẫn còn đi theo tôi?"

“Vì thị trưởng phục vụ!” Khấu Kiệt lập tức trả lời.die»nd anl«equ»yd«on

Yến Hoài đè xuống cảm giác phập phồng trong lòng, vì thị trưởng phục vụ! Em gái nhà anh! Tôi còn vì nhân dân phục vụ!

“Biến đi! Tôi không cần phục vụ!” Yến Hoài quay đầu lại, trừng mắt liếc anh một cái.

“Anh muốn đi tranh cử chức vị thư ký thị trưởng, cùng em đi trên một con đường.” Hai mắt Khấu Kiệt nhìn chăm chú vào cô, khóe miệng khẽ cười cười.

Cười cười cười! Chỉ biết cười! Yến Hoài coi rẻ anh N giây, tiếp tục đường mình mình đi.

Rốt cuộc cũng tới phòng họp thị trưởng.

Yến Hoài mở cửa ra, xoải bước ào trong.

Còn Khấu Kiệt ở phía sau cũng tính thừa dịp cánh cửa vẫn chưa đóng lại, chen chân nhảy vào.

Ai ngờ, Yến Hoài theo thói quen đóng sầm cửa lại.die»nd anl«equ»yd«on

“Bùm!”

Trên trán Khấu Kiệt nhất thời sưng đỏ! (Bé Thủy (bé tg): Ai bảo anh không nhìn đường, ai bảo anh cao như vậy!)

“Yến Hoài!” Khấu Kiệt lập tức hét to lên.

~Hết Chương 15~

16. Chương 16: Tôi Chơi Anh Đó!

Yến Hoài ở bên trong sững sờ, hình như nghe thấy tiếng của một tên con trai đang gào thét? Bên trong phòng họp của thị trưởng, vào cánh cửa này, còn phải qua một lối đi mới đến được phòng họp chính. Thế nên, ở đây không có ai nhìn thấy một màn ấy của hai người kia.

Yến Hoài xoay người, nhìn sang phía cửa một chút, ặc, có vẻ như anh ta đi theo sau lưng mình ấy nhỉ?

Mở cửa, nhìn thấy một tên con trai đang đứng che trán của mình, nhíu mày, nhưng, dáng vẻ kia vẫn đẹp trai đến ngây người.

Gì chứ, Yến Hoài, mày đang nghĩ gì vậy? Ngay mày mà cũng háo sắc vậy ư?

Yến Hoài tự mắng chính mình ngay câu đầu tiên.

Nhìn dáng vẻ ấy của Khấu Kiệt, lạnh nhạt nói: “Thế nào?”

“Bé ơi, em không nhìn thấy anh ở ngay sau lưng em sao?” Khấu Kiệt nhìn cô chằm chằm, vừa nói vừa che trán, muốn giảm bớt cảm giác đau đớn.

“Kệ anh chứ!” Yến Hoài tức giận nói với anh: “Anh không nhìn thấy tôi đi rất nhanh, mà đóng cửa cũng mau sao?”

“Em!” Khấu Kiệt chỉa ngón tay về phía cô: “Em, anh. . . . . .”

“Cái gì mà anh anh em em hả!” Yến Hoài liếc anh một cái: “Về sau nhìn đường cho cẩn thận, cách xa tôi ra một chút! Hừ! Không có việc gì thì đừng đâm đầu vào chỗ chết!”

“Yến Hoài!” Khấu Kiệt quát to, cô gái này đang khiêu chiến đến cực hạn của mình?

“Gọi tôi là thị trưởng!” Yến Hoài cũng đề cao âm lượng của mình lên mấy đề-xi-ben, chẳng hề tỏ ra yếu thế so với Khấu Kiệt.

"Anh!" Anh nhẫn nhịn! Khấu Kiệt đành nuốt lời muốn nói vào trong. Này nhé, thật sự là mình không có việc gì làm, đi tìm chết? Gặp gỡ cô ấy chưa tới hai ngày, đã chọc giận mình đến té khói rồi!

Nhưng, ngón tay thon dài ấy vẫn từ từ để xuống.

Mình nhẫn nhịn! Khấu Kiệt à, nhịn nhục nhất thời mà trời yên biển lặng! Nhịn nhục nhất thời mà tóm được thị trưởng vào tay! Gì chứ! Phi phi phi! Mình sắp tức chết!

Nhìn dáng vẻ tức giận đến sắp bốc hỏa của Khấu Kiệt, ngược lại Yến Hoài cười thầm trong bụng, xoay người, tiếp tục đi vào bên trong: "Đi họp!"

"Bùm!" Lại thêm một tiếng oanh trời.

Khấu Kiệt ngây ngẩn cả người, phát điên phát điên! Qủa đấm nắm chặt trong tay vừa mới thả ra, sau liền siết chặt lại, nhưng, cuối cùng vẫn là:

Lấy cánh tay trái từ trên trán xuống, dùng nó gỡ nắm đấm bên tay phải ra, đưa hai tay lên bóp mặt của mình, dùng sức nặn ra một bộ mặt tươi cười.

Hít thở sâu! Hít thở sâu!

Đưa tay mở cửa, trên mặt mang theo nụ cười cố nặn ra được ban nãy, nhấc chân đi vào….

Nhớ lấy, Khấu Kiệt, mày là tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, Khấu thiếu gia điềm đạm có thái độ đúng mực. Giữ vững hình tượng! Ông nội đang nhìn!

Lạ lùng thật, chẳng hiểu ông nội làm gì mà lúc nào cũng lắp camera trong mấy phòng họp kia. Cứ nhìn mình chằm chằm là sao chứ!

Khấu Kiệt phát điên trong lòng một hồi, đấu tranh tư tưởng với bản thân một lúc mới bước nhanh qua lối đi.

Mới vừa đi vào trung tâm hội nghị, thì cuộc họp đã gần như bắt đầu.

Khấu Kiệt lập tức nhìn thấy cô gái thiếu dạy dỗ kia đang ngồi trên đài cao, lúc này, cô ấy rất có khí chất, hơn nữa còn đoan trang hiền thục, điềm tĩnh như nước, mơ hồ lộ ra vẻ uy nghiêm. Đôi mắt thuần khiết nhìn chằm chằm vào mọi người bên dưới khán đài, khóe miệng khẽ cười, khiến người ta cảm giác như đó là thần thánh, không thể xâm phạm, ấm áp gấp bội lần.

Choáng váng, mình lại mất hồn!

Khấu Kiệt vội vàng kéo hồn phách trở về, chọn vị trí ở hàng thứ nhất, góc bên trái, trong cùng, không thèm để ý đã ngồi xuống ngay. Vị trí này, tương đối gần Yến Hoài, có thể nhìn rõ được cô.

Lúc này Yến Hoài cũng đã trông thấy Khấu Kiệt tiến vào, nhưng, bản thân lại giả vờ như không nhìn thấy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không rõ ý vị.

Trên đài cao, còn có một vài thành viên tương đối có thâm niên trong ban chỉ huy thành phố, chủ tịch, vân vân và mây mây, đều có mặt tại hội nghị lần này.

Đây không chỉ là buổi phát biểu của tân thị trưởng, hơn nữa, còn phải chọn ra một người làm chức vụ thư ký, đỡ đần công việc cho thị trưởng đại nhân.

Những người được thị trưởng đề cử, sẽ được đưa ra tuyển chọn trước.

Lúc này Khấu Kiệt xê dịch cái mông, chết giở, đột nhiên phát hiện ra phía dưới của mình ươn ướt.

Cái tên chết tiệt nào dám làm ướt cái ghế này! Khấu Kiệt muốn tự sát ngay lập tức rồi! Nếu như tham gia tuyển chọn, thì lát nữa còn phải lên đài nói chuyện! Mẹ kiếp! Nếu như mình biết ai làm nó ướt, Khấu Kiệt sẽ lột da kẻ đó ngay lập tức.

Ngốc thật, tại sao mình lại không để ý chứ?

Sắc mặt lúc bấy giờ

> .

Khấu Kiệt nhìn quanh phòng họp một chút, ánh đèn không quá sáng, đoán chừng mình vẫn có khả năng chuồn êm trong giây lát.

Nhưng, nếu bị người ta tóm lấy sẽ không tốt!

Bà nội nó, tức chết tôi rồi!

Khấu Kiệt nhìn nhìn, lúc này những người nên có mặt cũng đã gần đến đông đủ, mà người chủ trì cũng đã bắt đầu nói chuyện.

May thay, mình vĩnh viễn là người cuối cùng ra sân đấy! Đây đều là do mình sắp xếp cả, hắc hắc, Khấu Kiệt rất thích việc trở thành nhân vật chủ chốt sau cùng.

Lúc này Khấu Kiệt khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Len lén đứng lên, nhưng, bất chợt lại nghe thấy âm thanh kia.

"Tôi muốn dời bài phát biểu của thị trưởng về sau, nói về việc tuyển chọn chức vị thư ký thị trưởng trước." Giọng nói có phần bén nhọn của Yến Hoài vang vọng cả trung tâm hội nghị.

Khấu Kiệt nghe thấy thế, oán hận trào dâng trong lòng. Điều này có nghĩa là mình không còn bao nhiêu thời gian nữa để đi thay quần. Mới vừa gửi tin nhắn cho Thương Truy Ý, bây giờ chỉ muốn chuồn êm ra ngoài.

Nhưng, vẫn không xong. . . . . .

"Danh sách này, tôi nghĩ là như vầy đi! Người cuối cùng sẽ lên phát biểu trước, bắt đầu từ dưới lên trên." Âm thanh của Yến Hoài lại vang vọng cả khán phòng lần nữa.

Yến Hoài! Khấu Kiệt gầm thét, gầm thét trong lòng! Không phải cô ấy cố ý đó chứ?!

"Tốt lắm! Nếu thị trưởng đại nhân đã nói như thế rồi! Vậy thì! Xin mời tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, Khấu Kiệt tiên sinh chuẩn bị sẵn sàng, một lúc nữa thôi sẽ lên phát biểu!" Người chủ trì trên đài hét lên một tiếng.

Em gái nhà ông! Khấu Kiệt nhìn trân trối vào người chủ trì, len lén gầm lên một tiếng, sau đó lại dời tầm mắt về phía Yến Hoài.

Lúc này, ánh đèn ở nơi đó chợt lóe lên, mới phát hiện ra, nụ cười mang hàm ý sâu xa ở ngay khóe miệng của Yến Hoài.

Khấu Kiệt à, tôi chơi anh đó! Xem anh rống lên với tôi thế nào! Yến Hoài trừng mắt nhìn anh, nín cười, quét mắt về phía toàn hội trường.

Cười? Cô ấy? Con bé này! Nhất định là cô ấy! Tức quá, cái ghế này nhất định là cô ấy làm!

Khấu Kiệt siết chặt quả đấm, mấy đốt ngón tay trắng bệch, sắp sửa bộc phát!

Không nhịn được! Không nhịn được! Khấu Kiệt à, mày bộc phát đi! Bộc phát đi!

17. Chương 17: Anh Nhịn Nhục

"Chúng ta cũng biết, từ trước đến nay Khấu Kiệt tiên sinh luôn nổi danh bởi tác phong lịch sự nho nhã. Bắt đầu gầy dựng sự nghiệp từ năm mười tám tuổi cho đến nay, thời gian chưa đến ba năm, tập đoàn Khấu thị đã nằm trong danh sách tám tập đoàn lớn mạnh nhất cả nước, và đứng nhất nhì toàn thành phố. Tính đến thời điểm hiện tại, tập đoàn Khấu thị và Dương thị không thể phân thắng bại…" Người chủ trì vẫn tiếp tục huyên thuyên giới thiệu sơ lược về Khấu Kiệt…..

Khấu Kiệt nghe thấy câu 'nổi danh bởi tác phong nho nhã lịch sự', liền trở nên bối rối. Mình thật sự muốn bộc phát sao? Hình tượng để vào đâu? Nếu người khác biết tính khí của mình nóng nảy bộp chộp? Nổi

giận trước công chúng? Sau khi biết tin, bệnh tim của ông nội có thể tái phát hay không? Không thể, mình chỉ có ông nội là người thân duy nhất, có được hay không đây?

Gì thì gì, mình phải nhẫn nhịn! Khấu Kiệt điều chỉnh lại hơi thở, lồng ngực không ngừng phập phồng lên xuống, khó thật, muốn bình phục nhanh chóng đúng là không dễ dàng.

"Xin mời tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị của chúng ta, Khấu Kiệt tiên sinh lên khán đài phát biểu. Trình bày một chút về định hướng tương lai cho thành phố D của chúng ta! Hoan nghênh!" Người chủ trì hô to lên một tiếng.

Khấu Kiệt bĩu môi, nhìn Yến Hoài.

Mà lúc này Yến Hoài lại nhìn Khấu Kiệt với ánh mắt sắc như dao.

Anh nhẫn nhịn! Khóe miệng Khấu Kiệt run lên, co quắp mấy phen!

Khấu Kiệt đưa mắt về trước, mẹ nó, tại sao lại là mình lên? Người khác trông thấy thì phải làm thế nào? Chết tiệt! Thật sự phải lên sao? Hay là tìm lý do nào đó chuồn đi một chút?

"Xin mời tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị - Khấu Kiệt tiên sinh lên khán đài phát biểu." Người chủ trì kia không thể làm gì khác hơn là nói thêm câu nữa.

Khấu Kiệt chỉ có thể đứng lên, kéo áo sơ mi xuống thấp một chút, em nó chứ, vốn dĩ là kéo không tới. Làm sao lại như thế này!

Nhắm mắt. . . . . Khấu Kiệt sải bước đi lên, tốc độ cực nhanh!

Giống như đang ở trong một cuộc thi đi bộ, hai cái chân di chuyển thoăn thoắt.

Chẳng mấy chốc, đã lên đến trên đài cao.

Đưa một màn đáng xấu hổ ấy về phía những người ngồi bên trên.

Cũng may, mọi người không mấy để ý đến chỗ ẩm ướt trên mông của Khấu Kiệt. Chỉ tập trung vào vẻ ngoài đẹp trai anh tuấn của anh.

Hắc hắc, quyền lợi của trai đẹp chính là như vậy, gương mặt dễ dàng thu hút ánh mắt của người khác, mà không phải ở trên mông.

Khấu Kiệt ôm tâm lý may mắn, cười cười trong lòng.

Nhưng, mấy người phụ nữ ngồi trên đài cao cũng đang cười trộm.

Tâm tình của Khấu Kiệt hơi dãn ra, trong nháy mắt, nụ cười nở rộ trên môi, thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người.

Hiệu ứng của trai đẹp? Yến Hoài nhìn mấy cô mê trai dưới khán đài, lại đưa ánh mắt về phía Khấu Kiệt.

Giữa đôi hàng chân mày của anh dường như lóe lên ánh hào quang rực rỡ, tựa như ẩn chứa một loại ma lực kỳ lạ, khiến người ta nhìn không rời mắt.

Toát mồ hôi.

Yến Hoài hoàn hồn, chóng váng, thế nào mà mình cũng giống như mấy cô kia mất rồi!

Khấu Kiệt hướng về phía mọi người, khom lưng cúi chào, nụ cười vẫn nở trên môi khiến người xem cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lắng nghe giọng nói đầy truyền cảm, bắt đầu trình bày ý tưởng của mình một cách chậm rãi.

Với những lời giải thích sâu sắc và độc đáo như vậy, tất cả mọi người không ngừng gật đầu tán thành. Mà lúc này Yến Hoài cũng nhìn Khấu Kiệt, quên mất ban đầu mình muốn trêu chọc anh ta, chỉ lẳng lặng ngồi nghe anh nói.

Thời gian cũng không còn nhiều lắm, Khấu Kiệt kết thúc câu nói cuối cùng.

"Tôi tin rằng dưới sự dẫn dắt của thị trưởng – Yến Hoài." Khấu Kiệt dời tầm mắt lên người Yến Hoài, mà lúc này, Yến Hoài nghe anh nhắc đến tên mình, cũng đưa mắt về phía Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt thấy vậy, hướng về phía cô khẽ cười một tiếng, lại dời tầm mắt nhìn xuống mọi người bên dưới: "Thành phố D của chúng ta sẽ ngày càng phồn vinh thịnh vượng! Cám ơn!" Nói xong, Khấu Kiệt khom lưng cúi đầu chào.

Giữa tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người, Khấu Kiệt sải bước thật nhanh xuống bên dưới, vẫn chưa quên rằng cái mông của mình còn đang ướt đẫm.

Đáng ghét, thiếu dạy dỗ!

Thấy ghế ngồi vẫn còn ươn ướt, nhưng, Khấu Kiệt cũng không thể không ngồi xuống – bây giờ không có lý do gì để đổi chỗ, trước đó anh đã nói rõ ràng, hội nghị lần này được tổ chức rất chu đáo.

Người xưa vẫn dạy rằng 'ngậm bồ hòn làm ngọt' - khổ mà không nói được, vào lúc này, Khấu Kiệt đã ướt quần mà lại còn ngồi lên băng ghế ướt - khổ càng thêm khổ! (QA: ướt càng thêm ướt =)))

Ngay lúc ấy, Yến Hoài nhìn thấy sắc mặt khó chịu của anh, trong lòng cũng cảm thấy có chút không nỡ.

Một đấng mày râu, vào lúc này lại bị người ta cười nhạo như vậy.

Nhưng, hình như bây giờ không còn cách nào cứu vãn được nữa rồi?

Yến Hoài bĩu môi, nghĩ thầm, cùng lắm là sau này không đùa như thế nữa.

Khấu Kiệt móc điện thoại di động ra, thấy Thương Truy Ý đang giục mình ra ngoài.

Khấu Kiệt làm như một tên ăn trộm, len lén nhìn bao quát toàn hội trường một chút. Sau đó, xác định không có mấy người để ý đến mình mới phóng nhanh như mèo ra ngoài.

Nhoẻn miệng cười, hướng về phía những người đang nhìn mình gật đầu một cái, Khấu Kiệt dùng hết sức giấu mông của mình vào trong bóng tối, chỉ sợ có ai đó trông thấy bộ dạng quẫn bách của anh.

Cuối cùng cũng ra khỏi trung tâm hội nghị, Khấu Kiệt khẽ thở phào nhẹ nhõm, lập tức chạy nhanh về phía nhà vệ sinh đã hẹn với Thương Truy Ý từ trước.

Vừa đi vào, đã trông thấy Thương Truy Ý đang ngồi đợi ở đó, căn phòng vệ sinh này cũng không tính là lớn, mũi hương dễ ngửi như có như không. Mà trước mặt Thương Truy Ý còn là một chiếc bàn thượng hạng, ghế ngồi cũng cực kỳ đắt giá. Xem ra, Thương Truy Ý kia sắp biến nơi này thành biệt thự riêng của nhà anh ta rồi.

Bên cạnh là một bộ âu phục vừa mới mua, và lúc này đây, Thương Truy Ý đang say sưa thưởng thức ly Louis XIII, vẻ mặt hết sức hưởng thụ. (QA:ngồi toilet uống rượu, phong cách mới =]])

"Thế nào? Người kia dám trêu ghẹo Khấu thiếu gia của chúng ta?" Thương Truy Ý đặt ly rượu lên bàn, chậm rãi nhấc đầu lên, nhìn Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt liếc Thương Truy Ý một cái, đưa tay túm lấy bộ âu phục, vội vàng chui vào một gian phòng riêng. Truyện chỉ được đăng tải tại dienan .

Thương Truy Ý cũng không để ý, tiếp tục uống Louis XIII.

Cuối cùng, Khấu Kiệt cũng thay đồ xong, ra ngoài, thấy Thương Truy Ý vẫn còn ngồi đây uống rượu, liền đưa tay đoạt lấy cả bình Louis XIII.

Đột nhiên dốc vào hai cái, sau đó Khấu Kiệt mới mở miệng: "Điều tra tất cả những thông tin trước đây của Yến Hoài ình. Nhất là người đàn ông bên cạnh cô ấy. Cho cậu thời gian năm ngày."

"Sao vậy?" Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt một chút: "Cậu yêu Yến Hoài thật rồi hả? Để ý đến người đàn ông bên cạnh cô ấy như vậy?"

"Chuyện không liên quan đến cậu." Khấu Kiệt liếc xéo anh, có yêu hay không? Hình như không phải chuyện của cậu ta? Nhưng, mình thật sự có cảm giác với cô ấy hay không? Thôi, Khấu Kiệt xua tan ý nghĩ trong

đầu, nhét chai Louis XIII vào trong tay Thương Truy Ý: "Cậu cho rằng mình sẽ làm như thế nào?" Khấu Kiệt hướng con mắt hơi nhiễm màu xanh lam về phía Thương Truy Ý: "Hả?"

"Ha ha ha!" Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt, uống cạn ly Louis XIII đang cầm trong tay, cầm bình rượu quơ qua quơ lại trước mặt Khấu Kiệt: "Cậu có biết Louis XIII chết như thế nào không?"

"Ngày 14 tháng 5 năm 1643, bởi vì cưỡi ngựa rơi xuống nước, dẫn đến viêm phổi mà chết." Khấu Kiệt không cần suy nghĩ, lập tức nói ra ngay.

"Xem ra cậu vẫn nhớ rõ bài học lịch sử đấy!" Thương Truy Ý khẽ nhếch môi cười: "Cưỡi con ngựa của cậu cho tốt, ngàn vạn lần đừng rơi xuống nước!"

Cậu ta, đang nhắc nhở mình phải đề phòng cẩn thận?

Khấu Kiệt không nói gì, đi một mạch ra ngoài.

Thương Truy Ý nhìn theo Khấu Kiệt, khẽ thở dài một cái.

Khấu Kiệt quẹo qua góc tường, đi qua từng hành lang một, hướng về phía phòng hội nghị.

Nhưng, ngay đoạn hành lang cuối cùng, đã có một người đang chờ anh.

"Khấu Kiệt." Giọng nam trầm lắng, cùng với chiếc mắt kính đen gần như che khuất già nửa gương mặt của anh ta.

Khấu Kiệt nghe thấy thế, chợt ngẩn ra.

~Hết Chương 17~

18. Chương 18: Tôi Mới Là Bạn Trai Của Cô Ấy

Nghe thấy tiếng gọi như vậy, Khấu Kiệt tràn đầy nghi vấn trong lòng, hình như mình đâu có biết người đàn ông này? Tại sao anh ta lại biết tên mình?

Quay đầu, Khấu Kiệt nhìn người ấy, chỉ thấy hắn ta cũng cao xấp xỉ mình, nhưng, luôn có cảm giác khắp người hắn toát lên một luồng ám khí lạnh lẽo. Hơn nữa, sắc mặt kia tựa như là lưu luyến với nữ giới nhiều năm, càng già càng lão luyện. Hồng hào đến ghê tởm, nhưng, Khấu Kiệt vẫn lịch sự nói: "Xin hỏi, anh là?"

"Ha ha!" Người đàn ông nâng mắt kính lên, ngước mắt nhìn Khấu Kiệt: "Tại sao cậu lại không biết tôi chứ?"

"Thật sự tôi không biết người như anh!" Khấu Kiệt lạnh lùng thốt lên.

Người đàn ông đứng thẳng người, nhìn Khấu Kiệt nói: "Không phải cậu đã quên rồi chứ? Khấu Kiệt à! Cậu không biết tôi, nhưng biết bạn gái của tôi!"

"Xin lỗi, tôi không có thời gian đi tán dóc với anh!" Khấu Kiệt khinh bỉ nhìn hắn ta một cái, nhấc chân đi về phía phòng hội nghị.

Vào ngay lúc này, tiếng giày cao gót chợt vang vọng từ xa đến gần.

Người đàn ông nói với theo bóng lưng của Khấu Kiệt: "Đừng chọc vào bạn gái của tôi, bằng không tôi sẽ khiến cậu không thể thấy được mặt trời ngày mai."

Khấu Kiệt dừng lại, xoay người, toàn thân toát lên một loại khí chất mạnh mẽ: "Ai là bạn gái của anh? Dương Miêu Miêu? Bản thiếu gia không lạ gì!"

Dương Miêu Miêu? Người đàn ông nhíu nhíu đôi hàng chân mày, không ngờ Khấu Kiệt cũng có qua lại với Dương Miêu Miêu. Nhưng mà, ông đây không nói đến người này.

"Yến Hoài – bạn gái của tôi. Nếu còn dám đến gần cô ấy, ngày mai, tôi sẽ khiến người của cậu đi nhặt xác thay." Người đàn ông hững hờ duỗi duỗi lưng, dường như đã có tính toán từ trước, muốn dùng những lời này để đánh bại Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt vừa nghe thấy câu đầu tiên, bất chợt sững sờ, thì ra anh ta chính là người mà Yến Hoài đã nhắc tới?

Khấu Kiệt điều chỉnh lại tư thế, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hắn một lần: "Không xứng!" Vừa nhìn vừa lắc đầu: "Anh chỉ có thể làm trai bao, nhưng, không thể nào làm bạn trai của Yến Hoài."

"Cậu!" Người đàn ông nghẹn họng, nói không nên lời, siết chặt nắm đấm trong tay, gọi Khấu Kiệt trở lại.

Khấu Kiệt nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát: "Mẹ nó! Yến Hoài chọn trúng một thằng đàn ông như thế này, đúng là cô ấy bị váng đầu thật rồi!" Nói xong, Khấu Kiệt đã xoạc mấy ngón tay qua. Phá vỡ cú đấm của người đàn ông kia.

Người đàn ông nhìn thấy động tác ấy, mới phát hiện ra, anh ta thật sự không đơn giản như trong tưởng tượng của mình.

Xòe bàn tay, rồi lại siết chặt thành nắm đấm, hướng thẳng về phía lồng ngực của Khấu Kiệt.

Bên trong con ngươi của Khấu Kiệt thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn, đón lấy quả đấm đang hướng về phía mình.

"Bùm!" Qủa đấm của người đàn ông bị Khấu Kiệt nắm chặt trong tay, sức lực mạnh mẽ đến độ khiến cả cánh tay của hắn cũng trở nên tê dại.

Khấu Kiệt nhìn hắn, vung một quyền về phía con mắt của hắn.

Tốc độ kia cực kỳ nhanh!

Người đàn ông né tránh không kịp, con mắt trái hứng trọn cú đấm.

"Ai ui!" Người đàn ông che lấy con mắt trái của mình, kêu lên thảm thương.

"Tao ày biết!" Khấu Kiệt níu lấy cổ áo của hắn: "Tao mới là bạn trai của cô ấy! Cút!" Nói xong, Khấu Kiệt ném hắn sang một bên.

Lực đạo vô cùng hung ác!

"Oành." Người đàn ông ngã nhào xuống đất, vừa vặn tiếng giày cao gót cũng dừng lại.

Khấu Kiệt nhìn đôi giày cao gót kia, cảm thấy vô cùng quen thuộc, nâng mắt lên, liền trông thấy Yến Hoài đang nhìn mình chăm chăm.

Khấu Kiệt không nói lời nào, nheo mắt lại.

Lúc này Yến Hoài nhìn chăm chú vào Khấu Kiệt, vốn dĩ cô muốn đến xem anh đã ổn chưa. Để ý thấy anh tạm thời đi ra ngoài, biết chắc là anh muốn đi thay quần. Nhưng, tại sao bây giờ lại chứng kiến cảnh tượng như vậy? Truyện chỉ được đăng tải đại diễn đàn lê quý đôn.

Yến Hoài cau mày, đỡ người đàn ông kia lên, động tác hết sức dịu dàng, tràn đầy quan tâm hỏi: "Trạch, anh sao rồi? Có bị thương không?"

Người đàn ông được gọi là Trạch hung hăng trợn mắt nhìn Khấu Kiệt một cái: "Yến nhi, về sau đừng qua lại với loại đàn ông thế này nữa!"

Yến Hoài nhìn sang Khấu Kiệt một chút, lại nhìn về phía Triều Trạch: "Cùng lắm là chỉ bị ràng buộc bởi tính chất công việc. Những chuyện này, anh hiểu rõ – tuy là thị trưởng, nhưng, cũng có chút chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của mình." Dứt lời, đưa tay xoa nhẹ lên mặt của Triều Trạch: "Con mắt của anh không có sao chứ?"

"Bị đánh!" Triều Trạch liếc Khấu Kiệt một cái.

Khấu Kiệt nhìn lên hai người trước mặt, khẽ hừ một tiếng, nói: "Yến Hoài, hãy dùng trái tim của em để cảm nhận về từng người, đôi khi, đừng quá tin tưởng vào ánh mắt của mình." Dứt lời, nhấc chân đi về phía phòng hội nghị.

"Khấu Kiệt!" Yến Hoài nghe thấy thế, gọi Khấu Kiệt lại.

Khấu Kiệt dừng lại, nhưng, không xoay người, bởi vì, anh không muốn nhìn thấy hình ảnh kia.

"Chúc mừng anh, trở thành thư ký thị trưởng!" Yến Hoài nhàn nhạt nói ra một câu.

Khấu Kiệt kềm nén nỗi cay đắng trong lòng, không biết mình nên vui mừng hay là gì nữa.

Đi.

Yến Hoài nhìn theo bóng lưng Khấu Kiệt mất hút ngay khúc quanh.

"Không được nhìn tên đó!" Triều Trạch hét lên với Yến Hoài.

Yến Hoài cúi đầu: "Sao anh lại đến đây? Không phải anh đang ở thành phố M ư?" Nói xong liền đỡ Triều Trạch đi về phía cửa.

"Nhớ em!" Triều Trạch cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp trả lời.

Yến Hoài cảm thấy hơi vui trong lòng, cũng không hỏi nhiều. Nhưng, khi nghĩ đến bóng lưng cô độc ấy, lại cảm thấy buồn phiền gấp bội.

Mà bên này, Khấu Kiệt đã yên vị ở bên trong hội trường, chờ nghe người chủ trì và chủ tịch thành phố phát biểu.

Nhưng, Khấu Kiệt vẫn ngồi yên bất động.

Vẫn là chiếc ghế ấy, cũng không quản nó còn ướt hay đã khô.

Cô ấy đã có thể đón nhận mình.

Nhưng, nhìn tên đàn ông kia, mình thật sự rất muốn cho người quất chết hắn!

Chết tiệt!

Khấu Kiệt mắng thầm một tiếng, đưa hai tay đỡ lấy trán, dời tầm mắt về phái khán đài.

Nhưng, cô gái kia vẫn chưa về.

Khấu Kiệt cúi đầu, nhắm mắt lại.

Cuối cùng, như những gì Yến Hoài đã nói từ trước, người chủ trì kia tuyên bố Khấu Kiệt trúng cử, trở thành thư ký thị trưởng.

Tuy nhiên, Khấu Kiệt chỉ muốn nhìn thấy bóng dáng của cô gái kia.

Qủy tha ma bắt!

Mình bị cuốn hút thật rồi sao?

Cô ấy yêu ai liên quan quái gì đến mình?

Có đáng để ình phải rối rắm thế này không?

Khấu Kiệt gãi gãi tóc, thành dĩ vãng rồi, trước kia mình thà để thiên hạ rối loạn cũng không thể để ái tóc hỗn độn, nhưng hôm nay, mình đã tóm lấy tóc không biết bao nhiêu lần. (QA: anh làm chết tâm của em quá!=.=!!!)

Mẹ nó!

Khấu Kiệt đứng lên, đi về phía bên ngoài. . . . . .

"Bây giờ xin mời thư ký thị trưởng của chúng ta lên phát biểu! Thư ký thị trưởng! Khấu Kiệt tiên sinh! Khấu Kiệt tiên sinh!" Lúc này người chủ trì không ngừng gọi với theo bóng lưng của Khấu Kiệt, thế nhưng, Khấu Kiệt vẫn mắt điếc tai ngơ.

Khấu Kiệt xoay người, đưa ánh mắt về phía người chủ trì, người chủ trì vừa đón lấy ánh mắt bén nhọn kia thì trong nháy mắt im bặt, động tác cũng dừng lại.

Tất cả mọi người nhìn Khấu Kiệt, Khấu Kiệt quét mắt về phía bọn họ.

"Rất tốt!" Khấu Kiệt chỉ nói thế, sau đó liền đi một mạch ra ngoài.

Những người còn lại cũng sững sờ.

Rất tốt?

Có ý gì?

"Ặc, ha ha!" Ước chừng mất mười giây sau thì người chủ trì mới phản ứng lại bình thường, có ý dàn xếp: "Cái này, cái này, đây là thư ký thị trưởng muốn nói! Rất tốt có nghĩa là thành phố D của chúng ta sẽ ngày càng phát triển tốt hơn! Nhất định sẽ từng bước lên cao. . . . . ."

Còn lúc này Khấu Kiệt đã đi đến một nơi nào đó….

~Hết Chương 18~

19. Chương 19: Triều Trạch Nịnh Nọt Có Vấn Đề

"Khấu thiếu gia . . . . ." Hoàng Thiên nhìn thấy Khấu Kiệt vừa đi ra, lập tức tiến lên, cung kính thưa, thấy sắc mặt của anh lúc này không tốt lắm, cũng không dám mở miệng thở mạnh.

Khấu Kiệt liếc mắt nhìn Hoàng Thiên, không nói gì, đi về phía xe của mình.

Hoàng Thiên vội vàng đuổi theo, chạy đến mở cửa xe ra.

Khấu Kiệt lập tức ngồi vào chỗ: "Dạ Thành Túy Sinh."

Không dám chậm trễ một phút giây nào, những thủ hạ kia nhanh chóng đuổi theo…

Khấu Kiệt ngồi trên xe, trong đầu vẫn nghĩ đến cô.

Đáng chết!

Khấu Kiệt mắng một tiếng, nhưng, trong đầu anh vẫn là hình ảnh của cô, không xua tan được. Khấu Kiệt ngửa lưng về sau, nhắm mắt, dùng sức suy nghĩ để mình có thể bình tĩnh trở lại.

Mà ở bên này, Yến Hoài đang đỡ Triều Trạch đi về phía nhà trọ.

Thật ra thì, Triều Trạch cũng không bị thương nặng là mấy. Nhưng hắn ta cố ý muốn để cho Yến Hoài biết mình bị thương, để cô cách xa tên đàn ông kia ra. Bị Khấu Kiệt đánh, nói gì thì nói, cũng rất không vui.

Nhất định phải tìm cơ hội đánh cho hắn một trận ra hồn. Hoặc là hôm nào đó cho người đến giết hắn. Triều Trạch hung hăng phun một ngụm xuống đất.

Nhưng, vừa giương mắt nhìn Yến Hoài thì Triều Trạch liền nghĩ đến, người đàn ông kia là tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, hơn nữa, nghe nói còn là cháu trai của Tham mưu trưởng quân khu Hoa Long. Nếu bây giờ trở thành thư ký thị trưởng, vậy tại sao không. . . . . ? Dầu gì thì đối với mình, cô gái này cũng bảo sao nghe vậy.

Nhưng, vấn đề quan trọng bây giờ là, bản thân mình còn chưa thưởng thức qua báu vật này! Làm sao có thể buông tha dễ dàng như vậy?

Triều Trạch nhíu mày, nhìn lên cô gái trước mặt.

Bộ trang phục chỉnh tề ôm trọn lấy vóc dáng mỹ lệ của cô, trước sau có lồi có lõm, không thể không thừa nhận vẻ nuột nà trên từng đường cong ấy. Những điểm nên cong, khẳng định là khi nhô lên sẽ rất đẹp mắt, nhìn qua sẽ vô cùng hấp dẫn. Da dẻ bóng loáng thế này, cảm giác không cần phải bàn cãi, chắc chắn là rất mượt.

Lúc này, Yến Hoài đang móc chìa khóa ra, mở cửa nhà trọ.

Không được! Đêm nay phải nếm thử mùi vị của món báu vật này.

Sau khi đưa ra quyết tâm, Triều Trạch đi lên, ôm lấy Yến Hoài từ phía sau.

Yến Hoài ngẩn người, nhanh chóng mở cửa ra, sau đó liền gỡ tay của Triều Trạch xuống.

"Trạch, anh cũng biết em rồi!" Yến Hoài đứng đối mặt với Triều Trạch, giọng nói trở nên lạnh nhạt: "Em còn rất để ý đến những chuyện này!"

Nói xong, Yến Hoài đi thẳng vào bên trong, không để ý tới Triều Trạch.

Triều Trạch bĩu môi, đã là chuyện của mười ngàn năm trước rồi, làm gì còn bày đặt ra vẻ như vậy.

Yến Hoài cởi giày cao gót xuống, đi vào phòng bếp: "Em nấu chút gì cho anh ăn, chờ một tí là xong."

"Không cần!" Triều Trạch gọi Yến Hoài, sống với cô cũng được mấy năm rồi, làm sao lại không biết việc cô nấu đồ ăn khó nuốt muốn chết. Lần nào cũng không bằng món ăn hắn gọi bên ngoài.

"Em mệt rồi!" Triều Trạch bẻ bẻ cổ, cởi giày da dưới chân ra, tiếp tục miệng lưỡi trơn tru: "Để anh gọi đồ ăn bên ngoài, một lúc là xong!"

"Đồ ăn mua ngoài không được vệ sinh, hay cứ để em làm đi." Yến Hoài tiếp tục.

"Yến nhi!" Triều Trạch nhìn Yến Hoài, đến gần cô: "Sẽ xong ngay thôi." Dứt lời, lập tức móc điện thoại di động ra, bấm số.

"Này? Làm cho tôi vài món, mang đến địa chỉ. . . . . ."

Yến Hoài nhìn anh, đành vậy thôi, anh ta thích thế nào thì cứ làm thế đấy đi.

Cô vẫn chưa từng quên cuộc tàn sát vào năm mười tuổi ấy, khi đó anh ta mười lăm tuổi, chính anh đã cứu cô, sau đó cô bắt đầu kiếp sống trong giới hắc đạo của mình, bởi lòng biết ơn đối với anh, thế nên, chỉ có thể nghe theo anh ta.

Nhưng, cô không quen với những hành động thân mật như thế, nỗi ám ảnh của năm mười tuổi ấy, vĩnh viễn bám theo cô.

Yến Hoài gỡ bàn tay đang đặt trên eo mình xuống, đi về phòng.

Triều Trạch nhìn cô, vội vàng cúp điện thoại, nhìn quanh phòng khách một chút, cũng không thấy vật mình muốn.

Đáng chết!

Được rồi! Hôm nay cứ đóng một vở kịch lãng mạn đi.

Triều Trạch thừa dịp Yến Hoài đang làm việc trong phòng, vội vàng trang trí phòng ăn một phen.

"Leng keng!" Chuông cửa vang lên, Yến Hoài vừa tính đi ra mở cửa.

Nhưng, Triều Trạch đã nhanh chân hơn.

Lúc đi ngang qua cửa phòng của Yến Hoài, Triều Trạch nói: "Em cứ ở trong phòng tập trung làm việc, chờ lát nữa sẽ có bất ngờ dành cho em."

Yến Hoài dừng chân, khẽ nhếch môi cười, được thôi.

Mà Triều Trạch vừa mở cửa nhà trọ, liền trao đổi ánh mắt với nhân viên giao hàng kia...

Lặng lẽ liếc về phía phòng của Yến Hoài một cái, phát hiện cô không có động tĩnh gì, liền ột ít gì đó vào thức ăn và chai rượu XO…

Lần này lặn lội thừ thành phố M tới thành phố D, chính là muốn thăm dò tình hình ở thành phố D một chút, quan trọng hơn là phải tìm ra một phương pháp để tiêu diệt Hoa Long bang. Mà bây giờ, vật trở ngại chính là Khấu Kiệt, còn vật trở ngại của Khấu Kiệt chính là cô gái trước mắt kia.

Hắn từng nghe nói, bên cạnh Khấu Kiệt chưa từng có một người phụ nữ nào. Nhưng hôm nay ở trên hành lang hắn đã trông thấy tất cả, dựa vào kinh nghiệm tình trường nhiều năm, liền hiểu rõ – Khấu Kiệt kia có nhược điểm.

Hừ!

Triều Trạch vừa sắp xếp đồ ăn, vừa tìm manh mối.

Tám giờ tối. Bữa ăn tối bắt đầu.

"Yến nhi, ăn cơm thôi!" Triều Trạch cố tình mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bởi hắn đã hai mươi chín tuổi, thế nên nhìn như vậy có thể anh tuấn hơn một chút, nhưng so ra vẫn thua kém Khấu Kiệt.

Nghĩ đến tên đàn ông kia, quả đấm trong tay Triều Trạch càng chặt hơn, sức lực của mình vẫn chưa đủ mạnh! Con bà nó, nhất định lần sau phải chặt đứt đường con cháu của tên đó.

"Ừm." Yến Hoài đáp một tiếng, trước máy vi tính, gõ xuống những phím cuối cùng, hoàn thành nốt những bước gửi đi.

Vừa mở cửa phòng ra, lập tức bị thu hút bởi cảnh tượng trước mắt.

Không thể không nói, Triều Trạch cũng rất biết chuẩn bị mấy thứ này.

Chỉ thấy mấy bông hoa đỏ vàng được treo lủng lẳng bên trong phòng khách, mặc dù tất cả đều là hoa giả, nhưng, vẫn có thể nắm bắt được trái tim của Yến Hoài.

Đi vào bên trong phòng ăn, ánh nến chập chờn, bên dưới ánh nến là hai chai rượu XO.

Vào ngay lúc này, một đoạn nhạc êm dịu vang lên, chậm rãi, du dương.

"Em yêu, thích không? Chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến vì em." Lúc này Triều Trạch cầm hai ly rượu bước đến, dứt lời, đung đưa ly rượu trong tay.

"Ừ." Khóe miệng Yến Hoài cười cười, chuyện này, đây là lần đầu tiên thấy anh ta hành động như vậy. Trước kia, anh sẽ không như thế, chỉ biết nói, ăn cơm.

Có phải đêm nay sẽ có chuyện gì hay không?

Nhất thời trong đầu cô xuất hiện ý nghĩ này.

Nhưng, cô lại không dám nghĩ tiếp, anh ta biết tính tình của mình mà.

"Đến đây đi!" Triều Trạch đẩy Yến Hoài đến trước bàn cơm, đổ rượu XO ra đầy một ly, cũng rót ình thật đầy. Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn lê quý đôn.

"Yến nhi, ăn mừng anh đến thăm em." Triều Trạch nâng ly rượu lên.

Yến Hoài nhìn hắn, chần chừ, cô chỉ uống rượu có một lần, và từ đó về sau chưa từng đụng đến nó nữa, bởi vì tửu lượng của cô rất kém, rất dễ say.

"Sẽ không say! Yên tâm đi!" Triều Trạch biết cô đang do dự điều gì: "Em uống nhiều, luyện thêm nhiều một chút thì sẽ khó say. Hơn nữa, bây giờ em đã là thị trưởng, ít nhiều gì cũng sẽ đi xã giao, không học uống rượu làm sao được đây?"

"Cái này. . . . . ." Yến Hoài nghe hắn nói thế, cũng cảm thấy rất có lý.

"Ở trước mặt anh, em sợ cái gì chứ?" Triều Trạch nâng ly rượu trong tay lên.

Yến Hoài cầm lấy ly rượu, cụng ly với Triều Trạch.

Triều Trạch lập tức uống cạn.

Yến Hoài nhìn hắn uống cạn sạch ly rượu kia, ngây người mất mấy giây, mình phải uống ư?

"Uống đi!" Sắc mặt Triều Trạch có hơi hồng, hơi ơ lên một cái, nhìn Yến Hoài.

"Ừm." Yến Hoài nâng ly rượu lên, anh ta nói không sai, cuối cùng cũng sẽ có một ngày mình phải ra ngoài xã giao, vẫn nên tập uống.

Hơi ngửa đầu lên, Yến Hoài trông có vẻ ấm ức, uống một ngụm XO…

"Khụ khụ khụ. . . . . ." Yến Hoài bị nghẹn, lập tức ho khan mấy tiếng.

Vội đặt ly rượu lại trên bàn.

Ngay lúc này, Triều Trạch cũng đã ra khỏi chỗ ngồi của hắn, đi tới bên cạnh Yến Hoài, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô: "Quen là tốt rồi! Quen là tốt rồi! Ha ha!"

Yến Hoài cố gắng hít thở, nhưng, sau khi XO đi xuống bụng, cảm giác nóng hổi liền dâng lên đến cổ…

Lúc này bàn tay của Triều Trạch ở trên lưng cũng từ từ trượt xuống….

"Trạch." Yến Hoài hô to một tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn Triều Trạch.

"Anh nghĩ, chỉ có như vậy, anh mới có thể có được em, mà em, sẽ không phải chịu gánh nặng tâm lý." Triều Trạch đối diện với ánh mắt của cô, bàn tay to liền hướng về phía đồi núi cao vút….

"Sao anh có thể làm vậy?" Yến Hoài trừng mắt nhìn hắn: "Tôi…tôi tin tưởng anh như thế! Thế nhưng anh…"

"Yến nhi, em cũng đã biết, anh là một người đàn ông bình thường." Triều Trạch vừa dứt lời, lập tức bế bổng Yến Hoài lên.

"Buông tôi ra!" Yến Hoài dùng sức giãy giụa.

"Người em cần bây giờ chính là anh." Triều Trạch quát.

"Tôi không cần bất kỳ ai! Tất cả cút hết cho tôi." Yến Hoài cố gắng tránh thoát.

Còn Triều Trạch lại không nói lời nào, lập tức mang Yến Hoài vào phòng, ném lên trên giường, dùng cơ thể to lớn của hắn đè lên người cô…

~Hết Chương 19~

20. Chương 20: Khấu Kiệt Đánh Tên Cặn Bã Không Thương Tiếc

"Đừng……" Yến Hoài liều mạng tránh né thế tấn công của hắn, tận trong nội tâm cô ra sức kháng cự. Chuyện này giống như một cơn ác mộng cứ mãi quẩn quanh con người cô, làm sao có thể quên được.

Hiện giờ Triều Trạch chỉ muốn chiếm đoạt lấy cô. Mặc kệ ra sao! Hắn cũng uống XO, rượu vào trong người, còn nhớ được gì nữa. Đôi bàn tay to lớn kia liền hướng về phía trước ngực cao vút.

Tuy rằng cơ thể của Yến Hoài cũng bắt đầu nóng ran, nhưng, lý trí vẫn còn đủ tỉnh táo. Làm sao có thể thuận theo ý của hắn.

Mình đối xử với anh ta rất tốt, thế nhưng, tại sao đêm nay lại muốn ép buộc mình?

"Bốp." Yến Hoài nâng tay lên, vung về phía gương mặt của Triều Trạch.

Năm ngón tay in hằn trên má.

Triều Trạch đỏ mắt nhìn gương mặt có hơi phớt hồng của Yến Hoài vào lúc này, sửng sốt mấy giây, kích tình giảm bớt đôi chút, nhưng, sau một khắc, động tác lại càng trở nên thô lỗ.

Lực đạo mạnh mẽ đến nỗi xương của Yến Hoài cũng muốn vỡ ra.

Quần áo trên người Yến Hoài, từng cái từng cái một bị cởi xuống.

Mà Triều Trạch, đã sớm không còn mảnh vải che thân.

Đôi môi của cô gái bị chiếm đoạt, từng thớ da thịt trên người cũng bị sói hoang cắn nuốt….Ngọn lửa nóng của Triều Trạch liền cọ cọ giữa hai chân của cô….. (QA: đính chính, chưa bị gì đâu, độc giả bình tĩnh =.=!!!)

"Đồ cặn bã!" Một tiếng hét thô bạo vang lên, ngay sau đó, hai quả đấm đã bay thẳng vào đầu của Triều Trạch.

"Bùm!" Triều Trạch hứng lấy một đòn đả kích nặng nề, lập tức ngất xỉu.

Lúc này Yến Hoài đẩy Triều Trạch đang nằm trên người ra, bởi vì lửa nóng bên trong còn chưa giảm bớt, không kịp để ý đến người đàn ông đột nhiên xuất hiện, cũng không nhìn đến tên Triều Trạch đang nằm co quắp trên mặt đất, ôm đống quần áo rách tả tơi trên sàn nhà, vội vàng xông thẳng vào phòng tắm….

Khấu Kiệt đen mặt nhìn tên Triều Trạch đang nằm trên sàn nhà, lúc này đầu óc hắn đang choáng váng, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra và tại sao mình lại bị đánh.

Cảm nhận được hơi thở lạnh lùng khiến người ta hít thở không thông, Triều Trạch mở mắt, nhìn thấy Khấu Kiệt, lập tức mở miệng quát: "Mày…."

Chữ kế tiếp còn chưa kịp trôi ra khỏi miệng, Khấu Kiệt đã dùng nắm đấm gọi hắn lại.

Thật vẻ vang, con mắt trái của Triều Trạch đã trở thành gấu trúc chính hiệu 0.0! Trực tiếp thăng lên cấp quốc gia.

Lúc này, Triều Trạch đã có phần tỉnh táo, nhìn lên Khấu Kiệt ngay trước mặt, vung tay trái đánh lên, còn Khấu Kiệt thừa dịp hắn đang yếu thế, túm chặt lấy tay trái của hắn, trong đầu toàn là phẫn nộ. Đá một cước về phía bụng của Triều Trạch.

Ngay tức khắc, Triều Trạch bị đá vào trong góc. Hắn ôm bụng của mình, có vẻ rất đau đớn. Không biết Khấu Kiệt đã dùng bao nhiêu sức.

Khấu Kiệt nheo mắt lại, ba chân bốn cẳng lao tới, lập tức, chiếc giày da kia liền in lên lồng ngực của Triều Trạch, bởi vì hắn đang trần như nhộng, thế nên, Khấu Kiệt liền vung tay trái lên, níu lấy khúc thịt trước ngực của hắn, móng tay ghim sâu vào trong thịt.

"Đồ cặn bã! Yến Hoài là của tao! Bạn gái của tao mà mày cũng dám động đến, xuống gặp Diêm Vương đi." Dứt lời, Khấu Kiệt phóng một quyền tới, đánh thẳng vào lỗ mũi của Triều Trạch, chiếc mũi của hắn lập tức lệch sang một bên, máu tươi tóe ra, cả nước mũi, tất cả đều trào ra.

Triều Trạch còn sức đâu mà tức tối nữa? Thở hồng hộc, vội vàng cầu xin tha thứ!

"Đừng đánh! Bây giờ tôi cút ngay!" Triều Trạch nói với vẻ mặt đáng thương, chắp tay hướng về phía Khấu Kiệt cầu xin.

Khấu Kiệt nheo mắt lại, động tác tay này, mình hiểu, vì chỉ có những người trong giới xã hội đen mới biết động tác ấy. Chẳng lẽ hắn là người trong giới xã hội đen?

Mà lúc này, Triều Trạch nhìn dáng vẻ thất thần của Khấu Kiệt, nhanh chóng vung hai tay, đánh thẳng về phía mũi của Khấu Kiệt.

"Đi tìm chết đi!" Khấu Kiệt mắng lên một tiếng, đưa tay phải đỡ lấy hai cánh tay đang lao về phía mình, nhưng, cũng bị dính đòn đôi chút, nhanh như tia chớp, vung một quyền vào hốc mắt của hắn. Đánh cho con mắt hắn xiêu vẹo, chỉnh hình thành đôi mắt gấu trúc cho xứng đáng với cái tên, động vật cấp quốc gia.

Không cần phải nói, Triều Trạch lập tức tê liệt ngã nhào xuống đất.

Chỉ có thở ra, không có hít vào, không thể động đậy.

Khấu Kiệt nhổ một ngụm, không để ý tới hắn, dừng chân, cuống cuồng chạy về phía phòng tắm.

Anh gấp gáp muốn biết tình hình của cô lúc này ra sao.

Nước vẫn còn chảy tí tách trong phòng tắm.

Khấu Kiệt sửa sang lại quần áo của mình, gõ cửa.

"Yến Hoài! Yến Hoài!" Vẻ lo lắng phủ kín gương mặt của Khấu Kiệt, gần như là gào thét lên.

Nhưng, trả lời anh chỉ là những tiếng nước chảy không ngừng, không còn nghe thấy những âm thanh khác.

Khấu Kiệt muốn gọi thêm lần nữa, nhưng, ngay sau đó, tay phải lại sờ lên khóa cửa.

Vặn vẹo uốn éo, là khóa trái.

Chẳng lẽ còn muốn nhốt chính mình ở trong đó sao? Thật là.

Lúc anh trở lại Dạ Thành Túy Sinh, trực tiếp lao thẳng vào căn phòng đêm ấy, hít thở bầu không khí đượm hương vị của cô mới có thể khiến anh bình tâm trở lại, nhưng, khi vừa nhìn thấy bóng đêm thâm trầm thì anh liền giống như kẻ điên, phóng xe như bay, chạy vội đến nhà trọ của Yến Hoài.

Thật không ngờ, vừa trèo tường vào, lại trông thấy cảnh tượng kia. Làm sao anh có thể bỏ qua ột tên cặn bã như vậy!

Lúc này, Yến Hoài không lên tiếng, khiến anh càng thêm lo lắng.

Khấu Kiệt dùng sức vào bàn tay phải, vặn một cái, khóa cửa kia liền bị hư.

Chuyện như vậy, cũng không phải là lần đầu tiên. Thế nên, Khấu Kiệt vội vã xông vào bên trong…

Chỉ thấy giữa tầng tầng lớp lớp dải lụa trắng, một cô gái lõa thể đang nằm ngủ trong bồn tắm, mang theo sức hấp dẫn chết người, nhưng lại không hề nhúc nhích, tựa như một cái xác không hồn.

Khấu Kiệt không biết vì sao ở đây lại treo nhiều dải lụa trắng đến vậy, hai ba lần vung tay tháo xuống.

Nhìn cô gái ngay trước mắt đang nằm trong nước, hầu kết chạy xuôi chạy ngược.

Cảnh tượng bóng bẩy thế này, đối với người có lực khống chế mạnh như Khấu Kiệt mà nói, cũng là một sự thách thức.

Hít thở sâu một hơi, mình không thể tổn thương cô ấy, nếu bây giờ cô ấy đã không còn chuyện gì nữa, vậy thì không thể ép buộc.

Mình chưa bao giờ ép buộc người khác.

Khấu Kiệt nheo mắt, biết rõ đốm lửa kia đang cháy râm ran trong lòng, nhưng, vẫn dần xuống. Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn lê quý đôn.

Đi về phía cô.

Thăm dò nước trong bồn một chút, đã lạnh ngắt thế này rồi! Sao được? Tiếp tục ngâm lâu như vậy nhất định sẽ bị cảm.

Khấu Kiệt nhíu mày, trong mơ hồ còn nhìn thấy được cơ thể mềm mại xinh đẹp kia….

Ặc, Khấu Kiệt nhìn máu mũi của mình nhỏ xuống lòng bàn tay.

Há miệng ra, đưa tay lau máu mũi loạn xạ.

Mẹ nó, nhiệt huyết của tuổi trẻ! Khí tức quá dư thừa! Khấu Kiệt nhìn chung quanh một chút, cuối cùng cũng nhìn thấy cuồn giấy vệ sinh, lập tức xé hai ba đoạn, nhét vào trong mũi.

Vội vàng vớt cô gái nằm trong bồn tắm lên, nhìn vẻ quyến rũ vô tận, lấy chiếc khăn tắm dài bọc lấy cơ thể của Yến Hoài. Ôm ngang, đi về phía thư phòng….

Anh chưa quên cái tên kia vẫn còn ở trong phòng của Yến Hoài, làm sao có thể mang cô ấy trở về nơi đó được!

Nhẹ nhàng đặt Yến Hoài lên giường, dùng khăn tắm lau sạch vết nước trên người cô, đắp kín chăn.

Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, cầm lòng không đậu, vuốt ve mái tóc dài ẩm ướt của cô.

Đôi mắt sâu thẳm, không thể rời khỏi cơ thể kia….

Nhưng, Khấu Kiệt dùng hết sức bình sinh kéo hồn về từ giữa cơn mê luyến – anh không dám đảm bảo một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi xác định cô không còn chuyện gì nữa, Khấu Kiệt trực tiếp vọt vào phòng tắm, lập tức nhảy vào bồn nước…

Lửa nóng trong bụng, thật sự là nhịn không được. . . . . .

~Hết Chương 20~

21. Chương 21: Trò Đùa Giữa Hai Người Anh Em

Khấu Kiệt cởi bỏ hết tất cả quần áo trên người, bước vào bồn tắm lớn, xuyên qua làn nước lạnh lẽo, nhiệt độ này khiến tâm anh dần dần trở lại bình thường.

Cảm giác lạnh cóng khiến ngọn lửa kia, chậm rãi. . . . . .

Sau một lúc lâu, Khấu Kiệt đấu tranh đứng lên, với tay lấy chiếc áo khoác đặt bên bồn tắm, móc điện thoại di động ra, nhấn một phím số: "Nói, điều tra ra được gì rồi?" Giọng nói trầm thấp, đầy đủ từ tính.

"Cậu đi đâu thế? Cậu đó, ông nội bảo ngày mai sẽ tới thăm cậu." Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Thương Truy Ý, cứ như sắp cháy nhà đến nơi, cực kỳ vội vàng. Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn lê quý đôn.

Khấu Kiệt sững sờ, không ngờ mới đó mà ông nội đã đến xem tiến trình của mình rồi sao? Lúc nào cũng vội vã như vậy? Nhưng, ngay sau đó vẫn đặt chuyện của ông nội sang một bên, nói: "Tớ hỏi cậu điều tra đến đâu rồi? Nhất là cái tên cặn bã Triều Trạch đó." Càng nói càng lớn tiếng, sau đó gần như là gầm thét lên.

Thương Truy Ý đưa điện thoại cách xa lỗ tai mình năm phân, vẻ mặt quái dị, chết tiệt, hét lớn tiếng như vậy không sợ thủng lỗ tai người khác sao. Cậu nóng nảy đến độ tôi cũng muốn đánh cậu rồi.

Thấy anh gào xong, Thương Truy Ý khẽ thở dài một cái, đưa điện thoại đến gần lại: "Triều Trạch, cổ đông lớn của tập đoàn Triều thị ở thành phố M. Địa vị ở thành phố M cũng kha khá, trên danh nghĩa là tình nhân của Yến Hoài. Tập đoàn Triều thị, là một tập đoàn xuyên quốc gia tầm trung, khá phát triển ở vùng Tây Nam nước ta và khu vựa Đông Nam Á. Còn có…."

Thương Truy Ý còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng, Khấu Kiệt đã ngắt lời anh: "Bây giờ là 21 giờ 34 phút, sau 23:00 giờ, mình không muốn nhìn thấy tên đó xuất hiện trước mặt của mình và Yến Hoài nữa. Tên đó đang ở phố XX, đường XX, nhà trọ số XX, lầu thứ mười ba, chính là căn phòng có cửa sổ nằm ở hướng Nam. Mình mặc kệ cậu đưa hắn đến ở Tây Nam hay là Đông Nam Á. Trong vòng ba tháng, nếu để mình trông thấy hắn, hoặc là Yến Hoài và mình còn thấy mặt hắn, tiểu tử nhà cậu cứ chờ vùi dập cả đời độc thân ở trong quân khu đi."

Khấu Kiệt nói ra một tràng, dứt lời, lập tức ném điện thoại di động qua một bên, ngâm trọn người vào trong nước. Không hề để ý đến đầu dây bên kia Thương Truy Ý đang điên cuồng hét toáng lên: "Này! Này! Khấu Kiệt, cái thằng khốn kiếp này! Đồ khốn kiếp!"

Thương Truy Ý không ngừng hầm hừ vào trong điện thoại di động, nhưng, biết không thể làm được gì, liền ngồi bật dậy từ trên ghế sofa. Vừa muốn xông ra khỏi biệt thự, nhưng, ngay sau đó lại vòng trở về, vọt vào bên trong thư phòng, 'soạt soạt' viết mấy dòng chữ. Kéo tờ giấy xuống, vội vàng lao ra ngoài.

"Đúng 21 giờ 45 phút phải đến ngay phố XX đường XX nhà trọ số XX cho tôi, bằng không thì mấy người cứ mang theo con cháu về chầu ông bà luôn đi." Thương Truy Ý vừa ra khỏi biệt thự liền hạ lệnh, chạy về phía chiếc BMW, những tên thủ hạ phía sau cũng lập tức đuổi theo.

"Chú Hoàng, chú mua giúp tôi mấy món đồ này." Thương Truy Ý cầm tờ giấy nhét vào trong tay Hoàng Thiên đang ở phía sau mình: "Gặp mặt lúc 21 giờ 45 phút tại phố XX đường XX nhà trọ số XX, bằng không, chú cũng về vườn luôn đi."

Dứt lời, lập tức khởi động máy xe, chạy về phía mục đích đã định sẵn.

Hoàng Thiên ngẩn người tại chỗ, mở tờ giấy ra, vừa nhìn thấy mấy chữ kia, khắp khuôn mặt liền đỏ bừng lên.

Nhưng, ngay sau đó liền khép lại, bản thân ông ta cũng không muốn để vụt mất nhiệm vụ lần này. Ba chân bốn cẳng lái xe của mình về một hướng khác.

Dọc đường đi, Thương Truy Ý cũng khá thoải mái trong lòng.

Hắc hắc, phải chọc tức tên kia mới được, tránh việc hắn cứ hết lần này đến lần khác uy hiếp mình. Làm sĩ quan quân sự độc thân? NO! Tỉnh táo lại chút đi!

Xe lao vun vút, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa nhà trọ.

Thương Truy Ý xuống xe, ngay lúc Hoàng Thiên cũng vừa mua được những thứ cần thiết.

Đứng ở trước mặt Thương Truy Ý, giao ra mấy món đồ anh đã dặn, vừa muốn mở miệng, Thương Truy Ý liền ghé sát vào tai Hoàng Thiên, nói: "Đây là trò đùa giữa hai anh em bọn tôi, nếu có người thứ tư biết được, ông bảo người nhà lo chuẩn bị hậu sự là vừa!"

Hoàng Thiên cả kinh trong lòng, ngược lại đôi khi ông ta quên mất, trong Hoa Long bang, bang chủ Huyền Ưng rất ít khi xuất đầu lộ diện, bình thường đều do nhị đương gia Ảnh Ma ra tay. Mức độ tàn nhẫn, không ai có thể tưởng tượng nổi.

Chợt rùng mình, Hoàng Thiên vội vàng nói : "Vâng!"

"A Đại và A Nhị đi cùng với tôi, lát nữa sẽ trở lại!" Thương Truy Ý vỗ vỗ lên bả vai Hoàng Thiên, dứt lời, liền nhét mấy thứ kia vào trong túi áo khoác, đi về phía nhà trọ.

Hai người đàn ông cao lớn tên A Đại, A Nhị lập tức bước xuống từ một chiếc xe khác, vóc người đồ sộ tựa như hai ngọn núi sừng sững.

Tốc độ kia nhanh như tia chớp, thoáng chốc Thương Truy Ý đã nhảy lên ban công lầu một, mà A Đại và A Nhị cũng đã đuổi kịp phía sau.

Nhìn thấy hai tên thủ hạ bên dưới đang trợn mắt há mồm, Thương Truy Ý tựa như một con nhện không biết mệt mỏi, trèo lên những vách tường kia dễ dàng như ăn cơm bữa, nháy mắt đã lên đến lầu tám.

Thương Truy Ý khẽ mỉm cười, tiếp tục leo lên.

Cuối cùng cũng thấy được cánh cửa sổ kia, Thương Truy Ý khom lưng, nhanh nhóng leo vào.

Vỗ vỗ quần áo trên người, bàn chân đã đặt lên sàn nhà.

Ặc, thời điểm nhìn thấy tên đàn ông lõa thể nằm trên sàn nhà, Thương Truy Ý liền sửng sốt mất mấy giây.

Lần này mình đã được chứng kiến thủ đoạn của Khấu Kiệt rồi.

Khắp nơi đều là máu mũi, lỗi mũi của tên này, mắt, xiêu vẹo không còn nhìn ra hình dáng. Gấu trúc đẳng cấp quốc gia là chuyện không cần phải bàn cãi, ngay cả tóc cũng biến thành tổ chim.

Thương Truy Ý vỗ nhè nhẹ lên mặt của Triều Trạch.

"Ha ha!" Thương Truy Ý cười cười: "Thật đúng là mặt trắng nhỏ, hả?" Ngay sau đó, lập tức hướng về phía A Đại, A Nhị đứng cách đó không xa, nói: "Lau sạch sẽ, sau đó mang hắn xuống đi, chỉ cần chưa tắt thở là

được." Ý là, mang hắn xuống bằng cách nào cũng được, gãy tay gãy chân không cần quan tâm, miễn còn thở là được.

Khóe miệng Thương Truy Ý khẽ nhếch, nhìn A Đại, A Nhị mang người xuống dưới, nhìn nhìn chiếc giường một chút, gian xảo cười cười. Mấy giây sau, Thương Truy Ý nén cười, lấy ra thứ gì đó từ bên trong túi áo khoác, đặt từng món lên trên giường. Nhìn đồng hồ, đã sắp đến 23: 00 giờ rồi, lập tức phóng ra cửa sổ, xoay người leo xuống. . . . . .

Trong phòng tắm, Khấu Kiệt ước chừng đến 23:00 giờ, liền đứng lên từ trong bồn nước, chạy vào phòng của Yến Hoài.

Muốn nhanh chóng đến xem cái tên kia có mang quần áo thích hợp tới ình hay không, bởi vì quần áo của anh đều đã ướt hết – hiện tại toàn thân trần truồng.

Hơn nữa, cũng muốn kiểm tra xem tên Thương Truy Ý kia có làm theo lời của anh hay không. Bằng không, Hừ! Anh không ngại trực tiếp ném tên đàn ông cặn bã ấy qua cửa sổ.

Vóc người với tỉ lệ hoàng kim, tựa như vị thần ánh sáng Apolo trong thần thoại Hy Lạp, đường nét sắc sảo đẹp mắt, tôn lên vẻ hấp dẫn của người đàn ông này.

Lúc này, bên trong phòng của Yến Hoài đã không còn ai nữa, chỗ kia cũng được lau dọn sạch sẽ, ngay cả chiếc giường cũng đã ngăn nắp như trước.

Nhưng, trên giường có nhiều thêm vài thứ.

Khấu Kiệt hiếu kỳ trong lòng, đây chính xác là do tên Thương Truy Ý kia mang đến ình?

Thứ gì vậy?

Khấu Kiệt đến gần, vừa nhìn thấy, đó là: một chiếc quần lót màu sắc nhu hòa, còn nữa, còn có. . . . . !

~Hết Chương 21~

22. Chương 22: Lần Đầu Tiên Thổn Thức Vì Em

Một gói bao cao su? Hơn nữa, còn có một số mặt hàng dùng để thúc đẩy sự hưng phấn dành cho nam và nữ giới?

Khấu Kiệt có hơi phát cáu.

Mình xấu xa đến thế sao? Cần mấy món này làm gì?

"Khốn kiếp! Cái thằng đáng chết! Đồ chết bầm!" Khấu Kiệt nhất thời nổi trận lôi đình, vừa mắng, vừa cuốn hết mấy thứ kia lại, lập tức ném vào trong thùng rác, tức giận muốn đi ra ngoài, nhưng, lại vòng trở về.

Không được! Không thể để Yến Hoài trông thấy mấy món đồ này! Bằng không, nhất định mình sẽ bị cô ấy đá ra ngoài.

Nhấc cả túi rác lên, đi về phía cửa sổ, nhìn xuống.

Thấy không có người, lập tức ném túi rác xuống bên dưới.

Mà lúc này, Thương Truy Ý ở ngay bên dưới nhà trọ cũng đang ôm bụng bật cười.

"Ha ha ha! Khấu Kiệt nhất định sẽ tức chết cho xem." Thương Truy Ý tươi cười nhấn phím màu xanh lá cây, nhìn cũng không nhìn liền trả lời: "Này!"

"Thương Truy Ý, mình không để yên cho cậu đâu." Trong điện thoại di động truyền đến tiếng hét điên cuồng của Khấu Kiệt.

Thương Truy Ý xem thường, trực tiếp tắt điện thoại, hướng về phía tài xế Hoàng Thiên, nói: "Trở về biệt thự, đón tiếp ông nội!"

"Dạ! Cậu Thương!" Hoàng Thiên lập tức khởi động máy xe, phóng đi nhanh như tia chớp.

Sau khi Khấu Kiệt ném túi rác xong, tiện tay đóng cửa sổ lại, xoay người, đi đến tủ treo quần áo, mở ra xem.

Nhưng, anh không biết, ngay giây phút anh xoay người đi, những chiếc máy chụp hình ở phía xa đã liên tục hoạt động hết công suất….

Chỉ tìm được một bộ quần áo còn khá mới, nhưng, Khấu Kiệt vẫn mặc vào. Sau đó đi về phía thư phòng, muốn kiểm tra xem hiện giờ Yến Hoài như thế nào.

Đi vào bên trong, đến gần Yến Hoài, liền trông thấy cô đang ngủ say, khóe miệng còn hơi mỉm cười.

Khấu Kiệt thở phào nhẹ nhõm, nhìn người đẹp ngủ một chút, ngồi ở bên giường, kìm lòng không đậu sờ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, khóe miệng kia kéo nên một vòng cung đẹp mắt, khắc sâu vào tận đáy lòng anh.

Nhưng, Khấu Kiệt vẫn đứng lên, đi ra bên ngoài, đến ngủ ở phòng khách.

Mình không thể thừa dịp cô ấy say rượu, cũng đã hạ quyết tâm, nhất định phải chờ đến khi cô ấy đồng ý. Có lẽ mình yêu cô ấy thật rồi…..Chuyện này, mình chưa từng nghĩ tới việc sẽ yêu một cô gái nào đó, mình chưa từng thử qua bao giờ….Lần đầu tiên, thổn thức với một cô gái – là chuyện tốt hay xấu?

Khấu Kiệt bĩu môi, nhìn nhìn lên trần nhà, nhắm hai mắt lại.

Chắc là ngày mai phải chạy về biệt thự thật sớm? Bao giờ thì ông nội đến? Hay là, vẫn cứ về sớm một chút đi! Ừm. . . . . Ngủ đi! Hoài, ngủ ngon!

Sáng sớm, cuối cùng Yến Hoài cũng tỉnh lại, nhìn cảnh tượng chung quanh, ở thư phòng, vậy mình?

Trong trí nhớ của cô, Khấu Kiệt đã đánh Triều Trạch một trận, sau đó cô chạy vọt vào phòng tắm, ngâm mình trong nước….. . . . Sau đó, bây giờ là ở thư phòng!

Cựa quậy cơ thể, không có cảm giác đau đớn - ừm, chí ít anh ta vẫn là chính nhân quân tử. Vén chăn lên, lúng túng, Yến Hoài nhíu nhíu mày, nhìn thấy trên người không mảnh vải che thân, điều này chứng tỏ tên đàn ông kia đã nhìn mình sạch sẽ hết rồi.

Cái đó ! Khó chịu cực kỳ! Nếu như là ở thành phố M, cô không thể không giết chết anh.

Hôm nào nhất định phải tìm Khấu Kiệt tính sổ.

Mà bây giờ, Yến Hoài cũng sực nhớ tới, cô còn phải đi làm.

Còn ai đợi mình không? Yến Hoài vội vàng xuống giường, phát hiện quần áo đi làm đã được xếp ngay ngắn, đặt trên chiếc ghế cách giường không xa.

Là anh ấy? Chuẩn bị xong xuôi hết ình?

Triều Trạch đâu? Là anh ấy hay là Triều Trạch?

Theo lý thuyết, tuyệt đối Triều Trạch sẽ không làm những chuyện như vậy. Thế thì chỉ còn anh ấy, vậy bây giờ anh ấy đi đâu? Nghi vấn, Yến Hoài nhanh chóng mặc quần áo vào, vội vàng đi ra khỏi thư phòng.

Không biết, anh ấy còn ở đây hay không?

Hoặc là, Triều Trạch?

Nhưng, xoay một vòng, vẫn không nhìn thấy hai người đàn ông này.

Mà bên trong phòng ăn, bữa ăn sáng phong phú, lại thiếu đi mất một người, thiếu đi cái người bảo mình 'nhanh lên, đến ăn một chút.'

Yến Hoài lấy lại tinh thần, nhìn đồng hồ, còn 45 phút, vẫn đủ thời gian để dùng bữa sáng.

Nghĩ vậy, liền ngồi xuống, cầm lấy ly sữa tươi, uống một hớp, lúc này, liền trông thấy tờ giấy be bé đặt bên dưới ly sữa.

Mở ra, nhìn thấy nét chữ mạnh mẽ, rồng bay phượng múa, cứng cáp có lực.

Đại khái là sau khi dùng bữa sáng xong, sẽ có người đến bên dưới nhà trọ đưa cô đi làm, thế nên không cần phải gấp gáp, nhất định sẽ không trễ, còn Khấu Kiệt có chuyện riêng phải đi trước. Về phân tên Triều Trạch kia, cũng không đề cập đến.

Ách? Một hàng chữ cuối cùng được viết nhỏ như vầy? mềm mại ~ nắn nót * nhỏ ~ nghiêng

Yến Hoài đưa đến gần tần mắt, nhỏ giọng đọc lên: ngày hôm qua không muốn em, là bởi vì chờ sau khi em trở thành vợ anh, sẽ muốn em mỗi ngày.

Miếng bánh bao trong miệng bị nghẹn lại ngay cổ họng, mắc kẹt rồi!

Yến Hoài nhất thời đỏ mặt, sau đó lại vừa xấu hổ, vừa có chút tức giận.

Đầu óc của người này bị chập mạch sao? Lưu manh! Dục vọng điên cuồng! Thật là! Thiếu dạy dỗ.

Yến Hoài vò tờ giấy lại, tiện tay ném qua một bên.

Sau khi ăn sáng xong, đi tới nhà để xe, nhưng chợt phát hiện, xe của mình không còn ở đó nữa.

"Khấu Kiệt đáng chết! Tên đàn ông thúi!" Yến Hoài nổi trận lôi đình. Chắc chắn là anh ta đã lái chiếc BMW của mình đi rồi: "Đáng ghét! Không phải anh có xe riêng sao?"

Yến Hoài đứng hai tay chống nạnh, giống y như một người đàn bà chanh chua. Nhưng, qua hai ba phút, Yến Hoài lấy lại bình tĩnh, bây giờ không được, đi làm quan trọng hơn. Chắc chắn anh ta biết mình muốn tự lái xe, thế nên mới mang xe của mình đi mất.Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn lê quý đôn.

Đáng chết! Nhất định tôi phải hung hăng dẫm nát anh dưới chân. Yến Hoài điên cuồng gào thét lên mấy tiếng trong lòng, hướng về phía chiếc xe đặc biệt đến đón mình.

"Thiếu phu nhân." Người đàn ông áo đen thấy Yến Hoài đi tới, lập tức gật đầu thưa.

"Cậu." Yến Hoài nghe thấy danh xưng kia, mặt đỏ rần, sau đó từ đỏ chuyển sang xanh lá cây, căm phẫn: "Đừng gọi tôi như vậy!"

"Thiếu gia đã dặn dò, người chính là thiếu phu nhân, sớm muộn gì cũng phải gọi như vậy." Người đàn ông có hơi khờ khạo trả lời.

Yến Hoài kìm nén cơn tức giận, nhưng, ngay sau đó lại trở tay, trói hai tay người đàn ông ra sau lưng: "Tôi cho cậu biết! Còn gọi tôi một tiếng thiếu phu nhân nữa, tôi liền xử lý cậu."

Người đàn ông bị đau, không biết cô gái này lại giỏi võ như vậy. Nhưng, anh ta cũng là thủ hạ mà Khấu Kiệt xem trọng, huống chi, bản thân anh ta chỉ biết thi hành mệnh lệnh, không hề biết thắc mắc này kia. Cho nên….

"Dạ, thiếu phu nhân!"

Yến Hoài cảm giác trời đất mù mịt! Những người này đầu óc đều có vấn đề?

Rõ là, nói chuyện với những người này chỉ uổng phí hơi sức!

"Nhanh chóng chạy đến cao ốc thị trưởng!" Yến Hoài trực tiếp ngồi vào trong xe: "Đừng nên gọi tôi như vậy. Bằng không tôi phá hủy tập đoàn Khấu thị của mấy người."

"Dạ! Thiếu phu nhân!" Người đàn ông gật đầu, trực tiếp mở máy xe.

Yến Hoài trợn trắng hai trắng, hoàn toàn hết cách.

Người đàn ông này! Khốn kiếp!? Tất cả đều tại anh ta!

Mà bên này, Khấu Kiệt đang ngồi trong thư phòng, liên tục hắt xì.

Vất vả lắm mới tiễn ông nội đi được, bây giờ cũng có chút thời gian rảnh rỗi.

Tóm lại là mình có nên đến cao ốc thị trưởng hay không? Bây giờ mình chính là thư ký thị trưởng.

Đương lúc này, Thương Truy Ý cũng từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một gói bưu kiện.

"Cậu xem, chuyện tốt mà cậu đã làm này!" Thương Truy Ý lập tức ném gói bưu kiện lên trước bàn của Khấu Kiệt, có chút tức giận: "Bây giờ có người yêu cầu rút sản nghiệp của tập đoàn Khấu thị ra khỏi thành phố M."

Khấu Kiệt sững sờ, mình vốn không có làm chuyện gì cả, nhưng. . . . . .

Nhìn Thương Truy Ý, Khấu Kiệt mở gói bưu kiện ra. . . . . .

~Hết Chương 22~

23. Chương 23: Thư Ký Thị Trường Không Dễ Làm

Mấy thứ này là cái gì? Đó là những bức ảnh chụp, tất cả đều là hình ảnh của Khấu Kiệt lúc ở bên trong nhà trọ của Yến Hoài. Nửa thân trần, hay lộ ra nguyên vẹn, đều có.

Khấu Kiệt càng xem càng bực, lập tức ném phịch mấy tấm ảnh kia lên trên bàn.

"Do ai gửi tới?" Khấu Kiệt lạnh lùng hỏi, toàn thân tỏa ra sát khí nồng nặc.

"Không biết. Lúc mình trở về, nó đã nằm trước cửa biệt thự." Thương Truy Ý nhìn anh, trả lời, giọng nói cũng mềm hẳn ra. Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn lê quý đôn.

"Nếu như ông nội nhìn thấy mấy tấm hình này, đoán chừng, cậu không cần phải nghĩ đến việc sẽ làm chuyện gì tiếp theo rồi." Thương Truy Ý tựa lưng vào ghế sofa bên cạnh.

"Tiến hành kế hoạch A, điều tra nguồn gốc của gói bưu kiện này, giết sạch bọn chúng ình." Khấu Kiệt nhìn vào những tấm hình kia: "Nếu như đã muốn tìm đến phiền phức, vậy thì xin mời bọn chúng tới đây! Thành phố M? Cậu nhanh chóng điều tra ình xem ở thành phố M có nhân vật tai to mặt lớn nào, để mình giết sạch bọn chúng."

"Ừ." Thương Truy Ý nhìn mấy bức hình kia một chút: "Cậu bị người ta chụp ảnh ở trong nhà trọ của Yến Hoài, cô ấy ở đâu?" Dứt lời, nhếch môi cười mỉm.

". . . . . ." Khấu Kiệt vội vàng đứng lên, đôi mắt bốc hỏa nhìn về phía anh: "Cậu đang nói đến, danh dự của Yến Hoài sẽ?"

"Đúng! Bây giờ cô ấy mới vừa nhậm chức thị trưởng, mà lúc này, nếu như những người đó lợi dụng truyền thông, đợi đến khi truyền thông đưa tin rộng rãi là tân thị trưởng và tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị có quan hệ mờ ám, ha ha, đoán chừng Yến Hoài sẽ xuống ngựa nhanh thôi. Về phần cậu....cậu cũng biết rồi đó, khẳng định là không thể tranh cử thị trưởng được nữa." Thương Truy Ý nheo mắt.

Khấu Kiệt nghe thế, lập tức nắm lấy áo khoác của mình, vội vàng chạy ra bên ngoài.

"Này! Khấu Kiệt!" Thương Truy Ý nhìn theo bóng dáng anh đã khuất xa: "Khấu Kiệt!" Dùng hết sức gọi anh lại, thế nhưng, anh đã tự mình lái xe rời khỏi.

Không cần phải nói, cũng biết cậu ta đi nơi nào.

Thương Truy Ý nheo mắt lại, đi về một hướng khác. Nhất định mình phải tóm gọn bọn chúng. Sau đó chặt từng nhát từng nhát một. Lúc nào cậu ta cũng bảo, đích thân ra tay. Aiz, cái đứa hay bị kéo vào nhất đang ở đây đây này!

Khấu Kiệt dùng tốc độ tối đa, lao vun vút về phía cao ốc thị trưởng.

Vừa xuống xe, lập tức đi một mạch vào phòng làm việc của thị trưởng.

"Khấu tiên sinh, anh. . . . . ." Có người nhìn thấy Khấu Kiệt tiến đến, lập tức đi lên trước chặn đường anh lại.

Khấu Kiệt nhấc tay gạt người kia sang một bên, lạnh lùng nói: "Tôi là thư ký thị trưởng, hẳn là từng giờ từng phút phải ở bên cạnh thị trưởng. Bây giờ là giờ làm việc!"

Đối phương chỉ là một viên chức nhỏ, song, nghe Yến Hoài bảo, không được để người khác quấy rầy lúc cô đang làm việc, thế nên mới ngăn Khấu Kiệt lại. Lúc này lại nghe Khấu Kiệt nói thế, nhất thời sửng sốt, anh ta nói rất chí lý. Đương lúc người kia còn đang chần chừ, Khấu Kiệt đã tiến vào trong phòng làm việc của thị trưởng.

"Không phải tôi đã nói rồi sao? Lúc tôi đang làm việc, không nên tới quấy rầy tôi." Lúc này Yến Hoài đang vùi đầu vào mớ tài liệu trên bàn, chiếc bút trong tay không ngừng hoạt động, mới vừa tiếp nhận công việc hành chính của thành phố D, có rất nhiều chuyện phức tạp cần phải xử lý.

Thấy bây giờ cô vẫn chưa biết đến sự kiện kia, Khấu Kiệt thở hắt ra một hơi, trước kia anh còn có ý nghĩ đi 'đặc tả' cô, nhưng hôm nay, lại muốn đến bảo vệ cô – thật sự thì anh đang suy nghĩ điều gì? Rốt cuộc tình cảm của anh dành cho cô có phải là yêu hay không?

Khấu Kiệt thở phào nhẹ nhõm rồi lại hít sâu một hơi, đè xuống tâm tình, đi đến gần: "Đương nhiên thư ký thị trưởng đến là để san sẻ bớt gánh nặng cho thị trưởng. Công việc của thị trưởng, thư ký thị trưởng phải ở bên cạnh giúp một tay." Giọng nói nồng nàn lượn lờ bên tai Yến Hoài.

Yến Hoài ngẩn người, ngẩng đầu lên, không ngờ anh lại đến đây. Không phải anh ta đã xin nghỉ phép sao?

"Có vui khi nhìn thấy anh không? Anh cũng thế." Lúc này Khấu Kiệt khôi phục lại dáng vẻ lưu manh trước đó, hướng về phía Yến Hoài, chìa một tay ra.

"Không biết xấu hổ!" Yến Hoài trừng mắt liếc anh một cái, rồi sau đó liền cúi đầu: "Nếu đã đến đây rồi, vậy thì hãy đi vào bên trong, phân chia lại đống tài liệu trong ấy cho tôi. Trong vòng hai mươi phút phải làm xong, bằng không, bằng không…."

"Bằng không thì sao?" Khấu Kiệt đến gần .

Yến Hoài lập tức ngửa người ra sau: "Bằng không thì không thể đi vào phòng làm việc! Đứng bên ngoài mà đợi!"

"Hắc hắc!" Khấu Kiệt nhấc chân, đi về phía phòng chứa tài liệu: "Hai mươi phút, quá……" Chữ 'nhiều' bị vướng ngay cổ họng…..Bởi vì, khi anh vừa bước vào gian phòng kia, cũng biết được số tài liệu mà cô nhắc đến là bao nhiêu.

Ba giá sách cao! Hơn nữa, có vẻ như rất lộn xộn! Mình nhớ rõ ràng, lúc đến xem chỗ này từ mấy ngày trước, những chồng tài liệu kia còn rất ngăn nắp. Nhưng, vào lúc này. . . . . nhất định là lúc Yến Hoài tìm tài liệu đã làm nó trở nên rối loạn.

Khấu Kiệt nuốt từng ngụm nước bọt, nuốt ngược cả chữ 'nhiều' vào trong.

Hai mươi phút? Hai giờ còn chưa chắc đã làm xong!

"Nhanh nhanh lên!" Lúc này, Yến Hoài lại lên tiếng: "Thư ký thị trưởng không phải dễ làm vậy đâu! Đây, mới là ngày đầu tiên."

Khấu Kiệt đứng bên trong, hai mắt trợn trắng, hàm ý trong đó, mình hiểu được. . . . . Trừ phi, mình từ chức. . . . . .

Nhưng, Khấu Kiệt lại đứng sau lưng Yến Hoài làm mặt quỷ, sau đó liền nhảy bổ vào đống tài liệu….

Chết tiệt, chỉ là thử thách mình mà thôi!

Muốn tốc độ đúng không?

Được!

Tay chân của Khấu Kiệt hoạt động cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh chóng sắp xếp lại mấy thứ kia. Hơn nữa, chỉ cần anh nhìn qua là sẽ không quên được, thế nên, việc sắp xếp lại chúng vào đúng vị trí cũng rất dễ dàng.

Lúc này, điện thoại di động của Khấu Kiệt chợt vang lên.

"Nói." Khấu Kiệt nhỏ giọng nói, còn nhìn xuyên qua tấm vách ngăn bằng thủy tinh, liếc Yến Hoài một cái. Chỉ sợ cô ấy mắng mình không làm việc nghiêm túc, bởi vì, anh có cảm giác, tác phong làm việc của Yến Hoài rất cẩn thận tỉ mỉ, cũng rất nghiêm khắc trong giờ làm việc.

"Có người bảo mình chuyển lời đến cho cậu, nói mời cậu dùng cơm tối. Biết cậu sẽ từ chối, thế nên mới tới nói với mình." Thương Truy Ý vừa nằm trên ghế sofa, nhàm chán nhìn TV, đủng đỉnh nói.

"Người nào?" Khấu Kiệt nhíu nhíu mày.

~Hết Chương 23

~

24. Chương 24: Có Thể Lấy Anh Không?

"Dương Miêu Miêu, cô ta bảo có chuyện quan trọng muốn nói với cậu." Thương Truy Ý nhìn TV một chút.

"Không có hứng thú!" Khấu Kiệt trực tiếp trả lời.

"Cô ta nói, chuyện này có liên quan đến Yến Hoài."

Có liên quan đến Yến Hoài? Khấu Kiệt nheo mắt lại: "Thời gian cụ thể?"

"Tám giờ tối nay ở nhà hàng Tây, Lịch Dương." Thương Truy Ý nói, cũng biết rõ, khi cậu ta vừa nghe đến đây, muốn nghe tiếp là chuyện không dễ dàng chút nào. DiễễnđàànLêêQuýýĐôôn.

Khấu Kiệt nghe thế, lập tức tắt điện thoại.

Nếu như có mưu đồ đối với Yến Hoài, hừ! Mình không ngại làm sát thủ giết thay.

Khấu Kiệt đưa mắt về phía Yến Hoài vẫn đang cặm cụi với mớ sổ sách, thấy cô làm việc nghiêm túc như vậy, liền vội vàng tiếp tục động tác trong tay, 20 phút, khụ khụ, thật sự là muốn lấy mạng của mình.

Mà đương lúc Khấu Kiệt đang muốn xếp lại chồng tài liệu lên giá sách, thì lúc này điện thoại di động của Yến Hoài lại vang lên.

Khấu Kiệt lập tức cảnh giác, mẹ nó, là ai?

Đôi mắt Ưng nhìn chằm chằm Yến Hoài, lén lén lút lút.

Yến Hoài nhìn điện thoại di động một chút, trực tiếp tắt máy.

Ặc, còn tưởng rằng cô ấy sẽ bắt máy lên nói chuyện, vậy thì chí ít mình cũng biết cô ấy đang nói những gì.

Khấu Kiệt xếp xong chồng tài liệu, đi ra ngoài.

"Sắp xếp xong rồi!" Dứt lời, Khấu Kiệt còn hướng về phía Yến Hoài, khẽ mỉm cười.

"Tốt lắm, vậy đem chồng văn kiện này đi sao chép ra một bản khác đi." Yến Hoài vẫn không ngẩng đầu lên.

Những thứ này? Khấu Kiệt nhìn đống văn kiện trên bàn làm việc, cao đến gần 30 xen-ti-mét.

"Em ở đây trêu chọc anh sao?" Khấu Kiệt lạnh lùng nói một câu: "Thư ký thị trưởng không phải dùng để sao chép tài liệu đâu." Mình làm nhiều việc vì cô ấy như vậy, chẳng lẽ cô ấy không cảm động một chút nào sao? Có thể giao ình công việc nào nghiêm túc một chút, san sẻ bớt công việc của cô ấy? Bỏ xuống nhiều việc như vậy để đến đây, là vì cái gì! À, đúng, là muốn thu phục cô ấy vào tay, khước từ hôn sự với Dương Miêu Miêu, ông nội đã ban lệnh tử, kỳ hạn trong vòng một tháng.DiễễnđàànLêêQuýýĐôôn.

“Hả?” Rốt cuộc Yến Hoài cũng ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt có hơi tức giận của Khấu Kiệt, lạnh nhạt nói: “Không làm có thể đi ra ngoài, tôi không miễn cưỡng!”

“Em!” Khấu Kiệt nheo mắt lại, đôi mắt gần như muốn bốc hỏa, nhưng, vẫn cố nén lại.

“Có thể lấy anh không?” Khấu Kiệt đột nhiên cất lời.

“Hả?” Yến Hoài giật nảy mình, đôi gò má phiếm hồng: “Đầu óc anh có vấn đề!”

“Anh nói thật!” Lúc này giọng nói của Khấu Kiệt cũng trở nên mềm nhũn.

“Nếu như anh chưa tỉnh ngủ, làm phiền đi rửa mặt rồi hẵng trở lại, tôi không có thời gian nói nhảm với anh.” Yến Hoài ra sức làm giọng nói của mình trở lại bình thường, khiến nó càng thêm lạnh nhạt. Thật sự là, đôi khi, cô không chịu nổi những trận công kích dịu dàng đến từ anh như thế này.

Mình không muốn lâm vào tình cảnh dây dưa giữa ba người. Mình đến thành phố D này là có mục đích. Tuy Triều Trạch có lỗi với mình, nhưng, chắc là còn có nguyên nhân nào khác. Dù sao, cũng không biết anh ta đã đi đâu, muốn tính sổ cũng không có cơ hội!

“Lấy anh, anh cho em toàn quyền điều hành tập đoàn Khấu thị.” Khấu Kiệt nheo mắt lại, chậm rãi đến gần Yến Hoài: “Muốn tập đoàn Khấu thị không?”

“Anh ở đây thử thăm dò tôi?” Yến Hoài chống lại đôi mắt đen hơi nhiễm xanh dương.

“Ha ha, bé ơi!” Khấu Kiệt lùi về phía sau: “Anh để xuống tập đoàn Khấu thị, đi cạnh tranh một chức vị thư ký thị trưởng nho nhỏ, em nói xem, anh làm vậy là vì cái gì?”

“Tôi không có hứng thú muốn biết!” Yến Hoài lại cặm cụi: “Hết giờ làm rồi! Anh đi đi!”

“Còn chưa tới giờ tan ca.” Khấu Kiệt hơi giật giật khóe miệng: “Em ở đây trốn tránh? Hả?”

“Tôi không có thời gian tán dóc với anh, gặp lại sau.” Yến Hoài vội vàng dọn dẹp mấy thứ trên bàn, trực tiếp chạy đi, thật sự mình không chịu nổi người đàn ông này.

“Yến Hoài!” Khấu Kiệt hô to một tiếng.

Yến Hoài ổn định cơ thể, nhưng, vẫn muốn chạy ra phía bên ngoài.

Lúc này Khấu Kiệt lại nói: “Em biết Triều Trạch đã đi đâu không?”

Yến Hoài mới vừa đi tới ngưỡng cửa, nghe thấy cái tên Triều Trạch, lập tức dừng lại.

Chết tiệt! Qủa nhiên cô ấy vẫn còn để ý đến tên đàn ông thối tha ấy! Vốn trước kia nên băm hắn ra làm trăm mảnh mới đúng! Mẹ nó!

“Bây giờ anh ta đang ở đâu?” Yến Hoài không hề xoay người, hỏi một câu.

“Anh cũng không rõ ràng lắm.” Khóe miệng Khấu Kiệt khẽ nhếch. Có biết cũng không nói với em.

Khóe miệng Yến Hoài co giật, nhưng, ngay sau đó lại đi ra ngoài: “Tự tôi sẽ tìm ra anh ta.”

“Em!” Khấu Kiệt vừa nghe thấy cô nói thế, lập tức phát điên: “Mẹ kiếp, tên đó đối xử tốt với em lắm sao? Yến Hoài, em trở lại đây cho anh!” Khấu Kiệt càng hét to hơn.

Yến Hoài đi xa cũng có thể nghe thấy. . . . . .

Khấu Kiệt xoay người, nhìn chồng văn kiện trên bàn, tức thời vung tay quét chúng bay xuống đất.

“Anh ta không đối xử tốt với tôi...” Yến Hoài nhìn chồng văn kiện nằm trên đất, nổi giận ngay tức khắc: “Gom lại hết cho tôi! Bằng không, ngày mai không cần đến nữa! Hừ!” Vốn dĩ muốn đến nhìn anh ta một chút, không ngờ, anh ta lại trút cả cơn giận lên chồng văn kiện kia. Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn lê quý đôn.

Người này!

Yến Hoài xoay người, lập tức bỏ đi.

"Éc. . . . . ." Khấu Kiệt đưa mắt về phía Yến Hoài, nhưng, cô ấy đã đi rồi.

Dọn dẹp nhanh lên!

Trong đầu cũng chỉ còn lại mấy từ này. Cô ấy nói, tên kia đối xử với cô ấy không tốt! Yeah yeah yeah, Khấu Kiệt cố gắng lên!

Khấu Kiệt vội vàng sắp xếp lại chồng văn kiện, chẳng mấy chốc cũng rời khỏi văn phòng.

Bây giờ anh phải đến nhà hàng Tây, Lịch Dương, để xem Dương Miêu Miêu kia đến tột cùng là muốn làm cái gì!

Không lâu sau, anh đã tới nơi hẹn, bên trong nhà hàng, âm nhạc nhẹ nhàng du dương chậm rãi truyền ra, giai điệu êm ái, khiến thực khách đắm chìm vào trong ấy.

Một tách cà phê và một bữa ăn Tây với người yêu, cảm giác rất là ấm áp.

Lúc này Dương Miêu Miêu đang yên vị bên trong, từ từ thưởng thức hương vị cà phê nồng nàn. Từ trước đến nay, mỗi lần Dương Miêu Miêu đến nhà hàng đều ăn uống thả cửa, không hề bận tâm đến hình tượng của mình, nhưng, bây giờ xem ra cô ta phải giả vờ làm ra vẻ đoan trang hiền thục một chút.

Khấu Kiệt vừa bước vào nhà hàng liền trông thấy cô gái ăn mặc trang điểm lộng lẫy đó, cơn chán ghét trong lòng lại tăng thêm mấy phần.

Nhưng, vẫn đi vào, đối với cái loại phụ nữ ngực to mà óc chỉ như trái nho thế này, thì cứ tùy cơ ứng biến, xem như là truyện cười đi.

"Anh Kiệt, người ta rất nhớ anh!" Dương Miêu Miêu vừa trông thấy Khấu Kiệt từ phía xa, lập tức oãng à õng ẹo. Lớp phấn trên mặt đắp thêm một tầng, rồi lại một tầng, đôi môi kia vốn dĩ rất rộng, nhưng lại ra thức thoa son khiến nó nhìn qua trông nhỏ hơn một chút – tiếc thay, bị phản tác dụng.

Điều này làm cho Khấu Kiệt vừa liếc mắt nhìn liền muốn đi tẩy mắt.

"Xin hỏi tiên sinh, có cần gì không?" Lúc này, phục vụ bàn ưu nhã đi tới bên cạnh Khấu Kiệt, khẽ khom người hỏi.

"Không cần!" Khấu Kiệt trực tiếp khoát tay với phục vụ, nhìn dung nhan của người trước mặt, người có khiếu thẩm mỹ cũng phải bái lại đấy.

"Nói, tìm tôi có chuyện gì!" Khấu Kiệt ngồi vào chỗ.

"Lấy em!" Dương Miêu Miêu nhẹ nhàng thở ra, muốn phơi bày dáng vẻ quyến rũ của mình.

~Hết Chương 24~

25. Chương 25: Rơi Vào 'scandal Ảnh Khỏa Thân'

"Chó má!" Đôi môi của Khấu Kiệt hơi giật giật.

"Anh. . . . . ." Dương Miêu Miêu nhất thời bị tức đến nghẹn họng.

"Thế nào?" Khấu Kiệt trừng mắt nhìn cô, con ngươi sâu không thấy đáy, cũng ẩn chứa sự hắc ám vô tận, khiến cô ta chợt cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

"Hừ!" Khấu Kiệt đứng lên, lạnh lùng nói: "Bản thiếu gia không có thời gian chơi đùa với cô." Nói xong làm ra vẻ muốn đi.

"Dừng lại!" Quả nhiên, Dương Miêu Miêu vội vã lên tiếng.

Khấu Kiệt chống lại đôi mắt câu hồn của cô ta: "Nói!"

“Muốn chết hay là muốn lấy em?” Dương Miêu Miêu tỏ vẻ ngoan độc, bất chấp tất cả, lấy ra một xấp hình từ chiếc túi xách.

“Hừ!” Khấu Kiệt khẽ hừ một tiếng: “Đúng là do cô làm!” Không cần phải nói, bản thân anh biết rõ những bức hình kia là gì.

“Em có quyền không nói cho anh biết.” Dương Miêu Miêu đè xuống nỗi khiếp sợ trong lòng, ở trước mặt người đàn ông này, cô ta có cảm giác như đang nằm trên thớt, nằm chờ chết.

“Hừ! Dương Miêu Miêu, tốt nhất cô đừng nên quá ngây thơ! Nếu không, cô sẽ chết rất khó coi!” Khấu Kiệt không thèm để ý đến những bức hình kia, hờ hững nói: “Hẳn là cô và anh trai cô nên biết, ai mới là lão đại chân chính ở thành phố D này.”

“Anh!” Dương Miêu Miêu tức giận , lập tức móc những tấm hình kia ra: “Anh không sợ thân bại danh liệt?”

“Tôi sợ cô chết, không, đủ, nhanh.” Lúc này Khấu Kiệt đi đến gần, nhẹ nhàng nói, từng câu từng chữ đập mạnh vào trong tim Dương Miêu Miêu.

Khấu Kiệt dứt lời, đi một mạch ra bên ngoài.

Mà phía sau, Dương Miêu Miêu đã tức tối đến nỗi muốn giết người. Lập tức quét sạch những thứ đang nằm trên bàn xuống đất.

“A!” Dương Miêu Miêu hét lên thật to, chạy thẳng ra bên ngoài…

Lúc này Khấu Kiệt vừa ngồi trên xe, vừa nói chuyện: “Để mắt đến tất cả phương tiện truyền thông cho tôi. Nếu xuất hiện bất kỳ một tấm ảnh nào, để cho bọn họ đi tìm chết.”

“Dạ! Thiếu gia!” Bên kia, một người đàn ông vội vã trả lời.

Khấu Kiệt hài lòng tắt máy, bỏ điện thoại vào trong túi, vừa muốn khởi động máy xe, điện thoại lại vang lên lần nữa.

Nhíu nhíu mày, Khấu Kiệt móc điện thoại di động ra, nhìn thấy dòng chữ trên màn ảnh, hai mắt choáng váng.

Trên màn hình, là số điện thoại của Yến Hoài.

Kích động!

Choáng! Khấu Kiệt nhìn cánh tay có hơi run, tự mắng mình một tiếng, ngay sau đó nhấn phím màu xanh: “Mời nói!” Giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào đến chết người. Cũng may, không có tên thuộc hạ nào nhìn thấy dáng vẻ này của anh, bằng không thì đúng là ném thẳng hai chữ ‘mất mặt’ về nhà. Diieendannleequuydoonn.

“Chủ nhật đi công tác ở Macao với tôi, khảo sát vài thứ.” Bên trong truyền ra giọng nói nhàn nhạt của Yến Hoài.

“Ai bảo em đi?” Khấu Kiệt buột miệng thốt lên.

“Công việc yêu cầu! Lấy tư cách là một thư ký thị trưởng mà anh lại để thị trưởng thông báo tin này ình, thật sự anh còn muốn làm hay không?” Yến Hoài mơ hồ có hơi tức giận: “Tôi không ngại nhờ mọi người trong Ủy Ban thành phố mở lại hội nghị, chọn ra một thư ký thị trưởng khác.”

“Ừm! Ngày mai anh sẽ chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng! Chủ nhật cùng đi với em.” Khấu Kiệt khẽ nhếch môi cười, hắc hắc, đi Macao với cô ấy, nói gì cũng được.

Yến Hoài ở đầu dây bên kia khẽ liếc một cái, tắt điện thoại.

Mà ở đầu bên này, Khấu Kiệt đang hí ha hí hửng, huýt sáo nổ máy xe….

Mới vừa xuống xe, Thương Truy Ý đã đi tới.

“Khấu Kiệt, hôm nay cậu gặp chuyện phiền phức.” Thương Truy Ý đi ra chào đón: “Hôm nay ông nội đến, bảo chủ nhật cậu phải tới quân khu một chuyến, xem sắt thép được luyện thành như thế nào! Cho cậu hưởng thụ giáo dục.”

Khấu Kiệt nhất thời sửng sốt, chủ nhật? Muốn tôi chết sao?

"Không đi!" Khấu Kiệt nói: "Mình đi nói với ông nội, chủ nhật mình phải đi Macao với Yến Hoài."

"Macao?" Thương Truy Ý đuổi theo Khấu Kiệt: "Bây giờ Macao rất loạn."

"Loạn cũng phải đi. Yến Hoài nói, mình liền đi!" Khấu Kiệt liếc anh một cái, trực tiếp gọi điện thoại: "Ông nội, chủ nhật này con không đến quân khu được, bên này Yến Hoài có chuyện cần con giải quyết, người biết đó, con là thư kí thị trưởng."

Ở đầu đây bên kia, Khấu Đức lập tức ngây người, ông vốn muốn đưa anh vào quân đội, hôm nào bảo anh đi nhập ngũ, học tập tinh thần sắt thép một chút. Nhưng, thư ký thị trưởng, thôi thì, cũng tốt.

"Được." Một lúc sau, Khấu Đức trả lời, trong giọng nói mang theo sự mất mát.

Khấu Kiệt nghe thấy thế, trong lòng nhất thời cảm thấy có lỗi với ông nội.

"Ông nội, sau khi con trở về, sẽ đến quân khu thăm người." Không biết làm sao lại nói những lời này.

Thương Truy Ý đứng ở một bên, nhất thời kinh ngạc nhìn Khấu Kiệt, cậu ta chưa bao giờ thích đến quân khu……Trước kia luôn kiếm cớ để chuồn, hôm nay lại hứa hẹn….Còn trịnh trọng cam kết, tuyệt đối sẽ không nuốt lời. . . . . .

"Tốt!" Khấu Đức hưng phấn hẳn lên: "Đây mới là cháu trai của Khấu Đức này."

Éc. Lúc này, Khấu Kiệt cảm thấy mình hơi bị hố?

Cúp điện thoại, Khấu Kiệt ngồi phịch xuống ghế sofa.

Ghế sofa trong biệt thự rất là mềm mại, thoải mái.

Thương Truy Ý mở ti vi.

Đây là một kênh tin tức giải trí – Tân thị trưởng Yến Hoài và căn hộ 'khỏa thân.'

"Theo báo cáo, một bức ảnh khỏa thân được cho là chụp từ bên trong nhà trọ của tân thị trưởng Yến Hoài ở thành phố D……" Trong TV truyền đến giọng nói chậm rãi của phát thanh viên.

"Bùm!" Khấu Kiệt đánh thẳng một quyền vào bàn trà, kiến nó bị nứt thành một đường lớn.

Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt tức giận, lại nhìn bàn tay có hơi sưng đỏ của anh: "Đối tượng không phải là cậu. Cũng không nhắc tới tên của cậu."

Khấu Kiệt lạnh lùng trừng mắt nhìn Thương Truy Ý: "Chẳng lẽ còn chưa hủy hết mấy tấm hình kia?"

"Của cậu thì đã hủy rồi…..Nhưng mà, của cô ấy, vẫn chưa điều tra ra được nguồn gốc." Thương Truy Ý nhìn vào con ngươi đen nhánh tỏa ra sát khí nồng nặc của anh.

"Hack hết mấy trang mạng kia." Khấu Kiệt nhìn về phía TV: "Phá hủy tòa soạn báo này ình."

"Nhưng, tin rằng cả thành phố D đều đã biết chuyện này."

"Chẳng lẽ cậu không quan tâm đến việc bạn gái của cậu mặc bikini lắc lư trước mặt mọi người?" Khấu Kiệt nhảy dựng lên, tay phải níu lấy vạt áo của Thương Truy Ý, giận dữ nói.

Thương Truy Ý nhìn anh, cũng điên cuồng hét lên: "Cậu tỉnh táo chút đi."

"Cô ấy nói chủ nhật phải đi Macao thị sát. Chuyện này lại vừa xảy ra?" Khấu Kiệt để tay xuống: "Chẳng lẽ cô ấy không biết chuyện này?"

"Nhưng, đoán chừng bây giờ cô ấy đã nhận được tin dời ngày thị sát về sau rồi." Thương Truy Ý nhìn TV.

Quả nhiên, ở bên kia, Yến Hoài đang sửng sốt, cấp trên nói, đợi đến khi sự kiện lần này tạm lắng xuống, còn lại, bắt buộc phải tìm ra hướng giải quyết trong vòng một tuần lễ…

Là phải mở một buổi họp báo hay làm như thế nào? Cô vẫn chưa quen thuộc với dân chúng ở thành phố D này.

Đương lúc Yến Hoài đang ảo não, điện thoại di động liền vang lên….

Anh ta? Yến Hoài nhìn vào màn hình, sau mấy giây, liền nhấn phím màu xanh.

~Hết Chương 25~

26. Chương 26: Yêu Lại Không Biết Yêu Thế Nào?

Sau khi nhấn phím màu xanh lá cây, vốn dĩ Khấu Kiệt là người nên mở miệng trước, nhưng, quỷ tha ma bắt lại bị mắc kẹt ngay cổ họng.

Yến Hoài không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Nói chuyện, nếu không, tôi cúp!"

"Thật xin lỗi!" Khấu Kiệt nói một câu.

"Khấu Kiệt, anh biết không? Giữa hàng ngàn lời nói, tôi ghét nghe nhất chính là câu này." Yến Hoài cố ngăn chặn cơn bực bội từ tận đáy lòng: "Tôi muốn, chính là phương pháp giải quyết, hiểu không?"

"Thật sự xin lỗi. . . . . Anh hiểu!" Khấu Kiệt lập tức bổ sung: "Trước đây anh chưa từng nói xin lỗi với bất kỳ ai, trừ em ra."

"Tôi. . . . . ."

"Anh sẽ giải quyết chuyện này, cho anh thời gian ba ngày!" Khấu Kiệt vừa cướp lời xong, lập tức tắt điện thoại.

Yến Hoài ở bên kia, ngơ ngác nhìn điện thoại, anh ta nói sẽ giải quyết? Giải quyết như thế nào? Để điện thoại xuống, ngồi trên ghế sofa. . . . . .

Chuyện này liên quan đến vấn đề anh dự? Còn là vấn đề riêng tư? Anh ta sẽ giải quyết như thế nào?

Aiz. . . . . Lần đầu tiên, cô cảm thấy, mình không mạnh mẽ như mình đã nghĩ.

Khấu Kiệt, tại sao phải giúp tôi? Nếu như tôi mất chức, không phải anh càng có cơ hội trở thành thị trưởng hay sao? Tại sao, anh?

"Khấu Kiệt, ngày mai, cậu thật sự phải làm như vậy?" Thương Truy Ý từ bên ngoài đi vào, cười cười: "Nói thật, đây xem như là phương pháp tốt nhất, ha ha, cậu muốn chịu thiệt thòi!"

Khấu Kiệt nhấp một hớp cà phê, cũng không để ý đến lời của anh: "Những trang mạng kia đã bị hack hết chưa? Còn toàn soạn báo ấy thì như thế nào?"

"Mười phút trước, toàn bộ những bức ảnh trên các trang mạng kia đã bị hỏng. Về phần tòa soạn báo ấy? Đoán chừng hiện tại chủ tòa soạn báo ấy đang bị đòi nợ, bây giờ ông ta cũng là kẻ bị tình nghi nhất trong vụ án tàng trữ ma túy, đã bị cảnh sát triệu tập điều tra." Thương Truy Ý lấy tách cà phê của Khấu Kiệt đi: "Khấu thiếu gia đã hài lòng chưa?"

"Hừ!" Khấu Kiệt khẽ hừ nhẹ một tiếng, đi vào trong phòng của mình: "Ngày mai chuẩn bị cho tốt một chút, mình muốn cả thành phố D này biết, ai mới là lão đại chân chính! Ai mới là người đàn ông của Yến Hoài."

Ngày hôm sau, tin tức giật gân lại nổi như cồn.

Báo đăng tin: Tối hôm qua, chủ tòa soạn báo đăng ảnh khỏa thân trở thành kẻ tình nghi tàng trữ ma túy, bị cảnh sát triệu tập điều tra.

Báo đăng tin: Tất cả cá trang mạng đăng hình ảnh khỏa thân đều bị hack, người đứng phía sau bức màn ấy là ai, sợ rằng vĩnh viễn cũng không ai biết.

Báo đăng tin: Thư ký thị trưởng, tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, Khấu Kiệt tổ chức họp báo vào lúc 9 giờ sáng, địa điểm: Khách sạn Dụ Hoa, nguyên nhân, họp báo sẽ biết.

Quả nhiên, còn chưa tới chín giờ, khách sạn Dụ Hoa kia cũng đã chật ních người.

Đối với việc tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, Khấu Kiệt đột nhiên mở một buổi họp báo, mỗi người có một ý kiến khác nhau.

Có người nói là muốn giải thích thay tân thị trưởng Yến Hoài, vì, dẫu sao Khấu Kiệt cũng là thư ký của thị trưởng thành phố, thay thị trưởng làm vậy, cũng là hợp tình hợp lý.

Có người nói, dạo gần đây trông thấy đại tiểu thư của tập đoàn Dương thị, Dương Miêu Miêu đã gặp gỡ riêng tư với Khấu Kiệt, đoán chừng là muốn kết liền cành, hai trùm thương mại liên thủ với nhau.

Có người nói, tổng giám đốc của tập đoàn Khấu Thị, Khấu Kiệt mở họp báo nhằm vạch trần tân thị trưởng, đoạt lại chức vị thị trưởng, dù sao cũng chỉ chênh lệch có 0.02 điểm.

Bất luận có suy đoán thế nào đi nữa, cũng là những tiêu điểm chính của ngày hôm nay. Huống chi, Khấu Kiệt lại nằm ở vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng trai đẹp của thành phố D, lần nào xuất hiện ở bên ngoài mà chẳng thu hút sự chú ý của vô số phụ nữ điên cuồng?

"Cậu xác định Yến Hoài có thể xem truyền hình trực tiếp hôm nay?" Khấu Kiệt ngồi ở phòng chờ, nhâm nhi một ly Louie XIII.

"Không chỉ là cô ấy, hơn nữa, ông nội cũng sẽ thấy." Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt, cụng ly với anh: "Chuyện tốt như vậy, tại sao lại không nói cho ông biết?"

"Ừ." Khấu Kiệt gật đầu: "Đi."

Chín giờ đúng.

Mọi người hít vào thở ra, ở bên trong đại sảnh hội nghị, không còn tiếng nói chuyện, chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp.

Mọi người đưa ánh mắt về màn bạc ở phía sau, nơi đó, tiếng bước chân ngày càng đến gần.

Hoàng Thiên vén màn bạc lên, Khấu Kiệt bước vào trước tiên.

Nhất thời, những ánh đèn flash kia không ngừng nhấp nháy…

Còn phía sau, là Thương Truy Ý.

Hôm nay Khấu Kiệt mặc âu phục, tóc vuốt keo, điển hình là: đầu có thể rơi, tóc không thể loạn, nhưng, đầu của anh chắc chắn sẽ không rơi, người dám làm chuyện ấy nhất định sẽ chết trước. Dienndannleequyydonnn.

Khấu Kiệt khẽ nhìn lướt qua mọi người, mỉm cười, ngồi xuống đài chủ tịch.

Thương Truy Ý lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Khấu Kiệt, trước sau vẫn giữ nụ cười trên mặt, rất dịu dàng tao nhã.

"Hôm nay, tôi rất vinh hạnh lại được ngồi ở đây." Môi Khấu Kiệt khe khẽ giật: "Tổ chức buổi họp báo lần này, tôi không lấy thân phận là tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, lại càng không lấy thân phận là một thư ký thị trưởng, mà chỉ lấy tư cách là một người đàn ông để mời mọi người đến đây."

Nghe thấy thế, nhất thời, cả hội trường cũng muốn nổ tung, tiếng bàn tán xôn xao….

"Chuyện gì đang xảy ra?"

"Khấu thiếu gia sao vậy?"

"Muốn làm chuyện gì đó?"

". . . . . ."

“Tôi là Khấu Kiệt, hai mươi lăm tuổi, tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, dễ dàng kích động.” Khấu Kiệt thản nhiên nói.

Mà Thương Truy Ý nghe thấy anh nói những lời này, cố gắn nén cười, gương mặt kềm chế đến nỗi ửng hồng.

Cha mẹ ơi, không ngờ cậu ta lại mặt dày mày dạn mà nói ra như thế! Thương Truy Ý đưa mắt nhìn về phía Khấu Kiệt, nhỏ giọng nói: “Làm sao cậu không đỏ mặt?”

Khấu Kiệt liếc anh một cái, giả vờ cầm ly rượu trước mặt lên, nhấp một ngụm, lúc đang uống, nhẹ nói: “Kềm nén lại ình. Phá hủy buổi họp báo của mình, mình xử cậu.”

Phốc! Thương Truy Ý nhìn dáng vẻ hiện tại của anh, cũng cầm ly rượu trước mặt lên, che giấu tất cả sự mờ ám của mình…

“Tôi yêu một cô gái, một cô gái mà tôi không biết phải yêu như thế nào.” Lúc này Khấu Kiệt lại hết sức nghiêm túc, quên mất đây là một buổi họp báo chiêu đãi.

Lúc này, toàn hội trường cũng trở nên yên tĩnh.

Bên trong quân khu, Tham ưu trưởng Khấu Đức đang trốn trong gian phòng nhỏ của mình, len lén xem truyền hình trực tiếp – không thể để cho người ta phát hiện, ngay cả Tham mưu trưởng cũng đào ngũ.

Ở bên trong nhà trọ, Yến Hoài cũng ngồi trên ghế sofa nhìn chằm chằm Khấu Kiệt trong TV, là do Thương Truy Ý đã nói với cô, Khấu Kiệt muốn mở một buổi họp báo, có liên quan đến cô, và anh ta, muốn xem truyền hình trực tiếp hay không, là tùy cô.

“Cô gái ấy, rất mạnh mẽ. Cô ấy là tấm gương của tất cả phụ nữ, tôi đã bị cô ấy hấp dẫn một cách mãnh liệt.” Khấu Kiệt đưa mắt về phía nhà trọ của cô, nhưng, sau đó lại nhìn toàn hội trường.

“Tôi chỉ chênh lệch với cô ấy 0.02 điểm, vốn dĩ tôi nên ghen ghét cô ấy, trả thù cô ấy…Nếu như có thể mà nói.” Khấu Kiệt không để ý đến tiếng bàn luận xôn xao của những người bên dưới, bây giờ tất cả đều biết, người Khấu Kiệt thích chính là tân thị trưởng, Yến Hoài.

Yến Hoài bất giác cấu xé chiếc gối trong tay, xé ra…..

“Nhưng, tình cảm mà tôi dành cho cô ấy, giống như là thưở mới biết yêu.” Khấu Kiệt lại nói thêm một câu.

Nhất thời, tất cả mọi người trong hội trường thầm cười trộm, dùng cái từ ‘mới biết yêu’, ai cũng cảm thấy buồn cười.

Nhưng.

Khấu Đức không cười, ông hiểu rõ cháu của mình, đối với chuyện yêu đương, cháu của ông chưa từng nếm trải.

Yến Hoài không cười, khẽ nhếch môi, mơ hồ thoáng qua nỗi cay đắng.

Thương Truy Ý không cười, anh hiểu được, Khấu Kiệt rất nghiêm túc, từ trước đến giờ cũng chưa thấy cậu ta nghiêm túc đến vậy.

“Tôi không biết phải yêu cô ấy như thế nào, che chở cô ấy làm sao.” Khóe miệng Khấu Kiệt khẽ động: “Vì vậy, tôi phạm phải một sai lầm lớn ngập trời.”

~Hết Chương 26

~

27. Chương 27: Anh Sẽ Nghe Em Nói Yêu Anh

"Tôi nghĩ rằng mình yêu cô ấy, thế nên, tôi đã bất chấp tất cả chỉ để được nhìn thấy cô ấy mà thôi. Tôi len lén đến thăm cô ấy, trốn tránh tất cả mọi người." Khấu Kiệt mấp máy đôi môi mỏng, cười cười xấu hổ: "Nhưng, tôi không biết rằng hành động của mình sẽ gây ra nhiều vấn đề như vậy. Khiến người ta lợi dụng tình yêu của tôi dành cho cô ấy với mục đích xấu, nhằm gây bất lợi cho cả hai chúng tôi, thậm chí, khiến tôi và cô ấy phải thân bại danh liệt."

Khấu Kiệt lạnh lùng nói, có hơi kích động: "Nhưng, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra."

Sau khi nói đến đây, trong nháy mắt, những ánh đèn flash kia lại không ngừng hoạt động, cũng có khối người thổn thức.

"Hành vi của bọn họ thật đáng xấu hổ!" Khấu Kiệt nheo mắt lại: "Đây là hành vi xâm phạm đến quyền riêng tư của thị trưởng Yến Hoài. Người làm thư ký thị trưởng như tôi, hôm nay quyết định tổ chức buổi họp báo này để nói rõ, ngay sau đó sẽ khởi tố tòa soạn báo và những trang mạng đã đưa tin tức này lên. Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người đó." Khấu Kiệt dứt lời, nhếch môi nở nụ cười không rõ ý vị, thoáng qua một tia tàn nhẫn.

Yến Hoài đặt gối ôm sang một bên, im lặng nhấp một ngụm trà.

"Là một người đàn ông, nhìn thấy người phụ nữ mà mình yêu bị người ta xúc phạm, Khấu Kiệt tôi, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ." Khấu Kiệt nhìn lướt qua toàn hội trường: "Ha ha, tất cả những người đã xúc phạm đến cô ấy đều phải trả giá thật đắt." Một câu nói này, cũng đủ để đập mạnh vào trong lòng từng người nghe.

Bên trong căn biệt thự sang trọng, Dương Miêu Miêu đang nhìn Khấu Kiệt trong TV, sự mến mộ, đố kỵ, uất huận, tất cả đều dồn thẳng vào tim. Mà người anh trai ngồi ở bên cạnh cô ta – tổng giám đốc của tập đoàn Dương thị, Dương Giới Thừa chỉ lẳng lặng uống một ngụm rượu.

"Miêu Miêu, anh đã nói rồi, cậu ta không thích hợp với em." Dương Giới Thừa nhìn Khấu Kiệt ở trong TV: "Cậu ta là người khó có thể thuần phục, chỉ có anh trai của em mới có thể cùng anh ta cạnh tranh thiên hạ. Em cũng đừng mù quáng chen chân vào."

"Không sao!" Dương Miêu Miêu đưa ánh mắt về phía Dương Giới Thừa: "Anh, em chỉ muốn anh ta…"

"Hừ!" Dương Giới Thừa dùng tay ra hiệu: "Tiếp tục xem TV, diễn xuất của Khấu Kiệt rất đặc sắc!"

Dương Miêu Miêu bất mãn nuốt lời muốn nói vào trong bụng, tiếp tục xem TV.

Trong TV, Thương Truy Ý cũng hết sức phối hợp, nhấn nút gọi trên điện thoại di động.

"Yến Hoài, em đang xem truyền hình trực tiếp đúng không?" Khấu Kiệt nhìn thẳng vào ống kính máy quay, không chút rụt rè, lớn tiếng nói.

Yến Hoài nhìn chiếc điện thoại nằm trên bàn đang rung không ngừng, đôi tay trở nên run rẩy.

Mình chưa từng căng thẳng như vậy bao giờ, rốt cuộc là anh ta muốn làm gì? Cô không muốn gây ra chấn động lớn như vầy, cô chỉ muốn bình tĩnh giải quyết vấn đề.

"Nhận điện thoại của anh, được không?" Khấu Kiệt hướng về phía ống kính, giọng nói dịu dàng, điềm đạm: "Anh có cảm giác em đang xem, em đang nhìn chằm chằm vào anh."

Chắc chắn những phóng viên kia sẽ không bỏ qua cơ hội này! Ngàn năm có một! Thử hỏi có ai đã từng thấy một mặt này của Khấu Kiệt? Mà bọn thủ hạ đang đang núp ở một góc xem truyền hình trực tiếp, phần lớn đã bị sặc chết. Nhưng, cũng không khỏi cảm động!

Bên này, Khấu Đức nhìn Khấu Kiệt trong TV, hơi ngây ngẩn cả người, không ngờ, cháu trai đích tôn của ông đã trưởng thành! Hơn nữa, còn là một nam tử hán!

Đôi tay vẫn đang run, thông qua TV, Yến Hoài biết, Khấu Kiệt từ đầu đến cuối vẫn nhìn vào ống kính, thăm chừng cô.

Tay, vẫn là không nhịn được, nhấn xuống phím màu xanh lá cây.

"Em yêu, rốt cuộc em đã chịu nhận điện thoại của anh." Khấu Kiệt khẽ mở miệng: "Cuối cùng lần này cũng không làm anh thất vọng."

Yến Hoài im lặng, nhìn vào TV.

"Anh nghĩ, tất cả mọi chuyện đã rất rõ ràng, em cũng đã biết lòng của anh?" Khấu Kiệt nhìn xuống từng người bên dưới: "Anh nghĩ, trên thế giới này, anh là người thích hợp với em nhất."

Tiếng vỗ tay lập tức vang lên như sấm dậy, toàn hội trường xao động!

"Anh yêu em!" Khấu Kiệt nhẹ nhàng nói ra một câu.

Nhất thời, những người đang hiện diện ở đây đều trở nên hưng phấn lạ thường. Trời ạ! Tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị lại đi thổ lộ trước mặt dân chúng toàn thành phố.

Nhưng, ngay sau đó toàn hội trường cũng lắng xuống, bởi vì, bọn họ đang mong đợi phản ứng từ một nhân vật chính khác.

Ngoại trừ yên tĩnh thì vẫn là yên tĩnh.

Yến Hoài nhìn vào màn hình, lắng đọng, không biết nên nói thế nào.

Cô không biết cảm giác của mình đối với anh là gì.

Giữ im lặng, hoặc là tốt nhất nên trả lời.

"Anh biết rõ em đang khó xử, anh cho em thời gian một tháng. Anh nghĩ, anh sẽ có cơ hội nghe được em nói câu nói kia, nói em yêu anh." Khấu Kiệt khẽ mỉm cười, mang theo vẻ khổ sở, mang theo cả chút thất vọng, nhưng, cũng mang theo hy vọng.

Anh ta biết lòng mình nghĩ gì sao? Yến Hoài nghe thấy tiếng của anh, đã cúp điện thoại.

Trong biệt thự, Dương Miêu Miêu lập tức tắt TV: "Đều tại cô ta! Anh trai, giúp em trừng trị ả! Khiến ả cút xéo khỏi thành phố D! Vậy thì em và anh Kiệt có thể lập gia đình! Hơn nữa, hai người còn có thể liên thủ!"

"Không thể nào!" Dương Giới Thừa nhìn Dương Miêu Miêu, kéo cô ta xuống ghế sofa: "Yến Hoài kia, không phải là người em có thể tưởng tượng ra được. Miêu Miêu yên tâm, anh trai của em sẽ ra sức một phen. Chỉ cần em muốn, anh sẽ tận lực giúp em."

"Anh trai tốt với em nhất!" Dương Miêu Miêu hài lòng nhìn ly rượu trên bàn. . . . . .

Khấu Đức im lặng thở dài một cái, chẳng nhẽ mình cho thằng bé thời gian một tháng là quá ngắn.

Con bé Yến Hoài này, aiz, chuyện của bọn trẻ, để cho bọn chúng tự giải quyết đi. Nghĩ tới đây, Khấu Đức im lặng cười cười, tắt TV, đi ra khỏi gian phòng nhỏ, xem xét tình hình quân sự.

Khấu Kiệt nói với mấy vị phóng viên trong hội trường: "Buổi họp báo đến đây là kết thúc! Mọi người nghe tôi nói lằng nhằng lâu như vậy, hì hì, ... Rất xin lỗi!"

Mà mọi người bên trong hội trường cũng ra sức vỗ tay tán thưởng.

Khấu Kiệt đưa ánh mắt về phía Thương Truy Ý, Thương Truy Ý gật đầu một cái.

Sau đó, hai người nhanh chóng trở về phòng chờ.

"Mình nói này, không biết bây giờ Yến Hoài có thể nhận được một cú điện thoại hay không? Bảo rằng, chủ nhật này đi Macao thị sát vẫn sẽ tiến hành như cũ." Thương Truy Ý rót cho Khấu Kiệt một ly rượu.

"Nếu như còn chưa khôi phục lại công tác của cô ấy, mình không ngại để cho nền kinh tế ở thành phố D của chúng ta sụp đổ thử một phen." Khấu Kiệt uống cạn ly rượu.

Lúc này, quả nhiên Yến Hoài gọi điện thoại tới.

"Ừm!" Khấu Kiệt vừa nói, vừa dùng tay ra hiệu.

"Mời thị trưởng đại nhân dặn dò?" Khấu Kiệt cố gắng đè nén nỗi vui sướng trong lòng.

"Đúng tám giờ sáng mai chờ tôi trước cửa cao ốc thị trưởng. Chuẩn bị cho tốt, đi thị sát ở Macao rất quan trọng." Giọng nói của Yến Hoài nhàn nhạt, nhưng lại làm ấm khoang tim của anh.

Anh không biết, cô đang kềm nén. Ngày mai là chủ nhật rồi.

"Ừm."

. . . . . .

Buổi họp báo lần này đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của tất cả mọi người vào chuyện tình cảm của Khấu Kiệt và Yến Hoài. Mà đối với người trong lòng của Yến Hoài, mọi người cũng hiếu kỳ không dứt, còn đối với Khấu Kiệt, ngoại trừ hâm mộ, còn có yêu thương. Nhất thời, địa vị của Khấu Kiệt ở trong lòng người dân của thành phố D cũng tăng lên vị trí đầu tiên.

Chủ nhật, tám giờ, trước cửa cao ốc thị trưởng.

Một anh chàng đẹp trai hào hoa điều khiển chiếc Mercedes – Benz E–class đang chờ tại nơi đó.

Yến Hoài ra khỏi cao ốc thị trưởng.

Khấu Kiệt lập tức bước xuống xe, hơi khom người, cung kính mở cửa: "Mời thị trưởng đại nhân vào!"

"A!"

~Hết Chương 27~

28. Chương 28: Cùng Em Sống Hoặc Cùng Em Chết

Một tiếng hét to vang lên, Khấu Kiệt phản xạ nhanh như tên bắn, kéo Yến Hoài lại, che chở cho cô. Yến Hoài quay đầu trợn mắt nhìn Kấu Kiệt một cái, sau đó nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Dương Miêu Miêu ăn mặc lộng lẫy, trang điểm xinh đẹp, giống như một bông hoa mào gà, cái mông lắc qua lắc lại đi về phía bên này, còn dịu dàng nói: "Anh Kiệt, người ta rất nhớ anh đó!"

Khấu Kiệt trợn trắng cả mắt, tức giận nói: "Mới vừa rồi thét lên làm cái gì!"

"Thu hút sự chú ý của anh một chút, không được sao…?" Dương Miêu Miêu trực tiếp nhào về phía Khấu Kiệt: "Anh Kiệt, anh phải đi đâu vậy? Em cũng muốn đi." Đôi môi đỏ mọng kiều diễm mấp máy, nhưng chỉ khiến người ta cảm thấy ghê tởm trong lòng.

Yến Hoài không để ý tới hai người bọn họ, trực tiếp khom lưng chui vào trong xe: "Khấu Kiệt, tôi chỉ cho anh năm phút đồng hồ."

Khấu Kiệt khẽ gật đầu, quay đầu nhìn Dương Miêu Miêu, nói: "Hôm qua cô vẫn chưa tức chết sao?"

Dương Miêu Miêu nghe được câu này, nhất thời cả khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Tối hôm qua, trong biệt thự nhà cô ta xuất hiện vô số chuột và gián, khiến cô ta phải run như cầy sấy mà ngủ qua hết một đêm. Có trời mới biết nó đáng sợ cỡ nào! Kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay! Kêu réo mọi người mà tất cả đều ngủ say như chết!

Khiến cho tất cả vật dụng, đồ trang sức trong phòng đều bị cô ta làm vỡ nát.

Tình huống này giống như là đại tiểu thư của nhà họ Dương tự nổi điên trong biệt thự nhà mình: la to, ném đồ vật, cởi quần áo, đợi đã nào…! Hơn nữa, tất cả hình tượng của mình đều bị người ta hủy hoại.

Tin tức ấy đã truyền khắp các trang mạng với tiêu đề chính là Dương Miêu Miêu của tập đoàn Dương thị tự nổi điên trong biệt thự.

"Bác sỹ trong bệnh viện để cho cô ra ngoài, không sợ cô làm loạn phố xá lên sao?" Khấu Kiệt khẽ nhếch môi, cười lạnh.

"Là do anh làm, Khấu Kiệt?" Lúc này Dương Miêu Miêu cắn răng nghiến lợi nói, danh dự của mình đều đã bị hủy hoại hơn phân nửa.

"Gậy ông đập lưng ông, những lời này cô đã nghe qua chưa? Nhớ, lần sau, không, còn, đơn, giản, thế, này!" Khấu Kiệt lạnh lùng nói, xoay người: "Còn nữa, anh trai cô thiếu nợ của tôi, tôi vẫn chưa đòi lại. Anh em nhà các người cứ chờ đi."

"Anh!" Dương Miêu Miêu nhìn Khấu Kiệt leo lên xe, dõi theo bóng anh lái xe đi, tức giận đến xì khói, đứng yên ở nơi đó, dậm chân, điên cuồng hét lên, thét lên: "A!"

Những người đi qua trước cửa cao ốc thị trưởng không khỏi chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Nhìn xem, đó chính là đại tiểu thư của tập đoàn Dương thị, bị điên còn ra ngoài đường!"

"Chúng ta đi thôi, còn đứng xem nữa, không biết có nổi điên lên với chúng ta hay không!"

"Đi, đi. . . . . ."

"Mấy người kia!" Dương Miêu Miêu hét to lên với những người qua đường: "Đi chết đi! Đi chết hết đi!"

"Tiểu thư, xem thấy tối hôm qua em biểu diễn rất đặc sắc, có hứng thú chơi trò múa thoát y với bọn anh một chút không?" Một tên đàn ông bỉ ổi nhích lại gần Dương Miêu Miêu.

"Cái đầu anh!" Dương Miêu Miêu hét to lên một tiếng, vung túi xách đánh về phía tên đàn ông kia, sau đó bỏ chạy như điên.

"Ha ha ha. . . . . Ha ha ha. . . . . ."

"Anh và cô ta đã nói những gì? Xem ra cô ta rất tức giận." Yến Hoài nhìn sang phía bên trái, nơi Khấu Kiệt vừa ngồi vào vị trí tài xế, cất tiếng hỏi.

"Không có gì. Đã nói là đi công tác, vậy thì đi thôi." Khấu Kiệt quay đầu, hướng về phía Yến Hoài cười cười.

Yến Hoài liếc anh một cái, tỏ ý, tôi không tin anh.

"Anh rất ngạc nhiên, tại sao chỉ có hai người chúng ta đi Macao." Khấu Kiệt vừa lái xe, vừa nói: "Mặc dù, anh rất thích thế giới riêng chỉ có hai người, hơn nữa còn cùng với em."

Gương mặt Yến Hoài ửng hồng, nhưng, ngay sau đó liền nói: "Hiện tại không đủ nhân viên, thế nên chỉ có hai người."

"Em không cảm thấy rất kỳ quái sao?" Khấu Kiệt cười khẩy: "Nói là thị sát, nhưng thực chất là giống như Hoàng đế cải trang đi ra ngoài tuần tra?"

"Tôi không biết." Yến Hoài tựa đầu vào ghế, nhìn ngắm quang cảnh bên ngoài cửa sổ.

Nhưng, trong lòng mình cũng có chút nghi vấn, Khấu Kiệt hỏi rất đúng, tại sao chỉ có hai người bọn họ ra ngoài, hơn nữa còn đi đến Macao?

"Yên tâm!" Khấu Kiệt vò vò tóc, nhìn vào kính chiếu hậu, sang đường: "Người gây chuyện, sẽ rất thê thảm."

Yến Hoài hơi sửng sốt một chút, giọng điệu của anh bây giờ, là giọng điệu của một lão đại hắc bang chính hiệu, không phải là giọng của một vị tổng giám đốc. Bởi vì, bản thân cô cũng có tác phong ấy. Dienndanleequyydonn

"Rốt cuộc anh là ai?" Yến Hoài dè dặt hỏi.

"Tổng giám đốc tập đoàn Khấu thị, Khấu Kiệt, năm nay vừa tròn 25 tuổi, là cháu trai của Tham mưu trưởng quân sự Khấu Đức." Khấu Kiệt khẽ giật giật môi: "Người gả cho anh có thể nhận được những đãi ngộ đặc biệt, ví dụ như…."

"Được! Được! Được!" Yến Hoài lập tức ngắt lời của anh: "Anh không cần phải nói thêm nữa, vừa mở miệng ra nãy giờ đã nói một tràng rồi, tôi nghi ngờ không biết anh có phải là bà tám hay không?"

"Em! Tại sao em lại gọi anh là bà tám!" Khấu Kiệt giả vờ giận dỗi, anh phát hiện, nghe thấy cô tức giận, anh cũng cảm thấy cực kỳ vui vẻ! Mình đúng là có hơi biến thái?

"Nói nhiều lời như vậy, không phải là bà tám thì là gì?" Yến Hoài nhìn anh, nói: "Lái xe cẩn thận, đừng…"

"Bùm!" Yến Hoài còn chưa dứt lời, một tiếng vang thật lớn đánh thẳng vào bên tai.

Khấu Kiệt nheo mắt lại, nhìn vào kính chiếu hậu quan sát phía sau, ước chừng có khoảng mười chiếc xe việt dã đang theo sau đuôi của họ.

Mới vừa rồi thừa dịp anh và Yến Hoài đang nói chuyện, đuổi theo sau lưng, đụng vào xe của hai người.

"Mẹ nó!" Khấu Kiệt mắng một câu. Chuyến đi này quả nhiên không hề đơn giản! Nhất định là có người trong Uỷ ban thành phố đang giở trò quỷ! Nếu không, chắc chắn là chiêu trò của bọn tay chân mà Dương Miêu Miêu thuê tới! Ông đây không phải là kẻ dễ chơi!

Nghĩ tới đây, Khấu Kiệt lập tức tăng tốc lên mức tối đa: "Lúc cần thiết, ôm chặt lấy anh!" Mới vừa dứt lời, chiếc xe liền phóng nhanh như bay.

Yến Hoài bất giác cuộn tay thành nắm đấm, nhìn những chiếc xe việt dã đang đuổi theo phía sau, lại nhìn sang Khấu Kiệt một chút, ngược lại chẳng hề cảm thấy sợ hãi việc anh đột nhiên tăng tốc, bình tĩnh nói: "Anh tính làm thế nào?"

"Cùng em sống, hoặc cùng em chết!" Lúc này Khấu Kiệt quay đầu sang, nhìn Yến Hoài, nhẹ nhàng nói ra một câu.

~Hết Chương 28~

29. Chương 29: Bằng Không, Để Tôi Bảo Vệ Anh

". . . . ." Yến Hoài không biết mình nên nói gì, chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía trước.

Khấu Kiệt mạnh mẽ đạp chân ga, lập tức bỏ rơi những chiếc xe kia lại thật xa phía sau.

"Bọn họ sẽ chặn ở phía trước của chúng ta, em yêu, thắt chặt dây an toàn của em." Khấu Kiệt khẽ mỉm cười với Yến Hoài, nụ cười ấy như hấp thu tất cả những tinh hoa của đất trời, rực rỡ sáng chói.

Nhưng, bây giờ không có thời gian để thưởng thức những thứ này.

Hai tay Yến Hoài cuộn chặt thành quả đấm, nhưng, gương mặt vẫn rất bình tĩnh, điều này làm cho Khấu Kiệt không khỏi tán thưởng trong lòng.

"Cuộc đua xe lần này rất kích thích?" Khấu Kiệt xoay vô lăng, cả chiếc xe lập tức quay ngoắt 180 độ.

"Hô. . . . ." Chiếc xe kia nhanh chóng chạy thẳng về phía trước. Nghiền nát vô số cát bụi ven đường.

"Đúng." Yến Hoài nhếch môi cười cười: "Đã lâu lắm rồi không được chơi đùa thoải thích như vầy, làm sao lại không cảm thấy kích thích được chứ?"

"Hắc hắc!" Khấu Kiệt nhìn dáng vẻ hiện tại của cô, anh cũng không thèm để ý đến những nguy hiểm trước mắt, thay đổi giọng nói, trở nên cực kỳ bình thản: "Thân phận của em, anh sợ không chỉ là thị trưởng, em ở thành phố M thuận buồm xuôi gió như vậy, tại sao lại muốn đến đây?"

Khấu Kiệt, cuối cùng anh vẫn hoài nghi tôi sao? Vậy anh nói yêu tôi là thật hay giả? Có lẽ, chưa đến yên, chỉ là thích? Thích thật hay là thích giả? Yến Hoài nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, nói: "Tôi đến đây, để tự rèn luyện mình, có thể không?"

“Ha ha, em thật là bình tĩnh, tất cả phụ nữ đều không thể làm được điều đó! Em thật sự rất đặc biệt, người bình thường không thể sánh bằng.” Khấu Kiệt nhìn váo kính chiếu hậu, quan sát tình hình phía sau: “Khi gặp trận chiến ác liệt, em có còn bình tĩnh như vậy hay không?”

“A, quên mất, em có rất nhiều bằng cấp vẻ vang.” Giọng nói nhẹ nhàng của Khấu Kiệt cũng nặng nề đánh vào trong lòng của Yến Hoài.

“Khấu Kiệt, không phải chỉ anh mới có thể độc bá thiên hạ! Phụ nữ cũng có thể đoạt được đến tay, không phải sao?” Yến Hoài chớp chớp mi, vẻ quyến rũ tăng lên gấp mấy lần.

Khấu Kiệt khẽ nhếch môi, lái xe đến một nơi tương đối hoang vu hẻo lánh, dường như là nơi đặc biệt dành cho bọn họ đánh nhau.

“Anh được không?” Lúc này, tất cả xe đã dừng lại, thời khắc chiến đấu đã đến, Yến Hoài hỏi Khấu Kiệt một câu: “Bằng không, để tôi bảo vệ anh?”

“Em!” Sắc mặt Khấu Kiệt thay đổi ngay tức khắc, mình để cho cô ấy bảo vệ? Đùa gì thế! Cô gái này lại dám xem thường mình!

“Hoặc là có một ngày nào đó, chúng ta không còn thiết tha với bất kỳ thứ gì nữa, hẳn là ai cũng có thể bảo vệ ai!” Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài một chút, đè xuống cơn tức tối trong lòng, nhìn thoáng qua mấy người đang đến gần xe của mình, trong tay bọn họ đều là gậy gộc, đao to búa lớn.

Lúc này Khấu Kiệt liền móc ra hai thanh dao ngay dưới chỗ ngồi của mình: “Có muốn không?”

“Đồ bỏ đi! Ai thèm chứ!” Yến Hoài nhìn anh với vẻ khinh thường, tự mình mở cửa xe bước xuống trước.

“Yến Hoài! Này!” Khấu Kiệt nhìn thanh dao trong tay mình một chút: “Đây là dao xã hội đen đàng hoàng!” Là món mà anh yêu thích nhất từ trước đến nay! Dám nói là đồ bỏ đi! Cô gái không biết phân biệt tốt xấu! Thật sự là bị cô ấy chọc cho tức chết mà!

Nhưng, Khấu Kiệt vẫn tranh thủ thời gian bước xuống xe, anh lo lắng cô sẽ bị thương.

Những người này, để ình luyện tay nghề một chút còn có thể, cũng không biết lý lịch của Yến Hoài có được tâng bốc lên quá không! Năng lực của phụ nữ thì đến đâu chứ?

Nhưng mà, rất nhanh sau đó Khấu Kiệt liền biết ngay, phụ nữ thật sự có năng lực rất mạnh! Nhất là người phụ nữ đứng trước mặt anh!

Đối mặt với những kẻ xấu hung tàn kia, Yến Hoài không nói hai lời, phi như bay về phía những người đó.

Mà những người kia đối mặt với người phụ nữ đột nhiên xông tới ấy, cũng sửng sốt N giây, thử hỏi, có ai dám chủ động tiến lên nhận lấy cái chết hay không? Hơn nữa đây còn là phụ nữ!

Nhưng, Yến Hoài cũng kịp ra tay trước, đá văng người ở gần mình nhất xuống đất, giày cao gót liền dậm lên cánh tay của người kia.

“A!” Một tiếng kêu rên, nhưng, ngay sau đó, một tên khác đang cầm đao trong tay đã hướng về phía Yến Hoài chém tới.

Mệnh lệnh đã nói, chỉ có thể giết chết hai người này, không được tha!

Vậy thì bọn chúng cũng không cần phải kiêng dè nữa! Vung đao là được!

Nhưng, đao còn chưa tới, cánh tay của Yến Hoài đã bổ thẳng vào cổ tên ấy!

Thanh đao liền rơi xuống đất, cả người hắn co rút, quắp lại!

Giày cao gót lại dẫm lên cánh tay đang nằm trên đất của hắn, còn máu tươi đã túa ra từ trong miệng.

“Tới đây!” Yến Hoài nhìn mấy tên đang giơ hung khí trước mặt, cười nhếch mép: “Cùng nhau chơi trò này một chút, như vậy mới đủ kích thích!”

Khấu Kiệt đứng ở sau lưng nhìn cô, cô ấy là thị trưởng? Bây giờ rõ ràng chính là một tên tay chân.

Những người đó nhìn Yến Hoài, lại phóng tầm mắt ra sau lưng cô, nhìn Khấu Kiệt một chút.

Lúc này Khấu Kiệt đang mỉm cười nhìn bọn họ, gương mặt hiền hòa, áo quần bảnh bao, ngay cả một sợi tóc cũng không lộn xộn, áo sơ mi trắng tinh tươm, thoạt nhìn giống như một cậu thư sinh nho nhã yếu ớt, chỉ là, không hề tỏ ra khiếp đảm và hoảng loạn như trong tưởng tượng của bọn chúng.

Những người đó trao đổi ánh mắt với nhau, không tới hai giây, đã lao thẳng về phía Yến Hoài.

Binh chia hai lối? Khấu Kiệt khẽ mỉm cười, nhanh như tia chớp, bóng dáng đã xuyên qua đám người kia, có mặt ở khắp nơi, nhất định là sẽ gãy tay hoặc gãy chân!

Khấu Kiệt không rút đao ra, mà chỉ dùng nó như một thanh gậy, sức lực mạnh mẽ đến nỗi làm vỡ nát xương cốt của bọn chúng.

Về phía Yến Hoài, liếc mắt nhìn thấy thủ pháp bén nhọn của Khấu Kiệt, liền cao giọng nói: "Khấu Kiệt, tại sao anh lại có bản lĩnh tốt như vậy?"

"So với em không khác là bao!" Khấu Kiệt có chút khiêm tốn nói, dù sao mình và cô ấy vẫn chưa PK (đấu đá) lần nào, huống chi, mình không muốn PK với cô ấy là vì...mình không muốn làm cô ấy bị thương.

Yến Hoài trừng mắt liếc anh một cái, đá bay thật xa kẻ đang cản trở trước mặt.

Những người đó nhìn thấy Khấu Kiệt và Yến Hoài lợi hại như vậy, cũng khiếp đảm mà rút lui.

"Đi!" Một người la lớn.

Nhưng.

~Hết Chương 29

~

30. Chương 30: Dành Cho Em Trọn Đêm Ấm Áp

"Muốn đến thì đến? Muốn đi thì đi?" Yến Hoài lạnh lùng đứng chắn ở phía trước, châm biếm hai cái, nói: "Có hơi không nể mặt nhau rồi? Giữ lại cái mạng để ấy người chút mặt mũi, Yến Hoài này tha cho các người một mạng."

"Cô muốn làm gì?" Người đứng đầu của băng đảng bên kia hơi thụt lùi về sau, khiếp đảm hỏi ngược lại.

"Không có gì, muốn chơi đùa chút thôi." Nét mặt của Yến Hoài tươi cười như hoa, nhưng, tiếng cười kia lại chất chứa khí lạnh khiến người ta sợ hãi.

Không phải cô ta là một thị trưởng ư? Tại sao lại có khí thế hào hùng như vậy? Tại sao?!

Nhưng, không chờ bọn chúng kịp phản ứng, Yến Hoài đã lao thẳng về phía chúng. Hơn nữa, còn cố tình vòng qua bên người Khấu Kiệt, đoạt lấy thanh dao trong tay anh. Trực tiếp nhắm vào đầu bọn chúng.

Khấu Kiệt kịp thời phản ứng, hét to: "Trả dao cho anh! Mới vừa nãy em bảo không cần, bây giờ giành làm cái gì!" Giọng nói kia, tựa như là của một đứa bé vừa bị mất món đồ chơi yêu thích.

Yến Hoài nghe thấy giọng điệu ấy của anh, nhất thời cảm thấy xấu hổ: "Không phải chỉ là một con dao thôi sao? Trả lại cho anh!"

Nói xong, lập tức ném dao về phía Khấu Kiệt!

Khấu Kiệt lắc mình một cái, vững vàng bắt được thanh dao trong tay.

"Yến Hoài, đến lúc phải đi rồi, không cần chơi nữa!" Dứt lời, Khấu Kiệt hành động nhanh như chớp, lập tức đánh cho bọn đầu gấu trước mặt nằm sóng soài trên đất.

Yến Hoài nhìn xuống mấy người đang quỳ rạp trên mặt đất, nhíu mày: "Anh xuống tay có hơi ác thì phải?"

"Không ác đâu." Khấu Kiệt liếc bọn chúng một cái, thoáng qua vẻ khinh thường: "Không việc gì cả, nửa đời sau của bọn chúng cũng không cần ra ngoài lăn lộn nữa, thế là đã nhân từ lắm rồi!"

Huyền Ưng, ha ha, làm sao lại không khát máu cơ chứ? Ưng là bá vương của bầu trời, làm sao có thể bỏ qua những chướng ngại vật trên con đường trở thành bá chủ của nó.

Khấu Kiệt đi về phía Yến Hoài, chống lại ánh mắt của cô, nghĩ muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Yến Hoài còn tưởng rằng anh có lời gì muốn nói, nhưng, ngay sau đó liền bị anh ôm chặt lấy eo.

"Này, buông tôi ra!" Yến Hoài lập tức giãy giụa.

"Không được động đậy!" Khấu Kiệt bá đạo nói: "Chúng ta tiếp tục lên đường!" Không biết làm sao mà anh chìa được một tay ra, mở cửa xe, nhét Yến Hoài vào trong, vọt sang bên kia, ngồi ngay ngắn vào ghế lái: "Dẫn em đi xem vài thứ tốt đẹp!"

Vài thứ tốt đẹp?

Yến Hoài nhìn anh chằm chằm, hừ một tiếng, bày tỏ sự bất mãn đối với hành động vừa rồi của anh, quay đầu, đưa mắt nhìn về phương xa.

Tâm tình của Khấu Kiệt cũng rất vui vẻ, xoay vô lăng, quay đầu xe, lái đến chỗ này….

Xe chạy bon bon trên đường, nụ cười trên môi Khấu Kiệt ngày càng rộng…..

Sắc trời dần dần tối, tốc độ của xe cũng càng ngày càng chậm.

"Anh nên nhanh chóng tìm một chỗ nào đó nghỉ chân đi, tại sao càng ngày càng chạy chậm?" Yến Hoài có chút khó hiểu hỏi.

"Đợi lát nữa em sẽ biết, em yêu, tin anh đi." Khấu Kiệt nhẹ nhàng nói, khẽ mỉm cười: "Anh muốn dành cho em trọn đêm ấm áp." Những lời cuối cùng này, êm ái như gió.

Yến Hoài không thể làm gì khác hơn là không nói lời nào.

Ước chừng khoảng mười lăm phút sau, cuối cùng Khấu Kiệt cũng dừng xe lại ở một cánh đồng hoang vắng.

"Tối nay chúng ta nghỉ chân ở đây." Khấu Kiệt nhìn khoảng không trước mặt chẳng có lấy một ánh đèn, chỉ có ánh trăng trong veo như nước: "Xuống xe đi, ở đây, sẽ không có người quấy rầy chúng ta."

"Ách." Yến Hoài nhìn anh, nói: "Tôi muốn nhanh chóng đến Macao, không phải dừng chân ở nơi này."

"Bây giờ chỉ nghỉ ngơi thôi mà, em lo lắng gì chứ? Chẳng lẽ em không muốn nghỉ một chút sao?" Khấu Kiệt nhích đầu đến gần, lại đến gần.

"Anh, được!" Yến Hoài cắn răng, ngửa đầu về phía sau, kéo ra khoảng cách của hai người, "Anh cách xa tôi ra một chút!"

"Em ở đây sợ anh sao?" Khấu Kiệt phát huy đầy đủ tinh thần của một tên xỏ lá, xê dịch cơ thể, lại nhích đến gần thêm một chút.

". . . . ." Khóe miệng Yến Hoài giật giật, cuối cùng vẫn chuyển động cơ thể, đưa tay phải mở cửa xe, lập tức nhảy xuống đất.

Khấu Kiệt nhìn cô, vội vàng mở cửa xe, cũng theo xuống.

Nhìn lên Yến Hoài đang đứng ngây người trước mặt, Khấu Kiệt liền nói: "Phong cảnh ở đây cũng không tệ lắm phải không?"

"Không tệ." Yến Hoài chỉ có thể phản xạ theo tự nhiên, đáp lại một câu.

Khấu Kiệt phóng tầm mắt về phía trước.

Trước mặt chính là một cái hồ rất lớn, ánh trăng trong veo hòa vào làn nước hợp thành một thể, sóng nước dập dềnh, lấp lánh từng đốm sáng nhỏ, dường như toàn bộ cảnh vật đang lắng đọng lại, đẹp rực rỡ.

Chung quanh văng vẳng tiếng côn trùng kêu vang, tiếng chim hót tíu tít, lẳng lặng nghe, còn có tiếng của đàn cá đang nô đùa trong nước.

Một cơn gió mát thoảng qua, thanh thản, dễ chịu.

Đã bao lâu rồi chưa được hòa vào một thế giới yên tĩnh bình lặng thế này? Đã bao lần phải vất vả vượt qua từng ngày?

Cũng biết là cô ấy sẽ thích .

Khấu Kiệt chậm rãi đến gần, ôm lấy vòng eo của cô từ phía sau. (QA: ôm từ phía sau….

~Hết Chương 30~

31. Chương 31: Em Yêu, Đùa Với Lửa Sao

Khấu Kiệt lập tức nhảy bật dậy, vội vàng phóng về phía Yến Hoài.

"Khốn kiếp!"

"Đừng! Không được ức hiếp bà ấy! Đừng!"

"Van ông! Đừng!"

"Tôi sẽ giết chết ông! Tôi nhất định sẽ giết chết ông!"

"Yến Hoài!" Khấu Kiệt lập tức ôm lấy cô, đôi mắt tĩnh mịch trong đêm tối càng lộ vẻ thâm trầm: "Em làm sao vậy? Nhìn anh."

"A!" Yến Hoài thét to lên một tiếng, vung quả đấm trong tay lên.

"Bùm!" Khấu Kiệt bị dính một quyền! Lực đạo kia cực kỳ hung ác! Khiến Khấu Kiệt đau đến nhe răng trợn mắt!

Nhưng, Khấu Kiệt liền ngồi thẳng dậy: "Yến Hoài! Tỉnh lại!"

"A!" Yến Hoài chỉ cảm thấy thù hận phủ kín đáy lòng, phàm là ai muốn nhích lại gần mình, đều muốn hủy diệt tất cả.

Trong lúc vô thức, Yến Hoài lại vung chân đá ra.

Lần này Khấu Kiệt sống chết cũng phải túm chặt chân cô lại: "Yến Hoài."

"Ách. . . . . ." Lúc này Yến Hoài dần dần lấy lại sự tỉnh táo, cô lại nằm mơ đến năm ấy, thời khắc thê thảm không nỡ nhìn….

Mở mắt, nhìn thấy khóe miệng Khấu Kiệt tóe máu, còn anh thì đang ôm chặt lấy chân của mình.

"Anh ở đây làm gì?!" Yến Hoài lập tức quát lên với Khấu Kiệt: "Làm sao anh lại bò đến chỗ của tôi?" Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên lạnh lùng, chỉ cần Khấu Kiệt không đưa ra một câu trả lời thỏa đáng, nhất định chân của cô sẽ đạp chết anh.

"Em gặp ác mộng, anh đến gọi em tỉnh lại." Khấu Kiệt từ từ thả cô ra: "Làm sao mà biết, em tặng cho anh một quyền vào miệng, một cước vào bụng….Đoán chừng anh sắp tàn rồi…..Ui da!" Khấu Kiệt thấy cô đã tỉnh lại, không có chuyện gì liền nói ra ngay.

Cơn ác mộng.

Lúc nào mới có thể thoát khỏi cơn ác mộng dai dẳng này? Giống như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua, đêm hôm ấy.

Yến Hoài khịt khịt mũi, lạnh nhạt nói: "Thật xin lỗi! Vậy nên trước kia tôi cũng đã nói qua rồi, đừng đến gần tôi quá, nếu không, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể làm hại đến anh."

Gương mặt Khấu Kiệt hiện lên đầy vạch đen, những tưởng rằng cô sẽ nói lời nào đó hay ho hơn, nhưng, hiện tại, đúng là ra vẻ độc ác mà, để ình không dám đến gần cô ấy.

"Em không có việc gì?" Khấu Kiệt vẫn còn lo lắng, cất tiếng hỏi: "Khắp người của em đều là mồ hôi lạnh."

". . . . ." Yến Hoài trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng vẫn nói: "Không có việc gì. Anh nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài giải sầu là tốt rồi."

"Anh đi với em." Khấu Kiệt lập tức nhảy dựng lên.

"Không phải anh bảo mình sắp tàn rồi sao? Thế nào mà bây giờ lại nhảy tưng tưng lên?" Yến Hoài cau mày: "Gạt tôi? Không có kết quả tốt!"

Khóe miệng Khấu Kiệt co giật, nhưng, vẫn trả lời nghiêm túc: "Có tàn cũng muốn đi cùng với em."

Cuối cùng Yến Hoài cũng không còn lời nào để nói, không thể làm gì khác hơn là đi ra khỏi lều.

Khấu Kiệt vội vàng cầm lấy một chiếc áo khoác, tùy tiện khoác lên, lại lấy một chiếc khác, đuổi theo sát Yến Hoài, khoác lên vai cô.

"Rạng sáng có chút lạnh." Vừa lúc cô định từ chối, Khấu Kiệt liền nói: "Không cần cậy mạnh."

"Tôi không có cậy mạnh!" Yến Hoài liếc anh một cái, nhưng, vẫn mặc áo khoác của anh vào, bản thân cô cũng không muốn bị cảm lạnh.

Chỉ thích cãi bướng! Khấu Kiệt khẽ nói trong lòng, nhưng cũng lặng lẽ đứng ở phía sau, nhìn cô.

Nhìn bóng đêm, Yến Hoài đứng lặng thật lâu.

Rốt cuộc, Khấu Kiệt không thể nào nhịn được nữa.

Vung tay chém lên, lập tức khiến Yến Hoài ngất lịm đi.

"Bảo bối, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai tỉnh lại, mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn." Khấu Kiệt ôm Yến Hoài vào trong ngực, đi vào trong lều, ở cùng một chỗ, ngủ thật say.

Thoáng chốc đã đến sáng, Khấu Kiệt đã sớm chuẩn bị xong bữa ăn sáng, đặt trên một tấm vải nhỏ bên ngoài bãi đất trống, chờ Yến Hoài thức giấc.

Cứ ngồi như vậy, Khấu Kiệt say sưa ngắm nhìn cô ngủ.

"Ừm. . . . ." Cuối cùng Yến Hoài cũng thốt lên âm thanh thức giấc, hầu kết của Khấu Kiệt cũng theo đó mà chuyển động lên xuống….

Dáng vẻ hiện giờ của cô ấy, rõ ràng là rất hấp dẫn có được không đây? Toát lên vẻ quyến rũ chết người, quả thật là đang không ngừng đánh vào trong lòng của Khấu Kiệt!

Đáng chết! Khấu Kiệt tự mắng chính mình một tiếng, chẳng lẽ mình chưa ăn 'thịt' bao giờ hay sao? (Mặc dù mới có một lần, nhưng Khấu Kiệt lại rối rắm) Không thể khống chế được mình là thế nào? Đối với cô ấy không có khả năng miễn dịch? Ặc, cái này. . . . .

Khấu Kiệt chống cằm, suy tư, thật sự mình không có khả năng miễn dịch với cô ấy?

Lúc này, Yến Hoài lập tức mở choàng mắt, trong phút chốc, ánh mắt lạnh lùng liền bắn về phía bên này.

"Hắc hắc, buổi sáng tốt lành." Khấu Kiệt cười quyến rũ hai cái.

Sáng sớm con khỉ! Khẩu hình miệng của Yến Hoài khi phát âm ra là như vậy, nhìn sắc trời, còn sớm ư? Chỉ là. . . . . .

"Dường như tối hôm qua có ai đó chém cho tôi một nhát?" Lúc này Yến Hoài bò dậy, chưa kịp mang giày đã tiến đến gần Khấu Kiệt, còn vặn vẹo, xoay xoay cổ: "Hơn nữa sức lực cũng rất mạnh, suýt chút nữa đã giết chết tôi!" Nói xong, trong nháy mắt cô đã đứng ngay trước mặt Khấu Kiệt.

"Éc. . . . . ." Khóe miệng Khấu Kiệt khẽ nhếch, mỉm cười, nhích chân về phía sau: "Cái này. . . . . Cái này. . . . . Hắc hắc, là ngoài ý muốn. . . . . chỉ là ngoài ý muốn." Dứt lời, còn khoa tay múa chân: "Sức lực rất nhẹ. . . . . anh rất dịu dàng."

"Xạo xự!" Đương lúc nói chuyện, Yến Hoài lập tức quật ngã Khấu Kiệt xuống đất.

Chân phải liền giẫm lên trước ngực Khấu Kiệt: "Muốn chết như thế nào? Lại dám xuống tay với bà hả?"

Cọp mẹ? Khấu Kiệt nheo mắt lại, nằm ngửa nhìn chân của Yến Hoài, chân nhỏ của cô chẳng dùng bao nhiêu lực, lồng ngực của anh biết rõ hơn ai hết.

"Ăn sáng xong lại nói, anh với em đều đói rồi." Khấu Kiệt giật giật khóe miệng, tay phải lập tức tóm lấy chân phải của Yến Hoài, kéo cô xuống.

"Bùm!"

Yến Hoài bị kéo xuống đất, mà lúc này Khấu Kiệt cũng nhân cơ hội, nhanh chóng nằm đè lên người cô.

"Em yêu, dám đùa với lửa sao?" Khấu Kiệt thở nhẹ vào gương mặt của Yến Hoài.

~Hết Chương 31~

32. Chương 32: Bữa Sáng Này Rất Mập Mờ

"Anh!" Đáy mắt Yến Hoài mang theo lửa giận, lạnh lùng nói: "Nhanh buông tôi ra!"

"Em thật thơm. . . . . Em yêu, anh chìm đắm mất rồi…." Khấu Kiệt chạm vào mái tóc đen của Yến Hoài, ngửi mùi hương trên tóc cô, còn hôn xuống.

"Anh! Đồ lưu manh!" Yến Hoài dùng sức đẩy Khấu Kiệt ra.

"Đừng nhúc nhích!" Khấu Kiệt lên tiếng trấn áp cô, mới vừa rồi cô ấy đẩy vào nơi nào đấy?

Lồng ngực rắn chắc của đàn ông, cơ ngực….trên cơ ngực….

"Anh, nhanh chóng cút xuống cho tôi!" Yến Hoài rụt tay lại, âm thanh cũng nhỏ đi rất nhiều, mẹ nó, bắp đùi của cô còn tinh tường cảm nhận được chỗ nóng rực của anh…..Đáng chết, sáng sớm anh ta lại bộc phát cái gì!

Cơ thể Khấu Kiệt cứng đờ, trong lòng cũng biết, nếu còn tiếp tục nữa, chắc chắn anh sẽ không thể khống chế được mình, khẳng định sẽ giải quyết cô ngay tại chỗ này, nhưng, không được, cô ấy vẫn còn kháng cự, mình không thể cưỡng ép cô ấy……

"Ngoan, đừng động đây, nếu không, anh không chắc chuyện gì tiếp theo sẽ xảy ra……" Khấu Kiệt khẽ thở hổn hển, cố nén cảm giác ham muốn của bản thân, nhẹ nhàng phả hơi lên mặt Yến Hoài, vừa nói dứt lời còn hôn nhẹ lên môi cô, một giây kế tiếp, cơ thể của anh đã chệch sang một chút.

Yến Hoài bị anh chiếm tiện nghi, mở to hai mắt nhìn anh chằm chằm, không nói lời nào.

Khấu Kiệt rút lui, đứng lên, lấy lại hơi thở, cũng chỉnh sửa lại quần áo trên người, còn Yến Hoài thì nhìn anh, cũng nhanh chóng đứng lên.

Muốn làm dịu đi tâm tình của mình, Yến Hoài vội vã đi ra ngoài, thế nhưng, khi vừa nhìn thấy bữa sáng, bước chân làm sao cũng nhấc không nổi.

Mà Khấu Kiệt cũng vội vàng đuổi theo Yến Hoài ở phía sau, khi thấy cô vừa dừng bước, anh cũng sững lại.

Bất giác nhếch môi cười, Khấu Kiệt từ từ đi lên phía trước: "Mau mau ăn đi rồi còn lên dường đến Macao. Bữa ăn sáng này là để em cảm nhận một chút, cái gì gọi là cuộc sống dã ngoại."

Bữa sáng hôm nay, có nước hoa quả, có sữa tươi, có bánh ngọt, còn có một ít thịt và cá tươi ngon.

Thế nào mà cô cảm thấy như mình đang ở trong nội thành chứ không phải đang ở một nơi trống trải hoang vu?

Nhưng, những món ăn kia lại dấy lên cơn thèm ăn trong người Yến Hoài….

Bụng của Yến Hoài rất mất hình tượng, kêu 'ột ột' lên hai tiếng.

Nhất thời, cả khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ vẻ ngượng ngùng, lúng túng.

Khấu Kiệt trực tiếp ngồi xuống, thẳng thắn nói: "Ăn sáng đi!" Giống như mới vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Yến Hoài nhún vai một cái, mà lúc này, Khấu Kiệt đã nhét bánh ngọt vào miệng của anh, nhai nhai: "Nếu em không ăn, thì chịu đói vậy, anh sẽ không khách sáo đâu."

Yến Hoài trừng mắt liếc anh một cái, ngồi xuống, trong nháy mắt, tay trái cầm sữa tươi, tay phải cầm nước hoa quả, miệng nhóp nhép nhai thịt.

Khấu Kiệt nhìn động tác hiện tại của cô, suýt chút nữa đã bật cười thật to, dáng vẻ của cô ấy, rõ ràng là giống như một đứa bé, đang tranh đồ ăn với mình.

Nhịn xuống, nhịn xuống, dáng vẻ này của cô ấy quả là hiếm thấy! Khấu Kiệt thầm nghĩ trong lòng, nhưng, chợt phát hiện bữa ăn sáng của mình cũng đã sắp hết sạch rồi.

"Này, ít nhiều gì em cũng phải để lại cho anh một chút chứ." Khấu Kiệt nhìn chằm chằm ly nước hoa quả trong tay cô, nói: "Anh cũng đói vậy!" Hù dọa cô ấy một chút cũng tốt, hoặc là may ra còn có thể giành được chút gì đó ình, mình cũng đói nữa.

"Anh . . . . ." Yến Hoài nhìn anh, nhét hết miếng bánh ngọt vào trong miệng: "Cho đói bụng, đáng đời!" Dứt lời, lập tức nhoài người sang, cầm lấy miếng bánh ngọt, thịt nguội, cũng cho hết vào bụng. Vờ như cô đã đói bụng từ mấy ngàn năm trước!

Khấu Kiệt trừng mắt nhìn Yến Hoài, sau một giây, liền in đôi môi mỏng lên gương mặt trắng hồng của cô, đem miếng bánh ngọt kia sang miệng của mình.

Yến Hoài không thể tưởng tượng nổi, mở to mắt, tư thế hiện tại của cả hai đang là miệng đối miệng…..Cái tư thế này. . . . . .

Khấu Kiệt híp mắt, say sưa xâm nhập vào…..Chiếc lưỡi khuấy động mật dịch bên trong, mút vào, triền miên….

"Ưmh. . . . . ." Yến Hoài cũng có chút mê đắm. . . . . Kỹ thuật của anh ta càng ngày càng. . . . . .

Khấu Kiệt hài lòng xem chừng ánh mắt đang dần trở nên mê ly của cô, bàn tay to cũng chầm chậm dời lên vị trí non mềm bên trên, từ từ gia tăng động tác. . . . . .

Nhưng, lúc này Yến Hoài lại cảm nhận được hành động xoa nắn của anh, sợ đến mức muốn nhảy dựng lên, bỗng chốc muốn đẩy anh ra.

Nhưng, anh lại giống như một bức tường sắt, đứng yên bất động.

Yến Hoài nôn nóng, nhìn chiếc lưỡi linh hoạt của anh xâm nhập vào, khẽ mở miệng, cắn răng.

"Ui da!" Khấu Kiệt vội vàng thu lưỡi lại, lau vệt máu trên môi: "Cô bé này thật là ác độc!"

"Lần sau, trực tiếp băm vằm anh ra!" Yến Hoài hung hăng nói một câu, hết lần này đến lần khác bị anh ta chiếm tiện nghi, hôm nào nhất định phải thẳng tay xử lý mới được!

Nhanh chóng sửa sang lại quần áo, tự nhiên quay người lại, Yến Hoài xử gọn tất cả đồ ăn còn sót lại, xoay người, đi về phía xe: "Cho anh năm phút đồng hồ, bằng không, nhất định tôi sẽ ném anh lại nơi này!" Giọng nói có hơi lạnh nhạt, khiến đáy lòng Khấu Kiệt cảm thấy có chút mất mác.

Mình vẫn chưa chiếm được lòng của cô ấy.

Khấu Kiệt vò tóc, nhưng, cũng lập tức đứng lên, dọn dẹp qua quýt, vội vàng chạy về phía Yến Hoài.

“Bé ơi, anh nói cho em biết!” Khấu Kiệt đưa tay nắm lấy chốt cửa xe, giam Yến Hoài ở giữa anh và thân xe, Yến Hoài mở to mắt nhìn anh, cánh tay đã túm chặt lấy tay anh: “Buông ra!”

Khấu Kiệt bá đạo nói: “Nhất định anh phải có được em!”

“Cứ tự nhiên!” Yến Hoài vờ như không hề gì, quay mặt sang hướng khác, khiến anh không thể phát hiện ra gương mặt đang ửng đỏ của cô.

Khấu Kiệt thả tay xuống, mở cửa xe ra: “Lên xe, anh dẫn em đi Macao.”

“Tôi cũng biết đường vậy!” Yến Hoài liếc anh một cái, khinh thường.

“Em. . . . . được thôi! Là em dẫn anh đi Macao, thế này đã được chưa?” Khấu Kiệt lập tức ngồi vào ghế lái: “Em dẫn anh đi Macao.”

“Đúng, chính là tôi dẫn anh đi Macao.” Yến Hoài tỏ vẻ nói một câu.

Khấu Kiệt nhẹ nhàng lắc đầu, nổ máy xe, lập tức phóng xe đi thật xa. . . . . .

Macao, là một nơi phồn hoa sầm uất. Kẻ đến người đi, mua bán tấp nập, mà thứ cuốn hút và nổi trội nhất ở nơi này chính là đánh bạc.

Tại sòng bạc lớn nhất – trung tâm giải trí về đêm.

Bên trong một gian phòng cao cấp.

Một người đàn ông đang nằm trên chiếc giường ngủ thật lớn, khoác một chiếc áo qua loa, hưởng thụ sự chăm sóc của mấy nữ phục vụ chung quanh.

Âm thanh làm mặt người ta đỏ tới mang tai thi thoảng truyền khắp ra bên ngoài, cả những cảnh tượng khó coi.

Nhưng, lúc này.

“Tít tít tít. . . . . .” Điện thoại di động ở một bên liền vang lên.

Người đàn ông nhíu mày, nhưng, bên dưới vẫn không hề ngơi nghỉ.

Cuối cùng, kích tình đi qua, người đàn ông để ấy báu vật kia tiếp tục làm nốt công việc của mình, còn hắn thì nheo mắt, chìa tay cầm lấy điện thoại, đè xuống phím màu xanh lá cây.

“Nói.” Đôi môi mỏng mấp máy.

~Hết Chương 32~

33. Chương 33: Hiện Tại Và Tương Lai

“Ông chủ, bọn họ đã đến Macao, chỉ có hai người bọn họ, cũng không thấy bất kỳ thủ hạ nào phía trước.” Trong điện thoại truyền đến âm thanh như vậy.

“Tốt!” Người đàn ông lạnh lùng đáp trả, chung quanh tràn ngập âm thanh ngán đến chết người của đám nữ phục vụ: “Cho bọn họ chết đi, phụ nữ có thể giữ lại, đàn ông, hừ!”

“Dạ, ông chủ.” Đối phương đáp một câu.

Người đàn ông lập tức tắt máy, nghiêng người, tiếp tục ra quân xuất trận….

Khấu Kiệt chậm rãi lái xe vào khu vực nội thành Macao, nhìn người qua lại, nói: “Em chuẩn bị điều tra cái gì?”

"Anh không cần phải biết, anh nghe theo tôi nói mà làm là được." Yến Hoài liếc anh một cái: "Anh là thư ký thị trưởng, nhớ kỹ thân phận của anh."

Khấu Kiệt bĩu môi, dường như cái thân phận này đã bị cô ấy gắt gao ngăn chận? Nhưng, đây lại là con đường duy nhất để có thể cùng cô ấy tiến lùi…..Trừ phi, mình chính là bạn trai của cô ấy, nhưng, đối với chuyện công việc, dù là bạn trai của cô ấy, cũng phải tránh sang một bên.

Anh nhẫn nhịn! Thư ký thị trưởng có gì không tốt, Khấu Kiệt à, dù sao thì thư ký thị trưởng cũng có thể phụ trách công việc cho thị trưởng, hắc hắc, vẫn có thể. Khấu Kiệt không ngừng nghĩ ngợi về những công việc mình sẽ làm trong đầu, ngược lại quên mất mình là một nhân vật chuyên làm mưa làm gió, lại cam tâm tình nguyện bị một người phụ nữ bóc lột….

Khẩn trương lên, Khấu Kiệt nói: "Vậy xin hỏi thị trưởng đại nhân, muốn dừng xe ở đâu, và tạm thời nghỉ chân ở nơi nào, những địa điểm công tác là gì, xin mời thị trưởng đại nhân giao phó."

"Đầu óc của anh tự nghĩ đi?" Yến Hoài trừng mắt nhìn anh: "Những chyện đơn giản thế này còn cần tôi nói? Chức vị thư ký thị trưởng này, không thích hợp với anh, anh nên…."

"Được!" Khóe miệng Khấu Kiệt co giật, đầu óc tự nghĩ? Thiệt thòi nào ình cô ấy cũng nghĩ ra được! Đầu óc của cô ấy dùng để làm gì! Mình theo lời cô ấy nói mới đi hỏi những thứ này, nhưng, bây giờ mình lại bị sặc chết rồi! Phát điên!

"Anh sẽ làm thật tốt, được chưa?" Khấu Kiệt đè xuống cơn tức tối trong lòng, vuốt thẳng tóc tai, mới vừa rồi nóng nảy, vò đầu bứt tóc! Tất cả đều do cô ấy chọc tức!

Ông đây nhịn!

Khấu Kiệt lập tức hung hăng đạp chân ga, trực tiếp lao thẳng vào khu vực nội thành.

"Chết tiệt! Đang ở trong nội thành! Anh muốn chết phải không?" Yến Hoài tức khắc hét to lên.

"Em ngồi vững vàng là tốt rồi, khiếp sợ thì cứ nép vào lòng anh." Khấu Kiệt hết sức tỉnh táo nói ra một câu.

"Con khỉ!" Yến Hoài nắm chặt chốt an toàn trên xe, hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước, má ơi, trong thành phố có nhiều người như vậy, anh ta cố ý tìm kiếm kích thích.

Nhưng, dựa vào kỹ thuật cao siêu của Khấu Kiệt, liền nhanh chóng đưa xe ra khỏi nội thành, chạy thẳng đến khách sạn lớn nhất.

Khách sạn lớn Cửu Diệp.

Màn đêm buông xuống, những ánh đèn với sắc mây tía từ từ sáng lên, chậm rãi sưởi ấm khoang tim của mỗi người, khiến cả thành phố này chìm đắm trong xa hoa trụy lạc, tạm thời quên mất bản thân mình là người nào, quên mất người khác là ai…

Khấu Kiệt khẽ hướng về phía Yến Hoài, cười cười: "Tối nay ở chỗ này."

Yến Hoài nhìn tấm bảng hiệu thật to một chút, cũng biết đây là một nơi sang trọng xa xỉ, quả nhiên anh ta là người như vậy – thích được phục vụ hạng sang.

Rõ là, đây không phải là mục tiêu của mình.

Khấu Kiệt bước xuống xe, gọi một cú điện toại, tự mình biết, thế lực của Hoa Long bang ở Macao, là một băng đảng ngầm – thế lực vẫn chưa đủ lớn, nhưng, lực lượng cũng không thể khinh thường.

"A Ý, giải quyết êm đẹp chuyên của cậu rồi nhanh chóng đến Macao đi." Khấu Kiệt cười cười.

"MÌnh còn tưởng rằng cậu ** vài lần, sẽ không nghĩ đến mình nữa, ha ha. . . . . ." Ở đầu dây bên kia, Thương Truy Ý cười sang sảng.

"Nghiêm chỉnh ình một chút, không còn nhiều thời gian!" Khấu Kiệt nghiêm túc hét lên.

Nhất thời Thương Truy Ý cũng nghiêm túc hẳn lên, tính cảnh giác của cậu ta trước nay chưa từng sai. Trước kia, trong đợt huấn luyện dã chiến ở trong quân đội, dựa vào trực giác của Khấu Kiệt mà đợt huấn luyện ấy mới thành công.

"Mình sẽ để người khác giải quyết chuyện này, nay mai cậu có thể nhìn thấy cổ phiếu của tập đoàn Dương thị ở thành phố M bị rớt giá thê thảm." Thương Truy Ý cười nhếch mép, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

"Rất tốt, trừng phạt cô gái kia thật tốt ình, để cho cô ta nằm liệt giường tám đến mười ngày là được. Còn về phía Dương Giới Thừa, cậu khiến cho hắn ta xuống ngựa, xem hắn có phản ứng gì." Khấu Kiệt hài lòng cúp điện thoại.

Còn Thương Truy Ý ở đầu dây bên kia lại vừa gọi điện thoại. . . . . .

"Mới vừa nãy, anh. . . . . ." Thôi đi, chuyện riêng tư của anh ta, vẫn là đừng hỏi, Yến Hoài suy nghĩ trong lòng, lại nuốt ngược lời nói vào trong.

"Không có gì, đi thôi!" Khấu Kiệt đến gần Yến Hoài, còn Yến Hoài lại nhích xa ra, nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ, đi vào trong khách sạn.

Khấu Kiệt hơi sững sờ tại chỗ, nhưng cũng tức tốc theo sau, nơi đây, trực giác của anh mách bảo, nguy hiểm đang cận kề, trái tim của anh, đập loạn như điên, khó mà giải thích được, một loại dự cảm trước trận chiến….

Mở cửa một gian phòng VIP, Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, đôi mắt tĩnh mịch, nói: "Ở bên trong, nhất định phải chú ý an toàn, anh nghĩ, bọn chúng sẽ không buông tha bất kỳ một cơ hội nào để đạt được mục tiêu."

Yến Hoài ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt đầy thâm thúy kia: "Được." Anh ta đang lo lắng ình, cô nhìn thấy được tấm chân tình bên trong đôi mắt ấy. Trước nay cô chưa từng có cảm giác như thế này, Yến Hoài cúi đầu, đi vào, chuẩn bị đóng cửa lại.

Nhưng, Khấu Kiệt liền duỗi tay ra, chặn cửa lại: "Anh ở phía đối diện, không có khóa chặt cửa, nếu có chuyện gì cứ trực tiếp xông thẳng đến tìm anh."

"Tôi không phải là loại tay mơ, anh nên biết bản lĩnh của tôi." Yến Hoài kéo tay anh ra: "Tự bảo vệ mình cho tốt đi."

"Yến Hoài!"

"Bùm", âm thanh không lớn không nhỏ, cửa liền đóng lại. Yến Hoài tựa lưng vào trên cửa, nhưng, ngay sau đó cô lại nhớ đến một vấn đề, đã lâu rồi cô cũng không nhận được tin tức của Triều Trạch.

"Khấu Kiệt." Yến Hoài lập tức mở cửa ra, gọi với theo bóng lưng của Khấu Kiệt, lúc này anh đang mở cửa phòng đối diện.

Khấu Kiệt mừng rỡ trong lòng, lập tức xoay người, vẻ mặt tươi cười: "Nói đi."

"Triều Trạch đang ở đâu?" Yến Hoài thử hỏi.

Nghe thấy thế, Khấu Kiệt có cảm giác như mình vừa rơi thẳng xuống địa ngục, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

"Không biết!" Khấu Kiệt lạnh giọng, xoay người, mở cửa, rút chìa khóa, sau vẫn quay đầu lại, nói: "Tên đó không phải là người tốt, cách xa hắn ra một chút."

"Anh ta đã cứu tôi." Yến Hoài không chút nghĩ ngợi, nói thẳng ra.

"Anh sẽ trả giúp em, không cần em phải trả." Khấu Kiệt khẽ nhíu mày: "Từ nay về sau, anh sẽ bảo vệ em." Thì ra là chuyện này, nhưng tại sao lại phát sinh ra chuyện như vậy? Rốt cuộc bên trong còn có chuyện gì mà mình không biết?

"Tôi nghĩ rằng tôi thương anh ta." Yến Hoài nói ra một câu.

"Anh dám cam đoan, tên đó chỉ còn là quá khứ, anh mới là hiện tại và tương lai của em." Khấu Kiệt không vui trong lòng, trực tiếp kéo Yến Hoài sang, hung hăng hôn xuống.

Đáng ghét, nhất định phải trừng phạt cô ấy nhiều vào! Ai bảo suốt ngày cứ nghĩ đến tên đàn ông thối tha đó!

~Hết Chương 33~

34. Chương 35: Ở Lại Chứng Minh Em Yêu Anh

Dựa vào độ cao của con dao gác trên cổ, Khấu Kiệt phán đoán, người này cao chừng 1m68, mà anh lại cao 1m9, vậy, người này, hẳn là….

"Yến Hoài? Là em ư?" Khấu Kiệt hạ thấp giọng, trong lòng trở nên kích động, trực giác của cô ấy so với mình còn cao hơn.

"Là anh?" Yến Hoài cũng nhỏ giọng: "Không sợ chết? Tới nơi này làm gì!"

"Bảo vệ em." Khấu Kiệt nói ra không chút suy nghĩ.

"Dựa vào anh?" Yến Hoài quan sát người đàn ông này từ trên xuống dưới một phen, ngoại trừ chiều cao, dường như những phương diện khác anh ta chẳng thể sánh nổi mình! Còn bị mình kề dao vào cổ!

Yến Hoài lấy dao về: "Nếu muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho anh!" Giọng nói kia lạnh lùng, dường như hoàn toàn thay đổi thành một con người khác.

Nhưng, Khấu Kiệt không hề quan tâm đến chuyện này, vốn dĩ anh biết tính cách của cô đôi khi trở nên lạnh lùng, thỉnh thoảng lại thay đổi thành một con người khác.

Lúc này Khấu Kiệt liền kéo cô qua một bên: "Nghe này, nếu như không thể ở lại đây, em hãy nhớ bò xuống từ cửa sổ, anh hỗ trợ cho em."

"Anh nên biết, tôi xuất thân là bộ đội đặc chủng! Những chuyện này, anh tự lo ình trước đi!" Yến Hoài nhìn anh với vẻ khinh thường, anh ta thật sự xem mình là bông hoa trong nhà kính, không thể chịu đựng nổi mưa to gió lớn sao?

"Anh chỉ quan tâm đến việc em có bị thương hay không, mà không phải để ý đến em xuất thân từ đâu." Khấu Kiệt hơi nhép miệng, nhỏ giọng nói, nghe qua có chút tức giận, nhưng lại chứa đựng sự lo lắng và yêu thương.

Yến Hoài có hơi đỏ mặt, quay đầu sang hướng khác. Trong lòng thầm nói 'ngàn vạn lần không thể để anh ta nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của mình.'

Không ngờ rằng, ánh mắt của Khấu Kiệt so với người bình thường còn sáng hơn nhiều, đã sớm thu hết vẻ mặt thẹn thùng ấy của cô vào đáy mắt, chiếu vào hết trong tâm trí rồi.

Nhưng, Khấu Kiệt chỉ hơi cười cười, không nói gì, tâm tình cũng trở nên cực kỳ tốt.

Tuy rằng, có thể còn có những trận chiến đẫm máu đang chờ đợi ở phía trước, điều này đã nằm trong dự cảm của Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt khẽ giật giật cơ thể, tránh người qua trước mặt Yến Hoài.

Hai người đều không chuyển động.

Mà vào ngay lúc này, khóa cửa kia nhẹ nhàng xoay chuyển, mở ra.

Ước chừng có khoảng bảy tám tên đàn ông mặc áo đen, hành động cực kỳ nhanh chóng, hướng về phía giường ngủ của Yến Hoài.

Lập tức, bắn loạn xạ vào tấm chăn của cô.

Đó là súng cách âm, được trang bị ống hãm thanh

Nhưng, ngay sau đó những người này liền phát hiện ra điểm không ổn. Lập tức xoay người, nhưng, Yến Hoài và Khấu Kiệt đã phóng ra.

Tựa như sấm chớp, không biết từ khi nào, Yến Hoài đã rút thanh dao ra, hướng về những điểm trí mạng của bọn người đó.

Trong khi đó, một người đàn ông khác đã hướng về phía Yến Hoài, nổ súng.

Yến Hoài lập tức nghiêng người qua, phóng con dao găm đi, ghim chặt vào cánh tay của người đàn ông.

"A!" Người đàn ông thét lên một tiếng thê thảm, khiến những tên đồng bọn còn lại cũng nhất thời sợ hãi, nhưng, cậy vào trong tay mình có súng, bọn chúng lại bắt đầu lao lên chém giết.

Khấu Kiệt hơi lùi về phía sau, tựa vào lưng của Yến Hoài. Lưng là nơi dễ dàng bị đả kích nhiều nhất, bây giờ lưng đối lưng, chứng tỏ hai người này cực kỳ tin tưởng lẫn nhau.

"Mục tiêu của bọn chúng là em, nhất thiết phải cẩn thận!" Khấu Kiệt nhỏ giọng nói, âm lượng kia chỉ có Yến Hoài mới có thể nghe được.

Yến Hoài không nói lời nào, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước, nghĩ xem phải ra ngoài bằng cách nào, có thật sự muốn giết chết những người này? Nhưng, nếu bây giờ giết chúng ở đây, thế thì làm sao lưu lại ở Macao này được?

Đưa ánh mắt về phía ban công, nơi đó, là con đường duy nhất có thể trốn thoát?

Không cần phải suy nghĩ sâu xa, những người kia đã lia súng về hai bóng dáng mờ ảo trong bóng tối phía bên này.

Khấu Kiệt kéo Yến Hoài đến gần cửa sổ, tựa vào trên tường.

"Anh giải quyết bọn chúng, em rời khỏi đây trước đi, chờ một lát nữa anh sẽ đuổi kịp em." Khấu Kiệt nói xong, không biết từ lúc nào trong tay anh lại xuất hiện một con dao găm quân đội, không ngừng kéo dài ra, dài ra.

Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt một chút, anh ta đột nhiên xuất hiện ở đây, khiến trái tim Yến Hoài đập rộn cả lên.

"Hắc hắc, không nỡ rời khỏi anh sao? Muốn ở lại cùng với anh?" Khấu Kiệt cười cười, tặng cô một nụ cười sáng rỡ: "Yêu anh thì ở lại đây với anh đi! Ở lại đi, chứng minh là em yêu anh."

"Anh đi chết đi! Ai thèm thích anh! Con khỉ!" Yến Hoài trừng mắt nhìn anh, làm sao mà đến tận giờ phút này anh ta vẫn chưa chịu tiếp thu. Yến Hoài với mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Anh nhanh chóng đuổi theo sau đi!" Nói xong, lập tức leo lên cửa sổ, nhảy xuống bên dưới, chậm rãi bò xuống…..

Khấu Kiệt thở phào nhẹ nhõm, chìa một bàn tay khác ra ngoài, nhìn nhìn một chút.

Trên những ngón tay kia, dính đầy máu tươi.

Bàn tay của Khấu Kiệt sờ sờ lên vết thương trên bụng, nhìn lại lần nữa, nhíu nhíu mày, xoa xoa vết máu lên tấm ga giường.

Trong cơn náo loạn ban nãy, có một viên đạn đã bay thẳng về phía Yến Hoài, là anh đã kéo cô đến gần cửa sổ, hứng trọn viên đạn kia cho cô.

"Hắc hắc, cũng may, cô ấy đã rời khỏi." Khấu Kiệt cười thầm trong lòng: "Cô bé này, không dùng chiêu khích tướng thì sẽ không chịu nghe lời." Cười ngây ngô hai giây, ngay sau đó, tròng mắt đen kia lập tức trở nên sâu thẳm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào những người đang ở phía trước.

Bọn chúng đang đến gần.

Mình không có súng lục, nhất định sẽ bị bọn chúng giết chết!

Chết tiệt! Khấu Kiệt mắng lên một tiếng, nhảy qua cửa cổ.

"Bang bang bang. . . . . ." Lại thêm một trận bắn loạn xạ.

Thân hình của Khấu Kiệt tựa như một con chim Phi Yến, rơi thẳng xuống bên dưới!

~Hết Chương 35~

35. Chương 36: Cứu Anh Ấy, Không Thì Anh Chết Đi!

Đây là lần đầu tiên mình làm một kẻ đào ngũ….Khấu Kiệt nhắm mắt lại, thở dài trong lòng, đúng là một vết nhơ!

Chớp đúng thời cơ, lập tức tựa vào trên ban công lầu bảy, sau đó nhờ sự giúp sức của con dao găm, từng bước từng bước một bò xuống bên dưới.

Vết thương vẫn còn đang chảy máu. . . . . .

Lúc này Yến Hoài đã lái xe đến trước cửa khách sạn, nhưng, lại hoảng hồn khi nhìn thấy Khấu Kiệt có hơi lảo đảo đi về phía bên này….

"Khấu Kiệt!" Yến Hoài hoảng sợ, lập tức lái xe đến.

Vội vàng nhảy xuống xe, đỡ lấy Khấu Kiệt.

"Anh làm sao vậy?" Yến Hoài đỡ lấy tay anh, lúc này cơ thể của Khấu Kiệt đã gần như tựa hết vào người Yến Hoài.

"Đi mau, nơi này không an toàn!" Khấu Kiệt nhíu mày, đưa tay bịn kít miệng vết thương.

Gương mặt Yến Hoài có chút gấp gáp và lo lắng. Nhìn mặt mũi của Khấu Kiệt, quan sát anh từ trên xuống dưới một lần, liền thấy anh đang che bụng.

Bàn tay, có hơi run rẩy thò sang.

Nhưng, Khấu Kiệt đã nhanh chóng tóm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: "Bây giờ đi nhanh lên!" Giọng điệu cương quyết, lý trí. Anh không muốn để cô biết mình bị thương nặng thế nào, sợ rằng cô sẽ lo lắng.

Yến Hoài sững sờ, lập tức đỡ Khấu Kiệt đến bên xe.

Lúc này, Yến Hoài đã ngồi vào ghế lái.

"Anh sao rồi?" Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt đang ngồi bên cạnh, bàn tay đang nắm vô lăng cũng có chút run rẩy. Mới vừa rồi cô nhìn thấy trên chuôi dao của anh dính đầy máu tươi.

"Đi đến bệnh viện nhân dân Đệ Nhất." Khấu Kiệt khẽ nói một câu. Sẽ không sợ những người này mò đến! Hơn nữa, còn có thể gặp được người anh em!

"Ừm!" Yến Hoài đáp một tiếng, lập tức nhấn mạnh vào chân ga.

Khi nhìn thấy anh đang nhắm chặt hai mắt, đưa tay che bụng, lòng của Yến Hoài lại dâng lên cảm giác đau đớn.

Cuối cùng cũng có một ngày cô nếm trải được cảm giác đau lòng, cảm giác ấy, thật sự không dễ chịu.

Suy ngẫm, trận náo loạn ban nãy, có một viên đạn trí mạng, vốn dĩ nó nên thuộc về mình…..

Còn nữa, nụ cười kia, lúc anh nhường lấy cho cô con đường thoát thân trước…..

Yến Hoài nuốt xuống nỗi cay đắng trong lòng, chỉ muốn lái xe thật nhanh đến bệnh viên nhân dân kia.

"Nhanh nhanh lên!" Yến Hoài vừa xuống xe, đỡ lấy Khấu Kiệt đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê, hét lên với những người làm trong bệnh viện.

Nhạc Không Thượng đang vội vã chuẩn bị tan tầm, khi vừa trông thấy hai người này, nhìn quần áo của người đang ông kia rất quen thuộc, lập tức chạy tới.

Khi nhìn thấy Khấu Kiệt thì Nhạc Không Thượng lại càng trở nên kích động, thật sự là cậu ta! Làm sao đến Macao này mà cũng không nói với mình một tiếng!

Trong lòng có oán giận, nhưng, ngay sau đó liền phát hiện Khấu Kiệt đã bị thương nặng.

"Mau đem đến bên này, không còn thời gian nữa!" Nhạc Không Thượng hô to với Yến Hoài, người phụ nữ bên cạnh cậu ta, dĩ nhiên có thể tin tưởng. Dựa vào tính tình của thằng bạn này, cả mười kiếp cũng sẽ không nắm tay phụ nữ, nhưng bây giờ lại có một cô gái xinh đẹp như vậy ở bên cạnh cậu ta, hắc hắc, xem như tên tiểu tử này may mắn! Đáng tiếc, bây giờ lại bị thương nặng!

"Anh là?" Yến Hoài cảnh giác nhìn anh, quan sát trên dưới, lạnh lùng thốt lên. Nếu như là người không đứng đắn, dao găm của cô sẽ không có nửa tia lưu tình.

Lúc này Nhạc Không Thượng đang khoác áo blouse trắng chỉnh tề, dáng vẻ hào hoa phong nhã, chỉ là, chòm râu trên mặt lại rất không tương xứng với số tuổi chỉ tầm hai mươi mấy của anh ta – dường như nửa tháng rồi chưa cạo, một chỏm to, rất loạn, tựa như một tên bã rượu, nhưng lại không che giấu được tinh thần hăng hái.

"Anh em tốt." Nhạc Không Thượng nhếch môi cười cười, chòm râu bên trên hơi giật giật: "Mắt nhìn của cậu ta không tệ, cô rất đẹp."

"Làm trò!" Yến Hoài hung hăng trợn mắt liếc anh ta một cái: "Không cứu được anh ấy, tôi muốn anh chết theo!"

"Éc. . . . . ." Nhạc Không Thượng nhất thời sửng sốt, giọng điệu của cô gái này, so với Khấu Kiệt còn dữ dội hơn. Nhưng, hình như cô gái này không biết mình là người như thế nào, được.

Suốt cả đêm.

Yến Hoài canh giữ ở bên giường Khấu Kiệt suốt một đêm.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng hắt vào trên tấm cửa sổ, len lén soi vào hai người ở bên trong, sưởi ấm.

Lúc này vết thương trên bụng của Khấu Kiệt đã được xử lý xong, mà Nhạc Không Thượng kia, quả là một người dị thường, chẳng mấy chốc đã bịt kín được miệng vết thương của anh.

Yến Hoài muốn đến cảm ơn anh ta, nhưng, không biết người kia đã chạy đi đâu, hỏi mới biết, bởi vì Nhạc Không Thượng này y thuật biến thái, tính tình cổ quái, thích đi lại tự do. Đến khám tại bệnh viện, phải làm hẹn trước chừng mười ngày mới có thể gặp mặt anh ta, hơn nữa, thời gian không xác định, có lúc ba giờ sáng đánh thức bệnh nhân dậy để làm giải phẫu, đôi khi, đương lúc bệnh nhân đang dùng bữa lúc mười hai giờ trưa, lại gọi đi kiểm tra trị liệu. . . . . Lần này gặp được anh ta, phải nói là ngẫu nhiên.

Khấu Kiệt chậm rãi mở to hai mắt, cuối cùng cũng nhìn thấy nơi này, quen thuộc, ấm áp.

Anh biết, Nhạc Không Thượng đã tới, bằng không, mình không thể tỉnh lại sớm như vậy.

Chỉ có Nhạc Không Thượng mới có thể làm được điều này, giúp anh bình phục trước thời hạn.

Giật giật hàng lông mi thật dài, đưa ánh mắt nhìn về những phương hướng khác, tìm kiếm bóng dáng thân thuộc.

Cuối cùng cũng nhìn thấy Yến Hoài đang gục đầu ngủ ở bên giường.

Khấu Kiệt khẽ cười, chỉ sợ đánh thức cô.

Kìm lòng không đậu, đưa tay sờ lên mái tóc của Yến Hoài, mái tóc đen dài buông xõa trên giường, cực kỳ diễm lệ.

Nhẹ nhàng xoa nắn, cảm giác mát dịu truyền thẳng vào thần kinh, rất hài lòng. Khấu Kiệt nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, từ từ hưởng thụ loại cảm giác này.

"Dường như cảm giác rất tốt?"

"Đúng. Rất nhẵn mịn, cảm giác thật tuyệt."

"Không buông tay được?"

"Đúng, quá tuyệt. . . . . Éc. . . . . ." Khấu Kiệt sợ hết hồn, lập tức thả tóc của Yến Hoài ra.

"Hắc hắc, anh. . . . . ." Khấu Kiệt cười nịnh nọt, nhìn Yến Hoài, lúc này cô cũng trừng mắt nhìn anh, không nói lời nào. Đáng chết, ban nãy say sưa quá, một hỏi một đáp! Mình thật sự là không biết chữ "chết" viết như thế nào!

~Hết Chương 36~

36. Chương 37: Tam Đại Cuồng Long Tề Tựu

Lúc này, Nhạc Không Thượng cũng vừa đi tới cửa.

Cứu tinh, vị cứu tinh! Trong lòng Khấu Kiệt chỉ thốt lên được câu này. Vội vội vàng vàng hướng về phía Nhạc Không Thượng, nói: "Hòa thượng, sống rất tốt đấy chứ!"

"Giặc cỏ chưa chết, hòa thượng cũng phải còn sống, ha ha!" Nhạc Không Thượng bổ nhào về phía Khấu Kiệt, dùng sức vỗ vỗ lên bả vai của anh.

Hòa thượng, giặc cỏ. . . . . Yến Hoài không nhịn được cười: "Tên của các anh cũng không tệ, một là hòa thượng, một là giặc cỏ!"

Trong giây lát, sắc mặt của Khấu Kiệt liền xanh mét như tàu lá, khóe miệng không ngừng co quắp, không ngờ, biệt danh hồi bé của mình khi được nói ra từ miệng của cô ấy lại mang một sắc thái hoàn toàn khác.

Mà Nhạc Không Thượng cũng cười lên ha hả: "Chị dâu nói không sai, cậu ta là anh hùng giặc cỏ Lâm Xung, còn tôi là sư phá giới Lỗ Trí Thâm đấy!" (QA: Đại khái đây là hai nhân vật khá nổi tiếng trong lịch sự Trung Quốc)

Chị dâu?

Yến Hoài nhất thời đỏ mặt, vội vàng nói: "Không phải vậy, tôi không phải là vợ anh ta!"

"Từ nay về sau là vậy!" Khấu Kiệt lập tức cướp lời: "Tên tiểu tử hòa thượng này nói hay lắm, bà xã, bao giờ thì chúng ta kết hôn?"

". . . . . Không đứng đắn chút nào!" Yến Hoài ậm ừ một hồi lâu mới nói ra được câu này, trừng mắt nhìn anh, toan vung móng vuốt của mình sang, nhưng, nhìn thấy Nhạc Không Thượng vẫn còn ở đây, cô mới đè xuống cơn kích động trong lòng, xoay người đi ra ngoài: "Tôi đi lấy chút nước."

Nhạc Không Thượng nhìn theo bóng lưng của Yến Hoài, vội vã tiến đến gần: "Cậu không muốn sống nữa sao? Vết thương sâu như vậy, viên đạn cũng phát tán ra rồi!"

"Không phải còn có hòa thượng cuồng y thuật này ở đây sao?" Khấu Kiệt cười cười: "Mình sợ cái gì!"

"Rõ là, cậu thật sự không nghiêm chỉnh chút nào!" Nhạc Không Thượng lắc đầu một cái, nhưng, ngay sau đó lại nói: "Đúng rồi, A Ý đã tới. Hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì."

"Mở TV lên cho tớ." Khấu Kiệt khẽ mở miệng, nhíu mày.

Nhạc Không Thượng đi tới, mở lên.

Một tin nóng vừa được phát.

"Theo báo cáo, tập đoàn Dương thị, một trong hai trùm thương mại hàng đầu. Sau đợt kiểm tra chất lượng, trong thực phẩm bị phát hiện có chất gây ung thư với nồng độ cao. Hiện tại, người sáng lập của tập đoàn Dương thị, Dương Giới Thừa đã bị cảnh sát triệu tập điều tra. Song song đó, cổ phiếu của tập đoàn Dương thị cũng tụt dốc nhanh chóng, mà trùm thương mại còn lại, tập đoàn Khấu thị đã vượt lên vị trí thứ nhất nhanh một cách chóng mặt. Phần tin sau sẽ dẫn chúng ta đến cuộc phỏng vấn với Dương Giới Thừa tiên sinh, để xem ngài ấy sẽ giải thích như thế nào."

“Dương tiên sinh, đối với việc lần này thực phẩm trong công ty của ngài có chứa nồng độ chất gây ung thư cao, ngài có ý kiến gì không?”

Lúc này Dương Giới Thừa chỉ mỉm cười, hướng về phía ống kính, nói: “Tập đoàn Dương thị sẽ không bỏ qua lần này, nhất định sẽ tóm được thủ phạm đứng sau, để hắn gánh chịu trách nhiệm pháp lý.”

Nhạc Không Thượng tắt TV đi: “Là cậu làm hay sao?”

“Chỉ cảnh cáo nho nhỏ thôi, hắc hắc.” Khấu Kiệt giật giật môi: “Nhưng lần này, mình muốn biết, là ai dám nhổ lông trên miệng cọp.”

“Đợi lát nữa A Ý đến…” Nhạc Không Thượng còn chưa nói hết, ngoài cửa đã có người tiếp lời: “Mình tới đây!” Thương Truy Ý diện một cây đồ trắng, áo trắng, quần trắng, sải bước đi vào.

“Hình dạng của Diêm Vương thế nào? Có đẹp trai bằng tớ không?” Thương Truy Ý vừa đi vào, đã mở miệng hỏi Khấu Kiệt ngay.

Khấu Kiệt chìa một tay ra, cuộn thành nắm đấm: “Đẹp trai bằng cậu, nhưng thua mình! Ha ha ha!”

Gương mặt của Thương Truy Ý hiện lên đầy vạch đen, cũng biết cậu ta chỉ thích tổn hại người khác.

Mà ngay lúc này đây, Yến Hoài cũng đi vào, vừa nhìn thấy ba người đàn ông đẹp trai ấy, liền ngẩn người.

Siêu đẹp trai tụ hội?

“Trước kia bọn anh là Tam đại cuồng long trong Tứ đại cuồng long của quân khu Hoa Long, bây giờ đã tề tựu cả rồi.” Khấu Kiệt khẽ nhép miệng.

Thương Truy Ý rút quả đấm lại, ngồi xuống chiếc ghế cạnh mép giường.

“Người còn lại là?” Yến Hoài có vẻ hiếu kỳ.

“Không phải em cũng biết ư, cậu ta đang ở thành phố M. Bất quá, ở thành phố M, hình như em là lão đại?” Khấu Kiệt nheo mắt lại.

Yến Hoài ngây ngẩn trong lòng, gương mặt có chút khẩn trương, sợ rằng anh ta đã biết mình là người trong giới hắc đạo, bây giờ anh ta có ý gì?

Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng đều nhìn cô.

“Lăn lộn sương gió, hắc hắc, một cô gái có thể trở thành một vị thị trưởng được người người kính trọng, rất không dễ dàng!” Khấu Kiệt cười cười, nét mặt hiện rõ vẻ nghiêm túc.

“Cám ơn!” Yến Hoài đè xuống cảm giác khẩn trương trong lòng. Không có việc gì cả, vẫn chưa phát hiện ra thân phận khác của mình, cô tự nhủ thầm.

“Hắc hắc, Tứ đại cuồng long?” Nhạc Không Thượng nhìn Khấu Kiệt một chút: “Bộ dạng của cậu bây giờ là sống dở chết dở, đoán chừng ông nội mà nhìn thấy, sẽ đem cậu vào quân khu cấm túc, luyện tập chừng mấy tháng đến nửa năm rồi mới lôi ra!”

“Đi.” Khấu Kiệt hét lên một tiếng.

Ngay lúc này, Thương Truy Ý cũng nói: “Hình như có người đã đồng ý đến quân khu thăm ông nội?” Nói xong, còn liếc mắt đưa tình nhìn Khấu Kiệt, thò một bàn tay vào bên dưới ga giường của anh.

“Cút!” Gương mặt của Khấu Kiệt có hơi , lập tức chụp lấy bàn tay của Thương Truy Ý: “Đừng đùa thế này, bạn gái của mình đang nhìn! Cút sang một bên!”

“Điên rồi!” Yến Hoài bĩu môi: “Các anh tiếp tục điên khùng đi!”

“Đúng rồi, Yến Hoài, em mua giúp anh mấy bình rượu?” Khấu Kiệt hướng về phía Yến Hoài cười cười, để lộ ra hàm răng trắng tinh: “Để ba anh em tốt bọn anh họp mặt một chút.”

“Ừm.” Lần này Yến Hoài lại thuận theo ý của anh.

Dẫu sao thì ba anh em bọn họ hình như cũng không dễ dàng gặp được nhau, vào lúc này có thể tâm sự một chút cũng là chuyện tốt. Mà cô có mặt ở đó cũng không biết ăn nói thế nào, huống chi, Khấu Kiệt đã cứu cô, thuận theo ý của anh ta một lần cũng được.

Thương Truy Ý nhìn Yến Hoài rời khỏi, lập tức bước ra, đóng cửa lại. Ba người nhanh chóng tụm lại một chỗ.

Bầu không khí trở nên nặng nề, nghiêm túc hẳn lên.

Khấu Kiệt ngồi trên giường, ra dấu tay, bằng những động tác ấy, bọn họ bắt đầu trao đổi tin tức với nhau như thời vẫn còn ở trong quân đội, cả ba người phối hợp ăn ý, phơi bày ra kẻ đang đứng phía sau.

Lúc này, Yến Hoài đã đi đến hành lang, nhìn qua cửa sổ, vừa vặn nhìn thấy ba người bọn họ đang khoa tay múa chân làm gì đó. Cách ra dấu tay ấy, mặc dù cô không hiểu lắm, nhưng, nhất định là có chuyện quan trọng.

"Ken két." Yến Hoài mở cửa ra, bước vào.

Mà lúc này, ba người đàn ông lại đang vui vẻ cười to.

Yến Hoài lắc đầu một cái, để mấy bình rượu xuống.

Nói với Khấu Kiệt: "Để ý đến vết thương của anh một chút, uống rượu không biết có sao không?" Dứt lời, lại chuyển tầm mắt về phía Nhạc Không Thượng, anh ta là bác sỹ, nghe theo anh ta.

"Không có việc gì, mình muốn cậu chết mà!" Nhạc Không Thượng cười sang sảng.

"Con khỉ!" Khấu Kiệt lập tức nhìn anh chằm chằm: "Hòa thượng, cậu đã từng nói, đi tìm ni cô, hắc hắc, đừng quên!"

Ni cô. Yến Hoài cười trộm, nhưng, ngay sau đó liền nói: "Các anh. . . . . ." Còn chưa nói hết lời, điện thoại của Yến Hoài chợt vang lên!

Trái tim của Khấu Kiệt bỗng nhiên nhảy lên kịch liệt, đó là ai? Nhưng, ngay sau đó lại đè xuống.

Yến Hoài dừng lại, lấy điện thoại di động ra, nhìn tên người gọi một chút, nhíu mày, ngẩng đầu lên, sắc mặt có hơi kỳ lạ, nói: "Xin lỗi, tôi không tiếp chuyện với các anh được, các anh cứ tiếp tục tán gẫu." Nói xong, lập tức đi nhanh ra ngoài.

~Hết Chương 37~

37. Chương 38: Đừng Cự Tuyệt Tình Yêu Của Anh Nữa

Editor: QUỳnh Anh

"Đi, nhìn xem cô ấy đang nói chuyện với ai!" Khấu Kiệt đè thấp giọng, nói.

Khi đàn ông ghen, quả nhiên không hề đơn giản, nhất là người đàn ông Khấu Kiệt này.

Thương Truy Ý ngoan ngoãn nghe theo, coi như là đi tra xét người khác, công việc từ trước đến nay của anh chính là như vậy. Khấu Kiệt có tài hùng biện, anh ra tay hành động, Nhạc Không Thượng lo việc chữa trị vết thương, còn có một tên cuồng long khác dọn dẹp tàn cuộc. Bốn người bọn họ luôn luôn phối hợp ăn ý như vậy.

Khấu Kiệt thăm dò cơ thể của mình một chút, sau lại nhìn chằm chằm về hướng Yến Hoài vừa biến mất.

Thương Truy Ý lén lút theo sau, tránh né mấy người nhà bệnh nhân đếm thăm nuôi, vội vàng lách người đi lên.

Nơi khúc quanh, vừa nghe thấy tiếng nói nhỏ nhẹ của Yến Hoài, muốn tiến đến gần để nghe rõ hơn một chút, nhưng, Yến Hoài đã cúp điện thoại.

Ngay tức khắc, Yến Hoài vừa quay đầu lại, liền đâm sầm phải Thương Truy Ý.

". . . . . ." Yến Hoài vừa muốn mắng người, nhưng lại nhìn thấy Thương Truy Ý đứng ngay trước mặt mình, cô chẳng thể làm gì khác hơn là bĩu môi: "Thế nào?" Ra sức đè nén cơn tức tối vừa nãy, nhưng, Thương Truy Ý cũng rất dễ dàng phát hiện ra điểm bất đồng trong con người cô…

Tuy nhiên, Thương Truy Ý cũng không có ý định vạch trần, ngược lại chỉ nhếch môi cười cười: "Thấy cô đi lâu như vậy vẫn chưa trở lại, theo lệnh của A Kiệt đi tìm cô thử một phen. Hắc hắc!" Thương Truy Ý gắng làm giọng nói của mình trở nên thoải mái hơn một chút; đáng chết, vừa nãy, lúc cô ấy đụng phải lồng ngực của mình, mềm lòng – mình tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra. Mình là người trong thiên hạ, làm sao có thể bị trói buộc trong tay một cô gái?! Tuyệt đối không được!

"Ừm." Yến Hoài khẽ nói một tiếng, đi một mạch về phía phòng bệnh, cô quyết định, nếu như tình trạng của Khấu Kiệt không có gì đáng ngại, vậy thì tối nay cô nhất định phải đến nơi đã giao hẹn, chết tiệt, làm sao anh ta lại bị những người đó bắt giữ?

Khấu Kiệt, anh từng nói anh sẽ giúp tôi trả cái ơn cứu mạng này, anh trả làm sao?

Yến Hoài hất suy nghĩ ấy ra khỏi đầu mình, xoay người tiến vào bên trong phòng bệnh.

Thương Truy Ý đuổi theo ở phía sau, nhìn bóng lưng ấy, có cảm giác như cô phải gánh chịu một trọng trách quá nặng nề, ẩn chứa một điều gì đó sâu xa. Rốt cuộc cô ấy đã nói gì trong điện thoại, mình không biết, đường đường là một đệ nhất cao thủ điều tra của quân khu mà lại để thua trong tay cô gái này, truyền ra ngoài, mặt mũi của mình còn để vào đâu?

Thương Truy Ý hít thở sâu một hơi, cất bước đi vào, vừa lúc Khấu Kiệt đưa ánh mắt về phía Thương Truy Ý đang đứng ngay sau lưng Yến Hoài.

Thương Truy Ý nhẹ nhàng lắc đầu, bày tỏ không thu hoạch được gì.

Khấu Kiệt khẽ thở dài một cái, bất luận là chuyện gì, nhất định sẽ có một ngày bị phơi bày, mình thật sự rất muốn biết, rốt cuộc cô gái này đang muốn làm gì! Trời đánh, tại sao có thể đày dọa mình như vậy!

"Anh có khỏe không?" Yến Hoài đến gần, tiện tay bóc một quả quýt.

"Không khỏe, bởi vì, em muốn rời bỏ anh phải không?" Khấu Kiệt bĩu môi, bày tỏ sự bất mãn của mình.

Nhạc Không Thượng và Thương Truy Ý nhìn dáng vẻ của cả hai người, bản thân bọn họ cũng hiểu rằng Khấu Kiệt đang muốn bắt cô gái này lại, hoàn thành tâm nguyện của ông nội. Huống chi, xem chừng Khấu Kiệt cũng rất thích cô ấy, liền vội vã nói 'mình còn có chuyện phải làm,' 'hình như mình còn chưa khóa xe', đi đây.

Khấu Kiệt cười cười trong lòng, hắc hắc, hai tên tiểu tử này rốt cuộc cũng thông suốt, không đến phá hư chuyện tốt của mình.

Yến Hoài nghe lời nói của anh, sửng sốt mất mấy giây, nhưng, ngay sau đó liền nói: "Tôi…tôi cũng không muốn rời đi….." Nói xong, ngay cả bản thân cô cũng kinh ngạc! Mình, đang đáp lại tình cảm của anh ấy sao? Mình đối với anh ấy có….tình yêu?

Che miệng mình lại, quay mặt sang hướng khác, Yến Hoài vội vàng nhét miếng quýt vào trong miệng.

Lúc này Khấu Kiệt lại cười lên ha hả: "Yến Hoài, em thật là đáng yêu!"

Bấy giờ gương mặt của Yến Hoài đỏ bừng , miếng quýt bị nghẹn ngay cổ, nhất thời ho khan mấy tiếng.

Khấu Kiệt không để ý đến cơn đau trên bụng, lật người đi xuống, muốn giúp Yến Hoai một tay, nhưng liền 'bộp' một tiếng ngồi phịch xuống đất.

"A!" Khấu Kiệt kêu rên đau đớn.

Đứng ở ngoài cửa sổ, nghe thấy Khấu Kiệt kêu lên thảm thiết, Thương Truy Ý muốn xông vào ngay tức khắc, nhưng lại bị Nhạc Không Thượng kéo về, khẽ lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Không có việc gì."

Thương Truy Ý nghe thấy câu này, nhếch môi cười cười: "Tên tiểu tử này. . . . . Chúng ta đi!"

"Ừ." Nhạc Không Thượng khoác vai Thương Truy Ý, đi ra ngoài.

Thương Truy Ý liếc mắt về phía cửa sổ, nhìn một lần cuối cùng.

Trong phòng bệnh.

"Anh làm sao vậy?" Yến Hoài lập tức đặt quả quýt xuống, cúi người đỡ lấy Khấu Kiệt.

"Vết thương đau. . . . . ." Khấu Kiệt há miệng: "Em yêu, cẩn thận một chút." Nói xong, còn nhân cơ hội này, vùi mặt vào mái tóc tràn ngập hương thơm của cô, hít lấy tư vị tuyệt vời.

Yến Hoài cũng không phát hiện ra điểm này, mà chỉ chậm rãi nâng anh lên, dìu đến bên giường: "Anh đừng hoạt động mạnh như vậy, vết thương bị nứt ra sẽ không tốt!" Miệng thì trách cứ, nhưng cũng mơ hồ mang theo chút lo lắng.

"Anh nhìn thấy em bị nghẹn, cho nên muốn giúp em." Khấu Kiệt nhìn cô với vẻ đáng thương.

"Đã tốt hơn." Yến Hoài cười cười, để lộ ra hàm răng đều tăm tắp: "Chỉ là chút nước mà thôi, chưa đến nỗi sặc đâu, anh không cần như thế." Càng nói âm lượng càng nhỏ dần…

Khấu Kiệt chậm rãi sờ lên bàn tay nhỏ bé của cô, nắm chặt trong tay mình, hai mắt nhìn thẳng vào cô.

Yến Hoài có ý cự tuyệt, nhưng, lại bị Khấu Kiệt gắt gao giữ chặt: "Em cũng không có thích Triều Trạch, đối với tên đó, em chỉ có lòng biết ơn mà thôi, đừng cự tuyệt tình cảm của anh nữa! Hãy để anh yêu em một lần được không?"

. . . . . .

Yến Hoài trầm lặng, nhưng, cũng không nghĩ đến việc rút tay ra nữa, mà chỉ để mặc cho Khấu Kiệt lôi kéo.

Mình, thật sự yêu anh ấy? Cảm giác động lòng, đối với Khấu Kiệt là……có! Chỉ là, bản thân cô không có can đảm đối mặt! Sợ anh phát hiện ra thân phận khác của mình, đến lúc ấy có còn trước sau như một hay không? Nghĩ tới đây, Yến Hoài lập tức rút tay về, quay lưng đi, toan rời khỏi.

Nhưng, Khấu Kiệt đã nhanh chóng nhảy bật lên, bàn tay to lớn kia lại siết chặt lấy tay cô lần nữa, trực tiếp kéo cô vào trong lồng ngực của mình.

~Hết Chương 38~

38. Chương 39: Sòng Bạc Giải Trí Ngầm (1)

Editor: Quỳnh Anh

"Bất luận em là ai, anh vẫn yêu em!" Khấu Kiệt lập tức nói ra câu này, một cánh tay khác đưa ra, ấn chặt đầu cô về phía mình, để cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Dũng cảm đối mặt với tình cảm của em, được không?"

Ánh mắt của anh thật đẹp, tựa như bầu trời đầy sao, trong suốt, đen láy. Bên trong đôi mắt ấy, chỉ có bóng dáng của của riêng mình, chỉ có mình.

[Tôi có thể cảm nhận được từng nhịp thở của anh, nhịp tim mạnh mẽ kia không ngừng vang vọng bên tai, lòng của tôi, cũng đồng thời chuyển động. Tôi không biết, mình có nên yêu anh hay không, thân phận của tôi, anh ấy có thể chấp nhận nổi không, tôi không biết, …Khấu Kiệt, anh ấy đã nói, bất luận tôi là ai, vẫn sẽ yêu tôi, có thật không? Anh ấy bảo tôi hãy dũng cảm đối mặt với tình cảm của mình, rốt cuộc em có thật sự yêu anh hay là còn điều gì khác? Em nên đối mặt như thế nào?]

Yến Hoài ngẩn người, cuối cùng, khó khăn nói ra một câu: "Được. . . . . ."

Khấu Kiệt vui sướng ôm chặt lấy cô vào lồng ngực của mình, mà Yến Hoài cũng không cự tuyệt….Sự chống đối và nỗi ám ảnh dai dẳng bấy lâu nay dần dần biến mất, thay vào đó là cảm giác thoải mái và thỏa mãn khó mà diễn đạt bằng lời.

"Bảo bối, chúng ta kết hôn được không?" Một lúc sau, Khấu Kiệt mở miệng nói: "Em đã là người của anh rồi."

Khấu Kiệt cảm nhận được rõ ràng người ở trong lòng mình vừa run lên, một giây kế tiếp, Yến Hoài đã đẩy anh ra: "Em, bây giờ không thể."

Gương mặt Khấu Kiệt hiện rõ vẻ thất vọng, nhưng, ngay sau đó nét mặt cũng dãn ra đôi chút: "Anh chờ em, mãi cho đến khi em đồng ý mới thôi. . . . . ."

Nhưng, vẻ thất vọng của anh, khiến Yến Hoài cảm thấy bản thân mình có lỗi, bởi vì mối thù của ba mẹ còn chưa trả, những người kia còn chưa tóm được, làm sao cô có thể đồng ý gả cho anh? Còn có, rất nhiều rất nhiều. . . . . .

"Thật xin lỗi. . . . . ." Yến Hoài nhỏ giọng nói, nhưng, Khấu Kiệt đã cười to lên mấy tiếng, nói: "Anh có thể đợi, hắc hắc! Này bảo bối, có thể đến gặp ông nội được chứ? Anh đã nói với ông nội rồi, ông rất muốn gặp em."

"Ặc, anh nói?" Khóe miệng Yến Hoài co giật, mình có biết đôi chút về ông nội của Khấu Kiệt, ông ấy là Tham mưu trưởng Khấu Đức của quân khu Hoa Long, hẳn là một người cứng nhắc, khô khan, cố chấp, theo truyền thống, thậm chí còn có thể là một người bảo thủ.

"Đúng, đều nói hết rồi!" Khấu Kiệt có chút hả hê nói ra.

Toát mồ hôi, tất cả đều nói ra hết, chẳng phải mình sẽ bị ông nội quất chết sao? Lên xe trước, mua vé sau, ông nội có nói gì mình cũng sẽ không đồng tình! Nghĩ tới đây, Khấu Kiệt nhếch môi cười cười.

"Éc. . . . . ." Yến Hoài do dự.

Anh ấy đã kể hết tất cả về mình, một Tham mưu trưởng có thể chịu đựng được ư? Ặc, ông ấy là người thật sự sáng suốt hay là vội vã muốn bồng cháu? Yến Hoài đánh trống trong lòng.

"Cứ quyết định như vậy đi!" Khấu Kiệt ôm eo Yến Hoài: "Sau khi chúng ta đi khảo sát xong, trở lại thành phố D phải đến quân khu thăm ông nội một chút, anh đã hứa với ông, không được nuốt lời."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Khấu Kiệt, Yến Hoài gật đầu một cái.

Nhẹ nhàng hôn lên vầng trán của Yến Hoài, tiện thể duỗi đầu ra: "Anh mệt rồi, nghỉ ngơi một chút. Em ở cùng với anh, được không?"

"Ừm." Yến Hoài gật đầu một cái, nhìn anh từ từ ngủ thiếp đi.

Nhẹ nhàng vuốt ve tóc của anh, khẽ nhoẻn miệng cười, có lẽ, cô thật sự đã yêu anh. Yến Hoài cầm lấy tay anh, đặt vào trong chăn.

Ngồi ở nơi ấy, Yến Hoài không kềm được cơn buồn ngủ, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, 19 giờ 34 phút, vẫn còn một chút thời gian.

Lặng lẽ cười cười, Yến Hoài nằm ngủ trên giường của Khấu Kiệt.

Cô vừa ngủ yên, anh liền mở mắt.

Yến Hoài.

Lặng lẽ ghi nhớ cái tên này trong lòng, cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Khẽ vươn tay chạm vào mái tóc của cô, Khấu Kiệt chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, Yến Hoài ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lập tức đi thẳng ra bên ngoài.

Khấu Kiệt, thật xin lỗi, lần này, em không đi không được.

Mà lúc Yến Hoài mới vừa rời đi, một ánh mắt sắc lạnh đã lóe lên ngay từ thời khắc ấy.

Yến Hoài, rốt cuộc trong lòng của em có anh hay không? Khấu Kiệt nheo mắt lại, nhanh chóng vén chăn lên, xem xét vết thương của mình một chút, mặc quần áo vào, lập tức đuổi theo sau.

***

Ở một nơi tối tăm nhất, vùng đất phồn hoa và ồn ào nhất, chính là sòng bạc giải trí ngầm – Thành Tiêu ở Macao.

Ánh đèn chập chờn, vài giai điệu kích thích người nghe lượn lờ trong không khí, mà những người đến hưởng lạc, cũng say sưa tận hưởng.

Yến Hoài khoác lên mình bộ trang phục đen tuyền, khiến thân hình tuyệt mỹ thoắt ẩn thoắt hiện trong bóng đêm, giữa nơi xa hoa trụy lạc trong khu đô thị.

Gương mặt của cô hiện rõ vẻ nghiêm túc, cả người đằng đằng sát khí, khiến những người đi đường đều sợ hãi mà tránh ra xa ba mét.

Yến Hoài tựa như một tinh linh trong đêm tối, đi lại trên đường.

Cuối cùng cũng đến khu giải trí Thành Tiêu.

Yến Hoài cười cười, hướng về phía cửa, đi nhanh vào bên trong.

Khấu Kiệt đứng nhìn từ xa, lấy điện thoại di động ra, nhanh tay bấm mấy chữ, gửi tin nhắn đi.

Dõi theo bóng dáng của cô mất hút sau cổng chính, Khấu Kiệt nhíu mày, anh vốn biết nơi này vào để làm gì, tại sao cô ấy lại muốn đến đây? Yến Hoài, anh, nhất định sẽ làm rõ chuyện này!

Khấu Kiệt ưỡn thẳng lưng, vuốt thẳng âu phục của mình, nghênh ngang đi vào khu giải trí ngầm kia.

Mới vừa đi vào, liền bị chấn động bởi thứ âm nhạc đinh tai nhức óc bên trong. Khấu Kiệt nhanh chóng xem xét tình hình chung quanh, vặn veo người, không ngừng đi về phía trước.

Nhất định phải tìm được lối vào ở khu vực bí mật.

Ngay lúc này, Yến Hoài vừa khéo đi vào bên trong.

Nhìn lên người đang đứng chắn trước mặt mình, Yến Hoài lạnh lùng nói: "Mật mã, một chọi một."

Hai tên vệ sĩ áo đen đứng gác ở hai bên lập tức để cô vào trong.

Yến Hoài vừa đi vào, tức khắc đã có người tiến lên chào đón!

Không nói hai lời, Yến Hoài lập tức thi triển quyền cước!

"Bà đây ăn chay!" Yến Hoài giận dữ mắng lên, vung quả đấm trong tay ra, xoạc chân về phía trước.

"Bùm!" Một người đàn ông ngã nhào xuống đất.

Một bên giày cao gót của Yến Hoài liền giẫm lên cánh tay của tên kia, cổ tay của hắn gần như vỡ vụn.

Còn chưa kịp kêu rên đau đớn, Yến Hoài đã phi thân sang hướng khác, quật ngã một người đàn ông nữa xuống đất.

Hai người đàn ông này gần như thét lên thê lương cùng một lúc.

Vẫn còn chưa hết, bọn chúng vội vàng tóm lấy cây côn trong tay, đánh về phía đầu của Yến Hoài.

Yến Hoài quay đầu đi, bắt được cây côn, chém lên, người đàn ông kia liền ngã gục trên mặt đất, cây côn rơi xuống, trực tiếp chặt xuống ngay vòng eo của hắn. (QA: dã man quá @@!)

"Muốn đùa với tôi, mấy người còn chưa đủ trình độ." Yến Hoài lạnh lùng nói ra một câu.

Mà ngay lúc này, từ bên trong lại truyền ra một tiếng cười to đầy sảng khoái.

"Ha ha ha ha. . . . . Quả nhiên, Triều Trạch không nhìn lầm người đấy chứ! Cậu ta bảo cô nhất định sẽ xuất hiện, cuối cùng cô cũng đến thật!" Giọng nói ngày càng rõ, khàn khàn, nghe cũng đủ biết, hắn đang đi về hướng này.

…….

39. Chương 40: Kề Vai Sát Cánh Cùng Sống Chết(1)

"Em. . . . ." Yến Hoài nhìn anh, không biết phải mở miệng làm sao.

Nhưng, Khấu Kiệt đã hướng về phía Yến Hoài, cười nói: "Yên tâm, anh sẽ không phá hư chuyện tốt của em đâu!"

"Em. . . . ." Yến Hoài đấu tranh nội tâm dữ dội, cô thật sự không biết nên làm thế nào, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác: "Vết thương của anh sao rồi?"

"Hắc hắc." Khấu Kiệt cười cười không có ý tốt, anh đưa tay nắm lấy tay cô, đặt lên bụng mình, Yến Hoài vừa muốn cự tuyệt, nhưng Khấu Kiệt đã dùng sức lớn hơn: "Như vầy em sẽ biết rõ hơn."

Yến Hoài sững sờ, nơi bụng của anh dinh dính, ươn ướt, hẳn là có máu chảy ra!

"Anh?"

"Không có việc gì, không chết được!" Khấu Kiệt kéo cô về, ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại: "Anh hy vọng em có thể cảm nhận được, anh thật sự yêu em, không muốn em rời khỏi anh…."

"Ừm." Yến Hoài nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của anh, lúc này mới cảm nhận được, anh thật sự rất yêu mình, máu của anh ở đây đều là chảy vì mình, nhưng mình lại không biết đối xử với anh thế nào, thôi được, cứ từ từ vậy….

Đối với Triều Trạch, cô chẳng có bao nhiêu tình cảm, cô đã từng dối gạt chính mình, cho rằng Triều Trạch mới là người đàn ông mình yêu, để mình thay hắn đi làm việc, nhưng, trước sau vẫn có một khoảng cách vô hình ngăn giữa trái tim của hai người…..Tất cả những điều này, cũng sẽ có một sự kết thúc…..Tối nay, phải gặp mặt một lần, nói cho rõ mọi chuyện.

"Các người muốn ân ái, trở về hẵng tính!" Đỗ Mạt Sát lạnh lùng nhìn bọn họ một cái: "Nếu như không muốn gặp Triều Trạch, vậy thì lập tức biến đi! Tôi sẽ cho người mang Triều Trạch về thành phố M."

Mùi vị này, dường như có mùi dấm chua?

Khấu Kiệt nhíu mày, chẳng lẽ tên tiểu tử này cũng có ý đồ đối với bà xã của mình? Ông đây sẽ đập chết mày!

Không để ý tới Đỗ Mạt Sát, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Yến Hoài, sau đó dắt tay của cô đuổi theo.

Triều Trạch? Không ngờ sẽ lại gặp hắn ở đây! Vậy chẳng lẽ, Yến Hoài đến nơi này, là vì Triều Trạch?

Khấu Kiệt nheo mắt lại, liếc nhìn Yến Hoài đứng bên cạnh: "Cú điện thoại lúc ở bệnh viện, là có liên qua đến Triều Trạch hay sao?"

"Vâng" Yến Hoài cũng nhìn anh một cái, không còn gì để giấu diếm được nữa, cả hai đều đã đứng ở đây.

"Em biết hắn đã từng tổn thương em, tại sao em còn muốn đi giúp hắn?" Khấu Kiệt khó hiểu hỏi, đầu hơi cúi thấp xuống.

"Em nói rồi, em nợ hắn một cái mạng, anh nói xem, em có thể không cứu hắn sao?" Yến Hoài nhìn chống lại ánh mắt của anh: "Yến Hoài này cũng không phải là người vô tình vô nghĩa."

"Anh nói rồi, em nợ, anh sẽ trả giúp em, mà không cần em phải tự mình đi trả." Khấu Kiệt nhìn cô, bên trong đôi con ngươi đen láy, tràn đầy đau thương: "Yến Hoài, em phải biết, hắn chưa từng yêu em! Hắn chỉ một mực lợi dụng em….em biết không?"

"Cái gì?" Yến Hoài sửng sốt.

"Đến rồi, các người muốn ồn ào thì cứ vào trong mà nói!" Đỗ Mạt Sát nhìn hai người đang đấu võ mồm: "Triều Trạch đang ở bên trong. Cũng không biết ông đây bị ma xui quỷ khiến gì, lại đi đồng ý với ông ấy!" Đỗ Mạt Sát dứt lời, liền đi thẳng ra ngoài.

Hình như lúc này hai người đang ở một nơi gọi là Lạn Vĩ lâu, trong lúc cả hai đang tranh cãi ban nãy đều quên để ý đến việc Đỗ Mạt Sát đã đưa bọn họ đến đây bằng cách nào.

Hai người cùng nhìn nhau, thật lâu, một hồi trầm mặc.

"Anh không hề lừa gạt em, em có thể hỏi Triều Trạch thử xem!" Khấu Kiệt nói xong, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Nhưng, sau một giây, một chuỗi tiếng súng máy liền bắn ra liên hồi.

"Cẩn thận!" Khấu Kiệt hô to một tiếng, trực tiếp lao về phía Yến Hoài!

Yến Hoài lộn một vòng, cùng Khấu Kiệt chuyển đến một cái góc nhỏ.

"Tên Đỗ Mạt Sát này, nhất định em phải giết hắn!" Yến Hoài nhìn vết thương do đạn bắn trên cánh tay trái của Khấu Kiệt, hung hăng nói.

"Chuyện này không liên quan đến Đỗ Mạt Sát." Khấu Kiệt cố nhịn đau, dùng tay phải móc điện thoại di động ra: "Anh ta là một chính nhân quân tử, tuy là đầu trộm đuôi cướp, nhưng, vẫn là một người biết giữ chữ tín!"

"Làm sao anh biết chắc như vậy?" Yến Hoài hỏi.

Nhưng, Khấu Kiệt đã hướng vào trong điện thoại căn dặn: "Sòng bạc ngầm trong khu giải trí Thành Tiêu, hình như có một nơi gọi là Lạn Vĩ lâu, chỗ đó ánh đèn mờ tối, vào từ cửa bên hông, trong vòng hai phút phải chạy đến ngay! Mang theo người!"

Nói chuyện xong, Yến Hoài nhìn anh với vẻ kinh ngạc, nhưng, ngay sau đó lại gật đầu một cái: "Anh cũng là người trong giới hắc đạo."

"Muốn sống yên thân, phải ăn sạch hắc bạch lưỡng đạo, tin rằng em hiểu đạo lý này!" Khấu Kiệt khẽ cười cười, tiếp tục đề tài mới vừa rồi: "Nếu như Đỗ Mạt Sát đã muốn giết chúng ta, thì có thể ra tay ngay lúc chúng ta đang chơi xúc xắc. Nhưng, anh ta không hề làm vậy, hơn nữa…."

"Từ trong lời nói mới vừa rồi, Đỗ Mạt Sát bị người khác nhờ vả, dẫn chúng ta tới đây." Yến Hoài tiếp lời của anh: "Nhưng, người ở bên trong thật sự là. . . . . Triều Trạch sao?" Yến Hoài vẫn có chút khó mà tin được.

"Hai phút nữa người của anh sẽ tới, trong vòng hai phút này, em có muốn biết bên trong là người nào không?" Khấu Kiệt cười cười, tay phải móc ra hai khẩu súng lục từ trong túi.

Năng lực của cả hai, bọn họ hiểu hơn ai hết.

"Anh?" Yến Hoài gật đầu một cái: "Được." Bên trong con ngươi kia dần dần hiện lên ý chí chiến đấy hừng hực, nếu như đã phản bội, vậy mình không cần gì phải thủ hạ lưu tình!

Em yêu, có thể kề vai chiến đấu cùng em, có chết, cũng đáng!

Khấu Kiệt dõi theo bóng lưng của cô, thầm nói trong lòng, nhanh chóng chuyển mình sang một góc khác.

Hai người ra hiệu chuẩn bị sẵn sàng, lập tức xông vào. Gần như là ngay lúc ấy, hướng về phía vừa phát ra đạn ban nãy.

Nhưng, chỉ là vườn không nhà trống!

Khấu Kiệt nheo mắt lại, đùa giỡn thế này, không phải là lần đầu tiên anh gặp phải! Lúc đi tập trung huấn luyện, anh thường xuyên đối mặt với những tình huống như vậy!

Khấu Kiệt đưa mắt nhìn về phía Yến Hoài.

Yến Hoài bình tĩnh nói: "Đừng quên, em đã được trao huy chương từ khóa huấn luyện sống còn!"

Thế nên, không cần lo lắng, Yến Hoài cũng biết là đang xảy ra chuyện gì!

Lúc này, một giọng nói chợt vang lên!

"Khấu Kiệt, tối nay phải để ày chết ở chỗ này!"

Đó là giọng nói của Triều Trạch!

Yến Hoài lập tức hét lên vào trong không khí: "Triều Trạch, anh đang muốn giở trò gì?"

"Ha ha ha ha! Yến Hoài, nếu như cô đã đi cùng với hắn, vậy cô còn xứng đáng để biết tất cả mọi chuyện sao?" Giọng nói của Triều Trạch vang dội đến từng ngõ ngách trong căn phòng.

Khấu Kiệt kéo Yến Hoài qua, nhỏ giọng nói ở bên tai cô: "Nhất định là hắn đang theo dõi chúng ta ở trong một gian phòng bí mật .....Phải hết sức cẩn thận!"

Hai mắt Yến Hoài đỏ bừng, nhìn đến từng ngõ ngách.

"Muốn chết như thế nào? Nói đi!" Triều Trạch hô to một tiếng: "Huyền Ưng? Khấu Kiệt!"

Nghe thấy thế, cả hai người đều sững sờ!

.....

40. Chương 41: Đói Bụng Sao?anh Cho Em Ăn

Khấu Kiệt nhìn lên cô gái đứng trước mặt, đôi con ngươi tĩnh mịch của cô ấy khiến anh nhất thời đánh mất mình, đắm chìm vào bên trong, như bị thôi miên.

"Anh một mực lợi dụng tôi thật ư?" Yến Hoài nhìn Triều Trạch từ trên cao xuống, lạnh lùng hỏi một câu.

"Không phải, không phải vậy!" Triều Trạch vội vàng kêu lên: "Anh không có, không hề!" Bản thân hắn biết rất rõ kết quả của việc lừa gạt cô – sống không bằng chết!

Khấu Kiệt vung chân giẫm lên cánh tay đang bị đau của Triều Trạch, trầm mặc nhìn Yến Hoài.

"A!" Triều Trạch thét lên một tiếng thê thảm! Hắn có thể cảm nhận được viên đạn nương theo sức lực của Khấu Kiệt mà ghim sâu vào bên trong máu thịt.

"Không nói thật, tao chỉ có thể tiễn mày đến gặp Diêm Vương!" Khấu Kiệt nhìn Triều Trạch với vẻ miệt thị.

Những tên thủ hạ chung quanh nhìn lão đại của mình phát huy sức mạnh, không dám thở mạnh, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy lão đại Huyền Ưng ra tay.

Thương Truy Ý chậm rãi châm một điếu thuốc ở trong bóng tối, từ từ hưởng thụ.

"Vì anh đã cứu tôi, tha cho anh một mạng!" Yến Hoài xoay người : "Sau này, không còn quan hệ gì nữa! Ở thành phố M, muốn làm gì thì làm!"

Nói xong, liền đi thẳng ra bên ngoài.

Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, hướng vào trong bóng tối: "Dọn dẹp!" Dứt lời, đã đuổi theo sau: "Yến Hoài."

Yến Hoài đi thẳng, cả người đắm chìm vào trong thế giới của riêng mình, cũng không nghe thấy Khấu Kiệt gọi tên cô ở phía sau.

"Yến Hoài!" Khấu Kiệt hét to một tiếng, cuối cùng Yến Hoài cũng hoàn hồn, quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông ấy đang đuổi sát mình. Bỗng nhiên, từ tận đáy lòng dâng lên một hồi cảm động.

"Vết thương của anh như thế nào?" Yến Hoài dịu dàng nhìn Khấu Kiệt, ánh mắt kia cũng đượm vẻ yêu thương.

"Hắc hắc, chút thương tích ấy không là gì!" Khấu Kiệt bị nhìn như vậy có chút ngượng ngùng, vò vò tóc, sau đó lại nghĩ đến tóc này không thể loạn, lập tức bỏ tay xuống.

Dáng vẻ ấy khiến Yến Hoài cảm thấy có chút buồn cười, liền nói: "Trước hết để cho Nhạc Không Thượng băng bó một chút được không? Nhạc Không Thượng đâu?"

"Tới rồi tới rồi!" Lúc này, trong tay Nhạc Không Thượng đang cầm một chiếc túi, chạy về phía hai người: "Giặc cỏ thối, chưa chết hả?"

"Chờ hòa thượng tới nhặt xác, có được không?" Khấu Kiệt mỉm cười nhìn Nhạc Không Thượng.

Nhạc Không Thượng liếc mắt nhìn Yến Hoài: "Tiểu thư Yến Hoài, giặc cỏ bị cô ngược sắp chết rồi!"

"Không có việc gì, mình sẽ yêu thương cô ấy!" Khấu Kiệt nhìn Nhạc Không Thượng: "Nhanh nhanh làm xong hết ình, bằng không, mình sẽ khiến cho cậu đẹp mặt!"

"Được!" Nhạc Không Thượng lập tức băng lấy vết thương trên bụng Khấu Kiệt: "Đi đi, một ngày nào đó nhớ mời tớ đến uống rượu mừng!" Dứt lời, đẩy Khấu Kiệt về phía trước.

Khấu Kiệt chợt ngã nhào về phía Yến Hoài.

Yến Hoài đành phải chìa hai tay ra trước đón lấy anh, nếu như để anh ngã nhào xuống đất, không phải sẽ uổng phí công sức dưỡng thương nữa hay sao?

"Hì hì, chỉ có bà xã đại nhân là tốt nhất!" Khấu Kiệt mặt dày mày dạn hôn lên gò má của Yến Hoài.

Yến Hoài có chút giận: "Anh nhanh chóng đứng lên!" Yến Hoài bị anh đè ép có chút chịu không nổi.

"Ừm!" Khấu Kiệt lập tức đứng lên, mà khi Yến Hoài đứng dậy, đã không còn thấy bóng dáng của Nhạc Không Thượng đâu nữa? Vốn dĩ muốn mắng cho anh ta một trận….Nhưng….

"Đói bụng không?" Khấu Kiệt cảm thấy thoải mái vì Nhạc Không Thượng không còn ở nơi này, quay sang nói với Yến Hoài.

"Ừ."

"Anh cho em ăn!" Khấu Kiệt không chút suy nghĩ liền nói ra, nhưng, ngay sau đó lại cảm thấy bối rối, sợ nhất là làm Yến Hoài liên tưởng đến chuyện kia, nghĩ mình xấu xa này nọ!

Yến Hoài bĩu môi, gương mặt có hơi : "Em có tay, không cần anh đút em." Dứt lời, xoay người đi thẳng về phía trước, tránh để anh nhìn thấy vẻ ngượng ngùng của mình.

Khấu Kiệt lập tức chạy tới: "Chúng ta đi ăn món Tây, như thế nào?"

"Món ăn Trung Quốc ngon hơn!"

"Vậy thì món ăn Trung Quốc!"

"Hình như món Tây cũng không tệ."

"Vậy thì món Tây!"

"Không ăn!"

"Anh ăn em!"

Á. . . . . .

Yến Hoài dừng lại, xoay người, nhưng do quán tính, suýt đập người vào bức tường phía sau.

Một tên đàn ông, vì để tránh cho bạn gái của mình không ngã ra sau, lập tức dừng lại, ôm lấy bạn gái, nhưng mà, cô gái vẫn bị đè ép.

~Hết Chương 41~

41. Chương 42: Ôm Em Đến Thiên Hoang Địa Lão*

(Lâu như trời đất)

Ở đây đang là đường lớn đó! Nhưng, bởi vì là đêm khuya yên tĩnh, nên không có bao nhiêu người nhìn thấy một màn mập mờ thế

42. Chương 43: Vì Yêu Leo Lên Mười Chín Tầng Lầu

Khấu Kiệt nhìn nhìn cầu thang bộ một chút: "Anh muốn ôm em đến tận tầng lầu thứ mười chín." Mặc kệ là Yến Hoài có nghe thấy hay không, chân của anh đã nhấc lên.

"Anh, đừng, anh sẽ rất mệt." Nương theo bước chân của anh, Yến Hoài lo lắng nói.

"Hư." Khấu Kiệt cúi đầu, làn môi mỏng khẽ hôn lên trán của Yến Hoài: "Bây giờ anh chỉ muốn, yêu em nhiều hơn một chút."

Yêu em nhiều hơn một chút.

Yến Hoài cúi đầu, thật sự mình chưa từng nếm trải cảm giác như vậy. Những lúc ở cùng một chỗ với Triều Trạch, cũng chỉ có công việc, cô chưa từng nhận được một tình yêu thế này…

Khấu Kiệt không nói gì, từ từ đi lên cầu thang.

Tầng một, tầng hai, tầng ba, tầng bốn. . . . . .

Tầng thứ mười.

Rốt cuộc Khấu Kiệt cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Hai tay gần như sắp không nâng Yến Hoài lên nổi nữa, tuy rằng cô rất nhẹ. Trước đó anh đã từng leo cầu thang nhiều lần, và mặc dù đã trải qua nhiều đợt huấn luyện, nhưng, leo lên tận tầng mười chín, nhất định mình sẽ kiệt sức.

Nhưng, có thể buông tha sao?

Không muốn buông tha.

"Anh mệt mỏi rồi, thả em xuống, chúng ta cùng đi được không?" Yến Hoài cười cười, bàn tay nhỏ bé kia lại kìm lòng không đậu, vươn lên, lau đi tầng mồ hôi rịn ra trên trán người đàn ông trước mặt.

Khấu Kiệt ngây ngẩn cả người, lần đầu tiên mình thấy cô ấy lau mồ hôi giúp mình dịu dàng như thế.

Có đánh chết cũng phải leo lên!

Khấu Kiệt đã hạ quyết tâm, giả vờ ung dung nói: "Tin tưởng ông xã của em, nhất định ông xã có thể làm được!" Dứt lời, lại bắt đầu nhấc chân đi tiếp.

Yến Hoài ngẩn người, chỉ có thể nhìn lên con số trên từng tầng lầu, nhịp tim cũng dần dần hòa theo tiết tấu của bước chân anh.

Cho dù là băng tuyết cũng sẽ bị anh hòa tan.

Yến Hoài khóc sụt sùi, vùi mặt vào lồng ngực của anh.

Khấu Kiệt cười cười: "Ngoan ngoãn, đừng khóc."

"Ừm." Yến Hoài nhỏ giọng trả lời một câu.

Lúc này, có một vài người ra ngoài mua thức ăn khuya, trông thấy một đấng mày râu đang bế một cô gái bé bỏng leo lên cầu thang bộ, tất cả đều nhìn họ với ánh mắt hiếu kỳ, khi hiểu ra rằng người đàn ông ấy muốn bế cô gái kia lên tận tầng lầu trên cao thì cũng không khỏi cảm động, lặng lẽ rời khỏi.

Khấu Kiệt thở hổn hển, không nói gì, tiếp tục nhấc chân leo lên, và đôi tay vẫn ôm chặt lấy Yến Hoài.

"Thả em xuống."

"Không thả."

"Anh mệt lắm rồi." Yến Hoài có chút nức nở.

"Để em xuống, thì cũng đồng nghĩa với việc để xuống toàn bộ thế giới của anh, anh không thả." Giọng nói của anh rất kiên định.

Yến Hoài không lên tiếng, nhưng, trái tim cũng đã nhảy lên đến tận cổ họng. Thật sự rất lo lắng cho anh, sợ anh sẽ cầm cự không nổi. . . . . .

Gì gứ, Yến Hoài, mày nghĩ gì vậy! Yến Hoài hung hăng tự mắng chính mình một câu, rõ ràng anh ấy đã từng trải qua khóa huấn luyện bộ đội đặc chủng, làm sao lại cầm cự không nổi!

Cuối cùng đã tới tầng thứ mười tám.

Khấu Kiệt mệt đến mức muốn ngã gục xuống, nhưng, vẫn ôm rất chặt, tựa vào tay vịn cầu thang nghỉ ngơi một chút.

Yến Hoài lẳng lặng nghe tiếng hô hấp và nhịp tim của anh, cô vẫn không nhúc nhích. Lòng cô đã xác định chắc chắn, gả cho anh, gả cho người đàn ông này. Người đàn ông có thể ôm mình leo lên tận tầng thứ mười tám, đáng giá để ình phó thác cả đời! Mặc kệ là cuối cùng anh ấy có ôm mình lên đến tầng mười chín hay không!

"Hì hì." Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, cười cười ngây ngô mấy tiếng, sau đó lập tức đi nốt lên tầng lầu cuối cùng.

"Anh có thể!" Khấu Kiệt âm thầm tự nhủ trong lòng, mồ hôi chảy xuống từ trên trán, mái tóc cũng ướt đẫm mồ hôi, nhưng, vẫn ôm chặt lấy 'bầu trời' của anh như cũ.

"Bảo bối. . . . . Rốt cuộc. . . . . Đến rồi!" Khấu Kiệt nhìn số phòng, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một hơi.

"Đúng, đến rồi." Yến Hoài nhảy xuống khỏi ngực anh, mở to mắt nhìn chằm chằm vào Khấu Kiệt: "Từ nay về sau, em không nổi giận với anh nữa…."

Khấu Kiệt cười cười, lấy thẻ mở cửa phòng ra, quét xuống, mở ra.

"Đi thôi!" Khấu Kiệt nhẹ nhàng cúi người xuống, hôn lên gò má của cô.

Yến Hoài đi vào.

Bên trong vô cùng ấm áp, đơn giản.

Rốt cuộc Khấu Kiệt cũng chịu không nổi, lập tức tê liệt ngã nhào xuống ghế sofa.

Thật sự là mình chưa từng làm chuyện như vậy. Yêu, quả thật so với bất kỳ cuộc huấn luyện nào cũng mệt mỏi hơn, cái gì mà huấn luyện bộ đội đặc chủng, huấn huyện sống còn, tất cả đều tránh hết qua một bên đi.

"Ở trong trái tim anh, có thiên đường tình yêu cuả em. . . . . ." Tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên, Khấu Kiệt nhíu nhíu mày, hơi thở của mình còn chưa kịp trở lại bình thường!

Lúc này, Yến Hoài đã mang đến một ly sữa nóng: "Uống đi! Nghỉ ngơi một chút." Dứt lời, ra hiệu cho anh nghe điện thoại.

Khấu Kiệt gật đầu một cái, móc điện thoại di động ra, trên màn hình, là số điện thoại của Tham mưu trưởng Khấu Đức.

"Ông nội." Khấu Kiệt thay thế bằng giọng nghiêm túc.

~Hết Chương 43~

43. Chương 44: Đến Mức Độ?không Phải Cô Ấy Thì Không Cưới!

"Cháu đang ở đâu?" Trong giọng nói của ngài Khấu Đức mơ hồ ẩn chứa sự bất mãn.

"Cháu đang ở. . . . . ." Khấu Đức nhìn Yến Hoài một chút: "Cháu đang ở trong khách sạn Macao, cháu đã nói với ông rồi, cháu và thị trưởng Yến Hoài đến Macao thị sát."

Khấu Kiệt không hiểu, dường như tối nay ông nội có chút gì đó không bình thường, trễ như thế này còn gọi điện thoại, đây thật sự là lần đầu tiên.

"Nghe nói cháu bị thương?" Giọng nói của ngài Khấu Đức chậm dần, ngược lại còn kèm theo vẻ thương tiếc.

Trong lòng Khấu Kiệt có hơi nghẹn ngào, bất luận là mình có đi xa hay gần, ông nội cũng không thể nào yên tâm được, nhưng trong miệng vẫn cố tỏ ra cứng rắn.

"Không có việc gì, cháu rất khỏe, hòa thượng đã giúp cháu xử lý vết thương rồi, không có việc gì cả, ông nội đừng lo lắng."

"Được, cháu lo trở về sớm sớm một chút, ông có chuyện muốn nói." Khấu Đức hơi ngập ngừng, thở dài một hơi: "Ông hy vọng cháu....có thể sống thật tốt, đừng đi theo con đường như ba của cháu."

"Ba của cháu thế nào?" Khấu Kiệt lập tức đứng bật dậy, đây quả thật là lần đầu tiên mình nghe thấy chính miệng ông nội đề cập đến ba, Khấu Vô Bân.

"Thôi, hiện giờ không phải lúc, đợi thời cơ chín muồi, cháu ắt biết." Khấu Đức thở dài một hơi: "Cháu nghỉ ngơi sớm một chút, nhanh chóng trở về."

"Vâng" Khấu Kiệt đành cúp điện thoại.

"Ngày mai chúng ta đi khảo sát thị trường một chút, xem qua tình hình ở đây là được rồi." Yến Hoài nhìn anh, nói: "Ông nội thúc giục anh trở về? Nhất định là có chuyện quan trọng, chúng ta về sớm một chút cũng tốt."

"Được." Khấu Kiệt gật đầu một cái, lại ngã xuống ghế sofa, chẳng mấy chốc liền ngủ thiếp đi!

Yến Hoài vừa bước ra khỏi phòng tắm, liền trông thấy dáng vẻ đang ngủ say sưa của anh, vẻ điềm tĩnh này, khiến Yến Hoài thật sự rất muốn dùng bốn từ 'Khuynh quốc khuynh thành' để hình dung.

Lắc đầu một cái, Yến Hoài khều khều Khấu Kiệt: "Đi tắm, sau đó lại ngủ tiếp."

"Ưmh. . . . . Không. . . . . ." Trong mơ hồ, Khấu Kiệt lại tiếp tục đùa bỡn.

"Đi nào~" Yến Hoài nhéo nhéo chóp mũi của anh.

"A. . . . . Hắt xì" Khấu Kiệt lập tức hắt xì thành tiếng, khiến Yến Hoài cười nghiêng ngả.

"Ha ha ha. . . . . ."

Khấu Kiệt mở to mắt, nhìn cô gái vừa tắm rửa sạch sẽ thơm tho đứng ngay trước mặt, ngửi thấy mùi hương trên tóc, mùi thơm trên cơ thể, lòng của anh lại nhiễm men say.

Thấy anh thất thần, Yến Hoài liền thu lại tiếng cười: "Đi tắm một cái, rồi hẵng ngủ."

"Ngủ?"

"Đúng." Yến Hoài vừa nói ra chữ ấy liền đỏ mặt ngay tức khắc, vội vàng bổ sung thêm: "Đúng, ngủ, ngủ trên ghế sofa!"

Khóe miệng Khấu Kiệt co giật, nhưng, nhìn cô, vẫn nói: "Ừm." Dứt lời, liền đi thẳng vào phòng tắm.

Ngày hôm sau, Khấu Kiệt và Yến Hoài nhanh chóng xử lý xong công việc của mình, hai người bắt đầu lên đường trở về thành phố D.

Không biết Thương Truy Ý đã rời đi từ lúc nào, mà Nhạc Không Thượng vẫn còn ở Macao, làm 'thần y quái dị' của anh ta.

Khấu Kiệt đưa Yến Hoài về nhà trọ của cô, sau đó đi thẳng về nhà.

"Ông đang ở trong nhà chờ cháu." Lúc Khấu Kiệt đang lái xe trên đường, ông đã gọi một cú điện thoại.

Khấu Đức sẽ không vô duyên vô cớ về nhà, bởi vì ở quân khu có vô số chuyện cần ông giải quyết.

Trái tim của Khấu Kiệt đập lên thình thịch, anh vẫn luôn cảm thấy có thứ gì đó đang cố cách ly mình, nhưng, rốt cuộc là cái gì, anh không biết.

Vừa đi vào trong thư phòng, liền trông thấy ngài Khấu Đức đang ngồi nghiêm nghị trước bàn đọc sách.

Khấu Kiệt cúi đầu, đi vào.

"Mang ghế đến ngồi đối diện với ông." Khấu Đức cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục xem quyển sách trên tay.

Khấu Kiệt không trả lời, ngoan ngoãn mang chiếc ghế đến, ngồi xuống

"Cháu đang qua lại với Yến Hoài?" Khấu Đức lật một trang sách.

"Vâng."

"Mức độ nào?"

"Không phải là cô ấy thì không cưới!"

"Bộp!" Cuốn sách bị khép lại bằng một lực khá mạnh! Khấu Đức nhìn chòng chọc vào anh, cơn tức giận từ từ lan tràn khắp gương mặt già nua.

Nương theo tiếng quyển sách đóng lại, Khấu Kiệt đã đứng thẳng người dậy, nghiêm túc.

"Con bé đó là ai, cháu đã điều tra qua chưa?" Khấu Đức đè nén cơn tức giận xuống.

"Một người đáng để cháu yêu."

"Cháu! Cái tên tiểu tử này trở nên không có lý trí từ bao giờ rồi hả?" Khấu Đức chỉ vào anh: "Con bé đó ở thành phố M như cá gặp nước, cháu thử ngẫm lại xem, một đứa con gái, làm sao có thể lợi hại như vậy?"

"Cô ấy vốn dĩ lợi hại như vậy, không cần lý do." Khấu Kiệt ngẩng đầu lên.

"Được!" Khấu Đức gật đầu một cái, lấy ra một bao tài liệu từ trong ngăn kéo: "Những thứ này, đều do chính tay ông khảo sát ở thành phố M, lúc truy bắt tội phạm ở đấy đã lấy được tin tức."

Khấu Kiệt nhận lấy bao tài liệu kia, mở ra.

Một xấp giấy tờ, còn có vài tấm hình.

"Cái này không hề gì." Khấu Kiệt nhướn nhướn mày: "Hắc bang gì chứ, nơi nào cũng có."

"Rất có thể con bé ấy chính là thủ lĩnh Đoạn Hoàng của tổ chức hắc đạo Đoàn Hỏa lớn nhất thành phố M." Giọng nói của Khấu Đức cũng trở nên lạnh lùng: "Quân khu chúng ta đang muốn tiêu diệt sạch sẽ những tổ chức hắc đạo thế này!"

"Ách. . . . . ." Khóe miệng Khấu Kiệt run rẩy.

~Hết Chương 44~

44. Chương 45: Ông Muốn Cháu Và Con Bé Đó Chia Tay

Cháu cũng là lão đại hắc bang đây….Ông nội, đừng nói ông cũng tính tiêu diệt cả cháu luôn nhé…..Khấu Kiệt đánh trống trong lòng.

"Cháu có biết Đoạn Hoàng đang làm gì không?" Khấu Đức cũng không để ý đến vẻ thất thần của Khấu Kiệt, ngược lại nói: "Đoạn Hoàng này, cùng với Phong Sa buôn lậu thuốc phiện ở khu vực Tây Nam, thế lực đã khuếch trương rộng khắp khu vựa Đông Nam Á."

"Qủa thật là rất lợi hại." Khấu Kiệt gật đầu một cái: "Hì hì, sẽ không thế đâu, ông nội yên tâm đi, Yến Hoài không phải là loại người như vậy, cô ấy rất nghiêm túc trong công việc."

"Leng keng. . . . . Leng keng. . . . . ." Hai tiếng chuông cửa vang lên.

Khấu Kiệt liền trông thấy thím Lý đi vào gõ cửa: "Lão gia gia, thiếu gia, Dương tiểu thư đến thăm, nói muốn gặp hai người."

Khấu Kiệt ngẩn người, cô ta đúng là biết căn thời gian. Cũng biết chớp thời cơ ngay lúc mình và ông nội đang nói chuyện!

"Cho con bé vào đi!" Khấu Đức cất lời: "Đến phòng khách."

"Dạ, lão gia gia." Thím Lý đi ra ngoài.

Bên trong phòng khách, ba người ngồi.

Hôm nay Dương Miêu Miêu ăn mặc cũng rất đơn giản, đồng thời gương mặt cũng không đắp nhiều phấu son là mấy, nhưng, đôi môi cũng đỏ hồng một mảng.

Cuối cùng cũng có thể gặp mặt ông cụ! Dương Miêu Miêu thầm mừng rỡ trong lòng, còn Khấu Kiệt, hừ! Nhất định tôi phải cho anh biết bộ mặt thật của Yến Hoài.

"Cô tới đây làm gì?" Rốt cuộc Khấu Kiệt cũng phải hét lên một câu, bày tỏ sự bất mãn của mình, cô gái này, chẳng lẽ bị trừng trị như thế còn chưa đủ? Ngứa da?

"Đừng nóng vội." Dương Miêu Miêu giật giật đôi môi, ỏng à ỏng ẹo.

Nói xong, Dương Miêu Miêu đã lấy ra một xấp tài liệu.

Khấu Kiệt nhìn Dương Miêu Miêu trao xấp tài liệu cho ngài Khấu Đức với vẻ khó tin.

Khấu Đức vừa nhìn thấy, cũng không nói lời nào, nhưng, cơn thịnh nộ càng ngày ngày dữ dội, đôi chân mày rậm vặn xoắn lại, khí tức toát ra khắp người khiến bầu không khí trong căn phòng cũng trở nên ngột ngạt.

"Bốp!" Ngài Khấu Đức đập mạnh xấp tài liệu xuống bàn: "Tên tểu tử thúi này!" Dứt lời, trừng mắt nhìn Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt muốn giết người, nhưng, ông nội vẫn còn đang ở trước mặt mình, liền cầm lấy xấp lài liệu kia, nhìn xem.

Mà Dương Miêu Miêu, cũng nhìn cả hai người với vẻ thỏa mãn, nhưng, khóe miệng lại nói: "Ông Khấu đừng nóng giận, không phải anh Kiệt cố ý."

Khấu Kiệt cau mày, cái gì không phải cố ý? Mở tài liệu ra, nhất thời Khấu Kiệt nổi trận lôi đình. Bên trong, là một số động thái của Yến Hoài và Triều Trạch lúc còn ở thành phố M.

Có một tấm ảnh, góc độ nhìn có vẻ như là hôn môi, Triều Trạch ôm lấy eo của Yến Hoài; còn có một tấm khác, Yến Hoài và Triều Trạch nắm tay nhau, nhìn đống hàng hóa được chất lên xe; một tấm khác nữa, là Triều Trạch cưỡng hôn Yến Hoài bên trong nhà trọ.

"Ông nội!"

"Câm miệng!" Khấu Đức rống lên một tiếng, cắt lời của Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt mở to mắt nhìn ông, cố nén cơn tức.

Dương Miêu Miêu nhìn lên hai người trước mặt, cực kỳ hài lòng, vội vàng đứng lên: "Ông Khấu, anh Kiệt, ở công ty còn có chút việc, con xin phép đi trước."

Khấu Đức nhìn chằm chằm Khấu Kiệt, hướng về phía Dương Miêu Miêu, nói: "Được, cám ơn những tấm ảnh của Dương tiểu thư."

Dương Miêu Miêu cười cười, thím Lý liền tiễn cô ta ra về.

Khấu Kiệt ôm một bụng tức tối, bây giờ đầu óc của anh rất loạn, anh không muốn tin vào những tấm hình này, nhưng, cho dù là thật, nó cũng chỉ là quá khứ, huống chi, góc độ của những tấm hình ấy, làm sao có thể nói lên được gì?

Nghĩ tới đây, Khấu Kiệt nhấc chân muốn rời đi, quả thật đây là lần đầu tiên anh có ý nghĩ bỏ của chạy lấy người trước mặt ông nội.

"Đứng lại!" Ngài Khấu Đức lập tức hét lên với anh.

Khấu Kiệt dừng bước, trầm lặng.

"Chia tay với con bé đó." Khấu Đức thầm thở dài một hơi, nói ra một câu tuyệt tình.

"Không thể!" Khấu Kiệt hét to, cũng không thèm đoái hoài tới gì nữa! Khí thế của anh so với ngài Khấu Đức còn mạnh mẽ hơn.

"Cháu!" Khấu Đức xoay người, nhìn Khấu Kiệt đang đứng trước mặt mình, chỉa ngón tay già nua vào anh: "Ông muốn cháu và con bé đó chia tay!"

"Những tấm ảnh kia có thể chứng minh được cái gì? Vì cái gì cháu phải chia tay với cô ấy?" Khấu Kiệt xoay người lại, hướng về phía Khấu Đức với vẻ quật cường.

"Tiểu tử cháu đủ lông đủ cánh rồi phải không? Hả?" Khấu Đức trợn mắt nhìn anh, vỗ mạnh xuống mặt bàn.

"Ông nội, người phải biết rõ sự thật!"

"Bốp!" Khấu Đức vung tay tát thẳng vào mặt Khấu Kiệt: "Đây còn không phải là sự thật sao?" Dứt lời, quét sạch những tấm ảnh đang nằm trên bàn xuống đất.

Khấu Kiệt nhìn ông chằm chằm, không nói gì, sự im lặng chết người.

"Hừ!" Khấu Kiệt hừ lạnh một tiếng, nhấc chân đi ra ngoài.

"Cháu! Cháu. . . . . ." Khấu Đức nhìn theo bóng lưng của Khấu Kiệt, ôm lấy ngực!

~Hết Chương 45~

45. Chương 46: Dương Miêu Miêu Uy Hiếp

Khấu Kiệt nghe thấy tiếng động có chút gì đó không đúng, lập tức xoay người: "Ông nội!"

Ngài Khấu Đức đã ngã xuống đất. . . . . .

Sau khi vào phòng cấp cứu, bệnh tim của ngài Khấu Đức đã được kiểm soát. Khấu Kiệt vẫn ảo não ngồi canh giữ ở phòng bệnh, bên phía thị trưởng, anh cũng đã gọi điện thoại xin nghỉ phép một hôm.

Khấu Kiệt ngồi bên giường bệnh, nhìn Khấu Đức đang nằm trên giường.

Mình thật sự nên làm gì đây? Phải giải thích làm sao?

Lúc này, Dương Miêu Miêu cũng vừa vặn đẩy cửa đi vào.

Khấu Kiệt vừa nhìn thấy cô ta, lạnh lùng nói ngay tức khắc: "Cút!"

"Không được vô lễ!" Khấu Đức lên tiếng, hơi lộ ra chút tức giận.

Khấu Kiệt lập tức chuyển hướng nhìn ngài Khấu Đức, vui vẻ nói: "Ông nội, người tỉnh rồi?"

"Còn không bị cháu làm cho tức chết!" Khấu Đức thở hổn hển.

Mà Dương Miêu Miêu đã nói: "Ông Khấu, người đừng tức giận, cho anh Kiệt chút thời gian." Nói xong còn dời tầm mắt nhìn về phía Khấu Kiệt, ánh mắt toát lên vẻ ấm áp.

Nhưng, Khấu Kiệt chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét, kiếm cớ đi ra ngoài: "Con đi ra ngoài mua chút thức ăn."

Khấu Đức thờ dài một hơi.

Dương Miêu Miêu lập tức nói ngay: "Ông Khấu, con xin phép đi theo anh Kiệt."

"Vậy làm phiền Dương tiểu thư rồi!" Khấu Đức gật đầu một cái, nhìn bọn họ đi ra ngoài, liền đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại di động nằm ở cách đó không xa.

"Theo dõi bọn họ cho tôi! Để ý chặt chẽ đến động thái của bọn họ!" Giọng nói đầy uy nghiêm vang vọng bên trong phòng bệnh.

Bên này, Dương Miêu Miêu cũng đã sít sao đuổi theo Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt không thèm để ý đến cô ta, nhưng lại không biết làm thế nào, cô ta giống như một con rệp, liều chết đeo bám lấy người khác.

"Cút!" Khấu Kiệt quay người lại, gào lên với cô ta.

Dương Miêu Miêu ngẩn người, nhưng, ngay sau đó liền nói: "Chúng ta nên nói chuyện một chút."

"Không có thời gian!" Khấu Kiệt giương đôi mắt Ưng nhìn cô: "Mà dù cho có thời gian, tôi cũng không muốn tán gẫu."

"Có liên quan đến Yến Hoài." Dương Miêu Miêu nói ra những lời này, nhìn Khấu Kiệt đứng sững người lại với vẻ hài lòng.

Bên trong một quán cà phê sang trọng.

Khấu Kiệt nhìn lên Dương Miêu Miêu ăn mặc trang điểm lòe loẹt trước mắt, nói với vẻ hờ hững: "Nói mau!"

"Kết hôn với em, nếu không, em sẽ tiết lộ chuyện Yến Hoài là Đoạn Hoàng ra ngoài!" Dương Miêu Miêu ra vẻ nói.

"Tôi không hiểu rõ, tại sao cô lại muốn kết hôn với tôi? Cô biết rất rõ rằng tôi không thích cô, tại sao lại còn ngu ngốc, thần kinh như vậy?" Khấu Kiệt nhấp một ngụm rượu.

Dương Miêu Miêu nghe thế, sắc mặt biến chuyển lúc trắng lúc xanh, nhưng, vẫn tiếp tục: "Em....chuyện không liên quan đến anh!" Dứt lời, móc ra một xấp đồ từ trong túi xách: "Em cho anh biết, Khấu Kiệt, em và anh trai đã nắm giữ hết thông tin về Đoạn Hoàng, chuyện giữa cô ta và Phong Sa, bọn tôi đều biết cả! Đừng tưởng rằng lặn sâu xuống nước thì sẽ không có người phát hiện ra được!"

"Chuyện đó có liên quan gì đến tôi?" Khấu Kiệt hơi ngả người về sau: "Cô ấy không phải là Đoạn Hoàng, Phong Sa đã mai danh ẩn tích, các người muốn điều tra cái gì?"

"Không phải là những tư liệu này ư?" Dương Miêu Miêu ném xấp tài liệu lên bàn, dùng ánh mắt câu hồn nhìn Khấu Kiệt, hất hàm, mặt mũi cực kỳ hồng hào.

Khấu Kiệt miễn cưỡng cầm lấy xấp tài liệu, mở ra xem.

Toát mồ hôi, đúng là tư liệu về Yến Hoài và Triều Trạch, còn có vài tấm ảnh: cảnh Đoạn Hoàng chém giết, bàn mưu tính kế, một vài hình ảnh ở khu vực Đông Nam Á, có vẻ như đã diễn ra từ mấy năm trước. Hơn nữa, hình ảnh cũng không phải là giả.....quả thật cô ấy không hề đơn giản! Cô ấy, chính xác là Đoạn Hoàng – chị hai xã hội đen mạnh mẽ nhất thành phố M!

Khấu Kiệt che giấu suy nghĩ của mình, gương mặt không chút biểu cảm, nói: "Làm giả bằng chứng hòng lừa gạt tôi! Cô cho rằng tôi cũng ngu ngốc như cô sao?"

"Anh!" Dương Miêu Miêu chỉa ngón tay vào Khấu Kiệt: "Cho anh đường sống mà anh không cần!"

"Cái gì mà đường sống?" Khấu Kiệt cười cười: "Cô ấy không phải là Đoạn Hoàng, cô đi nói như vậy, không phải là vu khống ư?"

"Anh!" Dương Miêu Miêu tức đến độ chỉ có thể nói được mấy chữ này.

"Tôi nói này, Dương Miêu Miêu, hẳn là tập đoàn Dương thị nên tập trung sự quan tâm vào sản phẩm của mình thì phải? Có thời gian rảnh rỗi như vậy, không đến cục cảnh sát thăm anh trai của cô sao?" Khấu Kiệt đứng lên: "Cô có thời gian, nhưng tôi không có thời gian!" Dứt lời, đã nhấc chân muốn rời đi.

"Đứng lại!" Dương Miêu Miêu kêu lên: "Anh cứ đi đi, em sẽ tung những thông tin này ra ngoài, truyền đến tay ủy ban thành phố, xem anh thu dọn thế nào?"

"Cô có thể thử xem!" Khấu Kiệt nhếch mép: "Nếu như không sợ chết thì cứ việc!"

Dương Miêu Miêu ngẩn ra, ánh mắt vừa nãy của Khấu Kiệt, giống như đang muốn giết chết mình!

"Hừ! Anh chờ xem! Tôi phải đi nói chuyện với con tiện nhân Yến Hoài kia!" Dương Miêu Miêu thở hổn hển, hét to.

Một trận gió thổi qua, tiếp theo chính là một cái tát!

"Anh! Anh lại dám đánh tôi?" Dương Miêu Miêu che mặt, nhìn Khấu Kiệt, vô cùng căm phẫn.

"Tôi chỉ muốn cô hiểu rõ, khi nói chuyện, nên để ý một chút!"

"Ai nói chuyện phải để ý một chút?" Lúc này, một giọng nam đã gầm to lên.....

~Hết Chương 46~

46. Chương 47: Dương Giới Thừa Bị Khấu Kiệt Đánh Cho Một Trận

"Anh trai!" Dương Miêu Miêu thấy Dương Giới Thừa đã tới, khóc rống lên một tiếng, lập tức bổ nhào qua.

Khấu Kiệt nâng mắt lên, nhìn Dương Giới Thừa.

Hôm nay trông Dương Giới Thừa có vẻ rất lịch sự với bộ âu phục được đặt may ở Paris, chiếc cà vạt màu hồng phấn, thoạt nhìn tựa như một anh chàng thư sinh chân yếu tay mềm. Nhưng, Khấu Kiệt biết rõ, từ trước đến nay hắn không phải là một người mềm yếu nhu nhược, người này có tham vọng quá lớn, bình thường giết người không chớp mắt, là tác phong của hắn, phong cách làm việc - tàn nhẫn vĩnh viễn nằm ở vị trí đầu tiên.

Dương Giới Thừa dùng tay đẩy Dương Miêu Miêu ra, sải bước đi tới trước mặt Khấu Kiệt.

"Mới vừa nãy cậu đã tát Miêu Miêu?" Dương Giới Thừa vặn vặn cổ, nhìn về phía Khấu Kiệt bằng ánh mắt của một chú Báo nhỏ đang nổi giận, rất dữ dội.

Khấu Kiệt ngẩng đầu lên, khí thế kia so với Dương Giới Thừa còn lạnh lùng kiêu ngạo hơn.

"Nói những lời không nên nói, cho nên bị trừng phạt, phép tắc này, tại bất kỳ địa phương nào cũng giống nhau!" Khấu Kiệt nhếch môi khinh bỉ nhìn Dương Giới Thừa.

Dương Miêu Miêu lôi kéo Dương Giới Thừa: "Anh trai, nhất định phải làm chủ cho em!"

"Em còn muốn gả cho tên đó sao?" Dương Giới Thừa đột nhiên quay đầu, nhìn Dương Miêu Miêu nói.

Dương Miêu Miêu nhìn sang Dương Giới Thừa, khẽ gật đầu.

Dương Giới Thừa lập tức quay đầu lại, không chút bận tâm đến hình tượng lịch sự nhã nhặn khi nãy, vung một quyền về phía Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt nheo mắt lại, dù sao hôm nay cũng mặc áo sơ mi, vừa đúng dịp được đánh một trận! Nhanh chóng nghiêng đầu sang một bên, chìa tay ra, từ mặt bên giữ chặt cổ tay của Dương Giới Thừa, ngắt một cái!

Dương Giới Thừa cau mày, chân trái quét qua phía dưới của Khấu Kiệt.

Dương Miêu Miêu nhìn hai người bọn họ đánh nhau, sợ hãi lùi về phía sau.....Thật sự cô ta không quen nhìn cảnh bọn họ đánh nhau. Từ nhỏ Dương Giới Thừa đã chịu sự giáo dục của ba Dương và mẹ Dương, tiếp nhận đợt huấn luyện sinh tồn dã ngoại ở Brazil. Còn Khấu Kiệt, từ nhỏ đã được lớn lên trong quân khu Hoa Long, những đợt huấn luyện mà anh đã trải qua cũng chẳng thoải mái là bao.

Bây giờ hai người bọn họ đánh nhau, vừa đúng đặc sắc!

Dương Giới Thừa vung quyền, còn Khấu Kiệt lật người, vung chân đá lên.

Những vị khánh chung quanh nhìn thấy hai anh chàng đẹp trai siêu cấp này, cũng đứng xem, không nỡ rời đi.

Một người lịch sự, nhưng ra tay tàn nhẫn; một người trắng tinh, cũng là thân thủ bất phàm!

Đôi con ngươi tựa như những viên đá đen của Khấu Kiệt khóa chặt Dương Giới Thừa, tay trái vừa làm thế móng vuốt Ưng, tay phải đã biến đổi chiêu thức, Dương Giới Thừa vừa có ý nghĩ nghiêng đầu đi, nhưng, cánh tay phải của Khấu Kiệt đã vung quả đấm tới.

"Bùm!" Khóe miệng Dương Giới Thừa vinh dự được điểm tô một chút màu đỏ, hắn đưa tay quẹt đi vết máu ngay khóe miệng, phía dưới đùi liền quét tới!

Khấu Kiệt lắc mình một cái, dùng chân của mình chặn chân của Dương Giới Thừa lại, hạ nắm đấm xuống, hung hăng nện lên bắp chân của Dương Giới Thừa.

"A!" Dương Giới Thừa bị đau hét lên một tiếng!

Không chờ Dương Giới Thừa có thời gian nghỉ ngơi, Khấu Kiệt đã thục cùi chỏ xuống, đánh cho Dương Giới Thừa hộc máu miệng, có muốn nói chuyện cũng không được.

Đôi con ngươi của Dương Giới Thừa bắn ra tia lạnh như muốn cắn xé Khấu Kiệt, nhưng Khấu Kiệt so với hắn còn lạnh lùng hơn, bản thân anh biết rõ mình đang làm gì, trở mặt thôi mà, mình không ngại.

Nghĩ tới đây, Khấu Kiệt đã nện nắm đấm hung ác xuống! Ai bảo bọn họ chọc mình trước!

"Dừng tay!"

Vừa lúc đó, giọng nói quen thuộc liền vang lên bên tai Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt ngẩng đầu, nhìn về phía cửa ra vào của nhà hàng Tây, cô gái kia đang nhìn mình.

Qủa đấm trong tay vẫn đang dừng lại giữa không trung, còn Dương Miêu Miêu đã lập tức chạy tới, đỡ lấy Dương Giới Thừa, người vừa bị Khấu Kiệt đánh ột trận sống dở chết dở.

"Sao em lại tới đây?" Khấu Kiệt làm như không trông thấy sự tồn tại của hai anh em nhà họ Dương, lấy lại bình tĩnh, hướng về phía cửa nói với Yến Hoài, trong con ngươi kia thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Yến Hoài nhìn anh em nhà họ Dương, bọn họ đã từng xuất hiện qua trên TV, bây giờ cô mới được chứng kiến tận mắt.

Hai người này, có vẻ như không phải là những người dễ dây vào, ha ha, đáng tiếc, hình như hôm nay cũng đã đụng phải rồi!

"Em muốn đến thăm Tham mưu trưởng Khấu một chút." Yến Hoài gật đầu nói với Khấu Kiệt, từ từ đi tới: "Ông có khỏe không?"

"Tiện nhân! Ông Khấu chắc chắn sẽ không gặp cô đâu!" Dương Miêu Miêu nhìn anh trai nhà mình bị đánh đến độ tét khóe miệng, chưa kịp suy nghĩ liền nói ra ngay.

Bàn tay Khấu Kiệt vừa muốn vung lên, dầu gì hôm nay cũng đã đánh hết cả hai người rồi, không ngại tặng thêm một cái tát!

Nhưng, Yến Hoài lập tức tóm lấy cổ tay của anh, khẽ lắc đầu: "Đừng."

"Em sợ?" Khấu Kiệt cúi đầu nhìn Yến Hoài một chút.

"Sợ, sợ hãi người ta sẽ làm hại đến người của em!" Khóe miệng Yến Hoài nhếch nhếch, vừa rồi cô đã nghe thấy màn đối thoại của hai người bọn họ, cũng nhìn thấy cả hai đang đánh nhau, vốn dĩ chưa hiểu rõ ngọn ngành, nhưng bây giờ, xem ra, cô đã hiểu được tình huống ở đây như thế nào!

"Yến Hoài, bổn tiểu thư hẹn cô, mười giờ trưa mai, gặp mặt ở phòng họp của cao ốc Ngạo Thế! Cô không đến, thì chờ chết đi!" Dương Miêu Miêu dữ dằn nói, toan dìu Dương Giới Thừa rời đi.

Khấu Kiệt vừa muốn ngăn cản, nhưng, Yến Hoài đã nói: "Để cho bọn họ đi, ngày mai em đến!"

~Hết Chương 47~

47. Chương 48: Sân Khấu Của Anh Em Nhà Họ Dương

Ngày hôm sau, quả nhiên Yến Hoài đã đến phòng họp ở cao ốc Ngạo Thế rất đúng giờ, còn Khấu Kiệt đã vào bệnh viện với ngài Khấu Đức, nên cũng không thể đi với Yến Hoài được.

Yến Hoài mặc một bộ trang phục đen tuyền, mang giày cao gót, đi theo một cô thư ký vào phòng họp.

Mới vừa bước vào, liền trông thấy Dương Miêu Miêu đã chờ sẵn ở đó, vẻ mặt ngông nghênh, ngang ngược.

Yến Hoài làm như không nhìn thấy cô ta, yên vị xuống ghế ngồi.

"Nói đi!" Yến Hoài chẳng màng đến cô gái ăn vận trang điểm lòe loẹt kia, cất giọng nói không chút cảm tình.

"Tôi muốn cô rời khỏi Khấu Kiệt." Dương Miêu Miêu nhìn cô, tiến đến gần: "Khấu Kiệt là của tôi!"

"Hừ! Nếu như cô có bản lãnh, thì cướp anh ấy đi đi, cần gì phải nói với tôi mấy lời này!"

"Điều tôi muốn chính là cô rời khỏi anh ấy!" Dương Miêu Miêu có hơi gấp gáp, giọng nói kia tựa như đang muốn xâu xé Yến Hoài.

Yến Hoài híp mắt lại, trên người toát ra sát khí nồng nặc: "Dương tiểu thư, chẳng qua tư cách của cô cũng chỉ có thế, thảo nào không ai dám cưới cô!"

"Cô!" Dương Miêu Miêu bị chọt trúng chỗ đau, dưới cơn phẫn nộ, rống lên một câu: "Tôi ra lệnh cho cô rời khỏi anh ấy!" Nhưng, đối diện với ánh mắt đầy vẻ thách thức của Yến Hoài, Dương Miêu Miêu không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu, đưa ánh mắt cầu cứu về Dương Giới Thừa đang ở cách một lớp kính phía bên kia. Dương Giới Thừa đang ở nơi đó xem sách báo, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu quan sát hai cô gái này.

Khóe miệng Dương Giới Thừa khẽ động mấy cái, cô gái kia, thật sự đùa rất hay!

Yến Hoài nương theo tầm mắt của Dương Miêu Miêu, nhìn về phía Dương Giới Thừa, lập tức liếc hắn một cái. Thật sự, có em gái mồm mép, tất phải có anh trai hay ho!

Vẻ mặt lưu manh vô lại, chính là thương hiệu của Dương Giới Thừa.

"Dương tiểu thư, chưa nói đến việc tôi là một thị trưởng, chí ít cũng là một vị khách, hừ! Cô lại hò hét như vậy, không sợ cắn phải đầu lưỡi sao?" Yến Hoài lạnh lùng nhìn Dương Miêu Miêu, nhất thời, Dương Miêu Miêu có cảm giác như từng lỗ chân lông của mình cũng toát ra mồ hôi lạnh. . . . . Ánh mắt của cô ta sắc bén như thế! Dường như muốn xuyên thủng cả linh hồn của mình!

Yến Hoài đứng lên, nhấc chân đã muốn đi. Nhưng, ngay lúc đó, Dương Giới Thừa ở phía bên kia cũng đã thu dọn sách báo, trực tiếp đi về phía phòng họp, chặn đường đi của Yến Hoài.

"Thị trưởng Yến?" Dương Giới Thừa hơi cúi đầu, dùng ánh mắt đào hoa quan sát Yến Hoài: "Thị trưởng Yến, ha ha, mời ngồi!" Dứt lời, chìa tay ra, chỉ vào ghế ngồi.

Bây giờ Yến Hoài mới có dịp quan sát kĩ người này, trước kia luôn sơ sót bỏ qua sự tồn tại của hắn, nhưng, hiện tại cả hai người này đều đã chọc vào mình, không thể vờ như không biết bọn họ được nữa.

Khóe miệng Dương Giới Thừa hơi nhếch lên, ánh mắt đào hoa lưu luyến trên người Yến Hoài. Hôm nay hắn cố tình mặc chiếc áo sơ mi này, cổ áo hơi để mở ra, mơ hồ làm lồng ngực rắn chắc bên trong như ẩn như hiện, áo tay ngắn chừng bảy phân, cánh tay chắc khỏe có lực. Bên dưới là quần tây đen dài cùng đôi giày da cao cấp đen bóng. Hơi thở nam tính phả lên gương mặt, lên cổ của Yến Hoài, cả người toát lên tư vị của một người đàn ông trưởng thành.

Yến Hoài liếc hắn một cái, trở lại chỗ ngồi, nếu như cả hai người cùng tiến lên, chưa chắc cô sẽ thua. Nhưng, cũng không tin bọn họ sẽ dám dùng đến vũ lực. Ở đây có rất nhiều nhân viên làm việc.

Dương Giới Thừa hướng về phía Dương Miêu Miêu gật đầu một cái, Dương Miêu Miêu liền kìm nén cơn bực bội, ngoan ngoãn ngồi đối diện với Yến Hoài.

Hắn đưa tay đóng cửa lại, khiến những người bên ngoài tuyệt đối không nghe thấy được âm thanh bên trong phòng họp.

Dương Giới Thừa cười cười, ngồi ở bên cạnh Yến Hoài: "Thị trưởng Yến." Dứt lời, lại phà hơi vào gương mặt của Yến Hoài!

Yến Hoài nghiêng đầu: "Nếu như, Dương tiên sinh cứ như thế này mà nói, vậy xin thứ lỗi cho bổn thị trưởng không thể lãng phí vốn thời gian quý giá!"

Dương Miêu Miêu không hiểu, tại sao anh trai của cô ta lại biến thành dáng vẻ này? Không phải nói sẽ đoạt lại Khấu Kiệt giúp mình sao? Thế nào mà bây giờ lại có vẻ như đang lấy lòng cô gái này?

"Anh trai!" Dương Miêu Miêu nũng nịu nói một câu, nhưng, tức khắc liền nghĩ tới những tấm ảnh kia, vội vàng lục soát trong túi xách của mình.

Ngược lại Dương Giới Thừa chỉ cười xòa: "Cô có biết đến thị trường chứng khoáng không?"

"Có biết hay không không liên quan gì đến anh!" Yến Hoài lạnh lùng nhả ra một câu.

"Nếu như nói, có liên quan đến Khấu Kiệt thì sao?" Dương Giới Thừa thỏa mãn nhìn xem nét mặt của Yến Hoài.

Mà Dương Miêu Miêu đã tiếp lời: "Những tấm ảnh này có liên quan đến cô!" Dứt lời, ra vẻ vỗ xuống mặt bàn.

~Hết Chương 48~

48. Chương 49: Yến Hoài Chọc Cho Tức Chết

Editor: QUỳnh Anh.

"Hừ! Đừng tự đánh giá quá cao thực lực của mấy người, đỡ phải chịu không nổi!" Yến Hoài lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, vẻ mặt cũng chẳng thay đổi là bao. Hừ! Nếu như muốn ép buộc mình, mình cũng không ngại trở về nghề nghiệp ban đầu. Từng giây từng phút cô vẫn không quên, tuy rằng mình là một thị trưởng, nhưng vẫn là thủ lĩnh hắc đạo Đoạn Hoàng. Đoạn là một dải lụa mỹ lệ đầy kiêu ngạo, Hoàng cũng không phải là một chú gà con dễ bị ức hiếp.

Dương Giới Thừa nhìn dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của cô, khụ khụ hai tiếng, nói: "Chúng tôi đã phát hiện, lần này, tập đoàn Dương thị của chúng tôi. . . . ."

"Bùm bùm bùm!" Ba tiếng gõ cửa dồn dập, Dương Giới Thừa nuốt ngược lời nói vào trong, liếc mắt nhìn sang cô thư ký Tiểu Khải đang ra sức gõ cửa.

Đó cũng là một cô gái khá quyến rũ, khắp người thoa son đắp phấn, nhưng, lúc này cũng không còn vẻ điềm đạm và điệu bộ như trước, ngược lại tăng thêm mấy phần nóng nảy.

Dương Giới Thừa bất mãn mở cửa ra, đôi mắt sắc bén tựa như muốn nuốt trọn cô gái này: "Chuyện gì?"

"Tổng giám đốc, không xong rồi, thị trường chứng khoáng của tập đoàn Dương thị bây giờ đang bị tuột dốc nghiêm trọng! Đoán chừng bây giờ cổ phiếu của chúng ta đang nằm hết trong tay chuyên gia!" Đôi môi đỏ mọng diễm lệ của Tiểu Khải không ngừng giật giật.Truyện dược đăng tải tại Diễn đàn Lê QUý ĐÔn.

Dương Giới Thừa vừa nghe thấy, sắc mặt càng thay đổi, nhưng, ngay sau đó liền nén xuống, cố làm ra vẻ thả lỏng, nói: "Cô xuống trước đi."

Nhưng, lúc này Yến Hoài đã đứng lên: "Ha ha, thị trường chứng khoán? Vừa nãy tổng giám đốc Dương mới nhắc tới kia mà, bây giờ thị trường chứng khoáng tuột dốc nghiêm trọng rồi, có lẽ, tổng giám đốc Dương có thể dự đoán trước thị trường chứng khoáng một phen!" Không cần phải nói, tự mình biết, Khấu Kiệt đã tuyên chiến rồi.

Dương Miêu Miêu vỗ lên bàn một phát, nghĩ tới việc muốn đè nén khí thế của Yến Hoài xuống, nhưng, cũng đau đến nỗi khiến cô ta phải nhe răng trợn mắt: "Hừ! Yến Hoài, dựa vào những tấm ảnh này, tôi có thể làm cho cô bị đình chỉ công tác trong ủy ban thành phố!"

"Dương Miêu Miêu, nhìn ngực của cô lớn như vậy, tôi chợt nổi lòng hảo tâm, thay bộ não của cô đề xuất ra một ý kiến, nếu như cô muốn chơi, bổn thị trưởng sẵn sàng chơi với cô!"

"Cô!" Dương Miêu Miêu trừng mắt nhìn cô, tức giận đến độ nói không ra tiếng nào, chỉ có thể liếc mắt nhìn về phía Dương Giới Thừa, nhưng, cô Tiểu Khải kia lại chạy tới.

"Tổng giám đốc, tình hình không tốt!" Tiểu Khải thở hổn hển, Dương Giới Thừa vừa định uy hiếp Yến Hoài, nhưng bây giờ chỉ có thể lắng nghe Tiểu Khải.

Mẹ kiếp, thật sự muốn giết chết bọn chúng!

"Gía cổ phiếu của tập đoàn Dương thị chúng ta đã giảm xuống đến 30, sắp sửa rơi xuống ranh giới cuối cùng, có thể sẽ……khá sản."

Không thể giữ được bình tĩnh được nữa, Dương Giới Thừa nào còn tâm trạng đâu để giúp đỡ Dương Miêu Miêu, vội vội vàng vàng bỏ đi thật nhanh.

"Nếu đã đi rồi, vậy thì tôi cũng không nhất thiết phải ở lại đây nữa." Yến Hoài cầm túi xách của mình lên: "Ngày mai mở cuộc đấu thầu, tôi nghĩ, mình sẽ suy tính thật kỹ, khiến cho những người kia ngay cả phân cũng không có mà ăn!"

Dương Miêu Miêu cả kinh trong lòng, quên mất cả câu cuối cùng mà Yến Hoài vừa nói: "Không phải một tháng sau mới bắt đầu đấu thầu ư? Sao lại là bây giờ?"

"Tôi nói bây giờ là bây giờ, ngày mai là ngày mai!" Đôi mắt sắc bén như đao của Yến Hoài phóng lên người của Dương Miêu Miêu: "Dương tiểu thư, tôi có lòng tốt kiến nghị việc này với cô, làm phiền cô lo bổ sung

đầu óc của mình một chút, đừng chỉ lo độn ngực!" Dứt lời, hiên ngang xoay người, kiêu ngạo nhấc chân đi ra khỏi phòng.

"Cô! A!" Dương Miêu Miêu bị Yến Hoài làm cho tức đến phát điên, lập tức vứt những tấm ảnh kia xuống đất, chạy vọt vào trong phòng làm việc của Dương Giới Thừa: "Anh trai."

"Cút ra ngoài!" Dương Giới Thừa khó chịu trong lòng, bây giờ đang lo cho giá cổ phiếu!"

"Em. . . . . ."

"Cút!" Dương Giới Thừa nổi giận, bởi vì, giá cổ phiếu vẫn không ngừng suy giảm.

Dương Miêu Miêu sững sờ, sự thù hận trong mắt kia càng thêm sâu.

Vừa đi ra khỏi cao ốc Ngạo Thế, Yến Hoài liền hít thở thật sâu mấy cái. Dù sao thì những bức ảnh trong tay cô ta, cô cũng không có cách nào cứu vãn, chỉ mong những tấm ảnh ấy không bị phát tán ra ngoài! Đáng chết, kẻ nào đã chụp hình? Nhất định mình phải bóp chết những người này! Nghĩ tới đây, Yến Hoài liếc mắt nhìn cao ốc Ngạo Thế, ra dấu tay làm như khinh bỉ, còn nói là trùm thương mại? Bổn tiểu thư sẽ khiến mày chịu không nổi! Truyên được đăng tải tại Diễn đàn LQD.

Hừ một tiếng, Yến Hoài đi về phía bệnh viện.

Nhưng, ngay khi đang băng qua đường, một chiếc Porsche liền lướt gió phóng vụt qua, suýt nữa va vào Yến Hoài.

Yến Hoài trừng mắt nhìn chiếc xe ấy, bước chân đã dừng lại, chỉ cần chủ nhân của chiếc xe này đi xuống, cô không ngại dùng túi xách của mình đập chết hắn!

~Hết Chương 49~

49. Chương 50: Liên Thủ - Vợ Chồng Smith

Chủ nhân quay kiếng xe xuống, nụ cười lan tràn khắp khuôn mặt.

"Thương Truy Ý?" Yến Hoài nghi ngờ hỏi: "Anh đã đến rồi?" Dứt lời, kéo túi xách trở về, đập nát xe của anh ta, không biết Thương Truy Ý có giết chết mình hay không đây.

"Khấu thiếu gia bảo tôi đến đón cô."

Không nói thêm lời nào, hai người lập tức leo lên xe. Thương Truy Ý đưa Yến Hoài về biệt thự.

Thương Truy Ý ra hiệu cô tự mình đi vào. Yến Hoài liền gật đầu.

Nhưng, ngay khi Yến Hoài sắp sửa xoay người, Thương Truy Ý đã rũ mi mắt xuống, chốc lát, lại ngẩng đầu lên, im hơi lặng tiếng đến gần biệt thự kia.

Yến Hoài đi vào biệt thự, thím Lý liền đưa Yến Hoài đến thư phòng của Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt đang ngồi ở trước máy vi tính, thao tác.

Cảm nhận được hơi thở của cô, Khấu Kiệt liền cất lời: "Em ngồi đi." Ngón tay vẫn lướt nhanh trên bàn phím.

Gõ xuống một chữ cuối cùng, Khấu Kiệt tắt máy vi tính, ngơ ngác nhìn Yến Hoài.

Yến Hoài bị nhìn có chút ngượng ngùng, nói: "Có chuyện gì cứ nói đi!"

"Đoạn Hoàng, anh muốn kết hôn!" Một lát sau, Khấu Kiệt mới nói ra những lời này.

Yến Hoài ngẩn người, gương mặt đượmvẻ xấu hổ. Anh ấy đã biết bí danh trong giới hắc đạo của mình rồi….. Hơn nữa, anh ấy nói, anh muốn kết hôn! Ha ha. . . . . Thì ra là, anh ấy và mình vẫn là một người trên trời, một kẻ dưới đất.

Yến Hoài đứng lên, muốn đi.

Khấu Kiệt lập tức bay qua khỏi bàn đọc sách, vội vàng giữ lấy Yến Hoài: "Không phải em muốn nghe một chút về đối tượng kết hôn của anh sao?"

Yến Hoài sững sờ, hai mắt nhìn anh, không nói gì.

"Ông nội buộc anh phải kết hôn. . . . . với Dương Miêu Miêu."

Yến Hoài nghe thấy thế, ra sức giãy giụa: "Buông tôi ra!"

"Hoài!" Hai cánh tay của Khấu Kiệt tựa như được đúc từ kim cương, làm Yến Hoài không thể cử động: "Ông nội của anh bị bệnh tim, anh không thể làm ông tức giận, ông là người thân nhất của anh. . . . . ."

"Nói những thứ này có ích lợi gì? Anh muốn kết hôn thì kết hôn đi, có liên quan gì đến tôi!" Giọng nói của Yến Hoài chợt trở nên lạnh lẽo, đôi mắt hiện rõ sự lạnh nhạt.

Khấu Kiệt đau xót trong lòng, nhưng, ngay sau đó liền thay đổi sắc mặt: "Dĩ nhiên có liên quan đến em."

"?" Yến Hoài giương mắt nhìn anh, nếu như dám chọc giận mình, một giây kế tiếp, nhất định mình sẽ phá hủy cậu em trai nhỏ của anh ta!

"Bởi vì em mới là cô dâu, cả con anh cũng có rồi, còn muốn đi lấy người phụ nữ khác sao?" Khấu Kiệt vừa dứt lời, liền đặt tay lên bụng của Yến Hoài.

"Cút đi!" Yến Hoài tức giận nhìn anh chằm chằm, giữ vững khoảng cách của hai người, đáng chết, tên đàn ông này: ""Mới vừa rồi là anh hù dọa em?"

"Không hề!" Khấu Kiệt dừng lại, nghiêm túc nói: "Thật sự anh bị ép buộc…..Ông nội không thể lại tức giận…Lần này ông phải nhập viện là do hành động của anh."

"Ý của anh là, chỉ có làm sụp đổ tập đoàn Dương thị, chúng ta mới có thể kết hôn?" Yến Hoài bình tĩnh trở lại.

"Đúng. Đoạn Hoàng? NO! Hoài là cô dâu của anh, là nữ thị trưởng đầy kiêu hãnh của thành phố D chúng ta, làm sao có thể là thủ lĩnh hắc đạo Đoạn Hoàng được chứ?" Khấu Kiệt kéo Yến Hoài đến trước máy tính: "Bây giờ giá cổ phiếu của tập đoàn Dương thị đang tuột dốc đến mức thảm hại, đoán chừng sẽ phải tìm đến cửa thôi! Ha ha!" Khấu Kiệt cười lạnh.

"Anh là chuyên gia đó!" Yến Hoài nhìn anh với vẻ khó tin.

"Nếu người khác đã nghĩ tới việc ra tay, Khấu Kiệt này cũng không thể ngồi chờ chết, đành phải chơi đùa cùng một chút thôi" Khấu Kiệt chậm rãi nói, hướng về phía Yến Hoài cười cười: "Anh nói này, khẳng định là bà xã của anh cũng không phải là một kẻ yếu thế, có hứng thú trình diễn một màn vợ chồng Smith hay không?"

"Em rất mong đợi." Yến Hoài trả lời, nói xong, liền kéo cà vạt của Khấu Kiệt qua, để anh đứng đối diện với mình: "Nói, anh là ai trong giới?"

"Bẩm báo bà xã thị trưởng, tôi chính là tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị, Khấu Kiệt, rất hân hạnh."

Yến Hoài lập tức đẩy anh ra: "Đừng hòng lừa gạt được em!" Yến Hoài dứt lời, giả vờ tức giận muốn đi ra ngoài.

Khấu Kiệt lập tức trúng kế: "Đừng đi mà!" Khấu Kiệt kéo Yến Hoài lại: "Ông nội nghe thấy sẽ tức chết đấy!"

"Nơi này, hẳn là không có người ngoài chứ?" Yến Hoài nhấc đầu, đôi mắt xinh đẹp mông lung gợi thẳng vào khoang tim của Khấu Kiệt: "Hợp tác với em, phải thẳng thắn, Khấu Kiệt, anh nói đi, em nói rất đúng phải không?"

“Đúng.” Khấu Kiệt tựa như vừa bị mê hoặc, gật đầu, đôi mắt tựa như những viên đá đen dần trở nên sâu xa.

“Nói cho em biết, anh là ai.” Giọng nói của Yến Hoài mềm nhũn, khe khẽ len vào từng ngõ ngách trong lòng của Khấu Kiệt.

“Huyền Ưng.”

“Bang chủ Hoa Long bang!” Yến Hoài cả kinh.

Nhất thời, Khấu Kiệt tỉnh lại: “Em thôi miên anh?”

“Hì hì, chút xíu thôi!” Yến Hoài khinh bỉ liếc nhìn anh, thật không ngờ, Khấu Kiệt lại cam tâm tình nguyện để cô thôi miên. . . . . .

“Xem nào, không được nói chuyện này ra ngoài. Bằng không, sẽ có rất nhiều kẻ muốn giết chết anh!” Khấu Kiệt nói nghiêm túc: “Càng đừng nên nói cho ông nội biết, tim của ông không được khỏe, ông vẫn luôn cho rằng anh là tổng giám đốc, lo quản lý sự nghiệp của gia tộc.”

Yến Hoài gật đầu: “Ừm.”

“Ngày mai, đến bệnh viện chứng minh với anh đi.” Khấu Kiệt híp mắt thành một đường hẹp dài, nhìn Yến Hoài.

“Chứng minh cái gì?”

~Hết Chương 50~

50. Chương 51: Đến Bệnh Viện Thăm Ngài Khấu Đức

Editor: Quỳnh Anh

“Em nói thử xem?” Khấu Kiệt nheo đôi mắt hẹp dài: “Đương nhiên là chứng minh mang thai.”

Gương mặt Yến Hoài đỏ lên: “Em, hẳn là không nhanh như vậy.” Rồi lại ngượng ngùng cúi đầu.

“Không có gì là không thể, chúng ta mau mau tạo người đi.” Khấu Kiệt làm ra vẻ bất đắc dĩ: “Điều ông nội cần là sự thật chứng minh, ông coi trọng nhất là bằng chứng.”

“Chúng ta làm giả giấy chứng nhận?” Yến Hoài ngẩng đầu lên, sắc hồng trên mặt vẫn chưa tan hẳn.

“Không được, em nói xem, một Tham mưu trưởng sẽ dễ dàng bị lừa gạt thế sao?” Khấu Kiệt nhíu mày.

“A, đúng rồi, hôm nay em đã hét lên với Dương Miêu Miêu, ngày mai mở cuộc đấu thầu ở khu vực phía Nam.” Yến Hoài chuyển đề tài sang vấn đề này.

“Em yêu, anh không quan tâm đến chuyện đó – dự án đấu thầu ở khu vực phía Nam, là của tập đoàn Khấu thị. Hì hì!” Khấu Kiệt duỗi tay ra, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Yến Hoài, kéo cô đến trước mặt của mình: “Em yêu, em đang trốn tránh?” Đôi hàng mi kia tựa như được tiếp thêm sinh mệnh, không ngừng phóng tia điện về phía Yến Hoài.

Đúng là yêu nghiệt! Yến Hoài nhìn dáng vẻ hiện tại của anh, lầm bầm một câu trong lòng, tránh khỏi lồng ngực rắn chắc: “Chúng ta đi thăm Tham mưu trưởng Khấu một chút.”

“Được!” Khấu Kiệt nhếch môi cười. Chuyện ‘tạo người’, không cần vội, hắc hắc!

Không lâu sau, đã đi đến bệnh viện, bầu không khí bên trong khá là náo nhiệt.

Cách khung cửa sổ, liền trông thấy mấy người đàn ông mặc quân trang đang ở bên trong trò chuyện, tán gẫu này nọ với ngài Khấu Đức, cũng có một vài người mặc thường phục.

Yến Hoài dừng bước, có hơi chần chừ.

"Thế nào?" Khấu Kiệt quay đầu lại, nhìn Yến Hoài: "Những người ở bên trong đều là chiến hữu trước đây của anh, không cần ngạc nhiên." Khấu Kiệt đã sớm trông thấy những người đó rồi, đủ loại cảm giác khi còn ở trong quân đội chợt trào dâng.

"Không có việc gì, chỉ là, nhìn nhiều người như vậy, cảm giác đã rất lâu rồi không thấy náo nhiệt thế này." Yến Hoài gật đầu một cái. Thật ra thì, cô đang lo lắng, sợ mình ngụy trang chưa tới, hơn nữa, đối diện với nhiều quân nhân như vậy, nói thật lòng, rất ngượng. Bởi vì, thân phận hiện giờ, rõ ràng chính là vợ chưa cưới của Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt đã mở cửa phòng bệnh ra.

Người ở bên trong vừa nhìn thấy cửa mở ra, nhất thời đều dừng động tác, nhìn hai người một trước một sau.

Một anh lính đang bóc quả quýt, nhưng, động tác đã dừng lại giữa không trung; một anh lính khác đang tán dóc với Thương Truy Ý, một anh thì cùng Nhạc Không Thượng trao đổi quyền cước. Một anh đang rót nước, nước còn chưa chảy ra, đã ngừng lại giữa không trung, ánh mắt cũng phóng về phía Khấu Kiệt…..

Yến Hoài khẽ ngẩn người, vẻ mặt cứng nhắc, hơi cười cười.

Khấu Kiệt kịp thời phản ứng, lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Yến Hoài: "Mấy anh em đều đã đến đây rồi! Vậy thì tốt!"

"Khụ khụ" Khấu Đức nhìn hai người bọn họ với vẻ nghiêm túc.

"Ông nội." Khấu Kiệt rất biết điều, kéo người đến trước mặt: "Trước đây con đã nói với người, Hoài."

Giờ phút này Yến Hoài cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, bởi vì đang đứng trước mặt Tham mưu trưởng, còn có nhiều người như vậy, ngược lại quên mất mình muốn nói gì! Cuối cùng, chỉ có thể mở miệng nói: "Tham mưu trưởng Khấu khỏe!" Dứt lời khẽ khom người, bày tỏ sự kính trọng của mình đối với ông.

Sắc mặt của ngài Khấu Đức không thay đổi, đối với cô gái này, tuy rằng ông rất nể phục, nhưng, vẫn còn đang hoài nghi thân phận thật của nó. Con bé này, nhìn từ mặt mũi cho đến tinh thần liền biết ngay là một đứa đã được tôi luyện và cực kỳ mạnh mẽ. Là một ứng cử viên sáng giá cho vị trí cháu dâu, chỉ sợ rằng…….Aiz!

"Oa oa oa!" Lúc này, Nhạc Không Thượng đã rống ầm lên một cách kỳ lạ: "Chị dâu! Chị dâu!" Dứt lời, ra sức nháy mắt với bốn anh lính kia.

Thật ra thì bốn anh lính này nhìn thấy Khấu Kiệt tới, hơn nữa còn đi cùng một cô gái xinh đẹp như vậy, nhất thời quên mất mình đang ở đâu. truyện đợc đăng tải ở diễn đàn Lê QUý ĐÔn.

Khấu Kiệt đưa mắt về phía bốn anh lính ấy.

"Trương Tuyền, Nhạc Lâu, Thả Phong, Hác Cổ!" Khấu Kiệt chỉ tay vào bốn người bọn họ.

"Lão đại!" Bốn người lập tức đứng lên, đi một mạch tới, nhưng, ngay sau đó liền thống nhất chuyển hướng về phía Yến Hoài: "Chị dâu khỏe! Chị dâu rất đẹp!"

Khấu Kiệt nhất thời im lặng.

Nhưng, lúc này, "Khụ khụ!" Thương Truy Ý ra hiệu hai tiếng.

~Hết Chương 51~

51. Chương 52: Mau Mau Gọi Ông Nội

Editor: Quỳnh Anh

Bốn người cực kỳ ăn ý đứng sang một bên, mà Thương Truy Ý cũng liếc mắt nhìn Khấu Đức một cái, ý bảo mọi người chớ càn rỡ trước mặt ông nội.

Thật ra thì Yến Hoài nhìn thấy bọn họ, cũng không biết nên nói gì, làm những gì. Vốn dĩ mình là phụ nữ, ở trước mặt những nhân vật như thế này, mình có thể làm được gì đây? Chỉ có thể biểu hiện cho thật tốt.

Khấu Đức đưa mắt quan sát kỹ Yến Hoài, nhưng trong lòng lại nghĩ đến vô số chuyện. Cuối cùng vẫn là hỏi: "Cha mẹ cháu có khỏe mạnh không?" Ông đã điều tra rất nhiều tài liệu về con bé này, nhưng vẫn không thể nào biết về hoàn cảnh gia đình của nó.

"Cha mẹ cháu mất sớm, được cậu và mợ cưu mang nuôi dưỡng, ở thành phố D, kinh doanh buôn bán nhỏ." Yến Hoài cười cười, nhưng trong đầu thầm nghĩ, chẳng lẽ muốn điều tra hộ khẩu nhà mình ư?

Lúc này Khấu Kiệt liền nở miệng: "Ông nội, người yên tâm, năng lực làm việc của Hoài cực kỳ cao, về mặt sinh hoạt càng thêm. . . . . ."

"Không hỏi đến cháu...cháu không cần nói." Khấu Đức ngắt lời của Khấu Kiệt, mơ hồ toát lên vẻ uy nghiêm khiến Khấu Kiệt phải nuốt ngược lời nói vào trong. Ông là ông nội của mình, mình không thể không nghe theo, không vì sao cả, chỉ là do bệnh tình của ông.

Khấu Kiệt nhếch môi, lẩm bẩm.

Yến Hoài vẫn mỉm cười, nét cao quý và ưu nhã lặng lẽ lan tỏa ra chung quanh, khiến Khấu Đức dễ dàng cảm nhận được khí chất ấy. Qủa thật là một ứng cử viên rất sáng giá, so với Dương Miêu Miêu kia tốt hơn nhiều.

Chẳng biết từ lúc nào lòng của ngài Khấu Đức liền xuất hiện câu này. Nhưng, miệng lưỡi của ông lại cực kỳ cứng rắn: "Tối nay, để Hoài ở lại đây, mấy tên ranh con các cháu phải làm gì thì đi làm chuyện đó đi!" Tham mưu trưởng ra lệnh một tiếng, bốn anh lính kia không thể không mang mũ vào, hôm nay thừa dịp chỉ đạo viên đi ăn cơm, đặc biệt xin phép đến đây, đeo bám dai dẳng lắm mới kéo được đến bốn giờ, hiện tại thời gian cũng đến rồi!

Mối quan hệ của ngài Khấu Đức và chỉ đạo viên Cao Khuê cũng không tệ, vậy nên, nhất định là Cao Khuê sẽ dung túng ấy đứa nhãi ranh này rồi.

Yến Hoài nhìn bốn người này, cảm giác như mình được trở lại thời thơ ấu, khi ấy, cha của cô không phải là người trong giới hắc đạo, mà là liên trưởng ở quân khu Phượng Hạ. Nhớ những lúc đi cùng cha đến quân khu, khi đó, việc cô thích làm nhất, chính là ẩn nấp ở một nơi kín đáo, quan sát những người lính kia đang thao luyện. Có một nhóm binh lính đứng ngây ngốc tán gẫu, chơi đùa.

Nhưng hôm nay, mình đã quá xa nơi đó.

"Sao vậy em?" Khấu Kiệt phát hiện ra điểm khác thường của Yến Hoài, nhẹ nhàng chạm vào cô, nhỏ giọng hỏi.

"Không có gì, chỉ nhớ đến một vài chuyên trước kia, đã lâu rồi chưa được đến quân khu." Yến Hoài kéo suy nghĩ của mình trở về.

Nhưng, lỗ tai bén nhạy của ngài Khấu Đức đã nghe thấy, liền hỏi: "Hoài, chẳng lẽ trước đây cháu đã đến quân khu của nước ta?"

"À, cậu của cháu là liên trưởng ở quân khu Phượng Hạ." Đối với cha, bất luận là như thế nào Yến Hoài cũng không muốn nhắc đến, tránh cho việc khiến người ta nghi ngờ về mình.Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Ồ!" Ngài Khấu Đức gật đầu một cái: "Quân khu Hoa Long và quân khu Phượng Hạ, năm tới, sẽ có một đợt diễn tập quân sự rất lớn, ha ha. Ông rất mong đợi."

Diễn tập quân sự, không phải là sẽ có huấn luyện ư?

Yến Hoài gật đầu một cái. Những thứ huấn luyện ấy, có thứ nào mà mình chưa từng thử qua?

"A, ông nội, cháu và hòa thượng đi kiếm chút cơm rồi sẽ trở lại." Thương Truy Ý đứng lên, gật đầu nhìn Nhạc Không Thượng.

Nhạc Không Thượng cũng lập tức đứng lên: "Đúng đấy, ông nội!"

Tứ đại cuồng long đã quen với việc gọi ông là ông nội, thế nên, Khấu Đức cũng chẳng có biểu hiện gì xa lạ, chỉ gật đầu một cái.

Nhưng, Khấu Kiệt liền tiếp lời: "Ông nội, trước đó Hoài đã nói với cháu, tối nay cô ấy muốn xuống bếp, làm thức ăn ngon cho ông." Dứt lời, Khấu Kiệt đã cười toe toét nhìn Yến Hoài: "Đúng không, Hoài?"

"À. . . . . ." Khấu Kiệt này thật là, đúng là tự vạch áo cho người xem lưng, thứ mình không biết làm nhất chính là nấu ăn. Nhưng, Yến Hoài vẫn hướng về phía ngài Khấu Đức, mỉm cười: "Vâng ạ, Tham mưu trưởng, cháu muốn làm bữa ăn tối cho người."

"Còn gọi Tham mưu trưởng?" Khấu Kiệt lập tức lao tới, vòng tay đặt lên eo của Yến Hoài: "Gọi ông nôi." Giọng nói kia, mơ hồ có chút ra lệnh, sợ rằng Yến Hoài sẽ không nghe lời, cho nên cứ dùng giọng ra lệnh như vậy.

Yến Hoài nuốt nước miếng: "Ông nội." Cực kỳ khôn khéo gọi lên một tiếng.

Khấu Đức nheo mắt lại, đứa cháu này đang nghĩ gì chẳng lẽ ông không biết sao? Rõ là!

"Ông nội, bọn cháu đi đảm nhiệm chức vụ nấu ăn rồi sẽ trở lại ngay." Khấu Kiệt gật đầu một cái, ôm lấy Yến Hoài đi ra ngoài.

Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng dõi theo bóng lưng của hai người này đi xa, cười cười mấy cái, ở lại với ông nội.

Yến Hoài vừa ra ngoài, liền nhảy ra khỏi lồng ngực của anh: "Anh, phải làm sao đây? Rõ ràng anh biết em không biết nấu ăn mà!"

Khấu Kiệt đẩy cô vào trong xe, sau khi ngồi lên ghế lái mới mở miệng nói: "Anh có biện pháp."

"Biện pháp gì? Đến nhà hàng mua?" Yến Hoài hỏi lại.

~Hết Chương 52~

52. Chương 53: Vì Yêu Nhau Cùng Nhau Làm Bữa Tối

"Anh dạy cho em." Khấu Kiệt dứt lời, liền khởi động máy xe.

Một lát sau, đã chạy về đến biệt thự.

Nhìn thời gian, đã xấp xỉ năm giờ chiều rồi.

"Ông nội có thói quen ăn tối vào lúc bảy giờ, em biết đó, thời gian dùng bữa ở quân khu là cố định. Chúng ta chỉ có thời gian hai tiếng." Khấu Kiệt đưa mắt về phía Yến Hoài.

Yến Hoài mở cửa xe đi xuống, hướng về phía biệt thự: "Em sẽ làm thật tốt trong hai tiếng!" Khấu Kiệt cũng tự hiểu, anh ngẫm nghĩ, hay là mình tự đào tạo một người vợ hiền đảm đang đi! Sẽ khiến ông nội vui mừng và cũng yên tâm hơn một chút.

Được, nhất định mình sẽ không thua thiệt bất kỳ kẻ nào! Yến Hoài hạ quyết tâm, bước chân đi nhanh hơn.

Thím Lý nhìn thấy Yến Hoài đi tới, liền bước ra chào đón, nhưng Khấu Kiệt đã vẫy tay ra hiệu thím Lý đi xuống.

Yến Hoài chỉ hướng về phía thím Lý cười cười, cũng không quá để tâm đến nụ cười không rõ ý vị trên gương mặt của thím ấy.

Khấu Kiệt dẫn Yến Hoài vào trong phòng bếp.

Nhìn phòng bếp ngăn nắp gọn gàng, tâm tình của Yến Hoài cũng trở nên tốt hơn, vốn dĩ cô là người không có nhiều thời gian, cũng không thường xuyên đích thân xuống bếp, hầu hết thời gian đều đi ra ngoài dùng bữa. Bây giờ bảo cô nấu ăn, nếu như không có người nào hướng dẫn, thật sự là không biết nên làm thế nào, hoặc có lẽ, phải tìm một quyển sách nấu ăn để tham khảo một chút?

"Anh sẽ hướng dẫn cho em." Khấu Kiệt cười dịu dàng, nhưng, Yến Hoài nhận thấy, anh vừa là một cậu chủ lớn, hơn nữa còn là một tổng giám đốc, cũng là một lão đại xã hội đen, thật sự cô không thể tưởng tượng nổi, anh sẽ làm được món ăn gì ra hồn!

"Quên mất hai ngày nay bữa sáng của em là do ai làm ư?" Khấu Kiệt cũng biết nỗi nghi vấn trong lòng cô: "Hôm nay cho em cơ hội chứng kiến tận mắt."

"Stop!" Yến Hoài nhìn anh với vẻ khinh bỉ, muốn khoe khoang trước mặt mình hả? Rõ là!

"A, không đúng, sau này kết hôn, chúng ta sẽ ở chung một chỗ, còn rất nhiều cơ hội để chứng kiến, tối nay chỉ là thí nghiệm thử thôi." Khấu Kiệt chìm đắm trong suy nghĩ viển vông của mình, nhưng, Yến Hoài đã chọt cùi chỏ sang: "Nhanh nhanh lên!"

"Ờ!" Khấu Kiệt cười toét miệng, đối xử với mình như vậy? Tối nay cho em không xuống giường nổi! Nhưng, những lời ấy Khấu Kiệt cũng không nói ra, ngược lại khéo léo mang những món rau dưa từ trong tủ lạnh ra ngoài, còn có thịt cá các loại.

Yến Hoài phối hợp, xả nước, rửa rau.

Cuối cũng cũng đến giờ khắc đặt nồi lên bếp.

Khấu Kiệt mang tạp dề lên, gương mặt đẹp trai, đứng chiến đấu với chảo dầu.

"Trước tiên cho dầu vào, chờ một chút sẽ cho thêm muối, một ít gừng....." Khấu Kiệt vừa làm, vừa nói, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên, quan sát phản ứng của Yến Hoài. Nếu như Yến Hoài nheo mắt lại trốn học, nhất định Khấu Kiệt sẽ đến gần, nhẹ nhàng thổi khí nóng lên mặt cô, hoặc là trực tiếp hôn lên làn môi đỏ mọng, làm cho cô học trò lười biếng này 'tỉnh hồn.' Dĩ nhiên, cơ hội như vậy không nhiều lắm, Yến Hoài rất nghiêm túc học tập, đôi con ngươi lóe sáng, luôn dõi theo động tác của Khấu Kiệt.

Nhìn thấy anh không ngại phiền phức, lặp đi lặp lại những lời này, nhắc nhở những điểm cần chú ý khi nấu ăn, Yến Hoài cười thầm trong lòng, dáng vẻ hiện tại của anh, rất giống với hình tượng người đàn ông của gia đình. Dáng vẻ này, bao nhiêu người có thể trông thấy đây? Nhưng mà mình cũng thật là, khi nào mới làm nổi một món ăn chứ? Một cậu chủ lớn như vầy mà biết tự lăn vào bếp thật ư?

"Nghĩ gì thế?" Khấu Kiệt cởi tạp dề xuống: "Đến phiên em." Vừa nói vừa mang tạp dề vào cho Yến Hoài: "Anh sẽ chăm chú nhìn em nấu ăn." Dứt lời, vẫn không quên đặt một nụ hôn lên gò má của cô.

"Tránh qua một bên đi!" Gương mặt Yến Hoài đỏ hồng như miếng gan heo nằm trên dĩa.

Khấu Kiệt mỉm cười, không trêu chọc cô nữa, đứng sang một bên, thật ra thì ngắm một cô gái đẹp nấu ăn cũng là một loại hưởng thụ! Khấu Kiệt nghĩ thầm trong bụng, ánh mắt cũng dõi theo từng động tác của Yến Hoài.

Rút miếng lạp xưởng ra, tay phải Yến Hoài cầm dao, tỉ mỉ cắt. Vẻ mặt nghiêm túc kia khiến Khấu Kiệt dần trở nên si mê, tựa như đang ngắm nhìn một bức họa độc nhất vô nhị, làm người ta mất tự chủ mà chìm đắm vào bên trong, nếu cô có cười cũng không hề dừng lại động tác trong tay.

"Cái này, hẳn là khẩu vị hiện tại của ông nội cũng không tốt lắm, vậy nên cần làm cho vẻ bề ngoài nhìn đẹp mắt một chút, nhưng, cũng không thể tốn quá nhiều thời gian." Yến Hoài vừa nói, vừa cho lạp xưởng vào trong chảo dầu, nấu.

Vừa đặt dao lên thớt gỗ, nhưng, chẳng mấy chốc lại muốn đi thái thịt.

"A, Hoài! Nhìn kìa! Cháy rồi!" Đột nhiên, Khấu Kiệt hét lên một tiếng kinh hãi, dọa Yến Hoài đang nghiêm túc thái thịt giật bắn người!

~Hết Chương 53~

53. Chương 54: Một Cô Gái Nữa Sẽ Trở Về

Editor: QUỳnh Anh

"A!" Yến Hoài xoay người, thấy chảo dầu đang bốc cháy, trong lòng gấp đến độ cầm ngay lấy cái tô nước bên cạnh hắt lên.

"Đừng!" Khấu Kiệt còn chưa nói hết lời, Yến Hoài đã làm liền một mạch.

Khấu Kiệt lập tức trợn mắt há hốc mồm, nhưng, nhìn ngọn lửa kia vẫn chưa được dập tắt, Khấu Kiệt liền úp chiếc nắp nồi lên.

Còn Yến Hoài thì giương vẻ mặt ảo não lên nhìn Khấu Kiệt: "Em…."

Khấu Kiệt nhìn dáng vẻ hiện tại của cô, tựa như là một cô gái bé nhỏ vừa phạm phải sai lầm, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, khiến Khấu Kiệt lập tức bị mê hoặc, chợt có ý nghĩ muốn hôn lên đôi môi ấy, và trên thực tế, Khấu Kiệt đã làm như vậy.

Khấu Kiệt hôn lên đôi môi nhỏ nhắn ấy, tựa như đang nhấm nháp mật ngọt vô tận, chậm rãi hưởng thụ.

Yến Hoài thậm chí cũng quên mất động tác trong tay mình, ánh mắt dần trở nên mê ly, dáng vẻ kiều mỵ này khiến ** trong con người Khấu Kiệt càng tăng vọt. Đôi bàn tay kia từ từ leo lên ngọn núi nhỏ…..

"Ưm. . . . ." Yến Hoài khẽ rên thành tiếng, nhưng, ngay sau đó lại bị Khấu Kiệt nuốt xuống.

Nhưng, ngọn lửa trong nồi vẫn đang bùng cháy, mà ngọn lửa đó, cũng dần dần lan tỏa sức nóng về phía hai người……

Bàn tay to kia nhẹ nhàng bóp một cái, khiến Yến Hoài run rẩy một hồi lâu, nhất thời, lý trí liền ùa về.

Yến Hoài tức khắc đẩy anh ra, cả gương mặt đỏ ửng một mảnh, quay mặt sang hướng khác, không thèm nhìn cái 'kẻ vừa gây ra họa.'

Nhưng, nhìn thấy chiếc nồi kia, Yến Hoài liền hoảng hốt hét to lên: "Món ăn! Món ăn bị khét rồi!"

"Đừng sợ! Chờ ông xã!" Khấu Kiệt mở nắp nồi ra, nhận lấy nhiệm vụ quan trọng. . . . . .

Đáng chết, mới vừa nãy còn khí thế ngất trời, bây giờ liền để ình nấu ăn, thật sự là không cần em trai nhỏ nữa sao? Gương mặt Khấu Kiệt đầy mồ hôi, đưa mắt về phía Yến Hoài.

Yến Hoài đang nhìn những ngọn lửa nhỏ kia. . . . . Điều này làm cho Khấu Kiệt vô cùng chán nản, quả thật cô bé này không biết phóng đãng lẳng lơ là gì!

Cuối cùng, thức ăn cũng được chuẩn bị xong xuôi.

Yến Hoài thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trong phòng bếp một chút.

18giờ 35 phút. "Chúng ta còn thời gian, hắc hắc!" Ngược lại, lúc này Khấu Kiệt cười rất vui vẻ.

"Anh đi tắm một cái đi, ra rất nhiều mồ hôi." Yến Hoài nhìn dáng vẻ hiện tại của anh, hầu hết những món ăn kia đều là do anh làm, bản thân cô cũng thấy ngại: "Em sẽ gói thức ăn lại."

"Được thôi!" Khấu Kiệt giở trò lưu manh, hôn Yến Hoài một cái mới chịu đi vào phòng tắm.

Yến Hoài nhìn theo bóng lưng anh đã đi xa, cúi đầu, gói thức ăn lại.

Ngay lúc ấy, điện thoại di động của Khấu Kiệt chợt vang lên, Yến Hoài nhíu mày.

Chiếc điện thoại di động không ngừng rung lên trước mặt cô, mà Khấu Kiệt vẫn còn đang bận rộn trong phòng tắm.

Yến Hoài cầm điện thoại di động lên, trên màn ảnh hiện lên dòng chữ: Em gái Liên.

Yến Hoài sững sờ trong lòng, nhấn nút màu xanh lá cây.

"Anh trai, ông nội ngã bệnh sao không nói cho em biết? Ngày mai em sẽ trở về, anh báo lại với ông nội một chút, em đã trở về! Anh Quốc chơi chẳng vui chút nào, em muốn trở lại!" Một giọng nữ giới truyền ra từ bên trong, lại chẳng hề phát hiện được điểm khác thường ở đầu dây bên kia, nhưng, sau khi huyên thuyên một hồi lâu, cô gái cũng giật mình: "Ai đó? Chắc chắn rằng anh trai tôi sẽ không im lặng lâu như vậy!" Giọng nói kia, từ vẻ làm nũng ban đầu cho đến bây giờ chỉ còn lại sự lạnh nhạt.

Yến Hoài hừ lạnh một câu, cô bé này thật đúng là trở mặt rất nhanh!

"Lời của cô, tôi sẽ nhấn lại với Khấu Kiệt." Yến Hoài nhã nhặn nói: "Còn lời nào muốn nói không?"

"Cô là ai? Tại sao điện thoại của anh trai tôi lại nằm trong tay cô?" Khấu Tử Liên hoài nghi, lẩm bẩm trong miệng, anh trai sẽ không dễ dàng nhắm trúng một cô gái nào cả, tại sao cô gái kia lại thân mật với anh trai như vậy chứ?

"Tôi cũng không biết mình là ai." Yến Hoài lơ đãng nhìn về phía phòng tắm: "Chỉ là, Khấu Kiệt sẽ cho cô câu trả lời nhanh thôi! Bây giờ, tôi muốn chuẩn bị thức ăn cho ông nội. Ngày mai cô trở về thì cẩn thận một chút."

Ặc, thân thiết đến mức gọi là ông nội luôn rồi, thân phận kia là gì? Khấu Tử Liên đẩy đĩa thức ăn trước mặt ra, buồn bực tắt điện thoại.

"Tử Liên, thế nào?" Đối diện là một người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề, ưu nhã dùng món ăn Tây, ngước mắt nhìn lên cô gái ngồi trước mặt, ấm áp hỏi một câu.

"Anh trai em có bạn gái!" Khấu Tử Liên chu miệng lên, ngước nhìn người đàn ông trước mặt: "Noãn Sinh, anh nói xem, ngày mai em có nên trở về hay không?"

Người đàn ông được gọi là Noãn Sinh đẩy đĩa thức ăn vừa bị Khấu Tử Liên gạt sang một bên đến trước mặt cô: "Ăn cơm, nên làm cái gì cũng tốt cả." Dứt lời, còn dịu dàng nở nụ cười, thật sự là rất xứng với cái tên: Noãn Sinh.

"Em muốn trở về nhìn xem rốt cuộc cô gái kia là ai!" Khấu Tử Liên cắn răng nói ra, tiếp tục ăn phần của mình.

Noãn Sinh lắc đầu một cái, tiếp tục động tác trong tay.

Bên này, Yến Hoài mới vừa gói thức ăn lại đâu vào đấy, Khấu Kiệt đã bước ra ngoài. Toàn thân toát lên khí chất cao quý, vóc dáng cường tráng, giờ phút này càng tăng thêm sức quyến rũ chết người.

~Hết Chương 54~

54. Chương 55: Trận Tập Kết Đêm Nay (1)

"Thế nào?" Khấu Kiệt cầm khăn tắm lau đi những vệt nước đọng trên người, dáng vẻ kia càng thêm tràn đầy hấp dẫn, hướng về phía Yến Hoài cười một tiếng: "Anh quá xuất sắc? Mê hoặc em rồi hả?"

Yến Hoài lấy lại bình tĩnh, liếc anh một cái, rõ là tiếc cho vẻ ngoài hào nhoáng thường ngày, nhưng lại là một đứa trẻ vô cùng tự kỷ!

Yến Hoài ném điện thoại di động sang cho anh: "Ngày mai em gái anh sẽ trở về."

Khấu Kiệt sững sờ, mình quên mang theo điện thoại di động? Nhưng, điều càng làm cho anh ngạc nhiên hơn chính là Khấu Tử Liên sẽ trở về? Không phải con bé rất hận ông nội đã chia rẽ 'mối nhân duyên mỹ mãn' của nó hay sao? Bây giờ lại nghĩ đến việc trở về rồi cơ à? Chẳng lẽ đã đi đến giai đoạn yêu đương say đắm rồi, nên mới rõ ràng như thế?

Lẽ dĩ nhiên, Yến Hoài không biết được Khấu Kiệt đang nghĩ gì trong đầu, nhưng, cũng rất thức thời nhắc nhở anh, phải nhanh nhanh đến chỗ của ông nội, thời gian đã đến rồi.

Khấu Kiệt lái xe một mạch đến bệnh viện.

Thấy Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng vẫn còn ở trong phòng bệnh nói chuyện cùng với ngài Khấu Đức, Yến Hoài nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn Khấu Kiệt, phát hiện anh cũng đang mỉm cười nhìn mình, rồi đẩy cửa đi vào.

Yến Hoài không thể làm gì khác hơn là đuổi theo sau, ở cùng một chỗ với những người này, quả thật là có chút mệt mỏi.

Khấu Đức nhìn những món ăn kia, nhất thời cơn đói bụng liền ùa đến.

Khấu Kiệt cũng không nói nhiều, mời ngài Khấu Đức dùng cơm trước, riêng anh thì âm thầm gọi Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng đi ra ngoài, còn Yến Hoài thì chỉ biết ngơ ngác nhìn ngài Khấu Đức dùng cơm. Thật ra thì cô cũng chưa ăn chút gì…..

"Hoài không dùng cơm sao?" Lúc này, ngài Khấu Đức chợt xoay đầu lại, nhìn Yến Hoài, lần đầu tiên cười nói.

Yến Hoài sững sờ, ngay sau đó cũng cười: "Thưa ông nội, dạ chưa." Ở trước mặt Tham mưu trưởng, cô không dám nói dối, chỉ có thể thú thật.

"Ngồi xuống, cùng nhau ăn. Những món này rất ngon." Lúc này ngài Khấu Đức không hề để lộ ra vẻ ngoài lạnh lùng xa cách của mình, ngược lại hiền hòa hơn rất nhiều.

Nhìn dáng vẻ này của ngài Khấu Đức, Yến Hoài chợt nghĩ đến nhiều năm trước kia, dường như trong trí nhớ của cô cũng có một người ông hiều từ hỏi mình một câu như vậy, cháu có đói bụng không? Có muốn ăn với ông hay không?

Nghĩ tới đây, đáy lòng Yến Hoài chợt trào dâng nỗi đau xót, khoang mũi cay cay.

Ngài Khấu Đức chú ý đến điểm này của cô, vốn còn tưởng rằng cô đói bụng đến nỗi sắp khóc, liền nói: "Đứa nhỏ ngốc, tới đây ăn cơm với ông nội."

"Vâng ạ." Yến Hoài gật đầu một cái, cũng không còn cảm giác cay cay như ban nãy nữa. Cô thật sự rất muốn đến gần vị Tham mưu trưởng này, bởi vì ở trên người của ông, dường như cô cảm nhận được hương vị nồng đượm tình thân thương, tuy rằng thoạt nhìn qua ông rất nghiêm túc, rất truyền thống và có phần hơi cổ hủ.

Yến Hoài nhấc đũa lên, bắt đầu ăn, mà ngược lại ngài Khấu Đức cũng không có biểu hiện gì, nhìn cô ăn ngon lành như vậy, trong lòng ông cũng vui vẻ lên rất nhiều.

Mà ở bên ngoài, Khấu Kiệt cùng Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng vẫn còn ở chung một chỗ, thảo luận ít chuyện.

"Ngày mai, ở Nam Diện mở cuộc đấu thầu, mặc dù hiện tại thị trường chứng khoáng của tập đoàn Dương thị đã suy giảm, nhưng, thế lực của bọn họ vẫn đang tồn tại, cho nên mình muốn tham khảo ý kiến của các cậu một chút." Gương mặt của Khấu Kiệt rất nghiêm túc.

"Lần trước, trong thực phẩm của tập đoàn Dương thị xảy ra vấn đề, cũng đã bình an vượt qua, vậy thì đêm nay chúng ta phải tiến hành tiêu diệt hàng loạt một lần? Khiến ột phần trong nền kinh tế của thành phố D sụp đổ, vậy thì chúng ta có thể độc chiếm vùng trời này rồi!" Toàn thân Nhạc Không Thượng vẫn còn mặc chiếc áo khoác to trắng tinh, đoán chừng là vừa vội vàng bay tới từ Macao, trực tiếp chạy đến bệnh viện thăm ngài Khấu Đức, tiện thể kiểm tra tổng quát cho ông.

"Không được, hòa thượng, cậu chưa hiểu lắm những thứ này." Thương Ttruy Ý liếc mắt nhìn Nhạc Không Thượng: "Không phải Yến Hoài là thị trưởng sao? Vụ đấu thầu này, hì hì, bọn mình cảm thấy phần thắng đã nằm trong tay rồi!" Dứt lời, không quên nhìn sang Khấu Kiệt một chút.

Khấu Kiệt lắc đầu một cái: "Hoài sẽ không vì tình riêng mà làm chuyện bất hợp pháp đâu, cậu không hiểu cô ấy. Dù cô ấy có muốn giúp chúng ta đi chăng nữa, nhưng mình cũng sẽ không đồng ý, mình muốn chứng tỏ cho cô ấy biết, sự lợi hại của ông xã này!"

"Stop!" Thương Truy Ý cảm thấy chua lét trong miệng, vung quả đấm trong tay sang.

Nhưng, Khấu Kiệt cũng rất khéo léo né tránh: "Đêm nay, chúng ta phải làm một trận tập kích đấy!" Dứt lời, nhìn hai người kia, nhếch môi cười.

Hai người kia cũng rất phối hợp, tựa đầu lại gần.

"Xuất phát vào hai giờ sáng, tập hợp ở biệt thự lúc bốn giờ." Khấu Kiệt gật đầu một cái, nhấc chân lên rời đi.

……

55. Chương 56: Gặp Gỡ Đối Thủ Truyền Kiếp

Khấu Kiệt cả kinh trong lòng, ngẩng đầu nhìn đối phương, may thay, không phải là Dương Miêu Miêu, nhưng, người nọ đã vung một quả đấm về phía mình.

Tay phải Khấu Kiệt gắt gao níu lấy xấp ảnh kia, khiến người nọ không thể cướp được, còn tay trái của anh thì đánh sang, phá vỡ quả đấm của người ấy.

Thế nhưng, người nọ lại chớp đúng thời cơ, nghiêng quả đấm sang, nhìn bàn tay của Khấu Kiệt, nương theo đường đi của tay anh, tránh thoát một chiêu, sau lại công kích xuống bên dưới của Khấu Kiệt, Khấu Kiệt tránh thoát, mà vào ngay lúc này, người nọ đã vung móng vuốt ra, chộp lấy xấp ảnh.

Khấu Kiệt gào thét trong lòng hai từ 'không được,' nhưng, bàn tay kia đã nhào về phía ngực của Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt tránh thoát, xấp hình kia liền vững vàng rơi vào trong tay người nọ.

Người nọ hừ nhẹ một chút, rồi phóng về phía cửa sổ. Nhưng mà, làm sao Khấu Kiệt có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn! Vội vàng đuổi theo sau, rướn người lên, lập tức nhào vào trên thân người nọ.

Người nọ nghe thấy tiếng gió bên tai, nghiêng sang một bên, mà ngay lúc này, Khấu Kiệt cũng nghiêng người đi.

Rất rõ ràng, người nọ đã bị mắc lừa.

Khấu Kiệt sít sao, một tay nắm lấy vòng eo của người nọ, một tay chụp lấy xấp ảnh. Khấu Kiệt ngẩn người, vòng eo này quá nhỏ rồi! Rõ ràng đây là một cô gái!

Cô gái kia lập tức sửng sốt, nhưng, ngay sau đó liền vung chân lên, đá về phía trước mặt của Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt chau mày, bàn tay to hung ác vung lên, nắm lấy cánh tay của cô gái ấy, quăng ra ngoài.

Trong nháy mắt những xấp ảnh kia lại rơi vào trong tay Khấu Kiệt.

Giữa đôi chân mày của cô gái lóe lên tia sáng, trang phục toàn thân tôn lên vóc dáng xinh đẹp, nhưng, sát khí khắp người của cô cũng khiến Khấu Kiệt phải e sợ ba phần.

Khấu Kiệt biết không thể tiếp tục dây dưa với cô ấy được nữa, liền hướng ban công nhảy xuống.

Nhưng, cô gái kia liền nhoài người xuống, tóm lấy chân của Khấu Kiệt.

Chết tiệt! Khấu Kiệt nổi giận, vung cái chân còn lại lên, đá theo hình xoắn ốc về phía cô gái.

Cô gái không dám kéo nữa, bởi vì nếu như tiếp tục, nhất định cô sẽ bị thương bởi sức mạnh kia.

Khấu Kiệt nhân cơ hội đó liền phi thân xuống, nhưng, điều làm anh không ngờ tới chính là, cô gái kia cũng không chút do dự nhảy xuống theo mình.

Khấu Kiệt mắng thầm trong lòng, thật không biết là chọc phải cô em nào nữa, đuổi cùng giết tận không tha! Không phải chỉ là một xấp ảnh thôi sao? Cô ấy muốn nó làm gì? Hoặc giả, đây là người theo bảo vệ Dương Miêu Miêu, thấy mình đi cướp ảnh nên đuổi theo đoạt lại?

Cô gái kia thấy Khấu Kiệt chạy ra bên ngoài, cũng đuổi theo thật sát, nhẹ nhàng linh hoạt né tránh mấy tên gác cửa.

Đôi chân Khấu Kiệt lướt đi như gió, vận dụng sức lực của toàn thân, bay qua tường ngoài, lập tức chạy về nơi đỗ xe.

Mà cô gái kia, vẫn đuổi theo trước sau như một. Điều này làm cho Khấu Kiệt thầm kêu khổ trong lòng! Nếu như không phải cô ấy là phụ nữ, nhất định anh sẽ giết chết cô ấy! Từ trước đến nay anh chưa từng giết một cô gái nào! Chẳng lẽ rạng sáng ngày hôm nay phải phá lệ?

Đôi mắt Ưng của Khấu Kiệt ngày càng thâm trầm, xoay người, hướng khẩu súng gây mê về phía cô gái.

Cô gái cảm giác không xong rồi, lập tức xoay người lại, nhưng Khấu Kiệt đã cướp cò.

"Òanh!" Một tiếng trầm đục vang lên, cô gái trực tiếp ngã xuống….Mẹ kiếp! trong đầu cô chỉ còn lại hai chữ này….

Khấu Kiệt khẽ nhếch môi, cất súng vào, mà ngay lúc này, Nhạc Không Thượng đã chạy tới, "Giặc cỏ, sẩy tay rồi hả? Sao cậu chậm chạp như vậy?" Giọng điệu kia hiện rõ sự hài hước.

Khóe miệng Khấu Kiệt co giật, chỉ vào cô gái nằm cách đó không xa: "Cũng tại cô ấy, quá khó chơi rồi!"

"Hả?" Nhạc Không Thượng hướng mắt nhìn sang, liền trông thấy cô gái đang nằm trên đất, nhấc chân bước qua.

"Đi thôi!" Khấu Kiệt thúc giục.

"Mình muốn nhìn xem cô ấy là ai." Nhạc Không Thượng rất thoải mái trong lòng, nhất định phải xem xem cô gái quấn lấy Khấu Kiệt không tha là người nào!

"A. . . . . cô ấy, cô ấy là. . . . . ." Nhạc Không Thượng chỉ vào cô gái, chuyển hướng nhìn sang Khấu Kiệt, nét mặt kia, tựa như vừa bị dọa chết khiếp, vô cùng khoa trương.

~Hết Chương 56~

56. Chương 57: Ba Người Có Việc Nghị Sự

"Yến Hoài?" Vừa nhìn thấy người nằm trên mặt đất, Khấu Kiệt cũng thất kinh, lập tức ngồi xổm người xuống, muốn kéo cô dậy, nhưng, Yến Hoài đã ngủ say sưa rồi, nét mặt vô cùng điềm tĩnh.

Khấu Kiệt bất chợt nghĩ tới tình huống ban nãy ở trong phòng ngủ, đúng là quan hệ mật thiết mà! Không ngờ bản lĩnh của cô ấy và mình đều không phân cao thấp!

Lúc này, Thương Truy Ý cũng cảnh giác nhìn chung quanh, tiến đến gần, nhíu mày: "Sao thế? Còn không mau đi thôi?"

Nhạc Không Thượng không nói lời nào, chỉ nhìn Khấu Kiệt, còn Khấu Kiệt thì vội vàng vác Yến Hoài lên vai: "Đi!" Dứt lời, liền chạy đi một mạch.

Thương Truy Ý nhìn dáng vẻ của anh, dưới ánh trăng, cuối cùng cũng nhìn thấy người nằm trên vai Khấu Kiệt chính là Yến Hoài, nhất thời hiểu ra được, liền cùng Nhạc Không Thượng đuổi theo sát phía sau.

Phóng vụt như bay về nhà, dừng trước cửa biệt thự, ba người vội vã tiến vào bên trong, còn Yến Hoài cũng được Khấu Kiệt tự nhiên mang vào phòng ngủ.

Bên trong phòng họp sạch sẽ sang trọng, ba người đàn ông ngồi dưới ánh đèn ngói lưu ly, tiến hành hoạt động của bọn họ.

Khấu Kiệt lấy xấp ảnh ra, lần lượt truyền cho hai người kia.

"Đây là những hoạt động của Yến Hoài và Triều Trạch ở thành phố M, những tấm ảnh này chứng tỏ thân phận Đoạn Hoàng của Yến Hoài là không thể nghi ngờ, mà Triều Trạch, chính là Phong Sa." Khấu Kiệt lật từng tấm hình ra, nghiêm túc nói: "Nhưng, rõ ràng bây giờ Yến Hoài và Triều Trạch đã đoạn tuyệt với nhau, riêng Triều Trạch, Ý, cậu đã xử lý hắn như thế nào?"

"Bị thương nặng, được ném tới vịnh Macao rồi." Thương Truy Ý mím môi, cau mày nhìn những tấm ảnh này. Thực sự không muốn nghĩ tới, Yến Hoài lại là người như vậy!

"Đêm nay Yến Hoài muốn tự mình đi lấy những tấm ảnh này lại, mà không biết ba người chúng ta sẽ ra tay, hắc hắc." Khấu Kiệt sờ sờ đầu, lúc đó so chiêu với cô ấy, nếu như anh biết người đó là ai, thật tình không biết cảm xúc của mình sẽ như thế nào!

Nhạc Không Thượng gật đầu một cái, nhìn hình rồi nói: "Ngày mai, a, hôm nay, đoán chừng Dương Miêu Miêu sẽ khóc lóc, đi than thở với Dương Giới Thừa, cậu thử nói xem, bọn họ sẽ lấy vật gì ra để uy hiếp?"

"Hẳn là không đâu." Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt: "Cậu muốn trừng phạt bọn họ thế nào?"

"Cứ tiếp tục làm cho giá cổ phiếu của tập đoàn Dương thị hạ xuống." Khấu Kiệt nhíu mày, nhếch môi cười: "Sau đó, để cho bọn họ đến tìm chúng ta, tiếp theo, hắc hắc, nhường cho Yến Hoài xử vụ án này, tuy rằng cô ấy không phải là cảnh sát."

Thương Truy Ý nhìn nụ cười nơi khóe miệng của Khấu Kiệt, bất chợt cảm thấy có một luồng khí lạnh đang bò lên từ dưới sống lưng mình, không biết cậu ta muốn tập đoàn Dương thị chết như thế nào?

"Đúng rồi." Khấu Kiệt tiếp tục dặn dò: "Trước mắt mình muốn đi tranh thầu ở khu vực phía Nam. Hòa thượng giúp mình để mắt đến ông nội một chút, còn Ý, đến phi trường đón em gái giúp mình."

"Tử Liên?" Thương Truy Ý nghi vấn: "Tử Liên trở về? Con bé rất hận cậu và ông nội, tại sao bây giờ lại trở về?"

"Không biết." Khấu Kiệt đứng lên: "Để sau hẵng tính." Dứt lời, đi về phía phòng ngủ của mình.

Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý, nói: "Thế nào? Cho cậu cơ hội đến phi trường đón Tử Liên, còn chưa hài lòng sao? Cậu lại có cơ hội theo đuổi Tử Liên rồi!"

"Stop!" Khóe miệng Thương Truy Ý co giật, thể hiện vẻ lúng túng, cũng xoay người đi ra ngoài.

Đóng cửa lại, đứng ở ngưỡng cửa ngắm nhìn người nằm trên giường thật lâu, Khấu Kiệt cũng không động đậy.

Chỉ là ngơ ngác nhìn, nhìn dáng vẻ điềm tĩnh hiện tại của cô, khiến cho anh say mê, thật sự rất muốn cứ mãi đứng ở nơi đây. Nghĩ đến đó, Khấu Kiệt lập tức mang chiếc máy ảnh kỹ thuật số của mình ra.

Nhìn dáng vẻ của Yến Hoài, Khấu Kiệt liền nghĩ ngay đến thuở ban đầu vừa trông thấy cô, khi ấy bản thân anh cũng muốn lưu giữ lại khoảnh khắc này, nhưng mà, hôm nay, tâm tình đã khác xưa.

"Tách tách" "Tách tách" . . . . . Đèn flash không ngừng nhấp nháy.

"Ừm. . . . ." Lúc này Yến Hoài, chợt bật ra một tiếng, lật người, trông càng thêm quyến rũ.

~Hết Chương 57~

57. Chương 58: Anh Là Người Giúp Anh Tắm Rửa

Hầu kết của Khấu Kiệt khẽ động, nhìn dáng vẻ của cô hiện giờ, thật sự là rất muốn cô!

Nhưng, không thể. Khấu Kiệt đặt xuống tâm cơ trong lòng, lại nhìn thật lâu.

"Ngày mai phải tìm cái cớ gì để giải thích cho việc em xuất hiện ở đây đây?" Khấu Kiệt nhíu mày, tập trung suy nghĩ, cố gắng đè nén xúc cảm mãnh liệt trong lòng.

Cứ như vậy ôm cô ấy ngủ cũng tốt. Khấu Kiệt thầm nghĩ, liền ôm Yến Hoài ngủ thật say.

Ngày hôm sau.

Yến Hoài vừa mở mắt ra liền trông thấy người đàn ông này, anh ta chỉ mặc mỗi chiếc quần tam giác bên trong. Da thịt màu đồng rắn chắc, cơ bụng sáu múi như thế, khiến người ta phải tơ tưởng viễn vông…..Yến Hoài vừa tính đạp anh xuống, nhưng nỗi nghi vấn trong lòng lại càng thêm lớn: tại sao mình lại ở đây? Không phải đêm hôm qua đã bị người ta đánh thuốc mê rồi sao? Còn đang lo lắng không biết mình có bị người ta bắt lại hay không, bởi vì, cô đã lẻn vào trong nhà họ Dương ăn trộm….Vậy cái người tối hôm qua là ai? Là người đàn ông nằm ngay trước mắt?

Nhìn thấy Yến Hoài nheo mắt lại, tỉ mỉ dò xét, Khấu Kiệt vội vàng nói: "Đêm hôm qua, vừa lúc anh lái xe đi ngang biệt thự nhà họ Dương, liền trông thấy em mặc toàn đồ đen nằm ngã dưới đất! Anh liền mang em trở về." Dứt lời, liền giương lên vẻ mặt lấy lòng.

"Cút!" Yến Hoài giật giật cơ thể, sau khi phát hiện không có gì khó chịu liền hô to lên.

Nhưng, Khấu Kiệt lại nhíu mày, lắc đầu: "Đây là giường của anh."

Yến Hoài nhìn anh, có chút không biết làm sao, không nói gì, nhưng, ngay sau đó lại nghĩ tới, hôm nay có chuyện phải làm, liền vội vàng vén chăn lên: "Em muốn đến cao ốc thị trưởng!" Nhưng, ngay sau đó một giây, cảnh xuân phơi phới liền phô bày ngay trước mặt của Khấu Kiệt….

"A! Quay mặt đi!" Yến Hoài bị dọa sợ đến mức vội vàng đưa hai tay nắm chăn lên: "Ai biến em thành cái dạng này?"

Nhưng, Khấu Kiệt cũng chỉ ngơ ngác nhìn thẳng, tối hôm qua mình đúng là một chính nhân quân tử, bảo thím Lý tắm rửa cho cô ấy, để cô ấy nằm ngủ trên giường lớn của mình, đúng là mình tốt bụng quá đi!

"Cút ra ngoài!" Yến Hoài thấy anh không trả lời mình, lập tức cho rằng anh là người đã làm ra chuyện này, dưới cơn giận, chỉ có thể hét lên như vậy.

"Đã là bà xã của anh, còn xấu hổ cái gì!" Khấu Kiệt bị sư tử Hà Đông gầm lên ột trận, chỉ biết than thở một câu.

Âm thanh này mặc dù rất nhỏ, nhưng Yến Hoài cũng có thể nghe thấy. . . . . .

Trong lúc vô tình vươn chân ra, hơi dùng lực một chút, đá vào cái mông của Khấu Kiệt, Khấu Kiệt còn chưa kịp phản ứng, liền ngã nhào xuống đất!

Nhìn vẻ mặt có năm phần ngượng ngùng, một phần hả hê của người đang ngồi trên giường, Khấu Kiệt cũng không hề tức giận, phủi mông một cái đứng lên, nếu đã như vậy, thì cứ để cho cô ấy hiểu lầm mình là cái người đã tắm rửa cho cô ấy đi: "Không sai, chính là anh, là anh đã tắm rửa sạch sẽ cho em, còn bộ quần áo đen kia của em, anh đã vứt đi rồi, lát nữa sẽ mang đến cho em quần áo mới."

Yến Hoài xấu hổ đến độ muốn đào hố chui xuống đất, muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói thành lời, càng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen đang lóe sáng của Khấu Kiệt, chỉ có thể cúi đầu.

Khấu Kiệt xoay người, từ từ mặc quần áo vào: "Anh bảo người làm chuẩn bị quần áo cho em, đợi lát nữa thay xong rồi thì xuống bên dưới ăn sáng." Dứt lời, ung dung đi về phía cửa.

Yến Hoài từ từ nhấc đầu .

Nhưng, sau một giây, Khấu Kiệt đột nhiên quay đầu lại.

"Hôm nay ngoài chuyện đấu thầu, còn có một sự kiện khác, em tự cân nhắc đi, chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Vừa quay đầu, liền trông thấy Yến Hoài nhấc đầu lên, nhưng, ngay khi anh vừa nói chuyện, Khấu Kiệt lại nhìn thấy cô rụt đầu vào trong chăn.

"Hả, hả, chuyện gì?" Mấy giây sau, Yến Hoài mới kịp phản ứng, vội vàng ngẩng đầu lên hỏi, nhưng, nơi đó đâu còn bóng dáng của anh nữa?

~Hết Chương 58~

58. Chương 59: Nhạc Không Thượng Khác Thường

Chẳng mấy chốc, Yến Hoài đã mở cửa phòng ra, đứng từ xa đã nghe thấy tiếng ba người đàn ông kia ngồi trong phòng ăn vui vẻ bàn luận chuyện gì đó, Yến Hoài cũng không nghĩ ngợi chi nhiều, đi xuống cầu thang.

Ngay khi vừa bước xuống cầu thang, ba người đàn ông đồng thời chuyển tầm mắt về phía cô.

Lúc này Yến Hoài đang mặc một chiếc váy dài, những bông hoa nhỏ điểm tô quanh viền váy, tựa như mộng ảo, đôi chân thon dài ẩn hiện bên dưới lớp lụa mỏng, càng tôn lên nước da trắng ngần, phần xương quai xanh khêu gợi như ẩn như hiện bên dưới lớp lụa mỏng khép hờ….Chiếc váy dài này, là lúc Khấu Kiệt còn ở Paris, Pháp, cảm thấy chiếc váy này nhất định sẽ rất thích hợp với một người nào đó, còn là ai, thì anh vẫn chưa tìm ra, nhưng mà, chắc chắn anh sẽ gặp được. Nên cứ ôm tâm tình như thế mà mua nó, không ngại thế chấp con Wright Roll Royce vào…..chiếc váy này thật sự rất đắt!

Vậy mà hôm nay, quả đúng là như vậy, chiếc váy này, đích thị là được làm ra vì cô ấy, cớ sao mà nó lại hoàn mỹ vậy chứ! Khấu Tử Liên đã từng lén lút mặc thử, nhưng liền bị Khấu Kiệt rống ầm lên. . . . . Chỉ có vợ của anh mới có quyền mặc chiếc váy lụa mỏng này!

Nhìn dáng vẻ sững sờ của ba người bọn họ, Yến Hoài ngượng ngùng cười cười, tất cả đều do Khấu Kiệt bảo với thím Lý mang chiếc váy dài này ình, bằng không, thật sự cô sẽ không mặc loại váy lụa mỏng thế này đâu….Đây là lần đầu tiên cô mặc loại quần áo thế này, cảm thấy có hơi lạ lẫm, nhưng mà nói không ra. Yến Hoài không nghĩ gì thêm, không tiếng động ngồi xuống, mà bọn họ cũng không nói gì, chỉ nhìn Yến Hoài.

Cảnh xuân tươi đẹp này, bọn họ không muốn phá vỡ, cô tựa như một nàng tiên vô tình lạc xuống chốn nhân gian, xinh đẹp như thế làm người ta không đành lòng gây rối loạn…

"Các anh không ăn, em muốn dùng bữa rồi, đói bụng quá, hơn nữa cũng không còn bao nhiêu thời gian." Yến Hoài nhìn bọn họ, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Thật ra thì cuộc đấu thầu hôm nay, chỉ sợ rằng người làm thị trưởng như em không thích hợp ăn mặc như thế này?"

"Vô cùng thích hợp!" Khấu Kiệt phản ứng trước nhất, nhưng, ánh mắt kia cũng không hề rời khỏi Yến Hoài. Chính là loại hiệu ứng này, đến lúc đó, toàn bộ thành phố sẽ náo loạn cả lên!

Thương Truy Ý cũng vội vàng nói: "Quá đẹp, chính là loại hiệu ứng này . . . . ."

"Hả?" Yến Hoài nhẹ nhàng nuốt xuống miếng bánh ngọt trong miệng: "Hiệu ứng gì?"

"Đợi lát nữa sẽ biết." Khấu Kiệt khẩn trương tiếp lời: "Tuy rằng là mở cuộc đấu thầu, nhưng mà, anh tin rằng, thị trưởng cũng không cần lộ diện quá nhiều trước mặt nhân dân." Huống chi, anh cũng không chấp nhận việc người khác nhìn chằm chằm bà xã xinh đẹp của mình như vậy! Những lời này chỉ dám nói thầm trong lòng, lúc này Khấu Kiệt liền đưa ánh mắt về phía hai người đàn ông kia: "Ăn đi! Nhớ việc chính!" Giọng điệu kia, vừa uy hiếp, vừa ghen tức, cũng là khoe khoang!

Nhạc Không Thượng nghiêng đầu, rót cả bình sữa tươi trước mặt vào trong miệng: "Rào rào…."

Trời ạ! Bình sữa tươi này ghi rõ là 500 milliliter, thật lợi hại, có thể uống nhiều như vậy?

Ba người nhìn anh ta, cuối cùng, Nhạc Không Thượng cũng đặt bình sữa xuống, nấc cục.

Nhìn bọn họ nhìn mình như vậy, Nhạc Không Thượng nhấc đũa lên: "Tiếp tục ăn đi!" Ánh mắt kia tùy tiện quét nhìn chung quanh, đem đũa gắp miếng bánh táo lên.

"Anh không sao chứ?" Yến Hoài cau mày, nhìn thấy anh gắp đũa mãi không lên, cuối cùng vẫn là nhờ cô gắp hộ anh cho vào trong đĩa.

Nhạc Không Thượng nhe răng cười cười: "No rồi, mình đi nhìn xe một chút." Dứt lời liền rời đi.

Ba người đều không rõ ràng, rốt cuộc là Nhạc Không Thượng vừa phát thần kinh cái gì? Sao lại như vậy? Thật là làm cho người ta đoán không ra!

"Anh ấy sao vậy?" Yến Hoài hỏi.

~Hết Chương 59~

59. Chương 60: Cự Tuyệt " Trái Tim Hạo Hải"

"Đoán chừng là do nóng nảy, không có việc gì, tiếp tục ăn đi!" Khấu Kiệt đưa ánh mắt về phía Nhạc Không Thượng, rốt cuộc anh cũng không rõ đầu óc của Nhạc Không Thượng có sợi dây thần kinh nào bất thường hay không, thôi, cứ để cậu ta đi đi!

Không lâu sau, đã cùng nhau đi đến cao ốc thị trưởng.

Loanh quanh một hồi, liền đi đến một khách sạn lớn vô cùng sang trọng: Khách sạn Cẩm Hoa.

Ở nơi ấy, phiên đấu thầu đã được tiến hành rất thuận lợi, mà tập đoàn Dương thị lại không lên trước cạnh tranh. Điều này làm cho bọn Khấu Kiệt càng thêm hoài nghi, chỉ là, đây lại vô tình đem đến một cơ hội tuyệt vời cho tập đoàn Khấu thị.

Cùng lúc đó, Yến Hoài lại thu được một kết quả vô cùng bất ngờ, các vị phóng viên ký giả điên cuồng săn lùng, nhưng, không hiểu vì sao lần này cô lại mặc chiếc váy lụa mỏng xinh đẹp như vậy đến phiên đấu thầu hôm nay. Bởi vì từ trước đến giờ bọn họ đã quen với hình ảnh của cô trong trang phục đen nghiêm chỉnh, nhưng mà lúc này, lại thay đổi hình ảnh, đồng thời cũng thu hút được rất nhiều sự ủng hộ của mọi người, bởi vì, hình tượng này, vừa trang nhã, vừa bình dị gần gũi, nhưng không kém phần cao quý.

Dĩ nhiên, cuối cùng Khấu Kiệt cũng thành công trong việc tranh thắng gói thầu, mà Yến Hoài lại đang ở bên cạnh anh, lúc mọi người vừa nâng ly lên chúc mừng, Khấu Kiệt ra hiệu, làm tất cả mọi người lắng xuống.

Nhìn Khấu Kiệt khoác lên mình bộ âu phục đen tuyền, gương mặt anh tuấn hiện rõ vẻ vui sướng, càng khiến cho những người chung quanh đồng loạt ngẩng đầu nhìn anh, nghe những lời anh sắp nói.

"Hôm nay, ngoại trừ chuyện quan trọng là tranh thầu, còn có một chuyện khác vô cùng quan trọng, liên quan đến Khấu Kiệt tôi." Khấu Kiệt nhếch môi cười, vẫn duy trì nét nho nhã.

"Ồ ồ ồ!" Mọi người vui thích đứng lên, chờ mong hành động tiếp theo của Khấu Kiệt.

Yến Hoài cũng đưa ánh mắt về phía anh, nhìn xem anh chuẩn bị nói gì.

Bởi vì đây là truyền hình trực tiếp, cho nên, ngài Khấu Đức và Nhạc Không Thượng cũng ở bên trong bệnh viện xem TV, nhìn Khấu Kiệt. Riêng Thương Truy Ý thì chạy đến phi trường đón Khấu Tử Liên trở về.

"Hôm nay tôi muốn cầu hôn với một người." Khấu Kiệt chậm rãi nói, nhưng đã hành động rất nhanh, lập tức quỳ một gối xuống dưới chân của Yến Hoài: "Yến Hoài! Hãy lấy anh nhé! Cả đời của Khấu Kiệt này chẳng yêu mấy ai, trước sau chỉ có một mình em." Dứt lời, dưới ánh mắt thiêu đốt người đối diện, trong tay không biết từ khi nào đã lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra: "Trái tim Hạo Hải, dành tặng cho em."

"A!"

"Oa!"

"Trái tim Hạo Hải! Chiếc nhẫn kim cương đắt tiền nhất trên thế giới!"

"Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén! Khấu thiếu gia làm thư ký cho thị trưởng thành phố, ngày qua ngày lại đương nhiên là nảy sinh tình cảm rồi!"

"Đúng là trai tài gái sắc!"

"Đáng giá để chúc phúc."

"Qủa là vừa lòng đẹp ý rồi!"

"Nếu như cầu hôn với tôi, có chết cũng đáng giá!"

. . . . . .

Bầu không khí chung quanh dần trở nên xôn xao, có người vừa hâm mộ, lại có người ngầm đố kỵ, cũng có người chúc phúc cho hai người này.

Nhưng, lúc này Yến Hoài lại vô cùng sửng sốt, không ngờ anh lại đi cầu hôn mình trước mặt toàn thể dân chúng như vậy! Lấy 'trái tim Hạo Hải' làm lễ vật, dành ình một ngày lãng mạn như thế! Nước mắt đảo quanh nơi khóe mi, không muốn để nó rơi xuống, cô không muốn khóc trước mặt anh, bởi vì nó sẽ khiến anh lo lắng…….

Khấu Kiệt quỳ gối một lúc lâu vẫn không thấy Yến Hoài phản ứng gì, không khỏi cảm thấy nghi vấn trong lòng, chẳng lẽ mình chưa đủ thành tâm? Ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia, muốn đi xuyên vào thế giới nội tâm của Yến Hoài. Tuy rằng đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu hết suy nghĩ của cô, nhưng, nhất định sẽ có một ngày, anh có thể chia sớt được tất cả nỗi phiền muộn đã chất chứa trong con người cô bấy lâu nay.

Giờ phút này, Yến Hoài liền đưa tay đẩy ra, cô từ chối 'trái tim Hạo Hải' của Khấu Kiệt! Toàn hội trường xôn xao!

"Tại sao thị trưởng lại cự tuyệt?"

"Sao cô ấy có thể làm như vậy? Khấu thiếu gia rất tốt mà!"

"Rõ là. . . . . Aiz!"

. . . . . .

Khấu Kiệt không hiểu, nhìn cô, nhưng, vẫn nâng cao 'trái tim Hạo Hải' lên: "Anh yêu em."

Thế nhưng, Yến Hoài vẫn tiếp tục đẩy 'trái tim Hạo Hải' ra, lắc đầu.

Đáy lòng Khấu Kiệt bất chợt lạnh buốt, chẳng lẽ cô ấy không yêu mình sao?

~Hết Chương 60~

60. Chương 61: Khấu Tử Liên Phản Đối Vô Hiệu Lực

"Thứ em muốn chính là trái tim của anh, không phải 'trái tim Hạo Hải.' " Yến Hoài chậm rãi mở miệng, nước mắt cũng không thể níu giữ được nữa, tràn ra khóe mi, hai tay bụm mặt, nhỏ giọng sụt sùi khóc.

Khấu Kiệt ngẩn ra trong lòng, vui sướng lạ thường, nhanh chóng đứng lên, mang 'trái tim Hạo Hải' vào ngón áp út của Yến Hoài: "Anh hiểu rồi, anh hiểu rồi, thứ em muốn chính là trái tim của anh, anh sẽ trao nó cho em." Dứt lời, kéo Yến Hoài vào trong ngực của mình, nắm lấy tay cô đặt vào bên ngực trái: "Trái tim của anh ở chỗ này, bất kỳ lúc nào em cũng có thể mang nó đi."

Yến Hoài để mặc cho anh cầm lấy tay mình, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ở yên trong lồng ngực của anh.

Mà chung quanh, tiếng vỗ tay liền vang lên như sấm rền….. . . . . Không phải cự tuyệt, không phải là không yêu, mà chính là vì yêu! Là vì khao khát tình cảm chân thành trọn đời! Chỉ muốn trái tim của người, nếu như người yêu ta, thì hãy giao nó cho ta.

Ngài Khấu Đức ngồi trước TV, vẻ mặt căng thẳng cũng dịu đi, vốn còn tưởng rằng cháu trai của mình bị người ta từ chối mất rồi! Nào ngờ đâu, thằng nhóc con này!

Nhạc Không Thượng đang gọt vỏ quả cam trong tay, nhưng, ngay thời khắc Yến Hoài cất giọng nói 'Thứ em muốn chính là trái tim của anh, không phải 'trái tim Hạo Hải', liền không cẩn thận cắt đứt mất một miếng da của mình…..

Nhưng, vừa lúc đó, trong TV lại truyền đến một tiếng hét to: "Tôi phản đối!"

Ngài Khấu Đức và Nhạc Không Thượng sững sờ, vội vàng nhìn vào TV.

Ở hiện trường, tất cả mọi người đều chấn động, kẻ nào dám phản đối hôn lễ hoàng kim này chứ?

Rốt cuộc cũng trông thấy cô gái kia, cô ta mặc một bộ váy áo hấp dẫn đứng ngay ngưỡng cửa, đôi mắt tóe lửa nhìn hai người ở trên bục cao, vẻ mặt đầy tức giận.

Mà vào ngay lúc này, Thương Truy Ý đã chạy tới, kéo cô gái kia lại: "Về nhà rồi hãy nói! Cô ấy là chị dâu của em!"

"Không phải! Em nói không phải!" Khóe mắt của Khấu Tử Liên nheo lại, gần như muốn xé nát Yến Hoài.

Yến Hoài tránh khỏi lồng ngực của Khấu Kiệt, nhìn Khấu Tử Liên, vẻ lạnh lùng đằng đằng sát khí kia, tỏ rõ sự bất mãn. Không biết vì sao con bé lại phản đối mình như vậy, hình như là mình chưa từng giao thiệp qua? Nếu như là cố tình bới móc mình, mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người như vậy!

"Liên, đừng làm anh trai tức giận!" Khấu Kiệt trầm giọng, lạnh lẽo đến độ khiến người ta cảm nhận được cả một luồng gió lạnh đang ào ào thổi tới. Nắm tay Yến Hoài, liền nói: "Nắm tay nhau cùng chết, đi bên nhau đến già! Bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi!" Dứt lời, đưa ánh mắt về phía Khấu Tử Liên, ngầm chứng minh trong im lặng, đây là một sự thật không thể nào thay đổi, nhất định anh phải lấy được Yến Hoài.

"Anh mà cưới cô ta ngày hôm trước, ngày hôm sau sẽ trông thấy xác của em." Khấu Tử Liên lạnh lùng cất giọng, nhìn Yến Hoài đứng trên bục, khóe miệng hiện lên nụ cười không rõ ý vị.

Khấu Kiệt ngẩn người, bản thân anh hoàn toàn không muốn nghe con bé nói những lời như vậy. Hơn nữa còn ở ngay giữa chốn đông người, công khai rõ ràng làm anh khó mà bước xuống bục.

Yến Hoài tránh khỏi bàn tay của Khấu Kiệt, nhìn anh, nhếch môi cười cười: "Em gái của anh thật đặc biệt!"

Thế nhưng, nằm ngoài dự đoán của mọi người, Khấu Kiệt bất thình lình đưa một tay ôm lấy ngang eo của Yến Hoài, nhìn những người bên dưới, rồi đưa ánh mắt về phía Khấu Tử Liên: "Anh sẽ mua một bộ quan tài thượng hạng, an táng em ngay giữa biển khơi!" Dứt lời, xoay người, ôm lấy Yến Hoài đi xuyên qua tấm màn che, vẻ lạnh lùng tuyệt đối.

Khấu Tử Liên ngẩn ra, giận dữ ngút trời! Anh ấy, anh ấy chỉ vì một cô gái mà lại nói thế với mình!

"Anh nói rồi, Kiệt chắc chắn sẽ không nghe lời em, cũng không phải em không biết, tính tình của Kiệt, em cứ làm trái ý cậu ta như vậy, chỉ khiến cậu ta càng chống đối mà thôi." Thương Truy Ý nhìn theo bóng hai người đã đi xa, nói với Khấu Tử Liên.

Mà những người có mặt ở đây, nhìn thấy tình huống này, có người nhạo báng Khấu Tử Liên, cũng có người thổn thức không thôi nhìn trò vui, biểu hiện nào cũng có. Nhưng cũng dần dần tản đi.

"Em không tin!" Khấu Tử Liên nghiến răng: "Thương Truy Ý, em sẽ không bỏ qua cho cô gái kia đâu! Cô ta câu hồn của anh hai đi mất rồi! Chẳng những dám mặc chiếc váy lụa mà em thích, mà còn tiếp nhận cả 'trái tim Hạo Hải' của anh hai! Làm sao có thể chứ!"

Thương Truy Ý lắc đầu một cái, mặc cho cô ta đứng đố kỵ điên khùng, xoay người rời khỏi nơi đây.

Riêng Khấu Tử Liên trước sau vẫn đứng dõi theo bóng dáng của bọn họ, móng tay cuộn lại như muốn đâm vào tận trong xương thịt, nhưng, không hề có một chút cảm giác nào!

~Hết Chương 61~

61. Chương 62: Chứng Cứ Của Khẩu Tử Liên

Khấu Kiệt thả Yến Hoài xuống: "Những lời của con bé…., em đừng để ở trong lòng, con bé chỉ có cái miệng thôi, hẳn là không làm đâu."

"Vậy những lời của anh thì sao?" Yến Hoài chỉnh sửa lại bộ trang phục trên người.

"Tuyệt đối chân thật." Khấu Kiệt thu lại giọng điệu lạnh lùng vừa nãy, giúp cô một tay: "Về nhà thôi."

"Không, em sẽ về nhà trọ." Yến Hoài nhìn anh: "Em không muốn gây chiến với cô ta." Lại nhìn anh: "Ngày mai nhớ đi làm, bằng không, bất kỳ lúc nào tiền lương cũng có thể bị cắt giảm."

Khấu Kiệt nhìn theo bóng lưng cô rời đi, bất đắc dĩ cười cười, kết hôn, quả là không dễ dàng! Nhưng, làm sao mình có thể buông tha cho được?

Ba chân bốn cẳng, lập tức đuổi theo sau, giúp Yến Hoài cầm mấy vật trong tay: "Nếu đã đón nhận trái tim của anh, vậy thì trái tim này phải chịu trách nhiệm." Dứt lời, Khấu Kiệt liền đưa ánh mắt về phương xa.

Yến Hoài cười cười, không nói gì.

Trong bệnh viện, ngài Khấu Đức cũng không nói thêm gì nữa, ông không biết, vì sao Khấu Tử Liên vừa trở về đã phản đối hôn sự này, riêng ông cảm thấy Yến Hoài là một cô gái rất tốt, nhưng, tại sao Khấu Tử Liên vừa thấy mặt đã muốn phản đối?

Nhạc Không Thượng cũng im lặng, trước vừa gọt xong quả cam, giờ lại gọt đến quả táo, gọt mãi không xong.

Vừa lúc đó, cửa phòng bệnh lại bị mở ra một cách thô lỗ, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Khấu Tử Liên đứng ngay ngưỡng cửa, giương vẻ mặt hậm hực, nhìn ngài Khấu Đức, cũng không chào hỏi tiếng nào, ngược lại nhìn giống như một ả đàn bàn chanh chua đang muốn đòi nợ.

"Đứng ở đó làm gì? Đến đây đi, ngồi ở đây." Khấu Đức trầm giọng, nhìn con bé có vẻ trưởng thành hơn xưa, cũng không biết con bé đã chia tay với người đàn ông kia chưa. Ban đầu ông và Khấu Kiệt phản đối Khấu Tử Liên qua lại với một người đàn ông ba mươi tuổi, bởi khi ấy con bé chỉ mới mười hai, vậy là hai người liền mang Khấu Tử Liên sang Pháp. Thời gian thấm thoắt trôi qua cũng đã mười năm, chuyện gì nên quên thì cũng quên đi. Đứa cháu gái này cũng nên học được cách không khéo hơn xưa.

Nhưng, Khấu Tử Liên chỉ dẩu môi lên, phát ra tính khí đại tiểu thư của mình: "Cháu không ngồi!"

"Ngồi xuống!" Ngài Khấu Đức có vẻ giận, chòm râu hoa râm hơi rung rung, đôi mắt mở thật to nhìn về phía trước, chỉ thiếu điều muốn nhảy dựng lên trị Khấu Tử Liên một trận mới hả giận.

Khấu Tử Liên nhìn dáng vẻ của ông như thế, cũng tức sùng máu mà đi tới, ngồi xuống.

Nhạc Kkhông Thượng làm như không nhìn thấy ngọn lửa giận giữa hai người, vẫn chậm rãi tiếp tục động tác trong tay, cũng chẳng nói chẳng rằng.

"Tại sao muốn phản đối hôn sự của anh trai cháu?" Giọng nói của ngài Khấu Đức rất nhẹ nhàng, nhìn Khấu Tử Liên: "Bé Hoài rất tốt, năng lực cao, sẽ hỗ trợ được cho anh trai cháu rất nhiều chuyện. Huống chi, con bé còn là thị trưởng, là người ất có uy tín."

"Ông nội, người không biết thân phận thật sự của cô ta, đương nhiên là sẽ nói tốt về cô ta như thế rồi. Nhưng mà, cháu biết rất rõ thân phận của ả!" Khấu Tử Liên tỏ vẻ nói, nhìn ngài Khấu Đức, ngược lại cũng không thèm để mắt đến Nhạc Không Thượng đang ngồi trong góc.

Nhạc Không Thượng nghe thấy thế, động tác trong tay có hơi sững lại đôi chút, nhưng, ngay sau đó lại tiếp tục.

"Nói nghe một chút xem, cháu biết, từ trước đến nay ông nội luôn cần chứng cứ." Ngài Khấu Đức ngẩn người, con bé Yến Hoài này. . . . . .

"Mười hai tuổi cháu đã bị mọi người đưa đến Pháp." Khấu Tử Liên hài lòng nhìn vẻ áy náy của ông, lại tiếp tục giọng điệu bi ai: "Thế nhưng, sau khi cháu vừa đặt chân xuống phi trường nước Pháp, cháu liền trông thấy một cô gái đi cùng với rất nhiều người đàn ông. Bọn họ cực kỳ hung hăng, dường như muốn tiến hành càn quét đám người ở phi trường, gom hết tất cả các du khách vào một chỗ. Bọn họ dùng súng chỉa vào đầu của cả nhóm, buộc mọi người phải giao nộp ra ví tiền của mình."

~Hết Chương 62~

62. Chương 63: Một Màn Thậm Thụt Của Hai Cô Gái

Editor: Quỳnh Anh

Khóe miệng Nhạc Không Thượng co giật, nếu như là mình, cũng sẽ không ngu ngốc đến độ cướp bóc ở phi trường đâu? Nhiều người như vậy, có đần không cơ chứ? Chí ít cũng phải chọn ngân hàng thay vì phi trường!

"Hồ đồ!" Lúc này ngài Khấu Đức rống lên: "Cháu cho rằng ông đã già rồi đúng không? Hả? Cướp phi trường! Kiểu nào cũng nghĩ ra được! Từ trước đến nay ông luôn để ý đến tình hình an ninh trong nước và trên thế giới, phi trường Paris đã xảy ra vụ cướp như thế bao giờ?"

Khấu Tử Liên vội vàng nói: "Cháu không có gạt ông! Thật sự là như vậy!" Nói xong, sắc mặt còn có vẻ gấp gáp. diễn đàn lê quý đôn..

"Khi đó con bé ấy bao nhiêu tuổi?" Ngài Khấu Đức lạnh lùng hỏi một câu.

"Ước chừng gần bốn mươi tuổi." KhấuTử Liên nghiêng đầu, không chút suy nghĩ liền nói ra ngay.

"Thật nực cười! Một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi, mười năm trôi qua lại trở thành một cô gái chừng hai mươi lăm tuổi, em đúng là bị hoang tưởng!" Lúc này Nhạc Không Thượng vờ như nói chuyện trên trời dưới biển.

Khấu Đức gật đầu một cái: "Cháu trở về là tốt rồi, ở nhà chơi vài hôm, rồi khi nào đến công ty tiểu Kiệt xem qua một chút, học hỏi kỹ năng quản lý thử xem. Về phần hôn sự của thằng Kiệt, cháu cũng đừng nhúng tay vào!"

"Ông nội!" Khấu Tử Liên còn muốn nài nỉ ỉ ôi thêm gì đó, nhưng mà, ngài Khấu Đức đã xoay mặt đi: "Đừng có không biết người trên kẻ dưới! Mới vừa nãy thằng Kiệt có gọi điện tới, nói bé Hoài đã mang thai, đừng làm cho ông không ôm được cháu!"

Khấu Tử Liên và Nhạc Không Thượng cũng sửng sốt, trời ạ, có cả con luôn rồi! Hơn nữa, ngài Khấu Đức cũng không hề tỏ ra tức giận với Khấu Kiệt? Được rồi, ông cụ nghĩ đến việc sắp bồng cháu mà cũng nghĩ thoáng đi, bỏ qua hết những quy củ trước kia….

Khấu Tử Liên đứng lên, mang giày cao gót, tức tối xông thẳng ra ngoài!

Con bà nó, cô ả kia còn mang thai con của anh trai luôn rồi! Nhất định mình phải báo cho chị Dương biết!

Trong một quán cà phê sang trọng, hai cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp như nhau ngồi đối diện, vốn dĩ là những người không thể kềm nén tính khí nóng nảy bộp chộp, nhưng vào lúc này cũng ưu nhã ngồi nhâm nhi cà phê nóng.

Cô gái mặc trang phục màu đỏ, thoa son môi đỏ tươi, trang điểm đậm đến độ phấn cũng muốn rơi xuống.

"Nói đi, em tới tìm chị làm gì?" Dương Miêu Miêu có chút kiêu căng, mở miệng.

Khấu Tử Liên mặc quần trắng, chậm rãi nhấp một ngụm cà phê, sau đó mới mở miệng nói: "Chị còn muốn lấy anh của em không?"

Dương Miêu Miêu sững sờ, nhìn Khấu Tử Liên, nhưng phát hiện cô không hề cười, sau liền nói: "Đúng vậy, lấy anh ấy, chị còn có rất nhiều cơ hội."

"Vậy thì tốt, em giúp chị." Khấu Tử Liên nhìn Dương Miêu Miêu, làm như chẳng có gì quan trọng: "Em biết rõ, chắc là tối hôm qua, nhà chị đã bị mất trộm phải không?"

Dương Miêu Miêu không thể tin mở to hai mắt, cũng chính vì làm mất mấy tấm ảnh kia mà mình nổi điên cả buổi trời! Còn anh trai Dương Giới Thừa cũng bị ép đến điên rồi, cho nên mới không đi tranh thầu mà dốc sức vực dậy thị trường chứng khoáng của tập đoàn Dương thị!

"Tại sao em phải giúp chị?" Cuối cùng Dương Miêu Miêu vẫn hỏi một câu.

"Chuyện này, chị không cần phải biết!" Khấu Tử Liên liếc cô ta một cái: "Chỉ cần em bảo chị làm gì thì lo làm việc đó cho tốt. Em cũng chẳng bảo chị đi giết người phóng hỏa chi đâu, cho nên chị không cần phải trừng mắt như vậy, đừng nghĩ đến việc muốn cự tuyệt ý tốt của em."

Vẻ mặt của Dương Miêu Miêu chợt thay đổi, tươi cười nói: "Làm như thế nào?"

"Hiện tại không vội, chờ thời cơ đến sẽ bảo chị đi làm!" Khấu Tử Liên nói: "Không phải cổ phiếu của tập đoàn Dương thị đang bị tuột dốc sao? Em sẽ nhờ người giúp đỡ các người, yên tâm!" Dứt lời, lập tức xoay người, đi giày cao gót ra ngoài.

Dương Miêu Miêu ngẩn người, nhưng ngay sau đó liền mở điện thoại của mình ra: "Anh trai, có tin tốt!"

~Hết Chương 63~

63. Chương 64: Bất Thình Lình Xảy Ra Động Đất

64. Chương 65: Sau Lưng Dương Thị Có Người Hỗ Trợ

Editor: Quỳnh Anh

"Vâng, ông nội." Yến Hoài gật đầu một cái: "Cháu cũng biết, cần phải đảm đương trách nhiệm của một thị trưởng."

Ngài Khấu Đức gật đầu một cái, lần lượt đưa ánh mắt về phía Yến Hoài, Khấu Kiệt, Thương Truy Ý, Nhạc Không Thượng: "Đã lâu rồi không thấy Tứ đại cuồng long các cháu trở về thăm quân khu một chút nhỉ!" Dứt lời, lắc đầu một cái, khom lưng ngồi vào trong xe.

Đúng vậy, đã lâu rồi, ba năm!

Khấu Kiệt nhíu mày, vội vàng chạy đến nói bên cạnh cửa sổ xe: "Ông nội, chúng cháu còn có thể trở về thăm quân khu?"

"Không có người nào quy định Thượng tá lính đặc chủng trước kia không được phép trở về quân đội nhân dân." Ngài Khấu Đức nhìn về phương xa, sau khi nói xong câu này, liền nói với tài xế: "Lái xe."

Tất cả những người đang có mặt đều nghe được, nghe được cả!

Mà Yến Hoài cũng có chút hoảng hốt, anh ấy, Khấu Kiệt, trước kia là Thượng tá lính đặc chủng!

"Đi thôi!" Khấu Kiệt kéo Yến Hoài sang: "Bây giờ chúng ta phải đi làm thôi?"

"Ừm." Yến Hoài gật đầu một cái.

Nhưng vừa lúc đó, một chuỗi tiếng chuông chợt vang lên. Khấu Kiệt nhíu mày, mở điện thoại ra, mà ba người còn lại cũng nhìn về phía anh.

"Giá cổ phiếu của tập đoàn Dương thị hiện giờ đã tăng lên? Có một bàn tay lợi hại phía sau? Hừ!" Khấu Kiệt dứt lời, cúp điện thoại, sau đó nói: "Hòa thượng, bây giờ việc cậu cần làm chính là điều động Tề Vật Tư, chúng ta chuẩn bị đến thành phố S một chuyến, vì tập đoàn Khấu thị chúng ta kiếm chút danh tiếng."

"Được." Nhạc Không Thượng gật đầu một cái.

"Bây giờ Ý đi cùng tớ về công ty, hừ, tớ muốn nhìn xem đó là tên khốn kiếp nào, dám nhổ lông trên miệng cọp!" Khấu Kiệt cười lạnh, nhìn Thương Truy Ý.

Thương Truy Ý gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng tình.

Yến Hoài nhìn bọn họ, gật đầu nói: "Em đi phân phối tài liệu, cung cấp thị trường rộng rãi hơn cho các anh."

"Tốt." Khấu Kiệt khẽ hôn tạm biệt.

Đám người nhanh chóng rời đi.

Còn lúc này Dương Miêu Miêu đang ở trong công ty, nhìn giá cổ phiếu của tập đoàn Dương thị ngày một tăng lên. Mà Dương Giới Thừa ở một bên cũng hồi hộp quan sát theo, vừa lúc đó, một cuộc điện thoại liền gọi đến.

"Nói đi." Dương Giới Thừa có chút mất kiên nhẫn, bởi vì mặc dù giá cổ phiếu đang từ từ tăng lên, nhưng mà, bây giờ lại bắt đầu có khuynh hướng tuột dốc.

"Dương tiên sinh." Một giọng nói trầm thấp truyền đến từ bên trong, tựa như người nọ đang tiến vào trong hầm băng, đau đớn lạnh lẽo.

Dương Giới Thừa ngây người, chuyển sự chú ý vào chiếc điện thoại, bởi vì bản thân hắn biết, người đang gọi đến cho hắn khẳng định không phải là một nhân vật tầm thường!

"Xin mời ngài nói." Dương Giới Thừa sửa lại giọng nói, ngược lại tăng thêm mấy phần cung kính.

"Giá cổ phiếu của quý tập đoàn đã tăng lên chưa?" Âm thanh kia vẫn như vọng đến từ địa ngục.

"Tăng một chút."

"Ha ha. Không biết Dương tiên sinh có cảm thấy hứng thú đối với tập đoàn Khấu thị không?"

Dương Giới Thừa nheo mắt lại, nói nhảm, tập đoàn Khấu thị, hắn đã sớm có mong muốn cho vào trong túi!

"Thật sự mà nói, không dám làm lớn thì không phải là doanh nhân có tài. Dương mỗ cũng tự nhận mình là một doanh nhân có tài."

"Hợp tác với tôi, đảm bảo tất cả mạch máu của nền kinh tế ở thành phố D đều nằm trong tay cậu." Âm thanh kia trầm xuống, lại trầm xuống.

"Tại sao phải giúp tôi?" Dương Giới Thừa cũng không phải là kẻ ngu, chuyện như vậy đương nhiên là cần phải cân nhắc một chút, ai biết đây là âm mưu gì!

"Ha ha ha ha. . . . . ." Chỉ có thể nghe thấy một tràng cười suồng sã vọng đến từ bên trong điện thoại, khiến Dương Giới Thừa chợt cảm thấy sợ hãi trong lòng, nhưng lại không dám nói một câu phản đối nào.

Tuy nhiên, nghe thấy giọng cười ha hả như thế, Dương Giới Thừa cũng thấy khó chịu trong lòng, dầu gì hắn cũng là một nhân vật có tiếng, mà người ở đầu dây bên kia căn bản là không xem hắn ra gì, như vậy sao được?

“Tại sao phải giúp tôi?” Dương Giới Thừa vẫn không nhịn được, lớn tiếng hỏi lại lần nữa.

~Hết Chương 65~

65. Chương 66: Đối Thủ Thần Bí Xuất Hiện

Đả tự: Webtruyen

“Bởi vì, tôi rất muốn nhìn xem Khấu Kiệt sẽ chết như thế nào, Yến Hoài đến cầu xin tôi ra sao!” Người bên kia ngừng cười, ngược lại không chút chần chừ nói ra ngay. Nhưng, ngay sau đó lại truyền tới hai tiếng cười âm trầm, tựa như quỷ khóc sói gào, âm hồn bất tán…

Dương Giới Thừa lạnh run một cái, khó khăn lắm mới giữ được bình tĩnh: “Tôi phải làm sao?”

“Làm tốt nhiệm vụ tổng giám đốc tập đoàn Dương thị của cậu, ha ha, lần đấu thầu sau, tôi sẽ cho người trợ giúp cậu! Đừng làm tôi mất mặt!”

Dương Giới Thừa siết chặt quả đấm trong tay, nắm lại, rồi buông ra: “Lần sau chắc chắn sẽ không rơi vào tay kẻ khác.”

“Hẳn là cậu nên cống hiến ít thứ cho tôi mượn dùng một chút.”

“Thứ gì?” Dương Giới Thừa nhất thời cảnh giác.

“Danh nghĩa của cậu. . . . . Ha ha ha ha ha. . . . . Tút tút tút. . . . . .” Điện thoại im bặt.

Dương Giới Thừa nhìn lên Dương Miêu Miêu ngồi trước mặt, nhưng lúc này, Dương Miêu Miêu đã hét to: “Anh trai! Anh trai, quả thật tăng lên rất nhanh!”

Dương Giới Thừa sững sờ, nhìn về phía máy vi tính, thật, quả thật như vậy. . . . . .

Mình tranh đấu gay gắt với Khấu Kiệt nhiều năm như vậy, lúc này lại sắp sửa thua ở trong tay hắn, thế nhưng, bây giờ đã hòa nhau rồi…

“Anh, chuyện này em đã nói với anh, là do Khấu Tử Liên muốn hợp tác với em, con bé ấy nói sẽ giúp chúng ta đấy!” Dương Miêu Miêu còn đang khoe khoang công lao to lớn của mình.

“Miêu Miêu đi ra ngoài.” Lúc này Dương Giới Thừa chợt cất giọng.

Hoặc là Khấu Tử Liên cố tình biến Dương Miêu Miêu thành con mồi, để đánh vào tập đoàn Dương thị của mình? Nhưng mà, người đàn ông ban nãy, rốt cuộc là ai? Có liên quan đến Khấu Tử Liên hay không? Vì sao Khấu Tử Liên vừa nói trợ giúp Miêu Miêu thì đã có một người đàn ông gọi điện thoại đến? Hơn nữa, hắn ta là ai chứ?

Dương Miêu Miêu nhất thời ngạc nhiên, bản thân cô ta cũng đâu có làm gì chọc giận đến hắn…..Nhưng vẫn ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Dương Giới Thừa lập tức nhào vào trước máy vi tính, chăm chú quan sát những con số đang không ngừng tăng lên, ngày một bành trướng. . . . . .

Bên này, cũng đang cố giữ bình tĩnh, trên trán Thương Truy Ý khẽ toát mồ hôi, những ngón tay lướt thoăn thoắt trên bàn phím, còn những nhân viên đang ngồi trước máy vi tính kia cũng khẩn trương làm việc.

Khấu Kiệt từ bên ngoài đi vào: “Thế nào?”

“Có cao thủ thao tác. Chỉ số của đối phương tăng lên không ngừng.” Thương Truy Ý tập trung nhìn vào màn hình máy tính, trả lời.

Khấu Kiệt cởi áo khoác tây trang xuống, ngồi ngay phía trước một chiếc máy tính, nhất thời ngón tay múa như bay trên bàn phím, gõ nhanh thoăn thoắt.

"Bố trí công kích đối phương, phát virus sang." Khấu Kiệt lạnh lùng mở miệng, Thương Truy Ý gật đầu.

"Xóa sạch chướng ngại, chỉnh sửa đường đi của virus."

"Một số tấn công bên trái, ẩn kỹ thuật nhiễu sóng của đối phương, phát đi tin nhắn!"

"Sửa đổi tài khoản, nhập vào mật mã với ký tự là Nepal!"

. . . . . .

"Đối phương đã dừng lại!" Thương Truy Ý cất lời, nhìn chỉ số của giá cổ phiếu.

"Đoán chừng là đi ăn cơm rồi." Khấu Kiệt khẽ cười cười: "Đi, chúng ta cũng đi ăn cơm."

Thương Truy Ý nhất thời im lặng, ăn cơm? Cái khỉ gì cũng nghĩ ra được!

Nhưng mà, hình như cũng đến tám giờ tối rồi, đúng là thời gian dùng bữa tối……..

"Đi thôi, những người khác đều đã đi rồi, chúng ta còn chưa đi?" Ngón tay của Khấu Kiệt khẽ gõ lên bàn phím, nhất thời một tin nhắn báo lỗi bất ngờ xuất hiện.

"Cậu?"

"Đối phương xảy ra trục trặc, đủ cho bọn họ đi tu một khoảng thời gian. Hình như mật mã được tạo thành từ ngôn ngữ của hơn hai mươi quốc gia, còn có ngôn ngữ Mỹ lai Ấn Độ, đủ xài rồi." Khấu Kiệt xoay người, ung dung khoác áo tây trang vào: "Ngày mai mình và Yến Hoài đến thành phố S, cậu ở lại đây để ý tình hình, khi cần thiết, dùng đòn sát thủ của mình, chờ mình trở lại."

"Ừm!" Thương Truy Ý gật đầu, nhìn Khấu Kiệt xoay người đi ra ngoài.

"Này, Hoài, ra ngoài dùng bữa thôi, anh đến đón em." Giọng nói qua điện thoại của Khấu Kiệt truyền vào từ ngưỡng cửa….còn Thương Truy Ý thì nhìn chằm chằm vào số liệu trong màn hình máy tính, có chút khó mà tưởng tượng nổi.

……..Hết Chương 66…….

66. Chương 67: Báo Cáo, Số Liệu Phân Tích

Đả tự:

Chiếc Mercedes E-class cao cấp dừng trước cửa cao ốc thị trưởng, lần này Khấu Kiệt đích thân lái xe, cũng không để cho bọn thủ hạ theo sau, đơn giản chỉ vì có lần Yến Hoài đã trừng mắt nhìn qua đoàn xe của anh, sau đó lạnh lùng nói một câu, "Có nhiều người đi theo như vậy, làm chút chuyện riêng tư cũng không tiện." Sau đó, Khấu Kiệt liền nhớ rõ, vậy nên, lần này đặc biệt tự lái xe tới đón Yến Hoài.

Mới vừa tới, ngờ đâu, lúc này Khấu Tử Liên đã nhào ra chào đón, không chờ Khấu Kiệt kịp mở cửa xe, Khấu Tử Liên đã đưa chân giẫm lên bánh xe của anh, thò đầu vào trong cửa sổ.

"Anh, đi về với em." Khấu Tử Liên nhoẻn miệng cười, ánh mắt phóng ra tia điện, hết sức dịu dàng, mềm mỏng như nước.

"Đừng có nói mấy thứ nhảm nhí này với anh!" Khấu Kiệt lạnh lùng cất giọng, mặc dù là em gái của anh, nhưng mà anh cũng sẽ không vì vậy mà thương hoa tiếc ngọc! Huống chi, dường như cô em gái này cũng không có quan hệ máu mủ gì cả! Con bé là do mẹ hai nhặt được, mà bản thân anh cũng chưa từng xem trọng mẹ hai, chỉ là, nghe theo lời trăn trối của ba, mới miễn cưỡng tiếp nhận con bé này.

Mở cửa xe, Khấu Kiệt không thèm liếc nhìn Khấu Tử Liên lấy một cái, mà đi thẳng vào cao ốc thị trưởng.

Khấu Tử Liên thấy vậy, vội vàng lấy chân của mình xuống, nhưng bởi vì sơ suất, gót giày lại bị mắc vào bánh xe.

"Này, anh ơi! Anh! Chân của em!" Khấu Tử Liên sợ đến độ vội vã gọi với theo Khấu Kiệt. Thế nhưng, Khấu Kiệt lại làm như không hề nghe thấy.

Mà vào lúc này, một đám người chợt tiến lên, vây quanh Khấu Tử Liên, nói: "Mời tiểu thư trở về."

Một người mặc áo đen nhìn nhìn Khấu Kiệt ở đằng xa một chút, kéo chân của Khấu Tử Liên xuống: "Tiểu thư, Khấu thiếu gia đã nói rồi, cô trở về đi." Người đàn ông mặc áo đen cung kính nói.

"Không về!" Khấu Tử Liên nhìn theo bóng lưng của Khấu Kiệt, rống lên một câu.

"Tiểu thư, vậy thì đành thất lễ!" Dứt lời, người đàn ông áo đen ra hiệu cho những người chung quanh mang tiểu thư về….

Khấu Kiệt khẽ nhếch môi cười, đi vào bên trong cao ốc thị trưởng.

"Khấu thiếu gia!"

"Các cô nhìn xem, Khấu thiếu gia!"

Vừa đi vào bên trong cao ốc thị trưởng, liền nghe thấy mấy cô tiếp tân xinh đẹp buông lời tán dương.

Còn Khấu Kiệt chỉ gật đầu chào cho có lệ, cũng không nói gì, liền đi về phía thang máy, lên tầng mười chín.

Nhớ ngày đó, vì yêu leo lên tầng mười chín, thập toàn thập mỹ, trường trường cửu cửu, ngụ ý tốt đẹp dường nào!

Yến Hoài vẫn còn vùi đầu vào đống tài liệu, không ngừng ký, xem văn kiện, đóng mộc, chỉnh lý, phân tích. . . . . Vội vàng.

Khấu Kiệt nhìn qua lớp kính trong suốt, liền trông thấy Yến Hoài đang mải miết làm việc. Lúc nói chuyện với những người khác, gương mặt trước sau vẫn giữ nụ cười, còn khi một mình làm việc, thì sắc mặt lại lộ rõ vẻ trầm tư, thi thoảng xoay bút, hoặc là chu miệng lên suy tư. . . . . .

Hễ là sắc thái nào, đều in sâu vào trong tâm trí của Khấu Kiệt, chỉ muốn nhìn, cứ nhìn như vậy.

"Cô nói xem, tại sao Khấu thiếu gia lại không vào trong?"

"Không biết, hắc hắc, đi làm việc đi!"

"Khấu thiếu gia vẫn còn là thư ký thị trưởng!"

"Đừng nhìn nữa, nhanh nhanh làm việc đi, lát nữa thị trưởng muốn xem qua số liệu phân tích về kinh tế của ngày hôm qua đấy, cô làm xong chưa?"

"Vẫn chưa. . . . . ."

Những lời này truyền đến bên tai của Khấu Kiệt, nhưng anh chỉ cười cười, trực tiếp đẩy cửa ra, nhẹ nhàng bước chân đi vào.

"Chuẩn bị số liệu phân tích cho tốt, đặt sang một bên, lát nữa tôi sẽ xem qua." Yến Hoài cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục động tác trong tay.

"Báo cáo thị trưởng, số liệu phân tích cho thấy, thai nhi trong bụng thị trưởng Yến Hoài vẫn chưa thành hình, còn đang trong giai đoạn theo dõi…."

~Hết Chương 67~

67. Chương 68: "anh Lại Dám Đánh Em?"

Éc.

Yến Hoài nhíu mày, choáng, tại sao lại là anh ấy?

"Tới là tốt rồi, làm xong hết những thứ này anh còn phải làm thêm một ca nữa." Yến Hoài không nhìn anh, trực tiếp ra lệnh: "Hoan nghênh thư ký thị trưởng trở lại!"

Gương mặt Khấu Kiệt hiện lên đầy vạch đen, nhưng, ngẫm lại, được rồi, chiến đấu hăng say cùng với bà xã cũng là một chuyện tốt.

"Căn cứ vào báo cáo, ở thành phố S bị động đất mãnh liệt, có khả năng em sẽ đến đó để giúp đỡ trong việc tái xây dựng." Yến Hoài vừa xử lý chuyện trong tay, vừa nói.

"Anh đi cùng với em, hoặc là, ngày mai chúng ta đi kêu gọi quyên góp ủng hộ trước, sau đó cùng đi, được không?"

"Ở đây vẫn còn chuyện để cho anh làm, anh biết rồi đó, giá cổ phiếu của tập đoàn Dương thị đã tăng. Mà của tập đoàn Khấu thị lại giảm xuống, anh không ở lại ư?"

"Anh quan tâm đến em hơn." Khấu Kiệt miệt mài sắp xếp lại văn kiện.

". . . . . ." Yến Hoài ngẩng đầu nhìn Khấu Kiệt đứng đối diện bàn làm việc.

"Đừng nhìn anh chằm chằm, mặc dù anh rất tuấn tú, nhưng anh sẽ ngượng đấy!" Khấu Kiệt không từ bỏ cơ hội buông lời trêu ghẹo.

"Chảnh chọe!" Yến Hoài tiếp tục ký tài liệu.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào." Khấu Kiệt cất giọng.

"Thị trưởng, đây là số liệu phân tích kinh tế của ngày hôm qua, mới vừa được chỉnh sửa lại." Là cô gái vừa nãy còn gào thét ở bên ngoài, mang xấp tài liệu đặt lên bàn làm việc của Yến Hoài, sau lại liếc mắt nhìn về phía Khấu Kiệt.

"Được, đợi lát nữa tôi xem."

Không lâu sau, điện thoại di động của Khấu Kiệt lại vang lên.

"Chuyện gì?" Khấu Kiệt hướng vào trong điện thoại.

"Tiểu Liên đến công ty, muốn nhân viên giao tài liệu cho con bé xem!" Thương Truy Ý chậm rãi nói trong điện thoại.

"Cậu ngăn nó lại, ngàn vạn lần đừng để cho nó xem!" Khấu Kiệt nhíu mày, dùng cánh tay còn lại ký vào tài liệu trước mặt.

"Con bé sống chết không đi, cậu xem phải làm sao bây giờ?"

"Mình sẽ đến đó!" Khấu Kiệt giữ điện thoại, nhìn sang Yến Hoài một chút, thấy cô bắt đầu dọn dẹp văn kiện.

Khấu Kiệt đi lên, giúp cô sắp xếp lại.

"Anh phải trở về công ty xem qua một chút?" Yến Hoài hỏi.

"Công ty có chút việc cần phải xử lý gấp." Khấu Kiệt nhìn về phía Yến Hoài: "Tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"Được." Yến Hoài cũng không nói vòng vo: "Anh đi nhanh nhanh lên, đợi lát nữa em phân chia công việc xong, ngày mai chúng ta có thể đến thành phố S xem xét tình hình một chút, hơn nữa, đối với việc tái xây dựng, chúng ta có thể nắm chắc cơ hội!"

"Ừm." Khấu Kiệt gật đầu một cái, dọn dẹp xong, xoay người muốn rời đi, nhưng, ngay ngưỡng cửa, vẫn là nhịn không được quay đầu lại nhìn cô một chút, mỉm cười.

Yến Hoài cảm thấy có chút thảnh thơi trong lòng.

"Khấu thiếu gia!" Ở ngay cửa lớn của cao ốc Đằng Long, vừa trông thấy Khấu Kiệt tiến đến, tức khắc đã có người đứng ra chào đón.

Khấu Kiệt tháo kính râm xuống, cởi áo khoác tây trang ra, ném cho người bên cạnh, đi thẳng đến thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc.

Cửa thang máy mở ra, hai người bước ra từ bên trong, không ai khác chính là Dương Miêu Miêu và Khấu Tử Liên!

Đôi mắt đen của Khấu Kiệt lạnh xuống, nhìn hai người bọn họ, nhưng, Khấu Tử Liên cũng rất khoan thai bước ra khỏi thang máy, còn Dương Miêu Miêu cũng có chút khiếp sợ, nhưng vẫn theo sát Khấu Tử Liên.

"Ai cho em lên đấy?" Khấu Kiệt lạnh lùng hỏi Khấu Tử Liên, đáy mắt bắn ra mấy tia nguy hiểm.

Khấu Tử Liên hoảng sợ trong lòng, nhưng, cậy vào việc mình là em gái của anh, dầu gì cũng là cùng cha khác mẹ, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm chứ? Nghĩ tới đây, Khấu Tử Liên liền nói: "Tự em đi lên, em là em gái của anh, có gì mà không thể đi lên!"

"Bốp!" Khấu Kiệt vung một cái tát lên: "Xem ra ở nước Pháp, em chẳng học thêm được thứ gì cả!"

"Anh!" Khấu Tử Liên đỏ bừng mắt nhìn anh chằm chằm, đưa tay che mặt: "Anh lại dám đánh em?"

68. Chương 69: Thì Thầm Gọi Món Ăn

Editor: Quỳnh Anh.

"Em biết tính khí của anh rồi, thách thức đến ranh giới của anh? Còn khiêu chiến tính nhẫn nại của anh?" Khấu Kiệt nhìn cô, sau lại chuyển hướng nhìn sang Dương Miêu Miêu, hài lòng khi trông thấy ánh mắt đầy vẻ sợ hãi của cô ta.

"Trước kia em đã biết rõ phép tắc của anh, bây giờ được lắm, ha ha." Khấu Kiệt cười lạnh: "Còn mang theo cả người ngoài đến đây, đúng là không biết sống chết?"

"Không phải vậy!" Lúc này Khấu Tử Liên mới thật sự cảm thấy sợ, người đàn ông này, không màng đến tình thân, không bao giờ muốn người khác làm trái ý của anh ta! Giới hạn cao nhất của anh ta là gì? Chính là không thích người khác có hành động thăm dò vào thế giới nội tâm sâu thẳm của anh ta.

"Anh hy vọng không có lần sau, nếu như còn lặp lại, Hừ! Zimbabwe, hình như phong cảnh ở nơi ấy rất đẹp!" Khấu Kiệt cười khẩy, xoay người, trực tiếp đi thẳng ra khỏi cao ốc Đằng Long.

Dưới sự phục vụ của nhân viên bên ngoài, Khấu Kiệt lấy lại áo khoác và mang kính mát vào.

"Nếu như lần sau tiểu thư còn mang theo người ngoài xông vào cao ốc Đằng Long gây rối, các cậu biết rồi đó!" Khấu Kiệt nhìn Dương Miêu Miêu với vẻ khinh bỉ, lại chuyển hướng nhìn sang Khấu Tử Liên: "Nhờ hòa thượng kiểm tra vết thương trên mặt em một chút, nếu hỏng bét thì không thể gả đi rồi!"

"Anh, anh trai! Anh trai!" Khấu Tử Liên gọi với theo bóng lưng của Khấu Kiệt, nhưng mà, vẫn không thấy anh quay đầu lại.

"Dám chắc là anh ta đi đến chỗ của Yến Hoài!" Lúc này Dương Miêu Miêu mới cất lời.

"Lại là con tiện nhân kia!" Khấu Tử Liên nhìn Dương Miêu Miêu: "Đi, em mời chị ăn cơm!"

"Cám ơn!" Dương Miêu Miêu nhếch môi cười, cuối cùng, hung hăng liếc mắt nhìn Khấu Kiệt một cái. . . . . .

Trong một gian phòng thượng hạng tại nhà hàng.

Ánh nến chập chờn trong một góc tối, lan tỏa sự ấm áp xen lẫn chút mập mờ.

Trước sau Khấu Kiệt vẫn giữ nụ cười, ngắm nhìn cô gái trước mặt, còn cô thì vẫn cứ nhìn đăm đăm vào ánh nến.

"Ánh nến rất đẹp?" Cuối cùng Khấu Kiệt cũng không nhịn được, cất tiếng hỏi.

Yến Hoài ngẩng đầu lên: "Bởi vì không còn thứ gì khác để nhìn."

"Nhìn anh này."

"Không có hứng thú"

"Ách. . . . . Nhân viên phục vụ!" Khấu Kiệt ngoắc tay.

"Kính thưa quý khách, xin hỏi ngài có cần giúp gì không?" Nhân viên phục vụ lễ phép khom người.

Khấu Kiệt ra hiệu, ý bảo nhân viên phục vụ đưa lỗ tai đến đây.

Nhân viên phục vụ làm theo.

Khấu Kiệt thì thầm nói mấy câu.

Mà Yến Hoài cũng thắc mắc, nhìn hai người bọn họ nói chuyện.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đi xuống.

"Anh mới nói cái gì vậy hả?" Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt vừa uống xong ly rượu đỏ, cũng không thấy nói chuyện, rốt cuộc cất lời.

"Gọi món ăn thôi mà."

"Gọi món ăn mà cũng thì thầm to nhỏ?" Yến Hoài cắn răng, chứng tỏ mình không tin.

"Đợi lát nữa sẽ biết, giữ bí mật tuyệt đối, em tiếp tục ngắm ánh nến đi!" Khấu Kiệt chỉ ngón tay vào cây nến trước mặt.

Yến Hoài để ly rượu xuống, được thôi: "Nhân viên phục vụ!"

Đến phiên Khấu Kiệt ngạc nhiên, cô ấy muốn làm gì?

Chỉ thấy Yến Hoài cũng giống như Khấu Kiệt ban nãy, thì thầm nói mấy câu.

Khấu Kiệt nheo mắt lại: "Em nói gì thế?"

"Không có gì, gọi thức ăn mà thôi. Anh tiếp tục uống rượu đỏ của anh đi." Yến Hoài nhàn nhạt đáp một câu.

Khấu Kiệt sửng sốt.

Lúc này, Yến Hoài chuyển hướng nhìn về phía bình chất lỏng màu đỏ trên bàn, vươn bàn tay ngọc ra, rót chất lỏng kia vào đầy một ly: "Nước tiểu ngựa uống rất ngon?"

"Phốc!" Khấu Kiệt phun rươu đỏ trong miệng ra ngoài, nhanh chóng nhảy ra khỏi chỗ ngồi, mà nhân viên phục vụ cũng đã vội vàng chạy tới xử lý.

"Em…em nói là nước tiểu ngựa?" Khấu Kiệt dở khóc dở cười.

"Chẳng lẽ nói cái gì?" Yến Hoài liếc anh một cái, mà vào lúc này, cô liền vỗ tay ba tiếng.

Trời ạ, tại sao lời thoại và hành động vốn dĩ là của mình đều bị cô ấy cướp hết? Aiz!

Mà nhân viên phục vụ cũng đã bưng thức ăn đi lên.

Trời ạ, mấy thứ này là cái gì? Cô ấy nghĩ gì trong đầu vậy? Cô ấy đã nói gì với nhân viên phục vụ? Nhất thời đầu óc Khấu Kiệt mù tịt, ngơ ngác nhìn tất cả trước mặt.

69. Chương 70: Chạm Mặt Khi Dùng Cơm Tối

Editor: Quỳnh Anh

Rau cải? Đậu hũ? Ặc, củ cải trắng? Mầm đậu?

Khấu Kiệt nhìn đến choáng váng mặt mày, món canh rắn mình mới vừa gọi đâu? Vi cá đâu? Tôm hùm nữa? Đi đâu hết rồi?

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Khấu Kiệt, ngược lại Yến Hoài cảm thấy rất vui vẻ trong lòng.

"Ăn những món chứa nhiều dầu mỡ rồi, bây giờ ăn mấy món nhẹ một chút, sẽ tốt hơn." Yến Hoài cười cười.

"Uống rượu mà không có thịt thì không còn nghĩa lý gì cả." Khấu Kiệt bất đắc dĩ nói.

"Em không uống rượu." Yến Hoài từ tốn đẩy bình rượu về phía Khấu Kiệt, dùng đũa gắp một cọng rau cải thả vào trong miệng của mình: "Vị rất ngon."

"Được rồi. . . . . ." Khấu Kiệt kéo dài giọng, uống xong rượu đỏ, rồi gắp một ít rau cải cho vào trong miệng.

Ngay ngưỡng cửa, có hai cô gái vừa đi tới, hiển nhiên, bọn họ cũng không trông thấy hai người đang ngồi dùng cơm trong một góc nhỏ, mà xông xáo đi đến một bàn trống, ngồi xuống. dien dan le quy don

"Anh trai của chị muốn chị hỏi em chuyện này, tại sao hôm qua giá cổ phiếu của tập đoàn Dương thị lại tăng nhanh đến như vậy, là có người đang giúp đỡ? Người kia là nam hay nữ?" Dương Miêu Miêu thử thăm dò Khấu Tử Liên.

Khấu Tử Liên nhai miếng đùi gà trong miệng: "Là có một nhân vật tầm cỡ đang giúp đỡ, nhưng, là ai, em sẽ không cho chị biết." Khấu Tử Liên mở to mắt, nhìn chằm chằm Dương Miêu Miêu.

"Không phải chúng ta là bạn bè sao? Có chút chuyện nhỏ cũng không nói cho chị biết?" Dương Miêu Miêu vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Anh ta không cho phép em để cho bất kỳ người nào biết được thân phận của anh ta." Khấu Tử Liên cực kỳ nghiêm túc.

Dương Miêu Miêu nheo mắt lại, rõ là, con bé Khấu Tử Liên này còn có gì đó mờ ám thì phải? Hừ!

Trầm mặc, ăn cơm.

Mà vào ngay lúc này, tiếng đàn vĩ cầm du dương được truyền đến từ một góc khuất phía xa.

Là bài Hôn lễ trong mộng, một ca khúc khiến tất cả những người yêu thích âm nhạc đều điên cuồng vì nó. Thật ra thì, hơn hết là do những ca từ bên trong lời bài hát, ý nghĩa ẩn dụ, hôn lễ, cái tên nói rõ lên hàm ý, là một tình yêu say đắm không thể chia xa cho đến bạc đầu. Mà trong mộng, cũng là giấc mộng đẹp nhất, dĩ nhiên, hôn lễ trong mộng sẽ đưa đến một buổi hôn lễ thật sự trong thực tại.

Không biết vị tiểu thư nào có thể may mắn như vậy, ở 'Tiểu Gia Viên' này lại có thể nghe được một ca khúc như thế, hơn nữa còn đích thân được xướng lên vì mình.

Dương Miêu Miêu cực kỳ đố kỵ trong lòng, còn Khấu Tử Liên cũng thầm ao ước trong tim, vị kia sao lại có vận mệnh tốt như thế.

Còn mấy vị thực khách kia đều tỏ lòng hâm mộ, đồng thời cũng nhắm mắt lại thưởng thức ca khúc tuyệt vời này.

Kết thúc giai điệu, Khấu Kiệt nhẹ nhàng thì thầm bên tai Yến Hoài: "Có thể mở mắt."

Yến Hoài cố kềm chế đáy lòng đang trào dâng vì kích động, nghe thấy một ca khúc như vậy, tâm tình của cô cũng tốt hẳn lên, giai điệu chậm rãi ngân vang, cảm giác như đáy lòng của cô cũng hòa vào trong ấy, thăng hoa.

Yến Hoài mở mắt, liền trông thấy một sợi dây thun!

Đây là món quà gì vậy? Những người bạn trai khác ít nhiều gì cũng tặng dây chuyền, nhẫn, hình như Khấu Kiệt đã từng tặng nhẫn rồi, nhưng mà, sao bây giờ lại tăng một sợi dây thun?

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô, Khấu Kiệt làm giãn sợi dây thun ra, rồi lại trả nó về kích thước ban đầu.

"Với sợi dây thun này, anh hy vọng, mình có thể đích thân buộc lên mái tóc dài của em, bởi vì em thuộc về anh. Mà dây thun, có độ co dãn, anh hy vọng em sẽ căng, chùn vừa phải trong cuộc sống này, vĩnh viễn nằm trong lòng của anh." Dứt lời, Khấu Kiệt kéo sợi dây thun thành một hình trái tim.

Yến Hoài ngẩn ra trong lòng, không ngờ anh ấy nghĩ như vậy. Đúng, những món trang sức kia thì có nghĩa lý gì? Chỉ cần anh ấy muốn, thứ gì mà không thể có được? Những món càng bình thường, thì càng không ai để ý tới, mà những thứ càng vụn vặt, thì người nghĩ đến được nó chắn chắn là một người tỉ mỉ.

Yến Hoài chìa bàn tay ra ngoài.

Khấu Kiệt thả sợi dây thun vào trong lòng bàn tay của cô.

Mà ngay lúc này, chung quanh liền vang lên tiếng vỗ tay tán dương, tiếng vỗ tay ấy, là chúc phúc cho bọn họ, là khen ngợi tấm lòng của Khấu Kiệt.

Người đàn ông nào mà lại có suy nghĩ như vậy?

Người đàn ông nào có thể tỉ mỉ thế chứ?

Rất ít.

Khóe mắt Yến Hoài rưng rưng, nhưng sợ người khác nhìn thấy, cố kềm lại.

Còn Dương Miêu Miêu và Khấu Tử Liên thì muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đang muốn chơi trò lãng mạn ở đây. Cả hai liền kéo nhau ra xem, vừa nhìn thấy hai người bọn họ, nhất thời nổi sùng máu! dien dan le quy don

Lúc này, Yến Hoài và Khấu Kiệt cũng nhìn thấy hai người kia.

Người chung quanh nhìn thấy tình huống này, không biết giữa bọn họ đang xảy ra chuyện gì, nhưng, cũng không muốn để ý đến, liền tản ra.

"Ăn no chưa?" Khấu Kiệt dùng giọng nói cưng chiều ngọt đến chết người hỏi.

"Rồi." Yến Hoài không nhìn hai kẻ 'đứng hình' kia, gật đầu.

"Đi." Khấu Kiệt đứng lên, nắm tay Yến Hoài: "Anh đưa em về."

"Anh trai!" Khấu Tử Liên nhất thời rống lên: "Giá cổ phiếu của công ty chúng ta đang tụt xuống rất nghiêm trọng, anh không muốn trở về xem một chút sao? Ba giao tập đoàn lại cho anh, là muốn anh quan tâm đến nó chu đáo một chút."

~Hết Chương 70~

70. Chương 71: Ba Mẹ Nuôi Bị Bắt Cóc

"Đã ổn thỏa cả rồi. Thị trường chứng khoáng lên xuống là chuyện bình thường." Khấu Kiệt liếc mắt nhìn Khấu Tử Liên: "Còn em thì ngược lại, cả ngày đi chơi với Dương Miêu Miêu, không biết học hỏi thứ gì."

"Anh Kiệt, không phải em đang chơi, mà là em đang giúp đỡ anh trai của em." Khó khăn lắm Dương Miêu Miêu mới nghe thấy Khấu Kiệt nhắc đến tên của mình, ỏng à ỏng ẹo nói một câu.

Khấu Kiệt khoát khoát tay: "Anh về trước, ngày mai còn phải đến thành phố S."

"Em cũng đi!" Khấu Tử Liên lập tức nói.

“Đừng gây thêm phiền phức!” Khấu Kiệt cau mày.

Yến Hoài nhìn bọn họ nói chuyện, còn mình thì xoay người đi ra ngoài.

Mà vào ngay lúc này, điện thoại di động của Yến Hoài chợt vang lên.

Yến Hoài cầm lấy điện thoại di động, thấy đó là cuộc gọi đến từ ba nuôi của mình.

Trong lòng bỗng trở nên xao động, mình đã quá bận rộn, cho nên luôn làm cho ba mẹ nuôi lo lắng! Quá không nên rồi!

Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt gật đầu một cái, đi tới một bên nghe điện thoại: “Ba.”

“Nếu như cô muốn ba mẹ nuôi của mình bình yên vô sự, vậy thì chỉ một mình cô, mang theo 50 triệu đô la Mỹ, năm ngày sau đến ngoại ô thành phố D, giao dịch bằng bốn dãy số đầu. Bằng không, hừ, cô là người trong giới hắc đạo, không phải không biết đến hậu quả!” Đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh như vậy!

Yến Hoài chấn động, đúng là cô đã quên mất. . . . . Nếu như thân phận của mình bị bại lộ, nhất định ba mẹ nuôi sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. . . . . Đây chính là lý do vì sao năm năm qua cô luôn che giấu thân phận của mình!

“Anh là ai?” Yến Hoài lạnh lùng nói.

“Tôi là ai? Hừ, cô cho tôi là kẻ ngốc sao, vậy thì cô mới là kẻ ngốc?” Âm thanh kia cực kỳ trầm thấp.

Yến Hoài nghĩ không ra kẻ thù của mình là ai, vì từ trước đến nay cô luôn nhổ cỏ tận gốc, nhưng tại sao lần này, lại có người tìm đến. Khẳng định là bọn thủ hạ có kẻ bán đứng! Là Triều Trạch?

“Anh là Triều Trạch?” Yến Hoài thử thăm dò.

Nhưng, trong điện thoại di động lại truyền tới giọng cười lạnh. . . . . Không ngừng vang vọng. . . . . .

Yến Hoài kết luận khi vừa nghe thấy tiếng cười ấy.

“Mẹ kiếp, nếu như anh dám làm hại đến ba mẹ nuôi của tôi, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết!” Yến Hoài nghiến răng, ngoan độc nói.

Lúc này điện thoại di động truyền đến tiếng vang “tít tít.”

Yến Hoài xoay người, liền trông thấy Khấu Kiệt đang đứng ngay trước mặt của mình.

“Anh và em đi.” Gương mặt của Khấu Kiệt đanh lại.

“Tự em đi, anh biết rõ năng lực của em rồi, hơn nữa những con người này, đều là tội phạm bị truy nã, sẽ không dễ dàng bị lừa gạt.” Yến Hoài nhìn anh: “Nhưng, em cần tiền. . . . . .” Nói xong liền cúi đầu, khoản tài sản của mình vẫn còn có chút…..

“Tất cả con người anh đều là của em, đừng nói chi là tiền trên người.” Khấu Kiệt kéo Yến Hoài sang: “Anh vẫn muốn đi cùng em, anh sẽ trợ giúp em.”

“Chúng ta đi thôi! Trở về rồi hãy nói.” Yến Hoài tránh khỏi lồng ngực của anh: “Hai người bọn họ đâu?”

“Đỏ mặt đi rồi.” Khấu Kiệt cười cười: “Ai bảo dám chọc anh tức giận.”

Yến Hoài lắc đầu một cái, đi ra khỏi “Tiểu gia viên”.

Khấu Kiệt đuổi theo sát phía sau, cởi áo khoác tây trang ra, khoác lên bờ vai cô: “Trời tối, có chút lạnh.”

Bước chân của Yến Hoài đột nhiên chững lại, chiếc áo khoác này vẫn còn hơi ấm của anh.

Rất nhanh, đã về tới nhà trọ.

Hai người đều đã biết đến thân phận thật của nhau, vậy thì không còn gì để che giấu nữa, nếu như đã quyết định trao mình cho đối phương, thế thì không cần thiết phải giấu giếm.

Yến Hoài đi vào phòng công cụ lấy ra một ít vật dụng, đưa cho Khấu Kiệt để qua một bên, mà đến cuối cùng, liền moi ra mấy thứ vũ khí!

"Em cất giấu súng ống thật hả?" Khấu Kiệt hỏi, anh còn chưa dám giấu chúng trong nhà của mình đó!

"Em chưa từng lơi là phòng tuyến của mình." Yến Hoài đổi sang thần thái lạnh lẽo: "Chọn một khẩu đi, sau đó chúng ta đi xuống tầng hầm."

"Còn có tầng hầm?" Khấu Kiệt không thể không bái phục sự chuẩn bị tỉ mỉ của cô gái này, song, nhà của anh cũng có tầng hầm…… Điểm ấy, anh thừa nhận tác phong của mình giống với cô.

…….Hết Chương 71…….

71. Chương 72: Hai Người Thi Nhau Tranh Tài

Hai người tự chọn ình hai khẩu súng lục.

Trong phòng ngủ, Yến Hoài đi đến bên dưới gầm giường của mình, ấn xuống một cái, quả nhiên, phiến gạch trên sàn nhà chợt mở ra!

Yến Hoài ra hiệu với Khấu Kiệt, dẫn đầu đi xuống.

Khấu Kiệt vô cùng cảm thán, đồng thời cũng để ý đến chung quanh, bây giờ toàn bộ nhà trọ đã ở trong một không gian kín. Chính Yến Hoài đã đóng tất cả các cửa sổ, cửa chính, rèm cửa lại. Qủa là suy nghĩ chu đáo.

Khấu Kiệt gật đầu một cái, cũng đi theo xuống.

Tức khắc liền đi đến một nơi khá rộng rãi, Khấu Kiệt trông thấy Yến Hoài đã đeo tai nghe giảm thanh lên, còn ở trước mặt cô, chính là một chiếc bàn rất dài. Nằm trên bàn là những mảnh ghép của khẩu súng lục mà cô đã chọn, ở một nơi cách xa đó mười mét, là một hàng bia hình người.

Yến Hoài đã chuẩn bị tất cả sẵn sàng, hít sâu hai cái rồi lập tức hành động, lắp ráp lại khẩu súng lục đang nằm trên bàn, thời gian trôi qua chừng bảy giây, mọi thứ đã xong xuôi, lập tức hướng về hàng bia, 'bang bang bang' bắn ra mười phát súng.

Tất cả đều trúng hồng tâm!

Khấu Kiệt gật đầu một cái, vỗ tay tán dương: "Hay thật, quả nhiên Đoạn Hoàng rất lợi hại."

"Chi bằng so tài một phen?" Yến Hoài nghiêng người, nhìn Khấu Kiệt, nhếch môi cười khiêu khích anh, đã rất lâu rồi cô không chạm vào súng đạn.

"Cung kính không bằng tuân mệnh." Khấu Kiệt gật đầu một cái, nhấc chân đi đến trước mặt của Yến Hoài: "Nếu thua thì phải làm thế nào?"

Đã chơi, vậy thì phải chơi cho đáng mới đúng.

"Nếu em thua, em đồng ý làm một chuyện cho anh." Yến Hoài nói: "Nếu như anh thua thì sao?"

"Nếu anh thua, anh đồng ý làm mười chuyện cho em." Khấu Kiệt mỉm cười: "Thi thố thế nào?"

"Đi theo em, liên tục bắn hai mươi phát súng với bia di động, ai trúng nhiều thì thắng." Yến Hoài cầm khẩu súng lục lên, xoay người đi đến một gian phòng khác.

"Trước đây em đều luyện tập thế này?"

"Em luyện tập ở Mỹ như vậy, ở Amzon cũng thế." Yến Hoài đi tới một chỗ trông có vẻ rộng rãi hơn, những chiếc bia di chuyển bằng máy tự động, rất tân tiến.

Vẫn là một dãy bia hình người, nhưng lại di chuyển, có lúc nhanh lúc chậm, đôi khi lại đứng yên bất động, lúc lại nhanh như tia chớp!

Sàn nhà dưới chân được vẽ một vạch dài, cũng là tuyến ngăn cách, và giới hạn không gian bắn lại.

"Ưu tiên cho bà xã." Khấu Kiệt nhìn hai khẩu súng bắn tỉa trên bàn một chút: "Thời gian ngắm bắn là hai mươi giây, nếu tổng số của anh nhiều hơn em một phát, anh là người thắng. Nếu như anh nhiều hơn em hai hoặc hơn nữa, ít hơn em một hoặc nhiều hơn một, anh đều thua."

"Anh thật sự tự tin như vậy? Hay là xem thường em?" Giọng nói của Yến Hoài chợt trở nên lạnh nhạt, cô không thích bất kỳ ai nhường mình!

"Không phải anh có ý này, em biết đó." Khấu Kiệt vội vàng giải thích rõ: "Anh. . . . . ."

"Vậy được, chúng ta bắt đầu đi!" Yến Hoài tặng cho anh một nụ cười mỉm, lúc này Khấu Kiệt mới thoải mái đôi chút, đôi khi anh không biết phải làm sao cho đúng, nói gì mới có thể khiến cho cô vui.

"Bắt đầu!" Theo ngay sau đó, Khấu Kiệt nhấn chiếc nút điều khiển trên bàn, Yến Hoài lập tức cầm súng bắn liên tục.

Tuy rằng những chiếc bia kia như có "sinh mạng,' nhưng một khi đã rơi vào trong tay Yến Hoài thì bọn chúng liền trở thành thứ đồ bỏ đi không hơn không kém, mặc cho cô ngắm bắn.

Nương theo mấy tiếng súng mỹ mãn hạ màn, Yến Hoài buông khẩu súng bắn tỉa xuống, chiếc đồng hồ đo ở bên cạnh hiện lên, mười tám giây năm mươi hai khắc, 100 phát, trọn vẹn.

"Anh không có cơ hội thắng." Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt cười cười.

"Nhưng anh cũng sẽ không thua." Khấu Kiệt cũng cười cười: "Xin mời! Anh chuẩn bị sẵn sàng rồi."

"Bắt đầu!" Yến Hoài nhấn cái nút.

Động tác của Khấu Kiệt lập tức nhanh như tia chớp, cầm khẩu súng bắn tỉa lên, liên tục bắn ra.

~Hết Chương 72~

72. Chương 73: Nữ Thủ Lĩnh Chuyên Trị Súng Ống Đạn Dược

Editor: Quỳnh Anh

"Pằng" "Pằng", chuyển sang bên này, lại "Pằng" "Pằng" mấy tiếng, đôi mắt đen của Khấu Kiệt chăm chú quan sát những chiếc bia đang di chuyển không ngừng, mười tám giây trôi qua, hai mươi phát súng đã nổ ra.

Yến Hoài nhìn vào đồng hồ đo, mười tám giây hai mươi hai khắc, 100 vòng!

Yến Hoài sửng sốt, bản lĩnh của anh ấy, gọi là một tay thiện xạ không quá đáng chút nào. . . . . .

"Như thế nào? Anh nói, anh sẽ không thua, chúng ta ngang tài ngang sức rồi!" Khấu Kiệt nói với giọng rất nhẹ nhàng, đặt khẩu súng xuống.

Nhưng, trong lòng Yến Hoài rõ ràng hơn ai hết, anh ấy thắng, thắng ở thời gian.

"Là anh thắng." Yến Hoài vẫn nói ra: "Bản thân anh rõ hơn cả."

"Chúng ta chỉ so với nhau về vòng đếm, cũng không có so thời gian." Khấu Kiệt nhún vai một cái: "Nhưng, nếu như em muốn đồng ý làm cho anh một chuyện, thì đó chính là, anh muốn đi cứu ba mẹ nuôi cùng với em."

"Không thể!" Yến Hoài một mực từ chối.

"Không thể?" Khấu Kiệt đặt khẩu súng bắn tỉa trên bàn: "Tại sao?"

"Em, thật sự không biết nên giải thích làm sao, bởi vì, rõ ràng là không giải thích được, anh không biết những người kia hung ác đến mức nào đâu!" Yến Hoài xoay người, đưa lưng về phía Khấu Kiệt. Tuy rằng ở thành phố D cô có thể làm cho hai phái hắc bạch vừa nghe danh đã sợ vỡ mật, nhưng mà đó đều dựa vào những thủ đoạn tàn nhẫn nhuốm mùi máu tanh mới có thể khống chế được tất cả. Nếu như không dùng đến những thủ đoạn ấy, cô tuyệt đối không thể nào có chân ở thành phố D này. dien dan le quy don, QA.

"Vậy em đã từng nghe qua quân đoàn Nguyệt Sát hoạt động rất sôi sổi ở khu vực Bắc Mỹ chưa?" Khấu Kiệt xoay mặt của cô lại, để cho cô nhìn kỹ vào mình.

Quân đoàn Nguyệt Sát? Nghe nói là một biệt đội chỉ do ba mươi cô gái trẻ tạo thành, và những cô gái kia căn bản cũng không giống như con người bình thường, chỉ biết thi hành nhiệm vụ. Tuy nhiên, chưa bao giờ trông thấy người lãnh đạo của bọn họ xuất hiện, còn khi đi thi hành nhiệm vụ thì sự phối hợp ăn ý của bọn họ phải nói là không chê vào đâu được!

"Anh là người lãnh đạo?" Yến Hoài đặt nghi vấn.

"Anh là người thâu tóm." Khấu Kiệt cười cười: "Không hoàn thành được nhiệm vụ, anh chỉ còn cách kết thúc mạng sống của bọn họ." Dứt lời, bên trong ánh mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn.

"Nhưng, mới gần đây anh điều động bọn họ đến Đông Nam Á, bởi vì, hiện giờ tại nơi đó có một trùm buôn lậu thuốc phiện cực kỳ ngạo mạn đang hoành hành, anh nghĩ, nó có liên quan đến em?"

"Không." Yến Hoài lắc đầu một cái: "Em chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với việc buôn lậu thuốc phiện."

"À, vậy thì cảm thấy hứng thú đối với thứ gì?" Khấu Kiệt ngồi hẳn lên mặt bàn, dường như nhắc đến chủ đề này thì tâm tình rất tốt.

"Súng ống đạn dược." Yến Hoài cười cười: "Khẩu súng bắn tỉa này cũng là một thành phẩm mà em giành được ở khu vực Đông Nam Á. Như thế nào, vẫn còn dễ dùng chứ?"

"Xúc cảm không tệ." Khấu Kiệt nhếch miệng: "Dùng vẫn còn tốt."

"Kỳ thực thì anh rất muốn hỏi điều này, rốt cuộc Triều Trạch có lai lịch như thế nào, anh đã từng điều tra qua. Tuy rằng ở thành phố D hắn mượn danh nghĩa là công ty kinh doanh, nhưng, anh phát hiện, ở khu vực Tây Nam, hay thậm chí là cả Tam Giác Vàng, hắn đều rất ngông cuồng."

"Không sai, hắn buôn lậu thuốc phiện, hơn nữa, em đã từng hợp tác với hắn." Ngược lại Yến Hoài khá thẳng thắn.

"Ha ha, không có việc gì, bà xã của anh chính là mạnh mẽ như vậy." Khấu Kiệt gật đầu một cái, đôi mắt lóe lên vầng sáng tán dương, điều này trái lại khiến cho Yến Hoài có chút ngượng ngùng. Thử hỏi xem, một người là thị trưởng, khụ khụ, nhưng sau lưng lại là một thủ lĩnh của bọn tội phạm. . . . . Nhỡ sau này có người vạch trần sự thật, tội ấy, có thể sẽ bị xử bắn? QuynhAnh, dien dan le quy don.

"Anh sẽ bảo anh em của Hoa Long bang ở thành phố D giúp đỡ em. Hơn nữa, anh còn có một người anh em ở thành phố D, là một trong tứ đại cuồng long . . . . . ."

"Đinh linh linh, đinh linh linh. . . . . ." Hai tiếng chuông reo lên dồn dập.

"Có người đến đây!" Yến Hoài nhất thời cảnh giác cao độ: "Chúng ta lên trên nhanh đi."

"Ừ." Khấu Kiệt gật đầu một cái.

Hai người nhanh chóng nhấc chân đi, chẳng mấy chốc đã quay trở về bên trong phòng ngủ của Yến Hoài.

Yến Hoài nhìn vào mắt mèo, trông thấy Khấu Tử Liên đã tới.

"Muốn cho cô ta đi vào không?" Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt: "Hai anh em nhà anh, đúng là như hình với bóng."

Khấu Kiệt nhíu mày: "Không gặp."

Nhưng, ngay lúc này, Khấu Tử Liên đã kêu lên từ ngoài cửa: "Anh ơi, mẹ về nhà rồi, anh cũng không trở về sao?"

Khấu Kiệt sững sờ, Tần Liễm? Nhưng, có liên quan gì đến mình!

"Cút!" Khấu Kiệt nói vọng ra ngoài cửa: "Thế nào, mẹ không còn tiền, liền hiểu ra là phải trở về à?"

"Bà ấy bảo muốn gặp anh, dẫu sao chúng ta cũng là người một nhà, mẹ mang về rất nhiều thứ, đều dành hết cho anh."

"Không hám của lạ!" Khấu Kiệt lạnh lùng trả lời.

Yến Hoài nhìn anh: "Người cô ta nói đến là mẹ anh?"

"Không cần để ý." Khấu Kiệt xoay người rời đi, trở lại trong phòng khách, cũng không quản bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng, vừa lúc đó, điện thoại di động của anh chợt vang lên.

Trên màn hình, hiện rõ tên người gọi là Tần Liễm.

Khấu Kiệt có hơi chần chừ, điện thoại di động đang nằm trong tay của mình, vang lên tiếng chuông, có cả chế độ rung, nhưng mà, vẫn không thôi do dự.

Yến Hoài cầm lấy điện thoại di động: "Hoài" Khấu Kiệt vừa mới gọi xong, Yến Hoài đã ấn xuống phím màu xanh lá cây và mở chế độ đặt loa ngoài.

……Hết Chương 73……

73. Chương 74: Mẹ Của Anh Tên Là Tần Liễm

"Kiệt à, mẹ đã trở về rồi, mẹ thật sự xin lỗi con, thật sự xin lỗi ông nội, con trở về đi! Đêm nay mẹ sẽ phải lên máy bay rời khỏi đây, 0 giờ sáng, bay đi Brazil."

"Đã nhiều năm rồi mẹ không gặp con, lúc nào cũng giao hết cho ông nội nuôi dưỡng, thật sự mẹ cũng không muốn làm vậy, nhưng mà, mẹ cũng chỉ vì muốn cho con có một môi trường tốt nhất để trưởng thành. Hơn nữa, đây cũng là ý định của ba con, con phải cảm thông ẹ một chút."

Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt, nhưng Khấu Kiệt đã cúi đầu xuống, dùng tay chống lên trán của mình.

"Mẹ đi mua ít đồ rồi sẽ trở về, con cũng đã là người trưởng thành, thanh niên trai tráng hai mươi tám tuổi đời, hì hì, chớp mắt đã mười lăm năm trời, bây giờ con đúng là một đấng mày râu rồi! Mẹ vẫn còn nhớ mới đó thôi còn ôm cậu bé chừng tám tuổi, bây giờ, già mất rồi."

"Già cái gì, ba mươi tuổi rồi còn chạy đi ngủ với người khác." Khấu Kiệt không nhịn được hét lên một câu, Yến Hoài nhìn về phía anh, thấy đôi mắt kia đỏ ngầu.

Trong điện thoại di động nhất thời không còn âm thanh nào, một lúc sau mới có tiếng nói: "Con không hiểu……. . Mẹ không trách con." Giọng nói kia không còn vẻ vui mừng như trước, chỉ còn lại sự buồn bã và chút bất đắc dĩ.

Khấu Kiệt không lên tiếng.

"Nghe nói con quen một cô bạn gái rất xinh đẹp, hơn nữa còn là một thị trưởng trẻ tuổi, quen được một người tài giỏi như vậy, mẹ thật sự rất vui mừng." Tần Liễm thả lỏng đôi chút: "Kỳ thật thì mẹ rất muốn gặp mặt con bé, mẹ có thấy hai con trên ti vi, lúc nào cũng nhìn xem con ở đâu, trông hai đứa rất xứng đôi, mẹ. . . . . ."die»nd anl«equ»yd«on

"Không cần bà quan tâm!" Khấu Kiệt lạnh lùng cắt đứt lời nói của Tần Liễm.

"Bà thu dọn đồ đạc đi đi!" Nhìn Yến Hoài lắc đầu một cái, Khấu Kiệt cũng cảm thấy có chút lo lắng trong lòng, chỉ có thể nói như vậy. Anh không biết phải đối mặt với người phụ nữ này như thế nào, anh tự lừa gạt chính mình, nói bà ấy là mẹ kế, như vậy sẽ khiến cho anh cảm thấy tốt hơn đôi chút, bởi vì, mẹ kế chính là loại người như vậy. Nhưng, sự thật vẫn mãi là sự thật, bà ấy chính là mẹ của anh.

"Được, mẹ không làm phiền con nữa, con nhớ chăm sóc mình cho tốt. Không gặp cũng không sao. Về sau còn nhiều thời gian. Con vui vẻ là được rồi!" Tần Liễm vội vàng nói.

Còn Khấu Kiệt đã cúp điện thoại, làm tổ trên ghế sofa, để mặc ớ suy nghĩ đang dần trở nên hỗn độn trong đầu.

"Chúng ta cùng đi gặp bà ấy?" Yến Hoài từ phía sau đẩy Khấu Kiệt một cái: "Anh không muốn gặp mặt bà ấy một lần sao? Dầu gì cũng hai mươi năm rồi." Yến Hoài suy đoán từ trong nội dung của cuộc điện thoại ban nãy.

Khấu Kiệt không lên tiếng, còn Yến Hoài thì liếc nhìn đồng hồ: "Bây giờ là 8 giờ 45 phút tối, em đi làm chút cơm cho anh, anh vẫn còn thời gian để suy nghĩ xem có nên đi hay không." Dứt lời, liền đi ra ngoài.

Khấu Kiệt xoay người, dõi theo bóng lưng của cô.

Yến Hoài ở trong nhà bếp bận rộn nấu ăn.

Mặc dù cô không biết nhiều về việc nấu nướng, nhưng, từ dạo trước Khấu Kiệt đã dạy cho cô, cô cũng tiếp thu được rất nhanh.

Vừa nghĩ xem nên khuyên nhủ anh thế nào, vì dầu gì, bản thân cô cũng lớn lên dưới tình yêu thương của ba mẹ nuôi, cô thật sự rất biết ơn họ. Còn đối với trường hợp của Khấu Kiệt và Tần Liễm bây giờ, cho dù hai người có mâu thuẫn gì đi chăng nữa, thì cũng cần phải gỡ rối, xóa bỏ khoảng cách giữa hai người.die»nd anl«equ»yd«on

Tin tưởng rằng, người mẹ nào cũng rất yêu con của mình.

Yến Hoài làm thức ăn xong, dọn ngay ngắn lên trên bàn, lấy một chai rượu XO còn mới nguyên ra, chai này là lần trước Triều Trạch mua về, vẫn chưa mở nắp, để cho anh ấy uống một chút, sau đó bình tâm suy nghĩ cho thấu đáo.

"Ăn cơm thôi." Yến Hoài khe khẽ nói vào bên tai trái của Khấu Kiệt, cực kỳ dịu dàng.

Khấu Kiệt cảm nhận được luồng hơi nóng phả vào trên vành tai của mình, nhất thời thần kinh cũng trở nên căng thẳng.

74. Chương 75: Tìm Bóng Lưng Nơi Phi Trường

75. Chương 76: Chuyện Xưa Ấy Ai Sẽ Trả Lời

Editor: Quỳnh Anh

Hai người nắm tay nhau, đi vào một phòng chờ khác, nhưng, ngay lúc này,

bên trong phòng chờ liền vang lên giọng nói của nhân viên qua loa phát thanh.

"Xin mời những hành khách khởi hành đi Brazil đến cửa số một làm thủ tục lên máy bay, cám ơn. Một lần nữa, xin mời những hành khách trên chuyến bay đến Brazil đến cửa số một, cám ơn."

Brazil.

Khấu Kiệt ngẩn người, quay đầu nhìn về phía cửa vào phòng cách ly.

Một người phụ nữ mặc bộ quần áo màu xanh dương cũng vừa quay đầu lại.

Ánh mắt của hai người trong phút chốc chạm vào nhau.

"Tần Liễm!" Khấu Kiệt mừng rỡ gọi to cái tên ấy lên.

Nhưng, ngay lúc ấy, đoàn người đã ùa vào bên trong!

"Kiệt!" Trong lòng Tần Liễm chợt cảm thấy vui mừng một cách khác thường, cuối cùng cũng đợi được thằng bé. Cuối cùng nó cũng đến gặp mình. Nghĩ tới đây, Tần Liễm ra sức muốn chen ra bên ngoài, nhưng rất khó khăn. Bởi vì vào lúc này, những người kia lại đang muốn ùa vào bên trong, lên máy bay, vì bây giờ đã là mười một giờ năm mươi hai phút khuya.

"Tần phu nhân!" Yến Hoài kêu lên, chen vào dòng người, nhưng lại có chút lực bất tòng tâm.

Nhìn thấy Khấu Kiệt ở bên cạnh đang ra sức để kéo lấy Tần Liễm mà toát hết cả mồ hôi, Yến Hoài không thể không dùng đến độc chiêu.Quỳnh Anh, dd .

"A!" Yến Hoài thét lên một tiếng.

Khấu Kiệt cả kinh, nhưng, khi vừa trông thấy vẻ mặt đắc ý của Yến Hoài, tức khắc hiểu ra ngay.

Quả nhiên, âm thanh kia đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của rất nhiều hành khách. Khấu Kiệt nhân cơ hội ấy, vội vàng tiến về phía trước, mà Tần Liễm cũng bước lên, muốn nắm lấy bàn tay mà Khấu Kiệt đang chìa ra.

Tuy Tần Liễm đã hơn bốn mươi, lấp lửng năm mươi tuổi, nhưng nhan sắc của bà vẫn còn rất mặn mà, sắc mặt hồng hào, mái tóc đen dài và suôn mượt. Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ, vẫn có thể trông thấy mấy sợi tóc bạc đan xen.

Đôi môi hơi điểm chút son, khuyên tai cũng không phải là hàng cao cấp, ngược lại trông rất đơn giản. Chiếc váy dài sợi tơ màu xanh dương là trang phục mang đậm chất của thời trang Pháp, thể hiện rõ nét thanh lịch.

Nhìn Khấu Kiệt và Yến Hoài, gương mặt của Tần Liễm lộ rõ sự vui mừng, muốn đến gần hơn, nhưng, lúc này trong loa phát thanh lại truyền đến giọng nói của nhân viên: "Mời những hành khách có chuyến bay đến Brazil di chuyển đến cửa số một để làm thủ tục lên máy bay, cám ơn."

Đoàn người dần dần ít đi, mà Yến Hoài trông thấy đồng hồ đã điểm đến phút thứ năm mươi sáu.

Lúc này Khấu Kiệt đang đứng ở trước mắt của Tần Liễm, mà Tần Liễm cũng đứng ở cách đó chừng mười bước chân.

Lại không biết phải nói gì, hoặc giả, vào thời khắc chia ly này, tất cả lời nói đều chỉ là phụ mà thôi, vẫn không sánh bằng hai ánh mắt trầm mặc nhìn nhau.

"Yến tiểu thư thật xinh đẹp, ba của cháu là?" Lúc này Tần Liễm cũng đưa ánh mắt về phía Yến Hoài.

"Yến Tư Thiểu!" Đã bao lâu rồi Yến Hoài không nhắc đến cái tên này, ba đã ra đi nhiều năm, rất lâu rồi, cô không dám nói lên cái tên này.

"Tư Thiểu . . . . ." Tần Liễm ngẩn ra, nói lên cái tên này, nhưng trong lòng lại cảm thấy một nỗi đau đớn trào dâng.

"Mẹ biết ông ấy?" Khấu Kiệt tiến về phía trước, nhìn Tần Liễm: "Mẹ đến Brazil làm gì?"

"Không biết. . . . . Không biết." Tần Liễm lắc đầu một cái, biết ông ấy làm gì? Ha ha, không biết là tốt nhất! Không biết thì sẽ không áy náy suốt nhiều năm liền, cũng sẽ không lo lắng như vậy suốt những năm vừa qua.

Mà ngay lúc này, nhân viên ở sân bay đã gọi Tần Liễm: "Phu nhân, bà có lên máy bay không?"

"Đến ngay!" Tần Liễm lau đi khóe mắt ngân ngấn lệ, nhìn Khấu Kiệt: "Mẹ yêu con." Nói xong, liền xoay người, hướng vào bên trong.

Khấu Kiệt xông lên, muốn hỏi xem bà ấy đến Brazil để làm gì? Tại sao lại không thể liên lạc với bà ấy suốt nhiều năm như vậy. Rốt cuộc bà ấy đang làm gì, đang làm những chuyện gì!

Nhưng, Tần Liễm chỉ lắc đầu một cái, đi vào cửa số một.

"Tiên sinh, ngài không thể vào trong." Nhân viên sân bay ngăn lại, không để cho Khấu Kiệt tiếp tục đến gần.

"Tần Liễm, mẹ muốn làm gì?!" Khấu Kiệt hô to: "Tần Liễm, mẹ đừng đi! Mẹ mau mau quay về nói rõ ràng cho con!"

Nhìn thấy Tần Liễm không quay đầu lại, Khấu Kiệt nhất thời nổi giận, vung chân đá vào hàng rào chắn, Yến Hoài lập tức chạy đến kéo lấy anh: "Khấu Kiệt, bình tĩnh một chút!"

"Bảo anh phải bình tĩnh thế nào?" Khấu Kiệt chỉ vào hướng Tần Liễm vừa biến mất: "Bà ấy, luôn thích nói một nửa giữ lại một nửa, Tần Liễm, mẹ muốn làm gì? Tần Liễm."

76. Chương 77: Vùng Hoang Dã, Khoảnh Khắc Trên Bãi Biển

Yến Hoài sững sờ, nhìn theo hướng Tần Liễm vừa rời khỏi, nhớ lại lời nói và hành động ban nãy của Tần phu nhân, trong lòng chợt trở nên kích động lạ thường: "Tần phu nhân! Cô biết ba của cháu có đúng hay không? Cô biết ông ấy phải không? Tần phu nhân, trở lại đây! Trở lại đây nói chuyện một chút!"

Khấu Kiệt thấy Yến Hoài đột nhiên trở nên kích động, ngược lại mình càng thêm tỉnh táo, đưa tay kéo lấy Yến Hoài: "Hoài, đừng kích động!"

"Bà ấy biết chuyện của ba em! Bà ấy biết!" Yến Hoài trừng mắt nhìn anh, Khấu Kiệt cũng hiểu điều đó, hai người im lặng, nhìn nhau.

Về phía Tần Liễm, quay đầu lại, nhìn thấy con trai của mình cao to vạm vỡ như vậy, trong lòng cũng chẳng còn gì tiếc nuối. Sau lại chuyển tầm mắt về phía Yến Hoài, cô gái này, nhìn dáng dấp so với Kiệt đúng là không tệ, đáng tiếc, haizz! Tần Liễm khẽ than thở, vẫn không nói lời nào như cũ, đi vào cửa. dđ le quy don

"Chúng ta trở về đi thôi!" Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài gật đầu một cái, riêng anh đã điều tiết lại cảm xúc của mình, nắm tay Yến Hoài, toan bước ra ngoài.

Nhưng, Yến Hoài vẫn gắt gao nhìn theo hướng của Tần phu nhân, ngay lúc này, Khấu Kiệt đã xoay người cô lại, để cô nhìn mình: "Sau này nhất định sẽ biết, nhất định. Tin tưởng anh!"

"Em." Yến Hoài nhất thời cứng họng.

Đang ở ngay cửa phi trường, vừa vặn trông thấy Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng cũng đang đứng chờ. Hai người không thể làm gì khác hơn là đi tới đó.

"Mình biết chắc rằng cậu sẽ đến." Thương Truy ý nhìn Khấu Kiệt, cũng hướng về phía Yến Hoài gật đầu một cái.

"Làm xong chuyện mình phân phó rồi sao?" Khấu Kiệt cực kỳ lạnh lùng, cất tiếng hỏi.

"Làm xong rồi, ngày mai có thể lên đường." Nhạc Không Thượng gật đầu.

"Được, ngày mai lên đường!" Khấu Kiệt đưa ánh mắt về phía Thương Truy Ý: "Trông chừng Khấu Tử Liên giúp mình cho tốt, đừng để nó đi gây chuyện, bằng không, mình không ngại tống cổ nó đến thẳng Dimbabue!"

"Ừm!" Thương Truy Ý gật đầu.

"Mình giao công ty lại cho cậu, cậu là một trong những người mà mình tin tưởng nhất. Nếu như, nếu như có một ngày, chẳng may mình chết đi, ha ha, thiên hạ của Khấu thị chính là của các cậu."

Thương Truy Ý ngẩn ra, nhìn gương mặt chẳng có tí gì gọi là đang nói đùa của Khấu Kiệt, ngược lại tự mình bật cười: "Đừng nói chuyện không may, mình còn chưa chết, cậu chết cái gì!" Dứt lời, xoay người, biến mất vào trong bóng đêm. dđ le quy don

Nhạc Không Thượng hướng về phía Yến Hoài gật đầu một cái, cũng rời đi.

Khấu Kiệt siết chặt lấy bàn tay của Yến Hoài.

***

Chưa đến tám giờ, Yến Hoài đã rời khỏi giường, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, cô nhất định phải đến cao ốc thị trưởng xem xét tình hình qua trước một chút, như thế mới có thể làm xong mọi chuyện được, bằng không thì thật sự là không được rồi.

Khấu Kiệt lại tiếp tục làm tài xế, hai người lòng vòng một hồi, chuẩn bị đi đến thành phố S.

Đồng thời, đám thuộc hạ của Khấu Kiệt cũng ăn mặc thành những nhân viên đi theo công tác, lái xe theo đuôi ở phía sau, và mang theo mấy chiếc xe chở vật liệu.

Ước chừng mất khoảng mấy giờ đi xe, cuối cùng đoàn người cũng dừng lại ở ngoại thành thành phố S.

Dọc theo đường đi, tất cả bọn họ cũng chứng kiến được sự tổn thất của người dân ở đây sau trận động đất này to lớn đến cỡ nào!

Tường đổ ngổn ngang chung quanh, thi thoảng còn nghe thấy cả tiếng khóc thê lương vọng đến từ đằng xa.

Sự sống và cái chết, hiển hiện rõ trên từng ngóc ngách ở nơi đây.

Yến Hoài bước xuống xe, đi vào chiếc lều tạm.

Lần lượt an ủi những người dân đang bị thương, nếu như là quần áo hoặc thực phẩm, Khấu Kiệt sẽ thông qua ánh mắt của Yến Hoài trao đổi với mình, cho người mang chúng lên, phân phát cho người dân.

Không vồn vã chứng minh thân phận của mình là ai, cũng không tiết lộ ra việc tại sao mình lại muốn đến đây làm chuyện này, không máy ảnh, càng không có ký giả truyền thông.

Danh tiếng địa vị gì đó, đến một thời điểm nhất định, tất cả cũng sẽ hóa thành hư vô mà thôi.

Bởi vì, ở tại nơi đây, còn có một trái tim, còn có lương tâm.

Phô trương thanh thế không có chỗ ở đây!

Nhìn những người tham gia hoạt động cứu trợ với vẻ mặt tươi cười, đáy lòng của Yến Hoài cũng cảm thấy khá hơn đôi chút. Mặt khác, nhìn thấy Khấu Kiệt tháp tùng ở phía sau của mình, trong lòng cũng trào dâng nỗi ngọt ngào.

Người mình yêu có thể vui vẻ chia sẻ công việc với mình, đây là điều khiến người ta cảm thấy hạnh phúc nhường nào.

Giữa trưa, ánh nắng gay gắt, thế nhưng Yến Hoài vẫn muốn đi đến một thôn nhỏ cuối cùng.

"Nghỉ ngơi một chút?" Khấu Kiệt gọi theo ở phía sau, cũng đã mồ hôi đầm đìa cả rồi, mà mồ hôi trên mặt, cũng không biết đã lau đi bao nhiêu lần!

"Anh bảo mọi người đi nghỉ ngơi một chút đi! Em đến xem người dân ở đó một lát." Yến Hoài cười cười nhìn Khấu Kiệt: "Vất vả rồi."

"Anh đi với em." Khấu Kiệt gật đầu, bảo những người đang đi theo phía sau tìm chỗ nghỉ ngơi, rồi sau đó hai người cùng nhau đi vào trong thôn nhỏ.

Những gian phòng hoang tàn vì cơn động đất không thể nào nhìn ra hình dạng. Loáng thoáng có thể ước chừng số người còn sống sót trong thôn đang đắp lán cò sinh hoạt bên ngoài.

"Anh sẽ cho vốn đầu tư, giúp bọn họ có cuộc sống khá hơn một chút." Khấu Kiệt quan sát nhà cửa của những người này, bất giác nói ra.

Yến Hoài gật đầu.

Nhưng, cùng lúc đó, một tiếng kêu đứt quãng lại vọng đến từ bên trong!

Hai người cả kinh, vội vàng chạy vào.

"Cẩn thận một chút!" Khấu Kiệt nhắc nhở, mà Yến Hoài cũng nóng lòng muốn tìm đến nơi đang phát ra tiếng kêu!

Bụi rậm chung quanh không ngừng rơi xuống, và tiếng gọi kia cũng yếu dần đi.

"Em đang ở đâu?" Yến Hoài la lên, vội vàng kéo những vật trở ngại ra ngoài, Khấu Kiệt cũng phụ giúp một tay.

"Chúng tôi đến cứu em đây!" Yến Hoài kêu lên.

"Chị ơi, em đang ở đây. . . . . Thật là đau. . . . . ." Là giọng nói của một cô gái nhỏ.

Nhất thời, trong lòng Yến Hoài liền dâng lên một nỗi đau đớn, vì cô đã từng rơi vào khoảnh khắc tuyệt vọng như thế này, cũng vào độ tuổi còn bé như vậy…. . .

Làm sao mình có thể để cho con bé rơi vào cảnh tuyệt vọng như vậy được?

"Chị tới ngay đây, đừng nôn nóng, lập tức sẽ không đau, cố chịu đựng nhé." Yến Hoài vừa nói, vừa nhanh chóng kéo những chướng ngại vật sang một bên.

Cuối cùng cũng trông thấy một cô bé đang bị nhốt ở bên trong một góc nhỏ, đoán chừng là lúc đang chơi đùa, không cẩn thận đi sâu vào bên trong rồi bị nhốt lại.

Hai người cẩn thận từng li từng tí dỡ bỏ những hòn đá ngán đường ra, ra sức mở rộng không gian để cô bé có thể hít thở thoải mái hơn. Riêng Yến Hoài thì trước sau vẫn duy trì cuộc đối thoại với cô bé, thu hút sự chú ý, làm con bé quên đi đau đớn, cũng quên đi tình hình nguy cấp lúc này.

"Không được, hòn đá bên trên này quá lớn, không thể tách ra." Khấu Kiệt thì thầm nói, "Nếu dùng quá nhiều sức, cả khối đá sẽ sụp xuống, hậu quả càng thêm khó lường."

"Còn có cách nào khác không?" Yến Hoài nhìn gương mặt dính đầy bụi bặm của Khấu Kiệt, anh ấy đã từng như vầy bao giờ chưa nhỉ? Có thể là lúc ở trong quân đội đã từng trải qua những đợt huấn luyện khiến anh phải đen mặt đen mày như vậy!

"Anh dùng sức nâng lên, em mau chóng ôm đứa bé ra nhé!" Khấu Kiệt trầm tư một hồi lâu rồi mới nói ra.

"Không được, hòn đá quá nặng, cánh tay của anh sẽ bị thương!" Yến Hoài lắc đầu.

"Không còn thời gian." Khấu Kiệt nhắc nhở: "Đến đây đi, một chút thôi thì không có việc gì."

Dứt lời, Khấu Kiệt chầm chậm nâng hòn đá lên, gương mặt có chút căng thẳng, tất cả cơ bắp trên người đều cương lên, bắp thịt trên cánh tay của anh là nơi hiện lên rõ ràng nhất….

Yến Hoài nắm chắc thời cơ, chậm rãi ôm lấy bé gái ra ngoài, Khấu Kiệt nghiến chặt răng, không hề thả lỏng đi chút nào. dđ le quy don

Cuối cùng cũng ôm ra ngoài.

Yến Hoài đi xa ra bên ngoài, Khấu Kiệt vừa trông thấy họ đã lui ra xa, lập tức thả lỏng tay, vội vàng nhảy sang nơi khác, xoa xoa hai cánh tay rồi đi đến bên Yến Hoài.

Nhưng, vào ngay lúc này, thanh xà nhà trên đầu Yến Hoài lại có dấu hiệu rơi xuống!

Khấu Kiệt không chút chần chừ, tay phải che trên đầu mình, tay trái nhẹ nhàng đẩy Yến Hoài ra.

"Rắc rắc!" Một tiếng vang giòn giã, Khấu Kiệt cắn răng nhịn đau, tìm khe hở chui ra ngoài.

"Khấu Kiệt!" Yến Hoài xoay người: "Anh làm sao vậy?"

"Tay phải của anh?" Yến Hoài nhìn anh, cả cánh tay phải rũ xuống, không còn chút sức lực . . . . .

“Chắc là gãy xương rồi, tìm bác sỹ giúp anh.” Khấu Kiệt mở miệng, dùng tay trái nâng tay phải lên.

Yến Hoài ôm lấy cô bé, cùng với Khấu Kiệt trở về lán cỏ của mọi người. . . . . .

Đợi đến khi xuống được thôn, Khấu Kiệt cũng đã mang theo vài thanh trúc„„,

Nhìn dáng vẻ ấy của lão đại, bọn thủ hạ cũng biết chủ nhân của mình đã vinh dự bị thương rồi, liền nhìn với vẻ nghiêm túc: “Khấu thiếu gia làm sao vậy?”

“Chưa chết.” Khấu Kiệt phun ra một câu: “Nghỉ ngơi thôi!”

“Vâng” Một tên thủ hạ lập tức đi ra xa.

Yến Hoài đỡ lấy Khấu Kiệt, mà ngay lúc này lại có một nhóm người đang chạy đến từ đằng xa, là người của quân khu Hoa Long.

“Lão đại!” Bỗng chốc mọi người vây kín chung quanh, nhìn thấy anh bị thương tay phải, mấy viên sĩ quan cũng kính cẩn đứng lên.

“Quay lại làm tốt việc của mình đi.” Khấu Kiệt nhìn thấy mấy tên ranh con kia bày vẽ như thế, liền “Lên án mạnh mẽ” một câu.

Yến Hoài đỡ Khấu Kiệt ngồi xuống, mà mấy đồng chí sĩ quan cũng ngồi xuống theo, nghỉ ngơi trong giây lát.

Mà vào lúc này, mấy anh sĩ quan kia liền rối ra rối rít lấy ra mấy bao thuốc nhỏ hay vật dụng sơ cứu linh tinh gì đó, đều đặt hết xuống trước mặt Yến Hoài.

“Chị dâu! Giúp anh cả thoa một chút.”

“Chị dâu!”

“Cám ơn chị dâu chăm sóc anh cả!”

“Chị dâu cực khổ rồi!”

. . . . . .

Mở miệng ngậm miệng đều là hai tiếng chị dâu, khiến Yến Hoài không thể không gật đầu nói ‘được’, còn Khấu Kiệt, tuy bị thương, nhưng, thấy tình huống này, cũng không khỏi vui mừng.

Đến khi mọi việc xong xuôi cũng là thời điểm mặt trời xuống núi.

“Em đi lấy xe nhé!” Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt, dùng khăn giấy giúp anh xoa mặt và lau mồ hôi.

“Ừm.” Khấu Kiệt nhìn cô.

“Em đưa anh đến bệnh viện xem qua cánh tay một chút, em cứ có cảm giác nó cần phải được xử lý ổn thỏa.”

“Được.” Khấu Kiệt cực kỳ tán thành.

“Thủ hạ của anh thì sao?”

“À. Ặc, cũng trở về đi thôi!” Khấu Kiệt kịp thời phản ứng, gọi bọn thủ hạ lập tức sửa soạn ra về.

Tốc độ lái xe của Yến Hoài cũng khá nhanh, nhưng so với Khấu Kiệt vẫn chậm hơn một chút.

Bóng đêm chậm rãi phủ xuống, chung quanh trở nên tĩnh lặng.

Cuối cùng cũng chạy đến giữa một khe núi, mới vừa rẽ tay lái, liền trông thấy một nhóm người đứng chắn ở giữa đường, không biết để làm gì!

Yến Hoài nheo mắt lại, giảm bớt tốc độ, nhưng lúc này Khấu Kiệt lại kêu lên: “Quay đầu xe! Mau!”

Yến Hoài giật bắn mình, đánh tay lái một trăm tám mươi độ xoay đầu xe, nhưng những người phía sau đã nhảy lên xe, đuổi theo hai người bọn họ.

Ngay tức khắc, màn đua tốc độ bán sống bán chết bắt đầu!

Yến Hoài nắm chặt vô lăng trong tay, không ngừng di chuyển, giẫm mạnh vào chân ga bên dưới, muốn cắt đuôi bọn người phía sau, nhưng bọn chúng lại giống như đuôi chó, cắn mãi không tha!

Khấu Kiệt nhìn vào kính chiếu hậu, tay trái lấy điện thoại di động ra: "Ý, dẫn người đến khe núi gần thành phố S, đúng, chính là khu vực tiếp giáp giữa thành phố M và thành phố S."

"Được." Thương Truy Ý biết đây là chuyện khẩn cấp.

"Tư, tập trung các anh em đang ở thành phố S lại, sau khi nhìn thấy xe của tôi chạy qua, chuẩn bị chắn đường đánh chó."

"Vâng." Người trong điện thoại gật đầu đồng ý.

.....

"Anh ngồi chắc vào." Lần này đến phiên Yến Hoài lạnh lùng lên tiếng.

Khấu Kiệt gật đầu, nhìn đám người đang theo sát phía sau: "Không ngờ tay lái của em tốt thật."

"Chơi đua xe vài năm rồi."

"Quả nhiên là bà xã của anh, không thua kém bất cứ một người đàn ông nào." Khấu Kiệt gật đầu một cái, mà ngay lúc này, Yến Hoài liền đạp chân ga, chiếc xe lập tức phóng ra ngoài!

Những người đuổi theo phía sau cũng hung hăng đạp ga, sít sao bám đuôi.

"Có đồ nghề gì không?" Lúc này Yến Hoài cất giọng hỏi: "Tìm chỗ nào tốt tốt, xử lý bọn người này, em cảm thấy ghê tởm!"

"Bên trong cái bệ có đao. Bên trái phía trên có súng ngắn mini. Bên phải là dao cỡ lớn. Bên hông là kiếm lưỡi cong Thụy Sĩ.

"Cũng không tồi!" Yến Hoài cười cười, tay trái xoa xoa cổ, thư giãn gân cốt một chút.

"Bởi vì không biết em thích thứ gì, cho nên lấy theo vài món." Khấu Kiệt chỉ tay về phía trước: "Anh hẹn với Ý ở chỗ ngay trước mặt, nơi đó phong cảnh tươi đẹp, địa hình rất tốt."

"Được." Yến Hoài biết hàm ý của anh, lập tức đưa xe chạy vào trong.

Chạy đến một nơi khuất, hai người lập tức lấy vũ khí xuống, giấu xe, nhanh chóng ẩn núp.

Mà mấy người đuổi theo phía sau cũng nhảy ra khỏi xe, tất cả đều mặc trang phục hành động màu đen, thân hình cao lớn, cầm súng, dáng vẻ hung ác, có thể dễ dàng thấy được tất cả bọn họ đã từng trải qua huấn luyện!

"Đầu tư ghê gớm thật." Khấu Kiệt cười cười.

"Chúng ta có giá trị." Yến Hoài cũng đùa theo.

Khấu Kiệt cười hào sảng vài tiếng: "Không sai, kẻ đứng sau rất coi trọng chúng ta."

Những người đó cảnh giác nhìn chung quanh, bởi vì dưới ánh trăng, bọn chúng rất khó quan sát, chỉ có thể cảnh giác nhìn gió thổi cỏ lay.

Khấu Kiệt gật đầu ra hiệu nhìn Yến Hoài, hai người phối hợp, chia làm hai nhánh, trái phải bao vây.

Yến Hoài chậm rãi tới gần một người có vóc dáng cao lớn, rút chiếc dao bấm giắt trong giày của mình ra.

Nhanh như tia chớp , tay trái của Yến Hoài vừa bịt miệng người kia, tay phải vung dao qua cổ!

Máu tươi phun đầy trên thảm cỏ, mà người cũng đã ngã xuống!

Yến Hoài vội vàng kéo thi thể ra phía sau, mấy tiếng 'bình bịch' vang lên, thi thể kia đã lăn xuống khe núi.

Ẩn náu.

Chung quanh vắng lặng như tờ.

Mà những tên sát thủ kia cũng không dám tách nhau ra đi rà soát.

Khấu Kiệt cầm một hòn đá nhỏ ném tới một nơi cách đó không xa.

Ngay tức khắc liền có tầm hai ba người chạy tới.

"Vù vù vù!" Ba tiếng, ba hòn đá nhọn hoắc liền cắt ngang cổ họng của bọn người kia!

Những tên sát thủ còn lại cảm thấy vô cùng kinh khủng. Trò chơi với những hòn đá như thế này, vốn dĩ chỉ xuất hiện vào thời cổ đại, thế nhưng, điều này chứng tỏ, ở nơi này còn có cao thủ!

Bất chợt cảm thấy sợ hãi trong một thời gian gắn ngủi, có người nghĩ đến việc chạy trốn. Ở đây đêm vắng lạnh lẽo, giết người không thấy máu, suy cho cùng là tiền quan trọng hay mạng người quan trọng hơn, là vấn đề quan trọng mà những người này nên cân nhắc.

Mới vừa mở cửa xe ra, muốn lái xe rời đi, thế nhưng, chỉ sau một giây, Yến Hoài đã dùng dao bấm trong tay cắt ngang cổ họng của người này. Nằm rạp xuống mặt đất, chết không nhắm mắt!

"Anh hai à, chi bằng chúng ta đi cùng nhau?" Một người nhìn vào mấy thi thể đổ rạp dưới bóng đêm, khiếp đảm hỏi.

"Còn muốn chạy à? Chết đi!" Hét lên một tiếng, một người có vóc dáng cao lớn, cầm súng trong tay, hướng về phía người vừa lên tiếng cướp cò!

Thi thể ngã xuống.

Mấy người kia run như cầy sấy nhìn người được gọi là anh hai đang đứng trước mặt, siết chặt khẩu súng trong tay thêm một chút.

"Nâng cao cảnh giác." Anh hai kia trầm giọng, vừa giẫm lên bụi cỏ đã giật nảy mình.

Đột nhiên nổ súng vào bãi cỏ!

Tất cả mọi người náo loạn, Yến Hoài và Khấu Kiệt nhân cơ hội này, lại thủ tiêu thêm mấy tên.

Anh hai kia vừa dừng súng, mới nghiêm túc nhìn vào vật thể đang nằm trên đất ấy. Thì ra là tay chân của mình, hắn đã trở thành một xác chết từ trước đó rồi.

Vừa bị hứng một dao chí mạng. Sau khi chết còn bị anh hai của mình bồi thêm mười mấy phát súng.

Tên anh hai ngẩng đầu lên, quan sát chung quanh.

Trên bãi cỏ tĩnh mịch, lác đác lơ thơ mấy xác người, mà những người đã ra tay, ngay cả một tên cũng không nhìn thấy khiến hắn có chút khiếp đảm, nhưng, lúc này hắn lại nảy ra một ý tưởng.

"Đi đến xe mang xăng lại đây!" Một tiếng ra lệnh vang lên.

"Dạ!" Mấy người còn lại đồng thời ứng tiếng, có thể thoát khỏi bãi cỏ này sớm được phút giây nào thì có thể sống thêm nhiều chừng ấy.

Khấu Kiệt nhìn về phía Yến Hoài, lúc này cô cũng nhìn về phía Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt dùng khẩu hình miệng nói 'Bọn họ dùng lửa.'

Yến Hoài lặng lẽ cười lạnh, hướng về phía những người đang đi lấy xăng, gật đầu một cái.

Khấu Kiệt ra dấu tay, chậm rãi tiếp cận những người đang đi lấy xăng.

Mà lúc này Yến Hoài liền tiếp cận những người đang muốn trốn chạy kia từ phía sau.

Dưới bóng đêm, có thể trông thấy vài chiếc xe đang chạy vào giữa khe núi, chậm rãi đến gần nơi này.

Khấu Kiệt từ từ kéo dài kiếm lưỡi cong Thụy Sĩ, tuy rằng tay phải bị thương, nhưng tay trái vẫn còn chút sức lực!

Một đao xẹt qua, tên kia còn chưa kịp mở miệng nói lời nào, đã trở thành một xác chết không hồn.

Khấu Kiệt đi qua người đó, đến gần cái tên đang tập trung mở cốp xe lấy xăng.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bả vai của tên ấy, hắn giật mình, vừa quay đầu lại, liền đón nhận ngay lưỡi dao của Khấu Kiệt!

"Đồ ngốc, tự đi tìm đường chết." Khấu Kiệt khe khẽ thì thầm một câu, không thèm để ý đến tên ngốc ấy nữa.

Yến Hoài dùng dao bấm cắt lấy một miếng vải trên quần áo của mình, đặt lên trên cỏ.

Ném một hòn đá nhỏ lên đầu một tên.

Người kia nhất thời hoảng sợ, nhìn chung quanh, nhưng không thể xác định được phương hướng của hòn đá vừa được ném!

Bỗng nhiên, hắn trông thấy một mảnh vải nhỏ màu nâu nằm trên cỏ.

"Chú đi xem thử một chút!" Tên kia đẩy người anh em đang đứng mặt mình.

"Chú đi đi!" Đứa đi chung với mình cũng có nhiệm vụ tương tự, bảo mình đi chịu chết? Ai cũng không muốn!

"Chúng ta cùng đi!" Người kia nuốt nước miếng trong cổ họng xuống, nhìn người an hem với vẻ mong đợi.

Nhưng, lại không nghe thấy tên kia trả lời!

"Chú chết rồi hả? Tại sao không nói chuyện?" Người kia có chút tức giận, lấy tay đẩy người anh em kia một cái.

Quả nhiên, tên ấy liền ngã xuống.

"A!" Người này bị dọa sợ đến mức tè cả ra quần!

Nhưng, cùng với tiếng la thất thanh ấy, Yến Hoài đã kết thúc mạng sống của hắn.

Yến Hoài nhếch môi cười cười, nhìn cách đó không xa, trong mơ hồ đã không còn bóng dáng một ai.

Nào ngờ, vào ngay lúc này, lại có một người chỉa súng vào giữa lưng cô!

Yến Hoài cả kinh trong lòng.

Dưới bóng đêm, Yến Hoài biết rõ người đứng phía sau cao hơn mình rất nhiều, nhưng cô chỉ im lặng.

"Còn một người nữa ở đâu?" Tên anh hai kia chỉa họng súng vào lưng Yến Hoài, hỏi cô

"Không rõ lắm, chẳng lẽ ông chủ của anh không nói cho anh biết sao? Giữa đồng đội với nhau, sẽ không bao giờ tiết lộ vị trí và phương thức gây án của đồng đội mình cho kẻ thù." Yến Hoài lạnh lùng trả lời một câu.

"Cô thật là xinh đẹp." Bàn tay của tên kia sờ lên eo của Yến Hoài, bóp một cái.

"Thả cái tay heo của mày ra." Yến Hoài đứng bất động, ánh mắt hiện rõ sự chán ghét như muốn lột da róc xương người này.

"Hừ!" Tên anh hai ấy lập tức vươn tay xoay người của Yến Hoài lại, để cô nhìn vào hắn.

Yến Hoài nhìn thấy rất rõ vết sẹo dữ tợn chạy dài trên mặt hắn.

"Đao Ba?" Yến Hoài cười mỉa mai: "Trước kia buông tha cho cậu, xem ra cậu không nhớ lâu nhỉ."

Ngược lại Đao Ba chỉ cười cười: "Tôi bất quá chỉ có ở trên vài người phụ nữ, cô đã muốn tôi chết, không phải là cô quá độc ác sao?" Dứt lời, Đao Ba kéo Yến Hoài đi, lôi cô đến bên cạnh chiếc xe, tìm một điểm tựa.

"Xem ra tôi không nên nghe lời Triều Trạch, bỏ qua cho cậu!" Yến Hoài cười cười: "Cậu biết rõ thủ đoạn của tôi rồi đấy, hừ, nhất định cậu phải sống cho thật tốt!"

"Hừ, Yến Hoài, chẳng phải là cô không thích tôi nằm trên bọn phụ nữ đó sao? Hôm nay tôi sẽ cho cô nếm thử một chút mùi vị ấy." Đao Ba nghiến răng nghiến lợi nói ra, nhe răng trợn mắt, khóe mắt lóe ra một tia tàn độc như muốn đốt cháy người đối diện: "Không biết tư vị như thế nào?" Dứt lời, Đao Ba đã dùng súng

chỉa vào trước trán của Yến Hoài: "Hợp tác một chút, nếu không nhất định tôi sẽ khiến cô đi chầu Diêm Vương!"

"Để tôi xem anh làm thế nào." Ngược lại Yến Hoài chỉ cười khẩy, không có chút nào e sợ.

"Cô, không hổ danh là Đoạn Hoàng!" Đao Ba cầm súng bằng tay phải, tay trái bắt đầu cởi áo của Yến Hoài.

Cả người Yến Hoài toát ra sát khí đằng đằng, ánh mắt sắc lạnh của cô như muốn bóp nghẹt tim hắn, làm hắn khó mà hô hấp, chứ đừng nói chi đến động tác kế tiếp!

"Nhắm mắt lại!" Đao Ba hung hăng nói. Mẹ kiếp, ánh mắt của cô ta cũng có thể giết chết người!

Yến Hoài vẫn không nhúc nhích, vẫn trao ánh mắt sắc như dao cau cho hắn.

"Tôi bảo cô nhắm mắt lại!" Đao Ba gầm lên giận dữ, vung tay trái lên, giáng vào gương mặt của Yến Hoài!

Không đợi Yến Hoài kịp phản ứng, Đao Ba nhanh chóng cởi áo của cô ra, chỉ còn sót lại mỗi chiếc áo ngực.

Cảnh xuân hé lộ, Yến Hoài hận không thể băm vằm hắn ra làm trăm mảnh. Còn Đao Ba cũng ngậm nước miếng, cầm lòng không đậu. Nhất định tôi sẽ giết chết cô.

Mà đương lúc hắn chuẩn bị cúi đầu hôn xuống, Đao Ba rõ ràng cảm nhận được cơn lạnh lẽo ở ngay trên cổ!

"Oành" một tiếng trầm đục vang lên, thi thể của Đao Ba bị đá văng ra thật xa!

Khấu Kiệt đứng từ trên cao nhìn xuống Yến Hoài trên mặt đất, mà cô cũng không chút sợ hãi nhìn anh.

"Cám ơn." Yến Hoài chỉnh sửa lại quần áo, còn Khấu Kiệt thì vội vàng cởi áo khoác ra, quấn lấy cô, ôm vào trong ngực của mình.

"Em biết chắc anh sẽ trở lại, cho nên, em không sợ." Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt, ngược lại chỉ nhoẻn miệng cười cười.

"Đáng chết, anh sợ! Cũng may, hắn chưa kịp xâm phạm em. Nếu không, thật sự anh sẽ hối hận cả đời!" Khấu Kiệt vùi đầu vào cổ của Yến Hoài: "Mọi người đã dọn dẹp xong cả rồi."

Yến Hoài nhìn anh, trái lại tâm của cô cảm thấy vô cùng bình tĩnh, trong giây phút ấy, cô tin rằng, chắc chắc anh sẽ đến cứu mình.

Nhìn vào đôi mắt thuần khiết của Yến Hoài, hương thơm từ hơi thở của cô, Khấu Kiệt không thể kềm nén được cảm xúc nơi đáy lòng, đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Yến Hoài không cự tuyệt cũng không đón nhận khiến Khấu Kiệt càng thêm nồng nhiệt hơn nữa.

"Ừm. . . . . ." Yến Hoài không nhịn được, than nhẹ lên một tiếng.

Ánh mắt của Khấu Kiệt như bị dục vọng thiêu đốt, nhìn cô, bất chợt khụy gối xuống bế cô lên, hướng vào sâu trong khe núi.

Nụ hôn ùn ùn kéo đến như chỉ muốn in khắc dấu ấn của riêng anh trên cơ thể cô!

"Ừm, anh đừng. . . . . ." Yến Hoài bị anh hôn tới tấp. có chút choáng váng, quên mất việc anh đã ôm mình đến một nơi khác.

Khấu Kiệt nhẹ nhàng đặt cô xuống một khoảng đất bằng phẳng, bên dưới là lớp cỏ non mềm mại.

Bởi vì tay phải đã bị thương, Khấu Kiệt không thể làm gì khác hơn là dùng tay trái để làm việc….

Yến Hoài chỉ cảm thấy cả người bắt đầu nóng lên, chẳng lẽ thời tiết nóng lên rồi sao?

Mà ngay lúc này, lại có mấy chiếc xe tiến vào trong khe núi này.

Cầm đầu chính là Thương Truy Ý.

Thương Truy Ý vừa xuống xe, liền trông thấy những thi thể kia nằm rải rác trên mặt đất, dĩ nhiên, cũng có cả xe hơi của Khấu Kiệt.

Nhưng là, bọn Khấu Kiệt đang ở nơi nào?

“Nhìn chung quanh!” Thương Truy ý ra lệnh, trong lòng trở nên gấp gáp.

“Vâng” Bọn thủ hạ gật đầu, lập tức chia nhau ra đi tìm.

Với đôi tai bén nhạy của mình, Thương Truy Ý từ từ lần theo dấu chân, từ từ tìm kiếm đầu mối, tìm kiếm.

“Đừng, ừm. . . . . .” Yến Hoài cảm thấy lồng ngực mình có thứ gì đó quấy nhiễu, không thoải mái uốn éo người.

Mà người ở phía trên mình lại làm như không hề nghe thấy, tiếp tục càn quấy.

“Cho anh được không?” Giọng nói kia khàn khàn, thật sự là anh không nhịn nổi nữa.

Không chờ câu trả lời, nhưng, anh đợi về đến đáp, nhưng, anh cũng không muốn kềm nén nữa, bởi vì, thật sự anh không nhịn được!

Chậm rãi, để cho cô ấy từ từ thích ứng.

Sự dịu dàng này tựa như là một ghềnh nước, nhè nhẹ vỗ về, khiến cho người ta cảm nhận được sự ấm áp đang vây lấy mình, ôm ấp che chở.

Từng động tác tinh tế, tựa như đang vân vê món đồ vật trân quý nhất thế gian, từ từ, chậm rãi thưởng thức.

Âm thanh kia như một giai điệu tình yêu tuyệt vời, hóa thành một chất xúc tác mãnh liệt, liên tục thiêu đốt.

Giữa bầu không khí mát mẻ của thiên nhiên, dưới bóng đêm, kích tình cuồng dã triền miên.

Thoáng chốc cuồng dã, thoáng chốc lại dịu dàng, minh chứng ột tình yêu chân thành.

Thương Truy Ý cau mày, anh nghe thấy rõ được từng tiếng thở gấp và từng tiếng rên nũng nịu, không cần hỏi cũng biết bọn họ đang làm gì.

Mặt đỏ lên, xoay người đi về phía bọn thuộc hạ.

“Dọn dẹp bãi chiến trường này đi, mang thi thể nhấn chìm xuống biển, đem xe của chúng vào nhà máy phá bỏ.” Thương Truy Ý giao việc: “Để lại xe của Khấu Kiệt, sau đó chúng ta đi!”

“Thương thiếu gia, không đợi Khấu thiếu gia sao?” Một vị thủ hạ tốt bụng nhắc nhở.

Thương Truy Ý liếc mắt nhìn về phía góc khuất kia: “Không đợi.” Xong việc tự nhiên sẽ trở lại! Nhưng, những lời này anh cũng không nói ra, quay đầu, chui vào trong xe, rời đi.

Còn bên này, Khấu Kiệt vẫn tiếp tục công cuộc đánh dã chiến của mình, không biết là tư vị kia tuyệt vời cỡ nào.

Anh muốn chiếm lấy tất cả những gì tốt đẹp nhất của cô, mà cô cũng không thể không đón nhận sự chiếm hữu ấy của anh.

Có lúc cô muốn vùng lên chống trả, thế nhưng anh lại càng đè ép, cuối cùng cô không thể không chịu khuất phục, giả vờ giận dỗi.

Để cho anh “Làm mưa làm gió” lâu như vậy, cô có ý nghĩ phải trừng phạt anh một phen, làm cho anh từ nay về sau phải trở nên ngoan ngoãn.

Anh tự nguyện làm con cừu nhỏ ngoan ngoãn, nhưng cũng sẽ hiện thân thành con sói phúc hắc thôi.

Trò chơi tình yêu này, chậm rãi hâm nóng bãi cỏ, đêm dài đằng đẵng, dần dần thiêu đốt, thiêu đốt.

Thời gian trôi đi, cuối cùng cũng đến sáng ngày hôm sau, ánh nắng chiếu rọi vào trên người của cả hai, làm tăng thêm chút ấm áp.

Khấu Kiệt ôm cô vào trong ngực mình, tận hưởng vẻ đẹp của cô.

Nhìn trên người cô đều là kiệt tác của anh, Khấu Kiệt nở nụ cười hài lòng.

Xem ra thật sự rất muốn cảm ơn mấy người tốt hôm qua, bằng không, thật sự là mình không được ăn món ăn ngon thế này. Mà cũng không biết phải chờ đến lúc nào mới có thể có lần thứ hai! Cô bé này, vẫn kháng cự, tối hôm qua mới có hơi buông lỏng đôi chút, triền miên vô tận cùng với anh.

Lúc này, hàng lông mày của Yến Hoài khẽ chớp chớp, Khấu Kiệt lập tức nhắm chặt hai mắt của mình lại.

Yến Hoài nhìn lên người đàn ông trước mặt, lại một lần nữa bị anh ăn sạch sẽ, aiz, quả thật là trúng độc rồi.

Nhìn ánh mặt trời chiếu rọi vào lồng ngực vạm vỡ rắn chắc kia, bên trên làn da bánh mật còn đọng một tầng hồ hôi mỏng, nghĩ đến việc tối qua anh rong ruổi trên cơ thể của cô, những giọt mồ hôi ấy nhỏ xuống trước trán. . . . . .

Thẹn thùng. . . . . .

Mày nghĩ gì vậy! Yến Hoài cúi đầu, dời tầm mắt sang hướng khác, vừa lúc nhìn thấy trên người mình đều là dấu vết của anh, gương mặt lại đỏ bừng, người đàn ông này, sức lực cứ như dùng mãi không hết, thật là muốn đánh bay anh ta.

Nhân lúc anh còn đang ngủ, Yến Hoài nhẹ nhàng rời khỏi lồng ngực của anh, nhưng, ngay sau đó liền bị anh kéo trở về!

"A. . . . . ." Yến Hoài kêu lên, gương mặt ửng hồng, bàn tay ngọc ngà muốn đẩy anh ra, nhưng ngờ đâu lại nhào vào lồng ngực của anh, khiến Khấu Kiệt phải hít vào một hơi thật sâu.

"Bé yêu, đốt lửa phải chịu trách nhiệm đấy!" Khấu Kiệt vừa dứt lời, nụ hôn đã ào ào ập tới!

"Em. . . . . Em không có. . . . . Ưmh. . . . . ." Yến Hoài nhìn dáng vẻ như con sói đói meo của anh, nhất định là anh ấy cố ý!

Yến Hoài thầm kêu khổ trong lòng, nhưng, anh đã tiếp tục công việc trên dưới của mình, hơn nữa còn rất nghiêm túc, tinh tế. . . . . Không hề bỏ qua vẻ đẹp của cô một phút giây nào!

Mà nơi này, lại cực kỳ yên tĩnh, không có một ai đến quấy rầy chuyện tốt của hai người. Điều này khiến cho Yến Hoài buồn bực một hồi lâu, bởi vì nó chứng minh rằng, cô sẽ phải chiến đấu với anh một thời gian dài nữa.

Một cuộc vận động kịch liệt trôi qua, cuối cùng cũng ngừng nghỉ.

Chàng trai còn cười hì hì giúp cô gái với vẻ mặt buồn bực mặc quần áo tử tế, sau đó mới lo đến quần áo của mình.

"Không nói lời nào, anh lại giở trò nữa đấy." Tiếp tục dùng chiêu xỏ lá, trình độ của Khấu Kiệt đã lên đến mức siêu đẳng.

"Đi về." Thật ra là trong lòng Yến Hoài đang rất xấu hổ, điều anh mang đến cho cô, là một càm giác hoàn mỹ, khiến cho cô cảm nhận được sự ấm áp vẫn vương vấn đâu đây.

"Ừm." Khấu Kiệt nhẹ nhàng ôm lấy cô, đi về phía trước, nhưng, phát hiện, mới vừa đi được mấy bước, Yến Hoài lại không hề nhúc nhích. . . . . .

"Tất cả đều tại anh!" Yến Hoài dừng lại, hơi cúi người, thở hổn hển.

"Ha ha ha. . . . . ." Khấu Kiệt cười sang sảng, điều này làm Yến Hoài càng thêm lúng túng, dứt khoát quay mặt sang chỗ khác, không thèm nhìn đến anh.

Khấu Kiệt ôm lấy eo Yến Hoài tựa như đang ôm một cô công chúa, sải bước đi về phía xe của mình.

"Tay phải của anh?" Yến Hoài lo lắng trong lòng.

"Không có việc gì, tay phải của anh không dùng sức mấy, huống chi, trọng lượng của em thế này, ôm vẫn dư dả." Khấu Kiệt thân mật vuốt sống mũi của Yến Hoài một cái.

Yến Hoài không nói lời nào, nhìn anh đang ngẩng đầu lên hướng về phía trước, gương mặt anh tuấn kia, còn cả dáng vẻ mặc áo sát nách vào lúc này nữa, thật sự rất giống với thần Ánh Sáng Apollo, khiến người ta khó mà dời tầm mắt sang hướng khác.

Khấu Kiệt khẽ nhoẻn miệng cười: "Lần này trở về, có phải chúng ta nên bàn chút chuyện với ông nội không nhỉ, bàn chuyện kết hôn."

"Hả?" Yến Hoài nghi vấn nhìn anh, lòng của anh nói thật, rất ấm áp, mang đến cảm giác an toàn.

"Em nói xem, con cũng sắp có rồi, còn không kết hôn là gì?" Khấu Kiệt cúi đầu, hai mắt nhìn chăm chú vào bụng của Yến Hoài.

Yến Hoài che bụng:"Không cho nhìn!" Khẳng định là không có, Yến Hoài nho nhỏ nói thầm.

"Đã có người xử lý cả rồi." Khấu Kiệt không để ý đến câu nói thì thầm của cô, ôm Yến Hoài, nhìn toàn cảnh chung quanh.

"Ai vậy?" Giọng nói của Yến Hoài nhất thời trở nên nghiêm túc.

"Người của mình." Chung quanh chỉ còn lại chiếc xe của anh, mà trên cỏ cũng không có dấu vết chém giết, vết máu còn không trông thấy, chứ nói gì đến hung khí!

"Không cần lo lắng." Khấu Kiệt vừa dứt lời, liền dùng chân mở cửa xe, nhẹ nhàng đặt Yến Hoài vào trong.

Sau đó lập tức 0phóng đến đầu bên kia, ngồi xuống, lái xe.

Không lâu sau, đã về đến trước cổng biệt thự.

Trực tiếp lái vào bên trong bãi đỗ xe, lập tức có bọn thủ hạ ra chào đón.

Khấu Kiệt khoát tay, ý bảo bọn họ tản ra ngoài, Yến Hoài muốn tự đi vào, nhưng Khấu Kiệt đã kịp thời đi đến bế cô lên.

"Đừng, ở đây rất nhiều người." Yến Hoài ngượng ngùng đến nỗi chỉ còn thiếu việc đào lỗ chui xuống.

"Em đi được không?" Khấu Kiệt kề sát vào tai cô: "Em đi rất khó coi, sẽ làm bọn họ càng hiểu lệch lạc hơn." Dứt lời, nhẹ nhàng phả khí nóng.dienan

Gương mặt của Yến Hoài chợt đỏ ửng như gan heo, còn Khấu Kiệt thì lập tức ra lệnh cho tất cả bọn thủ hạ giải tán.

Trực tiếp ôm lấy cô, đi vào bên trong biệt thự.

Từ đầu đến cuối Thương Truy Ý vẫn ở trên lầu cao theo dõi hai người này, nhìn thấy anh thì thầm nói chuyện bên tai cô, nhìn gương mặt ửng hồng của cô, lại thấy anh bế cô lên.

Lắc đầu, Thương Truy Ý thở dài một hơi, gọi một cú điện thoại: "Kế hoạch không thay đổi." Tắt, Thương Truy Ý lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, đốt lên, nhìn vào khoảng không vô định, từ từ hưởng thụ tư vị của điếu thuốc này.

***

"Trước tiên em hãy tắm đi đã. Anh ở ngay sát vách, có chuyện gì thì gọi anh." Khấu Kiệt bế cô đến thẳng phòng tắm: "Anh nghĩ là em nên tắm nước nóng."

Nói nhảm. Yến Hoài nói thầm trong lòng, toàn thân đau nhức!

Ngâm mình trong bồn nước nóng, Yến Hoài hít vào một hơi thật sâu, thích thú chơi đùa trong nước.

Còn Khấu Kiệt cũng đã thay quần áo xong xuôi, ngồi trong thư phòng, nghe Thương Truy Ý nói chuyện.

"Tay phải của cậu làm sao vậy?" Thương Truy Ý cầm ly Louis XIII trong tay, nhìn Khấu Kiệt, một tia sáng thoáng qua khóe mắt.

"Bị thương ở thành phố S, không có việc gì, chỉ bị thương nhỏ thôi."

"Gãy xương." Thương Truy Ý vừa liếc mắt nhìn, liền khẳng định nói.

"Ừ." Khấu Kiệt nhẹ nhàng đáp lời: "Liêu Sinh đã xem qua giúp mình rồi, không có việc gì." Liêu Sinh là bác sĩ riêng của Khấu Kiệt và Thương Truy Ý.

Thương Truy Ý trầm tư một chút, nói: "Tối hôm qua mình có mang theo bọn thủ hạ đến đó, nhưng, phát hiện các cậu không còn ở đấy, cho nên. . . . . ."

"Ừm." Khấu Kiệt gật đầu một cái, nhìn số liệu trong máy vi tính: "Chuyện của công ty?"

"Dự án ở khu Nam đã mở rồi." Thương Truy Ý nói xong, cầm lấy quyển sách trên bàn, lật đi lật lại, lấy ra một tờ giấy được kẹp bên trong, đưa cho Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt nhìn tờ giấy, bên trên là một số bản thiết kế công trình.

Lúc này, Thương Truy Ý cũng chuyển máy vi tính của Khấu Kiệt qua bên cạnh mình, hai tay gõ gõ lên bàn phím, chỉ chốc lát sau, đã quay máy tính sang.

"Phía trên là bản kế hoạch khai phá." Thương Truy Ý lại bắt chéo chân lần nữa, nheo mắt nhìn anh.

"Không thể di chuyển Dạ Thành Túy Sinh đến đây." Khấu Kiệt nhìn vào bảng kế hoạch: "Có thể xây thêm một cái, nhưng mà, tuyệt đối không thể dời Dạ Thành Túy Sinh ở thành phố M đi, nơi đây ảnh hưởng đến cuộc sống của rất nhiều người."

"Vậy thì được, tuy nhiên, dự án này, cần ít nhất năm mươi tỷ." Thương Truy Ý làm dấu như đang đếm tiền.

"Có thể chấp nhận, nhưng mà, thứ mình muốn chính là chất lượng, nhớ đấy." Khấu Kiệt nhìn vào bản vẽ công trình: "Nơi này, có rất nhiều điểm nhìn không hợp lý." Dứt lời liền xé bỏ nó đi!

Éc. Đây chính là công sức thức đêm của mấy kiến trúc sư đó….Khấu Kiệt cứ vậy xé đi.

"Không có chất lượng, không nhận." Khấu Kiệt nhìn vẻ mặt có hơi tiếc rẻ của Thương Truy Ý, cười cười: "Người anh em à, muốn dứt khoát, thì phải nghiêm khắc với bọn họ một chút."

"Tử Liên nói muốn trở về nước Pháp." Thương Truy Ý chuyển đề tài.

"Đi thì đi, con bé thích là tốt rồi." Khấu Kiệt cũng không có ý kiến gì.

Thương Truy Ý trầm mặc một lúc.

Vào lúc này Yến Hoài cũng đã thay quần áo tử tế, đi ra ngoài, rón ra rón rén, chậm rãi mở cửa, muốn rời khỏi nơi đây.

"Chờ một chút." Khấu Kiệt đột nhiên cất tiếng, rời khỏi thư phòng, đến gần Yến Hoài.

Hướng về phía bóng lưng của cô: "Em muốn đi đâu?"

Hiện tại cô ấy đang mặc chiếc váy ngắn in những bông hoa nhỏ, cảm giác thanh khiết tươi đẹp nhường nào. Làm sao mình có thể để cho cô ấy rời đi?

"Em . . . . ." Yến Hoài xoay người, rất nghiêm túc: "Em đến cao ốc thị trưởng. Đã ba ngày rồi, em phải mau chóng đến xem tiến độ làm việc của bọn họ, anh biết đó, em rất vội."

Khấu Kiệt gật đầu, mà lúc này Thương Truy Ý cũng đi ra ngoài, gật đầu nhìn Yến Hoài tỏ ý chào hỏi.

Càng ngày cô càng có cảm giác, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng này lúc nào cũng toát lên sự nhẹ nhàng, khiến cô cảm nhận được nét nho nhã bên trong con người anh, nhưng, chưa đến mức thân thiết, nghĩ muốn bắt chuyện với anh, nhưng đôi khi lại cảm thấy khoảng cách giữa họ quá xa.

"Công ty còn có việc, mình đi trước một bước." Thương Truy Ý gật đầu nói, rồi biến mất giữa tầm mắt của bọn họ.

Yến Hoài nhìn theo bóng lưng vừa rời đi, Khấu Kiệt liền tiếp lời: "Cậu ấy là kẻ cuồng công việc."

"Ừm." Yến Hoài nói: "Em cũng nên đi làm." Dứt lời, liền mở cửa.

"Anh cũng thế." Khấu Kiệt sống chết bám lấy cô.

Nhưng, nghĩ lại, bèn nói: "Chúng ta nên đi chuẩn bị một số thứ."

“Cái gì?”

“Quên việc em phải đi cứu ba mẹ nuôi sao?” Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài: “Anh muốn đi chuẩn bị tiền mặt, hơn nữa, còn phải huy động trợ thủ.”

“Ừ.” Yến Hoài gật đầu: “Còn một ít thời gian.”

Lúc này, Nhạc Không Thượng vừa mở cửa biệt thự ra, thấy hai người đứng nói chuyện ngay cửa ra vào, ngây ngốc một hồi lâu.

“Tớ chỉ muốn đi ăn thức ăn của thím Lý, vậy nên mới trở lại, các cậu tiếp tục tán gẫu đi.” Nhạc Không Thượng vừa nói xong, xoay người, nhưng, liền trông thấy vết thương trên cánh tay phải của Khấu Kiệt: “Gãy xương?”

“Liêu Sinh đã xử lý rồi.” Khấu Kiệt nhìn vào vết thương: “Đoán chừng không có gì đáng ngại.”

“Tớ xem một chút.” Nhạc Không Thượng tiến đến gần.

“Em đi giúp thím Lý nấu cơm.” Yến Hoài vừa nói dứt lời liền tránh sang một bên: “Các anh tiếp tục tán gẫu.” Nếu không thể rời khỏi đây, vậy thì giúp một tay, ngày mai đến cao ốc thị trưởng xem xét tình hình một chút.

Trong nhà bếp, thím Lý đang bận rộn .

Nhà họ Khấu không có nhiều người giúp việc cho lắm, ngược lại bọn tay chân khá nhiều. Hình như chỉ có một mình thím Lý là người giúp việc ở đây, nhưng, bà ấy lại quản lý nơi này rất tốt.

Liêu Sinh trong miệng của người nhà họ Khấu, Yến Hoài chưa từng gặp qua, từ đầu chí cuối, cô chỉ trông thấy một mình thím Lý.

“Thím Lý, cháu tới giúp một tay nhé!”

“Ai u, mợ trẻ của tôi, cô cứ đi nghỉ ngơi đi, thím Lý sẽ làm xong thức ăn ngay thôi.” Thím Lý rất nhiệt tình, vừa trông thấy Yến Hoài đã hớn hở hẳn lên.

“Cháu đến giúp thím một chút, thím ở đây đã lâu như vậy, làm việc vất vả, rất mệt mỏi.” Yến Hoài tiến đến gần, nhìn thím Lý, giúp bà rửa rau.

“Cháu ngoan.” Thím Lý hất tay lên, đưa ngón trỏ ra, bày tỏ sự tán thưởng.

Yến Hoài nhìn theo tay của bà, ngẩn người, nhưng, chỉ một giây sau, cô lại tiếp tục cười: “Tay nghề của thím Lý rất cao, Nhạc tiên sinh trở về là vì muốn nếm thử tài nghệ của thím.”

“Không, bọn nhỏ thích ăn, thím mới làm, ở nhà này, thím rất vui. Làm việc cho bọn họ, rất tốt.” Thìm Lý cười, nhưng Yến Hoài cứ cảm giác có cái gì đó không đúng, trong lòng cảm thấy có chút vướng mắc.

Nhưng, Yến Hoài cũng không nói gì, ngược lại vui vẻ giúp đỡ thím Lý nấu ăn.

Một bữa ăn tối ấm cúng, Thương Truy Ý, Nhạc Không Thượng, Khấu Kiệt, thím Lý, Yến Hoài quay quần ăn cơm.

Tất cả mọi người yên lặng dùng cơm, thỉnh thoảng Khấu Kiệt gắp vài món ăn ngon cho Yến Hoài, sau đó liền nhận được một cái liếc mắt của cô – Yến Hoài đang đỏ mặt vì lúng túng!

“Leng keng, leng keng.” Chuông cửa vang lên.

“Thím đi mở cửa, các cháu tiếp tục ăn đi.” Thím Lý tươi cười đứng lên, đi về phía cửa.

“Mệt chết tôi rồi!” Khấu Tử Liên hô lên một tiếng, tiện tay vứt túi xách lên ghế sofa, hướng về phía phòng ăn: “Sắp chết đói đến nơi!”

Thím Lý vừa muốn kéo Khấu Tử Liên lại, nhưng cô ta đã chạy vào phòng ăn, vừa trông thấy Yến Hoài đang dùng cơm, nhìn thấy bầu không khí ấm áp như vậy, Khấu Tử Liên nhất thời nổi cơn tức giận.

“Ai cho cô đến đây?” Khấu Tử Liên gằn giọng, cố nén cơn tức giận sắp bộc phát.

Yến Hoài lạnh lùng nhìn cô: "Hình như tôi chưa từng động vào cô…..tại sao cô cứ chỉa mũi dùi vào tôi như thế? Đùa vui lắm sao? Có muốn tôi cùng đùa với cô không?"

Thương Truy Ý muốn tiến lên ngăn Khấu Tử Liên lại, nhưng, Khấu Kiệt liền cản Thương Truy Ý, lắc đầu một cái, anh rất muốn xem xem Yến Hoài sẽ giải quyết chuyện này như thế nào!

"Tôi…tôi không có đùa!" Khấu Tử Liên cố tỏ vẻ cứng rắn, dời tầm mắt về phía Khấu Kiệt, Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng, nhưng cả ba người kia đều im lặng dùng cơm, căn bản không để ý đến chuyện của hai người phụ nữ này, chứ nói chi là muốn giúp đỡ một trong hai bên.

"Không phải đùa ư? Nhưng mà tôi thấy cô rất muốn đùa!" Yến Hoài đứng lên, hừng hực khí thế: "Yến Hoài này không phải là người dễ dây vào. Nếu như có người muốn đến đùa với tôi, tôi không ngại đùa tới cùng!"

Khấu Tử Liên nhìn cô, lùi về phía sau một bước, dáng vẻ hiện tại của cô thật sự khiến cho con bé phải sợ chết khiếp. Tính ra thì Khấu Tử Liên đã biết rõ thân phận của cô gái kia, nhưng, ngay sau đó liền nghĩ đến ưu thế trong tay của mình!

"Yến Hoài, tìm một chỗ nói chuyện?" Khấu Tử Liên nhếch môi cười cười, trong lòng nghĩ cách phải làm sao để đấu với cô gái này.

"Cứ tự nhiên." Yến Hoài ra dấu tay 'xin mời,' nhìn ba người đàn ông đang ngồi dùng cơm một chút rồi đi theo Khấu Tử Liên.

Ở trên sân thượng, gió đêm nhè nhẹ thổi, không thấy được một chút ấm áp nào, ngược lại còn tăng thêm mấy phần lạnh lẽo. Khấu Tử Liên có ý định phải trừng trị Yến Hoài một phen, cố ý khóa cửa.

Khấu Tử Liên nhìn Yến Hoài với vẻ miệt thị: "Nghe nói ba mẹ nuôi của cô vừa bị bắt cóc?"

"Làm sao cô biết?" Ngay tức khắc, Yến Hoài bước một bước dài tiến lên níu lấy cổ áo của Khấu Tử Liên.

"Buông ra!" Khấu Tử Liên hung hăng nhìn chằm chằm Yến Hoài.

Yến Hoài nghiến răng, đẩy cô ta ra: "Là do cô chỉ điểm?"

"Không phải." Khấu Tử Liên nhìn Yến Hoài: "Làm sao tôi biết được chứ? Tôi là một cô gái dịu dàng thế này, hai tay trói gà không chặt, không như một số phụ nữ, lên xuống giường đàn ông!"

"Cô" Cơn tức của Yến Hoài bốc lên tận đầu, nhưng ngay sau đó lại đè xuống: "Tôi không đi so đo với cô! Làm sao cô biết ba mẹ nuôi của tôi bị bắt cóc?"

"Rời khỏi anh trai của tôi, tùy tiện lấy một người nào đó, tôi sẽ nói cho cô biết!" Khấu Tử Liên có chút hả hê nhìn Yến Hoài.

"Nói cho cô biết, Khấu Tử Liên, nếu như không phải xem trọng Khấu Kiệt, tôi sẽ lập tức khiến cho cô nhảy từ trên này xuống dưới, hơn nữa còn không để lại một chút dấu vết nào khiến người ta nghi ngờ tôi." Dứt lời, Yến Hoài nhích từng bước đến gần Khấu Tử Liên.

Vẻ sợ hãi ngập tràn trong đôi mắt của Khấu Tử Liên khi nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của Yến Hoài, căn bản không còn để ý đến bất kỳ điều gì trên thế gian này nữa!

"Cô đừng tới đây!" Khấu Tử Liên đưa hai tay lên trước ngăn cản.

"Cô là một người phụ nữ dịu dàng ư?" Yến Hoài đặt con dao găm trong tay lên bụng Khấu Tử Liên, nhẹ nhàng thì thầm trên mặt cô ta.

"Đúng vậy."

"Hả?" Yến Hoài hét lên một tiếng, dúi con dao vào thêm một chút.

"A. . . . . Không phải. . . . . Không phải!" Khấu Tử Liên bị dọa sợ đến mức vội vàng câm miệng lại: "Đừng giết tôi!"

"Cô nói xem, lên xuống giường của đàn ông, là ai hả?" Yến Hoài nheo mắt lại nhìn Khấu Tử Liên.

"Là tôi, là tôi!" Khấu Tử Liên nhìn con dao găm của Yến Hoài, vội vã gật đầu.

“Ha ha, làm sao cô biết chuyện ba mẹ nuôi của tôi bị bắt cóc?” Yến Hoài vẫn giữ con dao ngay bụng cô ta: “Cả cửa cô cũng đi khóa lại, tốt lắm!”

“Tôi. . . . . Tôi không biết.” Khấu Tử Liên đưa khóe mắt về phía Yến Hoài.

“Không biết?” Yến Hoài đến gần bên tai của Khấu Tử Liên: “Người ta nói, một người phụ nữ mất đi tử cung cũng như đánh mất đi quyền làm mẹ của mình, không biết cô có đồng ý thử một chút hay không?”

“Đừng! Đừng!” Khấu Tử Liên bị dọa sợ đến mức muốn tè ra quần: “Tôi nói, tôi nói, là Dương Miêu Miêu, lúc tôi ở trong nhà vệ sinh, tình cờ nghe thấy cuộc nói chuyện của Dương Miêu Miêu tôi mới biết!”

“Hả?” Yến Hoài cười cười: “Tốt lắm, làm rất tốt, tiếp tục giúp tôi nghe lén nội dung cuộc trò chuyện của Dương Miêu Miêu, tôi cảm thấy rất hứng thú !”

Khóe miệng Khấu Tử Liên co giật, cả người lạnh run.

“Đừng sợ.” Yến Hoài nhìn bản thân mình một chút: “Tôi có cảm giác mình dịu dàng lắm mà, cô nói thử xem?”

“Đúng, đúng rất dịu dàng!”

“Ừ, tôi cũng cho là như vậy. Vậy cô có biết người trò chuyện với Dương Miêu Miêu là ai không?” Yến Hoài gật đầu một cái.

“Không biết, thật sự là không biết!”

“Vậy cũng tốt, không biết cũng không sao.” Yến Hoài cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, nhìn Khấu Tử Liên: “Hình như nghe Thương Truy Ý nói, cô sẽ trở về Pháp?”

“Đúng, đúng vậy!”

“Vậy sao cô còn chưa đi? A, đúng rồi, muốn tôi tiễn cô một đoạn đường đúng không? Không thành vấn đề, vừa vặn tối nay tôi cũng rảnh rỗi.” Yến Hoài cười đến cực kỳ lạnh lùng.

“Đừng. Không cần, tôi sẽ tự mình đi.” Khấu Tử Liên làm sao dám nghĩ đến việc ở chung một chỗ với Yến Hoài? Qua hết đêm nay, cô ta cũng không muốn một thân một mình ở chung một chỗ với Yến Hoài!

“Đêm nay, nội dung cuộc trò chuyện của chúng ta đã được ghi âm lại rồi.” Yến Hoài lấy điện thoại di động ra: “Không biết sau khi Tham mưu trưởng Khấu nghe thấy đoạn ghi âm này, có thể cho cô đến Châu Phi hay không? Nghe nói có rất nhiều người thổ dân ở đó còn chưa lấy vợ, hơn nữa lại tồn tại chế độ đa phu (một vợ nhiều chồng), có hứng thú hay không?”

“Tôi không muốn!” Khấu Tử Liên vội vàng tỏ ý đừng làm như vậy, để cho ông nội biết được, đoán chừng cả đời này cũng đừng mong trở lại thành phố M!

“Thật ra thì tôi cũng không có ác ý gì, chỉ muốn nói chuyện phải trái với cô thôi, cô nói xem?” Yến Hoài rút dao về, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bả vai của Khấu Tử Liên: “Cô làm sao vậy? Ngã bệnh rồi sao? Muốn đến gặp Liêu Sinh một chút không?”

“Không!” Khấu Tử Liên lập tức cách xa Yến Hoài mấy mét, người phụ nữ này thật đáng sợ, lúc điên lên không biết sẽ xử trí mình như thế nào! Vẫn là ít chọc vào thì hơn!

“Trở về đi thôi, cơm tối vẫn chưa dùng xong!” Yến Hoài nhìn vào màn đêm một chút: “Chuyến bay của cô khởi hành lúc nào?”

“Tám giờ ngày mốt.”Dưới sự áp bức của Yến Hoài, Khấu Tử Liên buộc phải nói ra.

Yến Hoài nhấn phím điện thoại: “Mua một vé máy bay, đến Pháp, sáu giờ ngày mai. Vẫn còn thời gian, sau khi tôi dùng cơm xong là 9h13’ tối, vừa lúc đó đưa vé máy bay đến biệt thự nhà họ Khấu giúp tôi, Khấu đại tiểu thư cần tấm vé máy bay này.” Dứt lời, cúp điện thoại, nhìn Khấu Tử Liên.

Khấu Tử Liên vừa cáu vừa giận, nhưng chỉ biết nhìn Yến Hoài, nói không ra lời, bây giờ trong tay cô ta chính là đoạn ghi âm!

Cô cứ chờ xem! Khấu Tử Liên nhìn chằm chằm Yến Hoài, đi tới trước cửa, muốn mở ra.

"Nhớ thả lỏng nhé! Nói cho cô biết, có thể cô sẽ không tham gia hôn lễ của tôi và Khấu Kiệt được, bởi vì, anh ấy không thể chờ cô về." Yến Hoài cố tình dùng giọng nói khiến người nghe phải tức sôi máu kích thích cô gái này.

Khấu Tử Liên cuộn nắm tay lại thật chặt, nhưng, ngay sau đó liền bị người khác tóm lấy.

"Quả đấm quá nhỏ, khi nắm lên được thì chẳng còn hơi sức đâu nữa, chỉ là phí công vô ích." Yến Hoài chậm rãi thu tay lại, Khấu Tử Liên có thể cảm nhận được áp lực vô tận: "Buông. . . . . Buông ra! Cầu xin cô buông ra!"

"Thật ra thì, người một nhà phải chung sống hòa thuận với nhau, tôi đang mong đợi ngày ấy!" Nét mặt của Yến Hoài tươi cười như hoa, mở cửa ra, đi vào.

"Yến Hoài! Tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết đấy!" Khấu Tử Liên nói thầm trong miệng, hung hăng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Yến Hoài, lồng ngực phập phồng cực độ.

***

"Đi lâu như vậy, thế nào, hai người vẫn ổn chứ?" Thương Truy Ý nhìn hai người một trước một sau, dịu dàng hỏi, trong con ngươi kia đượm ý cười.

"Ừ, chúng tôi chỉ đi hóng gió một chút, sau đó trò chuyện về cuộc sống sau này." Yến Hoài tươi cười nhìn Khấu Tử Liên: "Đúng không?"

"Ừ." Khấu Tử Liên gật đầu: "Thím Lý, lấy giúp tôi đôi đũa, tôi muốn ăn chút gì đó."

"Được!" Thìm Lý sảng lãng trả lời.

Ước chừng vừa ăn no, Yến Hoài nhìn đồng hồ, mới vừa có chút nghi vấn, nhưng, ngay sau đó tiếng chuông cửa liền vang lên.

Thím Lý ra mở cửa.

Không lâu sau, liền trở vào, cầm vé máy bay trong tay.

"Vé máy bay của tiểu thư vừa được đưa tới." Thím Lý tươi cười đặt vé máy bay xuống trước mặt của Khấu Tử Liên.

Khấu Tử Liên chăm chú nhìn Yến Hoài, tốc độ này, khiến lòng của cô ta sôi trào lửa giận.

"Vé máy bay đến là tốt rồi, chuẩn bị sẵn sàng, sau đó lo xuất phát đi!" Khấu Kiệt cũng không muốn nhìn thấy cô em gái này, chỉ tổ khiến người ta thêm ghét!

"Anh, em còn chưa nói với ông nội một tiếng." Khấu Tử Liên dùng sức nặn nước mắt ra, muốn tìm sự cảm thông.

"Không có việc gì, mấy ngày nữa anh sẽ đến quân khu xem qua một chút, đến khi đó anh sẽ nói thay. Em đi là đi học, ông nội vui mừng còn không kịp! Em yên tâm đi." Ngược lại, lúc này Khấu Kiệt không có dáng vẻ lạnh nhạt như thường ngày mà nhìn Khấu Tử Liên bằng ánh mắt thâm tình.

Nhạc Không Thượng nhìn chằm chằm vào Yến Hoài, lại nhìn sang Khấu Tử Liên: "Không có việc gì, Tử Liên, em đi đi!"

"Các người, Hừ!" Khấu Tử Liên đẩy thức ăn trước mặt ra: "Không ăn!"

"Vậy thì đi sắp xếp một ít quần áo." Yến Hoài nhắc nhở: "Chắc em có nhiều đồ cần phải sắp xếp lắm nhỉ?"

"Anh giúp em, Tử Liên." Thương Truy Ý đứng lên, nhìn Khấu Tử Liên.

"Không cần anh giúp!" Khấu Tử Liên dậm chân một cái, đi về phía gian phòng của mình.

Thương Truy Ý theo sau.

Khấu Kiệt tiếp tục thờ ơ dùng cơm, nhưng, Yến Hoài lại nhớ ra mình phải trở về nhà trọ, ở nơi này cảm thấy quá mệt mỏi rồi.

Huống chi, cô còn phải nghĩ cách để cứu cha mẹ nuôi của mình. Hơn nữa, còn Dương Miêu Miêu, Yến Hoài này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta!

"Em về trước đây, tạm biệt!" Yến Hoài gật đầu chào mọi người rồi cầm đồ đạc của mình lên, muốn ra về.

"Anh đưa em về." Khấu Kiệt đuổi theo sau.

Nhạc Không Thượng chỉ liếc mắt nhìn sang, cũng không nói gì, tiếp tục ăn cơm.

Không lâu sau đã về đến nhà trọ của Yến Hoài, cô liền gọi một cuộc điện thoại, phân bổ công việc ở văn phòng thị trưởng, đồng thời xin nghỉ phép. Không nói lời nào, đi thẳng đến căn phòng trữ đồ của mình.

"Khi nào em sẽ đi thành phố D?" Khấu Kiệt đi theo phía sau cô, cất giọng hỏi.

"Sớm thôi." Yến Hoài mập mờ trả lời, không biết lần này cô có toàn mạng để ra khỏi thành phố D hay không, cô vốn biết rõ, Khấu Kiệt gánh quá nhiều trọng trách trên người, làm sao có thể để cho anh ấy đi mạo hiểm với mình vào lúc nào cho được? Nghĩ đến tình huống này, Yến Hoài đã đưa ra quyết định.

"Chọn món mà anh thích." Yến Hoài đi vào căn phòng trữ đồ bí mật của mình, chọn lựa món vũ khí mà cô yêu thích, trong ấy cũng không thiếu đồ tốt.

"Không bằng anh dẫn em đến một nơi hay ho hơn?" Khấu Kiệt tựa vào thành cửa: "Hơn nữa, anh nên dạy cho em một ít kỹ xảo, hoặc giả là vài ngón nghề sinh tồn ở thời cổ đại, càng giúp ích thêm cho em trong việc giải cứu ba mẹ nuôi."

"Được." Yến Hoài gật đầu, đêm hôm đó, bản thân cô đã chứng kiến kỹ xảo ném hòn đá nhỏ giết chết mấy tên sát thủ của anh, nếu như cô học được tuyệt chiêu ấy, vậy thì cơ hội giải cứu ba mẹ nuôi sẽ cao hơn rất nhiều.

Xe từ từ dừng lại trên một bãi đất trống, Khấu Kiệt bước xuống xe, Yến Hoài cũng theo xuống.

Ở cái địa phương này, căn bản là không thể nhìn thấy dân chúng qua lại như bình thường, tuy nhiên, vào ngay lúc này, đã có người hướng về phía Khấu Kiệt cúi đầu khom lưng: "Lão đại!"

Khấu Kiệt khoát tay, ý bảo bọn họ đi xuống.

Nhìn về phía Yến Hoài, cô mỉm cười thay cho câu trả lời rồi hai người tiến vào một ngôi nhà bỏ hoang.

Càng ngày càng vào sâu bên trong, chẳng mấy chốc đã tiến đến một nơi tương đối rộng rãi, mà ở nơi ấy, đã có người đang tập luyện.

Dưới ánh đèn lờ mờ, vị huấn luyện viên cười một tiếng, ước chừng có khoảng ba mươi người lập tức xông thẳng về phía trước, bò rạp, tránh chướng ngại vật, vác một thanh gỗ dài trên lưng chạy qua cầu độc mộc, từng người nhảy qua cầu, trèo dây thừng, trèo tường đoạt đao, chạy nước rút đoạt súng rồi tiến lên trước xạ kích. . . . . .

Động tác dứt khoát, khỏe khoắn, tuy nhiên, cũng có người từ từ bị thụt lại, có người chậm rãi hòa nhập, người có thể kiên trì đến cùng, cũng không nhiều lắm.

"Anh huấn luyện người của mình như vậy à?" Yến Hoài nhướn mắt lên hỏi, chờ Khấu Kiệt trả lời.

"Chỉ là một phần trong số đó, cái khác, anh không có hứng thú xem, Khấu Kiệt này chỉ cần kết quả, đôi khi, quá trình cũng không quan trọng như vậy." Khấu Kiệt nở nụ cười sáng rỡ: "Sang bên này, anh cho em xem vài thứ đồ tốt."

"Được."

Đi tới một căn phòng, Khấu Kiệt ra hiệu người gác cửa đang cầm súng mở ra.

Hai người đi vào.

"Những thứ này là?" Yến Hoài nhìn lên những thứ vũ khí trước mặt, có súng bắn tỉa, lựu đạn động, đao, kiếm, thậm chí có cả mũi tên!

"Thích thì lấy đi." Khấu Kiệt cười cười, nhìn Yến Hoài.

Yến Hoài loay hoay với những món đồ kia, không ngờ, tài sản của anh ấy lại nhiều như vậy, ha ha, đúng là một lão đại xã hội đen!

Nhưng có điều là những chiếc mũi tên kia quá ngắn, có thể cải tạo chúng thành ám khí phi tiêu hoặc là thứ gì đó, vậy thì cô có thể tiết kiệm được rất nhiều công sức.

"Sửa lại những mũi tên này, em muốn có những chiếc phi tiêu hiệu quả." Yến Hoài cầm một chiếc phi tiêu ngắn cũn lên.

"Được." Khấu Kiệt xoay người, đi ra ngoài, nói mấy câu với người gác cửa, rồi lại đi vào.

"Không phải dạy em ném hòn đá nhỏ sao?" Yến Hoài đi lên trước: "Bây giờ tiết kiệm thời gian đi!"

"Được, đi theo anh."

Mở một cánh cửa nhỏ ra, ra hiệu Yến Hoài đi vào, Khấu Kiệt cũng vào trong.

Bên trong rất tối tăm, mơ hồ xuất hiện chút xíu ánh đèn.

Đi vào sâu một chút, liền trông thấy một vài tấm bia hình người, đung đưa ngay trước mặt.

Khấu Kiệt đến gần chiếc túi đựng một ít hòn đá nhỏ ở phía trước, tùy tiện cầm lấy một viên, rồi trở lại đứng trước những tấm bia.

Yến Hoài cũng làm theo anh, cầm lên vài viên đá.

Khấu Kiệt mới vừa đi được nửa đường, liền hướng về phía những tấm bia hình người kia, ném mạnh hòn đá ra!

"Vèo, vèo!" Hai ba cái, những hòn đá kia trực tiếp xuyên qua tim của những tấm bia hình người.

"Khi hòn đá nằm trong lòng bàn tay của em, em phải nhớ rằng nó cũng như sinh mạng của chính mình vậy, mạng sống của em hoàn toàn phụ thuộc vào hòn đá này. Vì thế, em nhất định phải nhớ, hòn đá này của em là để cướp đi sinh mạng của kẻ thù. Chỗ nào là phần sắc bén nhất của hòn đá, em phải biết rõ, sau đó chọn đúng thời cơ, tập trung vào mục tiêu của em, hướng về phía điểm yếu chí mạng của kẻ địch, ném ra bất ngờ khiến kẻ địch không kịp phòng bị!" Khấu Kiệt vừa nói, vừa ném ra hòn đá trong tay.

Trúng ngay mục tiêu!

Yến Hoài ngẩn người, nhìn Khấu Kiệt, không ngờ ném một hòn đá cũng có nhiều ý đồ như vậy, nhưng tin rằng, chắc chắn mình có thể làm được tốt hơn!

Yến Hoài cầm hòn đá trong tay, chậm rãi nhắc chân, nhìn những chiếc bia hình người kia, ném mạnh ra ngoài!

"Vèo!" Một cơn gió sắc lạnh thổi qua, ngay tức khắc, chiếc bia kia liền hỏng nát.

"Rất tốt." Khấu Kiệt đi tới một bên: "Em tự luyện tiếp."

Nói xong, anh ngồi xuống một chiếc ghế, nhìn Yến Hoài luyện tập.

Yến Hoài nhìn những tấm bia hình người kia, nhắm mắt lại, nghe tiếng gió, hòn đá nhỏ trong tay lập tức bay ra ngoài!

Trong nháy mắt, mấy tấm bia hình người kia liền ngã xuống!

Xoay người, đưa lưng về phía những tấm bia ấy, hòn đá nhỏ trong tay lại phóng ra ngoài!

Yến Hoài cười cười nhìn Khấu Kiệt: "Thành tích như thế nào?"

"Very¬ good!" Khấu Kiệt vỗ tay: "Không ngờ cảm tính của em lại cao như vậy, hơn nữa còn tự thử thách mình ở độ khó cao."

"Đây là tưởng tượng mình đang ở trong một tình huống nguy hiểm, cá lớn nuốt cá bé, em không muốn chết!" Yến Hoài đi tới, mở cánh cửa kia ra: "Em nghĩ, chúng ta cần phải trở về, đã muộn rồi."

"Tuân lệnh!" Khấu Kiệt cười cười, đứng lên, ôm lấy eo của Yến Hoài, đi ra ngoài.

Đến khi trở về nhà trọ của Yến Hoài, ước chừng đã là hai ba giờ sáng.

Khấu Kiệt vừa bước ra ngoài, liền trông thấy Yến Hoài đang ngồi trên giường, một ly rượu đỏ đặt ở bên cạnh cô, còn Yến Hoài thì đang xem xem tivi.

Có chút nghi ngờ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vui mừng, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Cho anh." Yến Hoài nhìn thấy anh đến, liền đưa ly rượu cho anh: "Uống đi, rồi ngủ thật ngon."

Đến gần cô, người mùi hương toát lên từ khắp trên cơ thể, Khấu Kiệt có chút say mê.

Nhìn cô nở nụ cười dưới ánh đèn lờ mờ, thần sắc mị hoặc, không khỏi là đang dụ dỗ anh, khiến dục vọng đột ngột dâng lên bên trong đôi mắt của Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt hôn lên trán cô: "Thế nào mà tối nay em lại chủ động vậy hả?"

Yến Hoài mỉm cười không đáp, chỉ cầm ly rượu đưa tới trước mặt của Khấu Kiệt, nhíu mày ý bảo, anh mau uống đi!

"Được, anh uống." Khấu Kiệt thả bàn tay đang nắm lấy eo của Yến Hoài xuống, cầm ly rượu lên.

Hầu kết khẽ động mấy cái, ly rượu đỏ đã cạn sạch.

Men say càng đậm.

Khấu Kiệt không nhịn được, liền hôn lên bờ môi đỏ mọng ướt át của Yến Hoài, ra sức cướp lấy những gì đẹp đẽ nhất của cô, mà cô cũng không từ chối, ngược lại chủ động phối hợp với động tác của anh, vẻ xinh đẹp tăng lên rất nhiều.

Khấu Kiệt hoài nghi về sự chủ động của cô, hai lần trong quá khứ, đều là anh làm cho cô bị kích thích, lần này, lại là từ phía cô?

Nhưng, sau một giây, Khấu Kiệt liền cảm thấy đầu óc nặng nề, cả người không còn chút hơi sức!

Rơi vào giấc ngủ, đó là lựa chọn duy nhất của Khấu Kiệt, cũng là lựa chọn bất đắc dĩ.

Yến Hoài nhìn người nằm trên giường, thở dài một hơi, ngồi xuống bàn sách, 'roạt roạt' viết mấy chữ, dùng ly rượu chặn lên.

Quay đầu lại, nhìn gương mặt trề môi chu mỏ khi ngủ của Khấu Kiệt, trông giống như một đứa bé, Yến Hoài lại cười cười.

Lấy bộ trang phục hành động từ trong tủ quần áo của mình ra, chuẩn bị mấy món vũ khí và ám khí. Không lâu sau, tất cả đã xong xuôi.

Rời đi, rất tự nhiên.

Đêm hôm khuya khoắt, gió thổi xào xạc, ánh đèn leo lắt mờ ảo.

Trên xe mở radio "Bản giao hưởng vận mệnh", Yến Hoài nghe thấy ca khúc này có liên quan đến số mệnh, ngược lại cười cười châm chọc.

Thành phố D, bến cảng.

Mình không thể nào quên!

Mới vừa bước vào thành phố D, đã có điện thoại gọi đến!

"Rất tốt, cô làm tốt lắm, không mang theo một ai, một mình đến thành phố D, có can đảm!" Giọng nói nam giới bên trong điện thoại di động trầm xuống, căn bản là không nghe rõ được những lời hắn nói, huống chi là đoán xem hắn là ai!

"Nói, tôi phải làm thế nào anh mới chịu thả ba mẹ nuôi của tôi ra." Yến Hoài cũng không có thời gian đi nói nhảm với hắn.

"50 triệu Đô-la chuẩn bị xong chưa?"

“Ở trong tay tôi.” Yến Hoài cười cười.

“Làm theo những gì tôi nói là được!” Người nọ hơi ngừng một chút, liền nói: “Lái xe về hướng nội thành, từ trong vòng vào. Đến cao ốc Vân Sa tôi sẽ điện thoại cho cô.”

“Không phải nói đi đến bến cảng sao?”

“Cô không có tư cách cò kè mặc cả!” Người đàn ông trầm giọng, lập tức tắt điện thoại!

“Yến Hoài!” Người đàn ông đeo kính đen, ngồi trên ghế, nhìn lên hình ảnh đang theo dõi trước mặt, cả người hắn là lớp áo khoác nặng nề dày cộm màu đen, còn trên vai là một chiếc máy biến âm: “Thật ra thì, có Khấu Kiệt đến sẽ tốt hơn, cùng nhau chơi đùa!” Dứt lời, người đàn ông cười rộ lên, cười đến mức âm trầm, khiến người ta cảm thấy như đang ở trong bãi tha ma, đón gió, nghe tiếng gào khóc thảm thiết, thê lương!

Ấn nhẹ vào một chiếc nút, những thứ máy móc kia bắt đầu chuyển động. Người đàn ông giám sát tất cả công việc ở bến cảng, còn thủ hạ của hắn cũng làm việc đâu ra đấy. . . . . .

Yến Hoài vứt điện thoại di động sang một bên, làm theo lời của người đàn ông kia.

Cô biết rõ hắn ta đang muốn trả thù!

Hừ! Yến Hoài nhìn về hướng có camera, đừng tưởng rằng cô không biết!

Nhưng, vẫn tiếp tục thờ ơ lái xe.

Thời gian đã là hơn 9h sáng.

Lúc này điện thoại của Khấu Kiệt liền vang lên, tiếng càng ngày càng lớn, cuối cùng tiếng chuông cũng đánh thức được anh.

Khấu Kiệt giùng giằng, cầm lấy điện thoại, ấn phím màu xanh.

“Khấu Kiệt, cậu đang ở đâu?” Thương Truy Ý hỏi.

Khấu Kiệt lập tức mở mắt, mình đang ở nơi nào? Tối hôm qua Yến Hoài đã làm gì với mình? Nhưng, quan trọng nhất là không phải cái vấn đề này!

“Chuyện gì?” Khấu Kiệt cố nén sự lo lắng trong lòng.

“Giá cổ phiếu của công ty có dấu hiệu tụt xuống, còn phía tập đoàn Dương thị lại tăng cao. Hàng hóa chúng ta xuất khẩu đến nước G bị kiểm tra, chất lượng có vấn đề, toàn bộ bị gửi trả về.”

“Cái gì?” Khấu Kiệt nhảy dựng lên, chau mày: “Cậu lập tức ình xem quá trình sản xuất sản phẩm, nếu như có điểm nào không đạt tiêu chuẩn, lập tức giải quyết đám người đó ình. Về phía nước G, cậu mau chóng cho người đi giàn xếp. Bây giờ mình không thể xuất hiện, mình muốn đến thành phố D.”

“Được, mình cho cậu một ngày.” Thương Truy Ý có chút không vui: “Tập đoàn Khấu thị, không phải là của mình, là của cậu, Khấu Kiệt, đừng quên!”

“Cám ơn cậu, anh em tốt!” Khấu Kiệt vội nói: “Ba mẹ nuôi của Yến Hoài bị bắt, bây giờ một mình cô ấy đã đi trước rồi, mình nhất định phải đi giúp một tay.” Khấu Kiệt tiếp tục nói.

Thương Truy Ý nghe thấy những lời này, ngẩn ra: “Được, mình sẽ cho người giải quyết!”

“Được.” Khấu Kiệt cúp điện thoại, ngay sau đó lại gọi một cú điện thoại khác: “Theo dõi sát sao bến cảng ở thành phố D cho tôi, cho người tập trung xuống ấy, nói với Hoàn Suất, tôi muốn anh ta!”

“Dạ!”

Khấu Kiệt lại gọi một cú điện thoại: “Nghe điện thoại đi, Yến Hoài, nghe điện thoại!”

Yến Hoài nhìn chiếc điện thoại đang rung không ngừng ở trước mặt, thấy tên của người gọi nằm bên trên, nhưng, cô lại không thể nhận, ‘xin hãy tha thứ cho em.’ Camera đang ở ngay trên đầu của cô, làm sao nhận được? Làm sao có thể!

Khấu Kiệt ảo não ném điện thoại sang một bên, vừa vặn liền trông thấy ly rượu đỏ nằm ở trên bàn, ly rượu đỏ, còn có một tờ giấy.

Đứng lên, cầm tờ giấy lên xem.

"Thật là đồ ngốc!" Khấu Kiệt mắng một tiếng, vò tờ giấy lại, ném vào gần chiếc điện thoại, mặc quần áo tử tế, mang theo ít đồ phòng thân, dễ cất giấu, đi ra cửa mới phát hiện quên mang theo điện thoại, lại trở ngược vào trong, lấy điện thoại, còn có cả tờ giấy kia, sau đó lên đường đến thành phố D.

Anh nhất định phải trừng phạt cô gái này thật nặng! Dám không nhận điện thoại của anh!

Chậm rãi lái vào thành phố D, đã là hơn mười hai giờ trưa.

Khấu Kiệt tùy tiện mua một phần bánh bao rồi lập tức chạy về phía bến cảng.

Còn bên này, Yến Hoài đã đến gần đường vòng bao quanh thành phố, nhưng ngay lúc này, một cuộc điện thoại lại gọi đến.

"Nói." Yến Hoài liếc nhìn chiếc camera với vẻ miệt thị.

"Đi về hướng bến cảng, tôi muốn gặp mặt cô." Người đàn ông nói xong liền cúp điện thoại.

Yến Hoài đánh vô lăng một vòng lớn, lập tức hướng về phía bến cảng, đi đường tắt để mau chóng đến nơi cứu ba mẹ nuôi càng sớm càng tốt!

Cuối cùng cũng đến bến cảng, Yến Hoài không quên mang theo điện thoại di động, đi xuống xe.

Ở bến cảng có một số công nhân đang làm việc, mấy chiếc tàu thủy không ngừng cập bến, không hoàn toàn có hàng hóa được dỡ xuống hay chất lên.

Yến Hoài quan sát tình huống chung quanh một chút, xác định phương thức tác chiến tốt nhất cùng với đường lui, đối mặt với đối thủ không hề biết trước, nhất định không thể lơ là!

"Đi tới bến tàu số năm!" Lúc này người đàn ông gọi điện thoại đến, ra lệnh.

Yến Hoài ngoan ngoãn làm theo, hướng về phía bến tàu số 5.

Mới vừa đi được mấy bước, liền trông thấy một vài người mặc đồ đen đi tới, Yến Hoài cảnh giác, nhưng mà, những người đó cũng không nhích lại gần cô, mà đi làm chuyện riêng của mình.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên .

Yến Hoài nhìn về phía chiếc tàu thủy bên cạnh, liền tiến đến gần, áp người lên mạn tàu rồi mới bật điện thoại ra, bên trên là tên của Khấu Kiệt.

Yến Hoài đè phím màu xanh lá cây xuống, nhất thời, Khấu Kiệt thấp giọng hỏi: "Em đang ở đâu?"

"Bến cảng, còn anh . . . . ."

"Anh lập tức đến ngay! Đừng tự tiện hành động!" Khấu Kiệt khẩn trương nói: "Anh cũng đã bố trí người ở bến cảng, em chú ý một chút."

"Hắn bảo em đến bến tàu số 5, nói muốn gặp em."

"Đừng đi, em hãy kéo dài thời gian." Khấu Kiệt đạp chân ga, tăng tốc, lái xe thật nhanh!

"Em." Yến Hoài ngập ngừng: "Em muốn gặp ba mẹ nuôi, khiến cho bọn họ lo lắng hoảng sợ, đó là sơ sót của em, lỗi của em!"

"Bé ngốc, dựa vào năng lực của em, không được đâu. Anh. . . . ."

"Có người!" Yến Hoài cắt đứt lời nói của Khấu Kiệt, lập tức cúp máy.

Quan sát những người chung quanh một chút, Khấu Kiệt nói ở bến cảng này cũng có người của anh ấy, nhưng mà, ai mới là người của ảnh đây? Yến Hoài nhíu mày nhìn lên những người đang qua lại trước mặt.

Lại đi men theo con đường xây dựng ở bến cảng, đi vào, đến gần bến tàu số năm.

Lúc này, một người dọn dẹp vệ sinh chậm rãi quét dọn, gom một vài thứ đồ bỏ đi trên bến tàu cho vào thùng rác. Người này cúi đầu, gương mặt bị rỗ tựa như là lưới đánh cá, sắc da tựa như than, dáng vẻ như chịu đủ mọi loại tang thương.

Yến Hoài cẩn thận từng li từng tí đi tới, mà người kia cũng đã cầm chổi quét về phía bên này.

Né tránh. Nhưng, lúc này, trên bến tàu đã có một chiếc thuyền chạy như bay đến. một người đàn ông mặc đồ đen đứng bên trên hướng về phía Yến Hoài kêu to: "Tiểu thư Yến Hoài, mời lên thuyền!"

Yến Hoài ngẩn ra, rốt cuộc là ai, phải làm sao mới có thể khiến cho bọn họ thả người!

"Đừng đi." Vào lúc này người quét sân kia liền đè thấp giọng nói, ngay sau đó liền tập trung quét sân ở một bên.

Yến Hoài do dự, nhưng, vào lúc này, người trên thuyền lại hắng giọng: "Tiểu thư Yến Hoài, lên thuyền đi!"

Điện thoại lại vang lên.

"nói, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Yến Hoài hét lên một câu.

"Chơi với cô." Đối phương rất phách lối.

Yến Hoài nheo mắt lại, nhìn người quét rác, lại nói: "đi nơi nào?"

"cô không cần phải biết, chỉ cần lên thuyền là được!" Người đàn ông dường như không thể giữ bình tĩnh được nữa: "Muốn nhìn thấy xác của người nhà cô ư?"

Yến Hoài đè xuống thù hận trong lòng, đi về hướng chiếc thuyền.

Vào ngay lúc này, người quét dọn kia lại kéo thùng rác bỏ đi, đụng vào Yến Hoài, cô nhất thời giật mình, có ý né tránh, nhưng mà không cẩn thận lại đụng vào thùng rác của người kia, toàn bộ số rác mới vừa dọn xong liền đổ ập ra ngoài!

"Con đàn bà thúi, cô đi không có mắt à?" Người quét rác giương vẻ mặt dữ tợn quát Yến Hoài, hai bàn tay bẩn thỉu níu lấy cô: "cô không được đi. Mau mau giúp tôi dọn vào, nếu không! Này! Này! Này! Mấy anh em! Mau tới đây!"

Nương theo tiếng hét to, không ít người đang làm việc ở bến cảng vội vàng bỏ xuống vật dụng trong tay, chạy đến nơi đây, hướng về phía Yến Hoài chỉ chỉ trỏ trỏ.

"cô mau mau giúp một tay đi!"

"Quét sân không dễ đâu!"

"Kiếm miếng cơm ăn mà thôi, cô cũng phải quan sát lối đi chứ?"

"……."

Sắc mặt của Yến Hoài lúc trắng lúc xanh, miệng lưỡi của những người công nhân này thật đúng là không tha cho ai!

Người chung quanh cũng vây lại xem, càng ngày càng nhiều, bám lấy Yến Hoài, không để cho cô đi.

Lúc này Yến Hoài không thể làm gì khác hơn là nói: "Tôi giúp anh, giúp anh quét sạch, anh đừng kêu la nữa!"

Mà ở cách đó không xa, người đàn ông đang đứng trên thuyền cầm ống nhòm theo dõi, nhìn cảnh tượng kia, phất tay ra hiệu cho người đứng trên boong thuyền.

Người đang đứng trên boong lập tức hét to với Yến Hoài: "Tiểu thư Yến Hoài, mau lên thuyền! không cần để ý đến những người đó!"

"Tôi không đi được! Bọn họ vây quanh tôi!" Yến Hoài dùng sức nặn ra hai câu, cô không còn cách nào ngoài việc giúp bọn họ quét dọn, mà những người chung quanh nhìn dáng vẻ hiện tại của cô, ngược lại như đang xem trò vui, một khắc cũng không muốn rời đi.

Người quét rác nhìn Yến Hoài đang giúp mình, ngược lại chỉ nói một câu: "Quét sạch sẽ một chút! không sạch thì không cho đi!"

"không sạch thì không được đi!" Ngay tức khắc, những người chung quanh cũng phụ họa thêm một câu.

Người quét rác nhìn dáng vẻ hiện tại của Yến Hoài, ngược lại nhiều hơn một phần nóng nảy.

Vào lúc này, năm người đàn ông cao lớn bước xuống thuyền, đi về phía Yến Hoài.

"Cút ngay!" Mỗi tên đều trong như hung thần ác sát, thô lỗ không nói đạo lý, thuộc dân anh chị liều mạng.

Yến Hoài nhìn những người đang vây quanh bị đuổi ra ngoài, cô không khỏi có chút nóng nảy, có nhất thiết phải lên đó không? cô đúng là tự đưa mình vào chỗ chết rồi sau đó lại muốn hồi sinh?

Năm tên đàn ông cao to nhìn Yến Hoài từ trên cao xuống, một người trong đó mở lời: "Tiểu thư Yến Hoài, lên thuyền chứ?"

Yến Hoài nhìn những người đang vây chung quanh vừa nhìn mình, nhưng lại không nói gì, một số trở về vị trí cũ, cũng không có ai tiến lên ngăn cản, tuy nhiên, cô phát hiện rõ, người quét rác kia đã không thấy đâu.

Yến Hoài gật đầu một cái, đi lên thuyền.

không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con! Nhất định phải ra sức đánh nhau một trận!

Mới vừa đi lên, đã có người đứng ngay lối vào khoang thuyền: "đã lâu không gặp." Giọng nói thâm trầm vang lên.

Yến Hoài nhìn hắn, nhìn người đàn ông khoác trên mình chiếc áo đen to lớn, cô thật sự không biết hắn là ai, chiều cao ước chừng 1m85, nhưng mà cũng có rất nhiều người trùng khớp với số đo này, làm sao cô biết được hắn là ai?

Đương lúc Yến Hoài còn đang trầm tư, trên cổ bị chém một phát!

Trong nhát mắt Yến Hoài ngã xuống.

Người đàn ông kia liền ôm lấy cô, đi vào bên trong. . . . . .

Người quét rác vừa di chuyển vào bên trong một chiếc thuyền khác, điện thoại của Khấu Kiệt đã gọi đến.

"Cô ấy lên chiếc thuyền có số hiệu 7325, tình huống trên thuyền không rõ." Người quét rác cập nhật tình hình.

"Cám ơn cậu Hoàn Suất." Khấu Kiệt vừa dứt lời, đã leo ra khỏi xe.

Nhìn thấy Khấu Kiệt, Lý Hoàn Suất liền chui ra khỏi tàu, đi về phía anh.

"Hoàn Suất, cậu và Ý theo dõi, bảo bọn họ theo sát phía sau, thứ mình muốn chính là người bình an trở về, những việc khác không quan trọng, biết không?" Khấu Kiệt nhìn dáng vẻ người quét rác của Lý Hoàn Suất, sửng sốt mất mấy giây mới nói ra được những lời này.

"Được." Lý Hoàn Suất biết cậu ta đang kinh ngạc, mà anh cũng không nghĩ tới, ai bảo trong đầu anh lúc ấy chỉ nghĩ ra được mỗi cách này!

Khấu Kiệt vỗ vỗ bả vai của Lý Hoàn Suất, đi về phía con tàu.

"Cậu phải theo sau sao?" Lý Hoàn Suất nhìn dáng vẻ hiện tại của anh, rõ ràng là không muốn sống nữa, bọn họ có rất nhiều người, anh chỉ có một thân một mình, không khác nào tự đi chịu chết!

"Hoài chờ tớ!" Khấu Kiệt mỉm cười quay đầu lại, rồi sau đó liền biến mất trong tầm mắt của Lý Hoàn Suất.

"Đồ khốn kiếp, cậu là đồ không có đầu óc!" Lý Hoàn Suất hướng theo bóng lưng của Khấu Kiệt, điên cuồng hét lên, nhưng, lúc này Thương Truy Ý lại gọi điện thoại tới, Lý Hoàn Suất lập tức quát vào trong điện thoại: "Cậu mau mau dắt người đến đây, mình cũng chạy tới đó! Cậu biết không, Khấu Kiệt một mình đi chịu chết!"

Thương Truy Ý sửng sốt, nhưng, ngay sau đó liền nói một chữ 'Được', rồi cúp điện thoại.

Sau khi Lý Hoàn Suất cúp điện thoại, vẫn còn đang trong bộ dạng của người quét sân, liền chui vào trong một con thuyền nhỏ, mở máy, đuổi theo sau Khấu Kiệt.

"Cậu, Khấu Kiệt, đi về phía bên này!" Lý Hoàn Suất hét vào trong điện thoại.

Khấu Kiệt ngẩn ra, không nói gì, ngược lại hướng về phía con thuyền nhỏ của Lý Hoàn Suất đang tiến đến gần.

"Một cục trưởng mà cũng làm chuyện trộm cắp rồi." Khấu Kiệt cười cười, vừa lên thuyền đã mở tốc độc tối đa.

"Đây là trưng dụng công sự!" Đương lúc nói chuyện, Lý Hoàn Suất liền bắt đầu tăng tốc truy đuổi.

Mà khi hai người đang nói chuyện, phía sau đã có mười mấy chiếc ca nô chạy theo bọn họ.

"Điện thoại của Yến Hoài không gọi được." Khấu Kiệt ảo não nhìn Lý Hoàn Suất: "Mình rất lo lắng cho cô ấy."

Lý Hoàn Suất nhún nhún vai: "Mình đã cảnh cáo cô ấy đừng lên, nhưng mà, do bọn họ có quá nhiều người, mình không dám làm loạn."

Khấu Kiệt gật đầu một cái, nhìn bao quát mặt biển: "Cậu có biết bọn họ muốn đi đâu không?"

Lý Hoàn Suất lắc đầu: "Chỉ có thể lái nhanh một chút, vượt qua bọn họ. Sương mù trên biển cũng không dày lắm, vẫn có thể thấy rõ ràng."

Khấu Kiệt nhìn thấy trên ghế lái có ống nhòm, lập tức hưng phấn lấy ra xem.

"Quay bánh lái hết qua trái, vận tốc 50 mã lực! Bọn họ ở nơi đó!" Khấu Kiệt hét lên một tiếng, tựa như vừa phát hiện được vùng đất mới, chỉ vào bên trái, phía trước.

Lý Hoàn Suất cầm lấu ống nhòm, nhìn thử.

Không nói lời nào, trả lại ống nhòm cho Khấu Kiệt, Lý Hoàn Suất lập tức làm theo lời anh.

***

Yến Hoài nằm ở nơi ấy một lúc lâu, bị người ta đánh cho bất tỉnh nhân sự, sau đó rơi vào trạng thái hôn mê.

Cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng mà cô đang nằm trong một gian phòng, ở trên giường, không hề bị xâm phạm, tuy nhiên, toàn thân vô lực!

Yến Hoài vừa muốn đứng lên, liền phát hiện, cả người mình đã bị trói lại!

Miệng cũng bị bịt kín rồi!

Yến Hoài cau mày, nhìn tình huống lúc này, cô thật sự không rõ tên đàn ông biến thái kia muốn làm gì! Chẳng lẽ muốn bắt cóc cô đi đâu sao?

Chân tay chỉ bị một sợi dây mỏng trói lại, cũng không khó để mở ra, nhưng tại sao chân tay cô lại trở nên vô lực?

Lúc này, cửa được mở ra, người đàn ông mặc đồ đen tiến vào.

Nhìn dáng vẻ hung dữ hiện tại của Yến Hoài dành ình, cũng không có ý kiến gì, chỉ cười cười: "Có phải cô có cảm giác toàn thân không còn hơi sức?"

Yến Hoài gật đầu một cái.

"Chỉ là một chút thuốc thôi, không có tác dụng phụ gì cả." Người đàn ông mặc đồ đen chậm rãi tới gần, ngồi xuống bên cạnh Yến Hoài: "Cô rất giống một người."

"Ô. . . . . Ưmh. . . . . ." Yến Hoài nhắc nhở mình không có cách nào nói chuyện được, mà người đàn ông áo đen kia cũng không nói gì, xoay người, xé toang miếng keo dán trên miệng cô.

"Rốt cuộc ông là ai?" Yến Hoài nhìn hắn: "Tôi cũng không nhận ra ông!"

“Cô rất giống Tần Liễm.” Người đàn ông mặc áo đen nhìn Yến Hoài.

Yến Hoài ngẩn ra, Tần Liễm, không phải là Tần phu nhân sao? Mẹ của Khấu Kiệt!

“Tại sao lại nói như vậy?” Yến Hoài nhìn người đàn ông này, muốn đoán thử tuổi của ông ta, nhưng rất khó, bởi vì cô nhìn thấy, trên bả vai của hắn là máy biến âm!

“Ba mẹ nuôi của cô rất tốt.” Người đàn ông mặc áo đen không trả lời câu hỏi của Yến Hoài.

“Tại sao ông lại muốn bắt tôi tới nơi này?”

“Phong cảnh ở Brazil không tệ. Có lẽ Tần Liễm đang rất cô đơn, cô nên đi tâm sự với bà ấy một chút.”

“Ông điên rồi?”

“Đúng, tôi điên rồi! Không được sao?” Người đàn ông đứng lên, đôi mắt đen hiện rõ vằn vện tia máu, nhìn chòng chọc Yến Hoài: “Thật ra thì, còn có một người, cậu ta muốn gặp cô một chút.”

“Người nào?”

“Hắn, chẳng qua chỉ là con chó, nhưng mà, vẫn còn có chỗ dùng.” Người đàn ông lại nhìn Yến Hoài: “Không phải cô muốn trả thù cho ba mẹ ruột của mình sao? Đúng là một cơ hội tốt!”

“Ai giết chết ba mẹ của tôi?” Ánh mắt của Yến Hoài như muốn phóng ra lửa, nhìn lên người đàn ông trước mặt, bất chợt trong người sinh ra một loại kích động, muốn xé hắn ra làm trăm mảnh!

“Ba của Khấu Kiệt là đồng bọn, nghe thấy tin tức như thế, cô có cảm thấy có chút nào ngoài ý muốn hay không?” Người đàn ông nhìn Yến Hoài, nhếch mép cười.

Yến Hoài lo lắng, nhưng, ngay sau đó liền kịp phản ứng: “Sẽ không! Theo như tôi được biết, ba của anh ấy không phải là người trong giới hắc đạo!”

“Ba của cô vốn dĩ cũng không phải là người trong giới hắc đạo.” Người đàn ông kia lại nhìn Yến Hoài: “Ông ấy là anh em của tôi!”

“Ông lừa tôi!” Yến Hoài cười lạnh: “Đối đãi với con gái của anh em thế này? Tôi khinh!”

“Khá lắm, miệng lưỡi của cháu gái rất bén nhọn, anh em của tôi không sinh lầm người!” Lúc này người đàn ông ấy lại cất tiếng cười to, cả căn phòng vang vọng tiếng cười của hắn. Nhưng mà, Yến Hoài cũng không có ý định tiếp tục tranh cãi với hắn, nhất định tự cô sẽ làm rõ ràng mọi chuyện!

Nhìn Yến Hoài quay mặt qua chỗ khác, không để ý tới mình, người đàn ông liền dùng bàn tay của hắn xoay mặt cô lại, bắt Yến Hoài nhìn hắn.

“Tôi biết rõ cô sẽ không tin tưởng, nhưng mà, tôi sẽ khiến cho cô tin vào nó!” Người đàn ông tiếp tục cười ha hả, thả Yến Hoài ra, xoay người rời khỏi gian phòng nhỏ.

Sau khi Yến Hoài nhìn thấy hắn đi khỏi, lồng ngực của cô khó mà bình tĩnh trở lại được, nhưng, cô phải giữ cho đầu óc của mình tỉnh táo, có lẽ hắn đang muốn giở kế ly gián.

Tìm kiếm một thứ gì đó tương đối sắc bén, nhưng mà nơi này chẳng có một vật dụng nào thích hợp để cắt sợi dây thừng đi.

Yến Hoài dời hai chân xuống, muốn rời khỏi giường đi tìm kiếm thứ gì đó, nhưng chợt phát hiện, cô không thể làm được gì cả!

“Lạch cạch.” Một tiếng thanh thúy vang lên, thứ gì đó trong giày của Yến Hoài va phải thành giường bằng kim loại.

Nhất thời cô nhớ ra, trong giày của mình có mấy viên đá nhỏ, vẫn chưa bị lấy ra, tuy rằng những món vũ khí trên người cô đã bị tịch thu, nhưng mà, bọn họ không hề phát hiện ra những thứ được giấu trong giày!

Nhẹ nhàng cúi người xuống, duỗi ra, dùng răng cắn lấy một hòn đá, từ từ mài sợi dây thừng quấn trên chân của mình.

Hàm răng từ từ rỉ máu, nhưng, Yến Hoài vẫn chịu được, thời gian không chờ ai cả!

Một sợi dây thừng, hai sợi, cuối cùng cũng đứt!

Yến Hoài mừng rỡ, xoay hai chân lại, dùng chân kẹp lấy hòn đá, từ từ di chuyển sợi dây trên tay đến gần, sau đó cẩn thận ma sát từng li từng tí.

Ở trong phòng quan sát, người đàn ông chỉ im lặng cười cười, nói vào không khí: "Xem đi, bản lĩnh của cháu gái đúng là không tệ, hắc hắc, nhân tài đây rồi!"

Lúc này, liền có người gõ cửa.

Người đàn ông ngừng cười, trầm giọng: "Đi vào."

"Tiên sinh, cách đây không xa có mấy chiếc thuyền nhỏ và ca nô đuổi theo chúng ta. Xin truyền chỉ thị." Người tới cúi đầu, chờ câu trả lời.

Người đàn ông cười cười, chỉ hơi hơi khoát tay áo, cũng không nói gì.

Tên thủ hạ vẫn không yên lòng, liền mở miệng lần nữa: "Tiên sinh, có cần bắn chìm bọn họ không?"

"Không! Đi xuống, giữ một khoảng cách là tốt rồi, để cho bọn họ đi theo." Người đàn ông trầm giọng, nhìn vào máy theo dõi, lại cười, cực kỳ liều lĩnh!

Người tới cuối cùng cũng đáp một tiếng: "Vâng"

Người đàn ông quan sát tất cả những gì diễn ra trên mặt biển, gọi một cú điện thoại: "Dương tiên sinh, cậu có hài lòng với cảm giác chứng kiến đối thủ của mình biến mất không?"

"Ha ha. . . . . ." Trong điện thoại, Dương Giới Thừa giở giọng cười cực kỳ khoa trương: "Cám ơn ông, giúp cổ phiếu của tập đoàn tôi từ tụt dốc thê thảm đến bây giờ là tăng một bước lên mây."

"Được, Dương tiên sinh, cậu cũng nên biết, tôi giúp cậu, cậu cũng phải giúp lại tôi." Người đàn ông lại gằn giọng: "Ngày mai, ở bến cảng của thành phố D sẽ có một nhóm hàng lấy danh nghĩa của cậu để xuất khẩu đến thị trường Đông Nam Á, yên tâm, sẽ chẳng có phiền toái gì đâu, chỉ là lúc đi qua trạm kiểm soát, nói ra tên tuổi của cậu mà thôi. Tôi biết rất rõ, ngày mai hàng hóa của cậu sẽ được chuyển từ thành phố D đến Đông Nam Á, tôi chỉ nhân tiện gửi nhờ một chút hàng hóa thôi."

Dương Giới Thừa tỉnh táo trở lại, hắn biết đây là người không thể thoát khỏi một cách dễ dàng, nhưng, chí ít cũng phải cho hắn biết đó là hàng hóa gì chứ?

"Vậy là hàng hóa gì?" Dương Giới Thừa hạ thấp giọng, nghe lấy từng chữ từng câu của đối phương.

"Hàng hóa kiếm tiền." Người đàn ông cười đến cực kỳ âm trầm, tắt điện thoại.

Dương Giới Thừa lo lắng, lúc này Dương Miêu Miêu cũng đi tới: "Anh, nghe nói giá cổ phiếu của chúng ta lại tăng lên, hơn nữa, bây giờ còn có rất nhiều người tín nhiệm vào hàng hóa của tập đoàn chúng ta, đây là một điềm tốt."

"Ừ." Dương Giới Thừa không yên lòng trả lời một câu.

Cuối cùng là cảm thấy người này thật sự quá nguy hiểm, nguy hiểm đến độ khiến người ta phải khiếp sợ!

"Cái người giúp giá cổ phiếu của tập đoàn chúng ta tăng lên, em có biết ông ấy không?" Lúc này Dương Giới Thừa nhìn Dương Miêu Miêu, dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Dương Miêu Miêu lắc đầu một cái: "Sao vậy anh?"

"Ngày mai chúng ta có một ít hàng hóa được vận chuyển từ thành phố D đến Đông Nam Á?" Dương Giới Thừa nhìn Dương Miêu Miêu, bộ dạng như muốn biến Dương Miêu Miêu hồn lìa khỏi xác!

"Thuốc lá." Dương Miêu Miêu nói: "Anh, đây là mớ hàng hóa anh tự tay làm ra, sao anh lại quên vậy?"

"Anh không quên." Dương Giới Thừa nhìn Dương Miêu Miêu: "Khấu Tử Liên đâu? Vẫn còn ở cùng với em sao?"

"Con bé đó?" Dương Miêu Miêu cầm lấy tách cà phê, uống một hớp: "Đi Pháp rồi."

"Không phải con bé đó bảo giúp chúng ta sao?" Dương Giới Thừa cướp lại tách cà phê trong tay Dương Miêu Miêu, đặt lên bàn: "Chẳng lẽ người đàn ông kia là do Khấu Tử Liên giới thiệu?"

"Không biết, con bé đó cũng không đề cập tới, sáng nay nó đi gấp rồi, em cũng không biết tình huống thế nào."

Dương Giới Thừa ngồi xuống, nghĩ thầm có cái gì đó không đúng, lập tức gọi một cú điện thoại: "Theo dõi chặt chẽ tình hình chuyên chở của nhóm hàng hóa ở thành phố D, có tình huống gì xảy ra nhớ kịp thời báo cáo với tôi!"

"Vâng." Đối phương trả lời một câu.

"Anh, anh cứ thoải mái đi! Em cảm giác sẽ không có vấn đề gì." Dương Miêu Miêu nhìn Dương Giới Thừa: "Vốn tư sản của chúng ta rất hùng hậu, nhất định có thể vực dậy kinh tế ở thành phố M!"

Dương Giới Thừa khoát khoát tay: "Em đi xuống đi, anh tự lo."

Dương Miêu Miêu bĩu môi, trở về phòng làm việc của mình.

***

Không lâu sau, đã đến thời khắc hoàng hôn. Cuối cùng Yến Hoài cũng đã cắt được tất cả các sợi dây thừng trên người, nhưng, cô hoài nghi, qua một thời gian dài như vậy, chẳng lẽ không có một ai phát hiện ra việc cô muốn chạy trốn?

Đi tới cửa, lấy tay kéo, cửa không hề khóa!

Mẹ nó, người này muốn nhốt người ư? Sao lại biến thái như vậy? Hay là muốn chơi trò mèo vờn chuột? Đáng chết, thật sự là muốn bóp chết bọn họ.

Mặc kệ nó! Yến Hoài khom lưng, lẻn đi ra ngoài.

Thuận tay cầm lấy một thứ gì đó như cái búa để phòng thân.

Yến Hoài từ từ đi lên khoang thuyền, nhưng, bây giờ không có bất kỳ ai ở đấy. Khi cô cẩn thận mở một cánh cửa, tư thế sẵn sàng như đi đánh trận, lại phát hiện ra, không có ai cả.

Muốn chết!

Mà ngay lúc này, hình như có người đang chạy! Đang ở trong khoang thuyền!

Yến Hoài nhất thời cảnh giác, tựa vào thành thuyền, tư thế dán chặt bất động.

Từng người một bước lên thuyền, tuy nhiên, cô lại nhìn thấy, Khấu Kiệt đi lên chiếc thuyền này.

Đây là tình huống gì?

Yến Hoài đi ra, nhẹ nhàng gọi: "Khấu Kiệt?"

Khấu Kiệt quay người lại, thấy Yến Hoài đang núp ở một ngóc ngách nho nhỏ, trong lòng chợt trở nên kích động, gấp rút chạy tới: "Hoài, em không sao chứ?"

"Không có việc gì." Yến Hoài lắc đầu một cái, đi ra, cô cũng trông thấy người quét rác ban nãy, Lý Hoàn Suất.

"Không lý do, chẳng lẽ bọn họ bỏ thuyền chạy trốn?" Lý Hoàn Suất nhìn chiếc thuyền trống không, lắc đầu một cái: "Không nghĩ ra, thật sự là không nghĩ ra."

"Không xong rồi!" Yến Hoài nhớ tới nơi ban nãy cô tìm thấy cây búa, nơi đó, có hiện lên một tấm biển nhỏ, bên trên còn dư lại hơn mười phút, rõ ràng là đồng hồ đếm giờ: "Trên thuyền có bom! Mau nhảy xuống!"

Dứt lời, cô đã lao xuống biển!

Bọn Khấu Kiệt cả kinh, vội vàng nhảy xuống!

Ngay sau đó, một tiếng động thật lớn vang lên, cả con thuyền nổ tung!

Giữa biển rộng mênh mông, mấy mảnh vụn nổi trôi lơ lửng, còn có cả những đám khói cuồn cuộn dày đặc.

"Khấu Kiệt!" Yến Hoài ngoi lên khỏi mặt biển, nhưng lúc này lại không trông thấy bất kì ai.

"Khấu Kiệt!" Ngâm trong nước, Yến Hoài biết tay phải của mình bị thương, nhưng cũng không thể cản trở lực bơi của cô, tuy nhiên, lại không trông thấy người nào cả, điều này làm cô cảm thấy thật sự lo lắng!

Trên mặt biển còn nổi lơ lửng vài vật thể, mơ hồ còn có cả mấy mẩu tay chân bị đứt lìa, không biết là của ai.

Đột nhiên cô rất muốn chết đi ngay tức khắc, trôi lơ lửng trên mặt biển thế này cũng không phải là một giải pháp hay. Nhưng, lúc này Yến Hoài lại nghĩ đến, ba mẹ nuôi vẫn đang nằm trong tay kẻ xấu. Làm sao cô có thể chết được? Dẫu có chết, cũng phải giết chết được tên kia đã.

Hơn nữa, còn có những người đến đây giúp mình. Những con người đã bỏ mạng ở đây, phải làm sao? Làm như thế nào mới đúng?

Từng giọt lệ rơi xuống giữa biển khơi, hòa vào làn nước, sau đó, Yến Hoài cố ra sức bơi về phía đất liền, ước chừng cách đó 300 cây số, có một bờ cát nhỏ.

Sóng không ngừng vỗ, cuốn lấy Yến Hoài khiến cô cảm thấy không còn chút sức lực nào, nhưng, vẫn tiếp tục cố gắng.

***

"Cái gì?" Thương Truy Ý gắt gao nhìn chằm chằm vào tên thủ hạ đứng ngay trước mặt vừa đến báo cáo, lập tức níu lấy cổ áo của hắn, kéo về phía mình: "Tất cả mọi người đều chết?"

"Phải . . . . . Đúng vậy. . . . . Thương thiếu gia, chúng tôi. . . . . Chúng tôi vừa định đến gần chiếc thuyền kia, ước chừng còn khoảng hai trăm cây số, thông qua ống nhòm, thấy nó bất thình lình nổ tung! Mà mấy chiếc thuyền con và ca nô ở gần nó cũng tan thành mây khói!"

Thương Truy Ý sững sờ, giữa biển rộng mênh mông, đột nhiên văng vẳng bên tai lời nói của Khấu Kiệt.

'Mình mà chết, thiên hạ của Khấu thị sẽ là của cậu.'

"Khấu Kiệt chết tiệt! Mình không muốn thiên hạ Khấu thị của cậu! Đồ Khấu Kiệt xấu xa!" Thương Truy Ý hét lên một tiếng, tên thủ hạ trước mặt vội vàng muốn tránh ra, nhưng, lập tức liền bị Thương Truy Ý lôi trở lại: "Đừng nói chuyện này với bất kỳ ai, bằng không, già trẻ lớn bé trong nhà của cậu, từng người một sẽ đi gặp Diêm Vương!" Vừa dứt lời, Thương Truy Ý liền hất hắn ra.

Giữa mênh mông đất trời, Thương Truy Ý đi tới bờ biển, sóng biển nương theo làn gió đánh vào chân anh.

Đột nhiên thầm nghĩ, gió nước này, hình như cũng không tệ lắm.

Lý Hoàn Suất, mình còn chưa gặp cậu, mà sao cậu lại đi theo Khấu Kiệt vào trong lòng biển rồi hả? Thương Truy Ý hung hăng mắng chửi bọn họ trong lòng, hung hăng mắng chửi bọn họ chơi trò ngờ nghệch giữa biển.

"Này, hòa thượng, về nhà đi, hai anh em chúng ta nói chuyện." Thương Truy Ý nói vào trong điện thoại: "Khấu Kiệt và Hoàn Suất không quan tâm đến bọn mình nữa, cũng chỉ còn lại hai chúng ta thôi."

". . . . . ." Trầm mặc thật lâu, Nhạc Không Thượng mới nói: "Ừm."

Trên mặt biển, theo sóng nước, từ từ chập chờn, Lý Hoàn Suất được sóng biển đẩy tới một nơi. . . . . .

***

Yến Hoài dùng sức bơi về phía bờ cát, nhưng chợt phát hiện hình hình hiện giờ thật sư rất khó khăn. Ban nãy cô dùng miệng cắn hòn đá để cắt dây, bây giờ còn bị ngâm trong nước biển, vết thương trên miệng bị nhiễm trùng, sưng đau.

Nhưng, trong lòng còn có một niềm tin, cô không thể chết đi như thế!

Cuối cùng cũng bò lên được bờ cát nhỏ, Yến Hoài có chút mừng rỡ trong lòng, niềm tin lại tăng thêm một ít.

Khi một tia sáng cuối cùng mất hút giữa mặt biển bát ngát, Yến Hoài nằm trên bờ cát, ngủ say như chết.

Trong mộng, cô trông thấy rất nhiều thi thể nổi trôi lơ lửng trên mặt nước, trong đó, có Khấu Kiệt, và cả Lý Hoàn Suất!

"A!" Yến Hoài giật mình tỉnh lại, nhìn sắc trời, ước chừng là hơn năm giờ sáng, xem xét tình hình chung quanh một chút.

Chung quanh có vài cái cây, còn có cả quả, cũng không đến mức chết vì đói, nhưng mà, hình như nơi này không có người ở!

Lúc này bụng của Yến Hoài ùng ục kêu lên.

Miễn cưỡng nhấc người, Yến Hoài lê thân thể mệt mỏi về phía trước.

Trước tiên cô phải ăn chút gì đó, sau đó thăm dò xem có người nào may mắn được sóng biển đánh đến đây hay không, ….

Khấu Kiệt, anh nhất định phải sống. Em chưa chết, anh cũng không thể chết! Bằng không, em…em giết hết tất cả những người trong nhà anh, để cho bọn họ xuống âm phủ cùng với anh. Yến Hoài nói thầm trong lòng, chậm rãi đến gần những khóm cây.

Nơi đó, có cây dừa.

Yến Hoài nhíu mày, nhìn lên cây dừa trước mặt.

"Cao như vậy, mày cũng không nhìn thử xem, tao không phải là hươu cao cổ đâu! Dầu gì mày cũng nên rơi xuống một hai trái cho tao có chút nước uống giải khát chứ, còn phần thịt kia, tao có thể. . . . . ."

Nhưng, Yến Hoài liền nghĩ ngay đến mấy hòn đá nhỏ trong giày của cô.

Yến Hoài cởi giày, lấy mấy hòn đá ra, nhắm vào ngọn cây dừa, trong phút chốc ném mạnh hòn đá ra ngoài!

"Bộp!" Ngay tức thì, hai quả dừa liền rớt xuống.

Yến Hoài há hốc miệng, nhìn quả dừa trên đất. Im lặng tuyệt đối, học thủ thuật dùng để giết người hóa ra bây giờ dùng để hái dừa, bất quá, cũng tốt thôi, mấy quả dừa này cũng chẳng có ai dùng.

Yến Hoài lại tìm thấy hai ba hòn đá tương đối lớn.

Xác định nơi mềm nhất trên quả dừa, Yến Hoài liền đâm mạnh hòn đá vào.

Nước dừa cứ như thế tuôn ra. . . . . .

Cuối cùng cũng uống no, Yến Hoài nhìn mặt biển bát ngát chân mây, trái tim lại dâng lên một nỗi phiền muộn, không biết bọn họ như thế nào, thật sự bọn họ đã rời bỏ cô sao? Không được! Yến Hoài đứng lên, chỉ cần có một tia hi vọng, thì không nên buông tha bất kỳ một cơ hội nào để tìm ra bọn họ!

Vội vơ lấy một ít cơm dừa bên trong, quét mắt lên toàn bộ bờ cát, xem xem bọn họ có bị sóng biển đưa đến đây hay không.

Ôm một tia hi vọng, Yến Hoài kéo bước chân đi đến bờ biển rộng, nơi đó, có thể quan sát được tốt hơn, còn có thể thấy cả những chiếc thuyền lớn đi trên biển.

Mẹ nó! Suy cho cùng không biết tên đàn ông chết tiệt kia là ai, còn nói ông ta là anh em của ba mình, tôi chửi ông đồ chết dẫm. Chơi đánh boom khiến tôi suýt chết oan chết uổng, đúng là đồ đáng xử tử. Hôm nào gặp lại, nhất định Yến Hoài này sẽ không bỏ qua cho ông, nhất định sẽ tiếp đãi nồng hậu. Thật đặc biệt!

Yến Hoài vừa mắng, vừa đi trên bờ cát.

Giữa biển rộng mênh mông, mơ hồ trông thấy một bóng người?

"Khấu Kiệt! Anh chết chưa?" Yến Hoài hướng về phía biển khơi, lớn tiếng gào thét: "Anh có chết, thì nói cho em biết một tiếng! Để từ nay về sau em không cần gả cho anh nữa!"

Thỉnh thoảng, lại nghe thấy tiếng kêu xé gió của Yến Hoài, một vài con chim trên đảo bay lên, tung cánh lên bầu trời.

Yến Hoài vừa đi vừa la hét, chẳng qua cô chỉ muốn tìm kiếm chút bóng dáng của Khấu Kiệt trên hòn đảo này mà thôi.

"Khấu Kiệt, anh thật sự đã chết rồi ư? Tại sao anh không bị sóng biển đánh lên bờ!" Yến Hoài kêu trong vô lực, nhìn bãi cát mịt mờ, nhìn vài ba con hải âu đi dạo trên biển, lòng dần trở nên mệt mỏi, lập tức nện vào đám cát, thở hổn hển.

"Ừm. . . . . ." Lúc này, một tiếng kêu đau phát ra từ bên dưới của Yến Hoài.

Yến Hoài giật mình, vội vã ngả người về phía sau, nhưng, không có con quái vật nào cả.

Một tia lo lắng thoáng qua đáy lòng của Yến Hoài, cô bò sang cái hố kia, dùng hai tay đào lên.

Áo sơmi màu trắng! Một đôi giày da! Tay áo! Cà vạt!

Yến Hoài nhòe lệ, tại sao anh ấy lại bị chôn trong cát?

Đôi tay kia tựa như sắt thép, không ngừng đào xới, kéo người bên dưới, nhưng, nơi nào còn trông giống một con người nữa.

Chỉ thấy toàn thân Khấu Kiệt đều là bùn đất, hai mắt khép chặt, còn lại chút hơi thở ít ỏi, có thể nghe rõ được tiếng hít thở không thông, bởi vì đám bùn đất kia đã chui vào trong khoang mũi và khoang miệng của anh.

Yến Hoài lập tức kéo anh đến một nơi gần nguồn nước, từ từ tẩy rửa bùn đất trong mũi miệng của anh, cũng rửa đi những chất bẩn trên mặt.

Nhìn lồng ngực của anh có hơi phập phồng, tâm tình của Yến Hoài mới giãn ra đôi chút, nhìn dáng vẻ nửa sống nửa chết của Khấu Kiệt, còn có quần áo dính dầy bùn đất của anh. Yến Hoài ném đi cái ý niệm gọi là nam nữ khác biệt sang một bên, cởi trang phục của anh ra.

Thật ra thì, hai người đã có da thịt thân thiết, cũng không cần quan tâm đến những thứ này, chỉ là, trong lòng Yến Hoài vẫn còn có chút ngượng ngùng.

Cơ thể cường tráng của Khấu Kiệt dần dần hiện ra dưới ánh mặt trời, mà Yến Hoài cũng không để ý đến vẻ hấp dẫn của anh. Cô thừa nhận, nhìn vóc dáng với tỷ lệ cực chuẩn của anh, đúng là trong lòng có hơi xao động, nhưng, Yến Hoài lại là người cực kỳ lí trí.

Lấy nước biển vẩy lên người anh, tay của Yến Hoài chậm rãi di chuyển, tẩy đi bùn bẩn.

Nhưng, bất luận là như thế nào, Yến Hoài cũng không dám di chuyển xuống bên dưới của anh.

Nhưng, cô biết rõ, bên dưới mới là nơi quan trọng, nơi đó là vùng tuyệt đối mẫn cảm.

Nén lấy cơn đỏ mặt, thừa dịp anh đã ngất đi, Yến Hoài từ từ cởi dây lưng của anh ra, sau đó cởi quần xuống ném qua một bên. Vào lúc này trông thấy nơi đó hơi phồng lên. . . . . .

Gương mặt nóng ran, tay Yến Hoài hơi chần chừ, do dự trong lòng, đầu óc dừng lại. Trải qua một phen suy nghĩ, Yến Hoài mới kéo chiếc quần con màu xanh dương kia ra. . . . . .

Chết tiệt, bà đây là nghĩ đến việc anh liều mạng đến cứu em nên em mới cứu anh.

Lồng ngực của Yến Hoài phập phồng kịch liệt, ngây ngốc nhìn chằm chằm nơi đó. Chết tiệt, Yến Hoài ngoảnh mặt sang chỗ khác, trong đầu ra lệnh phải bắt tay vào xử lý nơi đó.

Yến Hoài, đây chẳng qua là. . . . . Không có gì to tát, chỉ là tắm thôi, rửa sạch sẽ bùn đất, không có gì lớn, o.o, hít sâu, không có việc gì, không có gì, can đảm chiến đấu!

Yến Hoài tự mình làm công tác tư tưởng trong lòng, nhắm mắt xử lý "công việc", nhưng, cô hoài nghi, tại sao lại có cảm giác, có cái gì đó không đúng?

Còn đang hoài nghi, Yến Hoài đành phải hé một con mắt ra.

"A!" Yến Hoài lập tức hoảng sợ thụt lùi về phía sau: "Anh…anh tỉnh lại từ bao giờ thế?"

~Hết Chương 77~

77. Chương 78: Đọ Sức Sau Khi Tranh Đấu

Khấu Kiệt thở dốc một hơi: "Tiếp tục."

"Anh! Chết tiệt!" Yến Hoài cầm lấy bộ quần áo bên cạnh, ném qua, nện vào mặt của anh, trừng mắt nhìn anh chằm chằm.

Nhưng, Khấu Kiệt đã bị dục vọng xâm chiếm cơ thể, mới vừa nãy cô ấy ngoan ngoãn cực kỳ, bây giờ thì xong rồi. . . . . .

Khấu Kiệt nắm lấy một cái chân của Yến Hoài, kéo cô đến trước ngực của mình.

Anh đã là cung nằm trên dây rồi, không bắn không được, cô ấy giỏi lắm, vừa đốt lửa đã muốn chuồn đi?

Yến Hoài nhìn vào đôi mắt bốc hỏa kia, vội giải thích: "Mới vừa nãy em chỉ muốn giúp anh tẩy rửa bùn đất, anh biết không hả? Anh bị vùi dưới đất, sau đó, em moi anh lên, sau đó. . . . . Ưmh. . . . . ."

Khấu Kiệt đã hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang nói lảm nhảm kia: "Anh biết rồi, anh còn biết, em giúp anh giải quyết một hồi . . . . . ."

"Ưmh. . . . . Không. . . . . Không phải. . . . . Ừ. . . . . Không có. . . . . ."

Khấu Kiệt nhướn mi cười, không nghĩ tới, tuy rằng mình bị chôn vùi dưới cát, nhưng may sao cô ấy đã tìm tới, thật tốt quá!

Cảm giác này giống như là gai độc, đâm thật sâu vào trong lòng của Khấu Kiệt, mà mới vừa nãy, Yến Hoài đã mang đến cho anh thứ cảm giác kia, làm sao anh bỏ qua được?

Lật người xuống, tiến vào nơi mình đang nghĩ ngợi, cảm nhận vẻ tươi đẹp vô tận, chỉ muốn kéo dài cảm giác ấy, làm nên nhiều lần tươi đẹp như thế nữa.

Lần sống sót sau tai nạn này, Yến Hoài thật sự không nghĩ tới, anh ấy đã tỉnh lại, làm hại cô khóc đến mấy lần. Thế nhưng khi anh vừa tỉnh lại, liền khiến cô nổi giận, bây giờ anh dũng mãnh như hổ, ăn cô sạch sành sanh không chừa một mẩu xương nào.

Lần sống sót sau tai nạn này, Khấu Kiệt cũng không nghĩ tới, cô ấy lại giúp mình tẩy rửa bùn đất. Lúc anh nằm trong cát, đã từng nghĩ, chắc chắn kiếp này anh sẽ bị chôn vùi ở nơi đây và biến thành hóa thạch mất thôi. Sau đó sẽ được đưa đi làm vật triển lãm, nào ngờ, cô ấy đã ở bên cạnh anh, là nên cảm tạ trời cao, đưa cô ấy đến với anh.

Trên bờ biển, một đôi nam nữ quấn lấy nhau, mặc cho nước biển đánh ập vào trên người của bọn họ.

Cả hai rơi vào giấc ngủ, mang theo một tia ngọt ngào, tạm thời ném bỏ phiền não lên tận chín tầng mây.

Khấu Kiệt nhẹ nhàng kéo Yến Hoài sang, ôm vào, che chở cho cô, nghĩ tới ban nãy cô ấy không kềm chế được sự chủ động, khóe miệng hơi nhếch lên thể hiện sự thỏa mãn.

Nhưng, vào lúc này, Khấu Kiệt có thể nghe thấy rõ tiếng máy ca nô.

Lập tức ngồi dậy, nhìn lên mặt biển, nhưng, vẫn không nhìn thấy một chiếc ca nô nào.

Lúc này, Khấu Kiệt liền nghĩ đến Lý Hoàn Suất, theo lý thuyết, Lý Hoàn Suất cũng phải bị sóng biển đánh đến đây, nhưng, còn có một tình huống khác, đó chính là cậu ta đã bị nổ tung!

Khấu Kiệt chống hai tay lên trán, anh đã làm liên lụy đến Lý Hoàn Suất!

Cậu ta còn là một cục trưởng! Luôn luôn nỗ lực bằng chính sức của mình, lên được vị trí như ngày hôm nay. Nhưng, chỉ vì một cuộc điện thoại của anh, liền chạy đến bến cảng, sau đó lại theo anh ra biển, cuối cùng phải yên nghỉ giữa biển khơi.

Khấu Kiệt nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra.

Mình còn chưa chết, làm sao Lý Hoàn Suất lại chết được?

Nghĩ tới điều này, Khấu Kiệt quay đầu lại, dùng quần áo phủ lên thân thể kiều diễm của Yến Hoài. Cô đã mệt mỏi.

Không đành lòng đánh thức cô dậy, Khấu Kiệt liền mặc quần áo tử tế, trước tiên anh phải tìm chút gì đó để ăn, sau đó mới có thể đi tìm Lý Hoàn Suất cùng với cô.

Yến Hoài từ từ tỉnh lại, mình nói cái gì cũng không hiểu, thật sự là không thể dùng đầu óc của phụ nữ để đánh giá đàn ông, bởi vì, mi không thể biết một giây kế tiếp anh ta sẽ hóa thân thành sói, sau đó liền khiến i không thể không nộp phạt!

Nhưng, không thấy anh ở bên cạnh mình, Yến Hoài ngạc nhiên, cơn lo lắng dâng lên đến não.

Loạng choạng bò dậy, nhưng, một cơn đau liền truyền đến từ bên dưới.

Yến Hoài nhíu mày, lúc này, một lồng ngực kiên cố liền ôm trọn lấy cô.

"Em có khỏe hơn chút nào không?" Giọng nói này tràn đầy từ tính.

Yến Hoài chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt anh tuấn kia, giữa hai đầu chân mày và ánh mắt hiện rõ nụ cười đáng đánh đòn.

Bàn tay to lớn của anh còn ôm lấy eo cô, lòng bàn tay nóng rực, dán lên da thịt của cô, nhiệt độ ấy, rất nóng.

Yến Hoài đẩy anh ra, dùng ánh mắt cảnh cáo thay cho câu 'anh không được đến đây,' sau đó mặc quần áo của mình vào.

Khấu Kiệt chỉ đứng đó, nhìn cô mặc quần áo, tựa như đang thưởng thức một tuyệt tác nghệ thuật. Anh thừa nhận, dẫu cho nguy hiểm ở ngay trước mắt, chỉ cần cô ấy vẫn còn, thì anh vẫn sẽ duy trì khiếu thẩm mỹ này của mình, ngắm nhìn kỹ lưỡng vẻ đẹp của cô ấy.

"Ăn đi, anh mới vừa đi lấy một ít hoa quả và hải sản về." Khấu Kiệt cúi người xuống, đặt hoa quả và ít hải sản được gói trong lá cây xuống bên cạnh Yến Hoài, ngồi dưới đất.

Yến Hoài cũng ngồi xuống, cầm lấy những con hải sản kia, thịt rất tươi.

"Lý Hoàn Suất." Khấu Kiệt nhìn về phương xa, buột miệng nói lên cái tên này.

"Chút nữa chúng ta phải đi tìm." Yến Hoài ăn, bản thân cô cũng biết rõ anh đang rất sốt ruột về người anh em của mình.

"Lý Hoàn Suất, cậu ta là một trong Tứ đại cuồng long của bọn anh ở quân khu Hoa Long thời đó." Khấu Kiệt quay đầu, nhìn Yến Hoài: "Cậu ta là người giỏi ngụy trang nhất, tiếc thay, bây giờ, chúng ta đều thiếu nợ cậu ấy."

"Thiếu có thể trả, hơn nữa, em nghĩ, anh ta sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu, yên tâm."

"Cậu ta sẽ không dễ dàng chết như vậy." Khấu Kiệt đưa mắt về phía khu rừng ở sau lưng: "Không biết thế giới bên trong ấy là như thế nào, nhưng bất kỳ lúc nào chúng ta cũng phải cẩn thận. Lúc anh đi hái hoa quả dại, có nghe thấy tiếng của thú hoang, đoán chừng là một loài bò sát khá lớn."

“Chúng ta thoát khỏi nơi này bằng cách nào?” Yến Hoài chuyển thức ăn sang cho Khấu Kiệt: “Anh cũng ăn một chút đi.”

“Anh không biết, anh nghĩ, chúng ta chỉ có thể chờ thuyền đi ngang qua đây.” Khấu Kiệt ăn một ít hải sản.

“Chúng ta không thể ngồi ở đây chờ trong vô vọng, bằng không, khi đi ra ngoài, chúng ta sẽ không biết thế giới đã biến động như thế nào. Tập đoàn Khấu thị của anh chắc đã sớm rơi vào tay tập đoàn Dương thị rồi, tang lễ chắc cũng đã làm xong hai lần!”

“Ha ha.” Khấu Kiệt cười ngây ngô một hồi: “Anh sợ rằng ông nội sẽ lo lắng.”

“Đi, chúng ta đi tìm Hoàn Suất một chút.” Yến Hoài cười cười.

Cao ốc Ngạo Thế.

Dương Miêu Miêu giương vẻ mặt mừng rỡ, cầm một xấp tài liệu đi thật nhanh về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Anh! Anh ơi! Tin tức tốt!” Dương Miêu Miêu mấp máy làn môi đỏ tươi, còn chưa đến phòng làm việc của tổng giám đốc đã kêu ầm lên.

Dương Giới Thừa nhìn vào số liệu trong máy vi tính, vẻ mặt không vui: “Gì thế? Không thấy anh đang bận sao? Em tự chơi một mình đi.”

“Anh, nhất định là tin tốt!” Dương Miêu Miêu đẩy cửa ra, tiến tới bên tai Dương Giới Thừa: “Khấu Kiệt và Yến Hoài đã bị nổ chết ở hải vực thành phố D!”

“Cái gì?” Dương Giới Thừa lập tức nhảy dựng lên, nhìn Dương Miêu Miêu: “Tin tức từ đâu tới?”

“Người đàn ông kia, anh còn nhớ không?” Dương Miêu Miêu có chút hài lòng nhìn Dương Giới Thừa: “Ông ta lại gọi điện thoại cho em, bảo em đưa tài liệu chuyển hàng cho ông ấy. Em biết anh và ông ta có quan hệ mật thiết, là quan hệ hợp tác, thế nên em liềm đem những giấy tờ có liên quan đến việc giao hàng đưa cho ông ta. Chưa đến hai giờ, ông ta liền gọi điện thoại cho em, nói đã giải quyết xong Khấu Kiệt và Yến Hoài.”

Dương Giới Thừa nheo mắt lại, nhìn Dương Miêu Miêu, lắc đầu một cái: “Em không biết, người đàn ông kia, anh và em không chọc vào nổi, vào lúc này, aiz!”

“Anh, anh sợ gì chứ? Khấu Kiệt và Yến Hoài đều chết hết cả rồi, không phải về sau anh sẽ mặc sức vùng vẫy sao?” Dương Miêu Miêu tiến đến gần: “Anh, hơn nữa, người đàn ông kia đã chuyển cho em một cuốn băng ghi hình, hình ảnh Khấu Kiệt và Yến Hoài bị nổ tung là hoàn toàn chân thật!”

“Đâu? Mau mau đưa anh xem!” Dương Giới Thừa lập tức như cắn phải thuốc lắc, đưa mắt nhìn chằm chằm Dương Miêu Miêu.

“Đi theo em.” Dương Miêu Miêu nhếch môi cười: “Hừ, hai người bọn họ chết là đáng!”

***

Thương Truy Ý buồn buồn trở về biệt thự, mà Nhạc Không Thượng cũng đã ngồi chờ bên trong.

Hai ly Louis XIII, một cái bàn.

Nhạc Không Thượng ngồi trên ghế, uống rượu, cổ áo rộng mở, hết sức phóng khoáng.

Thương Truy Ý nâng ly rượu lên, uống sạch, sau đó mới ngồi xuống.

“Có lẽ, về sau cũng chỉ còn có tớ và cậu chống đỡ thiên hạ này thôi, cậu muốn từ bỏ thì cứ đi đi. Kiệt và Hoàn Suất đã vùi thân trong biển rồi.” Thương Truy Ý giương vẻ mặt vô cảm, giống như đề cập đến chuyện chẳng có liên quan gì đến mình.

Nhạc Không Thượng ngẩn ra trong lòng: “Người nào làm?”

“Không biết.” Thương Truy Ý lắc đầu.

“Cậu lại không biết?” Nhạc Không Thượng lập tức nhảy dựng lên, một tay níu lấy cổ áo của Thương Truy Ý, một tay cuộn thành nắm đấm, dừng ở giữa không trung: “Không phải cậu có biệt danh là người nhạy

bén về tin tức nhất sao? Thủ hạ của cậu đâu? Đều là một lũ bất tài hết hả? Hả?" Nhạc Không Thượng mất bình tĩnh nhìn vào mắt của Thương Truy Ý, một giây sau, liền vung quả đấm vào không trung.

"Có ích lợi gì?" Trán Thương Truy Ý nổi gân xanh: "Cậu cho rằng tớ muốn bọn họ chết sao? Tớ đi lo chuyện của tập đoàn, vừa nhận được điện thoại lập tức chạy đến ngay! Còn cậu thì sao? Cậu đã đi đâu?"

"Mình…mình đang theo dõi Tử Liên." Nhạc Không Thượng hơi ngập ngừng một chút, ngồi trở về chỗ cũ của mình: "Mình có cảm giác Tử Liên đang bị một người nào đó điều khiển, nhưng, lại không phát hiện được người kia rốt cuộc là ai!"

Thương Truy Ý nhìn lên người đàn ông đã bình tĩnh trước mặt: "Mấy hôm nay tập đoàn thiếu rất nhiều hàng. Nhân viên kiểm hàng đã làm việc đâu ra đấy, nhưng mà, cứ đến lúc chuyên chở thì lại ít đi cả mấy trăm cân. Hoặc là, những hàng hóa kia trong nháy mắt lại bị đổi thành hàng loại hai! Giống như bị người ta đánh tráo đi vậy! Nhưng, tớ không phát hiện được một chút dấu vết nào!"

Hai người nhìn lẫn nhau, họ biết, lúc này mình đã đối mặt với một đối thủ tầm cỡ, không biết có thể chiến thắng một kẻ như vậy hay không!

"Còn phía ông nội, cậu có nhắc đến chuyện của Khấu Kiệt hay không?" Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý: "Nhưng ông vẫn đang ốm, không thể đón nhận một cú sốc lớn như thế."

"Tớ biết chứ, vậy nên tớ chỉ nói cho cậu biết." Thương Truy Ý thở dài một hơi: "Ở trước mặt chúng ta chính là, tập đoàn Dương thị bắt đầu tấn công, mà nhóm hàng hóa của bọn mình lại liên tục gặp vấn đề, sản phẩm của chúng ta xảy ra vấn đề ở đâu, khâu nào mắc sai lầm, bây giờ chúng ta cũng không biết."

"Nhóm chuyên viên có điều tra ra gì không? Còn nữa, Khấu Kiệt có bàn giao lại thứ gì không?" Nhạc Không Thượng rướn cổ lên, nhìn Thương Truy Ý.

Thương Truy Ý lắc đầu: "Cũng không nói gì, tất cả đều liên lạc không được."

"Bây giờ chúng ta đi tìm nhóm chuyên viên, với lại, nhất định chúng ta phải chống đỡ cho đến khi bọn Khấu Kiệt và Hoàn Suất trở về." Nhạc Không Thượng đứng lên: "Mình cứ có cảm giác, bọn họ chưa chết. Hơn nữa, còn có Yến Hoài, cô ấy là một người có tài, đừng quên xuất thân của bọn họ là gì! Chút chuyện nhỏ này, không làm gì được bọn họ!"

Thương Truy Ý gật đầu, vào lúc này chợt nghĩ tới một chuyện, lập tức gọi điện thoại: "Chú ý sát sao đến hải vực ở thành phố D, hơn nữa, luân phiên theo dõi, không ngừng rà soát trên mặt biển!"

"Vâng."

Thương Truy Ý cúp điện thoại, ra hiệu Nhạc Không Thượng cùng đi với mình.

Phòng làm việc của tổng giám đốc ở cao ốc Ngạo Thế, Dương Miêu Miêu hả hê đưa đoạn video cho Dương Giới Thừa xem.

Xem xong, Dương Giới Thừa vẫn còn nói: "Bọn họ thật sự đã chết rồi?"

"Nói nhảm, anh nghĩ thử xem, ở vào tình huống như thế, làm sao không chết cho được?" Dương Miêu Miêu tua lại đoạn video ban nãy: "Anh xem kìa, khói bốc lên cuồn cuộn dày đặc, lúc ấy bọn họ đang ở trên thuyền, một tiếng động thật lớn vang lên, hơi đâu còn nghĩ đến việc nhảy xuống! Vả lại, biển rộng mênh mông, cho dù có nhảy xuống, cũng sẽ bị chết đuối! Mà dù có không chết, cũng không thể về được. Biển rộng mênh mông bát ngát, trở về bằng cách nào?"

Nghe Dương Miêu Miêu nói như vậy, Dương Giới Thừa lập tức nói ngay: "Tung đoạn video này lên mạng, anh muốn cả nước này đều biết, tổng giám đốc của tập đoàn Khấu thị và tân thị trưởng của thành phố D đã rơi vào bụng cá. Để anh xem uy tín của tập đoàn Khấu thị sẽ đi về đâu. Mấy tên như Thương Truy Ý ở tập đoàn Khấu thị cũng chỉ như con quạ đen mà thôi, chúng ta sợ gì chứ!"

"Đúng, hơn nữa, anh, anh có thể nhân cơ hội này, kết thân với các thành viên trong thị ủy, không có thị trưởng, chắc chắn họ phải bầu chọn lại lần nữa đấy!" Dương Miêu Miêu cười nhếch mép.

"Đúng, lần này Miêu Miêu thật thông minh!" Dương Giới Thừa gật đầu một cái: "Chúng ta còn có thể lấy lại gói thầu ở khu Nam, vậy chúng ta còn buồn cái gì nữa?"

Yến Hoài và Khấu Kiệt đi trên bờ cát, không hề trông thấy một bóng người, cuối cùng cả hai đành ngồi xuống cạnh nhau, nhìn bao quát mặt biển.

"Anh ta, có thể hay không?" Yến Hoài lo lắng hỏi.

"Không biết." Khấu Kiệt nói với giọng khẳng định.

"Còn có chút gì ăn không?"

"Em đói sao?" Khấu Kiệt quay đầu sang, nhìn gương mặt có hơi rám nắng của Yến Hoài.

"Không, nếu chúng ta tìm được anh ấy, nhất định anh ấy sẽ chết vì đói." Yến Hoài khẽ lắc đầu.

"Bọn anh từng trải qua huấn luyện, chịu đói trong suốt ba ngày ba đêm, kiên trì hoàn thành nhiệm vụ rồi mới trở về, lúc bấy giờ, đó là khẩu hiệu nổi tiếng của Tứ đại cuồng long!" Lúc này Khấu Kiệt có chút phóng khoáng nói.

"Anh còn có thể trở về quân đội sao?" Yến Hoài xoay đầu anh lại, để cho anh nhìn cô.

"Biết đâu được."

"Không cần trả lời hồ đồ như vậy."

"Sẽ." Khấu Kiệt đưa mắt nhìn ra biển khơi: "Thật ra thì, ban đầu ông nội muốn anh trở thành một người lính đúng nghĩa, nhưng, anh đã dấn thân vào giới hắc đạo. Lúc bấy giờ ông cực kỳ thất vọng đối với anh."

"Nhìn đi, có cái gì trôi nổi trên mặt biển kìa?" Yến Hoài lập tức nhảy lên, chỉ vào trên mặt biển, hưng phấn nói với Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt đứng lên, nheo mắt lại, quan sát mặt biển, là một người nào đó nằm trên tấm ván trông như gỗ boong tàu, đang trôi nổi lơ lửng!

"Hoàn Suất!" Khấu Kiệt lập tức nhảy xuống biển!

Yến Hoài cũng đuổi theo sát phía sau.

Cuối cùng cũng kéo được Lý Hoàn Suất trở về.

Đặt anh ta lên bờ cát, lúc này sắc mặt của anh trắng bệch, không còn một tia máu.

Tay chân có chút lạnh lẽo.

Yến Hoài lập tức thăm dò động mạch trên cổ của Lý Hoàn Suất.

Nhịp đập hơi yếu, nhưng, mình cứu anh ta bằng cách nào đây? Đưa ánh mắt về phía Khấu Kiệt, lúc này anh đang xem xét thương tích của Lý Hoàn Suất.

"Cởi quần áo của anh ta ra đi! Em đi đốt lửa!" Yến Hoài gọi, xoay người, loay hoay nhóm lửa trên đám tro tàn còn sót lại ban trưa.

Khấu Kiệt nhất thời tỉnh ngộ, làm theo lời cô nói.

Lửa từ tứ nhen nhóm lên, Lý Hoàn Suất chỉ còn lại mỗi chiếc quần cộc, nằm bên cạnh đống lửa để lấy lại sức, mà mấy món quần áo kia cũng được hong khô.

Khấu Kiệt đã đi ra bìa rừng tìm chút trái cây, một ít thịt thỏ hoặc gà rừng.

Yến Hoài đang ở trên bờ biển cách đó không xa, tìm chút hải sản hay cua biển.

Lý Hoàn Suất chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt, cơn gió biển đang lùa vào người anh, khiến anh nổi hết cả da gà.

Anh chỉ nhớ mình còn chưa kịp nhảy xuống biển thì tất cả đã nổ tung, khiến anh trở tay không kịp, chỉ có thể chạy về phía boong thuyền, bơi theo một mảnh vỡ còn sót lại, mượn lực, ra sức tìm một chỗ bám víu

vào, nhưng, sức lực cũng chẳng còn, cuối cùng vừa mệt vừa đói, ngất đi, dựa vào ý thức của mình ôm chặt lấy mảng vỡ boong thuyền, mặc cho nước biển cuốn lấy mình.. . .

Lý Hoàn Suất từ từ mở mắt, khóm lửa khiến nhiệt độ cơ thể của anh cũng tăng lên không ít.

Nhìn tình hình chung quanh một chút, anh biết mình đã được cứu, tuy rằng lúc này quần áo trên người không được đầy đủ cho lắm.

Lý Hoàn Suất nhìn ngọn lửa trước mặt, bên trên đó đã có ít hải sản chín.

Không nhịn được cơn đói trong bụng, Lý Hoàn Suất nuốt nước miếng một cái, không để ý đến việc mình chỉ mặc mỗi một chiếc quần cộc, liền lấy mấy con hải sản kia xuống.

Mới vừa lấy xuống, ở ngay góc độ này, liền trông thấy trên bờ biển có một cô gái tóc dài, hóng gió biển, khom lưng nhặt những con hải sản kia lên, đôi khi không vừa ý với những gì mình đã nhặt được, cô ấy liền dùng sức một chút, ném con hải sản ấy trở về với biển.

Lúc này, trời đã chập choạng tối, ánh chiều tà khoác lên người cô gái, tỏa ra ánh sáng mờ ảo, khiến Lý Hoàn Suất cảm thấy cô gái ấy chẳng khác gì một thiên sứ, mà cảnh sắc chung quanh chính là chốn thần tiên, cảnh vật đẹp đẽ như thế, khiến anh quên khuấy đi mất cơn đói trong bụng, chỉ biết nhìn, ngơ ngác nhìn.

Nhưng không nghĩ đến, vào lúc này, cô gái ấy liền xoay người, vừa lúc ánh mắt của cả hai chạm vào nhau.

Yến Hoài ngẩn ra, anh ta đã tỉnh lại? Thật tốt quá!

Lý Hoàn Suất nhìn Yến Hoài đang đi về phía mình, ngược lại sắc mặt có chút , nhìn con hải sản trong tay, mới phát hiện cái bụng của mình đang chờ được lấp đầy, liền dời tầm mắt đi nơi khác, bắt đầu ăn hải sản.

"Cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi!" Yến Hoài cười cười nhìn Lý Hoàn Suất: "Tốt quá."

Giọng nói kia tựa như một dòng suối ấm áp, chậm rãi chảy xuôi trong lòng của Lý Hoàn Suất, xuyên qua lục phủ ngũ tạng, khiến anh không biết phải ăn con hải sản kia như thế nào.

"Aiz! Hoàn Suất!" Lúc này Khấu Kiệt cũng vừa về tới, vừa nhìn thấy Lý Hoàn Suất từ đằng xa liền hô to.

Nhất thời đầu óc của Lý Hoàn Suất rỗng tuếch, làm sao mình có thể quên được, cô gái này, chính là người mặc đồ đen cầm vali xách tay ngày đó. Hơn nữa, cô ấy còn là bạn gái của Khấu Kiệt….

"Sao rồi?" Khấu Kiệt vỗ vai Lý Hoàn Suất một cái: "Cậu tỉnh lại thì tốt quá! Cậu đó, hại mình và Hoài một phen lo lắng cho cậu!"

Lý Hoàn Suất chuyển tầm mắt về phía Yến Hoài, nhưng lúc này cô đã xoay người lại, loay hoay tìm những con hải sản kia.

"Chúng ta phải nghĩ cách để thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, mình có dự cảm chẳng lành, không trở về không được!" Khấu Kiệt nhìn mặt biển.

"Không có việc gì, tớ mới vừa tỉnh lại liền trông thấy những thức ăn ngon như thế này, nên chỉ nghĩ đến việc lấp đầy bao tử của tớ thôi!" Lý Hoàn Suất nhìn về phía Khấu Kiệt: "Các cậu không có việc gì là tốt rồi."

"Anh em tốt!" Khấu Kiệt vỗ vỗ bả vai của Lý Hoàn Suất, gật đầu ra hiệu những món quần áo kia đã khô rồi, có thể mặc vào.

Lý Hoàn Suất gật đầu, đặt hải sản trong tay xuống, anh biết rõ mình nên ăn mặc chỉnh tề thì tốt hơn.

Không lâu sau, ba người bọn họ đã quây quần một chỗ, nhìn vào ngọn lửa, bàn kế hoạch rời khỏi nơi ấy.

Cuối cùng cũng nghĩ ra được một cách, đó chính là học tập theo Lỗ Binh Tốn, chế tạo một chiếc bè!

Đêm dần dần buông xuống, ba người miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

"Thương thiếu gia, không xong rồi!" Tiểu An bên bộ phận lập trình vội vàng báo với Thương Truy Ý đang ngồi trước máy vi tính: "Có người truyền tin tức trên mạng, nói Khấu thiếu gia và thị trưởng Yến đã bỏ mạng trên biển. Hơn nữa, còn có cả video."

Thương Truy Ý đặt điện thoại trong tay xuống, đến gần vị trí của Tiểu An, nhìn đoạn video.

"Tải nó xuống cho tôi, sau đó bảo bộ phận lập trình đánh sập mấy trang web ấy." Khóe miệng Thương Truy Ý co giật: "Ngàn vạn lần đừng để cho ông già biết. Thả virus, nếu như có người phá được thì làm hỏng máy tính của hắn cho tôi." dien dan le quy don

"Dạ!" Tiểu An lập tức truyền đạt chỉ thị.

Thương Truy Ý nhìn tình huống trước mặt, lồng ngực phập phồng bất định, lượn quanh phòng làm việc, đi vào một cái thang máy, sau đó bấm nút di chuyển xuống tầng dưới. Ra khỏi thang máy, đi một hồi lâu, dùng bàn tay của mình làm mật mã, cuối cùng cũng đi đến trước phòng nghiên cứu bệnh khuẩn.

Nhẹ nhàng gõ lên cửa kiếng, Nhạc Không Thượng vừa trông thấy anh đứng ngay bên ngoài, liền ra hiệu anh đi sang một căn phòng khác đã được khử trùng vì căn phòng này đang được hai chuyên viên nghiên cứu làm việc.

"Thế nào?" Nhạc Không Thượng nhìn sắc mặt không được tốt của anh liền hiểu ngay, tình hình không khả quan.

Anh ở trong phòng nghiên cứu, tạm thời vẫn không thể phát hiện ra, tại sao sản phẩm của tập đoàn Khấu thị một khi xuất khẩu ra nước ngoài thì lại xuất hiện vi khuẩn gây bệnh, khiến cho chất lượng của sản phẩm giảm xuống đáng kể, làm người tiêu dùng không dám đụng đến nữa.

"Tin tức Kiệt, Yến Hoài và Hoàn Suất bị nổ tung trên biển đã được truyền ra ngoài, đoán chừng hầu hết người ở thành phố D đã biết cả rồi. Chủ tịch tập đoàn Khấu thị và Yến thị trưởng tử vong!" Thương Truy Ý đi về phía trước, còn Nhạc Không Thượng thì gật đầu một cái, đi theo Thương Truy Ý đến phòng máy tính.

"Tạo ra kết quả này, uy tín và tiếng tăm của tập đoàn Khấu thị sẽ giảm xuống, mà thanh danh của tập đoàn Dương thị sẽ lên như diều gặp gió." Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý và chiếc máy tính: "Rắn mất đầu, ở vào tình huống này, chỉ có thể chọn lựa một vị chủ tịch thay thế."

Thương Truy Ý nhìn Nhạc Không Thượng một hồi lâu, không nói gì, sau đó lại nhìn vào máy tính: "Mình đã cho người đến hải vực ở thành phố D rà soát, nhưng, vẫn chưa có kết quả gì."

"Giá cổ phiếu của tập đoàn Dương thị lại bắt đầu tăng lên!" Nhạc Không Thượng nhìn vào những số liệu kia.

"Hacker đã tung virus chưa?" Thương Truy Ý ấn nút điện thoại, nói vào ống nghe.

"Thưa Thương thiếu gia, đã tốt hơn!"

Thương Truy Ý kết thúc cuộc đối thoại, hướng về phía Nhạc Không Thượng, nói: "Cậu nghĩ thế nào?"

"Sợ nhất là, tập đoàn Dương thị sẽ nhân cơ hội lần này, bò vào bộ máy nhà nước, điều này, chắc chắn sẽ là một đoàn đã kích rất mạnh đối với Khấu thị." Nhạc Không Thượng ngừng một chút rồi nói: "Mình nghĩ, chúng ta nên mau chóng tìm ra Khấu Kiệt và Yến Hoài, bằng không, thật sự rất khó giải quyết."

"Ừm!" Thương Truy Ý thở dài một hơi: "Nên làm gì đây?"

"Trước tiên phải chuẩn bị cho tốt bên này, gia tăng lực lượng, cho thủ hạ của cậu đi rà soát, mình cũng không tin, không tìm được ba người bọn họ!" Nhạc Không Thượng nhíu mày nhìn Thương Truy Ý.

Mấy ngày đi qua, vẫn không thể che giấu tin tức về cái chết của bọn Khấu Kiệt và Yến Hoài, mà tất cả người ở thành phố D đều muốn tìm cho ra Yến Hoài, bởi vì cô là thị trưởng, nhưng, vì cô đã 'vùi thân dưới biển,' cho nên, cũng không thể tham gia 'tang lễ' của cô.

Tuy nhiên ngài Khấu Đức vẫn chưa biết chuyện này, bởi vì, Nhạc Không Thượng đã gọi điện thoại cho chính ủy quân khu và nhóm chính trị viên, nhờ mọi người giúp đỡ che giấu 'sự thật' này. Tất cả mọi người trong quân khu đều không cho ngài Khấu Đức biết bất kỳ tin tức gì liên quan đến thành phố D, nhất là chuyện có liên quan đến Khấu Kiệt.

Mà cả cả thành phố D lại cực kỳ náo nhiệt, bên này vội vàng "thương tiếc" cho nữ thị trưởng, bên kia đã ngấp nghé lên tranh cử thị trưởng mới, nguyên nhân là, một ngày không thể không có lãnh đạo! Mà bên phía thị ủy, cũng trăm miệng một lời, muốn bầu thị trưởng mới!

Điều này khiến cho Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng muốn đập nát cao ốc thị trưởng ra, nhưng vào phút cuối thím Lý lại chạy ra kêu bọn họ vào.

Đối với thím Lý, bọn Thương Truy Ý đều rất tôn trọng bà, bởi vì, ít nhiều gì bà ấy cũng đã phục vụ cho gia đình này hơn hai mươi lăm năm trời, không thể không được bọn họ tôn trọng.

"Làm thế nào?" Thương Truy Ý nhìn Nhạc Không Thượng: "Ngày mai đã bắt đầu tranh cử tân thị trưởng, con bà nó, thật là không muốn sống nữa mà? Ông đây cho người chặt đứt con đường sống của bọn họ!"

"Bình thường thấy cậu nhã nhặn cỡ nào, nhưng hôm nay lại rất táo bạo đấy, Ý, cậu không thể làm như vậy!" Thím Lý bưng hoa quả đi tới.

Thím Lý cũng biết chuyện của bốn người này, trong nhà, thím Lý cũng không phải là người ngoài.

Thương Truy Ý thở dài một hơi, xoay người đi vào trong phòng của mình, mà Nhạc Không Thượng cũng đuổi theo sau. Dĩ nhiên thím Lý cũng tự hiểu chuyện mà đi xuống, đối với chuyện của mấy người trẻ bọn họ, thím Lý nghĩ họ nên tự đi giải quyết.

"Kết quả nghiên cứu đã có rồi, là có người nhân lúc hàng hóa của chúng ta được vận chuyển đi, lợi dụng hướng gió rắc một ít bột lạ vào hàng của chúng ta. Những thành phần bên trong ấy, bây giờ vẫn chưa nghiên cứu ra được, nhưng nó chứng minh, bệnh khuẩn là từ loại bột lạ kia mà ra. Hơn nữa kết quả còn chứng tỏ, những thứ ấy đã lợi dụng nguyên lý của phản ứng hóa học, thay đổi một ít thành phần là có thể thay đổi cả kết quả của một chuỗi phản ứng." Nhạc Không Thượng từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một xấp tài liệu phân tích.

Thương Truy Ý gật đầu, nhận lấy những tư liệu kia, nhìn một chút, cất giọng hỏi: "Vậy làm sao có thể diệt được vi khuẩn gây bệnh? Nếu như lợi dụng nguyên lý hóa học, chúng ta cũng dùng được."

"Đúng, bây giờ mình đang cùng mấy chuyên viên nghiên cứu kia thử dùng nguyên lý hóa học để tìm ra phương pháp giải quyết."

"Chỉ là, đối với việc tranh cử thị trưởng ngày mai, ngược lại nảy sinh một vấn đề rất nghiêm trọng." Thương Truy Ý đặt tài liệu sang một bên: "Đã rất nhiều ngày trôi qua rồi, đều không có một chút tin tức nào, thật sự là phiền toái!"

"Ừ." Nhạc Không Thượng gật đầu: "Mình nghĩ, chi bằng chúng ta cũng đi tranh cử, hiện giờ cậu đã là người đại diện của tập đoàn Khấu thị, cậu hoàn toàn có thể đi tranh cử."

Thương Truy Ý trầm mặc, đưa mắt về phía Nhạc Không Thượng, Nhạc Không Thượng gật đầu, mỉm cười khích lệ, còn đưa một bàn tay ra, tỏ ý khuyến khích.

"Pằng!" Một tiếng, "Anh em tốt!" Thương Truy Ý gật đầu, hít một hơi thật sâu.

"Anh, đã chuẩn bị xong chưa?" Dương Miêu Miêu giương vẻ mặt hưng phấn, nhìn Dương Giới Thừa, nghĩ đến việc anh trai của cô ta có thể trở thành thị trưởng, vậy thì cô ả có thể trở thành em gái của thị trưởng, thân phận sẽ được nâng lên một tầm ới, thế thì còn gì mà cô ả không làm được nữa chứ? Còn cần gì phải đi ganh đua? Tất cả đều là của mình! Như vậy, có gì mà mình không thể lấy tới tay?

Vốn dĩ nghĩ rằng Khấu Kiệt có thể lên làm thị trưởng, thế thì sau khi cô ta và anh kết hôn, sẽ có thể trở thành thị trưởng phu nhân, thân phận cũng vô cùng cao quý. Nhưng ngờ đâu, Khấu Kiệt lại không giành được chức vị thị trưởng, thế cũng tốt, dầu gì anh ta cũng là tổng giám đốc của cả một tập đoàn, gả cho anh ta thì ít ra cũng có chút lợi ích cho gia tộc nhà mình. Thật không thể ngờ, chỉ vì một con đàn bà tên là Yến Hoài đó, đã phá hỏng tất cả mơ ước của ả. Lần này, chết là đáng!

Dương Miêu Miêu nhìn Dương Giới Thừa đang làm việc, trong lòng vô cùng sung sướng.

"Em ra ngoài đi." Dương Giới Thừa nói: "Đúng rồi, hàng hóa hôm ấy có gì khác thường không?"

"Hôm nào?"

"Chính là cái hôm sau khi Khấu Kiệt chết." Dương Giới Thừa để bút xuống, tắt máy vi tính: "Khi ấy người đàn ông kia bảo muốn mượn chút danh nghĩa của chúng ta."

"Không có gì khác thường, đoán chừng là hàng hóa của ông ta không có vấn đề gì nên mới mượn danh nghĩa của chúng ta. Em đã cho nhân viên kiểm tra cẩn thận, không phát hiện có điểm gì khác thường." Ngược lại Dương Miêu Miêu rất nghiêm túc.

"Vậy thì tốt." Dương Giới Thừa nhắm mắt lại: "Miêu Miêu, em đi ra ngoài đi!"

Mà ngay lúc này, điện thoại của Dương Miêu Miêu liền vang lên.

"Khấu Tử Liên?" Dương Miêu Miêu nhìn tên hiển thị trên màn ảnh, không khỏi buột miệng gọi lên, mà Dương Giới Thừa cũng nhất thời cảnh giác: "Mau mau nhận."

Dương Miêu Miêu mở máy: "Này, nói chuyện đi."

"Anh trai em và cô gái kia thật sự đã chết rồi sao?" Bên trong truyền đến giọng nói của Khấu Tử Liên.

"Đúng." Dương Miêu Miêu có chút lâng lâng: "Thế nào, đau lòng à?"

"Tập đoàn Khấu thị là của em!" Chưa từng nghĩ, Khấu Tử Liên lại trả lời như vậy: "Chiều nay em sẽ trở về, em muốn lấy lại những thứ thuộc về mình."

Dương Miêu Miêu sững sờ, không ngờ Khấu Tử Liên lại âm thầm tranh chấp tập đoàn Khấu thị với Khấu Kiệt?

"Chờ em trở về!" Dương Miêu Miêu đè xuống nỗi khiếp sợ trong lòng, mấp máy môi, tắt điện thoại.

"Kịch hay sẽ diễn ra." Dương Miêu Miêu nhìn Dương Giới Thừa, gương mặt thể hiện sự mỉa mai.

Dương Giới Thừa nheo mắt lại, đứng lên.

Đã lâu rồi không tìm đến gái gú, tối nay vui vẻ, tìm mấy em vui đùa một chút!

"Này! Các anh dùng sức kéo nhé!" Yến Hoài qua loa buộc tà áo trước mặt mình, xắn gấu quần lên, trông y như một cô gái đi dạo biển, kéo sợi dây, ở trước mặt hô to.

Sợi dây được nối vào một chiếc bè gỗ thật to, bởi vì không có dụng cụ đốn củi cho những cái cây to kia, nên, nên họ chỉ có thể dùng những hòn đá to trên biển, chặt những cây gỗ có thể lấy được, kết thành một tấm bè.

Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất đen mặt lại, cái này bè gỗ này lấy đi rất nhiều công sức của bọn họ. Không ngờ tại một nơi quỷ quái này, không có dụng cụ mà cũng có thể làm ra được một thứ như vậy.

"Cô ấy không biết mệt sao?" Lý Hoàn Suất nhìn người anh em cũng toát đầy mồ hôi hột y như mình, cười nói.

"Không biết." Khấu Kiệt đưa mắt nhìn Yến Hoài đang bừng bừng sức sống ngay trước mặt.

Kể từ sau khi Yến Hoài tìm được hai người, vẫn rất vui vẻ sống ở đây, mặc dù đôi khi thúc giục bọn họ phải trở về, nhưng, rõ ràng, cô ấy rất vui vẻ khi ở đây, rất thích!

"Mình nghĩ, khi kết hôn, đưa cô ấy đến một hòn đảo thế này, cũng là một ý kiến hay." Khấu Kiệt ra sức, thì thầm một tiếng.

"Ừ." Lý Hoàn Suất nhẹ đáp. Trong thời gian ở lại đây, anh biết rõ, tình cảm của hai người bọn họ cực kỳ sâu đậm, thậm chí có một lần, anh còn thấy, nhân dịp anh đi tìm thức ăn, Khấu Kiệt và cô ấy liền hôn nhau đắm đuối trên bờ biển……

Quên đi! Lý Hoàn Suất hung hăng mắng chính mình một câu. Người ta là vợ chồng, mày nghĩ gì chứ!

Cuối cùng cũng kéo được tấm bè gỗ đến bãi biển.

Yến Hoài buộc chặt tấm bè gỗ vào một mỏm đá, cất bước đi tới: "Sau khi chúng ta ăn cơm trưa, sẽ xuất phát, trước khi trời tối phải tìm được nơi có người."

"Tại sao lại không phải là ngày mai?" Lý Hoàn Suất nhìn Yến Hoài, sau đó đưa ánh mắt về mặt biển, quan sát tất cả.

"Các anh nhìn thấy không? Kia là đường chân trời." Yến Hoài chỉ tay vào nơi tương giao giữa hai vùng: "Bắt đầu từ trưa mai, sẽ có sóng to gió lớn, hôm nay mà không đi, đoán chừng chỉ có thể chờ đến tháng sau mới có thể khởi hành."

"Những thứ này em cũng biết?" Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài.

"Ở Mĩ, có một môn học gọi là khí tượng hàng hải." Yến Hoài cúi người xuống, lấy chút hải sản vừa bắt được nướng trên đống lửa.

Hai người đàn ông kia cũng vội vàng đi chuẩn bị ít trái cây, những ngày này, họ chỉ sống dựa vào trái cây để bổ sung khoáng chất, dùng nước dừa thay nước uống, khiến cho da thịt cả ba người bọn họ đều yếu hẳn đi, hơn nữa, răng bị chảy máu là chuyện thường tình.

Đi ra được bên ngoài, nhất định phải bồi bổ cho thật tốt, bằng không, thật đúng là gặp phải người chết rồi!

Gió biển từ từ thổi lên.

Chuẩn bị xong, ba người lập tức bắt đầu mạo hiểm sống chết. Ba người họ đều biết, lần này, có thể sẽ vùi thân nơi đáy biển, nhưng, nếu như không mạo hiểm làm như vậy, nhất định sẽ mãi sống ở trên hòn đảo này như những ngày qua, tất cả đều chẳng có chút ý nghĩa nào! Mà trên đảo cũng không sống lâu dài được, cũng chỉ là một con đường chết như nhau thôi!

Ba người cầm 'mái chèo' đặc biệt tự chế, bắt đầu hành trình . . . . .

Chương 78.3 Đọ sức sau khi tranh đấu

Nghĩ tới ngày mai vị trí thị trưởng sắp đến tay mình, Dương Giới Thừa bất luận là như thế nào cũng không thể ngủ được! Hắn đã 'vận động thân thể' trên giường mấy lần với đám phụ nữ, tại sao lại không cảm thấy mệt?

Dương Giới Thừa cười cười, điều này chứng tỏ, hắn có tinh lực dồi dào!

"Bành bạch." Nương theo tiếng vang thanh thúy, một cô gái hết sức xinh đẹp chỉ mặc áo tắm đã bước vào gian phòng VIP của Dương Giới Thừa.

Dương Giới Thừa chỉ mặc qua quýt một cái quần cộc, lúc này thấy gái đẹp õng ẹo tiến vào, mắt sáng hẳn lên.

Cô gái nhìn Dương Giới Thừa, cười híp mắt.

Đi tới, đầu tiên là nhảy lên bục múa cột, quấn quanh cây cột nhỏ, uốn éo người hết sức hấp dẫn, không ngừng liếc mắt đưa tình về phía Dương Giới Thừa.

Dương Giới Thừa nheo mắt lại, thưởng thức một màn này.

Mà cô gái lại không ngừng quần quại bên cây cột, ánh mắt phóng ra tia điện, không ngừng trêu đùa, không hoàn toàn tập trung vào 'bài biểu diễn' của mình.

Chuyển đổi phương hướng, cô gái kia đã đến bên cạnh Dương Giới Thừa, ánh mắt tỏa ra sức quyến rũ, khiến phần bụng dưới của Dương Giới Thừa dâng lên một cỗ nóng ran.

Cô ta nhìn dáng vẻ của hắn, từ trên mặt đất nhảy lên trên giường, liếm làn da của Dương Giới Thừa, bên trong con ngươi, hết sức quyến rũ.

Chịu đựng không nổi hành động mê người như thế, Dương Giới Thừa nghiêng người hoán đổi vị trí của cả hai, thô lỗ đòi hỏi cô gái kia.

** đi qua, Dương Giới Thừa ngẩm ngửa, thở hồng hộc, mà cô gái kia lại tiếp tục công việc phục vụ cho hắn.

Nhưng, vừa lúc đó, lại có người vỗ tay tiến vào!

Dương Giới Thừa lập tức kinh sợ, vội ngồi dậy, nhưng, người nọ đã đi vào.

Cô gái vừa nãy cũng chẳng hề sợ hãi, không buồn mặc quần áo, nằm xuống chân của người nọ.

Người nọ khoác chiếc áo chắn gió lớn màu đen, cười nhếch mép nhìn Dương Giới Thừa.

Dương Giới Thừa nhìn lên người trước mặt: "Ông….Ông là?" Lấy chăn che lên người của mình.

"Ngày mai, lúc tranh cử thị trưởng, tôi muốn cậu là người cuối cùng ra sân, hơn nữa, nhất định phải đến hơn năm giờ chiều mới có thể kết thúc, kết thúc sớm hơn một phút, cậu cũng sẽ không hưởng thụ được sự phục vụ tận tình của phụ nữ như vầy!" Người đàn ông đè thấp giọng nói, đưa tay sờ đầu cô gái nằm dưới chân ông ta.

Cô gái ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông mặc đồ đen, đầu lưỡi cuốn lên, muốn liếm lấy, nhưng liền bị ánh mắt của ông ta dọa sợ, phải cúi đầu xuống.

Dương Giới Thừa nhìn thấy tình huống như thế, nuốt nước miếng một cái: "Ông chính là người trong điện thoại?"

"Đúng." Giọng điệu âm trầm tựa như Diêm La được phái đến từ địa ngục.

Dương Giới Thừa cẩn thận nhìn hắn: "Là ông giết chết bọn Khấu Kiệt và Yến Hoài?"

Người nọ không trả lời, đẩy cô gái dưới chân ra ngoài, xoay người.

"Biết quá nhiều, sẽ, chết!" Người đàn ông đi ra ngoài, chỉ để lại một câu nói.

Cô gái lại bò về phía Dương Giới Thừa, liếm lấy từng thớ da thịt trên người hắn, phục vụ cho hắn, nhưng, Dương Giới Thừa nào còn hứng thú ấy nữa?

Nhưng, nhìn cô gái kia, lại tiếc rẻ. Không còn cách nào khác, tùy tiện chiếm lấy, sau đó vội vàng mặc quần áo vào rồi bỏ chạy lấy người.

***

"Anh, sao bây giờ anh mới trở về?" Dương Miêu Miêu nhìn Dương Giới Thừa trở lại, có chút trách cứ nói: "Người bên thị ủy mới vừa gọi điện thoại tới, bảo anh sắp xếp bài diễn thuyết sau cùng để có thể chuẩn bị kỹ càng hơn."

Dương Giới Thừa vừa nghe được câu này, tâm tình lại rối bời khó tả: "Điện thoại đến khi nào?"

"Mới vừa nãy, chắc là tám giờ ba phút tối." Dương Miêu Miêu nghiêng đầu suy nghĩ.

Khi ấy, vừa lúc hắn đang ở trong phòng VIP tiến hành chạy nước rút phân đoạn cuối cùng!

Dương Giới Thừa sợ đến mức mồ hôi lạnh toát ra toàn thân.

"Anh, anh làm sao vậy?"

"Anh gặp ông ta." Dương Giới Thừa có chút đần độn.

"Người nào?" Dương Miêu Miêu cũng cảnh giác, nhìn Dương Giới Thừa.

"Người đàn ông trong điện thoại." Dương Giới Thừa nuốt một hơi: "Ông ta bảo anh phải chống đỡ buổi tranh cử thị trưởng ngày mai đến gần 6 giờ chiều mới có thể kết thúc. Bằng không, bằng không thì. . . . . ."

"Sao, vậy chúng ta chỉ có thể làm thế thôi." Dương Miêu Miêu nghe anh mình nói, thấy vẻ mặt sợ hãi của hắn, đành trả lời như vậy.

Dương Giới Thừa gật đầu một cái, ngay sau đó liền nghĩ tới một người, vội hỏi: "Khấu Tử Liên trở về chưa?"

"Quên mất, em còn chưa gọi điện thoại cho nó. Anh, anh cứ thoải mái đi! Em nghĩ người trong điện thoại kia cũng sẽ không hại chúng ta đâu?" Dương Miêu Miêu liếc mắt nhìn Dương Giới Thừa.

"Không biết, chuẩn bị chu đáo, đem một nửa tài sản ở tập đoàn Dương thị của em chuyển đến ngân hàng Thụy Sĩ, bây giờ làm đi." Dương Giới Thừa trước sau vẫn không yên lòng, hầm hừ Dương Miêu Miêu.

Dương Miêu Miêu mừng rỡ trong lòng, nhưng, ngay sau đó liền đè nén cảm xúc xuống: "Được! Nói cho em biết mật mã của tập đoàn."

Một cỗ xe dừng ngay trước cửa biệt thự nhà họ Khấu, Khấu Tử Liên bịt kín mặt, bước xuống xe, trực tiếp đi vào bên trong.

"Đại tiểu thư? Sao đã trở lại rồi?" Khi Khấu Tử Liên vừa xuất hiện trong phòng khách, Nhạc Không Thượng đang nằm trên ghế sofa liền nói một câu.

Mà Thương Truy Ý đang ở trong phòng, nghe thấy thế, trong lòng hơi sửng sốt một chút, vào lúc này, đoán chừng rắc rối sẽ tìm đến mình thôi!

"Thương Truy Ý đâu?" Khấu Tử Liên không màng đến Nhạc Không Thượng, trực tiếp hỏi, hầm hừ đặt túi xách lên ghế sofa: "Nói thật, suy cho cùng cái nhà này cũng là nhà họ Khấu, hai người các anh cứ làm như là nhà mình không bằng, anh trai tôi không còn ở đây, lại vẫn chai mặt ở lì chỗ này!"

"Hừ!" Nhạc Không Thượng hừ lạnh một câu, không để ý tới cô ta, muốn đứng lên rời đi.

Nhưng, ngay sau đó liền bị Khấu Tử Liên hét to: "Đứng lại!"

Nhạc Không Thượng có hơi mất bình tĩnh, vặn vẹo uốn éo cái cổ, vất vả lắm mới nghiên cứu ra được, bây giờ muốn nghỉ ngơi một chút cũng không thể sao? Hay là con bé này ngại sống lâu? Đúng là đã rất lâu rồi mình không có giết người đấy! Hay là, biến con bé thành sống dở chết dở, sau đó lại cứu sống nó? Cho nó chịu một chút đau đớn thử xem?

"Anh có nghe thấy lời tôi nói không hả?" Khấu Tử Liên cậy mình là người nhà họ Khấu, ngược lại tỏ ra rất phách lối.

"Đừng quên, tôi cũng gọi ông nội như cô!" Nhạc Không Thượng lạnh lùng nhìn Khấu Tử Liên, ánh mắt ấy khiến con bé rợn cả tóc gáy! Ý bảo, nếu như còn tiếp tục nữa, con bé sẽ đi gặp Diêm Vương ngay tức khắc!

Lúc này, Thương Truy Ý đi ra, trong tay cầm ly rượu XO.

"Trở lại rồi thì nghỉ ngơi một chút cho khỏe đi!" Thương Truy Ý dịu dàng cười cười, đặt ly rượu xuống một cái bệ: "Uống một hớp rượu giải khát."

Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý, gật đầu một cái rồi đi ra ngoài.

Khấu Tử Liên tức cành hông nhìn Thương Truy Ý: "Tập đoàn Khấu thị của nhà chúng tôi do anh thay mặt phải không?" Khấu Tử Liên cố ý nghiến răng ken két khi nói đến hai chữ 'thay mặt', sợ Thương Truy Ý không hiểu hết hàm ý sâu xa của hai chữ ấy.

"Bây giờ là như thế, xin đại tiểu thư yên tâm!" Thương Truy Ý chuyển ly rượu qua trước mặt của Khấu Tử Liên, cũng nghiến răng thật chặt khi nói đến ba chữ 'đại tiểu thư'.

Khấu Tử Liên nhìn dáng vẻ ấy của anh, sợ hãi, nhưng ngay sau đó liền lấy lại can đảm, tiếp tục giở trò, lần này, lại làm ra dáng vẻ đáng thương, ngồi xuống ghế sofa, khóc sụt sùi: "Anh trai của em ra sao rồi? Các anh không tìm được anh ấy sao?"

Thương Truy Ý nhìn cô ta với vẻ chán ghét: "Không, nhưng, Kiệt nhất định sẽ trở về, nhất định!"

Khấu Tử Liên rơi lệ nhìn Thương Truy Ý: "Này, vậy tập đoàn Khấu thị của chúng tôi, anh phải thay mặt như thế nào?"

Hừ! Thay mặt? Sao bây giờ giọng nói nhẹ nhàng vậy? Thương Truy Ý nhìn Khấu Tử Liên: "Chờ Kiệt trở về, anh sẽ báo cho cậu ta biết, thay mặt như thế nào!" Thương Truy Ý cũng cố tình phun ra hai chữ 'thay mặt', rơi vào đáy lòng Khấu Tử Liên, cô ta biết, lúc này muốn đoạt lại tập đoàn Khấu thị từ trong tay của anh là rất khó.

Trừ phi ông già ra tay!

Trong lòng Khấu Tử Liên thoáng qua câu ấy, nhưng, Thương Truy Ý đã giành mở miệng trước: "Không cần phải nói với ông nội, bây giờ ông đang rất bận, không có thời gian để ý đến em, cũng không có thời gian quản lý chúng tôi. Huống chi, chỉ có chút chuyện nhỏ thế này mà em cũng muốn làm phiền đến ông sao?" Thương Truy Ý tựa đầu lại gần, vô hình trung tạo ra áp lực vô tận.

Khấu Tử Liên ngẩn ra, trầm mặc một hồi lâu, nhìn lên ly rượu XO trước mặt, nhất thời cảm thấy trong miệng khô khốc, suy nghĩ một chút, mình nói nhiều lời như thế, cũng khát rồi, liền cầm lấy, ngửa đầu lên uống cạn.

Thương Truy Ý vẫn đứng lặng bên cạnh, nheo mắt lại, nhìn cô.

Không thể ngờ, ngay sau khi Khấu Tử Liên vừa uống xong, cảm giác như mình đang say, lập tức ngã nhào xuống ghế sofa, ngủ như chết.

Thương Truy Ý nhìn cô, ngay lúc này, Nhạc Không Thượng liền bước ra.

"Làm thế nào?" Thương Truy Ý hỏi: "Với tính cách của con bé, ngày mai thể nào cũng sẽ gọi điện cho ông nội, chắc chắn sẽ nói chuyện này ra, hơn nữa, việc bầu cử thị trưởng là chuyện lớn, mình nghĩ khó mà qua mặt được ông ấy."

"Mình nhớ Kiệt đã từng nói qua, phong cảnh ở Zimbabue không tệ." Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý, để lộ ra hàm răng trắng tinh.

"Vậy đến khi con bé phát hiện ra, muốn kiện chúng ta thì phải làm thế nào?" Thương Truy Ý đưa ánh mắt về phía Khấu Tử Liên, nhìn dáng vẻ hiện tại của con bé, người anh đã từng yêu, nhưng, bây giờ, làm sao anh cũng không chứa nổi vào mắt. Vốn dĩ thời điểm đến phi trường đón Khấu Tử Liên, anh sẽ có cái cảm giác kia…Cảm giác kích động, muốn bù đắp những chuyện đã xảy ra và nói với Khấu Kiệt giữ con bé lại, nhưng, anh phát hiện, vị trí ấy trong lòng mình không biết đã bị một cô gái nào đó chiếm giữ, không xua đi được.

Luân hãm vào quá sâu, mà anh cũng không muốn để lộ chuyện mình yêu người con gái kia, vì, anh luôn có cảm giác mình không đủ tư cách.

"Đừng quên mình là bác sỹ." Nhạc Không Thượng trở về phòng ngủ của mình, nhanh chóng lấy ra cái hòm đựng thuốc kiếm sống rồi quay trở lại .

Thương Truy Ý nhìn anh ta: "Đưa con bé trở về Pháp đi! Đợi đến khi nó tỉnh lại, chuyện gì cũng chưa xảy ra là tốt nhất."

"Ừm." Nhạc Không Thượng phối thuốc, đáp một tiếng.

Không cần nhiều thời gian, đã chuẩn bị xong một cây châm, chậm rãi ghim vào trên tay của Khấu Tử Liên.

"Đặt vé máy bay đến Pháp." Thương Truy Ý mở điện thoại ra, nói.

Cuội điện thoại thứ hai: "Lập tức lái xe đến đây cho tôi!"

Nhạc Không Thượng sắp xếp ổn thỏa lại mọi thứ: "Lúc con bé tỉnh lai, sẽ quên mất nó đã trở về đây, cũng quên đã từng nói chuyện với mình và cậu, quên cả việc uống ly rượu XO này."

"Không tệ." Thương Truy Ý vỗ vỗ bả vai của Nhạc Không Thượng, đến bên cạnh anh: "Mình đã cho người đem con bé về Pháp. Bây giờ mình phải chuẩn bị cho đợt tranh cử thị trưởng ngày mai."

"Ý!" Nhạc Không Thượng xoay người, lập tức gọi với theo bước chân anh: "Cậu có nghĩ rằng cậu ta sẽ trở lại không?"

"Có." Thương Truy Ý mỉm cười ấm áp trả lời.

Giữa biển rộng mênh mông, Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất đảm đương việc chèo chống cho chiếc bè, cũng may, cả hai đều xuất thân là lính đặc chủng nên đi bè gỗ cũng không quá khó khăn đối với bọn họ.

Nhưng, điều Yến Hoài lo lắng chính là, sóng to gió lớn đã bắt đầu nổi lên.

Loại thời tiết như thế này, thật sự khiến cho người ta lo lắng.

"Nhìn xem, ngoài kia sắc trời đã đen xuống rồi!" Lý Hoàn Suất chỉ vào đường chân trời phía xa.

Yến Hoài khiếp sợ trong lòng, đúng là những chuyện cô lo lắng lúc nào cũng xuất hiện.

"Chèo nhanh nhanh lên!" Yến Hoài cầm 'chèo gỗ' lên: "Hướng ngược lại đường chân trời!"

Ba người không lên tiếng, ra sức chèo chống, tuy nhiên, sắc trời càng ngày càng tối!

Lòng cả ba sốt sắng đến độ toát hết mồ hôi hột, dốc toàn sức như thể mình không có khả năng thoát ra khỏi mặt biển rộng mênh mông này.

Lúc này, trời bắt đầu mưa.

Gió cũng lớn lên.

Quần áo cả ba người đều ướt sũng, nhưng vẫn tiếp tục công việc của mình.

Lúc này, một tia sấm sét rền vang giữa trời, suýt nữa đánh nổ tung cả bè gỗ!

Ngay tức khắc, sóng lớn bằng đầu cuồn cuộn mãnh liệt trên mặt biển. Sóng to gió lớn đánh úp về hướng bè gỗ.

Yến Hoài nhìn lên Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất trước mặt, khóe miệng không nói lời nào, nước mưa hòa nước biển cứ thể chảy xuống từ trên đầu.

Lúc này, một ngọn sóng to liền đánh ụp tới!

"Cẩn thận!" Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài đang đứng ngẩn người, lập tức nhào về phía cô. Lý Hoàn Suất nhìn thấy sóng gió phía sau lưng của Yến Hoài, liền ném chèo gỗ xuống, vươn tay ra: "Nắm chặt tôi!" Muốn kéo cô sang.

Yến Hoài vừa nghe thấy hai tiếng ấy, kịp thời phản ứng, một giây sau, Khấu Kiệt đã ôm cô vào lồng ngực của mình.

"Mau mau chống đỡ đi! Không thể để bè gỗ lật!" Yến Hoài hét to một tiếng, đẩy Khấu Kiệt ra.

Khấu Kiệt lập tức chộp lấy chiếc chèo gỗ, điên cuồng đọ với sức gió.

Lý Hoàn Suất cũng giống như một con báo nhỏ đang nổi điên, vững vàng đạp chân trên bè gỗ, từng phát từng phát tập trung vào động tác trong tay.

"Các anh nhìn kìa!" Yến Hoài thất vọng nhìn sóng biển dâng cao cách đó chừng hai trăm dặm, chiều cao khoảng chừng mười mét.

Yến Hoài giương vẻ mặt áy náy, nhìn lên hai người đàn ông trước mặt, khóe mi nhòe lệ, là cô cố ý bảo hôm nay phải lên đường, hoặc là, nếu chậm một chút thì có thể bảo toàn tính mạng của cả ba người, tuy rằng phải chờ mất mười ngày, nửa tháng hay có thể là một tháng.

Nhưng, động tác trong tay Yến Hoài một khắc cũng không ngừng nghỉ!

Cô không phải là người mặc cho kẻ khác sai khiến. Cô không phải là người mặc cho hoàn cảnh vùi dập bản thân mình. Mà cô là người muốn chinh phục người khác, chinh phục cái hoàn cảnh này, chinh phục cả thế giới này!

Chỉ cần còn có một tia hi vọng, cô cũng sẽ không buông tha!

Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất ngẩng đầu nhìn con sóng hao hơn mười mét, trái tim cũng treo lưng chừng, nhìn thấy Yến Hoài rơi lệ cũng điên cuồng tựa như mái chèo, hì hục đọ sức cùng với thiên tai.

"Ông trời!" Yến Hoài ngửa đầu, nhìn sóng gió phía xa, rồi quay đầu nhìn phương hướng sau lưng, nhưng, vừa lúc đó, xuyên qua ngọn gió lớn kia, cô nhìn thấy có ánh sáng trên mặt biển!

"Có thuyền!" Yến Hoài hét lên một tiếng kinh hãi: "Mọi người nhanh lên!"

Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất nhìn theo phương hướng của Yến Hoài chỉ, thật sự trông thấy một tia ánh sáng mập mờ!

"Cứu chúng tôi!" Yến Hoài gào thét về phía con thuyền nơi xa.

Ba người tựa như vừa được tiếp thêm một nguồn lực vô tận, nhìn một tia hy vọng cuối cùng này, gắng sức mà tiến về phía trước.

Sóng gió vẫn không ngừng vỗ ì ạch vào bè gỗ của cả ba.

Yến Hoài nhìn bè gỗ dưới chân, âm thanh 'xèo xèo' như nói cho cô biết, chiếc bè gỗ này không thể chống cự được lâu nữa. Lát nữa nếu như có một con sóng lớn khác đánh tới đây, vậy thì nó sẽ bị phá tan tành.

"Nhanh lên một chút!" Yến Hoài hầm hừ: "Bè gỗ không chống chọi được lâu nữa, chúng ta phải nhanh!"

Dứt lời, lại hét to về phía con thuyền phương xa: "Mau đến cứu người."

Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài đang gào thét, trên mặt kia không biết là lệ hay là nước, nhất thời, lồng ngực nhói đau, mình đang làm gì vậy chứ? Bây giờ chẳng những không thể cứu được người mình yêu, hơn nữa, sinh mạng của mình lại bị nắm giữ bởi con thuyền ở phương xa.

"Ông trời ơi! Ông phải diệt trừ chúng tôi sao?" Yến Hoài hướng về phía trời cao, gầm lên giận dữ, Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất nhất thời ngây người, nhìn Yến Hoài đang chỉ lên trời à mắng.

"Ầm ầm!" Một tiếng sấm lại nổ vang trên đầu, nhưng Yến Hoài cũng không cảm thấy sợ hãi, nhìn con sóng lớn vỗ ì ập trên mặt biển, ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Yến Hoài này rất thích đấu! Đấu với người chưa đủ! Nay còn phải đấu với trời!" Yến Hoài hung hăng nói, sức mạnh trong tay tăng cao, hướng về phía con thuyền kia.

Lý Hoàn Suất kinh hãi, kinh ngạc bởi giọng điệu ấy, cô gái này, rốt cuộc là ai? Tại sao, anh lại có cảm giác, ngay cả trời cô ấy cũng dám đấu, thế thì có ai mà cô ấy buồn để trong mắt?

Lúc này, mưa ít đi một chút.

Ba người cảm thấy vui lên rất nhiều, thêm đủ "mã lực", ra sức cùng nhau chèo.

Ngược lại chiếc thuyền kia đang lái về hướng ba người bọn Yến Hoài, đoán chừng đã nghe thấy âm thanh của cô, chỉ là, không biết tại sao, sóng biển vỗ lớn tiếng như thế mà bọn họ vẫn nghe được. Hoặc là, có lẽ do quần áo của bọn họ. Lý Hoàn Suất đang mặc đồng phục làm việc ở bến cảng thành phố D, là màu vàng. Màu sắc chói mắt nhất. Mà Khấu Kiệt là áo sơmi màu trắng, màu sắc cũng có thể thu hút người khác.

Ba người mừng rỡ, nhưng, Yến Hoài chợt phát hiện, có một con sóng lớn di chuyển với tốc độ mỗi giây hơn mười mét đánh về phía ba người, mà tốc độ của con thuyền kia tuyệt đối không thể cản nổi!

"Chuẩn bị sẵn sàng nhảy xuống biển!" Yến Hoài quay đầu nhìn hai người đàn ông này: "Trợ giúp lẫn nhau, bơi về hướng chiếc thuyền kia đi!"

Giọng nói hừng hực khí phách, vang vang có lực, khiến hai người đàn ông còn lại đều kính nể gật đầu.

Nhìn con sóng lớn đang vỗ đến, ước chừng thời gian, Yến Hoài hô lên một tiếng: "Nhảy!"

Gần như là cùng một lúc, ba người nhảy xuống biển.

Nhưng, vừa lúc đó, chân của Yến Hoài lại bị dây thừng quấn bè gỗ giữ lấy.

"Yến Hoài!" Khấu Kiệt lo lắng, ra sức bơi về phía Yến Hoài.

Lý Hoàn Suất nhìn hai người phía sau, trong lòng cả kinh: "Đi mau! Sóng biển sắp đến rồi!"

"Đi mau!" Yến Hoài quát với Khấu Kiệt: "Đừng động đến em!" Nhìn anh gấp gáp cởi dây thừng ra giúp cô, trái tim chợt nóng. Nhưng, không còn kịp rồi!

Khấu Kiệt sống chết cũng không chịu rời đi, dùng răng cắn sợi dây thừng ấy, mà lúc này Yến Hoài đã trông thấy, con sóng lớn kia cách hai người không còn mấy trăm mét nữa!

Đương lúc tuyệt vọng, Lý Hoàn Suất trồi lên từ dưới nước, cầm trong tay một con dao găm, tìm kiếm sợi dây thừng kia. Đây là do lúc anh làm bè gỗ, mang theo trong người.

Lập tức cắt đứt sợi dây: "Đi!" Lý Hoàn Suất ném con dao găm xuống biển, ôm lấy hai người rồi bơi đi.

Sóng lớn đánh tới, một tiếng sét đùng đoàng vang lên, chiếc bè gỗ bị vỡ thành từng mảnh nhỏ, còn ba người bọn Yến Hoài thì bị ném vào giữa đỉnh sóng!

"Nắm chặt anh!" Khấu Kiệt la lên, duỗi tay về phía Yến Hoài, mà lúc này Lý Hoàn Suất cũng nắm lấy tay phải của Yến Hoài, kéo cô đi.

Khấu Kiệt thấy vậy, lập tức tung người nhảy về phía bọn họ.

Tay phải của Yến Hoài bị Lý Hoàn Suất nắm lấy, liền nhích người sang, thấy Khấu Kiệt nhào tới liền nắm thật chặt lấy tay phải của anh.

Sau một hồi dồn dập, sóng biển đã xô về phía ba người bọn họ.

Yến Hoài nhìn hai người bên cạnh.

"Nếu như hôm nay chúng ta phải chết, các anh có tiếc nuối không?" Yến Hoài dùng sức hét to, nước biển sặc vào cổ họng của cô, cực kỳ rát và khó chịu!

"Không tiếc nuối! Bởi vì, còn có mọi người!" Khấu Kiệt hô to: "Có người yêu và có anh em cùng chết với anh! Ha ha ha!"

Lý Hoàn Suất ngẩn ra, anh em, bạn gái: "Ha ha ha!" Lý Hoàn Suất nhất thời cười lên như điên, tiếng cười kia chìm nổi, trôi giạt giữa sóng biển, lúc gần lúc xa, khi lớn khi nhỏ.

Vừa lúc đó, có một sợi dây được ném về phía bọn Yến Hoài: "Mau bắt lấy!" Là giọng nói của người trên thuyền.

Ba người nhất thời kích động, nhắm ngay sợi dây, ý bảo người bên cạnh nhào về phía bên này. . . . . .

Một giờ trưa, bên trong hội trường của hội nghị thị trưởng ở thành phố D chật kín người, chờ từng người một được đề cử lên diễn thuyết.

Bất luận Yến Hoài đã chết hay là mất tích, nhưng, qua nhiều ngày như vậy, dưới tình huống hoàn toàn không có một chút tin tức nào, thì họ chỉ có thể lựa chọn ra một thị trưởng mới, duy trì trật tự xã hội của cả thành phố D.

Lúc này, trên khán đài phát ra tiếng vỗ tay vang rền như sấm.

Thương Truy Ý từ chỗ ngồi phía sau đi lên trước khán đài, chuẩn bị diễn thuyết.

Lần này tranh cử thị trưởng, nhân vật mấu chốt nhất chính là cổ đông thứ hai của tập đoàn Khấu thị và chủ tịch của tập đoàn Dương thị - Dương Giới Thừa. Dĩ nhiên, cũng có một vài nhân vật tương đối giật mình.

Vào lúc này, Thương Truy Ý mặc âu phục, đi giày da, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, đầu tóc gọn ghẽ, trước sau vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng nơi khóe môi, tựa như cả thế giới này đều rất tốt đẹp, khiến người ta vừa nhìn vào liền có cảm giác giống như anh, vĩnh viễn mỉm cười.

Nhìn dáng vẻ ấy của Thương Truy Ý, những người trên khán đài liền cảm thấy thoải mái trong lòng, nhìn nụ cười ấy, những người trong ban thị ủy ngồi trên đài chủ tịch cũng âm thầm gật đầu.

Nhưng, trong thâm tâm của Dương Giới Thừa lại vô cùng bất định, hắn là người cuối cùng, nhưng, tại sao người đàn ông kia lại muốn hắn trì hoãn thời gian, mà còn kéo dài tới năm giờ chiều? Chẳng lẽ lại có nhiều người muốn lên tranh cử như vậy sao? Tuy rằng lần tranh cử này đã được thêm thắt rất nhiều quy trình.

"Anh, nghĩ gì thế?" Lúc bấy giờ Dương Miêu Miêu lại đụng vào tay Dương Giới Thừa một cái, mỉm cười.

"Không có việc gì." Giọng nói của Dương Giới Thừa trầm xuống, nhìn những người hiện diện ở đây, cứ có cảm giác luôn bị họ tập trung vào, nhưng, là ai, hắn lại không biết!

Muốn chết!

"Anh, anh biết không?" Dương Miêu Miêu nhỏ giọng nói: "Mới vừa nãy em có gọi điện cho Tử Liên, Tử Liên nói, nó chưa từng rời khỏi nước Pháp! Rõ ràng nó bảo hôm qua đã trở về. Nhưng. . . . . ."

"Mặc kệ nó muốn làm gì?!" Dương Giới Thừa tức giận nhìn Dương Miêu Miêu: "Đừng động tới." Nói xong, lườm cô ta một cái, nhìn về phía đài chủ tịch.

Dương Miêu Miêu hướng về phía Dương Giới Thừa, hầm hừ một câu.

Trên đài chủ tịch, Thương Truy Ý ngồi ngay ngắn, nhìn mấy người bên dưới, vài giây sau mới cất giọng.

"Hôm nay, tôi rất biết ơn vì mình có thể đại diện cho tập đoàn Khấu thị để đứng đây diễn thuyết, sở dĩ tôi có thể đứng ngay tại nơi này, tất cả là vì anh trai."

"Anh trai? Anh trai?"

"Chuyện gì xảy ra?"

". . . . . ." Ngay tức thì bên dưới khán đài có một vài âm thanh không đồng tình, điều này khiến cho Thương Truy Ý nhíu mày, ở vào trường hợp này, trong lòng anh lại dâng lên một cơn phiền não, nhưng mà, anh nhất định phải kiên trì từ đầu đến cuối, anh tin rằng, chắc chắn có thể đợi đến khi bọn họ xuất hiện, bởi vì họ vẫn ở trong lòng anh, chưa từng rời khỏi.

Tại sao mình lại có cảm giác này, Thương Truy Ý không nói rõ ràng, nhưng, anh phải đợi đến khi thời khắc ấy xảy ra.

"Anh trai, là danh xưng tôi dành cho Khấu Kiệt. Bởi vì cậu ta đối đãi với tôi như một đứa em trai, thế nên, đương nhiên tôi phải gọi cậu ấy một tiếng anh trai." Thương Truy Ý cười cười nhìn mọi người bên dưới khán đài, tức thì bọn họ liền vỗ tay.

Thương Truy Ý gật đầu, tiếp tục lời của mình, anh không hiểu vì sao, dường như không phải anh đang diễn thuyết để tranh cử thị trưởng, mà là chỉ muốn bộc bạch những lời tự đáy lòng mình, vừa muốn giữ lại vừa muốn nói ra những lời trong lòng.

Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý trên khán đài, quả đấm trong tay siết lại thật chặt, đúng, anh đang khẩn trương, lo lắng không biết rốt cuộc Thương Truy Ý kia muốn làm gì. Nếu tiếp tục như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người ủng hộ. Nhạc Không Thượng đưa mắt quét một vòng qua những người hiện diện ở đây, nhìn ai cũng tập trung tinh thần nghe Thương Truy Ý kể chuyện, nhất thời ngẩn người, chẳng lẽ, bọn họ thích diễn thuyết như vậy?

Càng nghe càng cảm nhận được sự chân thật, hoặc giả càng thêm tốt đẹp, không phải sao?

Dương Giới Thừa nhìn những người trên khán đài đang lắng nghe với vẻ say mê, nhất thời kềm lòng không đậu, liền thì thầm to nhỏ với Dương Miêu Miêu: "Em đi cho người khiến tập đoàn Khấu thị thiệt hại nghiêm trọng giúp anh!"

"Vâng anh, em sẽ đi ngay bây giờ." Dương Miêu Miêu gật đầu một cái, lặng lẽ rời khỏi.

Nhạc Không Thượng tinh mắt, vừa thấy cô ta rời đi, liền rón rén theo sau.

Dương Giới Thừa nhìn theo bóng lưng của Dương Miêu Miêu, vừa muốn lấy mảnh khăn giấy trong túi ra lau mồ hôi, nhưng, đương lúc còn đang tìm, người ngồi cạnh liền đưa đến một mảnh khăn giấy.

"Cám ơn!" Dương Giới Thừa cố nén sự khẩn trương và lo lắng, nói một tiếng cám ơn, nhận lấy mảnh khăn giấy, nhưng, khi trông thấy bàn tay đưa khăn giấy ình thì Dương Giới Thừa nhất thời sợ đến hồn xiêu phách tán!

"Ông là?" Dương Giới Thừa mở to con ngươi, nhìn người ngồi cạnh.

Người đàn ông ngồi cạnh ước chừng bốn mươi mấy tuổi, diện mạo không khỏi tiết lộ ra vẻ cao quý của ông ta, ngược lại người nọ chỉ cười cười: "Cậu này, cậu làm sao vậy?" Dứt lời còn mỉm cười dịu dàng.

Dương Giới Thừa sững sờ, nhìn mặt mũi của người này, chỉ thấy ông ta thất cà vạt, đường nét trên mặt vuông vuông thẳng thẳng, dáng vẻ hiền lành, khiến cho người đối diện cảm thấy vô cùng thoải mái tựa như một cơn gió nhẹ.

Làm sao có thể là ông ta? Người kia đúng là một ác ma, sao có thể dính líu với nhau được?

"Cậu à, cậu làm sao vậy hả?" Người đàn ông nhìn Dương Giới Thừa: "Trên mặt tôi có vết bẩn à?" Dứt lời, còn dùng tay sờ sờ mặt mình, dường như đang muốn xem thử có gì không.

"Không có. Không có việc gì." Dương Giới Thừa nheo mắt lại, nhìn người đàn ông này: "Xin hỏi tiên sinh họ gì? Để Dương Giới Thừa tôi có thể làm quen." Dứt lời, lấy lại vẻ tỉnh táo, động tác cũng trở nên nho nhã hơn rất nhiều.

"Vân Khoáng." Người đàn ông gật đầu một cái, nhìn Dương Giới Thừa: "Tôi đi trước đây, xem xem khi nào thì con gái cưng của tôi trở lại."

"Được." Dương Giới Thừa gật đầu, đưa ánh mắt về phía Thương Truy Ý trên khán đài, trong đầu nghĩ ngợi về những lời vừa nãy của Vân Khoáng, Vân Khoáng rốt cuộc là ai? Con gái cưng trong miệng của ông ta là ai?

Dương Giới Thừa lập tức quay đầu lại, nhưng, đâu còn trông thấy Vân Khoáng nữa? Dương Giới Thừa vẫn nhìn những người đang hiện diện ở đây, tuy nhiên lại không trông thấy bóng dáng kia đâu? Cơn lạnh buốt len lỏi từ trong đáy lòng Dương Giới Thừa, càng nghĩ càng sợ, nhưng, vẫn muốn thăm dò!

Không biết Miêu Miêu đã làm xong những chuyện kia chưa? Chỉ là gọi điện thoại mà thôi, tại sao lâu như thế còn chưa trở về?

Nhạc Không Thượng theo sát Dương Miêu Miêu, Dương Miêu Miêu nhìn bốn bề vắng lặng, liền đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Nhạc Không Thượng nhìn theo, trở mình một cái, chạy về phía nhà vệ sinh nữ.

Tuyệt đối không thể để cho bọn họ được như ý!

"Lập tức cho người đả kích mạnh vào tập đoàn Khấu thị cho tôi! Anh biết phải làm sao!" Dương Miêu Miêu nép trong nhà vệ sinh, nói chuyện qua điện thoại.

Nhạc Không Thượng bật máy ghi âm, áp lên vách tường, đến gần nơi phát ra âm thanh.

"Tử Liên, sao bây giờ em còn chưa tới? Không phải em muốn tập đoàn Khấu thị rơi vào tay người ngoài như bọn Thương Truy Ý chứ?" Dương Miêu Miêu dương dương tự đắc, tay trái cầm điện thoại, tay phải đốt một điếu thuốc lá, từ từ rít vào.

"Hừ, bây giờ em về ngay, chị chờ đó, bảo bọn họ chờ đi! Khấu thị là của em, làm sao có thể dâng cho kẻ khác?! Anh trai của em chết rồi, hừ, hết thảy đều là của em! Muốn đá em ra ư, không có cửa đâu!" Trên chiếc bàn thượng hạng, Khấu Tử Liên ngồi đối diện một người đàn ông miệng đầy ria mép. Khấu Tử Liên nói chuyện điện thoại, còn người đàn ông kia thì đổ rượu vào ly của cô ta.

"Được, chị chờ tin tốt của em!" Dương Miêu Miêu dập tắt thuốc lá, tiện tay ném tàn thuốc sang một bên, vừa vặn rơi vào ngay bên chân của Nhạc Không Thượng.

Nhạc Không Thượng nhìn mẩu tàn thuốc trên mặt đất với vẻ chán ghét, ngẫm nghĩ về cuộc đối thoại ban nãy.

Hừ, thật là không biết điều! Vừa nghĩ tới việc phải ra tay dạy dỗ con đàn bà thúi này, hàng loạt tiếng bước chân từ bên ngoài lại vọng đến gần, Nhạc Không Thượng nhất thời cảnh giác.

"Thế nào? Miêu Miêu, lâu như vậy còn chưa trở lại?" Dương Giới Thừa nhỏ giọng nói.

"Em ra ngay!" Dương Miêu Miêu đi giày cao gót, hướng về phía Dương Giới Thừa, ánh mắt lộ vẻ khinh thường: "Gấp gáp cái gì? Không phải vẫn còn thời gian sao!"

"Em lại hút nữa hả?" Dương Giới Thừa ngửi hơi thở trong không khí, bất mãn nói: "Không phải bảo em cai rồi sao? Em muốn chết à?"

"Không có việc gì!" Dương Miêu Miêu nhìn Dương Giới Thừa, lấy ra chai nước hoa Pháp từ trong túi xách, xịt vào trên người và trong không khí.

"Mẹ nó!" Nhạc Không Thượng bị sặc có chút không chịu nổi, âm thầm mắng một tiếng: "Không ngờ, Dương Miêu Miêu lại là một con nghiện thuốc phiện đấy! Hừ!" Nhếch môi cười, ngồi xổm xuống, nhìn tàn thuốc vừa được dập tắt ở trên đất, móc ra một chiếc túi trong trên người, bỏ tàn thuốc vào.

"Đi nhanh lên đi! Chúng ta ra ngoài lâu rồi!" Dương Giới Thừa nhìn dáng vẻ của Dương Miêu Miêu, bất đắc dĩ nói, đi ra bên ngoài.

Nhìn bọn họ vừa rời đi, Nhạc Không Thượng cũng muốn đi, nhưng, trong nhà vệ sinh lại truyền tới một hồi tiếng giật nước bồn cầu!

"Có người!" Nhạc Không Thượng nhất thời lại rụt đầu vào.

Cửa mở, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen từ bên trong đi ra, Nhạc Không Thượng giật nảy người, chưa từng nhìn thấy người này, xem qua cách ăn mặc liền đoán được, ông ta tuyệt đối không dễ dây vào.

May mắn thay, dường như người đàn ông ấy không chú ý tới Nhạc Không Thượng, nhanh chóng rời đi.

Nhạc Không Thượng cất máy ghi âm vào, chỉnh sửa một chút, lật người, liền đi ra từ nhà vệ sinh nam.

***

Ngồi ngay ngắn, Thương Truy Ý vẫn còn đang diễn thuyết, lúc này, Thương Truy Ý đưa ánh mắt về phía Nhạc Không Thượng, Nhạc Không Thượng gật đầu một cái, ra dấu tay.

Chỉ chốc lát sau, Thương Truy Ý đã kết thúc phần của mình, cảm ơn, đi xuống khán đài.

Thương Truy Ý ngồi xuống bên cạnh Nhạc Không Thượng, vừa nói cảm ơn những người chung quanh đã cổ vũ ình, khóe miệng trước sau giữ vững nụ cười.

Đợi đến khi người thứ hai bước lên khán đài, bầu không khí mới dần dần lắng xuống.

Thương Truy Ý liếc mắt nhìn Nhạc Không Thượng: "Cậu đi đâu thế?"

"Trở về rồi hãy nói, chuyện quan trọng." Ánh mắt của Nhạc Không Thượng thủy chung nhìn vào người đang đứng trên khán đài.

Thương Truy Ý liếc mắt nhìn người nọ, lại nghiêng con mắt nhìn nhìn về hướng Dương Giới Thừa và Dương Miêu Miêu.

Bên này, Khấu Kiệt vừa tỉnh lại, đã lập tức nhảy lên: "Hoài!"

Lúc này Yến Hoài vẫn đang nằm trên chiếc giường ở đằng xa, còn Lý Hoàn Suất đã đứng lên, nhìn Khấu Kiệt nói: "Cô ấy đang ngủ, cậu đừng làm ồn."

Khấu Kiệt gật đầu, lấy tay quét một vòng mái tóc của mình, nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ thành phố D như thế nào? Trên thuyền có thiết bị truyền tin chứ?"

"Đang tiến hành tranh cử thị trưởng." Lý Hoàn Suất nhìn Khấu Kiệt, lại nhìn Yến Hoài: "Cô ấy là thị trưởng của thành phố D phải không?"

"Ừ." Khấu Kiệt gật đầu: "Bây giờ chúng ta phải trở về gấp, ngăn chặn trò hề này!"

"Đúng rồi, trên thuyền này có những ai?" Khấu Kiệt sực nhớ tới, liền hỏi Lý Hoàn Suất.

"Nghe bọn họ nói, là đi ra ngoài khảo sát tình hình thời tiết trên biển." Lý Hoàn Suất nhíu mày: "Nhưng tại sao khảo sát thời tiết lại cần thuyền to như vầy? Hơn nữa còn ẩn hiện giữa cơn sóng dữ?"

“Giống như đã biết trước chúng ta sẽ xuất hiện ở nơi này?” Khấu Kiệt nhìn Lý Hoàn Suất: “Nhưng, có chút không hiểu, chẳng lẽ đằng sau biết rõ chúng ta đang làm gì?”

“Sẽ không, chúng ta cũng chưa từng trao đổi với người ngoài việc ở trên đảo.” Lúc này, Yến Hoài ngồi dậy, nhìn lên bọn họ đang ở trước mặt: “Không có lý do gì, vừa muốn giết chết chúng ta, lại tới cứu chúng ta.”

“Em đã tỉnh?” Khấu Kiệt mừng rỡ, đi về phía Yến Hoài, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Yến Hoài nở nụ cười: “Chúng ta mau chóng trở về thôi, em muốn xem xem ai không còn muốn sống nữa, dám tranh chức thị trưởng của em!”

Những người đang hiện diện ở đây đều diễn thuyết xong đâu vào đấy, nhưng, Dương Giới Thừa lại khẩn trương không dứt, Dương Miêu Miêu nhìn Dương Giới Thừa đầu toát đầy mồ hôi, thấp giọng cười: “Anh, anh có thể không đi, em đi tranh cử cũng không sao!”

“Miêu Miêu, em!” Dương Giới Thừa mở to mắt, nhìn cô ta: “Em muốn làm thị trưởng?”

“Nếu như mà anh trai em không làm được, vậy thì em đành phải thử một phen.” Nói xong, nhìn người trên khán đài với vẻ khinh thường: “Anh chính là anh, anh nhìn lại bộ dạng của mình xem, đầu đầy mồ hôi, rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì?”

“Em không hiểu!” Dương Giới Thừa rút khăn giấy ra, nhưng, liền nghĩ tới tình huống mới vừa rồi, một nỗi sợ hãi liền xông lên đầu, mà ngay lúc này, người trên khán đài cũng mời Dương Giới Thừa lên trên diễn thuyết.

“Anh, gọi anh!” Dương Miêu Miêu tránh né ánh mắt của mọi người, nhỏ giọng nhắc nhở Dương Giới Thừa, vào lúc này Dương Giới Thừa mới kịp lấy lại tinh thần từ cơn sững sờ: “Ừm.”

Dương Giới Thừa đứng lên, đưa mắt về phía trước, vừa muốn đi ra ngoài, nhưng, liền phát hiện bản thân mình đang ở trong tầm mắt của người đàn ông mặc áo khoác đen.

Nhất thời, Dương Giới Thừa thụt lui về phía sau, ngã ngồi trên ghế.

“Anh!” Dương Miêu Miêu đỡ lấy hắn: “Anh muốn cho người khác lấy anh ra làm trò cười à?”

Trái tim của Dương Giới Thừa như muốn nhảy lên đến cổ họng, hai tay dụi dụi mắt, nhìn chằm chằm vào nơi vừa thấy ban nãy, nhưng, đâu còn bóng dáng của người đàn ông kia?

“Đúng là con mẹ nó gặp quỷ!” Dương Giới Thừa mắng một câu, cố lấy bình tĩnh, nhìn những người hiện diện, khom người cúi chào rồi mới tiến lên, nhưng, bước chân đã chẳng còn tự nhiên nữa.

“Mới vừa nãy, mới vừa nãy Giới Thừa trông thấy nhiều bạn bè trên khán đài phải chịu đựng như vậy, Giới Thừa liền cảm thấy sợ hãi, dẫn đến một vài hành động bất nhã trước mặt mọi người, thật sự xin lỗi.” Dương Giới Thừa vừa nói xong, đã cúi người xuống, khom lưng chào.

“Hông của hắn bị thối rữa rồi!” Nhạc Không Thượng nhìn Dương Giới Thừa ở đằng xa, còn Thương Truy Ý thì cầm ly rượu ở trước mặt lên: “Không uống một hớp?”

Nhạc Không Thượng lắc đầu: “Cậu thật sự không lo lắng vị trí thị trưởng bị hắn ta đoạt đi?”

Vào lúc này đến phiên Thương Truy Ý lắc đầu: “Có cảm giác khí phách, nói không ra.”

Nhạc Không Thượng không nói gì thêm, lấy điện thoại di động ra, viết vài chữ bên trên, sau đó liền gửi tin nhắn đi.

“Gì vậy?” Ánh mắt của Thương Truy Ý vẫn còn đang ở trên người của Dương Giới Thừa.

“Người khác muốn chơi, mình chỉ có thể cùng với chơi họ mà thôi.” Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý: “Không biết bây giờ ông như thế nào, ngày mai chúng ta đến thăm ông một chút?”

“Ừ.” Thương Truy Ý vừa trả lời, vừa vỗ tay.

Không thể không nói, dáng vẻ chó đội lốt người của Dương Giới Thừa ở trên khán đài cũng có sức hút ghê gớm, lúc này đôi mắt nhỏ kia bắn ra ánh sáng như muốn hút những người đối diện về phía mình, nhưng, rất khó làm được điều ấy.

Dương Giới Thừa nhìn đồng hồ một chút, đã bốn giờ 50 phút, nhưng, mình còn phải nói gì nữa đây?

Làm sao để chịu đựng qua mười phút này?

Nhìn những người ngồi yên lặng trên khán đài, bên dưới là một chuỗi tiếng vỗ tay, Dương Giới Thừa vừa muốn bước xuống, nhưng, chân vừa định nhấc lên thì tầm mắt của hắn đã bị một chiếc áo khoác đen lấp đầy!

Nhất thời, mồi hôi từ trên lưng Dương Giới Thừa liền chảy xuống!

Phải chịu đựng mười phút!

Dương Giới Thừa nhìn chiếc áo khoác màu đen kia, cầm lấy micro: "Hôm nay tại nơi đây, tôi cũng muốn đề cập đến một chút về tình hình kinh tế của tập đoàn Dương thị và tập đoàn Khấu thị."

Ngay tức thì, một chuỗi tiếng vỗ tay liền vang lên.

Dương Giới Thừa gật đầu ý bảo mọi người lắng xuống, rồi bắt đầu huyên thuyên không hề giới hạn.

Mà lúc này đây, bất tri bất giác, lại có một vài người tiến vào trong hội trường này.

Nhìn đồng hồ năm giờ lẻ một phút, Dương Giới Thừa thả lỏng một hơi, nói cám ơn, sau đó từ trên khán đài đi xuống.

Tổ thị ủy bắt đầu thảo luận, xem xem ai mới là người thích hợp nhất.

Một cô gái vừa muốn tiến ra, nhưng lại bị một người mặc âu phục đen với mái tóc được vuốt keo không thể loạn kéo lại.

Cô gái quay đầu, đưa mắt nhìn anh.

Người đàn ông nhẹ nhàng dùng khẩu hình miệng nói: "Chờ một chút."

Cô gái mặc váy dài chấm đất, tóc bới lên, gương mặt xinh đẹp lúc này mang theo một tia tức giận, càng khiến người khác phải chao đảo. Chỉ là, đôi lông mày này đã khuynh đảo biết bao người.

"Kết quả đã có!" Đương lúc người chủ trì đang nói chuyện phiếm với mọi người, liền hét to, hô lên một câu, nhất thời, những người đang có mặt liền yên lặng.

"Tối nay, người nào, người nào sẽ trở thành thị trưởng kế nhiệm của chúng ta?" Người chủ trì nhìn từng người bên dưới khán đài, nhưng khi ánh mắt vừa chạm đến cô gái kìa liền ngây người, choáng váng.

Người chủ trì trợn mắt há mồm nhìn cô, nhưng, Yến Hoài chỉ cười, chung quanh yên tĩnh, mỗi người đều có thể nghe được nhịp tim mình đang đập.

Yến Hoài nheo mắt lại, tiếng giày cao gót dưới chân vang dội khắp cả hội trường, bước đi tao nhã, dáng vóc xinh đẹp, nụ cười lay động lòng người, không khỏi tôn lên vẻ đẹp của cô.

Tim của từng người cũng nảy lên theo từng bước chân của cô.

Người trong tổ thị ủy càng thêm mờ mịt, nhìn Yến Hoài đang đi tới từ phía sau, thậm chí miệng còn quên khép lại.

Thương Truy Ý nhìn người con gái xinh đẹp tuyệt trần này, cảm giác như đang lạc vào thần thoại, anh có thể cảm nhận được, trong lúc lơ đãng, đương lúc mọi người đang kinh ngạc, cô sẽ xuất hiện, mang đến một cảm giác lấn áp, làm cho người ta không thể không phục tùng.

Nhạc không Thương nhìn chiếc váy dài ấy, nhìn vóc dáng cao tầm một mét bảy mươi lăm, nhìn vòng eo cong cong, ngây ngốc.

Mà chỉ có Khấu Kiệt là muốn giết người, muốn băm vằm những kẻ đang chăm chú nhìn theo bà xã của mình ném tới Thái Bình Dương.

Dương Giới Thừa nhìn cô, cũng quên mất đi sự tồn tại của mình. Dương Miêu Miêu dùng sức nhéo bắp đùi của Dương Giới Thừa..

"A!" Dương Giới Thừa vừa tỉnh lại, nhưng, lòng ghen tỵ bên trong Dương Miêu Miêu lại càng thêm sâu, nỗi hận càng thêm lớn.

Yến Hoài tựa như đang đi trên bục chữ T, tư thế tự nhiên mà uyển chuyển, cuối cùng, một bước liền lên đến đài chủ tịch kia, còn người chủ trì đã sớm cút sang một bên.

"Dùng phương thức này, sống động như vậy, tổ chức một trò chơi để chào đón tôi....thật sự là tôi rất vui, thật sự rất vui mừng!" Từng chữ của Yến Hoài nặng nề gõ vào tim của mỗi người.

"Đáng tiếc, tạm thời tôi vẫn chưa thể tiếp nhận, giống thật đến như thế!" Yến Hoài nghiến răng, vừa dứt lời, xoay người, ánh mắt sắc bén liếc về phía từng người trong tổ thị ủy.

Nhất thời, những kẻ vô tích sự bụng to phề phệ kia liền cảm thấ lạnh lẽo khắp người. Ánh mắt kia, dường như có thể áp đảo tất cả những người ở đây.

"Có lẽ, sự xuất hiện của tôi đã khiến những người khác thất vọng!" Yến Hoài đưa ánh mắt về phía Dương Giới Thừa và Dương Miêu Miêu: "Chỉ là, bất kỳ lúc nào tôi cũng chuẩn bị sẵn sàng trước sự khiêu chiến của các người! Bất luận là phương thức gì, tôi đều có thể theo cùng!" Tiếng nói của Yến Hoài càng ngày càng lớn, lời càng nói ra càng vang vang có lực.

Mọi người khiếp đảm nhìn vị thị trưởng đứng trên khán đài, khí thế của cô lấn áp tất cả mọi người, khiến họ chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi im mà nghe cô nói.

"Rất vui tôi lại gặp được mọi người!" Yến Hoài cười cười, trong giây phút đó, mùi hương tỏa ra vạn dặm, nhưng, một giây kế tiếp, sắc mặt liền thâm trầm, tựa như nụ cười vừa rồi chỉ là một đóa Quỳnh chớm nở trong đêm.

"Cảm ơn mọi người đã cho tôi biết, mối nguy của tôi!" Yến Hoài đưa ánh mắt về phía Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất đang ngồi chung một chỗ: "Cám ơn các anh, đã cho em biết cái gì gọi là cùng chung hoạn nạn, sống chết có nhau."

Lý Hoàn Suất ngẩn ra, ban đầu, anh đã từng có một tia do dự, có lẽ, nếu như anh rời khỏi, vậy thì cả đời sẽ phải hối hận rồi.

"không biết người đứng sau vở kịch này là ai, mà tôi, cũng rất may mắn, liền trở thành nhân vật chính" Yến Hoài hướng mắt về phía những người đang ngồi bên trên: "Có lẽ do khả năng quản lý của tôi còn không được tốt! Mới có một màn kịch chờ tôi đến diễn như vậy."

Yến Hoài cười cười: "Vậy nên, tôi muốn tận dụng một chút quyền lợi trong tay của mình, quản lý cho thật tốt, ai phải ai trái!" Dứt lời, Yến Hoài khẽ khom người,đi xuống khán đài.

Chung quanh vắng lặng, yên tĩnh khiến người ta sợ hãi.

Đột nhiên, lại có người vỗ tay.

Thương Truy Ý nhất thời kịp phản ứng, nhìn về hướng phát ra tiếng vỗ tay, là Khấu Kiệt.

Ngay tức thì, Thương Truy Ý cũng vỗ tay theo, còn Nhạc không Thượng đã bội phục không thôi đối với một màn vừa rồi của người con gái kia. Lòng bàn tay vỗ đến sưng đỏ.

Lập tức, trên khán đài liền vang lên âm thanh như dời non lấp biển.

Yến Hoài xoay người, vừa muốn đi ra ngoài, nhưng, vừa lúc đó, liền phát hiện, người đàn ông mặc áo khoác đen lại đi ra từ một góc khuất.

Yến Hoài cả kinh, tức khắc nhấc chân váy lên đuổi theo.

78. Chương 79: Cửa Khẩu Bến Tàu, Sóng Gió Nổi Lên.

"Hoài!" Khấu Kiệt nhìn cô, lập tức đuổi theo, ngược lại Lý Hoàn Suất vẫn còn đủ tỉnh táo, mỉm cười nhìn những người đang kinh ngạc khi chứng kiến cảnh tượng ban nãy, gật đầu rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng lập tức gật đầu tỏ ý tạm biệt, nhanh chóng đi theo.

Yến Hoài sít sao đuổi sát theo người đàn ông mặc áo khoác đen: "Ông là ai? Tại sao ông lại ở đây?"

Nhưng, tốc độ của ông ta lại cực kỳ nhanh, Yến Hoài thấy thế, xem ra mang giày cao gót như cô thì khó mà đuổi kịp. Lập tức đá giày cao gót sang một bên, đuổi theo người đàn ông.

Người đàn ông đi về hướng nhà vệ sinh, lật người một cái, trèo lên bức tường phía trên.

Yến Hoài dừng lại, nhìn theo hướng người đàn ông vừa chạy trốn, muốn nhảy lên theo, nhưng phía sau Khấu Kiệt đã kịp chạy tới: "Đừng đuổi theo nữa, ông ta đã chạy xa!"

Yến Hoài nghe thế, xoay người lại, nhìn Khấu Kiệt đang đến gần.

"Như thế nào? Là ai? Có nhìn thấy rõ dáng vẻ của hắn hay không?"

"Người đó, chính là kẻ muốn giết chúng ta mà em trông thấy. Nhưng, không nhìn rõ bộ dạng ông ta ra sao. Năng lực của ông ta rất mạnh." Yến Hoài vừa nói chuyện, đôi bàn chân trắng nõn liền giẫm lên sàn nhà bóng loáng, nhìn về phía Khấu Kiệt thì trông thấy anh đang cầm đôi giày mà cô vừa bỏ rơi ban nãy.

Khấu Kiệt đi tới, ngồi xổm người xuống: "Mang vào lại nói, sàn nhà lạnh."

Khi Lý Hoàn Suất vừa chạy tới, liền trông thấy một màn như vậy, Khấu Kiệt đang ngồi xổm người xuống, mang giày cao gót vào cho Yến Hoài. Có chút ngoài ý muốn, dáng vẻ này, thật sự đây là lần đầu tiên anh trông thấy Khấu Kiệt mang giày giúp một cô gái.

Yến Hoài ngẩng đầu lên, liền trông thấy vài người đi tới, lúc này Khấu Kiệt cũng vừa mang giày vào cho Yến Hoài xong, đứng lên.

Mọi người nhìn nhau, Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt, lại nhìn sang Yến Hoài: "Mình biết ngay mà, nhất định các cậu sẽ trở về!"

"Ừ." Khấu Kiệt mỉm cười nhìn Thương Truy Ý, nhìn bọn họ.

Nhạc Không Thượng nhìn Yến Hoài, nhưng, ánh mắt của Yến Hoài chỉ đặt trên người của Khấu Kiệt. Một lúc sau, Nhạc Không Thượng mới dời tầm mắt sang Lý Hoàn Suất: "Không chết là tốt rồi."

"Dĩ nhiên!" Lý Hoàn Suất đi tới, ôm lấy Nhạc Không Thượng.

Bốn người đàn ông ôm lấy nhau trước mặt Yến Hoài, còn cô thì chỉ đứng ở một bên nhìn cảnh tượng này.

Vừa lúc Dương Giới Thừa và Dương Miêu Miêu từ hội trường đi ra, đến chỗ rẽ liền trông thấy cảnh ấy, nhất thời, á khẩu không nói nên lời.

"Tứ đại cuồng long!" Dương Giới Thừa ngơ ngác nói.

"Không phải chỉ là bốn người thôi sao, cái gì mà cuồng long! Chúng ta đi!" Dương Miêu Miêu cũng không vừa, nghĩ rằng phía sau còn có người làm chỗ dựa, lúc này quên mất lo lắng, kéo Dương Giới Thừa đi, nhưng một cuộc điện thoại liền gọi tới.

Năm người bọn Khấu Kiệt đứng chung một chỗ, lạnh lùng nhìn lên hai người trước mặt.

Yến Hoài không buồn nhìn bọn họ, xoay người: "Chúng ta đi! Còn có chuyện lớn phải làm!"

Khấu Kiệt đuổi theo, còn ba người kia tự nhiên cũng đi theo.

Dương Giới Thừa nhìn theo bọn họ, nỗi lo lắng trong lòng càng thêm mãnh liệt, lần này, thiếu chút nữa đã chiếm được cái ghế thị trưởng. Tất cả đều do bọn họ làm hại! Dương Giới Thừa đưa ánh mắt về phía Dương Miêu Miêu, nhưng, lúc này Dương Miêu Miêu đã đi tới một bên, nghe điện thoại.

Dương Giới Thừa tức giận, nó lại muốn làm gì! Mình thì mẻ đầu sứt trán mà vào lúc này nó lại như thế!

Đi tới, Dương Miêu Miêu vừa tắt điện thoại, xoay người, liền trông thấy Dương Giới Thừa đang đùng đùng tức giận nhìn mình!

"Làm gì?" Dương Miêu Miêu nhìn cơn giận của hắn, cô ta cũng không khỏi tức giận.

"Em gọi điện thoại cho ai?"

"Người đàn ông kia, ông ta gọi cho em đấy!"

"Ông ta?" Đôi mắt của Dương Giới Thừa mở to như chiếc chuông đồng: "Ông ta nói gì hả?"

"Không có việc gì, ông ta giải thích lần này là do sơ sót của ông ta, chưa diệt được bọn họ." Dương Miêu Miêu bĩu môi: "Nhưng, ông ta nói, ông ta có biện pháp, nhất định có thể. . . . . ."

"Đủ rồi!" Dương Giới Thừa nhìn Dương Miêu Miêu: "Nói cho ông ta biết, anh không cần ông ta nhúng tay vào. Anh có thể dựa vào hai tay của mình để đoạt được thị trường kinh tế của thành phố D! Hừ!" Dương Giới Thừa nói xong, lập tức xoay người bỏ đi.

Dương Miêu Miêu đuổi theo: "Anh, hãy nghe em nói! Hãy nghe em nói! . . . . . ."

Cách đó không xa, một người mặc áo khoác đen đứng lặng ở nơi ấy thật lâu, nghe cuộc nói chuyện của những người này, khóe miệng khẽ nhếch lên hai cái, trong nháy mắt lại biến mất vào bóng đêm.

Biệt thự nhà họ Khấu.

"Chính là như vậy?" Thương Truy Ý nhìn ba người bọn họ: "Các cậu cứ như vậy mà trở về?"

"Thế nào? Cái gì cứ như vậy mà trở về? Suýt chút nữa là bọn này chết rồi!" Lý Hoàn Suất trừng mắt nhướn mũi, nhìn Thương Truy Ý, còn Thương Truy Ý chỉ cười: "Các cậu không hỏi xem chiếc thuyền kia là ở đâu ra?"

"Hỏi rồi, là thuyền thăm dò khí tượng trên biển." Yến Hoài nhìn Thương Truy Ý: "Nhưng, em cứ có cảm giác chiếc thuyền kia có điều gì đó không đúng, nhưng vẫn không nghĩ ra. Trùng hợp như vậy sao? Hơn nữa, tại sao họ lại không trói chặt em lại?"

"Không cần suy nghĩ quá nhiều." Khấu Kiệt nhàn nhạt mở miệng: "Hoặc là do bọn họ sơ sót?"

"Đúng rồi, bây giờ cả bốn người chúng ta đều ở đây, vậy thì ngày mai đến quân khu thăm ông một chút? Đã lâu rồi không trở về nơi ấy." Nhạc Không Thượng ngẩng đầu lên, nhìn mọi người, ánh mắt đầy vẻ chờ mong.

"Không được." Khấu Kiệt vỗ vỗ bả vai của Nhạc Không Thượng, đi về phía Thương Truy Ý: "Mới vừa trở lại, mình muốn xem qua tình hình của công ty thế nào. Ý, cậu vất vả rồi."

Thương Truy Ý gật đầu một cái.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Trong phòng bếp, thím Lý đi mở cửa: "Tiểu thư à? Tiểu thư trở lại!"

Khấu Tử Liên chán ghét liếc mắt nhìn thím Lý, không thèm để ý đến lời của bà ….xách túi đi vào.

"Các người? Không phải các người. . . . . Đã chết rồi sao?" Khấu Tử Liên vừa trông thấy Khấu Kiệt, Yến Hoài, Lý Hoàn Suất trong phòng khách, nhất thời kinh ngạc.

Yến Hoài đứng lên, nhìn Khấu Tử Liên, khóe miệng khẽ nhếch: "Có hơi thất vọng?"

"Tôi. . . . . ." Khấu Tử Liên lùi về phía sau.

"Trở về lúc nào?" Thương Truy Ý đứng lên, vừa kéo Khấu Tử Liên đến: "Vất vả lắm bọn họ mới tìm được đường sống trong chỗ chết."

"Mắc mớ gì tới anh?" Khấu Tử Liên ngược lại không thèm nể mặt mũi! Ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn Thương Truy Ý: "Lúc nào tôi muốn quay về thì về."

Thương Truy ý nhìn lên cô gái trước mặt, nhất thời kích động, nảy sinh ý nghĩ muốn đập chết người, nhưng, vẫn nhịn xuống: "Vậy thì cứ tự nhiên!"

"Láo xược!" Khấu Kiệt đứng lên, tức giận: "Em thật sự là càng ngày càng hỗn láo!"

"Anh, chẳng lẽ em nói không đúng ư?" Khấu Tử Liên nhìn Khấu Kiệt: "Cái nhà này là nhà của em, em muốn về lúc nào thì về, chẳng lẽ còn phải thông báo với những người khác nữa à?"

Khấu Kiệt kéo cà vạt trên cổ xuống, cầm trong tay: "Ý có lòng tốt hỏi em."

"Anh." Lúc này Khấu Tử Liên lại quanh co lòng vòng, bắt đầu giở trò: "Anh, giáo sư đã nói rồi, em bị thiếu hụt kinh nghiệm, từ ngày mai trở đi, em sẽ đến công ty của chúng ta hỗ trợ, được chứ?" Dứt lời, còn đẩy Nhạc Không Thượng đang ngồi cạnh Khấu Kiệt ra, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Khấu Kiệt.

Yến Hoài không có tâm trạng xem màn náo loạn này, xoay người, muốn rời khỏi, nhưng, vào lúc này Nhạc Không Thượng liền đứng lên: "Ý, thị trưởng Yến, Suất, mình có chuyện quan trọng muốn nói với mọi người." Dứt lời liền đi ra ngoài.

Yến Hoài nghe thế liền đi theo, Thương Truy Ý nhìn hai anh em Khấu Kiệt, nháy mắt ra hiệu cho anh, hãy đi theo cùng.

Lý Hoàn Suất ngáp một cái, đứng lên rời đi.

Ngược lại Khấu Tử Liên rất vui vẻ, những người mình cảm thấy chướng mắt đều đi cả rồi, nhất thời tâm tình cũng thoải mái hẳn lên: "Anh, em rất nhớ anh đó!" Nói xong, còn làm giống như một con mèo, sắp sửa sà vào trên người của Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt vừa đứng lên, Khấu Tử Liên bất ngờ, nhất thời ngã nhào trên ghế sofa: "Ai u!"

"Ngày mai bắt đầu đi làm, cùng cấp bậc với bất kỳ một nhân viên nào trong công ty, đừng nghĩ đến bất cứ một đặc quyền gì. Không tuân thủ thì rời khỏi công ty!" Dứt lời, Khấu Kiệt nhấc chân đi ra ngoài.

"Anh! Anh!" Khấu Tử Liên nhìn theo bóng lưng của Khấu Kiệt, đôi mắt lóe lên vẻ bất mãn: "Em chẳng làm gì hết! Vì sao lại phải đối xử với em như vậy! Hừ!" Phát cáu lên, dùng sức ném chiếc gối trên ghế sofa ra ngoài.

"Đều do cô ta!" Khấu Tử Liên nhìn về phương hướng kia: "Không có cô ta, tất cả đều hoàn hảo, tất cả đều tốt đẹp! Anh mình cũng sẽ không đối xử với mình như thế! Hừ!" Nghĩ tới đây, Khấu Tử Liên đi vào trong phòng của mình, cầm điện thoại lên: "Là Miêu Miêu ư?"

. . . . . .

Trong một gian phòng hội nghị nhỏ, bốn người ngồi chung một chỗ, ở trên chiếc bàn, Nhạc Không Thượng mở đoạn ghi âm mình vừa thu được trong nhà vệ sinh nữ vào hôm nay, cũng đề cập đến người mặc áo khoác đen mà mình trông thấy.

Người đàn ông mặc áo khoác đen.

"Như thế nào?" Nhạc Không Thượng nhìn ba người, cất máy ghi âm vào.

"Thấy được người đàn ông mặc áo khoác đen xuất hiện phía sau."

Bốn người nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy Khấu Kiệt đứng tựa lưng vào cạnh cửa, dáng vẻ hiện tại của anh, áo sơ mi trắng để mở, hé lộ lồng ngực vạm vỡ, mơ hồ tiết lộ ra dã tính vô tận bên trong.

Yến Hoài cúi đầu xuống.

Mà Khấu Kiệt cũng đi tới, ngồi bên cạnh Yến Hoài, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Yến Hoài muốn rút tay về, nhưng lại bị lôi kéo, sức lực này vừa phải, cũng không làm đau Yến Hoài, nhưng, cũng không thể khiến Yến Hoài có thể thu tay về.

Yến Hoài trừng mắt liếc anh một cái, nhưng, anh lại làm như không nhìn ra, nhìn ba người kia, ba người bọn họ nhìn thấy tình huống này, cũng làm như không trông thấy.

"Nếu Dương Miêu Miêu là một con nghiện, vì sao không trực tiếp đem cô ta đến đồn công an, bêu xấu tập đoàn Dương thị?" Lý Hoàn Suất đứng lên: "Mình có thể trực tiếp cho người đưa cô ta vào trại giam."

"Không." Thương Truy Ý nhẹ nhàng lấy tay ấn Lý Hoàn Suất về lại chỗ ngồi: "Đây là chuyện nhỏ, Dương Giới Thừa sẽ không để ý. Điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải tìm ra người đứng đằng sau giúp Dương thị, mà Tử Liên.." Thương Truy Ý đưa ánh mắt về phía Khấu Kiệt: "Sẽ để cho Kiệt tự mình tự đi giải quyết."

Nhạc Không Thượng đứng lên: "Tớ đến phòng nghiên cứu xem bọn họ làm việc đến đâu rồi, tớ nghĩ, rất nhanh sẽ có kết quả."

"Nghiên cứu cái gì?" Khấu Kiệt quay đầu lại nhìn Nhạc Không Thượng: "Nghiên cứu?"

"Khi hàng hóa của chúng ta vừa xuất cảng, lúc nào cũng không hợp lệ, nguyên nhân do nhiễm ký sinh trùng gây bệnh, mình bảo Không Thượng cho người đi nghiên cứu chuyện này, đoán chừng rất nhanh sẽ có kết quả thôi, yên tâm." Thương Truy Ý trả lời thay Nhạc Không Thượng, còn Nhạc Không Thượng thì gật đầu một cái, đi ra ngoài.

Lý Hoàn Suất nhìn bọn họ, cũng đứng lên: "Mình phải trở về thành phố M thôi, mình sẽ điều tra xem rốt cuộc người kia là ai!"

"Cậu về cũng tốt, thăm dò tình hình ở thành phố M." Khấu Kiệt hướng mắt về phía Lý Hoàn Suất.

"Về phía ông nội?" Thương Truy Ý nhìn bọn họ, ý bảo còn chuyện của ngài Khấu Đức.

"Không có việc gì, mình sẽ tranh thủ thời gian, nhưng mà ngày mai không thể, ngày mai mình còn có chuyện quan trọng phải làm." Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, Yến Hoài gật đầu một cái, rốt cuộc thì làm sao cô mới có thể tìm thấy ba mẹ nuôi? Thật sự là phải chờ người ta ra tay trước sao?

Thương Truy Ý liếc mắt nhìn Yến Hoài, khẽ cười cười, xoay người đi ra ngoài. Lần này bọn họ gặp nạn, mình nhất định phải trợ giúp bọn họ!

Đương lúc chỉ còn lại Yến Hoài và Khấu Kiệt, điện thoại của cô liền vang lên!

"Ông rốt cuộc là ai? Đừng giả thần lộng quỷ ở đây!" Yến Hoài chộp lấy điện thoại di động, hung hăng nói.

"Tôi là ai cũng không quan trọng, ha ha ha. . . . . ." Bên trong truyền đến âm thanh trầm thấp như cũ.

"Tại sao lúc ở trên thuyền lại không giết tôi? Chẳng lẽ chơi đùa như vậy vui lắm sao?" Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt, ra hiệu đi theo anh, liền cầm điện thoại đi đến sau lưng Khấu Kiệt.

"Ha ha ha, ít ngày trước, cô vi phạm quy tắc của trò chơi, cho nên, việc tôi phải làm là lấy tiền đi mà không để người lại."

"Tôi không có làm trái với quy tắc trò chơi! Thế nào? Ông còn nói đến quy tắc?" Yến Hoài cau mày, mà lúc này, Khấu Kiệt đã kéo cô đi đến một không gian nhỏ, đây phòng cách âm.

Yến Hoài mở to mắt, không thể tin được, nơi này còn có một thiết bị truy tìm điện thoại mini!

Khấu Kiệt vội vàng chuẩn bị dụng cụ, người ở bên trong liền nói: "Như vầy đi, tôi sẽ cho cô một cơ hội, mấy ngày trước, ở bến cảng thành phố M, tập đoàn Dương thị có xuất khẩu một nhóm hàng, trong vòng ba ngày, cô tìm cách chuyển hàng của bọn tôi ra ngoài, tôi liền đưa hai người nhà cô về nhà trọ an toàn, như thế nào? Rất đơn giản chứ?"

Tập đoàn Dương thị? Thành phố M? Yến Hoài ngẩng đầu nhìn Khấu Kiệt, Khấu Kiệt gật đầu một cái, Yến Hoài lập tức trả lời: "Được, tôi đồng ý với ông, nhưng, tôi muốn nghe giọng nói của ba mẹ tôi một chút!"

Nhưng, bên kia đã truyền đến tiếng "Tút tút tút. . . . . ." , mà bên trong thiết bị truy tìm điện thoại, hiện lên vị trí của nó đang ở thành phố D.

"Hắn vẫn còn ở thành phố D." Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài: "Em nghĩ thế nào?"

"Nhóm hàng kia, nhất định là có vấn đề." Yến Hoài nói với giọng khẳng định: "Em muốn kiểm tra và nhận nhóm hàng kia!"

"Vậy ngày mai. . . . . ."

"Ngày mai em đi thành phố M xem một chút."

"Anh cùng đi với em."

"Không được, còn có rất nhiều chuyện chờ anh xử lý, anh không thể rời khỏi đây." Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt: "Yên tâm, nơi đó sẽ không có nguy hiểm gì."

Lúc này, bên cửa nhỏ liền vang lên tiếng gõ cửa.

Khấu Kiệt đi tới, mở cửa.

Nhạc Không Thượng chạy tới nhanh như mèo: "Đã hoàn thành rồi, chờ chúng ta đi thí nghiệm thử xem kết quả thế nào!" Nói xong, nhìn ống nghiệm trong tay, giống như là sói nhìn thấy dê, hai mắt sáng lấp lánh.

"Được, ngày mai anh và Nhạc tiên sinh đi xem một chút!" Yến Hoài cười cười: "Hàng hóa của tập đoàn Khấu thị, ngàn vạn lần đừng phát sinh sai lầm."

Hai người gật đầu, còn Yến Hoài cũng đi ra ngoài, cuối cùng, quay đầu: "Em nghĩ, dự án ở khu Nam đã tiến hành rồi chứ?"

Gương mặt Khấu Kiệt nhất thời có chút trắng bệch, nhưng, lúc này Thương Truy Ý liền nói vọng vào từ bên ngoài: "Đang chờ thị trưởng xem qua."

"Hả?" Yến Hoài quay đầu, đi ra khỏi căn phòng nhỏ, nhận lấy tờ giấy trong tay Thương Truy Ý.

"Gặp lại sau, em về." Nhìn tờ dự án, Yến Hoài liền đi ra bên ngoài.

"Chờ anh một chút, anh đưa em về!" Khấu Kiệt đẩy Nhạc Không Thượng ra, lập tức chạy theo.

Nhạc Không Thượng chỉ có thể trợn trắng mắt, còn Thương Truy Ý thì vỗ vỗ bả vai của Nhạc Không Thượng: "Đi, ăn thịt bò bít tết."

Cuối cùng cũng trở về đến nhà trọ, vẫy tay từ biệt.

Khấu Kiệt nhìn theo bóng lưng khuất xa, lúc Yến Hoài đóng cửa cũng thoáng nhìn lại lần cuối, nhất thời liền cảm thấy, tối nay rốt cuộc cô cũng hiểu cái gì gọi là "Lưu luyến không rời."

Nhún vai một cái, Khấu Kiệt chui vào trong xe, lái xe đến gần bên dưới cửa sổ phòng ngủ của Yến Hoài, ở trong xe, cách một khoảng, ngước nhìn một mảng tốt đẹp.

Yến Hoài mở sáng đèn, khóa cửa, xoay người, nhất thời phát hiện, đồ vật bên trong đã bị ai đó xem qua!

Nhất thời Yến Hoài rút dao găm ra, cẩn thận từng li từng tí đi vào bên trong.

Yến Hoài nheo mắt lại, tìm xem bên trong rốt cuộc là ai, nhưng, kiểm tra qua thì không phát hiện bất kỳ một dấu chân nào. Chỉ có vài đồ vật bị lục tung lên, cũng không bị mất thứ gì.

Yến Hoài cất dao vào, ngồi trên giường ngủ, nhìn tất cả trước mặt.

Tại sao? Ai đã đến nơi này? Là Triều Trạch? Hay là ai khác? Người đàn ông mặc áo khoác đen? Yến Hoài nhíu mày, đưa ánh mắt về phía ngoài cửa sổ, phía đối diện là cửa sổ của một gian nhà trọ nhỏ. Yến Hoài đi tới, đóng cửa sổ lại, kéo rèm cửa, quay người ngồi xuống.

Nhưng, sau một khắc, Yến Hoài nhanh chóng đứng lên, kéo rèm cửa ra, mở cửa sổ, nhìn về khung cửa sổ nhỏ phía xa.

Ở bên dưới, Khấu Kiệt thấy Yến Hoài đóng cửa sổ, kéo rèm, vừa muốn rời đi, nhưng, lại nghe thấy tiếng mở cửa sổ, tức khắc tắt đèn xe, nhìn phía trên.

Yến Hoài nhìn chằm chằm về hướng cửa sổ nhỏ, chẳng lẽ khung cửa sổ nhỏ ấy đã theo dõi mình? Những tấm hình trước kia được chụp từ chính góc độ này?

Nheo mắt lại, Yến Hoài ước lượng khoảng cách ấy.

Cự ly ước chừng hơn 50m, với khoảng cách này, ai đó rất có thể mượn lực để bò vào phòng ngủ của mình! Yến Hoài nhìn cửa sổ nhỏ, nhất thời cảm thấy hơi lo sợ, rốt cuộc là ai đã tới nơi này?

Ngay lúc ấy, cửa bên ngoài bị ai đó gõ một tiếng.

Yến Hoài nhất thời cảnh giác, cầm dao găm lên, chầm chậm đến gần cửa.

Thông qua con mắt nhỏ trên cửa, nhìn thấy Khấu Kiệt.

Yến Hoài thở phào nhẹ nhõm, cất dao găm vào, mở cửa.

"Sao vậy? Anh vừa thấy em đóng cửa sổ lại, anh sợ em xảy ra chuyện gì." Khấu Kiệt nhìn người con gái đứng ở trước mặt mình.

Lúc nào thì mình trở nên nói nhiều thế này, từ lúc nào thì mình lại quan tâm đến một người như vậy?

Loại cảm giác này, thật kỳ diệu, nhưng, lại phải khống chế chính bản thân mình!

"Không có việc gì, em chỉ phát hiện, nhà trọ có người đột nhập." Yến Hoài nói: "Vào đi!"

Khấu Kiệt đi tới: "Là ai? Có mất thứ gì không?"

"Không có." Yến Hoài đóng cửa lại: "Đi theo em, em vừa phát hiện một chỗ."

Mà ngay lúc này, trong phòng bếp thoáng qua một bóng người!

Hai người thất kinh, gần như là đồng thời xông về nơi ấy, nhưng, bóng người kia đã chạy về phía phòng ngủ của Yến Hoài.

Yến Hoài rút dao găm ra, một giây kế tiếp liền phóng nó đi!

Bóng người kia cực kỳ nhanh chóng, lật người một cái, chạy vội tới phòng ngủ của Yến Hoài, nhìn cửa sổ, không chút do dự liền nhảy xuống!

Yến Hoài nhìn thấy thế, chỉ có thể lắc đầu: "Hắn chạy rồi."

"Không ngờ, hắn có thể trốn thoát dưới tầm mắt của chúng ta." Khấu Kiệt cảm thấy có chút thất bại.

Hai người từ trong phòng ngủ ra ngoài, Khấu Kiệt ngồi trên ghế sofa: "Anh cảm thấy nơi này không đủ an toàn, em theo anh về nhà chứ?"

"Em. . . . . Như vậy sợ rằng không tốt lắm đâu?" Yến Hoài nhe răng: "Không có chuyện gì đâu."

"Anh không yên lòng, bằng không anh ở đây cũng được, ở lại một đêm cũng không sao." Vừa dứt lời, Khấu Kiệt liền nằm lên ghế sofa, cởi giày da ra.

"Anh. . . . . ." Yến Hoài mở to mắt: "Thôi." Yến Hoài chỉ vào thư phòng: "Thư phòng vẫn là của anh." Nói xong, xoay người, đi vào phòng ngủ của mình.

Đã lâu rồi chưa dược nghỉ ngơi yên tĩnh như thế này, không khí ở nơi đây tràn ngập mùi hương của cô, thoải mái cỡ nào.

Sáng sớm, Khấu Kiệt làm món ăn sáng, rồi đưa Yến Hoài đến cao ốc thị trưởng, hai người cùng nhau đi vào.

Mọi người thấy hai người bọn họ đi tới, nhất thời tránh hết ra thành một đường, mà ngược lại Yến Hoài chỉ mỉm cười nhìn họ thay cho câu chào hỏi, còn Khấu Kiệt thì trầm mặc hơn nhiều, trên mặt thoáng qua nụ cười.

Đi vào phòng làm việc của thị trưởng, Yến Hoài liền nhìn lên chiếc bàn chất đầy tài liệu, là đống công việc trong khoảng thời gian mà cô mất tích.

Không nói hai lời, Yến Hoài lập tức bắt đầu công việc của mình, Khấu Kiệt nhìn cô, vừa muốn mở miệng, Yến Hoài đã nói: "Anh đi làm chuyện của mình đi, em giải quyết xong những thứ này nhất định sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Anh giúp một lúc đã." Khấu Kiệt ngồi vào vị trí của thư ký thị trưởng, giúp cô sắp xếp lại tài liệu, sao chép giấy tờ, cái gì cũng làm.

Yến Hoài nhìn anh, cúi đầu, tiếp tục động tác trong tay.

"Tiểu Nhã, cô đem bản phân tích kinh tế dạo gần đây đến cho tôi, bây giờ tôi đang cần." Yến Hoài nói vào điện thoại, chờ câu trả lời 'Vâng', sau đó tắt máy, lại gọi một cuộc điện thoại khác: "Tôi muốn danh sách hàng hóa xuất nhập khẩu của thành phố M, đúng, ở bến cảng thành phố M, trong vòng mấy ngày nay."

Khấu Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn Yến Hoài bận rộn, cúi đầu, chỉ có thể cố gắng giúp cô một tay.

Lúc này, Khấu Kiệt ngược lại trông thấy một tờ báo.

Khấu Kiệt cầm lên, trên đó viết, quân đội giải ngũ, nước mắt ngày chia tay.

Khấu Kiệt nhìn tờ báo này, đột nhiên nghĩ đến, đã lâu rồi mình không điện thoại cho ông nội, không biết bây giờ ông như thế nào?

Thở dài một hơi, Khấu Kiệt đặt tờ báo sang một bên, lúc này Yến Hoài cũng lên tiếng: "Gọi điện thoại cho ông nội đi, chắc ông sẽ rất vui."

Khấu Kiệt ngẩn ra, một giây kế tiếp, lại cực kỳ vui vẻ: "Ừm!"

Mặc dù anh bảo không có thời gian, nhưng dầu gì cũng chỉ là một cuộc điện thoại thôi. Khấu Kiệt nghĩ thế liền gọi điện thoại ngay.

"Ông nội." Khấu Kiệt đứng nghiêm, thiếu điều ra dáng một anh quân nhân.

"Ừm." Lúc này ngài Khấu Đức cũng chỉ nói được mỗi một chữ, có rất nhiều lời còn cắm ngay cổ họng, không nói ra!

"Cháu. . . . . cháu. . . . . cháu nhớ ông."

Yên tĩnh, chung quanh đều là yên tĩnh. Yến Hoài ngẩng đầu lên, nhìn Khấu Kiệt đang gọi điện thoại trong phòng tài liệu ở sau lưng, anh ấy cũng biết nói lời như vậy. Nhưng, rõ ràng là bên trong không có phản ứng gì.

Ngài Khấu Đức đứng ngẩn người, tâm tình lắng đọng.

Viên chính ủy ở một bên nhìn dáng vẻ của Tham Mưu Trưởng vào lúc này, vừa định hỏi, nhưng, ngài Khấu Đức đã khép miệng của ông ta lại.

"Ừm." Một lúc sau ngài Khấu Đức mới nói ra chữ này.

Khấu Kiệt bĩu môi: "Cháu còn đang làm việc, cháu cúp máy trước."

"Được." Một lúc sau ngài Khấu Đức mới trả lời, giống như con chữ này nặng đến ngàn cân, khó có thể trôi ra khỏi miệng.

Khấu Kiệt đi ra khỏi phòng tài liệu, không nói tiếng nào, ngồi vào trị ví của mình.

Lúc này, Tiểu Nhã đã gõ cửa đi vào, giao tài liệu phân tích cho Yến Hoài.

Yến Hoài không nói gì: "Chiều nay em phải đến thành phố M."

"Được." Khấu Kiệt nhớ lại ngài Khấu Đức vừa nói chữ này.

Buổi trưa nhanh chóng trôi qua, đến buổi chiều, Khấu Kiệt đã đến công ty, tự anh biết rõ, tình hình trong công ty đã trở thành như thế nào.

Mà Yến Hoài đã lên đường đến thành phố M, ở thành phố M, Lý Hoàn Suất đang tiến hành điều tra ở bến cảng.

Xe hơi từ từ lái vào thành phố M, điện thoại của Yến Hoài liền vang lên.

"Hoàn Suất?" Yến Hoài mở điện thoại di động ra: "Thế nào?"

"Bây giờ tôi đang điều tra ở bến tàu, khi cô đến thì gọi cho tôi….tôi dẫn cô đến nơi hàng hóa phải xuất khẩu của tập đoàn Dương thị mấy ngày nay."

"Được, cám ơn anh!" Yến Hoài tắt điện thoại, nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lập tức bay đi.

Khấu Kiệt đi thang máy lên, hướng về phòng làm việc của mình, trên đường đi, trông thấy rất nhiều nhân viên đang gật đầu nhìn mình, Khấu Kiệt mỉm cười, ý bảo mọi người tiếp tục làm việc.

Chỉ chốc lát sau, Khấu Kiệt đã vào đến phòng làm việc của mình.

Thương Truy Ý đang ở nơi đó, tập trung nhìn vào số liệu trên máy vi tính, bên cạnh, còn có vài bản vẽ.

"Tớ muốn xem qua dự án ở khu Nam mà cậu đưa cho Hoài hôm qua." Khấu Kiệt xoay người, ngồi lên chiếc ghế sofa cách đó không xa.

Thương Truy Ý ngẩng đầu lên, nhìn Khấu Kiệt, rút ra một tờ giấy bên trong xấp bản vẽ, vò thành một cục, ném về phía Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt khép hai ngón tay lại, kẹp lấy cuộn giấy bị ném đến.

Mở ra, từ từ xem.

Mà ngay lúc này, Khấu Tử Liên đã tới gõ cửa.

"Anh, nghe nói anh vừa đến?" Khấu Tử Liên mở mắt thật to, gương mặt bôi son trát phấn đỏ lừ, vừa mở cửa ra, đã nói câu này.

"Nói nhảm." Khấu Kiệt nhàn nhạt nói một câu, móc ra một cây bút từ trong túi áo, viết lên bản vẽ: "Em không có việc gì làm sao? Công ty không nuôi người rãnh rỗi!"

"Em…em, em lập tức đi ngay!" Khấu Tử Liên dậm chân, chần chờ một chút mới rời đi.

Thương Truy Ý từ đầu đến cuối vẫn tập trung vào máy vi tính: "Bản kế hoạch xây dựng đã tốt rồi, cậu có thể nhìn qua một chút." Dứt thời, xoay máy vi tính qua, hướng nó về phía Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt nghe thấy thế, sau khi viết xong một chữ cuối cùng, liền nhìn vào máy vi tính.

Nhìn xong, Khấu Kiệt lại vò tờ giấy thành một cục, ném về phía Thương Truy Ý!

Thương Truy Ý vung tay phải lên, vững vàng chụp được tờ giấy.

"Không tệ, chuyện này liền giao cho cậu!" Khấu Kiệt đứng lên: "Ngay bây giờ mình sẽ đến thành phố M."

"Lại đi?" Thương Truy Ý cũng đứng lên, nhìn Khấu Kiệt.

"Mình không yên lòng về cô ấy." Khấu Kiệt cười cười, vỗ vỗ bả vai của Thương Truy Ý: "Anh em tốt, cảm ơn đã gánh vác!"

Dứt lời, liền đi ra ngoài.

Đi qua, nhìn thấy Khấu Tử Liên đang sắp xếp lại tài liệu, Khấu Kiệt bất đắc dĩ cười cười.

Bên này, Yến Hoài xuống xe, lập tức gọi điện thoại cho Lý Hoàn Suất.

Lý Hoàn Suất vội vàng đi ra từ bên trong, dẫn Yến Hoài vào, hướng về phía nhóm hàng hóa của tập đoàn Dương thị.

"Như thế nào? Anh có phát hiện điều gì không?" Yến Hoài hỏi.

"Những hàng hóa kia, tôi không dám suy đoán bừa, bây giờ tôi đang chờ cô đến, có giấy tờ hẳn hoi tôi mới có thể kiểm tra những hàng hóa này, bởi vì, tôi không phải bên hải quan." Lý Hoàn Suất nhìn Yến Hoài: "Mục đích của cô đến đây là?"

"Xem qua những hàng hóa này một chút, tôi nghĩ, nếu như có sai phạm gì, tập đoàn Dương thị này, hừ, đoán chừng cũng không còn bao nhiêu ngày sống!"

Lý Hoàn Suất nhìn cô gái đang đi trước mặt mình, dừng lại, dõi theo bóng lưng của cô, sau lại vội vàng đuổi theo: "Tôi sẽ cho người giúp cô."

"Ừ." Yến Hoài quay đầu: "Cám ơn!" Nói xong, cười cười.

Trong phút chốc, Lý Hoàn Suất giống như vừa được tắm trong gió xuân!

"Anh ở đó làm gì đấy?" Yến Hoài cảm giác một lúc lâu mà Lý Hoàn Suất còn chưa đến, không thể làm gì khác hơn là xoay người lại hỏi, liền phát hiện Lý Hoàn Suất đang ngây ngốc đứng ngẩn người ở đó, điều này khiến cô càng thêm hoài nghi.

"Không có, không có gì." Lý Hoàn Suất nhẹ nhàng nói, vội vàng chạy lên.

Mày đang làm gì đấy Lý Hoàn Suất! Quên mất mình đang ở đây làm gì sao?!

Đứng ở trước mặt mấy container chở hàng, Yến Hoài nhìn những tấm giấy niêm phong, kiểm tra danh sách hàng hóa bên trong, không hề phát hiện ra bất kì điểm gì khả nghi, giống như đúc với bản danh sách mà cô vừa thấy ở văn phòng sáng nay.

Yến Hoài xoay người, nhìn Lý Hoàn Suất đứng cách đó không xa: "Anh có phát hiện ra thứ gì không?"

Lý Hoàn Suất lắc đầu: "Tôi không dám động đến những món hàng này, dầu sao tôi cũng phải tuân thủ quy tắc."

Yến Hoài gật đầu, nhưng, trong đầu lại nghĩ tới, nếu như tài liệu đến chậm, vậy thì làm sao kiểm tra được những món hàng này?

Đến gần container, Yến Hoài ngửa đầu nhìn lên dấu hiệu phía trên, nhìn ổ khóa, quay đầu hỏi: "Đã kiểm tra qua mới gắn lên sao?"

"Đã kiểm tra, nhưng, bởi vì gió to nổi lên mấy ngày nay mà vẫn còn đậu ở chỗ này." Lý Hoàn Suất nhìn về mặt biển xa xăm, sóng biển đang vỗ dồn dập.

Yến Hoài gật đầu, xem ra, chỉ còn có một phương pháp, đó chính là trở lại vào ban đêm!

"Có nơi nào để nghỉ ngơi một chút hay không?" Yến Hoài cười cười: "Tôi nghĩ, hôm nay đã mệt mỏi rồi, hơn nữa, thời tiết không tốt lắm, đoán chừng trời sắp mưa, tôi trở về, chắc là không kịp."

"Có, cô có thể đến nhà của tôi, ở bên đó, không xa." Lý Hoàn Suất chỉ về phía một xóm nhỏ cách đó không xa.

Nhìn sắc mặt của Yến Hoài, Lý Hoàn Suất cho rằng cô đã hiểu lầm ý của mình, liền bổ sung: "Hoặc là, tôi có thể giúp cô tìm khách sạn."

"Không cần, chỉ có mình anh ở đó à? Tôi chỉ ở nhờ thôi."

Ban đêm dần dần buông xuống, chẳng mấy chốc, bầu trời đã lấp lánh ánh sao.

Lý Hoàn Suất tỉ mẩn chăm sóc Yến Hoài từ bữa ăn, cô cũng đành miễn cưỡng đón nhận.

Hai người hẹn nhau bắt đầu hành động vào nửa đêm, trong nháy mắt liền đi tới cửa khẩu bến tàu, đối với mớ giấy tờ chẳng biết khi nào thì đến, thà rằng mình phá vỡ quy tắc để có thể nắm giữ toàn cục.

Hai người nhanh chóng đi về phía mục tiêu, tiến vào trong bến tàu, chung quanh container đã không còn ai, dường như tất cả đã đi ngủ.

Thỉnh thoảng có gió thổi lên, sóng biển cuồn cuộn, hung hăng vỗ vào bờ.

Yến Hoài ra hiệu cho Lý Hoàn Suất nhìn hướng gió, còn cô thì trèo lên trên, dụng cụ gắn khắp người, giống như trở về những năm tháng ngày xưa, thời kỳ sinh tồn với vũ khí.

Ký ức thoáng hiện qua trong đầu, nghĩ tới quá khứ của mình, Yến Hoài bật cười.

Rút ra thứ dụng cụ cần thiết từ bên hông, đến gần đám đinh ốc kia, lặng lẽ, xốc hết đám giấy niêm phong trên container lên, dùng một cái tua vít phá hủy linh kiện bên trong.

"Ken két." Vài tiếng động vang lên, cửa container mở ra, Lý Hoàn Suất đi tới: "Như thế nào?"

"Tôi đi vào xem qua một chút!" Yến Hoài nhìn một mảng đen ngòm bên trong, nhưng, Lý Hoàn Suất đã tóm lấy tay cô: "Bên trong quá tối, không an toàn!"

"Không phải chỉ là một ít hàng hóa thôi sao? Thế nào lại không an toàn?" Yến Hoài cau mày.

"Cô không nghe thấy Khấu Kiệt đã nói qua rồi sao, trước đó hàng hóa của tập đoàn Khấu thị bị nhiễm ký sinh bệnh khuẩn?" Lý Hoàn Suất vẫn nắm lấy tay cô như cũ: "Tôi không biết những thứ bệnh khuẩn kia như thế nào, nhưng, tôi. . . . . Không cho phép cô tùy tiện xông vào."

"Yên tâm." Yến Hoài rút cánh tay ra: "Những thứ đồ này, yên tâm, không làm gì được tôi ."

"Cô. . . . . ." Lý Hoàn Suất vẫn chưa nói hết, Yến Hoài đã lật người bò vào bên trong container.

Lý Hoàn Suất chỉ có thể nhìn vào bóng đêm.

Yến Hoài mở đèn pin nhỏ, tiến vào gần đám hàng hóa bên trong.

Dùng miệng cắn đèn pin nhỏ, sau đó móc ra dao nhỏ từ trên người, cạy mở miệng thùng hàng, tì tay vào cảm nhận đám hàng bên trong, nhưng, vẫn không phat hiện ra có điểm nào không ổn.

Chậm rãi dán kín miệng thùng lại, sau đó lại đi về hướng thùng hàng khác.

Động tác giống nhau, nhưng, vẫn không phát hiện ra có điểm nào bất thường.

Yến Hoài nhíu mày, lúc này, không ngờ cô lại cảm giác cánh tay của mình có hơi nhột!

Theo thói quen, dùng tay trái gãi gãi, nhưng, lại phát hiện trên tay có thứ gì đó.

Yến Hoài hoảng hồn, vội vàng chiếu đèn pin sang.

Trời ạ! Đó là một con trùng nhỏ, nếu không nhìn kỹ, tuyệt đối không thể phát hiện ra bóng dáng của nó!

Yến Hoài vung tay hất con trùng lên mặt thùng hàng, rút từ bên hông ra một chai cồn, bôi lên cánh tay của mình, đây là chất sát khuẩn tốt nhất.

Bước kế tiếp, Yến Hoài rút ra một chiếc máy chụp hình nhỏ từ trên lưng ba lô, chụp ảnh bề mặt thùng hàng.

Tiếp tục dùng dao nhỏ ém miệng mở thùng hàng ra, phát hiện bên trong còn có rất nhiều con trùng nhỏ như vậy.

Nhanh chóng, dùng một chiếc túi nhỏ lấy một ít trùng, sau đó cho vào túi đeo lưng của mình. Kiểm tra một chút, phát hiện, dường như nhóm hàng hóa này cũng không phải là thực phẩm bình thường, trong ấy xen lẫn một ít sản phẩm làm từ động vật hoang dã!

Hừ! Yến Hoài cười lạnh một tiếng, vội vàng chụp lại rất nhiều ảnh.

Nhưng, vào lúc này, bên ngoài lại truyền tới một hai tiếng ho khan liên tục!

Yến Hoài lập tức cất máy chụp hình vào, ém miệng thùng hàng lại, nhìn bốn bề vắng lặng, mới lật người ra khỏi container.

Nhưng, lúc này, lại có mấy người vội vàng chạy đến gần!

"Ai đó?" Một người đàn ông mặc đồng phục gầm lên, chiếu đèn pin trong tay lên phía trên.

Yến Hoài vụt một cái, nhào người treo ngược lên trên!

Nhìn đúng sợi dây kia, Yến Hoài bắt chặt lấy.

Lúc này, Lý Hoàn Suất đã chạy về hướng khác, cố tình đá vào thanh sắt trên container cách đó không xa, làm nên tiếng vang ầm ầm!

"Nơi đó!" Người đàn ông mặc đồng phục chạy về hướng của Lý Hoàn Suất, dăm ba người mặc đồng phục tuần tra liền đuổi theo Lý Hoàn Suất.

Ngược lại lúc này Lý Hoàn Suất giống như một con thỏ, chạy trốn vào từng ngóc ngách.

Yến Hoài đu ở trên không, từ trên cao nhìn xuống, có thể thu cả quang cảnh ở bến cảng vào trong tầm mắt.

Lúc này, Yến Hoài lại chú ý tới một điểm, bên trong căn biệt thự gần bến cảng, có người đang quan sát bên này.

Yến Hoài nghiêng người, để sợi dây che khuất mình, sau đó nhìn người kia, nhưng, khi cô vừa tập trung quan sát thì phát hiện người kia đã biến mất tự lúc nào.

Thời điểm mọi người đang tìm kiếm, ở vài mét sau lưng Yến Hoài, liền vang lên âm thanh: "Cô ở đây tìm tôi?"

Âm thanh kia trầm thấp, hòa vào gió đêm, làm tăng thêm mấy phần lạnh lẽo!

Yến Hoài ngẩn ra, hắn rốt cuộc là ai? Nghĩ tới đây, liền từ từ xoay người lại, nhưng, lại không trông thấy người vừa cất giọng!

"Còn không trở về?" Lúc này, thậm chí còn có người thì thầm bên tai!

"A!" Yến Hoài cả kinh, trực tiếp té xuống từ trên cao.

Quay đầu, nhìn nơi mình vừa đứng, căn bản là không có ai! Nhưng, việc quan trọng nhất mà cô cần đối mặt không phải là vấn đề này, mà là cô sắp sửa té chết!

"Cẩn thận!" Lý Hoàn Suất không biết nhảy ra từ nơi nào, lập tức ôm lấy Yến Hoài đang rơi từ trên cao xuống, sức nặng này khiến cả hai cánh tay của Lý Hoàn Suất đều tê rần.

Hai người ôm như vậy có chút mập mờ, Lý Hoàn Suất nhìn sắc mặt của Yến Hoài còn có chút hoảng sợ, gương mặt nhỏ nhắn còn hơi giật mình, anh chợt ngây người.

Dưới bóng đêm, cô ấy lại cực kỳ quyến rũ như vậy! Giống như là một bức họa, muốn thời khắc này mãi mãi vĩnh hằng.

Khấu Kiệt vừa xuống xe, lặng lẽ âm thầm tiến vào nơi này, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong nháy mắt liền sững sờ.

Bầu không khí chợt trở nên ngột ngạt, Yến Hoài cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ ấy, quen thuộc với mình nhường nào, hơi thở ấm áp, nhưng tuyệt đối không phải đến từ người trước mặt.

"A!" Yến Hoài nghĩ tới điều gì đó, lập tức đẩy Lý Hoàn Suất ra, Lý Hoàn Suất vội vàng đứng dậy từ trên đất, chỉ chớp mắt, liền trông thấy Khấu Kiệt đứng sau lưng Yến Hoài chừng mười mấy mét.

Toát mồ hôi lạnh.

Trời ạ! Không biết cậu ta có thấy là do mình cứu cô ấy mới ôm hay không!

Yến Hoài xoay người, thấy được người phía sau, nhìn nhau mấy giây, Yến Hoài cất vật dụng đang cầm trong tay, cầm túi đeo lưng, chạy như điên ra bên ngoài: "Đi."

"Nơi đó có người!" Những người đang bận lục soát chung quanh hét lên.

Lý Hoàn Suất nhìn Khấu Kiệt đang đứng lẳng lặng một chỗ chẳng buồn đi, xông lên, nắm lấy tay của Khấu Kiệt: "Trở về rồi hãy nói."

Khấu Kiệt ngẩn ra, nghe tiếng bước chân đang vọng đến gần, duy trì vẻ trầm mặc, vù một cái đuổi theo Yến Hoài.

Tay phải đoạt lấy túi đeo lưng trong tay cô, Yến Hoài không biết, xoay người, liền nhìn thấy gương mặt của Khấu Kiệt có chút tức giận.

Tay trái của Khấu Kiệt túm lấy cánh tay của Yến Hoài, dùng sức kéo cô chạy về xe của mình.

Tuyệt đối không để cho cô ấy và Lý Hoàn Suất ở chung một chỗ! Khấu Kiệt gào thét trong lòng, nhét Yến Hoài vào trong xe của mình, chạy ra khỏi bến cảng.

Lý Hoàn Suất không dám chậm trễ, vội vàng chui vào xe, đuổi theo Khấu Kiệt.

Chạy như bay tới trước cửa một khách sạn, Khấu Kiệt vừa xuống xe liền kéo Yến Hoài đi vào.

“Đừng gấp gáp quá, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.” Yến Hoài không để ý đến vẻ tức giận của anh, ngược lại nói.

Khấu Kiệt nhíu mày, đó chính là, em đi mạo hiểm phải không?

Sau một khắc, Lý Hoàn Suất đã vội vàng chạy đến: “Kiệt à, ở đây nói chuyện không tiện! Đến chỗ của mình.”

Khấu Kiệt cau mày, nói như vậy, ban nãy do mình quá kích động nên mới kéo cô ấy đến đây?

Quay đầu, mới phát hiện bây giờ Yến Hoài đang mặc quần áo toàn đen, dưới bóng đêm, càng thêm lạnh lẽo.

“Thôi, ở chỗ này đi!” Yến Hoài nhàn nhạt nói một câu, vội vàng mở cửa một gian phòng lớn rồi đi vào.

Hai người ra hiệu lẫn nhau, đuổi theo sát phía sau.

“Những thứ này, là mấy con trùng mà em tìm thấy bên trong đống hàng của tập đoàn Dương thị.” Yến Hoài lấy ra một cái bọc nhỏ trong túi đeo lưng, những con trùng kia vẫn còn đang nhúc nhích, điều này khiến cô cảm thấy có chút ghê tởm.

Lúc này, Khấu Kiệt liền chú ý tới, cánh tay của Yến Hoài hình như có chút bất thường.

“Cánh tay của em?” Khấu Kiệt túm lấy cánh tay phải của cô: “Tại sao lại chuyển sang màu xanh?”

Yến Hoài cả kinh, nhìn cánh tay của mình, quả thật, chỗ đó chính là nơi con trùng kia bò qua.

“Da của cô bị dị ứng?” Lý Hoàn Suất nhìn Yến Hoài: “Hay là, do những con trùng kia bò lên mới thành ra như vậy?”

“Có lẽ đám trùng kia có độc, nhưng, hiện giờ em không cảm thấy có chỗ nào không ổn.” Yến Hoài lắc đầu, tiếp tục lấy đồ bên trong túi của mình ra, đặt trước mặt cả ba người, mở băng ghi hình và những tấm ảnh mà mình vừa chụp được.

“Như thế nào?” Yến Hoài nhìn vào hình rồi nói: “Những thứ này có thể khiến cho danh tiếng của tập đoàn Dương thị lụi tàn phải không?”

“Ừ.” Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài: “Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Rốt cuộc cũng đề cập đến vấn đề này? Yến Hoài hé môi, giải thích sự việc, trọng tâm nhấn vào việc trông thấy ai đó vào lúc ấy, tại sao lại nhắc cô phải đi nhanh lên? Đúng là muốn chết, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Quan trọng hơn hết, năng lực của người kia rất lợi hại!

Ba người trầm mặc, tự suy ngẫm.

Lúc này, điện thoại của Yến Hoài liền vang lên! Yến Hoài ngẩn ra, cầm lấy điện thoại di động, trông thấy sô điện thoại của ba nuôi.

“Mời nói.” Yến Hoài bình tĩnh nói.

“Hoài!” Bên trong truyền đến một giọng nói hiền từ.

Yến Hoài lập tức bị kích động: “Ba, ba thế nào rồi? Ba có khỏe không? Ba và mẹ như thế nào? Có bị thương không? Người kia có làm tổn hại đến hai người không? Có đánh hai người hay không? Có uy hiếp hay không?”

Đầu dây bên kia nhất thời không có tiếng động, Yến Hoài sốt ruột: “Ba! Ba! Nói cho con biết, hai người ở đâu, con sẽ đi đón!”

“Ha ha ha. . . . . .” Bên trong lại truyền đến tiếng cười, Yến Hoài nhất thời hụt hẫng ngồi phịch xuống ghế sofa: “Nói đi, rốt cuộc là ông muốn làm gì?”

“Cô đến bến cảng làm chi? Ai đồng ý cho cô đi?”

“Không có ai đồng ý cả, tôi muốn đi thì đi thôi.” Yến Hoài lạnh nhạt trả lời.

“Bây giờ tay của cô có cảm giác rất ngứa, rất ngứa phải hay không?”

Yến Hoài ngẩn ra, nhưng, vào lúc này thật sự là cảm thấy cánh tay rất ngứa! Tay phải đang cầm điện thoại di động cũng có chút phát run, mà tay trái không tự chủ được liền gãi lấy!

Khấu Kiệt nhìn cô, cầm lấy tay trái, Yến Hoài hít sâu một hơi: "Vậy nó là loại trùng gì? Ông cho lên ư?"

"Ha ha, chỉ là một ít đồ thôi, vật lớn vẫn còn ở phía sau, bất quá, nhanh như vậy mà cô đã phát hiện ra rồi, thật sự chẳng thú vị gì!" Người bên kia tiếp tục nói: "Trong vòng nửa tháng đừng đụng đến nước, hừ, nếu không, cánh tay của cô sẽ bị tróc da, rớt thịt!"

Thân hình Yến Hoài có chút run rẩy, nhưng, ngay sau đó liền lấy lại tinh thần: "Ông, rốt cuộc đang muốn làm gì? Tôi nhớ ông đã từng nói qua lúc còn ở trên thuyền, ông là anh em của ba tôi? Ông đối xử với con gái của anh em mình như thế sao?"

Người bên kia sững sờ, không nghĩ đến việc Yến Hoài có thể nói như vậy, nhưng, vẫn đè nén cảm xúc: "Nghỉ ngơi cho tốt!" Nói xong, liền cúp điện thoại.

Người đàn ông đứng ở trên lầu cao, thông qua ống nhòm, nhìn về cửa sổ phía xa, nơi đó, ba người đang tụ tập cùng nhau.

"Hổ phụ sinh hổ tử, ha ha, bây giờ nhìn lại, con gái so với con trai quả là hoàn hảo!" Người đàn ông nói xong, xoay người muốn rời đi, nhưng, có một người phụ nữ ước chừng bốn năm mươi tuổi đứng ngay trước mặt ông ta.

"Ông cho rằng làm như vậy tốt lắm sao?" Người phụ nữ mang đồ trang sức nhã nhặn, dưới ánh đèn ngược lại làm tăng thêm một phần bi thương.

"Trở về đi thôi!" Người đàn ông nhẹ nhàng kéo bả vai của bà: "Đừng gây thêm phiền phức, nếu không, kế hoạch của Tần Liễm sẽ bị nhỡ."

"Thôi." Khấu Kiệt lấy điện thoại trong tay Yến Hoài xuống, nhìn thấy Yến Hoài gãi đến đỏ ửng cả tay, ngay tức khắc gọi điện cho Nhạc Không Thượng: "Hòa thượng, lập tức chạy tới đây. Không biết Yến Hoài bị loại trùng gì cắn, hình như là thứ mà cậu đang nghiên cứu? Mau mau tới đây ình."

"Anh ta vẫn còn ở thành phố D, làm sao có thể đến nhanh như vậy?" Yến Hoài lấy lại tinh thần, muốn bảo thôi, nhưng Khấu Kiệt đã cúp máy rồi: "Không cần khuyên, cậu ta sẽ tới nhanh thôi."

Lúc này, Thương Truy Ý liền gọi điện thoại tới: "Kiệt à, không thấy tư liệu dự án khu Nam!"

"Cái gì? Bây giờ đang ở giai đoạn bảo mật, ngược lại bị trộm tài liệu?" Khấu Kiệt nện tay vào khay trà trước mặt, phát ra tiếng vang. Yến Hoài và Lý Hoàn Suất lập tức vây quanh, nhưng, Khấu Kiệt ra dấu bảo bọn họ dừng lại.

"Tớ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc trở lại, liền phát hiện có người giở trò, theo quan sát, phát hiện có người động đến tài liệu!" Thương Truy Ý có chút lo lắng nói.

"Băng ghi hình đâu?"

"Bị tiêu hủy!" Thương Truy Ý ngồi trước máy vi tính, có chút ảo não nói.

"Người kia rất quen thuộc nội bộ của công ty các anh?" Yến Hoài nghe qua đoạn đối thoại của bọn họ, nói.

Khấu Kiệt ngẩng đầu nhìn Yến Hoài, sau đó nói với Thương Truy Ý ở bên trong điện thoại: "Cất kỹ những tư liệu đó, cậu làm lại một dự án khác, hừ, tung tin tức, nói rằng, dự án trước có quá nhiều tỳ vết, là một phương án bỏ đi, sau đó, chờ bắt rùa trong hũ!"

"Được!" Thương Truy Ý tắt điện thoại, nhìn lên tờ giấy trắng trước mặt, có chút khó khăn, thật sự phải làm lại lần nữa ư?

Thương Truy Ý đứng lên, mở cửa, hồi tưởng lại chuyện ban ngày.

Ban ngày anh có quay về, đi ra ngoài nhìn nhân viên làm việc chung quanh.

Cũng có rất nhiều người đang chuyên tâm làm việc của mình, chỉ có một số ít nhìn ông chủ vừa mới tới, giả vờ giả vịt, liếc mắt nhìn Thương Truy Ý, thầm ngưỡng mộ anh chàng ôn thuận nền nã.

Sau đó có người cầm tài liệu đi qua trước mặt mình, đó là Khấu Tử Liên.

Thương Truy Ý ra sức nhớ lại tất cả.

Khấu Tử Liên đi tới phòng làm việc của mình, gõ tài liệu, không có làm gì, cũng chẳng nói năng gì.

Vậy rốt cuộc là ai đây? Thương Truy Ý nhìn phòng làm việc vắng lặng, từ từ đi về phía phòng làm việc của những nhân viên cấp cao trong công ty.

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên.

"Thế nào?" Thương Truy Ý có chút không vui hỏi.

"Làm sao anh vẫn chưa về nhà? Anh trai của em còn chưa trở về, em sợ." Trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút nũng nịu của Khấu Tử Liên, ngược lại nhiều hơn một phần yêu mị.

Thương Truy Ý ngẩn ra, con bé này muốn làm gì? Có chút phiền phức, không kiên nhẫn nói: "Thì chờ cậu ta trở về." Nói xong, tắt điện thoại, hừ, chẳng phải nói mình không xứng ở trong nhà đó sao? Thế nào mà bây giờ trong nhà không có ai, lại muốn mình trở về? Không đúng, nhất định là có chuyện gì đó.

Thương Truy Ý trở về phòng làm việc, sắp xếp lại giấy tờ, mở máy vi tính ra, muốn nhìn lại bản vẽ nằm trong máy tính, nhưng lại phát hiện, máy vi tính không mở được!

"Shit!" Thương Truy Ý nổi khùng rồi: "Ai đã động đến máy tính? Bên trong có tài liệu hết sức quan trọng! Con mẹ nó!" Thương Truy Ý nhìn máy vi tính, cơn tức giận bốc lên. Đã lâu lắm rồi không giết người, bây giờ muốn thấy máu đúng không?

Ôm máy tính lên, trực tiếp đi thang máy xuống phòng công tác dưới đất.

"Nhạc đâu?" Thương Truy Ý mở cửa ra, hỏi người bên trong, những người bên trong vẫn đang miệt mài làm việc, nhìn Thương Truy Ý đang bừng bừng tức giận, có hơi né tránh anh.

"Ông chủ mới vừa điện thoại tới, Nhạc tiên sinh đã đi rồi."

"Chuyện gì?" Thương Truy Ý hỏi.

Nhân viên làm việc lắc đầu một cái.

Đặt máy tính lên một chiếc bàn dài: "Lập tức kiểm tra toàn bộ máy tính cho tôi."

"Vâng" Nhân viên làm việc đáp, cầm máy vi tính đi xuống.

Thương Truy Ý không muốn về, nhưng, nghĩ đến Khấu Tử Liên, liền chạy về biệt thự. Xem xem con bé này muốn chơi trò xiếc gì!

Khấu Kiệt nhẹ nhàng thoa một chút rượu thuốc lên cho Yến Hoài, còn Lý Hoàn Suất thì vùi mình trên ghế sofa, nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra, nhưng, vẫn không có đầu mối gì, liền mở TV lên xem một chút.

Không ngờ giờ này còn có tin tức thời sự nóng, Lý Hoàn Suất nhất thời tỉnh táo hẳn lên.

"Theo báo cáo, có phần tử khủng bố mang theo một lượng ma túy khá lớn đã thâm nhập trái phép vào khu Nam, hơn nữa, cảnh sát điều tra phát hiện, thủ đoạn của bọn chúng cực kỳ tàn nhẫn, đã sát hại không ít lực lượng công an, cảnh sát thông báo đến toàn dân, khi đi ra ngoài phải cẩn thận. . . . . ."

"Có gì hay ho?" Yến Hoài quay mặt đi, hỏi.

Vừa lúc đó, một tiếng thật lớn vang lên ở bến cảng thành phố M.

Yến Hoài nhảy đến bên cửa sổ, nhất thời, ánh lửa ngút trời, mấy thùng container ở bến cảng phát ra mấy tiếng nổ mạnh, có thể đánh thức tất cả mọi người đang chìm vào giấc ngủ.

"Không xong rồi!" Yến Hoài xoay người, nhìn bọn họ.

79. Chương 80: Gặp Lại Cố Nhân Trên Bờ Biển.

"Không xong cái gì?" Khấu Kiệt đứng lên, nhìn Yến Hoài, cô ấy đang nghĩ đến điều gì?

"Bến tàu bị nổ tung, cái gì cũng không còn nữa! Nói chi đến chứng cứ?" Yến Hoài xoay người, mà Lý Hoàn Suất đã xông ra.

"Đã quá muộn!" Yến Hoài lập tức gọi theo Lý Hoàn Suất: "Bây giờ anh có đi cũng không tìm ra chút manh mối nào! Hơn nữa, sẽ làm cho người khác phát hiện ra anh!"

"Đúng là gặp quỷ!" Lý Hoàn Suất ảo não ngồi trên ghế sofa: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Hàng hóa của tập đoàn Dương thị cũng không còn, vậy thì ba mẹ nuôi của em phải làm thế nào? Đến cùng thì người đàn ông kia muốn giở trò gì!" Khấu Kiệt đứng thẳng người: "Để anh bắt được, nhất định sẽ khiến ông ta phải nếm mùi khổ sở!"

"Chỉ có thể chờ!"

"Mấy người đó?" Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, vẻ khó tin tràn trong đáy mắt: "Em không gấp sao?"

"Làm sao mà em không gấp cho được?" Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt, dùng tay trái gãi tay phải, trên cánh tay phải đã hiện lên một mảng sưng đỏ.

"Em đừng cử động!" Khấu Kiệt nhìn dáng vẻ của cô, hoảng hồn, vội chạy tới ghì tay của cô lại: "Em còn làm như thế, cả cánh tay này sẽ bị bỏ đi đó."

"Em...em có chút không khống chế được mình." Yến Hoài ngẩn ra, nhưng, ngay sau đó liền nói: "Em có thể!"

Vừa lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Nhất định là hòa thượng đến." Lý Hoàn Suất lập tức đi ra mở cửa.

Nhạc Không Thượng vừa tiến đến, đã đi về phía Yến Hoài: "Cho tôi xem vết thương của cô." Vội vàng lấy ra một ít thuốc bên trong chiếc hòm bên người.

"Không được chạm vào nước, nếu không cánh tay sẽ nát đi." Nhạc Không Thượng nhìn Yến Hoài: "Cho tôi nhìn những con trùng kia một chút, lúc tôi vừa đến gần khách sạn, có nghe thấy mấy tiếng nổ mạnh."

"Là ở bến cảng, đoán chừng mấy thùng container kia đã nổ tung rồi." Yến Hoài trả lời anh, còn Khấu Kiệt thì đem chiếc túi chứa mấy con trùng đến cho Nhạc Không Thượng xem.

Nhạc Không Thượng vừa trông thấy, đôi chân mày nhíu chặt lại tựa như ngàn năm không đổi: "Những con trùng ấy, tại sao cậu không tránh đi thật xa?"

"Sao lại thế?" Khấu Kiệt một tay níu lấy cổ áo của Nhạc Không Thượng, nhếch môi, kích động như muốn lâm vào trận chiến, nhưng, ngay sau đó nhìn thấy ánh mắt của Nhạc Không Thượng, cơn tức giận nhất thời tan biến, buông Nhạc Không Thượng ra.

Khấu Kiệt, mày đang làm gì đấy? Cậu ta là anh em của mày mà! Mới vừa rồi mày muốn làm gì!

Nhạc Không Thượng nhìn Yến Hoài, rồi nhìn mọi người nói: "Những con trùng này, được thả vào trong đống hàng hóa thông qua nhảy dù. Sau đó bọn chúng bò vào, ngọa nguậy, nương theo khe hở chui vào bên trong thùng, hơn nữa, kích cỡ của bọn nó cực kỳ nhỏ, sẽ không phá hư cái thùng. Sau đó bọn chúng sẽ ký sinh trên đống hàng hóa, bất luận là thứ hàng gì đều sẽ bị hư hỏng. Đợi đến hàng hóa được vận chuyển đến nơi, mở ra xem, hàng hóa bình thường đều sẽ bị biến chất!"

"Cả ngày cậu chỉ nghiên cứu mỗi cái thứ này?" Lý Hoàn Suất nhìn mấy con trùng nhỏ kia: "Làm sao cậu phát hiện ra được?"

"Điều quan trọng không phải là chuyện này, quan trọng là, tớ không biết phải tiêu diệt những con trùng này như thế nào. Hơn nữa, những con trùng này, không nhất định phải dựa vào nhảy dù mới có thể bò lên đống

hàng hóa, chúng còn có thể thông qua hướng gió! Chỉ là, không biết đối phương có nghĩ tới điểm này hay không, nếu như đã nghĩ tới, vậy chúng ta không thể làm gì!"

Mọi người nhìn mấy con trùng nhỏ trước mặt, Yến Hoài đứng lên: "Hàng hóa của tập đoàn Dương thị bị nổ tung, việc này cảnh sát sẽ tham gia điều tra. Chúng ta đã bị phát hiện, e rằng bọn họ sẽ hoài nghi."

"Yên tâm, bọn họ không biết là chúng ta." Lý Hoàn Suất nhìn Yến Hoài.

"Tôi giúp cô xử lý vết thương một chút, tôi muốn tiến hành rửa sạch và trừ độc, sau đó băng thuốc, tận dụng thời gian." Nhạc Không Thượng hướng về phía Yến Hoài: "Tối nay đến đây là kết thúc, tôi nghĩ, ngày mai sẽ có rất nhiều chuyện chờ chúng ta giải quyết!"

"Được." Yến Hoài liếc mắt nhìn Khấu Kiệt, đến gần Nhạc Không Thượng, ngồi ở bên cạnh anh ta.

Chỉ chốc lát sau, tất cả đã giải tán.

Thương Truy Ý nhẹ nhàng mở cửa biệt thự ra, đi vào, liền cảm nhận được một mùi hương nhàn nhạt, dưới ánh đèn lờ mờ, cả gian phòng cũng trở nên ấm áp, mập mờ.

Thương Truy Ý ngẩn ra, rốt cuộc con bé Khấu Tử Liên này muốn làm gì? Không hiểu! Nhưng, xem ra, cũng không phải là chuyện tốt lành gì tình!

Hiện tại mấy người giúp việc đều ngủ cả rồi, Thương Truy Ý nghĩ ngợi, rón rén đi lên lầu.

Dừng lại ngay góc tường, Thương Truy Ý đẩy cửa ra đi tới, đôi mắt câu hồn của Khấu Tử Liên nheo lại, nhìn anh đi lên lầu, lập tức đóng cửa lại, đi tới trước tủ treo quần áo, chọn một bộ quần áo, ngồi trước bàn trang điểm, uống ực hai ngụm rượu.

Khấu Tử Liên nhìn ly rượu, lặng lẽ cười cười.

Thương Truy Ý đi vào phòng khách, tháo cà vạt ra, ngồi xuống ghế sofa, mới vừa mở ti vi, liền trông thấy Khấu Tử Liên ăn mặc khêu gợi thẳng bước đi ra ngoài, ánh mắt mơ màng, dáng vẻ rất là đáng yêu.

"Không phải em đang ngủ sao, ra đây làm gì?" Thương Truy Ý đưa ánh mắt về phía TV, vào lúc này, chương trình trên TV chủ yếu là phim kinh dị hoặc quảng cáo.

Dáng vẻ hiện tại của con bé, là muốn quyến rũ? Trong lòng Thương Truy Ý nhất thời nghĩ đến từ này.

"Em nghe thấy tiếng động, liền biết anh trở lại, cho nên em mới ra ngoài thăm anh một chút." Khấu Tử Liên giương gương mặt đáng yêu, dẩu cái miệng nhỏ nhắn, sau một khắc, nở nụ cười không chút giả dối.

Tại làm sao mà trong nháy mắt, Thương Truy Ý đã bị mê hoặc rồi, nhưng, ngay sau đó liền bị âm thanh trong tivi làm cho hoàn hồn trở lại.

"Em uống rượu?" Thương Truy Ý lấy lại bình tĩnh, cau mày nói: "Nếu đã uống, thì đi ngủ nhanh đi."

"Không sao!" Khấu Tử Liên nhào thẳng về phía Thương Truy Ý: "Ý, không phải anh yêu em sao?"

Thương Truy Ý hơi đỡ lấy cô ta, nắm chặt hai tay cô ấy: "Yêu?"

"Ừ." Khấu Tử Liên nhìn dáng vẻ của Thương Truy Ý, cái dáng vẻ này, liền chủ động dâng lên làn môi đỏ mọng!

Thương Truy Ý kịp phản ứng, lập tức đẩy cô ra, tức khắc, Khấu Tử Liên té xuống ghế sofa.

"Em say rồi, nghỉ ngơi cho tốt mới phải!" Thương Truy Ý lạnh lùng nghiêm mặt, hai tay kéo lấy cô, muốn nâng lên, đưa trở về phòng.

Nhưng, Khấu Tử Liên đã dùng lực, kéo anh té lên trên người của mình! Lúc này, Thương Truy Ý liền nằm đè trên người của Khấu Tử Liên! Bốn mắt nhìn nhau, sống mũi đụng nhau!

Thương Truy Ý kinh hãi, nhảy lên, muốn tránh ra, nhưng, không biết hơi sức của Khấu Tử Liên từ đâu tới, đưa môi lên, sắp sửa hôn anh.

Lúc này ánh mắt của Thương Truy Ý liền biến đổi, khí thế khắp người củng trở nên lạnh lẽo, không quan tâm đến việc lúc này Khấu Tử Liên có say hay không, liền vung cô ngã xuống đất.

Nhất thời, Khấu Tử Liên đau đến nhe răng trợn mắt: "Em muốn làm gì?" Tức khắc, Thương Truy Ý giận dữ ngút trời nhìn về phía trước.

Thương Truy Ý ngồi xổm người xuống, đưa một tay bóp lấy cổ cô ta.

"Nói cho em biết, tốt nhất là bây giờ em nên tỉnh lại đi. Khấu Tử Liên, đừng có giở trò trước mặt anh, bằng không, lần sao anh sẽ bóp đứt cổ của em."

"Anh Ý, anh buông em ra! Anh. . . . . ." Vào lúc này, nước mắt của Khấu Tử Liên cũng chảy xuống, rơi vào trên tay Thương Truy Ý: "Em..tại sao em lại ở đây?"

Anh Ý. . . . . Thương Truy Ý nhất thời ngây ngốc, nhớ lại năm chín tuổi ấy, Khấu Tử Liên luôn ở phía sau của anh, non nớt kêu "anh Ý" , nhưng, chẳng biết từ đâu, tính cách của con bé lại trở nên nóng nảy, cũng không ai ngăn cản được việc nó say mê người đàn ông kia, không thể làm gì khác hơn là đưa nó đến Pháp để trị liệu và học tập, nhưng, bây giờ trở về, lại chẳng hề thay đổi chút nào. Nghĩ rằng từ đây sẽ không bao giờ nghe thấy một tiếng 'anh Ý' kia nữa, nhưng mà, lúc này lại nghe thấy, nghe thấy.

Thương Truy Ý mất hồn buông cô ta ra.

Khấu Tử Liên càng không ngừng ho khan: "Anh Ý, em sao vậy? Tại sao em lại ở chỗ này? Thế nào mà nhanh như vậy trời đã tối rồi? Anh trai của em đâu? Anh ấy lại vứt em ở trường học?"

Thương Truy Ý khó tin nhìn Khấu Tử Liên: "Em vừa nói cái gì?"

"Em nói, có phải anh trai của em lại ném em ở trường học, lại không đợi chúng ta, nhưng mà, bây giờ sao trời lại tối rồi?" Khấu Tử Liên đứng lên: "Làm sao em lại mặc đồ ngủ? Bây giờ là mấy giờ?"

Thương Truy Ý hoảng sợ lùi về phía sau, vẫn tựa vào trên ghế sofa, trí nhớ của con bé, làm sao, làm sao mà dừng lại ở năm chín tuổi ấy được? Bây giờ nó bị gì vậy? Là giả ngây giả dại sao?

"Anh, anh Ý, anh làm sao vậy?" Khấu Tử Liên đi tới: "Cảm giác thời gian trôi qua thật là nhanh." Khấu Tử Liên nhìn xuống thân thể của mình, lại nhìn Thương Truy Ý: "Ủa, em chỉ mới ngủ có một giấc, liền lớn nhanh như vậy? Em bao nhiêu tuổi?"

"Em đang nói cái gì em có biết không, Tử Liên?" Thương Truy Ý đứng lên, đỡ lấy Khấu Tử Liên: "Em, anh có chút không hiểu."

"Tối hôm qua anh vừa kêu em đi ngủ, vậy là em liền ngủ, sau đó tỉnh lại liền thành ra như vầy, theo lý thuyết, phải là đến buổi sáng, nhưng mà, bây giờ lại là buổi tối. Em nghĩ, em còn chưa đi ngủ đâu?" Khấu Tử Liên chớp mắt, gương mặt đáng yêu.

"Em đang muốn gì, em nhớ gì vậy?" Thương Truy Ý nghĩ ngợi, mới vừa nãy con bé bị mất trí sao? Khiến trí nhớ của nó quay về năm chín tuổi ấy?

"Tiếp tục ngủ." Khấu Tử Liên nhún nhún vai, xoay người, vừa muốn rời khỏi, nhưng, lại xoay người, nhìn Thương Truy Ý, khiến anh bị dọa sợ đến nỗi thụt lùi về phía sau: "Anh Ý, em cảm thấy anh rất kỳ quái." Nói xong, lại có cảm giác buồn ngủ.

Thương Truy Ý ngồi xuống, ngơ ngác nghĩ tới những gì mới diễn ra vừa rồi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cảm giác như mình vừa trở lại mười năm trước, con bé gọi mình là 'anh Ý', tất cả đều không thay đổi, con bé cũng không kêu gào gì, khàn khàn giọng nói muốn ra khỏi cái nhà này, chỉ muốn đi chơi, làm sao để cho bốn anh vui vẻ lên một chút.

Thương Truy Ý tắt tivi, dạo bước trở về phòng ngủ của mình, nhưng, lúc này, liền vòng trở lại, Thương Truy Ý trông thấy trên mặt đất, có một cây châm đang sáng lên!

Đây là đang đóng phim cổ trang sao? Tại sao cây châm này lại xuất hiện trong nhà mình?

Thương Truy Ý nhặt lên, nơi này, vừa vặn là nơi vừa rồi Khấu Tử Liên ngã xuống.

Chẳng lẽ có liên quan đến con bé? Thương Truy Ý đứng lên, xoay người dựa vào gần cửa phòng của Khấu Tử Liên.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, sau đó trông thấy Khấu Tử Liên đang ngủ say, tư thế kia, giống như năm chín tuổi lúc, bày ra một chữ "Đại"!

Đáy lòng của Thương Truy Ý dậy sóng, tràn đầy phiền não, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi vào trong phòng của mình.

"Như thế nào, còn đau không? Còn ngứa không?" Gương mặt của Nhạc Không Thượng đượm vẻ lo lắng, nắm cánh tay phải của Yến Hoài, từ từ thoa rượu thuốc, lại ngẩng đầu lên hỏi.

Yến Hoài lắc đầu, bày tỏ mình không ngứa không đau.

Bây giờ cả hai đang ở trong phòng khách nhỏ, cực kỳ quang minh chính đại, Nhạc Không Thượng nhè nhẹ lau sạch, thỉnh thoảng nhìn Yến Hoài nhắm tịt hai mắt lại vì mệt mỏi.

Lúc này mới phát hiện, cô ấy lại yên tĩnh như thế, yên tĩnh khiến cho người ta phải đau lòng. Dáng vẻ hiện tại của cô ấy, ai cũng không đành lòng quấy rầy, ai cũng không đành lòng tổn thương.

Lúc này, điện thoại của Nhạc Không Thượng liền reo lên.

Nhạc Không Thượng nhẹ nhàng đặt Yến Hoài trên ghế sofa, dọn dẹp đống rượu thuốc của mình, đi vào nhà vệ sinh rồi mở điện thoại.

"Có việc gấp?"

"Ừ, hòa thượng, mình nhớ rằng cậu đã từng nói, cậu cho rằng Tử Liên có chút khác lạ, bây giờ mình cũng có cảm giác ấy." Thương Truy Ý ngồi ở bên giường, nhìn lên cây châm trước mặt.

"Nói." Nhạc Không Thượng nhất thời cũng có tinh thần.

"Tối nay, mình phát hiện trí nhớ của con bé chỉ dừng lại ở năm chín tuổi, còn những chuyện sau này xảy ra với nó, căn bản là không nhớ gì cả." Thương Truy Ý kể hết những chuyện đã xảy ra vào tối hôm nay, cuối cùng nói: "Mình còn nhặt được trên mặt đất, chỗ con bé ngã xuống một cây châm! Thật không thể tưởng tượng nổi, đây không phải là kim may vá! Là một cây châm thật sự!"

Nhạc Không Thượng trầm mặc, chẳng lẽ có người lợi dụng Khấu Tử Liên? Dùng châm để khống chế con bé? Hơn nữa, còn khống chế qua nhiều năm như vậy?

"Trước tiên cậu hãy để ý đến Tử Liên, đừng để ai đến gần nó, cũng đừng để cho nó đến công ty. Không phải cậu mới nói trí nhớ của nó chỉ dừng lại ở năm chín tuổi thôi sao? Vậy thì cậu chơi với con bé đi, trò chuyện với nó."

"Chuyện này. . . . . ." Thương Truy Ý chần chờ: "Công ty còn có một ít chuyện cần phải xử lý gấp, dự án khu Nam bị trộm, máy vi tính cũng bị hư hại."

"Mình sẽ trở về cho người xử lý. Mình hoài nghi, con bé bị người ta lợi dụng, nếu không, tính cách của nó sẽ không khác thường như thế, cậu thử suy nghĩ một chút, ban đầu, con bé biết điều cỡ nào, nhưng mà, bây giờ, tất cả chúng ta gần như đều ghét nó, cả Kiệt cũng không thể giữ bình tĩnh. Nếu như con bé bị ai đó lợi dụng, vậy người sau lưng kia rốt cuộc là ai? Bằng mọi giá chúng ta phải điều tra ra được, nếu như không thể kịp thời phát hiện, con bé chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, mà chúng ta cũng sẽ chịu tổn thất, ai biết người sau lưng đó sẽ lợi dụng Tử Liên làm ra những chuyện gì?"

Thương Truy Ý nghe thấy thế, nhất thời hiểu ra: "Ừm."

"Mình sẽ nói với Kiệt về chuyện này, trước tiên cậu nhớ đừng kể với ai."

"Hơn nữa, mình sẽ để ý cẩn thận đến những người mà con bé hay lui tới." Thương Truy Ý bổ sung.

Cúp điện thoại, Nhạc Không Thượng quay trở lại , thấy Yến Hoài vẫn còn đang nằm ngủ trên ghế sofa, vừa muốn đến gần, nhưng, lúc này Khấu Kiệt lại chạy ra.

"Đã tốt hơn chưa?" Khấu Kiệt đi lên trước, còn Nhạc Không Thượng thì nhất thời nhớ tới điều gì đó, vội vàng lùi về phía sau: "Ừ, cậu mang cô ấy đi ngủ đi!" Dứt lời, xoay người rời khỏi.

Khấu Kiệt nhìn theo bóng lưng của Nhạc Không Thượng, lắc đầu một cái, mang Yến Hoài vào phòng, cho cô ngủ thật ngon.

Màn đêm buông xuống, vùi lấp tất cả mọi vật.

Sáng sớm, Khấu Kiệt theo thói quen choàng tay sang, muốn kéo Yến Hoài qua, ôm lấy, nhưng mà, cánh tay lại rơi xuống một khoảng không.

Khấu Kiệt lập tức giật mình tỉnh lại, nhìn vị trí bên cạnh đã thấm hơi lạnh từ lâu, Khấu Kiệt nóng nảy trong lòng, vừa mở cửa ra liền xông thẳng đến phòng của Nhạc Không Thượng và Lý Hoàn Suất.

"Lăn ra đây cho tớ!" Khấu Kiệt ầm ĩ hét lên một tiếng.

Bên trong, Lý Hoàn Suất nhất thời nhảy dựng lên, chỉ mặc một chiếc quần cụt liền nhào ra mở cửa: "Sao vậy?"

Mà Nhạc Không Thượng cũng đi ra từ phòng bếp: "Thế nào?"

"Hoài đi rồi! Tớ không biết cô ấy đi đâu!"

"Cái gì?" Nhạc Không Thượng đưa một tay túm lấy cổ áo của Khấu Kiệt: "Cậu trông nom kiểu gì vậy? Hả? Cánh tay của cô ấy vẫn chưa khỏi hoàn toàn, cậu.."

Lý Hoàn Suất không nói lời nào, lập tức trở lại phòng mặc quần áo: "Nhanh chóng thu dọn, có lẽ cô ấy vẫn chưa đi xa! Mình đoán cô ấy đi tìm người đàn ông kia!"

Yến Hoài một mình lái xe vào một vùng ngoại ô.

Lúc nửa đêm, điện thoại di động lại reo, nhìn thấy số của ba nuôi, Yến Hoài chỉ có thể lặng lẽ tránh Khấu Kiệt, không ngờ, người đàn ông kia lại bảo cô một mình lái xe ra bờ biển.

Yến Hoài không biết cô phải chờ đợi điều gì, chỉ muốn mau chóng tìm ra người đàn ông này. Thật sự rất muốn chặt hắn ra làm trăm mảnh, những chuyện này đều do một tay hắn gây nên ư?

Chậm rãi đến gần bờ biển, chung quanh cũng không có bao nhiêu người, bây giờ chỉ mới hơn năm sáu giờ sáng, vẫn còn khá sớm nên không có mấy ai. Ngoại trừ người đàn ông mặc áo khoác đen, ông ta vẫn đứng bên bờ biển, nhìn sóng vỗ vào bờ.

Cuối cùng Yến Hoài cũng trông thấy người đàn ông kia, nhất thời nghĩ đến việc móc ra khẩu súng lục giảm thanh của mình, nhưng, lại nghĩ đến nụ cười hiền hậu của ba mẹ nuôi, chỉ có thể cất súng vào, cũng cất luôn dao găm.

Từ từ bước xuống xe, đến gần người đàn ông kia, nhưng, lúc này lại không thấy ông ta xoay người lại, điều này làm cho cô cảm thấy rất kỳ quái.

Rốt cuộc ông ta là ai? Có mục đích gì?

Yến Hoài lập tức xông tới, muốn kề dao vào cổ của người đàn ông ấy, nhưng, ông ta đã nhẹ nhàng linh hoạt tránh ra!

"Xem ra, huấn luyện của cô còn chưa đến nơi đến chốn, bản lĩnh của cô, vẫn còn cần phải phát huy hơn nữa, sau này cô nên đến luyện tập trong quân đội mà ba cô đã từng sống đi." Người đàn ông xoay người, nhìn Yến Hoài.

"Rốt cuộc ông là ai?" Yến Hoài dừng dao lại: "Tôi phát hiện, ông không có ý định muốn lấy mạng của tôi, nhưng, ông cứ lấy tính mạng của người nhà tôi ra đe dọa, đến cùng là ông muốn làm gì? Hơn nữa, những con trùng kia là kiệt tác của ông ư?"

Người đàn ông lắc đầu, lùi về phía sau mấy bước, nhìn Yến Hoài nói: "Khó khăn về sau của các cô cậu, còn hơn cái khó trước mắt gấp trăm lần."

“Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao ban đầu ở trên biển ông đã muốn giết chết chúng tôi? Nhưng, ông lại chừa cho chúng tôi một con đường lui, vậy ông đang muốn làm gì?” Yến Hoài nhìn ông ta, lạnh nhạt hỏi.

“Tôi chỉ muốn xem xem vết thương của cô ra sao, cánh tay của cô không có việc gì chứ?” Lúc này người đàn ông chợt xoay người lại, đột nhiên nói một câu như vậy.

Yến Hoài ngẩn ra: “Ông đang quan tâm đến tôi?”

“Ha ha ha ha ha. . . . . .” Tức thì, người đàn ông nở nụ cười, âm thanh kia trở nên cực kỳ âm trầm, Yến Hoài vội vàng lùi về sau, tại sao mình lại nghĩ rằng ông ta quan tâm?

Chắc hẳn là sợ mình chết dễ dàng quá, sau này sẽ không còn ai cùng chơi với hắn, không phải ư?

“Tôi không biết cái gì gọi là quan tâm! Tôi chỉ biết, cái gì gọi là còn sống so với chết còn đau đớn hơn!” nói xong, người đàn ông quay đầu lại, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Yến Hoài, dưới chân đã tiến đến gần, Yến Hoài nhìn dáng vẻ của hắn, tức khắc lùi về phía sau, nhưng, ông ta đã cầm tay cô lên.

“Ông!” Yến Hoài mở to mắt, nhìn ông ta.

“Ai thoa rượu thuốc lên giúp cô?” Người đàn ông trừng mắt nhìn Yến Hoài.

“không cần ông quan tâm!” Yến Hoài kháng cự.

Người đàn ông không nói lời nào, xem xét cánh tay của cô, tay phải cầm, tay trái vung lên, xoa bóp vào miệng vết thương.

“Đau!” Yến Hoài hung hăng trừng mắt nhìn ông ta, muốn rút cánh tay ra, nhưng hơi sức của ông ta mạnh hơn những gì cô nghĩ, người đàn ông nhăn mặt, dùng tay trái lấy ra một bình thuốc từ trong túi áo của mình, dùng răng cắn nắp bình rồi đổ thuốc lên trên cánh tay của Yến Hoài.

Tranh thủ thoa mớ thuốc kia lên trên cánh tay của cô.

Yến Hoài nhìn thao tác liền mạch của ông ta, đột nhiên nghĩ đến ba nuôi của mình. Ngày còn bé, cô té ngã khiến cánh tay bị thương, ba nuôi cũng dùng những thao tác như vậy để chữa cho cô, nghĩ tới đây, khóe mi của Yến Hoài ngấn lệ, mình thật là bất hiếu, vào lúc này lại để ba mẹ rơi vào trong tay người xấu!

“Ba!” Yến Hoài buột miệng nói ra từ này, người đàn ông nghe thấy, thẫn thờ, vừa định nói gì đó, nhưng liền kềm lại, động tác trong tay càng thêm mau mắn.

Trong nháy mắt kia, Yến Hoài còn nghĩ rằng mình đã trở lại bên cạnh ba mẹ, nhưng, lúc này, ông ta lại che mặt, thân hình cao lớn, liền hiểu rõ, mới vừa nãy là do mình đang mơ. Căn bản ông ta không phải là…

“Tốt rồi!” Người đàn ông thu tay lại, xoay người rời khỏi.

“không phải ông muốn giết tôi hay sao?” Yến Hoài nhìn bóng lưng của ông ta: “Đến cùng là ông muốn làm gì!”

“Ngày mai, bảy giờ tối, ngôi nhà nhỏ ở khu D ngoại ô thành phố M, nhớ đến, bằng không, đừng trách tôi không khách khí!” Người đàn ông xoay người, nhìn cô: “Tốt nhất là nên đến một mình, hừ, nếu không, ba mẹ của cô sẽ chết rất thê thảm!”

Yến Hoài nhìn theo phương hướng ông ta đã đi xa, lại nhìn về phía biển.

Ngày mai, mình nhất định sẽ đích thân giết chết người đàn ông này! không cần quan tâm đến việc ông ta có thể chữa khỏi cho cánh tay của mình hay không. Đúng rồi, sau khi bọn họ biết mình trốn đi, không biết có nổi nóng không nữa?

Yến Hoài móc điện thoại ra, nhìn thấy ba mươi mấy cuộc gọi nhỡ phía trên.

thật sự lo lắng như vậy?

“Này, em đang ở trên bờ biển thôi mà, em muốn ngắm cảnh mặt trời mọc trên biển một chút. không có việc gì, ừ, vậy thì tốt, em chờ các anh.” Yến Hoài cúp điện thoại.

không lâu sau, có ba chiếc xe chạy tới nơi này, Yến Hoài vẫn quan sát cảnh biển, cũng không phát hiện phía sau có người.

"Các anh đã tới, vậy hãy ngắm cảnh mặt trời mọc này với em một chút đi."

"cô không cảm thấy, cô sẽ mãi mãi ở lại trong biển, vĩnh viễn ôm lấy mặt trời mọc sao?" một giọng nói bén nhọn vang lên sau lưng Yến Hoài.

Yến Hoài sững sờ, xoay người, trông thấy chừng mười tên sát thủ, chỉa họng súng đen ngòm về phía mình. Mà người phụ nữ đứng phía trước nói chuyện với cô thì hung hăng vênh váo, cô cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ của cô ta.

"cô là ai? Do người nào phái tới? Là ông ta?" Yến Hoài nheo mắt lại, bàn tay hơi sờ về phía đặt súng lục, mẹ nó, chẳng lẽ phải chết ở chỗ này sao? không phải người đàn ông kia vừa mới nói ngày mai hẹn ở ngôi nhà nhỏ trong khu D ngoại ô thành phố M sao? Tại sao bây giờ? Chẳng lẽ, nói là, những người này đến từ phe khác?

"cô không cảm thấy, người sắp chết biết những chuyện này cũng rất vô ích sao?" Người phụ nữ mấp máy làn môi đỏ mọng, cực kỳ đỏ, khoác trên mình bộ váy ngắn cũn, vừa quyến rũ, lại vừa nguy hiểm.

Yến Hoài nhìn những người ở phía sau, rồi lại nhìn một chút người phụ nữ trước mặt: "Bất quá tôi cảm thấy, nếu muốn tôi chết, cũng phải chết rõ ràng, cô nói xem, không phải sao? Giống như là cô… cô chết rồi, cô cũng muốn chết một cách rõ ràng!"

Người phụ nữ ngẩn ra, son phấn trên mặt rớt thành từng mảng, nhưng cũng không quan tâm: "cô! Hừ!" Chữ 'trên' còn chưa kịp thốt ra, Yến Hoài đã xông lên phía trước, một tay nắm lấy cổ của cô ta, còn súng lục thì kề ngay yết hầu của ả!

"Thế nào?" Yến Hoài lạnh lùng nói: "Ra lệnh cho bọn họ động thủ giết tôi đi?!"

"Cô! Đừng động thủ!" Người phụ nữ cảm nhận được họng súng kia đang chắn ngay cổ của mình, đau đớn không nói nên lời.

Yến Hoài nhìn cô gái kia, dùng ngón tay nhéo gương mặt của cô ta: "Cô bôi nhiều son phấn như vầy làm gì? Muốn mình trở nên xinh đẹp hơn à?"

"Tôi. . . . . ."

"Mau ra lệnh cho bọn họ tránh ra!" Yến Hoài nhân lúc cô ta đang chần chừ, hét lên một tiếng, chỉa họng súng vào đầu cô ta: "Bằng không tôi liền một phát súng bắn nát đầu của cô."

Người phụ nữ nhìn Yến Hoài đằng đằng sát khí khiến cô ta cũng hít thở không thông, lúc này mấy tên sát thủ kia đều có chút sợ ngây người, lùi về phía sau.

Nhưng, vừa lúc đó, liền có một người đàn ông tiến lên từ giữa những tên sát thủ kia, lập tức nổ súng về phía Yến Hoài.

Yến Hoài nghiêng người, dùng cô gái trước mặt để ngăn cản họng súng.

"Bùm!" Yến Hoài kèm hai bên cô gái kia, nhưng mà cô ta đã bị người đàn ông ban nãy bắn một phát vào đầu.

Nhất thời, chung quanh vang lên tiếng súng!

"Còn không giết cô ta cho tao?" Người đàn ông vặn vẹo khóe miệng, lạnh lùng ra lệnh cho những tên sát thủ kia.

Yến Hoài nhìn mấy tảng đá ngầm trên bờ biển, lập tức kéo thi thể của cô gái tới nơi đó, dùng nó để ngăn cản súng đạn.

Khẽ liếc nhìn người vừa ra mặt, Yến Hoài trông thấy người ra lệnh giết mình không ai khác chính là Triều Trạch.

Trong lòng trống rỗng, không ngờ, lại là anh ta. Anh ta vẫn chưa chết! Con bà nó! Muốn giết chết mình? Thật dễ dàng như vậy sao? Yến Hoài nhìn mực nước biển bắt đầu dâng lên, nhất thời trong lòng bình tĩnh thêm đôi chút.

Mà trên sườn núi, Triều Trạch đã đeo mắt kính lên: "Đừng để tao chờ quá lâu, bằng không tao cũng cho chúng mày đi chầu Diêm Vương!"

Mấy tên sát thủ từ từ mòm mẫm đến gần Yến Hoài, làm thành vòng tròn chừng mười mấy người bên ngoài, muốn giết chết cô.

Yến Hoài nhìn đồng hồ đeo tay một cái, ước chừng khoảng năm phút nữa là bọn Khấu Kiệt có thể chạy tới đây. Cô không rõ, làm sao Triều Trạch lại biết được cô ở đây. Là do người đàn ông kia tiết lộ? Nhưng, nếu như vậy, cũng không đến nỗi phải giết mình ở đây.

"Đùng đùng đùng!" Ba tiếng súng vang lên, Yến Hoài bắn chết ba tên sát thủ đang nhích lại gần mình, nhìn lên người phụ nữ trước mặt, cô ta đã vì cô mà lãnh hai phát đạn!

Triều Trạch xoay người, nhìn về con đường phía xa, trông thấy một chiếc xe đang hướng đến nơi này.

Là bọn họ? Triều Trạch nheo mắt lại, khẩu súng trong tay chỉa vào người đang ngồi bên trong xe.

Khấu Kiệt ngồi trong xe, nhìn về phía trước, còn Lý Hoàn Suất thì tập trung nhấn và chân ga, chậm rãi tới gần.

Khấu Kiệt nheo mắt lại, nhìn ba chiếc xe ở phía trước, còn cả người đàn ông đeo kính đen.

Khi trông thấy rõ ràng chuyện gì đang diễn ra, Khấu Kiệt thét lên một tiếng kinh hãi: "Cẩn thận!" Lập tức đẩy Lý Hoàn Suất bên cạnh ngã sang một bên!

Ngay lúc ấy, viên đạn của Triều Trạch đã xuyên qua kính chắn gió, xuyên qua ghế lái, lại xuyên qua đuôi xe rồi đi ra ngoài!

Khấu Kiệt lập tức nắm chặt tay lái: "Nhảy khỏi xe!" Một câu vừa nói ra, chiếc xe liền lao về phía ba chiếc xe đang đậu trên bãi!

Triều Trạch nhìn chiếc xe điên trước mặt, nhất thời hiểu ra, tung người một cái, nhảy xuống nước!

Mà cùng lúc đó, người trên xe cũng nhảy xuống!

"Thình thịch bùm!" Mấy tiếng nổ tung liên tục, bốn chiếc xe hóa thành đám khói cuồn cuộn dầy đặc, tỏa lên trời.

Khấu Kiệt nhìn thấy những người kia, nhanh chóng móc súng lục ra, bắn về phía mấy tên sát thủ!

Lý Hoàn Suất và Nhạc Không Thượng thấy thế, liền tung người về phía sóng biển!

Nhất thời, mưa bom bão đạn nổ oanh trời.

Yến Hoài nghe thấy những tiếng nổ mạnh và tiếng súng, tức thì quay đầu nhìn lên phía trên.

Thấy Khấu Kiệt và bọn họ sống chết liều mạng, Yến Hoài lập tức nổ súng về phía Triều Trạch đang đưa lưng về phía mình.

Nhưng, lúc này, một tên sát thủ cũng đã bắn về phía Triều Trạch, viên đạn xuyên qua từ xương bả vai của hắn ta! Còn tên sát thủ kia thì đã thành người thiên cổ!

Yến Hoài nhắm ngay thời cơ, ra dấu tay cho Khấu Kiệt.

Còn Nhạc Không Thượng và Lý Hoàn Suất thì thừa dịp thủy triều lên, chậm rãi tới gần Yến Hoài.

"Thị trưởng Yến, mau chóng nhảy xuống!" Lý Hoàn Suất nhìn máu tươi vương đầy trên mặt cô, giật nảy mình, nhưng, vẫn nói ra câu này.

"Không phải máu của tôi, yên tâm!" Yến Hoài nhìn hai người bọn họ rồi quay đầu lại nhìn Khấu Kiệt vẫn còn đang sống chết ở bên trong: "Hỗ trợ anh ấy!" Dứt lời, Yến Hoài liền ném con dao găm của mình về phía bọn Nhạc Không Thượng.

"Được!" Nhạc Không Thượng một tay tóm lấy dao găm, phóng về phía Triều Trạch.

Còn Triều Trạch thì mới vừa rồi bị thương bả vai, súng lục cũng rơi trên mặt đất, liền tìm chỗ an toàn lẩn trốn, rồi ra lệnh cho bọn thủ hạ của hắn phải giết chết toàn bộ.

Nhưng, vào lúc này, Nhạc Không Thượng liền ném con dao hướng về phía cổ của mấy tên sát thủ. Tức khắc, bọn chúng liền xuất huyết nặng mà chết.

Khấu Kiệt nhìn Nhạc Không Thượng, lật người, tránh thoát những viên đạn kia, tung người xuống biển.

Nhạc Không Thượng liên tiếp ném ra mấy viên đá nhỏ, tất cả đều trúng mục tiêu, còn Yến Hoài lúc này cũng nhắm họng súng ngay điểm yếu của những sát thủ kia!

Xem chừng đã tốt rồi, Nhạc Không Thượng nhất thời hô to: "Đi!"

Yến Hoài đẩy thi thể của cô gái kia ra, toan đứng lên, nhưng, lúc này, có một viên đạn liền bắn thẳng về phía Yến Hoài.

Trong lòng Nhạc Không Thượng kêu không được, bay vọt một cái, phóng về phía Yến Hoài, đè cô xuống, hòn đá bén nhọn trong tay liền bay ra!

"Đi!" Nhạc Không Thượng che vết thương bên hông của mình, kéo Yến Hoài nhảy xuống biển!

Bọn sát thủ nhìn thấy bốn người vừa biến mất dưới biển, mặt đối mặt nhìn nhau, còn Triều Trạch thì không biết đã trốn ở xó nào.

"Chúng ta phải làm thế nào?" Một người nói.

Lúc này, tiếng còi hú vang lên, vọng từ xa đến gần!

Nhất thời, những tên sát thủ này lập tức chạy tán loạn ra bốn phía.

Đương lúc đang bơi trong nước, Nhạc Không Thượng liền nghĩ ngay tới cánh tay của Yến Hoài không thể chạm nước! Tức thì, Nhạc Không Thượng liền kéo Yến Hoài qua, dùng sức nâng tay của cô lên, giữ chắc lấy eo, muốn đỡ cô lên khỏi mặt nước.

"Không cần như vậy!" Yến Hoài kêu lên: "Cánh tay của tôi không có chuyện gì!"

"Cánh tay của cô không thể chạm nước! Chạm vào liền bỏ đi!" Nhạc Không Thượng thở hổn hển, lúc này phát hiện hơi sức của bản thân mình gần như bị hút hết rồi. Bên hông còn vướng một viên đạn! Máu tươi từ trên miệng vết thương kia chảy xuống!

"Anh bị thương?" Yến Hoài nhìn Nhạc Không Thượng, lúc này toàn thân anh ta ướt đẫm, lồng ngực rắn chắc hiện ra ngay trước mắt cô, sự ấm áp bao phủ lấy cô.

"Không có việc gì." Ngược lại lúc này Nhạc Không Thượng chỉ cười cười, ra sức nâng Yến Hoài lên khỏi mặt nước. Mà Yến Hoài cũng không biết nên làm thế nào cho phải, cô không chắc người đàn ông kia có thể chữa khỏi cho cánh tay của mình hay không, rốt cuộc vẫn không thể để nó chạm nước!

Lúc này, Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất liền bơi đến.

"Phía trước là nơi có thể đặt chân, chúng ta nhanh đi!" Lý Hoàn Suất nhìn hai người bọn họ, nhất thời mừng rỡ nói.

"Các cậu kéo cô ấy lên bờ đi!" Nhạc Không Thượng nhìn bọn họ: "Ngàn vạn lần không được để cho cánh tay của cô ấy chạm nước!"

"Tôi. . . . . ." Yến Hoài quay đầu, nhìn Nhạc Không Thượng, nhưng Nhạc Không Thượng đã đẩy cô tới Khấu Kiệt và Lý Hoàn Suất.

Lý Hoàn Suất tiếp được, còn Khấu Kiệt cũng đã ôm chặt lấy Yến Hoài.

Nhạc Không Thượng nhìn bọn họ bơi đi, rốt cuộc cũng kiệt sức, nhìn bọn họ càng ngày càng xa, dùng sức trợn mắt nhưng cũng không mở ra được, rồi chìm xuống. . . . . .

"Hòa thượng đâu?" Khấu Kiệt quay đầu nhìn về phía sau, liền phát hiện không có một bóng người! Nhất thời gấp gáp đưa mắt về phía Lý Hoàn Suất, hít một hơi, lặn xuống nước tìm kiếm Nhạc Không Thượng.

Giữa mặt biển, Nhạc Không Thượng trôi lơ lửng trên mặt nước.

Khấu Kiệt kéo người vào, vội vàng bơi về phía bờ biển.

"Thật là khờ!" Khấu Kiệt thầm mắng, nhưng, tay phải cũng đà mò tới vết thương của Nhạc Không Thượng, nhấn một cái, Nhạc Không Thượng đau đớn rên rỉ lên một tiếng, cuối cùng cũng tỉnh lại, quay đầu nhìn Khấu Kiệt.

"Cậu tỉnh lại ình, cậu dám ngủ quên mất, trước hết là mình sẽ không bỏ qua cho cậu." Khấu Kiệt hung tợn nói, vẫy tay bơi về phía bờ biển: "Cậu dám ngủ à, thế thì mình sẽ khiến cho cậu đau đến chết!"

Nhạc Không Thượng cười thầm trong lòng, làm mình đau để mình có thể giữ được đầu óc tỉnh táo. Vốn dĩ anh không nghĩ đến cái chết, vì còn có rất nhiều chuyện, anh không thể chết!

Nghĩ tới đây, ngược lại đầu óc của Nhạc Không Thượng tỉnh táo hơn rất nhiều.

Không lâu sau, Yến Hoài và Lý Hoàn Suất xác định hai người kia đã đến gần bờ, lập tức dùng sức kéo cả hai lên.

"Lập tức đưa đến bệnh viện!" Yến Hoài nhìn máu thấm đẫm quần áo của cả hai, lập tức nói ngay.

"Không cần!" Nhạc Không Thượng nhìn vẻ mặt áy náy của Yến Hoài, ngược lại cười cười: "Không có việc gì." Sau đó quay đầu nhìn Khấu Kiệt và nói: "Lấy giúp mình cái bọc nhỏ trong quần áo, đây chỉ là vết thương nhỏ, không cần làm phiền mấy kẻ vô tích sự kia!"

Yến Hoài nhìn anh ta, sực nhớ tới, anh ta có danh xưng là 'thần y', sao mình lại quên khuấy đi mất? Nghe anh ta bảo muốn lấy chiếc bọc nhỏ, Yến Hoài lập tức đưa tay, Khấu Kiệt nhìn thấy dáng vẻ ấy, liền vén quần áo bên hông của anh ta lên.

Nhạc Không Thượng ngọ nguậy, còn Yến Hoài thì lập tức đỡ lấy anh ta, nhìn Khấu Kiệt đang cần sự giúp đỡ, cô liền nói: "Để em! Anh ta vì em mà bị thương, em nên giúp một tay."

Khấu Kiệt ngẩn ra, nhưng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Yến Hoài, chỉ có thể nhìn một chút rồi gật đầu.

Còn Nhạc Không Thượng thì nhìn Yến Hoài, cô ấy đang quan tâm đến mình sao? Hay là bởi vì mình đã cứu cô ấy, nên cô ấy không đành lòng?

Lúc này Yến Hoài ngẩng đầu lên, nhìn Lý Hoàn Suất đi về phía Khấu Kiệt: "Kiệt à, cậu không sao chứ?"

Khấu Kiệt hơi ngớ người, đưa lưng về phía bọn họ, nước nhỏ tí tách từ trên áo: "Mình rất khỏe." Sau đó lập tức nằm xuống bên cạnh Lý Hoàn Suất.

Yến Hoài cởi quần áo của Nhạc Không Thượng ra, để anh ta nhìn rõ vết thương của mình hơn.

Nhạc Không Thượng lấy ra một con dao nhỏ trong bao, còn có cả súng đạn cỡ nhỏ. . . . . .

Yến Hoài nhìn anh ta từ từ lấy viên đạn trong cơ thể của mình ra, giúp anh ta lau mồ hôi lạnh và máu. . . . . .

Lần này, Yến Hoài biết rõ, mấy người này bị điên thật rồi!

Không thể không cảm thán.

Không lâu sau, đã xử lý tốt vết thương, Nhạc Không Thượng nằm ở trên bờ cát, bên hông là dải khăn trắng mà Yến Hoài buộc lại giúp anh, còn cô thì ngồi ném đá bên bờ biển.

Lúc bấy giờ Lý Hoàn Suất và Khấu Kiệt đã lái một chiếc xe trở lại, nhìn thấy Yến Hoài bên bờ biển, Khấu Kiệt liền nhảy xuống xe, đến gần cô: "Hòa thượng sao rồi?"

"Không có việc gì, bây giờ anh ta rất tốt." Yến Hoài quay đầu, cười nói: "Anh ta mới vừa chợp mắt trên bờ cát." Yến Hoài chỉ tay về phía Nhạc Không Thượng cách đó không xa.

Khấu Kiệt cả kinh: "Lúc này không thể để cho cậu ta ngủ!" Nói xong, lập tức nhảy về phía trước, đến bên cạnh Nhạc Không Thượng, còn Nhạc Không Thượng thì mở to mắt liếc nhìn anh: "Chưa chết, ngủ một giấc cũng không có chết!"

Yến Hoài cũng đứng lên nhìn anh, thở hắt ra một hơi: "Trở về đi thôi!"

"Người có thể khiến cho em vui vẻ vĩnh viễn không phải là anh. . . . . Em luôn tươi cười trước mặt anh, nhưng vì sao anh lại nắm không được tay của em. . . . . ." Nhạc Không Thượng kinh ngạc, điện thoại di động của mình đang vang lên.

Ba người nhìn anh, tiếng chuông này, rõ là. . . . . !

"Gì thế?" Nhạc Không Thượng nghe điện thoại.

Thương Truy Ý nói: "Tử Liên đã tỉnh lại, đòi muốn gặp các cậu. Nếu không sẽ ra ngoài tìm."

Khấu Kiệt nghe thấy thế, nhất thời trong đầu dấy lên nghi vấn: "Thế nào?"

Nhạc Không Thượng nhìn Khấu Kiệt, lắc đầu một cái, hướng về phía điện thoại nói: "Chắc muộn một chút bọn mình mới có thể trở về, cậu nói với con bé, bọn mình đang đi du lịch, qua ít ngày nữa sẽ trở về."

"Ừm." Thương Truy Ý nói: "Hoài như thế nào?"

"Không sao." Nhạc Không Thượng liếc nhìn Yến Hoài: "Cô ấy rất tốt."

Khấu Kiệt một tay túm lấy điện thoại, hướng về phía Thương Truy Ý hỏi: "Dự án ở khu Nam đã tìm ra kẻ trộm chưa?"

Kiệt? Thương Truy Ý lập tức phản ứng kịp thời: "Chưa, tớ phát hiện ra một chuyện, lát nữa các cậu bảo Hòa thượng nói cho nghe. Bây giờ tớ không tiện nói."

"Được." Khấu Kiệt trả điện thoại di động cho Nhạc Không Thượng.

Chỉ chốc lát sau, bốn người cũng lên xe, trở lại trung tâm thành phố M.

Lúc đi ngang qua bến cảng, thấy nơi đó đã bị phong tỏa.

"Trở về rồi hãy nói." Khấu Kiệt quay đầu xe: "Đúng rồi, Triều Trạch vậy mà vẫn chưa chết? Rốt cuộc là Ý đang làm gì vậy? Một mình mà cũng không giải quyết được?"

"Triều Trạch?" Nhạc Không Thượng ngọ nguậy ngồi thẳng người: "Là ai? Chính là người mới vừa rồi muốn giết chúng ta sao?"

"Đúng." Khấu Kiệt nói.

"Tại sao muốn giết cô?" Lý Hoàn Suất quay đầu nhìn Yến Hoài đang ngồi trên ghế sau.

Yến Hoài muốn nói gì đó, nhưng, lại nuốt xuống: "Không biết."

"Hai người có thù hằn gì hả?" Nhạc Không Thượng nhìn Yến Hoài đang ngồi bên cạnh, đôi mắt kia xoáy vào cô, tựa như có một sức mạnh ghê gớm, hấp dẫn lấy.

Yến Hoài giật mình một cái: "Là chuyện đã từng."

Ngược lại lúc này Khấu Kiệt lại cảm thấy hứng thú, cô ấy không đề cập đến chuyện lúc trước nữa, anh thật sự rất muốn hiểu rõ, rốt cuộc quá khứ của cô ấy và Triều Trạch là như thế nào?

Yến Hoài nhìn ba người đàn ông bát quái này, thấy ánh mắt mong chờ của bọn họ, cô cũng không thể từ chối trả lời, đành phải kể lại cho bọn họ nghe, nhưng chỉ như đang kể về một câu chuyện xưa mà thôi.

"Nhưng, em không hề biết, vì sao anh ta bảo em cướp vị trí thị trưởng để làm gì." Cuối cùng Yến Hoài nói: "Bởi vì, khi ấy em và anh ta đều không còn tin tưởng lẫn nhau nữa, nói thật, chuyện này giống hệt như một vở kịch."

"Hắn biết thế lực của anh ở thành phố M sao?" Khấu Kiệt vừa quay đầu hỏi, vừa lái xe.

“Anh ta có nhắc qua Hoa Long bang, nhưng mà, khi đó em không biết anh chính là lão đại của Hoa Long bang.” Yến Hoài nhìn ba người bọn họ, phất tay.

“Hắc hắc, bọn họ là Tam Đương Gia, Tứ Đương Gia!” Khấu Kiệt cười sảng lãng: “Hoa Long bang là do bốn người bọn anh sáng lập.”

Ngược lại lúc này Yến Hoài nhìn bọn họ: “Vậy các anh biết em là. . . . . .”

“Đều là người trên cùng một con đường, ha ha.” Nhạc Không Thượng nhìn Yến Hoài, khóe miệng toét ra.

“Không phải! Tớ là người trong sạch! Tớ là cục trưởng! Đừng có lôi tớ xuống nước!” Lý Hoàn Suất vội vàng phủ nhận mình là người của Hoa Long bang.

Khấu Kiệt và Nhạc Không Thượng cũng lắc đầu một cái.

Yến Hoài thì quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Ai, ai, thế nào mà các cậu lại có biểu hiện như vậy?” Lý Hoàn Suất nhìn Yến Hoài, lại nhìn sang Khấu Kiệt và Nhạc Không Thượng, muốn giải thích, nhưng, Khấu Kiệt đã đi trước một bước.

“Trong điện thoại cậu và Ý đang nói đến chuyện gì? Có phải con bé Tử Liên lại gây ra họa không hả?”

“Không phải, hãy nghe mình nói.” Nhạc Không Thượng kể lại chuyện vừa xảy ra với Thương Truy Ý tối qua, hơn nữa còn nói lên suy nghĩ của mình.

“Đúng là như thế, tớ cũng cảm thấy Tử Liên có chút kỳ quái.” Lý Hoàn Suất nhìn Khấu Kiệt: “Cậu có nghi ngờ hay không?”

Khấu Kiệt nghe xong chỉ trầm mặc lái xe.

Yến Hoài nói: “Sáng sớm nay em ra ngoài ấy là để gặp mặt người đàn ông kia.”

“Cái gì?” Ba người trăm miệng một lời nhìn Yến Hoài.

Yến Hoài lập tức ra hiệu cho Khấu Kiệt tập trung lái xe.

“Người đàn ông ấy nói với em, phía trước còn khó khăn hơn rất nhiều so với bây giờ. Chúng ta không đủ khả năng để tưởng tượng ra.”

“Vậy còn nói gì nữa không?” Khấu Kiệt hỏi.

“Không có.” Yến Hoài cúi đầu, mình không thể để cho bọn họ biết chuyện mình muốn đến nơi hẹn, bằng không, sẽ hại bọn họ, cũng sẽ hại cả ba mẹ của mình!

“Chúng ta bây giờ. . . . . .” Nhạc Không Thượng vừa muốn nói gì đó, Yến Hoài đã nói trước: “Các anh về trước đi, em muốn ở lại thành phố M vài ngày, em muốn điều tra một ít chuyện.”

“Tớ cũng muốn ở lại!” Lý Hoàn Suất ngẩng đầu lên.

“Các anh cứ đi đi!” Yến Hoài nhìn bọn họ: “Nhạc tiên sinh cần để ý vết thương cho tốt, vậy nên anh ấy sẽ không thể tham gia vào quá nhiều chuyện. Còn anh Kiệt đang cần giúp đỡ xử lý một số chuyện, các anh cứ đi hỗ trợ đi. Em chỉ về thăm nhà một chút, xem lại nhà xưa, không có chuyện gì.”

“Vậy ba mẹ của em?” Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài.

“Bọn họ không có việc gì, người đàn ông kia đã nói rồi, bọn họ cũng rất tốt.” Yến Hoài cau mày, nhưng, ngay sau đó lại giản ra: “Nói thật, em cảm giác ông ta cũng không có ác ý.”

Ba người sửng sốt.

“Các anh nghĩ xem, nếu như có ác ý, vậy thì đã giết chết em ngay trên bờ biển rồi, với bản lĩnh của ông ta, ai trong chúng ta cũng không sánh nổi!”

Ba người cả kinh!

Đây là như thế nào? Là địch hay là bạn?

"Tóm lại yên tâm." Yến Hoài nhìn về hướng trước mặt: "Dừng xe ở phía trước, nhà của em ở ven đường."

"Ừm!" Khấu Kiệt biết một khi cô đã hạ quyết tâm làm chuyện gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi, liền dừng xe ở ven đường.

"Cám ơn các anh!" Yến Hoài nói một tiếng, liền xoay người đi.

Khấu Kiệt dõi theo bóng lưng của cô, còn Nhạc Không Thượng thì nhìn vào dải lụa trắng buộc ngang hông mình.

"Chúng ta phải về đến nhà trước tám giờ." Lý Hoàn Suất nói với Khấu Kiệt.

"Ừ, được." Lập tức mở động cơ, gia tăng mã lực, cuối cùng, Khấu Kiệt nhìn theo bóng lưng kia một lần cuối.

Yến Hoài nhìn bốn bề vắng lặng, mới đón một chiếc tắc xi: "Đến khu Đông Giao."

Khu Đông Giao mới đúng là nhà của cô, đã lâu rồi chưa trở về, về lại một lần cũng tốt, ngày mai, không biết mình sẽ sống chết thế nào, cho nên cứ về thăm lại một lần.

Trả tiền, Yến Hoài nhìn lên ngôi nhà nhỏ trước mặt, những người chung quanh không biết đã đi đâu, chỉ còn lại vài ngôi nhà.

Yến Hoài muốn tìm cái túi của mình, nhưng, phát hiện, hình như mình để quên nó trên xe của Khấu Kiệt mất rồi!

Rõ là, thế này thì làm sao có chìa khóa? Yến Hoài sờ sờ túi quần của mình, cũng không có.

Lúc này, Yến Hoài chợt nghĩ tới lúc mình còn bé, tan học về, không có chìa khóa vào nhà, liền lục lọi ngay góc tường, nơi đó, là nơi mà ba nuôi đã từng nói với cô.

"Tiểu Hoài, nếu như sau này con quên mang chìa khóa, cứ đào ở trong góc tường này lên, đào mãi đào mãi là sẽ thấy chìa khóa thôi!"

Nghĩ tới đây, nước mắt của Yến Hoài chực rơi xuống.

"Ba, mẹ, hai người ở nơi nào?" Yến Hoài lau sạch nước mắt, đi tới góc tường, nơi đó, không biết đã bao lần cô ngồi xổm xuống, sau đó đào qua những tầng đất kia, tìm kiếm chiếc chìa khóa!

Vào lúc này, thật sự còn chiếc chìa khóa đó sao? Yến Hoài nghĩ thế, dùng tay trái đào, lớp đất kia, rất tơi xốp.

Đào mãi đào mãi, thật sự là đụng phải một miếng kim loại nhỏ!

Yến Hoài kích động trong lòng, dùng hai tay đào xới, sau vài ba lần liền moi lên một cái chìa khóa!

"Ba!" Yến Hoài nhìn vào nó, không biết nó đã được chôn ở đây bao lâu?

Yến Hoài ngừng khóc, đứng lên, mở cửa ra.

Bên trong đã không còn ai, chỉ còn lại một ngôi nhà rỗng tuếch.

Chậm rãi đặt chân lên sàn nhà bóng loáng, nhẹ nhàng mở cửa, nhìn cách bày biện bên trong, tất cả đều vô cùng ngăn nắp.

Kỳ quái, không phải ba mẹ bị bắt sao? Vậy hẳn là phải có chút dấu vết phản kháng chứ? Tại sao bây giờ không hề có chút vết tích nào? Chẳng lẽ, người kia tốt bụng đến độ còn sắp xếp lại ngăn nắp mọi thứ?

Cái này nói không ra!

Yến Hoài từ từ đi lên lầu, không biết phòng của cô có bị ai động tới không?

Mới vừa mở cửa, một mùi hương thoang thoảng liền bay vào trong mũi, là do khi ấy mẹ biết cô thường xuyên bị mất ngủ, đặc biệt đến một ngôi miếu xin về ít hương hoa, nguyên nhân là do vô tình nghe được mùi hương này có thể chữa chứng mất ngủ. . . . . .

Yến Hoài ngồi ở bên giường, đặt tay lên trên ga giường, mình rời đi đã lâu như vậy, nhưng mà một chút bụi cũng không có!

Yến Hoài hoảng hốt, trong gian nhà này vẫn còn có người!

Lúc này, một bóng người thoáng qua từ cửa phòng của cô!

"Ai đó?" Yến Hoài lập tức đuổi theo!

~Hết Chương 80~

80. Chương 81: Làm Rõ Một Chút Đầu Mối

Người nọ nhìn thấy Yến Hoài đuổi theo, lập tức nhảy xuống cửa sổ! Yến Hoài đuổi kịp, nhìn xuống, thấy người kia dùng tốc độ cực nhanh, hai ba bước đã mất hút vào ánh hoàng hôn!

Yến Hoài lập tức xoay người, cầm dao găm lên, thăm dò những căn phòng khác trong nhà.

Nhẹ nhàng mở cửa, nhanh chóng tiến vào, nghĩ xem người vừa nãy đã ẩn núp thế nào, họ dùng cách gì để bắt ba mẹ nuôi của cô đi, Yến Hoài nhắm mắt lại, hình tượng trong đầu.

Nhưng, vừa lúc đó, điện thoại lại vang lên, là điện thoại bàn?

Yến Hoài cả kinh, làm sao lại có người gọi điện thoại tới?

Vội vàng chạy xuống phòng khách bên dưới lầu, cầm điện thoại lên, trầm mặc.

Nhưng, đối phương cũng không nói gì!

Yến Hoài nhìn vào khung màn hình nhỏ trên máy, xem mã số của người vừa gọi tới, nhưng lúc này điện thoại liền bị cúp.

Yến Hoài lập tức tìm số điện thoại trong bộ nhớ, vội vàng gọi lại.

"Bên kia là?" Yến Hoài dè dặt hỏi.

Nhưng, tuy đối phương đã nhận máy, nhưng lại không nói lời nào, khi Yến Hoài nghĩ đến việc mình phải nói câu thứ hai, người kia đã cúp điện thoại!

Yến Hoài nghe một tiếng tút tút, đầu óc cô liền rối loạn, mẹ nó, chẳng lẽ lại bắt mình chạy đi tìm nữa sao?

Ngược lại, lúc này điện thoại di động vang lên, Yến Hoài nhìn vào màn hình, là từ Khấu Kiệt.

"Em có sao không? Vẫn ổn chứ?" Khấu Kiệt hỏi với giọng quan tâm.

"Ừ, không có việc gì." Yến Hoài đè xuống nỗi lo lắng trong lòng, ở đây một mình, có người ở bên kia vẫn luôn lo lắng, quan tâm, nhưng mà bây giờ trong lòng lại dâng lên cảm giác sợ hãi, cảm giác cứ như có người đang dõi theo mình.

"Tốt nhất em nên nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì nhất định phải nói với anh, tin tưởng anh được không?" Lúc này Khấu Kiệt lại nói.

Yến Hoài ngẩn ra, nhưng, bản thân cô cũng không biết ngày mai còn có thể trở về hay không, hơn nữa, anh ấy đi theo mình, chẳng phải sẽ tăng thêm nguy hiểm cho anh ấy hay sao? Anh ấy còn ông nội, làm sao cô có thể để cho ông phải thất vọng được cơ chứ? Khiến ột người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh?

Nhưng, cô thì khác, cô đi là vì để cứu cha mẹ của mình, anh ấy không phải, anh ấy còn có anh em, cô thì chỉ có một mình!

Chỉ có cô mới có thể giúp được chính cô, tuy cô không chắc chắn nhưng ít nhiều gì cũng phải thử một lần!

"Em làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?" Lúc này Khấu Kiệt đang ngồi trước màn hình máy tính, nghiên cứu bản vẽ của dự án khu Nam, nhưng lại có cảm giác như Yến Hoài đang thất thần, khiến anh cũng có chút lo lắng.

"Không có, anh đừng có xen vào nhiều chuyện như vậy được không?" Tâm trạng Yến Hoài phiền não, giọng nói cũng có chút nặng nề.

Khấu Kiệt sững sờ, cô ấy đang nói gì vậy? "Em nói, anh xen vào quá nhiều?"

"Đúng! Anh xen vào rất nhiều! Em đang ở trong nhà của mình, làm sao có chuyện gì được? Anh cứ đi lo việc của anh là đủ rồi!" Trong đầu Yến Hoài thoáng qua một tia lo lắng, nếu như ngày mai cô không về được, vậy anh ấy phải làm thế nào?

Khấu Kiệt đứng lên, nói vào trong điện thoại: "Em đang rất bực bội có phải không? Em cho là anh rất vô dụng đúng không? Anh biết, anh không thể cứu được ba mẹ của em khiến cho em cảm thấy rất phiền não. Điều này anh có thể hiểu được, em yên tâm, ngày mai anh sẽ đến tìm em, anh đã bảo Ý đưa bọn Nguyệt Sát tới. Cho anh một chút thời gian, nhất định anh có thể giải quyết được những thứ này, nhất định. . . . ."

"Anh không cần phải tới tìm em." Yến Hoài ngồi xuống ghế sofa, nhớ tới năng lực của người ban nãy, nghĩ đến người bắt ba mẹ của mình chính là người đàn ông cao lớn kia, bản lĩnh của ông ta không một ai có thể sánh kịp! Làm sao có thể chứ? Đây chẳng phải là chịu chết sao?

Khấu Kiệt nghe thấy những lời này, nhìn máy vi tính, sững sờ hồi lâu, trầm mặc.

"Em mới vừa nói cái gì?" Một lúc sau Khấu Kiệt mới có thể nói ra những lời này, vừa rồi nhất định là anh nghe lầm! Nhất định là nghe lầm!

"Em nói anh không cần phải đến tìm em nữa!" Yến Hoài hạ quyết tâm, buộc mình phải nói ra câu này, tay trái cầm điện thoại, tay phải bịt lấy miệng của mình.

"Nhất định là anh nghe lầm! Nhất định là nghe lầm rồi!" Khấu Kiệt vung một đấm đánh vào bàn làm việc, nhất thời một cái lỗ to tướng hiện ngay trên mặt bàn.

Thương Truy Ý nghe thấy tiếng vang từ căn phòng sát vách, lập tức chạy tới nhìn xem, đứng gõ cửa bên ngoài.

"Anh không có nghe lầm." Yến Hoài quyết tâm lần nữa, nếu như nói, sớm muộn gì cũng đau, chi bằng đau sớm. Cô đã có ý liều chết thì cũng không cần phải nghĩ tới đường lui!

"Không cần đến tìm tôi, tôi…" Yến Hoài chuyển hướng nhìn vào bức ảnh gia đình, sửng sốt một giây, sau đó tiếp tục: "Thật ra thì tôi không hề yêu anh."

Tim của Khấu Kiệt tựa như đang bị ai đó hung hăng bóp chặt, hai mắt vô hồn nhìn vào máy tính trước mặt, cả nửa ngày trôi qua cũng không buồn nói tiếng nào, mà Yến Hoài cũng không nói gì, chỉ lắng nghe tiếng thở, và cả cảm nhận cơn giận của anh.

Nhưng, đã nói đến nước này rồi, cô không thể quay đầu lại nữa!

Cứ tức giận đi! Không sao cả, tức giận mà không chết, mà có thể buông tay cô ra là tốt rồi. Nếu như cô may mắn sống sót, có thể giải thích một chút, nhưng, giải thích sẽ có ích lợi gì sao? Yến Hoài lặng lẽ rơi nước mắt, nhìn lên bức ảnh gia đình trước mặt. Vốn dĩ cô muốn nghe thấy tiếng Khấu Kiệt gác máy, nhưng, anh lại lần lữa.

Một lúc sau, rốt cuộc Yến Hoài cũng gác điện thoại.

Một người bần thần ngồi trên ghế sofa, hai tay giữ lấy bức ảnh gia đình, nhìn vào khuôn mặt của từng người, miêu ta đường nét của họ.

Thương Truy Ý nhìn qua tấm kính thủy tinh, thấy Khấu Kiệt sững sờ cầm điện thoại mà chẳng nói chẳng rằng, hoài nghi, liền dùng sức vặn nắm cửa, mở ra, đi vào.

"Cậu làm sao vậy?" Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt, liếc mắt nhìn lên mặt bàn, nơi đó có một lỗ thủng to tướng.

Trong lòng không hề cảm thấy ngạc nhiên, hiện tại cơn giận của cậu ta quá lớn, nhìn qua là biết rồi biết, một đấm đánh vỡ cả mặt bàn!

Nhưng, Khấu Kiệt cũng không thèm nhìn: "Cậu nói xem, làm sao Yến Hoài lại như vậy?"

"Như thế nào?" Thương Truy Ý khó tin trước vẻ bình tĩnh của Khấu Kiệt, muốn nhích ghế đến gần anh thêm một chút thì Khấu Kiệt đã tông cửa xông ra!

"Kiệt! Kiệt!" Thương Truy Ý lập tức đứng lên, toan đuổi theo, nhưng, lúc này Nhạc Không Thượng đã đi tới: "Ý, đã có một chút kết quả!"

Nhìn Thương Truy Ý muốn đuổi theo Khấu Kiệt, còn Khấu Kiệt thì bước đi nhanh thoăn thoắt, Nhạc Không Thượng có chút khó hiểu: "Cậu tau sao vậy?" Dứt lời, chỉ vào Khấu Kiệt.

"Không biết, cậu ta vừa bảo, làm sao Yến Hoài lại như vậy. Sau đó liền phóng đi, đoán chừng là đi tìm Hoài đó!" Thương Truy Ý quay đầu nhìn Nhạc Không Thượng đang mặc áo blouse trắng, xem ra là vừa ở trong phòng nghiên cứu.

"Như thế nào?" Thương Truy Ý đến gần anh: "Nghiên cứu sao rồi? Đến phòng nghiên cứu thảo luận, chuyện của bọn họ trước hết để cho bọn họ tự giải quyết, mình nghĩ, bọn họ không có việc gì đâu."

Đi vào phòng nghiên cứu, Nhạc Không Thượng liền lấy ra một cái túi nhỏ, hai người lập tức đi vào một gian phòng họp.

"Mấy con trùng này, mình phát hiện, miễn là ở dưới nhiệt độ cao, hoạc là trong thời tiết hanh khô, sẽ tự nhiên biến mất, mà độc tính của bọn chúng cũng sẽ không hiển hiện ra." Nhạc Không Thượng cầm cái túi nhỏ lên: "Muốn giải quyết bọn chúng, chỉ cần tăng thêm một thao tác."

"Thao tác gì?"

"Sau khi hàng hóa đến nơi, liền tiến hành quay dưới nhiệt độ nóng, chỉ cần tăng thêm một thao tác trong dây chuyền sản xuất, mà vẫn có thể đảm bảo được chất lượng hàng hóa không bị mấy con trùng này phá hỏng!" Nhạc Không Thượng nói: "Hơn nữa, những mặt hàng này sẽ được đóng gói vào thùng, thế nên cũng khó có thể làm hỏng đi chất lượng sản phẩm, chỉ là lúc mở thùng ra, những con trùng này tiếp xúc với ánh nắng mặt trời thì sẽ phóng ra độc tính của bọn nó."

Thương Truy Ý gật đầu một cái, bày tỏ ý tán thưởng.

Lúc này, Khấu Kiệt liền gọi điện thoại tới.

Thương Truy Ý lập tức nhận máy: "Như thế nào? Mới vừa nãy cậu sao thế?"

"Hoàn thành dự án giúp mình, mình đi tìm Yến Hoài." Dứt lời, Khấu Kiệt liền cúp điện thoại.

Thương Truy Ý tắt máy, nhìn Nhạc Không Thượng: "Không có việc gì, vậy cậu nghiên cứu ra tác dụng của cây châm kia chưa?"

Nhạc Không Thượng lắc đầu, cất chiếc túi nhỏ vào: "Trong khoảng thời gian này, có ai đến gần Tử Liên hay không? Chúng ta đặt ra giả thiết, nếu như có người dùng ngân châm khống chế Tử Liên, vậy khi hắn phát hiện ra Tử Liên không còn ngân châm nữa, nhất định sẽ tìm thời cơ, tiếp cận Tử Liên, dủng nó để khống chế con bé."

"Không xong rồi!" Thương Truy Ý liền đứng lên ngay tức khắc: "Tớ chỉ để con bé ở nhà một mình, không biết có chuyện gì hay không."

"Không phải có người giúp việc sao?"

"Năm con bé chín tuổi cũng có người giúp việc ở bên cạnh." Thương Truy Ý vừa dứt lời, đã chạy nhanh về phía thang máy, đi xuống.

Yến Hoài ngồi ngơ ngác một hồi lâu mới miễn cưỡng đi lấy chút thức ăn, điều này lại nhắc cô nhớ về thuở ban đầu, lúc Khấu Kiệt vừa đến nhà trọ này, liền làm bữa ăn sáng cho cô, nhưng bây giờ đã không còn nữa.

Nửa đêm, vẫn chưa ngủ, Yến Hoài bò dậy, ngồi bên bàn sách, dưới ánh đèn mờ, cầm lấy giấy bút, bắt đầu viết vài dòng.

Biết đâu nếu Khấu Kiệt tìm đến đây, nhìn thấy những dòng chữ trước mặt này, cũng sẽ hiểu ra. Không được, nếu như cô thất bại, còn muốn cho anh ấy xem tờ giấy này hay sao? Chẳng lẽ lại để anh ấy vì mình mà trả thù? Đây không phải là lại đi chịu chết ư?

Yến Hoài chống cằm, nhìn tờ giấy ngay trước mặt mình bị gió đêm khẽ thổi lên.

Chết thật, nếu mà như thế, thà rằng không nói.

Nhưng, nếu như vậy? Cũng không được, vẫn phải viết vài dòng gì đó. Không biết anh ấy có tìm ra nơi này hay không, mà có tìm được thì cũng không biết là khi nào, có lẽ sẽ ra thôi, nếu chuyện đã trải qua một thời gian thì chẳng còn gì phải sợ.

Yến Hoài cầm lấy bút, viết ra những điều mình muốn nói.

81. Chương 82: Đối Thủ Thần Bí Lại Là

Người đàn ông mỉm cười, ngửa mặt lên ra phía sau, nhẹ nhàng linh hoạt tránh được một kích trí mạng này!

Yến Hoài nhìn hắn, trong lòng bất giác than thở công phu của hắn thật sự rất cao, nhưng nếu như gây bất lợi ình, hại tới người mình yêu, vậy mình cũng không thể hạ thủ lưu tình!

Dao găm trong tay Yến Hoài đâm về phía người đàn ông! Nhìn tư thế của Yến Hoài, người đàn ông xoay tròn cái ghế ngồi, làm cho cái ghế kia lập tức ngăn cản dao găm của Yến Hoài đâm tới, Yến Hoài lật người, đánh một quyền về phía cằm của người đàn ông.

Người đàn ông nhìn thân thủ Yến Hoài, phi thân một cước, đá về phía bụng của Yến Hoài!

Yến Hoài nghiêng thân thể, đảo qua dưới chân hắn, làm cho người đàn ông lảo đảo một cái sẽ phải ngã trên đất, nhưng người đàn ông dùng một chưởng chống đỡ, lập tức đã từ trên mặt đất bắn trở lại, tung quả đấm đánh về tới trước mặt Yến Hoài!

Dao găm trong tay Yến Hoài lại đâm ra, công kích đầu người đàn ông, người đàn ông xoay người một cái muốn tránh thoát, nhưng đồng thời, tay trái Yến Hoài nhanh như tia chớp, trở tay trùm tới trên mặt người đàn ông!

Thật là hổ phụ vô khuyển nữ! Trong lòng người đàn ông cười, bây giờ nó cùng mình đánh nhau, ngược lại có sức mạnh cùng người bình thường quyết đấu!

Gần như sắp vạch mặt được người đàn ông đội mũ lưỡi chai màu đen, sẽ nhìn thấy diện mạo thực người đàn ông này, người đàn ông đánh một Long Trảo Thủ, nắm được tay trái của Yến Hoài!

Yến Hoài lạnh lùng liếc người đàn ông một cái, khi nhìn ánh mắt của hắn, thế nhưng thấy một chút hiền lành! Làm cho động tác của Yến Hoài đình trệ!

Nhưng người đàn ông đã đem cánh tay Yến Hoài uốn éo đến sau lưng Yến Hoài!

Chân phải Yến Hoài đá lên trên! Buộc hắn buông cô ra, người đàn ông vừa buông ra, dao găm trong tay Yến Hoài lập tức xẹt qua trên mặt của hắn!

Mới vừa rồi khẳng định mình nhìn lầm rồi! Nếu không, hắn đã đem phế hai tay của mình rồi!

Lúc này, sáu thuộc ha Yến Hoài đã đến gần tòa cao ốc nhỏ, nhìn ánh trăng, ước chừng thời gian đã đến bảy giờ rưỡi tối.

Yến Hoài quay đầu, thấy trong góc có hai người bị trói ngồi chồm hổm ở trên đất, nhìn thân hình, giống như ba mẹ nuôi của cô!

"Ba! Mẹ!" Yến Hoài nhìn hai người trong góc, bản thân bất lực liền gọi ra.

Nhưng hai người kia cũng không có phản ứng, trong lòng Yến Hoài ngừng lại, nhất định là bị hắn đánh! Nếu không, làm sao một chút sức sống cũng không có? Trong lòng mang theo hận ý nhìn về phía người đàn ông trước mặt , mà lúc này người đàn ông đá một cước về phía Yến Hoài!

Yến Hoài nhảy tránh thoát, bay lên cao, một chân đá phía về trước hắn, nhìn người đàn ông bị đánh trúng mà lui về phía sau, Yến Hoài lập tức chạy tới chỗ hai người trong góc.

"Hừ!" Người đàn ông hét lớn một tiếng, ngăn ở trước mặt Yến Hoài, trong tay không biết từ lúc nào nhiều hơn một thanh đoản kiếm, đâm về phía Yến Hoài.

Yến Hoài xoay người một cái, đưa cánh tay rút về, chĩa một con dao về phía người đàn ông.

Vào lúc này, sáu thuộc hạ Yến Hoài đã tới, Yến Hoài nhìn bọn họ, lập tức đã nói, "Cứu bọn họ cho tôi!" Nói xong chỉ vào hai người trên đất kia.

Nhưng khi bọn họ muốn tới gần "ba mẹ Yến Hoài ", trước mặt của "ba mẹ Yến Hoài " lập tức xuất hiện mười mấy tên tay chân! Mười mấy người đàn ông trước mặt Yến Hoài này ăn mặc giống nhau như đúc, căn bản không nhìn ra diện mạo bọn họ, chiều cao hình thể cũng giống nhau không sai biệt lắm!

Yến Hoài cùng sáu người khác ngơ ngác nhìn mười mấy người trước mặt này.

Em gái nó, đủ chưa? Trong lòng Yến Hoài không vui, hướng thuộc hạ của mình nói: "Biết cách làm trước kia của tôi không?"

Sáu người theo tiếng hét to của Yến Hoài tỉnh lại, gật đầu liền công kích về phía những người đó!

Nhưng khi Yến Hoài muốn đi cứu cha mẹ của mình, trong góc kia đã không có người nào nữa rồi!

Ánh mắt đầy lửa giận của Yến Hoài nhìn người đàn ông trước mặt này, "Ông đem cha mẹ tôi đi nơi nào?"

Khóe miệng người đàn ông co rúm lại, ngay sau đó lắc mình muốn chạy trốn khỏi chỗ này, bởi vì mới vừa rồi hắn mới từ trong máy vi tính thấy, có một người lại gần nơi này! Quá nhiều người, không dễ làm việc! Mình nên cẩn thận thì tốt hơn, ngàn vạn lần không được thất bại!

Yến Hoài nhìn hắn muốn chạy, lập tức công kích dưới chân người đàn ông.

Người đàn ông cau mày, đợi đến lúc Yến Hoài đánh tới, một tay người đàn ông bắt được chân của Yến Hoài, thuận thế kéo Yến Hoài qua!

Yến Hoài nhất thời cảnh giác, một cái chân bị bắt, chỉ có thể đem một cái chân khác của mình đá lên! Dao găm trong tay đâm tới phía dưới người đàn ông!

Trên dưới người đàn ông bị công kích, có một chút luống cuống tay chân, nhưng trời mới biết hiện tại hắn rất vui vẻ!

Ngay sau đó, Yến Hoài đã rạch quần áo trước ngực người đàn ông, có máu chảy ra.

Người đàn ông lấy tay đặt lên trên chỗ bị thương, nhìn Yến Hoài, không nói gì.

Yến Hoài lạnh lùng nói: "Nói ra vị trí của ba mẹ tôi, tôi liền tha cho ông một mạng! Nếu không, tối nay tôi để cho ông thấy Diêm Vương!"

Người đàn ông ngẩn ra, phát hiện dáng vẻ đằng đằng sát khí của nó, giống như cô ấy hai mươi năm trước! Bỗng nhiên quên mất phải trả đòn hoặc công kích thế nào, chỉ ngơ ngác nhìn.

Trong lòng Yến Hoài buồn bực, nhưng trong lòng của mình cũng cực kì nóng nảy, quản hắn làm gì!

Hạ quyết tâm, lần nữa đánh về phía người đàn ông! Trên dưới cùng đánh quyền kích!

Người đàn ông thối lui ra phía sau, nhìn dáng vẻ của Yến Hoài, trong lòng có nhiều hơn một phần lo lắng, dáng vẻ hiện tại của nó, không khác nào trạng thái nổi điên! Là mình đã ép tiềm năng của nó ra ngoài hay đây chính là dáng vẻ của nó? Mình chưa từng thấy qua nó cầm dao găm đâm về phía mình!

"Tiên sinh!" Một người đàn ông lập tức dùng cánh tay của mình chặn dao găm của Yến Hoài lại, gọi người đàn ông vẫn còn đang sững sờ.

Người đàn ông phục hồi tinh thần lại, nhìn người trước mặt vì mình ngăn trở, "Đứa bé ngoan!" Nói xong, đem người đẩy ra đến nơi khác, hướng Yến Hoài liền phòng thủ .

Máy vi tính vẫn còn ở trên mặt bàn đem tất cả sao lưu lại, Yến Hoài quay đầu nhìn nơi này không ngừng có người đến gần, đều là người đàn ông ăn mặc giống nhau, nhìn dáng vẻ này là thuộc hạ của hắn, vậy mình thật sự không có một chút phần thắng sao?

Nửa giờ sau.

Khấu Kiệt lòng như lửa đốt chạy tới khu chung cư Đông Giao của thành phố M.

Dừng xe ở trước cửa căn nhà nhỏ, Khấu Kiệt xuống xe, nhìn cửa bị khóa lại, Khấu Kiệt nhìn hàng rào, khom lưng lại, bật người lên phía trên!

Tức khắc đã vượt qua cửa sắt lớn của căn nhà nhỏ.

Nhìn căn nhà nhỏ trước mặt, giống như trong mộng, từng nhớ có một cái nhà nhỏ tương tự, nhìn căn nhà nhỏ quen thuộc như thế nhưng lại dường như chưa từng đến.

Không nghĩ quá nhiều, Khấu Kiệt lập tức đi đến cửa phòng khách.

"Yến Hoài! Yến Hoài! Mở cửa! Mở cửa!" Khấu Kiệt la lên một vài tiếng, cũng không có nghe được tiếng đáp lại, trong lòng Khấu Kiệt nóng nảy, muốn sử dụng sức mạnh, đẩy cửa.

Nhưng vừa lúc cửa mở ra!

Trong lòng Khấu Kiệt vui mừng, "A Hoài, em. . . . . ."

Nhìn người trước mặt này, Khấu Kiệt nhất thời nói không ra lời.

Khấu Tử Liên lúc này cười nhìn Khấu Kiệt, "Anh, anh đã đến rồi thật tốt! Yến Hoài chị ấy nói thật là chính xác!"

"Cô ấy nói gì hả?" Khấu Kiệt nhìn Khấu Tử Liên, mặc dù không biết tại sao em ấy lại xuất hiện ở nơi này, nhưng nếu đã an toàn, thì không có gì đáng lo lắng, quan trọng nhất là phải tìm được cô ấy! Mình không muốn mất đi cô ấy!

"Chị ấy nói, chị đi anh nhất định sẽ tới, đã nói những lời này." Khấu Tử Liên vui vẻ nhìn Khấu Kiệt nói.

Khấu Kiệt đi vào, "Cô ấy có để lại thứ gì không?"

"Em vẫn ở trong phòng của chị ấy, có thấy chị ấy hình như viết một lá thư?" Khấu Tử Liên lắc lắc đầu, muốn đi ra ngoài.

Khấu Kiệt không để ý tới em ấy, đóng cửa lại, đi lên trên lầu đến phòng của Yến Hoài.

Mới vừa mở cửa, một mùi thơm nhàn nhạt ấm áp thổi qua, trong lòng Khấu Kiệt khắp người một hồi vui vẻ, nhưng cũng không có quên mình muốn làm cái gì, Khấu Kiệt đi đến trên bàn của Yến Hoài xem xét.

Quả nhiên, bên trên thấy trang giấy Yến Hoài viết.

Cầm lên, nhìn thấy hai chữ "Tuyệt bút"! Lồng ngực phập phồng kịch liệt, Khấu Kiệt tức giận đem giấy nhét vào trong túi quần của mình, lập tức lao xuống lầu.

"Anh, anh muốn đi đâu?" Khấu Tử Liên không biết từ đâu vọt tới, trong tay còn cầm cây đoản kiếm kia.

Khấu Kiệt liếc mắt nhìn đoản kiếm một cái, không kịp suy nghĩ gì, "Anh đi một chút sẽ trở lại, em đợi ở đây, không được đi nơi nào, người nào cũng không được mở cửa! Cũng không được cùng bất luận kẻ nào rời đi, biết không?"

"Dạ, biết." Khấu Tử Liên khéo léo gật đầu một cái.

Khấu Kiệt xoay người, anh thật sự không biết em gái anh thật quay về lúc chín tuổi rồi sao?

Nhưng hiện tại quan trọng phải tìm được cái người không biết trời cao đất rộng, không biết lửa giận của mình!

Tòa cao ốc nhỏ khu D Ngoại ô thành phố M!

Trong lòng Khấu Kiệt vừa nghĩ đến mấy cái chữ này, nhìn đèn đường trước mặt từ từ châm lên, mà xe của anh cũng đi điên cuồng, đợi đến giải quyết xong vấn đề này, anh nhất định phải cưới cô ấy! Nếu không, cô không biết lợi hại của anh! Không biết chọc giận anh, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại.

"Lập tức đến tòa cao ốc nhỏ ở khu D ngoại ô thành phố M cho tôi! Nếu như Yến Hoài bị thương, từ nay về sau các ngươi sẽ ở Malaysia ngây ngô cả đời đi!" Nói xong, Khấu Kiệt cúp điện thoại, đem tốc độ xe mở tối đa.

Yến Hoài nhìn người đàn ông trước mặt này, cười lạnh một cái, "Ông bị thương rồi, tốt nhất hãy giao cha mẹ tôi ra đây, tôi có thể không so đo chuyện trước kia."

Người đàn ông lắc đầu một cái, nhìn Yến Hoài, hướng những người của mình ra dấu tay, tức thì có người từ sau lưng Yến Hoài đánh tới!

Yến Hoài nhìn người này cầm một thanh dùi cui, lục lọi tìm viên đá nhỏ trong tay ra ngoài, hướng bụng của người kia đánh qua!

"A!" Người nọ ném thanh dùi cui xuống, che bụng của mình.

Yến Hoài biết khả năng của mình không đủ để cướp lấy tính mạng của hắn, nhưng để cho hắn đau đớn, không có khả năng đánh người mà thôi!

Nhưng lúc này thủ hạ của mình và những người của hắn đánh nhau, đã chết một số người.

Người đàn ông nhìn tình hình hiện tại, liền quay người lại, muốn rời đi, nhưng đã có một người đứng trước mặt.

"Muốn đi đâu vậy?" Khấu Kiệt cười hỏi hắn.

Con hổ biết cười, trong lòng người đàn ông toát ra ba chữ này, hắn cũng hơi biết chuyện của anh.

Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài vẫn còn cùng những người áo đen kia đánh nhau, trong lòng kích động, rốt cuộc đã thấy cô ây hoàn hảo mà đứng ở trước mặt của anh rồi, thật tốt! Ngay sau đó, ánh mắt tàn nhẫn của Khấu Kiệt chuyển tới nhìn người đàn ông trước mặt này.

Khấu Kiệt phi thân đá lên người đàn ông! Người đàn ông lui về phía sau, lấy quả đấm bên trái đỡ ra, mà Khấu Kiệt vì quả đấm sắc bén này, liền công kích tới trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông hướng trước mặt đỡ lấy, mà Khấu Kiệt cũng thuận lợi biến thành quả đấm, ra sức đánh thẳng đến lồng ngực của người đàn ông!

Khóe miệng người đàn ông lập tức chảy máu, lui về phía sau.

Nhìn tên tiểu tử này, người đàn ông cười cười, " Ánh mắt Yến Hoài cũng không tệ lắm, tiểu tử có bản lĩnh."

"Trọng tâm vẫn còn ở phía sau!" Khấu Kiệt nói xong, hai chân đá về phía mặt người đàn ông, đồng thời, khuỷnh tay đánh lên!

Vẻ mặt người đàn ông hiện lên lãnh khốc, cũng không có khách khí mà tấn công lên người Khấu Kiệt!

Yến Hoài quay đầu thấy Khấu Kiệt đang cùng người đàn ông kia đánh nhau, nhất thời nuốt một ngụm nước bọt, đợi lát nữa phải nói gì?

Nhưng cùng lúc đó, từ cửa sổ có mười người phụ nữ nhảy xuống! Mặc thống nhất quần áo màu đỏ bó sát người, dưới chân mang giày cao gót, tóc dài cuốn lại thật cao, thống nhất cách ăn mặc, kiểu tóc!

82. Chương 83: Thứ Bảy Tuần Sau Chúng Ta Kết Hôn

Yến Hoài vừa vặn trở mình, ánh trăng chiếu lên lưỡi dao sắc bén, trong nháy mắt, trên lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo phản xạ lên ánh mắt của Yến Hoài!

"Em đang làm gì vậy?" Yến Hoài nhanh chóng ngồi dậy, bắt được tay cầm dao găm, nhìn Khấu Tử Liên đang hành hung mình sẽ phải nói gì, hung hăng nhìn chằm chằm.

Lúc này Khấu Tử Liên cả kinh, hai tay đem buông dao găm ra, "A, tại sao có thể như vậy?"

Yến Hoài xuống giường, đem dao găm để trên bàn sách, mở đèn lên, nhìn Khấu Tử Liên có chút ngây ngô đần độn, "Em mới vừa rồi muốn giết chết chị?"

"Không phải vậy, không phải vậy!" Khấu Tử Liên dùng sức lắc đầu, hai tay ở trước ngực làm hình dạng "Không", nhìn lửa giận của Yến Hoài, càng thêm hoảng sợ, "Em thật sự không biết mình đang làm gì, thật không biết! Hình như có người đang khống chế em, sau đó em liền , sau đó em…em. . . . . ." Khấu Tử Liên càng không ngừng lắc đầu.

"Thôi không sao." Yến Hoài nhìn dáng vẻ hiện tại của em ấy, chuyện này làm thế nào bây giờ? Thật có người đang khống chế em ấy, làm thế nào mới có thể bắt được người ở phía sau bức màn?

"Em đi ngủ đi, không sao." Nói xong, Yến Hoài đỡ Khấu Tử Liên đến trên giường của cô, "Em tốt nhất nghỉ ngơi một chút, cái gì cũng đừng nghĩ, cũng đừng đem nói chuyện này cho những người khác biết."

Khấu Tử Liên gật đầu một cái, mà lúc này có người tới gõ cửa.

"Tử Liên, Hoài tử, xảy ra chuyện gì?" Bên ngoài truyền đến âm thanh của Diệp Phương Hoa.

"Mẹ, không có việc gì, đừng lo lắng." Yến Hoài ngăn cách bằng cánh cửa nói: "Mẹ đi nghỉ ngơi thật tốt!"

Diệp Phương Hoa nhìn Vân Khoáng đứng ở cạnh mình, Vân Khoáng lắc đầu một cái.

Diệp Phương Hoa nói: "Vậy thì nghỉ ngơi thật tốt đi!" Nói xong, hai người đi trở về phòng của mình.

Nhìn Khấu Tử Liên lần nữa ngủ, Yến Hoài đứng suy tư.

Không phải Thương Truy Ý cùng Nhạc Không Thượng biết Khấu Tử Liên chuyện sao? Vậy thì tốt nhất tìm bọn họ hỏi một chút, đắp chăn lên, mới nằm lại trên giường của mình.

Sáng sớm, sau một hồi bận rộn, Yến Hoài cùng Khấu Kiệt trở về thành phố D, mà Khấu Tử Liên cùng Diệp Phương Hoa, Vân Khoáng ở chung một chỗ. Trước khi đi, Yến Hoài cùng Diệp Phương Hoa nói về chuyện của Khấu Tử Liên, dặn dò trông coi Khấu Tử Liên.

Ở trên xe hai người trầm mặc, Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt lái xe nói: "Anh biết chuyện Tử Liên có thể bị người khác khống chế sao?"

"Ừ, Anh biết rõ." Khấu Kiệt gật đầu một cái, "A Ý đã điện thoại cho anh, đã có kết quả, chỉ mong sẽ không quá xấu."

"Anh cũng đã biết, em ấy bị khống chế, căn bản không biết mình đang làm những gì." Yến Hoài nhìn về phía trước, "Tối hôm qua, em ấy thiếu chút nữa đã giết em."

Tay Khấu Kiệt run lên, phương hướng xe lập tức mất thăng bằng, Khấu Kiệt cầm lái trở về, thắng gấp, dừng sát ở ven đường.

Yến Hoài toát mồ hôi lạnh, nhìn về phía Khấu Kiệt, Khấu Kiệt cũng giống vậy tựa vào trên tay lái, quay đầu lại nhìn cô.

"Thật xin lỗi." Khấu Kiệt thở dài một cái.

Yến Hoài biết anh kinh ngạc khi nghe đến Khấu Tử Liên muốn giết mình mới có thể tạo thành sai lầm như vậy, liền lắc đầu một cái, "Không sao. Chúng ta phải tranh thủ thời gian trở về thôi!"

Khấu Kiệt cam chịu, hướng biệt thự Khấu gia mà lái đi.

Mở cửa, Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng nhìn hai người cùng trở về, cũng gật đầu một cái, Nhạc Không Thượng mang hai người Khấu Kiệt và Yến Hoài đi vào trong phòng nghiên cứu, đem thí nghiệm ngân châm làm một lần nữa.

Sau khi xem xong, hai người trầm mặc nhìn xương đầu lâu trước mặt.

"Cậu nói, em ấy còn có 3 tháng?" Khấu Kiệt một hồi lâu mới nói ra những lời này.

Nhạc Không Thượng gật đầu một cái, nhìn Khấu Kiệt: "Trừ phi tìm được người khống chế em ấy, nếu không thật không có cách."

Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt, "Vậy làm sao bây giờ? Chờ sao?"

"Ừ, chờ." Khấu Kiệt gật đầu một cái.

Lúc này, Thương Truy Ý từ bên ngoài bước nhanh đi tới, "Đã tra ra, hàng hóa của tập đoàn Dương thị bị người ta đốt cháy, mới vừa rồi Hoàn Suất điện thoại tới, nói đã bắt được một người, nhưng chỉ là giao phó, người sai khiến là một người đàn ông tên Vân Khoáng."

Yến Hoài nghe đến cái tên, xoay người, "Anh nói cái gì? Ba tôi sai khiến người kia đốt hàng hóa của tập đoàn Dương thị?"

"Vân Khoáng là ba cô?" Thương Truy Ý bối rối nói, "Những con tiểu trùng kia là ông ấy làm sao?"

"Tôi không biết." Yến Hoài lui về phía sau, nhưng lại nghĩ tới cái gì, lập tức tóm lấy áo trước ngực của Thương Truy Ý, "Hiện giờ sẽ phát lệnh truy nã bắt ba tôi sao?"

"Hình như là vậy." Thương Truy Ý nhìn móng vuốt nắm áo mình.

Yến Hoài bỏ xuống, xoay người, "Không được, tôi muốn hỏi chuyện gì xảy ra, nhất định đã vu oan cho ba tôi!" Nói xong, lập tức gọi điện thoại cho Vân Khoáng.

Nhưng mà không có ai nghe điện thoại!

Nhìn Yến Hoài, Khấu Kiệt vỗ vỗ bả vai cô, "Không có chuyện gì. Anh nghĩ, bác trai nhất định đã nhận được tin tức, cho nên bây giờ bất tiện không nhận điện thoại của em."

Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng có chút hồ đồ, không biết bọn họ đang nói cái gì?

Trở lại trong phòng nghị sự, Khấu Kiệt đem chuyện đã xảy ra trong nhà Yến Hoài cũng nói một lần, hai người Thương Truy Ý cùng Nhạc Không Thượng mới hiểu được.

"Hiện tại có một lực lượng lẻn vào, hơn nữa có thể là người của Triều Trạch?" Thương Truy Ý nhìn người trước mặt, nhìn mắt của Yến Hoài có chút đỏ, trong lòng hơi một hồi đau lòng.

Nhạc Không Thượng từ bên ngoài bưng một ly sữa nóng, không tiếng động đặt trước mặt Yến Hoài, sau đó làm bộ như chưa làm qua đi đến ngồi một bên trên sofa.

Thương Truy Ý từ trong ngực lấy ra một tờ bản vẽ, đem bản vẽ để lên bàn, "Đây là dự án mở rộng khu Nam, tớ nghĩ, có thể áp dụng."

Khấu Kiệt lấy tờ giấy, nhìn bút pháp phía trên, gật đầu một cái, "Không tệ, cái này tương đối khá, có thể." Nói xong, đưa cho Yến Hoài nhìn.

Mở tờ giấy ra, nhìn phía trên phê chuẩn, vẽ phác thảo, tính toán, Yến Hoài thấy không có vấn đề gì liền giao trả cho Thương Truy Ý, "Ừ."

Đúng lúc điện thoại của Khấu Kiệt vang lên!

Khấu Kiệt cầm điện thoại di động lên, vừa nhìn thấy ông nội của anh Khấu Đức điện thoại liền nói: "Alo, ông nội khỏe."

Nhưng, truyền tới không phải âm thanh của Khấu Đức!

"Tham Mưu Trưởng ngã bệnh, tình huống nguy cấp, cháu hiện tại nhanh tới đây xem một chút, bệnh viện quân đội thứ chín!" Là âm thanh của chính ủy Dương Cốc Ân.

"A?" Khấu Kiệt ngẩn ra, "Cháu lập tức sẽ tới!"

"Mang theo cô dâu của cháu, Tham Mưu Trưởng muốn gặp cháu dâu!" Dương Cốc Ân vội vàng rống lên một tiếng, cách cửa sổ, nhìn Khấu Đức trên giường bệnh treo ngược bình dưỡng khí, trong lòng khổ sở.

Khấu Kiệt: "Dạ!"

"Thế nào?" Yến Hoài nhìn sắc mặt không tốt lắm của Khấu Kiệt, vội hỏi.

"Ông nội bị bệnh, tình huống bây giờ rất nguy cấp, chúng ta nhanh chóng đến bệnh viện quân đội thứ chín." Khấu Kiệt lo lắng nói một câu, "Chúng ta cũng nhanh chóng đi!"

"Được!"

Bệnh viện quân đội thứ chín.

Đoàn người Khấu Kiệt giống như tới đánh nha, hướng phòng của Khấu Đức chạy tới, dọa sợ bác sĩ y tá.

Bốn người đứng ở trước cửa phòng bệnh, cũng hít thở.

"Nhất định phải nói chuyện tốt cho ông nội nghe, những chuyện khác đều không thể để cho ông nội lo nghĩ!" Yến Hoài nhìn ba người bọn họ.

Lúc này, cửa phòng mở ra.

Là Dương Cốc Ân mặc quân trang chỉnh tề, nhìn bốn người bọn họ đứng ở bên ngoài không mở cửa đi vào, mình không thể làm gì khác hơn là tới mở cửa rồi.

"Chính ủy khỏe!" Ba người đàn ông nói một câu, Yến Hoài nghe, cũng đành phải theo chân gọi nói: " Chính ủy khỏe."

Dương Cốc Ân hơn bốn mươi tuổi nhìn bốn người bọn họ, vẫy tay cho bọn họ đi vào, cũng ý bảo muốn nhỏ giọn một chút.

Ngồi ở bên giường của Khấu Đức, Khấu Kiệt nhìn chai truyền nước treo ngược cho ông nội, trong lòng khổ sở, mình rốt cuộc đã làm gì vì ông nội mình? Thân thể của ông yếu như vậy, nhưng mình một chút cũng chưa từng cố gắng hiếu thuận!

Nắm lấy tay Khấu Đức, Khấu Kiệt đem tay ông đặt vào trong tay của mình sưởi ấm.

Nhạc Không Thượng bận rộn kiểm tra bệnh tình của Khấu Đức, nhưng sau khi xem, chỉ lắc đầu một cái, giơ lên một ngón tay, biểu thị thời gian của ông không còn nhiều, nhiều nhất chỉ còn lại một tháng.

Khấu Kiệt càng thêm đau lòng, Yến Hoài đi tới, nhẹ nhàng nắm tay còn lại của Khấu Đức.

Lúc này, Khấu Đức từ từ mở mắt, nhìn tới người trước mặt, Khấu Đức cười cười, "Các cháu đều đã tới? Ông bảo lão Dương không cần nói cho các cháu, nhưng nhất định là hắn lắm mồm!"

"Làm sao để phát bệnh?" Khấu Kiệt nhìn hỏi.

"Già rồi, cũng không có ích nha!" Khấu Đức lắc đầu một cái, vào lúc này cũng là nói: "Các cháu đi ra ngoài, Yến Hoài cùng Khấu Kiệt ở lại, ông có chút chuyện nói với bọn họ."

Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng sững sờ, nhưng Dương Cốc Ân gật đầu một cái, đáp một câu "Được!" Liền đẩy Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng đi ra.

Nhìn bọn họ đi ra ngoài, Khấu Đức hít một hơi nói: "Thời gian của ông không còn nhiều lắm, chỉ muốn nhìn các cháu kết hôn, mà các cháu đã chuẩn bị xong chưa?"

Yến Hoài ngẩn ra, chuyện này, lúc này nói đến kết hôn?

Khấu Kiệt lên tiếng: "Cháu đã chuẩn bị xong, ông tin tưởng, A Hoài cũng đã chuẩn bị xong."

Yến Hoài mở to mắt, nhìn Khấu Kiệt, nhưng ngay sau đó lại quay đầu nhìn Khấu Đức, "Vâng, ông nội, đã chuẩn bị xong. Bây giờ chỉ còn chọn một ngày thật tốt." Nói xong, Yến Hoài còn cười cười.

"Thứ Bảy tuần sau đi!" Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, "Ngày này tốt."

Khấu Đức một hồi ho khan dồn dập, dọa sợ đến Khấu Kiệt cùng Yến Hoài bận rộn giúp đỡ Khấu Đức thuận khí.

"Ông nội đừng kích động, thứ Bảy tuần sau không tốt, cháu sẽ chọn một thời gian thích hợp, chúng cháu nhất định làm ông bằng lòng." Yến Hoài vội vàng nói.

"Không có việc gì, không có việc gì." Khấu Đức chậm nói, nghỉ ngơi một lát mới nói, "Định thứ bảy đi, lúc ấy ông sẽ phải dưỡng thân thể thật tốt, ông muốn tham gia hôn lễ cháu ngoan của ông!"

Mắt Yến Hoài một hồi chua xót, nghe âm thanh này, trong lòng mênh mông không dứt.

"A Kiệt, con chừng nào thì trở về quân khu nhìn một chút?" Khấu Đức nhắm mắt lại, trong mê man đã nói ra những lời này.

Khấu Kiệt ngẩn ra, trong lòng nghĩ đến một cá từ, thừa kế nghiệp cha.

Thật sự muốn trở lại chỗ đó sao? Qua trở về cuộc sống trước kia?

Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt, gật đầu một cái, dùng miệng hình nói, "Em sẽ vẫn ủng hộ anh."

"Cháu sẽ tìm thời gian, nhập ngũ lần nữa, cháu sẽ không để cho ông nội thất vọng, nhưng ông nội, ông phải nhìn cháu ở trong bộ đội từ từ trưởng thành."

Khấu Đức khoát khoát tay, "Lấy thành tích trước đây của cháu, không cần nhập ngũ lần nữa, cháu trở về xem một chút là được rồi. Cho bọn họ đi vào đi!"

"Vâng" Yến Hoài trả lời một câu, mở cửa, thấy trong lối đi nhỏ, ba người bọn họ đang nói những thứ gì.

"Vào đi!" Yến Hoài nói.

Ba người đi tới, đi vào.

"Tớ cùng A Hoài thứ Bảy tuần sau kết hôn." Khấu Kiệt nhìn ba người bọn họ, cười cười.

"Cái gì?" Nghe Khấu Kiệt nói mọi người đưa mắt nhìn tới.

"Giặc cỏ, cậu…cậu không có nói đùa chứ?" Trong lòng Nhạc Không Thượng hốt hoảng, nhìn Yến Hoài, lại nhìn về phía Khấu Kiệt.

"Đúng thứ Bảy tuần sau." Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài, "Chúng tớ muốn cho ông nội vui vẻ." Nói xong, lại nhìn Khấu Đức đang ở trên giường ngủ mất.

Nhất thời ba người cũng hiểu được.

"Hiện tại Thứ hai, còn một chút thời gian." Khấu Kiệt nhìn bọn họ nói: "Tớ muốn cử hành một hôn lễ hoàng kim! Nếu như ai tới quấy rối, tớ nhất định sẽ làm hắn sống không bằng chết!"

Yến Hoài gật đầu một cái, "Em muốn nói cho cha mẹ em một chút." Nói xong, đi ra đến ngoài phòng bệnh gọi điện thoại.

"Đúng rồi, A Kiệt, có nên đến quân khu nhìn một chút không?" Một cái tay Chính ủy Dương Cốc Ân khoác lên trên vai Khấu Kiệt, "Ông nội cháu luôn mong mỏi nhưng cháu không đến." Nói xong, nhìn Khấu Đức, lắc đầu một cái.

Khấu Kiệt ngẩn ra, tùy tiện nói: "Dù sao buổi chiều không có việc gì, cháu vào một lát rồi đi."

"Chúng tớ cũng đi!" Nhất thời, Nhạc Không Thượng Thương Truy Ý đồng thời cũng đáp.

Dương Cốc Ân nhìn hai người bọn họ, cũng âm thầm gật đầu một cái, xem ra lời nói mới vừa rồi có tác dụng a!

Nhưng Khấu Kiệt phản đối, "Không được, các cậu đi tớ không thể đi, phải có người ở lại nhìn giúp ông nội!"

Vừa nói xong, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Đứng ở ngoài phòng bệnh Yến Hoài nhìn hai binh lính tới gõ cửa, thì biết rõ là người của quân khu đến.

Dương Cốc An đi ra cửa mở, cho hai binh lính đi vào, "Tôi đặc biệt phái họ tới để chăm sóc Tham Mưu Trưởng, yên tâm!"

Yến Hoài cũng đi theo vào, cũng may khi Vân Khoáng cùng Diệp Phương Hoa nghe được tin tức kết hôn này, đều rất vui vẻ tiếp nhận.

Nghe được lời Dương Cốc Ân nói, đám người Khấu Kiệt và Thương Truy Ý buồn bực, đây là muốn để cho bọn họ đi tới quân khu sao?

Cũng được.

Khấu Kiệt không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, "Vậy chúng ta đi nhìn một chút, sau đó sẽ trở lại, nhưng ông nội tôi ông . . . . . ."

"Xin thượng ta yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chăm sóc tốt Tham Mưu Trưởng!" Hai người binh lính cùng nhau chào một cái, nhìn Khấu Kiệt là nói.

Yến Hoài trợn trắng mắt, Thượng tá. . . . . Thân phận của người đàn ông này thật đúng là phức tạp, không sao nhìn thấu được?

Khấu Kiệt gật đầu một cái, nhưng trong miệng nói, "Chớ kêu thượng ta, tôi còn không phải."

Dương Cốc Ân hướng hai người binh lính ý bảo, hai người binh lính lập tức đứng ở một bên.

"Được rồi, chúng ta tranh thủ thời gian ." Nói xong, Dương Cốc Ân liền đi ra ngoài.

Yến Hoài cũng theo sau mấy người.

Vừa đi, Khấu Đức mở mắt, ngồi thẳng người, mà hai người binh linh bên cạnh này lập tức sợ ngây người, há to mồm không khép được nhìn tới Khấu Đức.

Không phải nói Kkhấu Tham Mưu Trưởng sắp vì nước hi sinh rồi sao? Tại sao lại như vậy?

Khấu Đức lấy tay vỗ vỗ hai người bọn họ, "Thời giờ của tôi phải không còn nhiều, nhưng tôi còn một chút tinh lực! Tôi muốn hoàn thành một ít chuyện! Đó là tâm nguyện của con trai tôi!"

"Dạ!" Hai người binh lính gật đầu một cái, trơ mắt nhìn Cord nhổ hết dưỡng khí trên người, sau đó xuống giường.

"Đi quân khu với tôi nhìn một chút! Đi!" Nói xong, Khấu Đức cau mày, nhưng ngay sau đó lại đè khó chịu xuống, dẫn đầu đi ra ngoài.

Thân thể này, có thể chống được bao lâu đây? Khấu Đức than thở.

Đám người Khấu Kiệt cuối cùng đã tới quân khu, theo xe lái vào trong quân khu Hoa Long, trong quân khu huấn luyện binh thấy đám người Yến Hoài đi tới, khi biết là đám người Khấu Kiệt, đều trở nên hưng phấn!

Dương Cốc Ân cùng bốn người Khấu Kiệt đi cùng một chỗ, nhìn những binh lính kia không huấn luyện, lúc bị vây quanh, một tiếng rống to: "Nhìn cái gì? Chạy 50 vòng cho tôi!"

Lập tức những binh lính kia tản ra.

Khấu Kiệt liếc mắt nhìn Yến Hoài, nhưng Yến Hoài vẫn thủy chung nhìn tình cảnh huấn luyện trên sân.

Lại nghĩ tới hồi còn nhỏ.

"Ba! Con muốn đi xem những anh kia huấn luyện!" Một cô gái nhỏ non nớt nói , dắt một người đàn ông cao lớn mặc quân trang thẳng tắp "Cầu khẩn" nói.

"Được!" Người đàn ông cao lớn lập tức ôm cô gái nhỏ lên, hướng sân huấn luyện đi vào.

Khi người đàn ông cao lớn đến gần sân huấn luyện, những người trên sân nhìn thấy cô gái nhỏ, ngay sau đó, đều vây quanh, muốn ôm cô bé.

Nhưng người đàn ông cao lớn đem cô gái nhỏ ôm thật chặt ở trong ngực của mình, giống như ôm toàn bộ thế giới của mình, mà không để cho người khác đến gần!

Nhận lời mời, người đàn ông cao lớn cùng mấy người lính cùng nhau tranh tài huấn luyện, cô gái nhỏ ở trong sân huấn luyện, thấy tận mắt ba của mình đem từng người binh lính một đánh bại mà đoạt được hạng nhất.

Sau đó người đàn ông cao lớn sảng khoái cười, những binh lính hầm hừ vội vàng đi huấn luyện.

Về sau, người đàn ông cao lớn mang theo con gái, đi ngồi thuyền cũng là lúc bị sát hại. . . . . .

"A Hoài, em làm sao vậy?" Khấu Kiệt lắc lắc bả vai của Yến Hoài, nhìn cô đứng yên thật lâu mà không động đậy, Khấu Kiệt có chút lo lắng.

Yến Hoài quay đầu, lau mắt nước trong hốc mắt, quay đầu cười nói: "Không sao, mới vừa rồi nhớ tới một số chuyện mà thôi."

"Yến tiểu thư hình như đối với sân huấn luyện này cảm thấy rất hứng thú?" Dương Cốc Ân lộ ra hàm răng trắng tinh, "Nghe nói Yến tiểu thư ngày trước ở Amzon tiếp nhận qua huấn luyện tử vong, cũng từng tốt nghiệp ở trường quân đội?"

"Chuyện cũ." Yến Hoài lạnh nhạt nói, đưa mắt lần nữa đến trên sân huấn luyện, "Chẳng qua, nhìn bọn họ huấn luyện, ngược lại hết sức thú vị."

Nhạc Không Thượng đứng tới trước, "Giặc cỏ, không bằng bây giờ chúng ta thay đổi quần áo, cùng bọn họ tranh tài một phen? Đáng tiếc thiếu Hoàn Suất, nếu không, bốn người chúng ta, nhất định lại vô địch!"

"Không được, ông nội vẫn còn ở trong bệnh viện, một lần tranh tài tối thiểu mất nửa ngày, không thể để cho ông nội chờ chúng ta." Khấu Kiệt có chút bướng bỉnh.

Lúc Dương Cốc Ân mới vừa nghe được lời nói của Nhạc Không Thượng thật cao hứng, nhưng vừa nghe đến Khấu Kiệt nói như vậy, nhất thời lại tức giận, "Thiệt là, nếu như là ý của ông nội cháu, cháu sẽ làm sao?"

"Vâng." Khấu Kiệt nhìn những người trên sân, giống như trở lại ba năm trước, lúc còn ở trong sân huấn luyện bôn ba. Lúc ấy, ông nội luôn giám sát tiến trình huấn luyện của mình, không hài lòng liền khiển trách, hiện tại nhớ tới, thực sự muốn ông nội khiển trách lần nữa. Nhưng bây giờ sẽ không dễ dàng như thế!

"Đinh linh linh, đinh linh linh." Lúc này, điện thoại của Khấu Kiệt vang lên, Khấu Kiệt cầm điện thoại di động lên, nhìn là Khấu Đức, vui vẻ nhận điện thoại, "Ông nội."

"Nghe nói cháu đến quân khu?" Khấu Đức ngồi trong phòng làm việc của mình, nhìn các máy quay thu hình hiện thị trên máy vi tính.

"Vâng ông nội, ông như thế nào, khá hơn chút nào không?" Khấu Kiệt nói.

"Ai, thật lâu không nhìn thấy dáng vẻ huấn luyện của cháu á!" Khấu Đức cảm thán một câu, "Nghĩ muốn xem một chút a!"

Khấu Kiệt ngẩn ra, thật muốn¿'Ông có thể thấy sao?"

"Nếu như cháu đồng ý, ông sẽ nhờ người lấy cho ta cái video, quân khu khắp nơi đều có máy quay, cháu biết."

Khấu Kiệt lầm bầm một cái miệng, lão già chính là thích cái này, thích nhìn từng binh lính huấn luyện, nhưng đây cũng là một cơ hội thay đổi, để cho huấn luyện viên dạy mỗi người trong quân đội có thể tiếp thu.

Cúp điện thoại, Dương Cốc Ân nhìn anh, hỏi "Chuyện gì vậy?"

Ba người kia cũng nhìn Khấu Kiệt.

"Không phải các cậu thích tranh tài một lần sao?" Khấu Kiệt nhìn bọn họ, "Cùng người trong quân đội đi huấn luyện một chút mà thôi."

"Không có vấn đề." Nhạc Không Thượng nhún nhún vai, nhìn người trên sân huấn luyện, cảm thấy một trận nhiệt huyết sôi trào!

Thương Truy Ý gật đầu một cái, đưa ánh mắt về phía Yến Hoài.

Yến Hoài rất muốn một lần cảm nhận cuộc tranh tài của phụ thân lúc ấy, làm sao sẽ không đồng ý?

Không bao lâu, đã thay xong quần áo bốn người cùng nhau đứng ở trong sân huấn luyện, mà những người trên sân thấy đột nhiên có bốn người tới, cũng có chút giật mình, bọn họ bây giờ diễn trò đùa gì?

Những tân binh này, những người không phải ba năm trước đây, sẽ không nhận ra Nhạc Không Thượng, Thương Truy Ý, Khấu Kiệt, chỉ có một ít Đại đội trưởng, doanh trưởng mới biết những người này là người nào.

Chính ủy Dương Cốc Ân mang theo bốn người Khấu Kiệt đi tới, Dương Cốc Ân tới chào hỏi Đại đội trưởng Dịch Sơn, sau đó rỉ tai một hồi.

Sau đó, Đại đội trưởng Dịch Sơn ra lệnh một tiếng, khiến những tân binh kia cũng tới đây.

"Nghỉ! Đứng nghiêm! Nghỉ!" Đại đội trưởng Dịch Sơn nhìn binh lính xếp hàng chỉnh tề trước mặt nói: " Có mấy người đội Đản Tử đến, là tới cùng các cậu so tài!" Dịch Sơn nói xong, nhìn bốn người phía sau đứng thành một hàng, khi thấy Yến Hoài là một phụ nữ, sửng sốt mấy giây, nhưng lại xoay đầu lại: "Chớ cùng bọn họ khách khí! Lấy hết bản lãnh của các cậu ra! Quật ngã bọn họ cho tôi là được!"

"Rõ!" Đoàn người lập tức liền hô.

Mà Dương Cốc Ân nhìn mình bốn người trước mặt, nói: "Nghỉ! Đứng nghiêm! Nghỉ!"

Hài lòng nhìn bốn người tinh thần phấn chấn, Dương Cốc Ân liền nói: "Hung hăng quật ngã hai hàng người của Tứ Liên cho tôi! Nếu không, tối nay trước khi ăn cơm chạy 50 vòng cho tôi!"

"Rõ!" Yến Hoài cùng ba người kia hô.

Lúc này Yến Hoài mặc quân trang xanh lá, hiên ngang mạnh mẽ, tóc bới lên, cuốn vào trong mũ, mặc quân trang kia, đẹp trai khiến tất cả mọi người ngây ngốc!

Mà nhìn ba người Khấu Kiệt, Nhạc Không Thượng, Thương Truy Ý, Dương Cốc Ân đều không ngừng gật đầu, những người này đều là người trong long phượng a! Người trong long phượng!

"Bùm!" Một tiếng súng vang lên, tranh tài bắt đầu!

83. Chương 84

Nhìn sân huấn luyện rộng lớn, Yến Hoài nuốt xuống một ngụm nước bọt, cho tới bây giờ mình còn không biết cách thức huấn luyện củaTrung Quốc, lúc này thật đúng là lại lần nữa cảm nhận huấn luyện của cha lúc trước, trận đấu!

Theo tiếng súng vang, Yến Hoài cùng những người khác cùng bắt đầu hành trình.

Đầu tiên là ở khu vực bị lửa bao vây của đối thủ tiến hành nghiêng người nằm rạp xuống trườn tới, động tác liền mạch lưu loát, cũng không tiêu phí bao nhiêu tinh lực, nhưng, nhìn mười mấy cái chướng ngại lớn nhỏ trước mặt, Yến hoài chậm một hơi thở, tiếp tục đi tới!

Khấu Kiệt nhìn thoáng qua Yến Hoài, không biết cô có thể nhận trận đấu như vậy hay không? Nhưng, nhìn Yến Hoài vẫn chưa có ý định thỏa hiệp cùng buông tha, Khấu Kiệt liền bắt đầu trận đấu của chính mình!

Yến Hoài đi vào chướng ngại vật của sân huấn luyện thể lực, nhìn trước mặt cây gỗ tròn ước chừng đường kính bốn mươi centimet, dài bảy mét, nặng ba trăm hai mươi cân.

Lúc trước Dương Cốc Ân nhìn Yến Hoài là phụ nữ, liền nghĩ tới có hay không thay một cây gỗ tương đối nhẹ, nhưng, bị Yến Hoài từ chối. Không muốn mình đặc biệt, là phụ nữ, so với nam nhân cũng không chắc chắn kém!

"Chạy nhanh Thượng! Chạy nhanh cho tôi!" Dương Cốc Ân lúc này ở trước mặt hét lớn.

Yến Hoài móc chân một cái, đá cây gỗ đứng thẳng lên, tay phải vừa chạm, liền vững vàng khiêng đặt trên vai.

Những người lính nhìn Yến Hoài động tác liên tục thống nhất, đều ngẩn ngơ , đại đội trưởng Dịch Sơn điên cuồng hét lên một tiếng, "Nhìn cái gì! Muốn chết? !"

Yến Hoài không để ý tới bọn họ, khiêng cây gỗ lên chạy ngay trên sân thể dục , đếm ước chừng hai mươi vòng qua đi, Yến Hoài ném cây gỗ, đuổi tớichướng ngại vật sân huấn luyện ý chí.

"A Kiệt, cậu còn không chạy nhanh?" Thương Truy Ý thất thần nhìn về phía Yến Hoài Khấu Kiệt, "Cậu chỉ nhìn cô ấy, cậu sẽ là người cuối cùng, nhưng mất mặt a!" Nói xong, lập tức khiêng cây gỗ lên, đứng dậy chạy nhanh trên sân thể dục.

Khấu Kiệt bị gọi trở về, tay phải nắm lên trên cây gỗ, đã đem cây gỗ đặt lên trên vai mình.

Đứng trước một cái cọc lưới lớn, cột nước dài từ súng bắn nước áp cao phun ra, đánh lên trên đá vụn, làm đá vụn bắn tung tóe khắp nơi. Hỗn hợp bùn lầy trong nước áp cao kia, cùng vẩy ra đá vụn, đánh vào người chiến sĩ !

Yến Hoài nheo ánh mắt lại , thoáng định hình đợt huấn luyện này, bước nhảy vọt về phía trước, rất nhanh ngã nằm, trong đống bùn lầy cùng đá vụn không ngừng trườn đi, cố gắng hết sức tránh né những bọt nước bắn tung tóe cùng bùn lầy, nín thở bò về phía trước!

Lúc này, cũng có vài chiến sĩ đi theo lên, ở bên cạnh Yến Hoài cùng làm động tác như thế.

Mà Khấu Kiệt cùng ThươngTtruy Ý, Nhạc Không Thượng gắt gao theo ở phía sau.

Lúc này, Dương Cốc Ân ở dưới kêu, "Đây là cọc lưới thấp! Đầu chôn xuống cho ta! Nguy hiểm! Đầu chôn xuống cho ta!"

Các chiến sĩ càng thêm anh dũng, hướng tới mục tiêu phía trước.

Yến Hoài nhìn bọn họ, dưới chân thêm lực, trườn nhanh hơn, chẳng quan tâm tới bọt nước đá vụn văng khắp nơi, mình tuyệt đối không thể làm mất mặt cha! Lúc trước, ba chính là ở trận đấu này, sau đó trở thành thứ nhất ! Tin tưởng ba đang nhìn chính mình!

Có niềm tin cổ vũ, Yến hoài đi ra ngoài cọc lưới không có nghỉ xả hơi liền chạy tới đường nước bùn.

Khấu kiệt bò ra, thầm nghĩ muốn đuổi kịp bước chân Yến Hoài, lập tức phi thân lên, thả người vào trong nước bùn, thân thể hoàn toàn ngâm ở trong nước bùn đục.

Cầm lấy dây thừng trong nước bùn, Yến Hoài nhanh chóng di chuyển về phía trước trong dòng nước xiết cùng nước bùn.

Ở quá khứ sợi dây thừng dài bốn mươi mét trong mắt các chiến sĩ là khiêu chiến, là nơi quyết định chiến thắng của trận đấu, mà trong mắt Yến Hoài, chính là nơi ba tự mình chứng minh sự kiêu ngạo của ông ấy!

Theo sợi dây leo lên, bọt nước kia như băng phẩy ở trên vai, trên mặt, trên tay Yến Hoài theo tiết tấu , Yến hoài nhìn phía trước, cắn chặt răng liềnchạy tới phía trước.

Quan trọng là thời gian!

Rốt cục khi đi ra, Yến Hoài đã biến thành một cái tượng đất, nhưng, cũng không có chú ý tới chuyện đó, lập tức liền chạy vội tới khu vực nước.

Nhìn cột nước trước mặt không ngừng phun mạnh ra , Yến Hoài trái lại cười cười, suy nghĩ thật tốt, bùn lầy trên người, là lúc nên tắm rửa một cái !

Thân hình nhanh nhẹn đó quá khó để người khác có thể đuổi theo.

Ở trên cầu độc mộc có cột nước đập vào, Yến hoài mở hai cánh tay ra, nhảy lên cầu độc mộc!

Nước áp cao bắn vào người Yến Hoài , vài lần đều khiến Yến Hoài suýt ngã vào trong hố nước phía dưới!

Khấu Kiệt quay đầu nhìn thoáng qua Nhạc Không Thượng, cũng không nghĩ Nhạc Không Thượng đã chiếm trước tiên cơ, chạy ở phía trước Khấu Kiệt! Mà Thương Truy Ý cũng đuổi theo, vỗ vỗ bả vai Khấu Kiệt bước đi .

Khấu Kiệt nhìn nước cao áp trước mặt đánh tới, liền kiễng chân liền chạy gấp về phía trước!

Nhìn trước mặt có người muốn vượt qua mình, Yến Hoài lúc này xoay người một cái đá người đó về phía sau, chạy tới khu lửa đạn.

"Chạy lại nhanh cho tôi!" Dương Cốc Ân nhìn phía dưới có chiến sĩ rớt xuống hố nước, lập tức liền điên cuồng hét lên một tiếng!

Yến Hoài quay đầu, nhìn Khấu Kiệt cùng Thương Truy Ý đã đuổi sát phía sau, mỉm cười, đi xen kẽ về phía ngọn lửa cháy hừng hực!

Giơ lên ước chừng bao đạn dược hai mươi kg, lập tức liền vọt vào trong ngọn lửa!

Động tác này có tính nguy hiểm nhất định, bởi vì, trong bao đạn dược này, tuy rằng không phải đạn dược thật sự, nhưng, chung quanh là ngọn lửa thật, có thể vô tình đốt lông mi, quần áo của ngươi!

Yến Hoài bỏ chạy về phía trước, tránh né những ngọn lửa nhảy múa ở giữa, hoàn thành một loạt động tác chiến thuật.

Buông bao đạn dược, thể xác và tinh thần Yến Hoài có chút mỏi mệt, nhưng, nhìn hố kiến trước mặt, cống nước đầy, thang, mười mấy cái chướng ngại vật mức độ ngày càng tăng, nhớ tới lúc trước ba tại đây không sợ chút chướng ngại vật gian nan trước mặt mà anh dũng đi tới, nhất thời Yến Hoài có thêm một chút sức mạnh!

84. Chương 85: Muốn Dùng Hôn Lễ Làm Tiền Đánh Cuộc

Yến Hoài vốn không biết mình đang gặp nguy hiểm, còn kèm theo mùi hoa, cho nên nặng nề ngủ thiếp đi.

Một người chậm rãi tới gần Yến Hoài, nhìn Yến Hoài, giơ lên con dao găm đâm về phía Yến Hoài!

Ngay tại lúc cánh tay chuẩn bị hạ xuống, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: "A Hoài, A Hoài, đã ngủ chưa? Anh mang cho em ly sữa bò."

Người nọ vừa nghiêng tai nghe, vội vàng dừng động tác, nhanh chóng lách người, nhảy ra ngoài cửa sổ.

"A Hoài, em sao vậy?" Khấu Kiệt nhất thời sốt ruột, liền vặn khóa cửa một cái, đi vào.

Vừa mở cửa, một mùi hương hoa theo gió bay ra ngoài khiến cho Khấu Kiệt nhíu mày, đến gần Yến Hoài, nhìn cô đang ngủ say.

"Kỳ quái, vì sao lại ngủ say như vậy? Trước kia tuyệt đối không như vậy."

Khấu Kiệt nhìn ra ngoài cửa sổ, nho nhỏ nói thầm, lại nhìn về phía những bông hoa. "Đây là hoa gì? Sao Ariene có thể đặt hoa này ở đây?" Nói xong, liền nhắc một bình hoa lên, muốn đem ra ngoài. Lúc này, Khấu Kiệt nhìn thấy rõ ràng phía trên cánh hoa hình như cũng dính một chút phấn hoa.

Khấu Kiệt đang định giơ tay đụng vào, nhưng, lúc này, Nhạc Không Thượng đứng ở sau lưng anh, " Không được đụng!"

Khấu Kiệt ngẩn ra, nhìn Nhạc Không Thượng ở phía sau lưng, lấy tay áp lên môi, nhỏ giọng: " Suỵt." Nói xong, chỉ chỉ Yến Hoài trên giường.

"Không cần phải lo lắng, cô ấy đã bị hạ dược rồi, ngủ rất say!" Nhạc Không Thượng đi tới, lật mí mắt Yến Hoài lên xem một chút, xác định suy đoán của mình, sau đó từ trong túi bên hông lấy ra cái bao tay cùng một cái túi trong suốt, còn có cái nhíp, kìm, khẽ thổi mạnh về phía đóa hoa.

"Cái gì?" Khấu Kiệt bắt lấy bả vai Nhạc Không Thượng, " Cô ấy bị hạ dược? Là ai?"

"Những bông hoa này." Nhạc Không Thượng quay đầu lại liếc mắt nhìn Khấu Kiệt, "Dựa vào bản lĩnh của cô ấy, nếu như chúng ta đi vào mà cũng không có tỉnh lại, vậy chỉ có một khả năng, chính là cô ấy đã bị người ta bỏ thuốc rồi, nhưng mà người đó không ở trong này, với trí tuệ của hắn, chắc chắn không có ở trong phòng này. Nổi bật nhất, là những đoá hoa này.

Nhạc Không Thượng suy nghĩ một chút, nhìn Khấu Kiệt, "Sao Ariene lại có loại hoa này? Là ai đã cho cô ta?"

Khấu Kiệt lắc đầu một cái, "Mình chưa bao giờ hỏi tới chuyện của cô ta, gian phòng của cô ta có rất ít người đi vào. Cha mẹ của bọn mình rất coi trọng sự riêng tư của mỗi người. Lần này, A Hoài cố ý muốn ở một mình một phòng, lại khăng khăng chọn ngay phòng của Ariene, cho nên mới để cho cô ấy ở đây. Không ngờ phòng của Ariene, lại có những loại hoa kỳ quái như thế này."

Khi đang nói chuyện, gió lại từ cửa sổ thổi tới, Nhạc Không Thượng nhìn hoàn cảnh hiện tại, liền nói: "Mau đi đóng cửa sổ lại."

Khấu Kiệt kinh ngạc, vội xoay người chắn gió, đưa tay đóng cửa sổ lại, nhưng, lúc Khấu Kiệt vừa khép cửa sổ vào, lại thấy có một bóng dáng màu đen ở dưới lầu trong bụi cỏ nhanh chóng thoáng qua!

Ước chừng mình cũng không đuổi kịp, Khấu Kiệt đành phải trở về.

" Có người ở phía dưới?" Nhạc không Thượng nhìn mặt của anh.

"Ừ." Khấu Kiệt gật đầu một cái, nhìn anh, "Không biết là kẻ nào."

Nhạc Không Thượng không nói lời nào, vội vàng cạo phấn hoa trên mặt cánh hoa, mỗi bông hoa lấy được một chút hàng mẫu, sau đó nói với Khấu Kiệt, "Chuyển hoa vào trong phòng thí nghiệm cẩn thận, dù thế nào cũng không được đụng vào cánh hoa, nhất là những phấn hoa đó. Đợi đến khi chuẩn bị xong xuôi, mới mở cửa sổ ra, cho thông gió."

"Được." Khấu Kiệt lập tức bắt tay vào làm, dời chậu hoa vào trong phòng thí nghiệm, Nhạc Không Thượng cũng vội vàng giúp khuân vác.

Khấu Kiệt đang cầm bình hoa trong tay, vừa đi ra khỏi phòng của Yến Hoài, liền đụng phải thím Lý.

"Thím Lý?" Khấu Kiệt cau mày, nhìn bà, "Thím còn chưa ngủ sao?"

"Không phải thấy trong phòng có động tĩnh sao? Sau đó thím liền ra ngoài nhìn. Thiếu gia, các ngươi đang làm gì? Muốn thím Lý giúp một tay không?" Thím Lý nói xong, liền muốn vươn tay nâng bình hoa từ trong tay Khấu Kiệt.

"Không cần." Khấu Kiệt nghiêng thân thể, không để cho thím Lý đụng tới bình hoa ấy, "Tôi hỏi thím, thím Lý, thím có biết tại sao trong phòng của Ariene để những bình hoa này không?"

Thím Lý lắc đầu một cái, vừa nghĩ tới phải nói không có, nhưng, lại gật đầu một cái, nói: "Hình như là trước đây không lâu, khi quét dọn nhìn thấy bên trong có bình hoa này, thím nghĩ đó là sở thích của tiểu thư, tự mình để đó, cho nên thím không có để ý, làm sao vậy?" Thím Lý tiến đến, "Xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì. Yến Hoài không thích hoa này, để tôi cùng Hòa Thượng mang bình hoa ra." Khấu Kiệt cười cười, "Thím Lý, thím đi xuống ngủ đi!"

"A, được, vậy thím ngủ trước." Nói xong, thím Lý xoay người, nhấc chân đi vào gian phòng của mình.

Khấu Kiệt nhìn bóng lưng của bà, nhìn bà nhấc chân , giống như là đã từng thấy qua? Khấu Kiệt cau mày, lắc đầu một cái, tiếp tục dời bình hoa đến phòng thí nghiệm.

Nhưng, một giây kế tiếp, Khấu Kiệt quay đầu, nhìn trên đất thậm chí có một chút bùn đất!

"Đang suy nghĩ gì?" Nhạc Không Thượng đi lên trước, vẫn xách bình hoa trong tay, nhìn sàn nhà một chút, lại nhìn Khấu Kiệt một chút.

"Không có gì." Khấu Kiệt hướng về phía Nhạc Không Thượng gật đầu một cái. Phải xác nhận một chút mới được!

Nhiều lần khuân vác, rốt cuộc cũng làm xong mọi chuyện, Khấu Kiệt trở lại phòng của Yến Hoài lần nữa, mở cửa sổ, lại thò đầu ra bên ngoài nhìn một chút, bên ngoài không có ai, sau đó lại nhìn một chút mặt đất người kia vừa chạy trốn, nơi đó, ánh lên một chút xíu ánh sáng, đoán chừng là một cái hố, vào lúc này có một chút mép nước phản quang lại.

Đó là, bùn đất ướt hay sao? Nếu như có người giẫm lên, bùn đất nhất định là dính vào giày!

Khấu Kiệt nhớ lại mới vừa rồi thím Lý sau khi đi, quả thực có để lại trên nền nhà một chút bùn đất, nhưng, không phải đất đen, hình như là hạt cát? Nhưng, cũng chứng minh rằng, thím ấy nhất định là từng đi ra ngoài!

Khấu Kiệt đóng cửa sổ, ngồi ở bên giường Yến Hoài, vuốt ve tóc của cô, đẩy qua một bên, nhẹ nhàng hôn trên mặt.

Ngồi hồi lâu, Khấu Kiệt mới ngủ gục trước bàn đọc sách.

Để Yến Hoài ở chỗ này một mình, luôn luôn lo lắng như vậy.

Sáng sớm, Yến Hoài vẫn còn ngủ bị Khấu Kiệt kêu mới tỉnh lại.

"Sao em lại ngủ sâu như vậy?" Yến Hoài xoa xoa đôi mắt mơ màng của mình, lúc này cô vừa mới tỉnh ngủ bộ dáng cực kỳ mê người! Khấu Kiệt nhìn, cũng ngây ngốc đứng ở chỗ đó.

Tối hôm qua vẫn ngồi như vậy ngủ, thắt lưng đều mỏi, nhưng, lúc này thấy bộ dáng quyến rũ mê ly của Yến Hoài, nói gì cũng đáng giá!

"Chắc là do em quá mệt mỏi!" Lúc này, Nhạc Không Thượng liền đánh một quyền vào bả vai Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt nhất thời tỉnh ngộ, "Đúng, em quá mệt mỏi!"

Yến Hoài đứng dậy khỏi giường, nhưng, khi không thấy bình hoa trưng bày, liền lập tức hỏi: "Các anh mang đi?"

"Ừ, anh cảm giác những bông hoa này có cái gì không đúng." Nhạc không Thượng gật đầu một cái, "Sự thật chứng minh, thật bất thường!"

Yến Hoài lắc lắc đầu của mình, "Đầu còn thật nặng." Nghe thấy lời nói của Nhạc không Thượng liền nói: "Thế nào có cái gì không đúng?"

"Bọn anh đi ra ngoài trước, em chuẩn bị xong, ra ngoài ăn điểm tâm lại nói tiếp." Lúc này Khấu Kiệt đẩy bả vai Nhạc Không Thượng đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Yến sông Hoài gãi đầu, bước xuống khỏi giường, đi tới phòng tắm.

Nhưng, sau khi ăn bữa sáng, bốn người Nhạc Không Thượng, Thương Truy Ý, Khấu Kiệt, Yến Hoài đi vào phòng nghiên cứu mới nói tới chuyện tối ngày hôm qua.

Khấu Kiệt nói lại chuyện một lần, chỉ là không có nói ra chuyện người chạy trốn ở dưới lầu. Sau đó Nhạc Không Thượng rút thấu kính từ kính hiển vi ra, xem cùng với ảnh quét X quang.

"Mọi người nhìn xem, trong những phấn hoa này, có chứa thành phần thuốc ngủ, hơn nữa, ngửi nhiều, hít nhiều vào, sẽ bị si ngốc, thậm chí làm người tử vong !" Nhạc Không Thượng nhìn Yến Hoài, "Thật ra thì đây chính là lý do tại sao tối hôm qua em ngủ sâu như vậy, với lại, đầu còn đau chứ?"

Yến sông Hoài hé miệng, gật đầu một cái, "Vậy rốt cuộc là ai đặt những bình hoa này ở phòng ngủ của Ariene? Nếu như không phải là em, thì chính là Ariene sẽ ngủ say mỗi ngày, cho đến chết!"

"Nhưng là, chúng ta biết, Ariene không có ngủ say bất tỉnh! Đây chứng minh, những thứ hoa này gần đây mới bày ở đó!" Khấu Kiệt nhìn lên cánh hoa trước mặt đã chế thành tiêu bản.

Thương Truy Ý lắc đầu một cái, nhìn bọn họ, "Phải tìm ra hung thủ nhanh một chút."

Lúc này, Yến Hoài lập tức lao ra ngoài, liền gặp thím Lý đứng ở bên ngoài.

"Thím Lý? Tại sao thím lại ở chỗ này?" Yến Hoài nhìn bà, lúc này thím Lý bưng một khay nước trái cây trong tay.

Ánh mắt bà đặt lên trên nước trái cây, "Thấy mọi người nói chuyện lâu như vậy, cho nên liền lấy một chút nước trái cây tới để ọi người uống." Nói xong mỉm cười về phía người bên trong.

"A Hoài, thím Lý rất tốt, chớ dọa thím Lý!" Thương Truy Ý đi lên trước, kéo thím Lý vào, "Thím Lý nhìn chúng ta lớn lên, đối với chúng ta khá tốt."

Yến Hoài ngồi trên ghế, "Thật xin lỗi, thím Lý,gần đây tôi ước chừng có chút khẩn trương, thím cũng biết, tôi muốn kết hôn cùng Khấu Kiệt, có chút khẩn trương." Nói xong, ngược lại nhìn về phía thím Lý cười áy náy.

Đầu tiên, thím Lý ngẩn ra, nhưng, ngay sau đó cười cười, "Kết hôn thì rất tốt! Đúng là ngay lúc hai đứa kết hôn à! Thím nên chuẩn bị ít đồ, kết hôn là chuyện lớn a!" Nói xong, quay đầu nhìn chung quanh một vòng, chuyển hướng nhìn lên những thí nghiệm gì đó, một giây kế tiếp lại chuyển hướng nhìn Nhạc Không Thượng, Khấu Kiệt, "Mọi người tiếp tục nói chuyện, thím sẽ đi nấu cơm."

Đám người Khấu Kiệt gật đầu một cái.

Nhìn thím Lý đi ra ngoài, Yến Hoài đứng lên, nhìn thím Lý đi xa, sau đó đóng cửa lại, xoay người, nhìn đám người Khấu Kiệt.

Lúc này, đám người Khấu Kiệt khó hiểu nhìn cô, "Em đang làm gì đó? Hoài nghi thím Lý?"

"Chỉ là không hiểu, tại sao đột nhiên thím xuất hiện ở nơi này. Trước kia thím không làm như thế này, hơn nữa, mọi người có phát hiện hay không, khi em nói sẽ kết hôn với a Kiệt, đầu tiên thím sửng sốt một chút, sau đó thím mới nhìn em cười."

"Không có gì. Người già nghe được chuyện kết hôn, đều sẽ sững sờ một lúc, những chuyện này quả thật rất kích thích người ta a!" Thương Truy Ý nói trong miệng có chút chua.

Nhạc Không Thượng âm thầm cho Thương Truy Ý một quyền, Thương Truy Ý nhất thời nghiêm chỉnh lại. Mình đã từng hứa với Nhạc Không Thượng, đối với bọn họ, nên chúc phúc.

"Như vậy đi, hai người chuẩn bị việc này cho xong, lúc này mình, nên đi thử áo cưới với cô dâu có đúng hay không?" Lúc này Khấu Kiệt giật giật chân mày, nhìn lên hai người anh em trước mặt này, lại chuyển hướng nhìn Yến Hoài, "Vừa mới nói đến hôn lễ, những thứ này đều là không thể thiếu đấy!"

Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý, "Cậu đi xử lý hết chuyện công ty, mở cuộc họp Hội Đồng Quản Trị, nói chuyện Kiệt muốn kết hôn. Còn mình, làm tốt nghiên cứu của mình là được!"

85. Chương 86: Chương 91 Gián Điệp Xuất Đầu Lộ Diện

Yến Hoài nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy chính là Vân Khoáng và Diệp Phương Hoa!

Nhất thời trong lòng trở nên kích động, Yến Hoài đưa tay nhấc váy lên, chạy về phía ba mẹ: "Ba mẹ, hai người xem con mặc áo cưới nhìn như thế nào?"

“Rất xinh đẹp!” Diệp Phương Hoa nhìn cô.

Chiếc áo cưới được khoác trên người cô ấy vừa vặn như thế, từ trên xuống dưới, tôn lên đường cong lả lướt, vóc dáng mỹ lệ đầy hấp dẫn, lúc này, nhìn tựa như tiên giáng trần, càng tỏa ra sức hấp dẫn.

Khấu Kiệt nhíu mày, liếc mắt về phía mấy người lựa chọn áo cưới đang nhìn chằm chằm Yến Hoài: “Nên làm gì thì làm đi! Nhìn cái gì vậy?”

Thông qua những lời này mới hiểu được, Khấu Kiệt trông thấy Yến Hoài xinh đẹp như thế, cũng không muốn cho người khác có cơ hội nhìn thấy.

Vân Khoáng cười cười, nhỏ giọng nói với Khấu Kiệt: “Cậu cũng không muốn con bé mặc một chiếc váy cưới xấu xí tiến vào lễ đường chứ? Đây là chuyện trọng đại cả đời của nó, làm sao có thể chứ? Đúng không?”

Khấu Kiệt liếc nhìn Yến Hoài dang vui vẻ, anh cũng không đành lòng làm cô mất đi hứng thú, liền khẽ gật đầu.

Nhưng, thấy chiếc váy hở vai này để lộ da thịt hấp dẫn, cả người anh cũng căng thẳng cả lên, bà xã của mình thật tình, tại sao dám để cho người ta trông thấy cô ấy xinh đẹp, lôi cuốn vậy chứ?

Yến Hoài xoay người, nhìn Khấu Kiệt: “Chọn cái này có được không? Không phải anh bảo nó trông rất đẹp mắt sao?”

“Được thôi!” Khấu Kiệt cười nói: “Chỉ cần em thích là có thể.”

Diệp Phương Hoa thấy cậu ta thay đổi giọng điệu, mỉm cười.

“Chọn thêm vài món nữa, mẹ cùng chọn với con.” Lúc này Diệp Phương Hoa trông thấy bên khu trang phục nữ vẫn còn khá nhiều, liền nói.

“Dạ.” Yến Hoài cười, vào giờ khắc này, cô thật sự cảm thấy mình rất hạnh phúc, người ta nói phụ nữ kết hôn là người hạnh phúc nhất, mặc chiếc váy cưới vào là cô dâu xinh đẹp nhất. Những lời này một chút cũng không giả dối.

“Con rể, tới đây!” Vân Khoáng gọi Khấu Kiệt vẫn còn đang đứng ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì.

Khấu Kiệt xoay người, nhìn Vân Khoáng: “Chuyện gì vậy ba vợ?”

“Quần áo cậu đang mặc cũng không thể dùng làm lễ phục chứ hả?” Vân Khoáng nhìn anh lúc này có chút sững sờ, giống như là thanh niên ngốc, ngược lại hơi buồn cười.

“A, đúng, cháu tới ngay!” Khấu Kiệt phản ứng kịp thời, sờ sờ đầu tóc của mình, đi tới.

Nhưng, đầu óc của Yến Hoài cũng không hề bị cảm xúc vui mừng này che lấp hết, liền quay đầu hỏi Diệp Phương Hoa: “Mẹ, Tử Liên đâu?”

“Để con bé ở nhà rồi, mẹ và ba con thấy con bé đang ngủ, mẹ liền gọi điện thoại cho thím Lý, thím ấy bảo tụi con đi chọn áo cưới cho nên ba con liền đoán được nơi này.” Diệp Phương Hoa cầm một chiếc váy ướm thử lên người Yến Hoài.

“Mẹ nói là thím Lý nghe điện thoại?” Ngược lại lúc này Yến Hoài có chút lo lắng: “Thế nào lại là thím ấy nghe điện thoại?”

“Là Tử Liên nói cho chúng ta biết số điện thoại, sau đó mẹ liền gọi qua, thím Lý là người trong nhà con bé, dĩ nhiên là bà ấy nhận điện thoại.” Diệp Phương Hoa nhìn Yến Hoài lúc này có điểm không đúng liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không xong rồi.” Yến Hoài lấy điện thoại di động ra, gọi ngay cho Khấu Tử Liên, tuy nhiên, điện thoại của con bé đang ở chế độ tắt máy.

“Con muốn về nhà xem qua một chút.” Yến Hoài giao chiếc váy đang cầm trên tay cho Diệp Phương Hoa, sau đó liền xoay người tiến vào phòng thay quần áo.

Diệp Phương Hoa nhìn thấy con mình hốt hoảng như vậy, liền gọi điện thoại cho Vân Khoáng.

Chỉ chốc lát sau, Yến Hoài vừa bước ra ngoài liền trông thấy Vân Khoáng, Khấu Kiệt, và Diệp Phương Hoa, ba người bọn họ đứng chờ sẵn ở bên ngoài.

"Chúng ta nhanh về thôi, ba mẹ, hai người ngàn vạn lần không được về nhà, chịu khó ra ngoài mướn phòng cũng được, ra khách sạn ở cũng được, quan trọng là không được về nhà." Yến Hoài nhìn bọn họ: "Con rất lo lắng, thật sự."

"Được, bọn ta nghe theo con." Vân Khoáng gật đầu, chẳng lẽ mình để lại sơ sót gì sao?

"Chúng ta đi." Khấu Kiệt nắm lấy tay của Yến Hoài, chạy về phía đỗ xe, vừa lên xe liền tiến thẳng về phía khu biệt thự giữa sườn núi.

— ——

"Anh ơi!" Dương Miêu Miêu nhìn Dương Giới Thừa đang ngồi trước máy tính, phẫn nộ nói: "Em không liên lạc được với người kia! Làm thế nào đây?"

"Liên lạc không được là tốt nhất!" Dương Giới Thừa hung hăng nói, mình cũng sắp bị hắn dọa cho chết, còn đi liên lạc làm gì? Buồn cười!

"Anh, anh không biết rằng hàng hóa của chúng ta ở bến cảng thành phố M bị thiêu hết rồi sao?" Dương Miêu Miêu nhìn bộ dạng của anh trai, hơi bực bội.

"Không phải em biết, mấy thứ đó đều là hàng hóa bất hợp pháp, lần này bị đốt, cũng chưa có chứng cớ rõ ràng chứng minh đây là hàng của chúng ta. Bảo vệ danh dự của tập đoàn chúng ta đi chứ! Đồ ngốc!" Thay vào đó lúc này Dương Giới Thừa có chút vui mừng, nhìn số liệu trên máy tính là rõ: "Xem này, đây chính là thu hoạch trong mấy ngày nay của chúng ta, bây giờ muốn vượt qua tập đoàn Khấu thị rồi !"

"Có thật không?" Dương Miêu Miêu sáp đến, nhìn vào màn hình máy tính.

Vừa lúc đó, cô thư ký bên ngòi liền gõ cửa.

"Vào đây." Dương Giới Thừa không thèm ngước lên, liền nói.

"Tổng giám đốc, hiện tại có hai cảnh sát bảo là muốn đến điều tra thu thập chứng cứ. Tình huống cụ thể chưa rõ." Cô thư ký cúi đầu, thường ngày bị hai anh em nhà này ăn hiếp khá nhiều, lúc này nghe nói như thế cũng không biết nên phản ứng thế nào? Hay là sớm đi tìm việc ở nơi khác cho an toàn.

Dương Giới Thừa vừa nghe thấy thế, trong lòng có hơi hốt hoảng: "Mời họ đến phòng hội nghị."

"Vâng!" Cô thư ký liếc mắt nhìn hai người bọn họ rồi bước ra.

——

Nhạc Không Thượng nhìn lên đóa hoa trước mặt, đưa mắt nhìn Thương Truy Ý đang ngồi đọc báo kế bên, nói: "Này, cậu không có gì làm hả? Rảnh rỗi quá nhỉ?"

"Không phải, cậu xem tờ báo này này." Thương Truy Ý tựa vào ghế sofa: "Tin tức kinh điển cỡ nào!"

"Dẹp đi, cậu nhìn lại thời gian kìa, là chuyện hơn mười năm trước, đúng là! Mình hết chỗ nói với cậu!" Nhạc Không Thượng nhìn sang, nói với vẻ khinh thường.

"Cậu xem xem đây là cái gì." Thương Truy Ý chỉ vào tin tức phía trên trang bìa: "Tội phạm gây cháy trên một con thuyền, vợ chồng sĩ quan quân khu Hoa Long Yến Tư Thiếu hy sinh lừng lẫy. Cậu có nhớ không. Ba ruột của Yến Hoài không phải là Yến Tư Thiếu sao?"

"Ừm." Nhạc Không Thượng gật đầu.

"Nhìn qua tin tức này, thời gian cũng không cách biệt là bao, ba mẹ của Kiệt cũng vừa đi khảo sát quân đội trở về, liền bị giết chết, hơn nữa, cách thức gây án cũng cùng một dạng, thương pháp của người này hết sức chính xác."

Nhạc Không Thượng gật đầu: "Không ngờ cậu nghiêm túc với mấy chuyện này như vậy, làm sao cậu lấy được tờ báo này?"

“Ở phòng chứa đồ, vô tình vơ đại hai ba quyển sách, liền phát hiện ra.” Thương Truy Ý đứng lên: “Đi, đúng lúc để điều tra chút tin tức!”

“Hả?” Nhạc Không Thượng nhìn cậu ta chằm chằm: “Cậu lại vừa giở trò gì à?”

“Vì hôn sự của bọn họ, cậu thử suy nghĩ xem, nếu như tập đoàn Khấu Thị chính thức trở thành tập đoàn mạnh nhất thành phố M, đó là chuyện vui cỡ nào hả?” Thương Truy Ý đặt tờ báo lên bàn, cùng Nhạc Không Thượng xoay người tiến vào trong phòng khách.

Lúc này, người lẫn trong bóng tối nghe thấy hai người bọn họ đã đi xa, liền từ từ đến gần tờ báo, cầm nó lên, mở ra.

“Thím Lý, bà lộ diện rồi?” Lúc này, Thương Truy Ý chận ngay cửa ra vào, nói. Thân hình cao lớn tựa vào trên cửa, nhìn thím Lý đang còn sững sờ.

Thím Lý ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại cười nói: “Thật là xem thường các cậu rồi!” Dứt lời, nắm chặt tờ báo đi về hướng khác, nhưng, lại thấy Nhạc Không Thượng đang chắn ở nơi đó.

“Xem ra, bà vẫn không nhìn rõ ràng trên báo chí viết cái gì, chỉ là tờ báo giải trí từ mười mấy năm trước, có khiến bà phải đích thân liều mạng như vậy?” Nhạc Không Thượng tiến gần về phía trước, có xu hướng đánh không chừa đường lui.

“Bà ở nhà này cũng đã lâu, bọn tôi luôn xem bà như người thân, tôi không hiểu, tại sao bà phải thay người khác làm việc? Nhà chúng tôi đã làm chuyện gì có lỗi với bà ư?” Thương Truy Ý tiến đến gần, nhìn lên người đàn bà trước mặt, ước chừng thím Lý cũng đã năm mươi tuổi rồi, vào lúc này mặc dù lưng không còng, nhưng, trên mặt đã xuất hiện nếp nhăn.

”Hừ, có trách thì trách ba của thằng Kiệt, trong một lần thi hành nhiệm vụ đã giết chết chồng của tôi. Chẳng qua ông ấy chỉ là một tên bảo vệ quèn trong tổ chức mà thôi, có gì sai chứ? Hai mươi năm trước, lúc càn quét trùm ma túy ở Tây Nam, chồng tôi chỉ chạy chậm có một bước, ông ta liền giết chết chồng tôi!

Mấy người nói xem, cùng lắm là ông ấy chỉ bị đi tù, có cần thiết phải giết chết thế không?” Lồng ngực của thím Lý phập phồng, nhìn lên hai người đàn ông trước mặt: “Tôi không muốn làm khó dễ hai cậu. Thả tôi đi, tôi chỉ muốn đòi lại công bằng cho chồng mình thôi.”

“Thế nên, đó là lý do vì sao mà bà đặt hoa khiến người ta ngủ mê man trong phòng Ttử Liên? Dùng châm khống chế Tử Liên làm việc cho bà?” Nhạc Không Thượng đi lên trước, từng bước gặng hỏi.

“Tại sao tôi phải nói cho các người biết?” Lúc này dường như thím Lý sực nhớ ra điều gì đó, ngậm miệng không chịu tiết lộ một chút tin tức.

“Chẳng lẽ có người chỉ điểm cho bà làm hay sao? Nói cho bọn tôi biết là ai?” Ánh mắt của Thương Truy Ý như lửa đốt, lúc này, Yến Hoài cũng vừa từ bên goài đi vào, thoạt nhìn cũng biết thím Lý đã hiên nguyên hình.

Thím Lý nhìn lên phía trước lại xuất hiện thêm hai người, nhất thời có chút tức giận, đặc biệt là Khấu Kiệt: “Đã nhiều năm như vậy, tổ chức còn giữ lại cậu là sai lầm lớn nhất!”

“Tổ chức gì?” Khấu Kiệt tiến lên: “Nói cho bọn tôi biết! Chúng tôi có thể cho bà một con đường sống!”

Lúc bấy giờ thím Lý mới ngẩng đầu lên, nhìn Khấu Kiệt, vừa có ý đinh mở miệng, nhưng một viên đạn liền bay từ cửa sổ phía bên kia tới, trực tiếp găm vào trên trán bà ta.

“Cẩn thận!” Nhạc Không Thượng hét to, bốn người lập tức nằm xuống.

Khấu Kiệt lập tức móc ra hai khẩu súng lục bên trong túi áo vest của mình, ném một cây cho Yến Hoài, một cây mình giữ lấy. Hai người tiến về phía cửa sổ, nép sát vào tường, nhìn về hướng viên đạn vừa bay ra.

Nhưng, rõ ràng, nơi ấy không có người!

Đối diện là một tòa nhà cao tầng, rất nhiều cửa kiếng phản xạ ánh sáng.

“Không thấy ai cả, xem ra đó là người theo dõi thím Lý, thấy bà ấy bị lộ thân phận iền trừ khử.” Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt.

Lúc này Nhạc Không Thượng vội vàng ngồi xuống trước mặt thím Lý, nhanh chóng kiểm tra vết thương.

Đáng tiếc thay, hai mắt của thím Lý đã mở to, tắt thở.

"Như thế nào?" Yến Hoài đi tới.

Nhạc Không Thượng lắc đầu.

"Bây giờ manh mối không còn, em vừa cùng anh Kiệt về nhà xem qua, phát hiện Tử Liên cũng biến mất rồi." Yến Hoài thở dài một hơi, vừa nghĩ tới việc điều ra thím Lý, không ngờ kết quả lại là thế này.

"Đừng lo lắng." Thương Truy Ý gật đầu, nhìn về phía viên đạn bay tới ban nãy: "Tất cả chúng ta đều phải cẩn thận, không biết người tiếp theo phải chết là ai?"

Yến Hoài xoay người, nhìn bọn họ: "Đúng lúc bắt đầu hành động, chúng ta phải đi trước một bước!"

"Em biết đối phương là ai không?" Thương Truy Ý nhìn Yến Hoài: "Không nên tùy tiện mạo hiểm."

Yến Hoài cười nhẹ, khẽ lắc đầu.

"Ăn cơm thôi! Cũng nên tới đây giúp một tay!" Khấu Kiệt vừa định xoay người, nhưng, lúc này, lại có người đứng ở bên ngoài.

"Nói đi." Khấu Kiệt nhìn anh ta.

"Không thấy Liêu Sinh đâu cả, hơn nữa, đồ đạc cũng biến mất." Tên thuộc hạ của Khấu Kiệt nói.

Khấu Kiệt khoát khoát tay, cho cậu ta đi xuống.

Nhìn sang Thương Truy Ý, Thương Truy Ý hơi gật đầu, nhanh chóng bước đi.

Mà Nhạc Không Thượng cũng nối gót theo sau.

"Tới đây, Hoài." Khấu Kiệt gọi cô.

"Còn thím Lý?" Yến Hoài nhìn thi thể trên đất, hỏi.

"Yên tâm, sẽ có người xử lý." Khấu Kiệt ôm lấy Yến Hoài, đi ra ngoài.

Ở phía bên kia Thái Bình Dương, bên dưới tầng hầm mờ tối, một người phụ nữ bị treo lơ lửng trên trần, nước chảy tí tách, toàn thân bị đánh bầm dập, không còn chỗ nào lành lặn, quần áo bê bết máu. Hai mắt rũ xuống, đầu tóc rũ rượi, dường như có thể chết bất cứ lúc nào, thế nhưng, nhìn gần thì lồng ngực vẫn còn phập phồng chút hơi thở yếu ớt.

Một hồi xao động, có nhóm người đang tới, tên cầm đầu mang kính đen, tóc nhuộm vàng óng, toàn thân trên dưới quần áo đen tuyền, màu đen kia toát lên khí phách của hắn, thấy hắn đang đi đến, nhóm người đang chờ đợi ở một bên vội vàng đứng lên chào hỏi.

"Tiên sinh."

"Tiên sinh khỏe."

. . . . . .

"Tần Liễm đâu?" Người đàn ông ngậm một điếu thuốc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía mấy kẻ đang chào hỏi chung quanh.

"Ngài đã về, đang ở bên trong." Triều Trạch tiến lên, kính cẩn khom người, nói với ông ta.

Người đàn ông không nói lời nào, đi thẳng vào trong, nhưng, lại quay ngược trở ra: "Triều Trạch, người đã giết chưa?"

"Thưa ngài, chỉ giết thím Lý, bà ta muốn tiết lộ, cho nên thuộc hạ đã trừ khử rồi." Triều Trạch cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt của ông ta, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Cái gì?" Người đàn ông đưa tay bóp lấy cổ của Triều Trạch: "Bảo mày giết Yến Hoài và ba mẹ của nó, mày không xuống tay được đúng không?"

“Không. . . . . Không phải. . . . . .” Triều Trạch khó khăn đáp: “Đúng là….do Khấu Kiệt…..”

Người đàn ông vừa nghe thấy cái tên Khấu Kiệt, lập tức thả Triều Trạch ra, nhất thời hắn ta ngã nhào xuống đất, thở hổn hển kèm theo ho khan.

“Hừ!” Người đàn ông hừ nhẹ một tiếng, gật đầu ra hiệu cho người bên cạnh, tức thì, hai ba tên thuộc hạ cung nhau nhấc Triều Trạch lên, kéo về phía sau.

“Thưa ngài, tôi làm nhiều chuyện cho ngài như vậy, ông không thể đối xử với tôi thế này.” Triều Trạch dùng sức hô to, nghĩ tới việc làm cho người này hồi tâm chuyển ý, nhưng, ông ta đã xoay người, móc cây súng lục ra, chĩa về phía Triều Trạch.

“Đoàng.” Một tiếng dứt khoác, họng súng bốc khói lên, người đàn ông thổi thổi, giắt lại vào ngang hông của mình.

“Cuối cùng cũng yên tĩnh!” Ông ta bước đi thong dong, tiến vào căn tầng hầm.

Từ xa nhìn thấy Tần Liễm bị treo lủng lẳng, bộ dạng bị đánh bầm dập ra nông nổi này thì ông ta đã không còn giữ được bình tĩnh, lập tức xông lên.

“Đổ khốn kiếp bọn bây, tao có bảo đối xử thế này với Liễm Liễm không hả?” Người đàn ông rút súng ra, muốn giết chết tất cả bọn thuộc hạ, thế nhưng, lại có người tiến lên từ phía sau, ước chừng ba mươi lăm tuổi, không ngờ là Hoàng Thiên!

“Tiên sinh, đừng kích động!” Người tên Hoàng Thiên ôm lấy ông ta: “Còn không mau đỡ Tần phu nhân xuống!” Hoàng Thiên hét lên với đám người chung quanh.

Tần Liễm được thả xuống, người đàn ông lập tức ôm lấy bà: “Liễm liễm, em có sao không?”

Tần Liễm chậm rãi mở mắt, nhìn lên người đàn ông đang đeo kính đen trước mặt, lập tức đẩy hắn ra: “Liêu Ngải, ông là một tên ác ma, ông muốn gì?”

Liêu Ngải vừa nghe thấy thế, đôi mắt nhất thời lóe lên tia khát máu: “Như thế nào?”

Tần Liễm nhìn chung quanh, phát hiện Hoàng Thiên lại đang ở đây. Không phải cậu ta đuổi theo Kiệt sao? Thế nào lại ở nơi này?

“Xem ra kì thực nơi này rất phù hợp với em.” Ngược lại lúc này Liêu Ngải cười như điên, Tần Liễm thấy hắn cười điên dại như vậy, cảm thấy có chút lo sợ, nhất thời lui về phía sau.

“Tôi nói này, Tần Liễm, Em trở lại làm gì? Em chạy ngược trở về? Đầu óc em đang nghĩ gì vậy?” Liêu Ngải dừng cười, lấy tay chỉ chỉ vào trên trán của Tần Liễm.

“Không việc gì tôi phải nói cho ông biết!” Tần Liễm quay mặt sang chỗ khác, lúc này toàn thân đau đớn, vừa muốn lùi về sau một bước liền cảm thấy xương cốt như gãy vụn ra, Tần Liễm buột miệng mắng ra một tiếng: “Chết tiệt!”

Liêu Ngải ôm lấy Tần Liễm, rời khỏi nơi đó.

“Thả tôi xuống! Ông thả tôi xuống!” Tần Liễm nhìn lên tên ác ma trước mặt, bà trở lại, chẳng qua là muốn tìm vài thứ tài lieu, tuy nhiên lại bị bọn họ phát hiện.

Kiệt à, con cũng đã biết mẹ giấu mấy xấp tài liệu kia trong kho chứa đồ. Mấy thứ đó liên quan đến ba của con cùng với nguyên nhân tử vong của vợ chồng Tư Thiếu. Các con nhất định phải tìm ra, sau đó lật mặt âm mưu của Liêu Ngải.

“Nghĩ gì vậy?” Liêu Ngải nhìn Tần Liễm đột nhiên im hơi lặng tiếng: “Còn đang nghĩ về không lên tiếng Tần liễm, ”Còn đang suy nghĩ về ông chồng đã chết của em à? Nói cho em biết, dù em có chết, cũng chỉ có Liêu Ngải này thôi!”

“Hà tất gì? Ông giết chết ông ấy và vợ chồng Tư Thiếu, nhất định tôi sẽ trả thù!” Tần Liễm hung hăng nhìn ông ta chằm chằm.

"Hừ, không có cơ hội đâu!" Liêu Ngải đến gần: "Cho em biết, Tần Liễm, mấy ngày nữa thôi lễ đường sẽ biến thành nghĩa trang."

"Ai muốn kết hôn? Ông muốn giết ai?" Tần Liễm nhìn Liêu Ngải: "Ông nói tôi nghe xem!" Tần Liễm đưa đôi tay yếu ớt ra, dùng sức đánh vào lồng ngực của người trước mặt.

Liêu Ngải bắt lấy tay bà, hừ nhẹ nói: "Hừ, đừng có làm như vậy! Dáng vẻ này sẽ khiến tôi có ý đồ xấu với em đấy!"

Hết Chương 91

86. Chương 87: Chương 91.2

"Chẳng lẽ có người chỉ điểm cho bà làm hay sao? Nói cho bọn tôi biết là ai?" Ánh mắt của Thương Truy Ý như lửa đốt, lúc này, Yến Hoài cũng vừa từ bên goài đi vào, thoạt nhìn cũng biết thím Lý đã hiên nguyên hình.

Thím Lý nhìn lên phía trước lại xuất hiện thêm hai người, nhất thời có chút tức giận, đặc biệt là Khấu Kiệt: "Đã nhiều năm như vậy, tổ chức còn giữ lại cậu là sai lầm lớn nhất!"

"Tổ chức gì?" Khấu Kiệt tiến lên: "Nói cho bọn tôi biết! Chúng tôi có thể cho bà một con đường sống!"

Lúc bấy giờ thím Lý mới ngẩng đầu lên, nhìn Khấu Kiệt, vừa có ý đinh mở miệng, nhưng một viên đạn liền bay từ cửa sổ phía bên kia tới, trực tiếp găm vào trên trán bà ta.

"Cẩn thận!" Nhạc Không Thượng hét to, bốn người lập tức nằm xuống.

Khấu Kiệt lập tức móc ra hai khẩu súng lục bên trong túi áo vest của mình, ném một cây cho Yến Hoài, một cây mình giữ lấy. Hai người tiến về phía cửa sổ, nép sát vào tường, nhìn về hướng viên đạn vừa bay ra.

Nhưng, rõ ràng, nơi ấy không có người!

Đối diện là một tòa nhà cao tầng, rất nhiều cửa kiếng phản xạ ánh sáng.

"Không thấy ai cả, xem ra đó là người theo dõi thím Lý, thấy bà ấy bị lộ thân phận iền trừ khử." Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt.

Lúc này Nhạc Không Thượng vội vàng ngồi xuống trước mặt thím Lý, nhanh chóng kiểm tra vết thương.

Đáng tiếc thay, hai mắt của thím Lý đã mở to, tắt thở.

"Như thế nào?" Yến Hoài đi tới.

Nhạc Không Thượng lắc đầu.

"Bây giờ manh mối không còn, em vừa cùng anh Kiệt về nhà xem qua, phát hiện Tử Liên cũng biến mất rồi." Yến Hoài thở dài một hơi, vừa nghĩ tới việc điều ra thím Lý, không ngờ kết quả lại là thế này.

"Đừng lo lắng." Thương Truy Ý gật đầu, nhìn về phía viên đạn bay tới ban nãy: "Tất cả chúng ta đều phải cẩn thận, không biết người tiếp theo phải chết là ai?"

Yến Hoài xoay người, nhìn bọn họ: "Đúng lúc bắt đầu hành động, chúng ta phải đi trước một bước!"

"Em biết đối phương là ai không?" Thương Truy Ý nhìn Yến Hoài: "Không nên tùy tiện mạo hiểm."

Yến Hoài cười nhẹ, khẽ lắc đầu.

"Ăn cơm thôi! Cũng nên tới đây giúp một tay!" Khấu Kiệt vừa định xoay người, nhưng, lúc này, lại có người đứng ở bên ngoài.

"Nói đi." Khấu Kiệt nhìn anh ta.

"Không thấy Liêu Sinh đâu cả, hơn nữa, đồ đạc cũng biến mất." Tên thuộc hạ của Khấu Kiệt nói.

Khấu Kiệt khoát khoát tay, cho cậu ta đi xuống.

Nhìn sang Thương Truy Ý, Thương Truy Ý hơi gật đầu, nhanh chóng bước đi.

Mà Nhạc Không Thượng cũng nối gót theo sau.

"Tới đây, Hoài." Khấu Kiệt gọi cô.

"Còn thím Lý?" Yến Hoài nhìn thi thể trên đất, hỏi.

"Yên tâm, sẽ có người xử lý." Khấu Kiệt ôm lấy Yến Hoài, đi ra ngoài.

Ở phía bên kia Thái Bình Dương, bên dưới tầng hầm mờ tối, một người phụ nữ bị treo lơ lửng trên trần, nước chảy tí tách, toàn thân bị đánh bầm dập, không còn chỗ nào lành lặn, quần áo bê bết máu. Hai mắt rũ xuống, đầu tóc rũ rượi, dường như có thể chết bất cứ lúc nào, thế nhưng, nhìn gần thì lồng ngực vẫn còn phập phồng chút hơi thở yếu ớt.

Một hồi xao động, có nhóm người đang tới, tên cầm đầu mang kính đen, tóc nhuộm vàng óng, toàn thân trên dưới quần áo đen tuyền, màu đen kia toát lên khí phách của hắn, thấy hắn đang đi đến, nhóm người đang chờ đợi ở một bên vội vàng đứng lên chào hỏi.

"Tiên sinh."

"Tiên sinh khỏe."

. . . . . .

"Tần Liễm đâu?" Người đàn ông ngậm một điếu thuốc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía mấy kẻ đang chào hỏi chung quanh.

"Ngài đã về, đang ở bên trong." Triều Trạch tiến lên, kính cẩn khom người, nói với ông ta.

Người đàn ông không nói lời nào, đi thẳng vào trong, nhưng, lại quay ngược trở ra: "Triều Trạch, người đã giết chưa?"

"Thưa ngài, chỉ giết thím Lý, bà ta muốn tiết lộ, cho nên thuộc hạ đã trừ khử rồi." Triều Trạch cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt của ông ta, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Cái gì?" Người đàn ông đưa tay bóp lấy cổ của Triều Trạch: "Bảo mày giết Yến Hoài và ba mẹ của nó, mày không xuống tay được đúng không?"

"Không. . . . . Không phải. . . . . ." Triều Trạch khó khăn đáp: "Đúng là….do Khấu Kiệt…..."

Người đàn ông vừa nghe thấy cái tên Khấu Kiệt, lập tức thả Triều Trạch ra, nhất thời hắn ta ngã nhào xuống đất, thở hổn hển kèm theo ho khan.

"Hừ!" Người đàn ông hừ nhẹ một tiếng, gật đầu ra hiệu cho người bên cạnh, tức thì, hai ba tên thuộc hạ cung nhau nhấc Triều Trạch lên, kéo về phía sau.

"Thưa ngài, tôi làm nhiều chuyện cho ngài như vậy, ông không thể đổi xử với tôi thế này." Triều Trạch dùng sức hô to, nghĩ tới việc làm cho người này hồi tâm chuyển ý, nhưng, ông ta đã xoay người, móc cây súng lục ra, chĩa về phía Triều Trạch.

"Đoàng." Một tiếng dứt khoác, họng súng bốc khói lên, người đàn ông thổi thổi, giắt lại vào ngang hông của mình.

"Cuối cùng cũng yên tĩnh!" Ông ta bước đi thong dong, tiến vào căn tầng hầm.

Từ xa nhìn thấy Tần Liễm bị treo lủng lẳng, bộ dạng bị đánh bầm dập ra nông nổi này thì ông ta đã không còn giữ được bình tĩnh, lập tức xông lên.

"Đổ khốn kiếp bọn bây, tao có bảo đối xử thế này với Liễm Liễm không hả?" Người đàn ông rút súng ra, muốn giết chết tất cả bọn thuộc hạ, thế nhưng, lại có người tiến lên từ phía sau, ước chừng ba mươi lăm tuổi, không ngờ là Hoàng Thiên!

"Tiên sinh, đừng kích động!" Người tên Hoàng Thiên ôm lấy ông ta: "Còn không mau đỡ Tần phu nhân xuống!" Hoàng Thiên hét lên với đám người chung quanh.

Tần Liễm được thả xuống, người đàn ông lập tức ôm lấy bà: "Liễm liễm, em có sao không?"

Tần Liễm chậm rãi mở mắt, nhìn lên người đàn ông đang đeo kính đen trước mặt, lập tức đẩy hắn ra: "Liêu Ngải, ông là một tên ác ma, ông muốn gì?"

Liêu Ngải vừa nghe thấy thế, đôi mắt nhất thời lóe lên tia khát máu: "Như thế nào?"

Tần Liễm nhìn chung quanh, phát hiện Hoàng Thiên lại đang ở đây. Không phải cậu ta đuổi theo Kiệt sao? Thế nào lại ở nơi này?

"Xem ra kì thực nơi này rất phù hợp với em." Ngược lại lúc này Liêu Ngải cười như điên, Tần Liễm thấy hắn cười điên dại như vậy, cảm thấy có chút lo sợ, nhất thời lui về phía sau.

"Tôi nói này, Tần Liễm, Em trở lại làm gì? Em chạy ngược trở về? Đầu óc em đang nghĩ gì vậy?" Liêu Ngải dừng cười, lấy tay chỉ chỉ vào trên trán của Tần Liễm.

"Không việc gì tôi phải nói cho ông biết!" Tần Liễm quay mặt sang chỗ khác, lúc này toàn thân đau đớn, vừa muốn lùi về sau một bước liền cảm thấy xương cốt như gãy vụn ra, Tần Liễm buột miệng mắng ra một tiếng: "Chết tiệt!"

Liêu Ngải ôm lấy Tần Liễm, rời khỏi nơi đó.

"Thả tôi xuống! Ông thả tôi xuống!" Tần Liễm nhìn lên tên ác ma trước mặt, bà trở lại, chẳng qua là muốn tìm vài thứ tài lieu, tuy nhiên lại bị bọn họ phát hiện.

Kiệt à, con cũng đã biết mẹ giấu mấy xấp tài liệu kia trong kho chứa đồ. Mấy thứ đó liên quan đến ba của con cùng với nguyên nhân tử vong của vợ chồng Tư Thiếu. Các con nhất định phải tìm ra, sau đó lật mặt âm mưu của Liêu Ngải.

"Nghĩ gì vậy?" Liêu Ngải nhìn Tần Liễm đột nhiên im hơi lặng tiếng: "Còn đang nghĩ về không lên tiếng Tần liễm, "Còn đang suy nghĩ về ông chồng đã chết của em à? Nói cho em biết, dù em có chết, cũng chỉ có Liêu Ngải này thôi!"

"Hà tất gì? Ông giết chết ông ấy và vợ chồng Tư Thiếu, nhất định tôi sẽ trả thù!" Tần Liễm hung hăng nhìn ông ta chằm chằm.

"Hừ, không có cơ hội đâu!" Liêu Ngải đến gần: "Cho em biết, Tần Liễm, mấy ngày nữa thôi lễ đường sẽ biến thành nghĩa trang."

"Ai muốn kết hôn? Ông muốn giết ai?" Tần Liễm nhìn Liêu Ngải: "Ông nói tôi nghe xem!" Tần Liễm đưa đôi tay yếu ớt ra, dùng sức đánh vào lồng ngực của người trước mặt.

Liêu Ngải bắt lấy tay bà, hừ nhẹ nói: "Hừ, đừng có làm như vậy! Dáng vẻ này sẽ khiến tôi có ý đồ xấu với em đấy!"

87. Chương 88: Ác Ma Tiếp Tục Gây Sóng Gió.

"Đồ lưu manh!" Tần Liễm vừa muốn tát ông ta, nhưng tay bà liền bị Liêu Ngải giữ chặt lấy: "Con trai bảo bối của em và con gái độc nhất của Yến Tư Thiếu, Yến Hoài sẽ kết hôn." Liêu Ngải đến gần, nhẹ nhàng hôn Tần Liễm hiện tại vẫn còn đang ngơ ngác.

Tần Liễm lập tức hoàn hồn: "Đồ khốn kiếp! Ông dám giết chết bọn nó, tôi không để yên cho ông."

"Tôi nói này, em vẫn giống như hai mươi năm về trước, hùng hùng hổ hổ vung móng vuốt với tôi, khiến tôi khó mà kềm chế lửa dục." Câu nói sau cùng của Liêu Ngải vương trên má của Tần Liễm.

Tần Liễm dùng sức thoát khỏi lồng ngực của ông ta, không nghĩ tới, Liêu Ngải đã ôm bà đến trước một gian phòng, liền có người mở cửa cho hắn, sau đó ông ta liền ném Tần Liễm lên giường.

Tần Liễm tức khắc tránh thoát, tuy nhiên, hiện giờ cơ thể của bà căn bản không còn hơi sức. Bị treo gần hai ngày trời, cơm còn chẳng được ăn, lấy đâu ra hơi nữa?

Nhất thời, Liêu Ngải liền tóm lấy người phụ nữ đang có ý định hướng về phía cửa sổ, đè xuống dưới người của mình.

"Buông tôi ra, ông không chết tử tế được đâu. Ông không chết tử tế được đâu." Tần Liễm dùng sức kêu gào, giãy giụa, nhưng liền bị Liêu Ngải giáng cho một bạt tay.

Tức thì, khóe miệng của bà rỉ máu, không nói được tiếng nào, chỉ có thể ngơ ngác nhìn trần nhà. Còn Liêu Ngải thì lo lắng vuốt ve gò má của bà, hỏi :" Em làm sao vậy? Có đau hay không?"

Biến thái! Ác ma! Trong đầu Tần Liễm chỉ còn lại bốn chữ này. . . . . .Kẻ bên trên lại bắt đầu giở trò.

"Hòa Thượng nói xem, là tờ báo gì từ mười mấy năm trước mà khiến thím Lý phải xuất đầu lộ diện?" Vào lúc này, Khấu Kiệt đang bưng khay trà, đặt trước mặt từng người, cũng cầm thêm một ly sữa tươi thả vào trong tay Yến Hoài.

"Đây này." Thương Truy Ý lấy tờ báo nằm bên dưới ghế sofa ra, đưa cho Khấu Kiệt : "Đây là do mình vô tình tìm thấy trong kho trữ đồ, có liên quan đến cái chết của ba cậu và ba mẹ của Hoài."

Yến Hoài vừa nghe thấy thế, lập tức nhích lại gần, cùng xem báo với Khấu Kiệt.

Nhìn lên trang bìa, có chút hơi khó tin, tại sao sau nhiều năm như vậy, vẫn còn giữ được những bài báo như thế này? Chẳng lẽ là có tin tức gì quan trọng ư?

Nhất thời, Yến Hoài ngẩng đầu nhìn Khấu Kiệt, cũng vừa lúc anh đang đưa mắt về phía cô. Hai mắt giao nhau, hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì.

Yến Hoài quay đầu nhìn Thương Truy Ý, hỏi: "Anh tìm thấy tờ báo này ở đâu?"

"Trong phòng trữ đồ." Thương Truy Ý thấy cô quay đầu cười với mình, nhất thời trở nên sững sờ, một lúc sau mới kịp phản ứng, vừa chỉ tay vừa nói: "Ngay đó, quẹo sang gác xép bên cạnh."

"Chúng ta đi xem thử một chút." Yến Hoài đứng lên, Khấu Kiệt cũng thế, không ai nói gì, cùng nhau rời đi.

Nhạc Không Thượng dời tầm mắt, liền trông thấy Thương Truy Ý vẫn còn liếc nhìn về phía Yến Hoài, liền vỗ cái bốp lên bả vai của anh ta: "Ý, nhìn gì thế? Làm cho xong chuyện của mình đi, tớ nghĩ cậu và tớ tương lai ắt hẳn sẽ gặp được một cô gái tốt đang chờ chúng ta."

"Thôi đi!" Thương Truy Ý đứng lên: "Còn chưa biết Tử Liên đang ở đâu, đúng là làm cho người ta lo lắng." Ngược lại lúc này Thương Truy Ý lại đề cập đến Khấu Tử Liên: "Làm sao để cứu Tử Liên ra đây?"

Sau đó, Nhạc Không Thượng liền chuyển kênh truyền hình, liền trông thấy Dương Giới Thừa đang ngồi tiếp nhận điều tra trong cục cảnh sát, còn Dương Miêu Miêu thì lo lắng nói chuyện với một anh nhân viên trong đó.

"Mau nhìn xem, tập đoàn Dương thị sắp sụp đổ rồi sao?" Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý: "Cái tên này, không ngờ cậu còn có khả năng như vậy!"

"Kỳ quái." Thương Truy Ý xem ti vi: "Mình đâu có cho người làm mấy chuyện này, ở đâu chui ra vậy? Chẳng lẽ người đứng phía sau muốn xuất đầu lộ diện rồi sao?"

"Cậu nói là, cái người mà chú Khấu đã từng nhắc đến – Liêu Ngải?" Nhạc Không Thượng sáp đến, nhìn vào màn ảnh.

"Sao vậy?" Lúc này, Khấu Kiệt và Yến Hoài đang bưng một chồng lớn sách báo, đi vào trong phòng khách, nhìn hai người bọn họ liền hỏi.

"Kiệt, xem này, Dương Giới Thừa mới vừa bị cục cảnh sát mang đi điều tra, hiện tại liền có người muốn mua lại cổ phần của tập đoàn Dương thị, chẳng lẽ ông ta là người mà ba cậu đã từng nhắc tên, là Liêu Ngải?" Thương Truy Ý lấy dữ liệu từ chiếc máy tính bên cạnh đưa cho Khấu Kiệt xem qua.

"Nhưng, Liêu Ngải đã từng là trùm ma túy ở khu Tây Nam, mà ba mình đã dẫn người vây bắt, khi ấy hình như đã bắn chết hắn rồi, chẳng lẽ còn có thể chết đi sống lại?" Khấu Kiệt ngồi xuống, nhìn vào số liệu trên máy tính.

Yến Hoài vừa nghe thấy cái tên Liêu Ngải, nhất thời trong lòng ngẩn ra, Liêu Ngải? Trong trí nhớ, hình như đã từng nghe qua cái tên đó!

"Trước khi chết, ba mẹ em đã từng nói rằng Liêu Ngải này là một nhân vật tầm cỡ. Từ đầu đến cuối ông không hề tin rằng hắn ta đã bị sát hại, ông lo rằng Liêu Ngải sẽ quay lại trả thù, thế nên mới không mang em lên chiếc thuyền đi Đông Nam Á." Lúc này, Yến Hoài nhìn bọn họ, nói rành rọt từng câu từng chữ.

Ba người thất kinh tại chỗ, không ngờ, lại có chuyện trùng hợp như thế sao?

"Ba của em, Yến Tư Thiếu cũng từng tham gia trận vây bắt trùm ma túy năm đó ư?" Ánh mắt của Khấu Kiệt lấp lánh, nhìn Yến Hoài: "Vậy ba em có nhắc đến chuyện của ba anh không?"

Yến Hoài lắc đầu.

"Xem ra, đời trước của bọn họ đúng là dây dưa không ít." Nhạc Không Thượng nhìn hai người kia, hài hước nói.

Hai người đồng loạt bĩu môi nhìn Nhạc Không Thượng, động tác giống hệt nhau.

Lúc này, điện thoại của Khấu Kiệt liền vang lên.

"Dương Miêu Miêu?" Khấu Kiệt nhìn tên hiện ra trên màn hình, tuy rằng hai nhà Khấu – Dương là hai tập đoàn đối đầu nhau, thế nhưng, việc biết người biết ta trăm trận trăm thắng đôi bên ai cũng hiểu, vậy nên có số điện thoại của nhau cũng là điều dĩ nhiên. Ở thành phố M này, có gặp mặt nhau một ngày, cũng nên xã giao qua một chút, giữ vững hình tượng bên ngoài.

"Nhận đi!" Yến Hoài nhìn dáng vẻ do dự của Khấu Kiệt, nói: "Chắc là cô ta có việc gì cần anh giúp." Yến Hoài liếc mắt nhìn TV, trên ấy có nói tập đoàn Dương thị có hành vi phạm pháp, bóc trần sự thật nhơ nhuốc của Dương thị, và sau lưng còn có người muốn mua lại cổ phần của tập đoàn này.

Khấu Kiệt nhấn nút nhận, đồng thời bật loa ngoài.

"Anh Khấu, em là Miêu Miêu đây, xin anh hãy giúp em! Hu hu. . . . . ." Bên trong truyền đến tiếng khóc và lời cầu cứu của Dương Miêu Miêu.

"Nói xem." Khấu Kiệt lầm bầm phun ra hai chữ.

"Em không biết có phải anh là người muốn tiêu diệt bọn em hay không, nhưng, bây giờ em chỉ có thể hy vọng vào anh, hãy giúp bọn em vượt qua cửa ải này. Hiện tại có một người giấu mặt muốn mua cổ phần của công ty nhà em, mà bọn em đã rơi vào tình trạng khủng hoảng tiền bạc nghiêm trọng. Bên phía ngân hàng mà tới, em rất sợ tập đoàn Dương thị sẽ sụp đổ trong tay bọn em, cầu xin anh hãy giúp chúng em! Hu hu, anh Khấu, van xin anh!"

"Có người thu mua tập đoàn sắp phá sản của các người, không phải là chuyện rất tốt sao? Miễn là không phải phá sản, thì còn có ngày vực dậy được." Khấu Kiệt chậm rãi nói, ban đầu là kẻ nào còn muốn chống lại mình chứ? Bây giờ thì hay rồi, gặp nguy thì đến cầu cứu mình.

"Anh Khấu! Anh cũng đã biết, người mua cổ phần của tập đoàn bọn em không rõ lai lịch, thì cũng có thể sử dụng thủ đoạn giống nhau để chiếm lấy cổ phần của Khấu thị! Em không tin tập đoàn Khấu thị của anh hoàn toàn trong sạch, sẽ không bị người ta điều tra ra điểm đen tối nào."

Mọi người vừa nghe thấy câu này, nhất thời sững sờ, Dương Miêu Miêu nói không sai, nếu như người kia sử dụng cùng một thủ đoạn thì phần thắng của tập đoàn Khấu thị cũng không lớn!

"Vậy thì được, bọn tôi thu mua cổ phần của các người. Chúng tôi vẫn còn dư chút tiền." Khấu Kiệt cười nhếch mép nói.

"Anh! Vốn dĩ chỉ muốn mượn anh chút tiền, sau này sẽ trả lại, không ngờ anh cũng là người như vậy!" Dương Miêu Miêu tức đến nỗi nói năng không trôi chảy, lồng ngực phập phồng, ngồi co ro trên giường ngủ, khóe mắt nhòa lệ: "Ba mẹ em để lại tài sản này cũng không dễ dàng gì! Làm sao anh lại nhẫn tâm như vậy?"

"Hừ, Dương Miêu Miêu, quên rằng trước đó cô suýt chút nữa khiến tôi và Kiệt phải chết ở trên biển sao? Quên cô từng hùng hổ nói trong nhà vệ sinh, rằng cô chỉ mong bọn tôi chết đi ư?" Lúc này Yến Hoài cũng trở nên tức giận, đoạt lấy điện thoại di động, hung hăng quát Dương Miêu Miêu.

Dương Miêu Miêu ngẩn ra, ngừng khóc: "Tôi….tôi…tôi, không phải như cô nghĩ, đó là do người đàn ông mặc áo đen, ông ta, chính là ông ta. Cầu xin cô, thị trưởng Yến, cô là thị trưởng, cô nhất định có cách. Van xin cô làm ơn ngăn cản bọn họ mua lại cổ phần của Dương thị!"

"Dương Miêu Miêu, không biết là ai rất hận tôi hả? Hừ, còn muốn chối quanh co đúng không? Bất quá, nói chuyện với cô cũng chỉ lãng phí nước miếng. Có điều, cô cứ yên tâm, tập đoàn Khấu thị chúng tôi nhất định sẽ tham gia vào việc thu mua của Dương thị, cô và anh cô cứ chờ xem!" Yến Hoài chậm rãi thở ra một hơi, nói tiếp: "Người đang muốn mua lại tập đoàn của cô, tôi nghĩ ắt hẳn sẽ rất vui mừng nếu biết tập đoàn Khấu thị nhúng tay vào chuyện này."

Yến Hoài dứt lời, trả lại điện thoại cho Khấu Kiệt, xoay mặt sang chỗ khác, tiếp tục xem TV.

Dương Miêu Miêu ở đầu dây bên kia cũng không lên tiếng, cô nhìn lên trần nhà, lúc này mới hiểu, trước kia mình muốn hại chết anh ta, hóa ra lại là hại chết chính mình.

Khấu Kiệt tắt điện thoại, nhìn Yến Hoài, rồi nhìn về phía những người khác.

"Thật sự muốn mua?" Thương Truy Ý nhìn Khấu Kiệt, chỉ cần cậu ta nói một chữ 'đúng,' chắc chắn anh sẽ không nói chữ 'không.'

"Mua." Khấu Kiệt xoay người cầm lấy mớ sách báo vừa lấy ra ban nãy, giũ sạch bụi bẩn: "Hoài, giúp anh một tay."

"Ừ." Yến Hoài đi đến gần, mà Nhạc Không Thượng cũng tiến lên giúp một tay xem xem mớ sách báo kia có tin tức gì không.

Thương Truy Ý đi lên lầu hai, vào trong phòng ngủ của mình, thao tác trên máy vi tính, ra lệnh cho nhân viên làm việc. . . . . .

"Em thấy không? Liễm Liễm, em thấy không?" Trong một gian phòng, màn lụa trắng theo gió nhẹ lay động, một người đàn ông trung niên ước chừng bốn mươi lăm tuổi nằm bên trên người phụ nữ chừng bốn mươi mấy tuổi. Người đàn ông nâng đầu người phụ nữ lên, để bà nhìn màn hình máy tính cách đó không xa.

"Em xem, tập đoàn Khấu thị đã bắt đầu mua vào cổ phần của Dương thị, em nghĩ xem. Chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, cả thị trường này sẽ sụp đổ! Có phải đùa rất vui không? Nói, có phải rất vui không?" Liêu Ngải đưa mắt về phía người bên dưới, liếm môi của bà.

"Ác ma!" Tần Liễm chỉ phun ra hai chữ này.

"Em nói đi, nếu như tôi dùng cùng một thủ đoạn để khiến tập đoàn Khấu thị phá sản, có phải thành phố M này sẽ rất nhộn nhip hay không?" Liêu Ngải liếc mắt nhìn máy vi tính, rồi nhìn về phía Tần Liễm: "Đó là thành quả từ người chồng trước của em. Còn có cả sự vất vả của con trai cưng em nữa. Ha ha ha ha ha!" Liêu Ngải bật cười thành tiếng, gương mặt phóng đại trước mặt cuả Tần Liễm.

Tần Liễm lơ đãng nhìn ông ta, liền dùng sức đẩy: "Đi chết đi!"

Liêu Ngải không ngờ bà vẫn còn có sức như vậy, lập tức ngã nhào xuống đất, phát ra thành tiếng.

Nhất thời, Tần Liễm kéo quần áo của mình lên, từ trên giường chạy xuống, muốn chạy thẳng ra cửa.

Nhưng, Liêu Ngải cũng rất cao tay, lật người một cái, đứng lên, nhìn Tần Liễm đang có ý định chạy trốn, lập tức đưa tay ôm lấy hông bà.

Tần Liễm khẽ nghiêng người, tránh thoát móng nhọn của hắn, nhưng, nó đã nằm trong dự tính của Liêu Ngải, trở tay một cái, liền giữ chặt lấy tay phải của Tần Liễm.

"Buông tôi ra!" Tần Liễm hét to, quay đầu, tức giận quắc mắt nhìn hắn.

Lúc này Liêu Ngải lại cười, ngay sau đó liền bóp lấy cổ của bà.

"Không phải em muốn chạy trốn sao? Trốn đi, tôi để cho em trốn! tôi để cho em trốn!" Liêu Ngải như muốn nổi điên, bóp lấy cổ Tần Liễm, dùng sức càng lúc càng mạnh.

Tần Liễm liều mạng giãy giụa, nhưng, tên kia đúng là một ác ma, bóp lấy cổ họng của bà, từ từ rút đi hơi thở của bà.

Kiệt à, mẹ thật sự xin lỗi con! Trong đầu Tần Liễm chỉ còn lưu lại một câu như thế, đôi tay liền vô lực rũ xuống.

"A!" Bấy giờ Liêu Ngải mới phát hiện Tần Liễm đã bất động, vòng tay ôm lấy eo, đưa bà lên trên giường, ra sức hô hấp.

"Liễm Liễm, đừng chết! Đừng bỏ anh! Liễm Liễm, tỉnh lại! Tỉnh lại!" Lúc này Liêu Ngải càng thêm điên cuồng, dùng sức lặp lại động tác hô hấp cho Tần Liễm.

"Khụ khụ khụ! Khụ khụ!" Rốt cuộc Tần Liễm cũng tỉnh lại.

Nhìn gương mặt bà có chút bầm tím, quanh cổ còn hằn dấu tay, Liêu Ngải vội vàng giúp bà mặc quần áo với vẻ mặt khẩn trương.

Sau khi mặc cho Tần Liễm xong, cũng vội vàng mặc quần áo của mình vào, quay đầu, Liêu Ngải thấy Tần Liễm vẫn còn đang ra sức thở dốc, liền vòng một tay ôm lấy bà.

"Ông muốn làm gì? Muốn tôi chết thì cứ giết đi!" Bây giờ bà mới bớt đau, tay chân nhúc nhích khó khăn, chỉ có thể dùng miệng đấu tranh.

"Gặp bác sĩ." Liêu Ngải chỉ phun ra một câu, khiến Tần Liễm lập tức sững sờ nằm trong ngực hắn.

"Đừng có mong làm tổn thương tôi rồi sau đó đối tốt với tôi." Tần Liễm trông thấy ông ta có vẻ già hơn trước khá nhiều, liền nhớ lại chuyện của hai mươi năm về trước.

Ông ta và ba của Khấu Kiệt, Khấu Du Viễn cùng theo đuổi Tần Liễm, còn Tần Liễm thì mới vừa chia tay mối tình trung học với Yến Tư Thiếu. Mặc dù Liêu Ngải rất thích bà, nhưng bà cảm thấy ông ta là người làm việc cực đoan, thô bạo, cho nên không muốn lấy ông ta mà lấy Khấu Du Viễn. Không ngờ, Khấu Du Viễn và Yến Tư Thiếu đều ở trong quân khu, cùng bị điều đi vây bắt trùm ma túy Liêu Ngải ở Tây Nam. Liêu Ngải giả chết, tránh thoát một kiếp nạn, khi biết tin Khấu Du Viễn kết hôn với Tần Liễm, càng thêm kích thích nỗi oán hận trong lòng hắn. Hắn liền lên kế hoạch bắn lén trong một lần Khấu Du Viễn đi làm nhiệm vụ. Còn đối với Yến Tư Thiếu, biết được ông ấy là người tình cũ, lại còn tham gia trong đợt càn quét, liền nhân cơ hội lúc vợ chồng Yến Tư Thiếu ở trên chiếc thuyền đi Đông Nam Á, giở trò cướp bóc, rồi giết chết bọn họ.

Mình mới là kẻ đầu sỏ gây nên đúng không? Tần Liễm chảy nước mắt, mình mới là người cần phải chết, thế mà vẫn còn sống tạm bợ qua ngày, còn người không đáng chết lại phải chết.

Cúi đầu nhìn Tần Liễm đang khóc, Liêu Ngải ngược lại có hơi khẩn trương: "Em đừng khóc! Đi rất nhanh thôi, em đừng khóc nữa!"

Tần Liễm giấu mặt đi không thèm nhìn hắn.

Có hai người đang đứng trước cửa biệt thự của nhà họ Khấu, được thuộc hạ của Khấu Kiệt dẫn vào trong.

Yến Hoài vừa trông thấy Vân Khoáng và Diệp Phương Hoa trong đại sảnh, nhất thời vui mừng chạy ùa lên, nhưng, Diệp Phương Hoa liền nói: "Xem con kìa, mấy ngày nữa là sẽ lập gia đình, cũng không nên thiếu ý tứ như vậy!"

"Con biết rồi!" Yến Hoài từ tốn trả lời.

Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài lúc này tựa như một chú chim nhỏ nép vào ba mẹ của mình làm nũng, bất giác cảm thấy vui mừng, nhưng, lại nhất thời nghĩ đến mẹ của mình, Tần Liễm, đến bao giờ, đến bao giờ thì bà mới cho anh được một cái ôm như thế? Có khi nào bà ấy ôm mình như thế chưa? Trong trí nhớ của anh, chưa từng có, nhất là sau khi ba Khấu Du Viễn mất, bà ấy ngày càng ít xuất hiện trước mặt anh, thậm chí còn có thời gian anh cho rằng bà đã chết rồi.

"Con không vui mừng sao?" Lúc này Vân Khoáng đã đi tới vỗ vỗ vào bả vai của Khấu Kiệt: "Bác biết chuyện em gái con mất tích là rất khó khăn vào giai đoạn này, xin lỗi các bác không bảo vệ được con bé."

Khấu Kiệt lắc đầu rồi khẽ gật đầu cười cười: "Cháu nhất định sẽ tìm được nó."

Vào lúc này, Diệp Phương Hoa lại mang bao lớn bao nhỏ quần áo tới: "Mấy thứ này đều dùng vào hôn lễ của các con, các con cần phải sắp xếp lại nơi nàu. Con nhìn xem, mấy chữ hỉ này thật sự khiến mẹ cảm thấy rất vui mừng."

"Mẹ." Yến Hoài nhìn Diệp Phương Hoa, nháy mắt ý bảo, đừng nhắc tới nhiều như vậy, sẽ hù dọa người ta chạy mất dép!

Khấu Kiệt cười thầm trong lòng, cũng không bày tỏ gì nhiều.

Vào lúc này thì Thương Truy Ý và Nhạc Không Thượng cũng vừa bước xuống lầu, nhìn cả nhà bọn họ cười nói vui vẻ thì trong lòng cũng cảm thấy vui lây.

"Mấy cái tên kia, các cậu nhìn lại mình xem, quần áo có đẹp không hả, để hôm nào bác đây mua cho mấy đứa vài thứ mà mặc." Vân Khoáng nhìn bọn họ, niềm nở gọi. Cái hôm tranh cử thị trưởng của Dương Giới Thừa, đã biết rõ quan hệ của mấy đứa này, bây giờ cũng cảm thấy quen thuộc hơn phần nào, không hề có chút khách sáo.

"Được ạ!" Thương Truy Ý nhìn Vân Khoáng, cũng biết ông là ba nuôi của Yến Hoài, còn người kia nhất định là mẹ nuôi rồi.

Đột nhiên, chuông điện thoại của Khấu Kiệt vang lên.

Khấu Kiệt khẽ ra hiệu xin phép ba mẹ vợ, sau đó liền lấy di động ra, bên trên là một số điện thoại xa lạ, Khấu Kiệt nhíu mày, nhấn nút nhận: "Nói đi."

88. Chương 89: Chương 93: Nhân Gian Đều Có Người Biến Thái

"A Kiệt, là mẹ, con nhất định đừng cho người tập đoàn Khấu thị mua cổ phần công ty tập đoàn Dương thị, nghe lời mẹ..., nhất định không được mua cổ phần công ty tập đoàn Dương thị." Bên trong truyền đến tiếng của Tần Liễm, nghe giọng bà có chút bối rối và lo lắng.

"Vì sao?" Khấu Kiệt khẽ giật mình, vẫn hỏi câu.

"Mẹ không có thời gian giải thích với con, tóm lại là con cần phải nghe lời." Giọng Tần Liễm mềm xuống, do dự không biết có nên nói ra Liêu Ngải hay không, nhưng mà, nếu như cho Khấu Kiệt biết bà ở chung với Liêu Ngải thì có phải Khấu Kiệt càng hiểu lầm bà? Sẽ càng hận bà không? Con vốn đã không có ấn tượng tốt với bà... Nước mắt Tần Liễm rơi xuống bàn tay.

"Bà đột nhiên nói một câu như vậy, muốn tôi tin bà như thế nào? Bây giờ bà cũng biến tập đoàn Dương thị đang có người mua cổ phần công ty ở Đại Lực, nếu muốn cho tôi buông tay thì ít nhất cũng phải cho tôi một lý do! Tần Liễm, có phải bà có chút ngớ ngẩn hay không? Bà ở Brazil có khỏe không? Hình như bà

trôi qua cũng không tệ lắm?" Lúc này Khấu Kiệt nhớ tới việc trước kia bà không để ý tới gia đình mà trốn đi, lòng của anh đau đớn, cũng bất chấp tất cả mà nói lời này ra.

Tần Liễm nén lệ, nghe lời con nói thì trong lòng bà giống như dao cắt, bà nguyện ý rời nhà đi sao? A Kiệt, rất nhiều chuyện con không biết! Tần Liễm cố giấu tiếng khóc, cố ý giữ giọng nói bình thản, quyết định nói ra sự việc: "Con còn nhớ một người tên là Liêu Ngải sao? Bây giờ hắn ta muốn trả thù! Hắn…" Điện thoại của Tần Liễm bị người đàn ông ở sau cướp đi.

"Bốp!" Một tiếng thanh thúy vang lên, Liêu Ngải cầm điện thoại trong tay Tần Liễm, đè lên phần mic, thả ở đầu giường.

Khấu Kiệt nghe thấy Tần Liễm nói một nửa bị mắc kẹt, hơn nữa còn nghe thấy một tiếng gì đó vang lên!

"Tần Liễm, bà làm sao vậy? Ai đánh bà? Nói cho tôi biết là ai? Nói cho tôi biết!" Lúc này cả người Khấu Kiệt nổi gân xanh, quát lên với di động, mà mấy người Trương Truy Ý nghe thấy tiếng Khấu Kiệt cũng tiến gần lên, Thương Truy Ý bảo mọi người không được lên tiếng.

"Nói cho cậu biết, đừng có mà tắt di động, nếu không, tôi vừa nghe thấy tiếng treo máy thì tôi sẽ bóp chết Tần Liễm! Năm ngày sau, tôi cam đoan cậu sẽ nhận được thi thể thối rữa của bà ta!" Liêu Ngải tàn nhẫn quát về phía di động.

Khấu Kiệt khẽ giật mình, ông ta đang nói cái gì? Ông ta đang uy hiếp anh sao? Hơn nữa, ông ta muốn làm gì? "Ông muốn làm gì? Ông muốn làm gì với Tần Liễm?" Lúc này Khấu Kiệt vô cùng tức giận, gầm lên, Yến Hoài giữ chặt anh, bàn tay nhỏ bé đặt trên lồng ngực anh, từ từ giúp anh thuân khí.

"Ông đừng tới đây!" Tần Liễm lớn tiếng la lên, cầm chăn và gối trên giường ném về phía Liêu Ngải, nhưng, lúc này cừu hận đã xông lên đầu Liêu Ngải, ông ta dùng một bàn tay ngăn cản những vật kia, sau đó áp người lên đè Tần Liễu ở phía dưới.

"Không phải bà rất sợ người khác biết bà ở cùng với tôi sao? Tần Liễm, con đàn bà này, hừ!" Hai mắt Liêu Ngải đỏ bừng nhìn bà: "Vì sao phản bội tôi? Vì sao? Vì sao lại trốn tôi gọi điện thoại? Vì sao?!"

Giọng của Liêu Ngải càng lúc càng lớn, quay đầu hô với điện thoại: "Tôi cho cậu nghe thấy, giọng ngâm tuyệt vời của mẹ cậu ở dưới người tôi phát ra thế nào!"

"Đừng! Đừng!" Tần Liễm lớn tiếng la lên, nước mắt chảy không ngừng, nếu làm như vậy thì bà không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt Khấu Kiệt nữa! "Đừng như vậy được không? Sau này tôi sẽ nghe lời, sau này tôi sẽ nghe lời… hu.. hu…"

Thương Truy Ý nhìn vẻ mặt đau khổ của Khấu Kiệt, kéo mọi người bỏ đi.

Mà Yến Hoài vẫn ở cùng anh, kéo Khấu Kiệt ngồi xuống ghế sofa, giúp anh thuận khí.

"Không phải bà gọi điện thoại để cho người khác biết rõ bà đang cùng với tôi sao? Tôi cho bà như nguyện!" Liêu Ngải nói xong, quần áo bị xé nát!

Tần Liễm kêu gào, lần này, để cho bà chết đi còn hơn!

Tay Khấu Kiệt nắm thành quả đấm, muốn bóp hỏng cái điện thoại này, lúc này, Yến Hoài muốn đoạt di động lại, nhưng Khấu Kiệt đã giơ tay lên, không cho Yến Hoài đụng tới.

Lúc này, trong di động truyền tới tiếng khóc và tiếng ân ái, làm cho khuôn mặt Yến Hoài đỏ lên.

Khấu Kiệt đứng lên, đi về phía toilet.

Yến Hoài cũng đứng lên đi theo sau.

Nhưng, Khấu Kiệt bước đi bình tĩnh, đưa di động đi thật xa, quay đầu nói với Yến Hoài: "Đừng tới!" Nói xong, lạnh lùng sầm cửa nhà vệ sinh, khóa trái lại.

Yến Hoài dứng trước cửa, anh biết cô sợ hãi cái gì, nhưng cô muốn chia sẻ cùng anh!

Được, nếu như vậy thì cô phải bắt đầu hành động của mình rồi! Nghĩ tới đây, Yến Hoài xoay người ngồi xuống ghế sofa, lại lấy những tờ báo kia ra, hễ có quan hệ với người cha Yến Tư Thiếu của cô và người cha Khấu Du Viễn của anh thì cô đều không bỏ qua.

Khấu Kiệt ngồi trên ghế phòng giặt đồ, nghe tiếng la khóc trong điện thoại, đột nhiên nước mắt rơi xuống.

Anh vậy mà lại cảm thấy người phụ nữ này đáng thương! Khấu Kiệt mỉa mai cười chính mình, hay là anh vẫn luôn hiểu lầm bà? Bây giờ bà đang khóc khó chịu như thế nào? Là sỉ nhục còn là cái gì? Bị người ta cưỡng gian ngay trước mặt con trai mình? Gian nan cỡ nào! Thống khổ dường nào!

Tần Liễm, vì sao bà lại đến chỗ đó? Cái người Liêu Ngải kia là ai? Chẳng lẽ anh có biết người này sao? Người này là ai? Rốt cuộc ông ta là ai?! Ông ta?

Đôi mắt Khấu Kiệt lập tức lóe sáng, là cái tên trùm ma túy! Trùm ma túy của hai mươi năm trước!Ông ta chưa chết! Người trước kia ba anh giết không phải ông ta! Hoặc nói cách khác, ông ta giả chết!

Trong lòng Khấu Kiệt sôi sục, nhưng, hơn hết anh cảm nhận sự đau khổ khi bị lăng nhục của mẹ, đúng là sỉ nhục với anh! Mẹ, nói gì đi nữa thì cũng là mẹ của anh!

"Bộp!" Khấu Kiệt đánh mạnh vào gương trong phòng giặt, anh dùng sức vặn nước, giội làn nước lạnh như băng lên mặt, lên tóc mình! Lúc anh nắm tay phải đấm rất mạnh, bây giờ có cả máu chảy xuôi theo nước.

Anh muốn đau đớn! Như vậy anh nhất định sẽ không quên nỗi đau này!

Yến Hoài dùng sức đập cửa: "A Kiệt, anh làm sao vậy? Anh làm sao vậy?"

Bên tai Khấu Kiệt còn nghe thấy những âm thanh làm người ta cảm thấy xấu hổ, trong đầu anh tràn đầy cừu hận, anh nhất định sẽ giết chết người này! Giết chết!

Yến Hoài dừng lại, nhìn cánh cửa trước mặt, tập trung sức vào chân, rồi đá một cú.

"Bùm!" Cánh cửa bị đạp ra, mà lúc này Khấu Kiệt cũng ngu ngơ nhìn Yến Hoài ở trước mặt.

"Nếu như anh cho rằng em không chịu nổi, vậy thì anh nhầm rồi!" Yến Họa mở một tờ báo đặt trước mặt Khấu Kiệt: "Ba mẹ em đều bị người tên Liêu Ngải kia giết chết, anh muốn em tránh né sao? Người đã giết ba mẹ em thì em nhất định sẽ lóc thịt hắn!" Yến Hoài lạnh lùng nhìn điện thoại, lúc này tiếng trong điện thoại cũng đã ngừng lại.

Khấu Kiệt hít sâu một hơi, hơi lắc đầu, những giọt nước trên mặt cũng biến mất.

Mấy người Thương Truy Ý nghe thấy hai tiếng vang lớn thì đều muốn xuống, nhưng bị Diệp Phương Hoa ngăn lại, bà lắc đầu, chuyện này để cho hai bọn họ giải quyết, bọn họ đều có chung kẻ địch!

Lúc này, trong điện thoại truyền đến giọng nói từ tính của Liêu Ngải: "Sao? Giọng Tần Liễm rất dễ nghe phải không? Đó là giọn ngâm động lòng người nhất mà ta từng nghe!"

"Ngươi hèn hạ! Cái tên ác ma này, ngươi sẽ chết không yên lành!" Tần Liễm còn đang khóc, nghe thấy lời nói Liêu Ngải thì tức giận.

"Liêu Ngải, tôi nói cho ông biết, đời này, Khấu Kiệt tôi kết thù với ông! Không phải ông chết thì sẽ là tôi chết!" Khấu Kiệt hung hắn nói: "Nếu như Tần Liễm chết thì ông hãy tìm một người mà ông tín nhiệm, để hắn đi tìm xương cốt của ông ở năm đại lục!:

"Ha ha ha ha! Chủ ý này không sai! Chủ ý này rất tốt! Quả nhiên là con trai của Tần Liễm! Tôi thích!" Liêu Ngải cười lớn rồi nói: "Cậu khá hơn ông cha chết Khấu Du Viễn của cậu! Ha ha ha ha!" Liêu Ngải cười lớn không ngừng, sau đó cúp điện thoại.

Khấu Kiệt cảm giác toàn thân bị rút hết sức lực, điện thoại rơi trên mặt đất, rơi vỡ nát.

Yến Hoài lập tức vịn cả người anh sắp d.đ/l,qđ/ ngã xuống: "Em vịn anh về phòng!" Không đợi anh trả lời, Yến Hoài đã nâng anh về phòng ngủ.

Cô đưa anh đến giường, để anh ngồi thẳng người, sau đó cầm khăn mặt mới tinh nhẹ nhàng giúp anh lau khô tóc. Cô cũng lấy một ít thuốc trong ngăn tủ, xử lý đơn giản miệng vết thương của anh.

Khấu Kiệt ngơ ngác nhìn cô, nói một câu: "Cảm ơn!"

"Muốn khóc thì khóc đi!" Yến Hoài nói ra một câu, cô cũng chuẩn bị xong, nhẹ nhàng ôm anh vào trong ngực, khẽ vuốt ve đầu anh.

Khấu Kiệt yên lặng lạ thường, Yến Hoài thở dài một hơi, nghĩ đến lúc ba mẹ mình bị giết, lúc ấy cô cũng gần như không ổn, may mà lúc ấy có ba mẹ nuôi che chở. Nhưng mà không biết về sau làm sao có thể liên quan tới Triều Trạch, sau đó vì anh ta mà đi vào hắc đạo, sau đó liền phát triển thành như thế này.

Lúc này Yến Hoài cảm giác trước ngực mình ẩm ướt, anh đang khóc sao? Phản ứng đầu tiên của Yến Hoài chính là như vậy.

Ước chừng qua một hồi lâu, Yến Hoài mới đỡ Khấu Kiệt nằm xuống, sau đó giúp anh cởi tất và giày, giúp anh đắp chăn, xoay người muốn rời đi, nhưng Khấu Kiệt nắm tay rồi kéo Yến Hoài lại.

Yến Hoài quay đầu nhìn anh: "Em đi lấy cốc sữa, đêm nay em còn có một số việc muốn làm." Cô nói xong nhẹ nhàng bỏ tay anh vào chăn.

Qua một lát, Yến Hoài mở cửa phòng ra, bưng sữa vào: "Anh muốn uống không?"

Khấu Kiệt lắc đầu, nhìn thấy cô là đã tốt rồi, anh chỉ sợ cô sẽ ra ngoài làm chuyện gì. Cái tên Liêu Ngải kia ở đâu đây? Chẳng lẽ là Brazil?

Lúc này, Yến Hoài ôm một chồng sách báo đi vào: "Đêm nay phải xem hết những thứ này, chọn ra những tin tức có ích, em nghĩ, nhất định sẽ tìm được một ít chứng cứ."

"Liêu Ngải ở Brazil." Khấu Kiệt nói: "Bây giờ chúng ta không thể giết hắn, chúng ta phải dụ dỗ hắn đến thành phố M."

"Hay là dúng hôn lễ của chúng ta!" Yến Hoài cười khổ: "Ngoại trừ cái này, không còn phương pháp nào khác!"

"Xin lỗi!" Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài: "Xin lỗi em, trong lúc hôn lễ mà lại có nhiều chuyện như vậy." Cuộc đời của phụ nữ là một ván bài, ván bài lớn nhất chính là hôn nhân, đánh thành công thì có cuộc sống mỹ mạn, thua sẽ không có gì cả.

"Không sao, nếu như anh yêu em thì hôn lễ này cũng chỉ là dư thừa." Yến Hoài khẽ nghiêng mặt đi, người phụ nữ nào không muốn có một hôn lễ thịnh thế? Không muốn có một kỷ niệm đáng giá? Mà đối với phụ nữ, một lần hôn nhân là tốt nhất, hạnh phúc nhất. Nhiều hơn sẽ bị tổn thương, cũng sẽ không còn tin vào hôn nhân nữa.

"Anh đồng ý với em, anh nhất định sẽ cho em một hôn lễ long trọng, anh sẽ cho em kiếp này khó quên!" Khấu Kiệt ngồi thẳng người lên, đi xuống giường, ôm lấy Yến Hoài ngồi trước bàn: "Hãy tin anh!"

"Em tin anh!" Yến Hoài quay đầu lại, trong đôi mắt là tính nhiệm, nếu như anh lừa em thì em vẫn sẽ nhận, bởi vì em rất yêu anh, cũng không quan tâm đó là lời nói dối hay hứa hẹn thật lòng.

Khấu Kiệt cũng nhìn cô, em tin tưởng anh như vậy, tại sao anh không thể vì em mà tạo ra một câu chuyện đồng thoại tuyệt đẹp được? Dù cho đồng thoại chỉ là hư không, nhưng, hạnh phúc rất định sẽ tồn tại, anh sẽ rót hạnh phúc vào trong cuộc sống của chúng ta.

Hai người hiểu ý cười cười, giống như hiểu được ý của nhau.

"Để anh giúp em!" Khấu Kiệt cầm một cái ghế tới, ngồi xuống bên cạnh Yến Hoài, nhìn Yến Hoài chăm chỉ thì trong lòng xúc động, anh hôn lên mặt cô.

"Làm đi. Nếu không sẽ không có thời gian ngủ! Hơn nữa ngày mai còn có chuyện quan trọng phải làm!" Yến Hoài 'cảnh cáo' một câu.

Rốt cuộc chuẩn bị hết mọi chuyện thì rời đã rạng sáng.

Yến Hoài vươn người: "Ngủ thôi!" Giọng nói có l.q.đ chút lười biếng, lại mang theo một chút mị hoặc.

Khấu Kiệt uống hết cốc sữa, đè nén ngọn lửa trong lòng mình, mẹ nó, từng hành động của vợ đều rất hấp dẫn người! Nhưng nghĩ đến Tần Liễm còn đang trong tay Liêu Ngải, thù giết cha chưa báo, thù của YẾn Hoài cũng chưa báo, hơn nữa còn rất nhiều chuyện chờ anh làm, Khấu Kiệt lạnh từ lòng bàn chân lên lòng rồi đầu.

"Nếu như anh chết rồi thì em sẽ làm sao?" Khấu Kiệt đột nhiên quay đầu nhìn Yến Hoài.

"Giết chết tất cả người hại anh." Yến Hoài nghiêm túc nói: "Anh thì sao?"

"Anh chỉ muốn em sống thật tốt." Khấu Kiệt cười cười: "Những thứ khác không quan trọng. Như vậy, em mới nhớ anh cả đời."

Yến Hoài khẽ giật mình.

Đúng vào lúc này, dưới lầu vang lên tiếng còi xe cảnh sát!

"Đã xảy ra chuyện!" Khấu Kiệt hô lên một tiếng liền mở cửa ra….

89. Chương 90: Chương 94

90. Chương 90: Chương 94: Cô Giống Như Một Nữ Hoàng

"Chuyện gì?" Yến Hoài cũng nhanh chóng đuổi kịp, nhưng Khấu Kiệu bỗng nhiên dừng lại, cô đụng phải người anh.

Khấu Kiệu ôm lấy bờ vai cô, chân thành nói: "Em đi gọi mấy người A Ý, rồi cứ đợi ở chỗ này, đừng đi đâu cả!"

"Anh không ngăn đực em đâu." Yến Hoài bỏ tay anh ra: "Đừng đánh giá thấp năng lực của em được không?" Nói xong, cô lập tức đi xuống dưới lầu.

A Hoài, anh chỉ sợ em sẽ bị thương, sao em lại không hiểu chứ? Khấu Kiệt lắc đầu, mà lúc này, mấy người Thương Truy Ý cũng chạy xuống dưới, Khấu Kiệt liếc bọn họ nói: "Đi!"

Đi tới nơi, có mười cảnh sát đi tới.

Cầm đầu có lẽ là cục trưởng: "Nghe có người báo án, nói ở đây có người chết?" Ngoài cánh cửa săt lớn, có rất nhiều cảnh sát giơ súng lên nhìn mấy người Yến Hoài.

Yến Hoài cười lạnh nói: "Cục trưởng Mạc, anh nhiều quý nhân nên dễ quên hả, sao, còn nhớ tôi không?"

"Dạ… Thị trưởng Yến!" Mạc Tiểu Sinh nhìn mới thấy người đứng bên trong cửa sắt là Yến Hoài, Yến Hoài ưu nhã gật đầu: "Tôi rất vui nếu sau này anh có thể tham gia hôn lễ của tôi."

Mạc Tiểu Sinh lập tức hiểu ra, gật gật đầu: "Cảm ơn thị trưởng Yến đã mời! Lúc đó tôi nhất định sẽ tặng quà to, cảm ơn lời mời! Vô cùng vinh hạnh!"

"Quá khen." Yến Hoài gật đầu, sau đó xoay người đi vào.

"Cục trưởn, còn đi vào tra không?" Một viên cảnh sát nhìn Mạc Tiểu Sinh đứng ngốc nhìn Yến Hoài xoay người rời đi, nhỏ giọng hỏi.

"Còn tra cái gì nữa? Đi!" Mạc Tiểu Sinh vỗ lên đầu viên cảnh sát: "Tôi xem ra là có người đố kỵ với hôn lễ của thị trưởng Yến với Khấu thiếu, cố ý tới quấy rối! Kết thúc công việc!"

Mấy người Khấu Kiệt và Thương Truy Ý vừa nghĩ tới muốn giúp đỡ, dù sao chỗ này làm sao có thể tùy tiện cho người tiến đến? Lần này cảnh sát đến có lẽ là có quan hệ với việc dì Lý chết hôm trước! Điều này có nghĩa, nhất định có người bắt đầu khống chế tất cả!

Nhưng, nhìn những xe cảnh sát kia lái đi, tất cả mọi người khó mà tin được.

"Đi nhanh như vậy sao? Không có chuyện gì cả?" Diệp Phương Hoa nhìn Yến Hoài: "có phải là con nói gì với những người kia không?"

"Không." Yến Hoài nhún nhún vai: "Con chỉ mời bọn họ đến dự hôn lễ của con và A Kiệt." Yến Hoài nói đến đây cũng có chút thẹn thùng.

"Nếu không có chuyện gì thì vào thôi!" Nhạc Không Thượng nhìn mọi người nói.

Vừa mới vào đại sảnh thì phát hiện trên bàn trà có một phong thư nho nhỏ.

Tất cả mọi người ngồi xuống quanh bàn trà.

Rõ ràng thừa dịp mọi người đi ra ngoài, có người đã ẩn vào lặng lẽ thả phong thư rồi đi!

Những thủ hạ của mình đã làm gì?! Khấu Kiệt có chút phẫn nộ, xem ra phải triệu hồi mấy người Nguyệt Sát, bây giờ là thời kỳ quan trọng, không thể không làm như vậy.

Khấu Kiệt lấy phong thư tới, mở ra trước mặt mọi người, nhưng, bên trong không ghi gì cả! Khấu Kiệt lắc lắc thì từ bên trong rơi ra một cây ngân châm!

Lại là ngân châm!

Yến Hoài nhìn cây ngân châm này, lấy một tờ giấy ăn bên cạnh, cầm ngân châm lên xem.

"Tôi nghĩ, A Liên lại rơi vào tay bọn họ rồi, hơn nữa bọn họ trả lại ngân châm cho cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ biến thành dạng như ban đầu!"

Nhạc Không Thượng đeo bao tay, cầm lấy ngân châm: "Cái cây này không khác cái chúng ta phát hiện, nhưng." Nhạc Không Thượng dùng một ngón tay đưa ngân châm tới gần lỗ tai của mình, nhẹ nhàng bắn ra, phát ra một tiếng vang rất nhỏ: "Nhưng hình như, dược tính cũng mạnh hơn." Nói đến đây, mọi người trầm mặc.

"Nếu như, lần này để cho A Liên là một trong những người tới giết chúng ta, tôi nghĩ, mọi người không cần… hạ thủ lưu tình." Khấu Kiệt rất lâu mới có thể nói ra những lời này.

Mấy người nhìn anh, rồi cúi đầu xuống.

Yến Hoài nhìn Nhạc Không Thượng: "Thật sự không có cách nào hay sao?"

Nhạc Không Thượng lắc đầu: "Tạm thời không có."

Lúc này, tiếng điện thoại vang lên. Mọi người lập tức căng thẳng thần kinh, Yến Hoài đi ua, mà Khấu Kiệt đã đi lên trước bắt lấy tay cô: "Để anh."

Nhưng, Yến Hoài đã nhận điện thoại, điện thoại bên kia vang lên tiếng của Lý Hoàn Suất: "Bên đó thế nào rồi? Tôi ở thành phố D đã xong rồi, bây giờ cả bến tàu là của chúng ta rồi!"

Nghe giọng điệu vui mừng của Lý Hoàn Suất, lập tức cảm giác có một cơ hội sóng, Yến Hoài nói: "Anh cứ thủ tại đó, tạm thời đừng về thành phố M."

"Vì sao?" Lý Hoàn Suất khẽ giật mình, điều này không giống như giọng điệu của cô, ngoại trừ đã có chuyện gì đó xảy ra? Được rồi, mình ở bến tàu theo dõi những người kia, bắt những người kia mà ngay cả tin tức cũng không biết.

"Không có việc gì, thật đấy." Yến Hoài cười cười, nhưng lại nghe thấy Lý Hoàn Suất cao giọng hô: "A Liên, ta ở đây!"

"Đừng!" Yến Hoài kinh hãi, A Liên? Khấu Tử Liên! Không tốt!

"Tút tút tút…" Lập tức, điện thoại bị treo!

Yến Hoài nhanh chóng gọi lại.

"Làm sao thế?" Vài người nhìn bộ dạng bối rối của cô, cảm giác không được otots.

"Tử Liên, Tử Liên xuất hiện, mục tiêu đầu tiên là Hoàn Suất!" Yến Hoài gọi điện thoại, nhưng bên trong lại không có âm thanh!

"Cái gì?" Khấu Kiệt cầm tây trang lên, đi ra ngoài: "Anh nhất định phải tìm được bọn họ!"

“Em cũng đi!” Yến Hoài cúp điện thoại, xoay người, cả người như thay đổi, khí tức kia ép tới mức bọn họ khó chịu.

“Hoài tử.” Vân Khoáng nhìn Yến Hoài: “Phải cẩn thận!”

Yến Hoài gật gật đầu rồi đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, hai người lái xe ra khỏi biệt thự nhà họ Khấu, nhưng không lâu sau đã có người dám đi theo bọn họ rồi!

Lại có cả tiết mục như vậy sao? Chung quy là vẫn phải giết chết người khác? Có nghĩ tới là sẽ bị người giết không? Yến Hoài cười lạnh, từ chỗ ngồi của mình lấy ra một khẩu súng hỏa lực.

“Mạnh thế sao?” Khấu Kiệt biết rõ Yến Hoài muốn động sát giới, ngược lại, trong lòng anh tràn đầy chờ mong và nghiền ngẫm.

Yến Hoài không nói gì, đắm chìm trong thế giới của mình, nghiêng góc độ, nhằm đoàn xe đằng sau, tay phải khẽ bóp.

“Rầm rầm rầm phanh…” Liên tục hơn mười viên đạn đánh về phía chiếc xe theo dõi ở đằng sau, chiếc xe kia lập tức bị nổ lốp, xe chắn lại những chiếc xe phía sau, mà tài xế bị Yến Hoài bắn chết, bình xăng tí tách chảy.

“Tăng tốc, em muốn đến thành phố D trong nửa giờ, đừng cho nhiều người vô tội tử vong!” Yến Hoài lạnh nhạt nói.

Khấu Kiệt nhìn gương chiếu hậu, cỗ xe bị nổ lốp dừng giữa đường, mà đợi đến lúc xe đằng sau dừng lại thì một tiếng nổ lớn vang lên! Nổ liên hoàn!

Anh biết vì sao phải tăng tốc rồi! Khấu Kiệt nhấn chân ga, thoáng một cái xe chạy thật xa.

Đằng sau, lửa càng lúc càng cháy mạnh, tiếng nổ mạnh vang lên mấy lần mới dần dần thiêu đốt những hài cốt kia.

Hai người xuống xe, lúc ở trên xe Yến Hoài đã cuốn hết tóc lên, đội mũ tròng vào, đeo mắt kính. Thật ra mắc kính này là công cụ đặc thù của Yến Hoài, biến ban ngày thành đêm tối, trong đêm đối nhìn gì cung thấy rõ ràng, cũng đổi lại giày, bên hông che giấu những vật dụng, kể cả dao ngắn, súng ngắn, dây thừng, ăn mặc thế này, tuyệt đối không ai có thể nhận ra đó là thị trưởng Yến nghiêm túc làm việc!

Trên xe, Khấu Kiệt nhìn cô biến thành thế này đúng là bị dọa giật mình, cô chuẩn bị như thế này lúc nào anh không biết! Lấy súng ống đạn dược từ xe mình, chính anh cũng không biết! Đúng là một cô gái rất giỏi! Như vậy càng thêm phù hợp với mình!

So với Khấu Kiệt, vẫn mặc tây trang, đôi giày da đen bóng, tóc được cắt tỉa gọn gàng, đâu vào đây, dáng vẻ lịch sự nho nhã.

Nhìn như vậy, làm cho người ta có cảm giác, Yến Hoài là nữ bảo vệ cho Khấu Kiệt, mà Khấu kiệt là người giàu có nào đó tới bến tàu nhìn hàng hóa của mình!

“Ai?” Quả nhiên, vừa mới tới gần đã có nhân viên công tác soi đèn pin tới gần bọn họ.

Khấu Kiệt nhìn trước mặt chỉ có vài tên cao khoảng 1m7, đang nghĩ xem có nên ném xuống biển cho các ăn không thì Yến Hoài ở phía sau đã chọc chọc anh, tỏ vẻ không nên tùy tiện ra tay. Bởi vì Yến Hoài nhìn thấy có người đang đi về phía này.

Khấu Kiệt dịu dàng cười: “Tôi tới gặp một người anh em, tên là Lý Hoàn Suất. Tôi thấy cậu ấy muộn vậy còn chưa về, tôi và mọi người trong nhà có chút lo lắng, cho nên tôi mới tới đây hỏi.”

“Cục trưởng Lý? Tôi thấy vừa rồi anh ấy đã rời đi rồi.”

“Đi một mình sao? Có những người khác đi cùng không?” Khấu Kiệt hỏi, Yến Hoài đứng phía sau anh, chú ý tất cả trên bờ biển.

"Hình như có một cô gái! Tôi cũng không thấy rõ, lúc đó tôi đang ăn cơm!" Nhân viên lắc đầu: "Nếu không anh hỏi người khác thử xem!"

"A, không cần, tôi đi dạo quanh đây xem có thấy cậu ấy không." Khấu Kiệt mỉm cười gật đầu.

"Đừng đi quá xa, đừng đi loạn khắp nơi, đây là một nơi quan trọng!" Nhân viên công tác nói hai câu rồi nắm đèn pin xoay người đi.

"Em vừa nhìn, chắc là đi về phía này. Ba mặt đều là đường biển, đi quá chậm, hơn nữa buổi tối nên không chạy thuyền được, nếu đi thì sẽ dễ bị người phát hiện, cho nên em đoán là đi đường này." Yến Hoài chỉ vào đường lớn cách đó không xa, nghiêm túc nói.

"Em nói, cậu ấy có thể bị A Liên đưa tới nơi khác?" Khấu Kiệt nhìn hướng đường cái, nhưng để làm gì?"

"Bây giờ anh còn mua cổ phần tập đoàn Dương thị không?" Yến Hoài đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Không tốt!" Khấu Kiệt lập tức giật mình: "Lúc đó Tần Liễm nói cho anh biết, không được mua cổ phần tập đoàn Dương thị..."

"Mau báo cho A Ý ngừng việc mua bán, để cho cậu ấy xem chiều hướng của đối phương, phân tích ý đồ của đối phương!" Yến Hoài cầm điện thoại đưa cho Khấu Kiệt.

Cảm giác này, cô giống như một nữ hoàng, sau đó ra lệnh!

Khấu Kiệt nhận lấy, bỏ qua cảm giác, nói cho Thương Truy Ý, sau đó dùng hệ thống định vị toàn cầu, tiến hành định vị địa điểm của Lý Hoàn Suất.

"Cậu ta đang ở chỗ các anh, góc 47 độ, cách khoáng 10km!" Thương Truy Ý ngồi trước máy tính, di chuyển con chuột.

Yến Hoài nhìn theo hướng cậu ta nói, quả nhiên phù hợp với suy đoán của cô.

"Địa hình của cậu ta?" Yến Hoài nói với di động, Khấu Kiệt cảm thấy khó tin, địa hình? Rốt cuộc kiến thức trong đầu cô là bao nhiêu? Vừa rồi hệ thống định vị toàn cầu cũng là cô nghĩ ra, lợi dụng thời gian lúc nãy trò chuyện với Lý Hoàn Suất có thể truy được một chút tin tức gì đó, trong đó quan trọng nhất là điện thoại.

"Bình nguyên." Thương Truy Ý nhìn máy tính nói, bình nguyên? Trương Truy Ý cười cười, cô gái này thật thú vị!

"Còn chướng ngại vật?"

"Có một chút nhưng không nhiều lắm." Thương Truy Ý nhìn theo, nhưng mà không hiểu, chẳng lẽ dựa vào cái này mà cô có thể biết được Lý Hoàn Suất bị giam ở đâu?

"Em biết cậu ta bị nhốt ở đâu rồi!" Yến Hoài nói với Khấu Kiệt: "Cách 10km có một nhà xưởng bỏ hoang, nhà xưởng đó từng làm nhựa."

Khóe miệng Khấu Kiệt khẽ run: "Em có thể đoán được sao?"

"Đi thôi! Không đủ thời gian!" YẾn Hoài cười một chút, chui vào trong xe, Khấu Kiệt nói với Thương Truy Ý: "Cậu để ý một chút chuyện công ty cổ phần, trước tiên sẽ quán sát, cậu cũng xem hiện tại Dương thị thế nào."

"Ừ." Thương Truy Ý đáp ứng một câu, nhưng, anh vẫn đắm chìm trong những suy luận của Yến Hoài, rốt cuộc cô là cô gái thế nào?

Lần này đến Yến Hoài lái xe, Yến Hoài không nói lời nào, nhìn Khấu Kiệt ngồi xong thì nhấn ga một cái, chạy như bay về phía trước.

"Yến Hoài." Khấu Kiệt nhìn khuôn mặt lạnh lùng có chút không hợp tình hợp lý của Yến Hoài, có phải lúc chiến đấu vẻ mặt cô ấy cũng như thế không?

"Không biết một lát sẽ có chuyện gì phát sinh." Yến Hoài nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Chúng ta phải nhanh một chút."

"Chắc là A Liên sẽ không giết Hoàn Suất đâu, bọn anh từng chơi đùa lớn lên bên nhau." Khấu Kiệt muốn làm tâm tình cô thoải mái hơn, hơn nữa, nhìn thấy cô để bụng đến người đàn ông khác thì anh sẽ cảm thấy khổ sở! Được rồi, anh nhận là mình đang ghen tị! Nhưng mà cô là của anh, lòng của cô cũng chỉ do anh chiếm lấy!

Yến Hoài chỉ cảm giác mình không muốn càng nhiều người vô tội bị liên quan, muốn đuổi bắt hết những người kia! Chết hay sống là do cô quyết định!

Quả nhiên, sau khi chạy 10km, thật sự đến một nhà máy bỏ hoang.

Yến Hoài dựng xe ở một nơi tương đối bí mật, hai người xuống xe, đi vào bên trong.

Hai người cầm súng trong tay, lẩn tránh đi vào.

Gần như không gặp một cái gì, khắp nơi đều là một màu đen.

Hai người đều mang kính đặc chế, nhìn thấy tất cả trong này, có thể hành động tương đối thoải mái.

Đi lên lầu, không ngờ nhà máy bỏ hoang này lại có tới ba tầng.

Nhưng, hai người đi quanh cũng không tìm thấy bất kì ai.

"Không thể sai được, không không thể rời nhanh như thế được, trừ phi..." Yến Hoài nhìn xuống sàn nhà.

"Có tầng hầm ngầm." Khấu Kiệt nói tiếp, nghiêm túc nhìn căn phòng này, xem có cái nút nào không.

Giày Yến Hoài nhẹ nhàng gõ lên sàn nhà, nghe tiếng thì đúng là có vẻ rỗng, xem ra đất này cũng không dày, suy đoán của cô cũng không sai.

Tay vịn trên vách tường, hai người lục lọi.

"Cạch!" Một tiếng vang lên, sàn nhà mở ra!

Yến Hoài nhìn cửa ngầm, trời ạ! Đây ở cổ đại sao mà lại dùng đồ này?

Hai người cẩn thận đi xuống.

Vừa mới đi xuống, chợt nghe thấy một tiếng vang lớn, sàn nhà tự khép lại.

Hai người đẩy một lúc nhưng không đẩy ra được.

"Đi xuống đi!" Yến Hoài kéo quần áo của Khấu Kiệt.

Hai người tiếp tục đi xuống dưới, xuyên qua một lối đi, sau đó đi tới một nơi rất trống trải.

Bốn phía đều là vách tường, hai người đưa mắt nhìn lại, một người đang treo ngược trong căn phòng đó!

91. Chương 91: Chương 95

92. Chương 91: Chương 95: Hậu Quả Của Việc Không An Phận

"Hoàn Suất!" Khấu Kiệt thét lên một tiếng, muốn xông lên phía trước đưa Lý Hoàn Suất xuống, nhưng Yến Hoài nhanh chóng giữ chặt lấy Khấu Kiệt: "Chú ý!" Chỉ xuống những tia hồng ngoại hiện đầy dưới đất.

Khấu Kiệt nhìn xuống mặt đất, nhưng trong lòng lại lo lắng không muốn trì hoãn một khắc!

Lúc này hai tay Lý Hoàn Suất cột lại, treo giữa không trung, cả người cũng hôn mê, mặc dù trên người không có dấu vết bị quật nhưng bộ dạng cũng không được tốt.

Lúc này, có người đi từ sau tới.

Hai người Yến Hoài nhìn qua thì đúng là Khấu Tử Liên!

“A Liên, em đang làm gì em có biết không?” Khấu Kiệt lên tiếng hỏi, trong giọng nói mang theo bất mãn.

“Rốt cục cũng đợi được hai người!” Khóe miệng Khấu Tử Liên giật giật, lạnh lùng nói, nhìn lại cô ấy, trên tay cầm súng hướng về phía Yến Hoài và Khấu Kiệt.

Yến Hoài và Khấu Kiệt tháo kính xuống.

“Tử Liên, em suy nghĩ cẩn thận một chút, em đang làm gì thế? Em chĩa súng về phía anh trai và… chị dâu tương lai của em sao.” Yến Hoài nhìn Khấu Tử Liên: “Chị tin là em có thể khống chế tư tưởng của mình, em phải nghĩ xem em đang làm gì, em không phải là một công cụ giết người, em là một người có suy nghĩ riêng!”

Tay Khấu Tử Liên hơi mềm xuống, nghe lời cô nói thì có chần chừ. Lúc này ánh mắt nhìn về phía Lý Hoàn Suất, Khấu Tử Liên lại tự hỏi.

“Chị tin là em không có ác ý đúng không? Em nhất định là có chút nhàm chán, cho nên mới đùa mọi người như vậy, đúng không? Chị nghĩ, bây giờ em có thể thả súng trong tay xuống, ngoan ngoãn, về nhà với chị, tất cả mọi người đều lo lắng cho em!” Yến Hoài rất biết nói chuyện, ngay cả Khấu Kiệt nghe cũng run lên, không ngờ cô ấy còn có thể đàm phán, còn có thể đánh tâm lý!

Trong mắt Khấu Tử Liên hiện lên một chút dịu dàng, lúc này tâm trí của cô ấy cũng mới chín tuổi, bề ngoài đã hai mươi bảy, nên nói là bất hạnh sao?

“Trước tiên thu súng lục lại, khẩu súng ngắn đó rất dễ bị cướp cò.” Yến Hoài chỉ súng trong tay Khấu Tử Liên, cũng bỏ súng của mình vào bên hông.

“A Hoài.” Khấu Kiệt lo lắng, sợ Khấu Tử Liên không khống chế được suy nghĩ của mình sẽ nổ súng với Yến Hoài!

Lúc này Khấu Tử Liên cũng thả lỏng, chầm chậm thả súng lục xuống, nhìn người trước mặt, bĩu môi nhưng chưa nói chuyện.

“Đúng, buông, buông lỏng, bây giờ chúng ta về nhà, sẽ không để em một mình, yên tâm.” Yến Hoài từ từ đi lên phía trước, mỉm cười nhìn Khấu Tử Liên.

“Ưm…” Đúng lúc này, Lý Hoàn Suất tỉnh lại, nhìn thấy Yến Hoài chậm rãi đi tới gần Khấu Tử Liên, lập tức kinh hãi: “A Hoài, đừng tới đây, cô ấy sẽ giết em đấy!”

“A!” Khấu Tử Liên nghe đợc giọng Lý Hoàn Suất thì nhanh chóng cầm súng lên, họng súng đen ngòm chĩa vào Yến Hoài và Khấu Kiệt, lại chỉ chỉ Lý Hoàn Suất: “Đừng tới đây, nếu không tôi sẽ bắn chết các người!”

Yến Hoài tức giận thở dài một hơi, Lý Hoàn Suất không nên tỉnh lại lúc này, vừa tỉnh lại không nên nói lời kích thích Khấu Tử Liên như vậy!

Lý Hoàn Suất nhìn tình cảnh trước mặt, đầu óc có chút mộng.

“Tử Liên, vừa rồi Hoàn Suất nói đùa với em đấy! Làm sao em có thể giết chết bọn chị được, đúng không? Bọn chị đều là người thân mà em yêu quý nhất, làm sao Tử Liên có thể nhẫn tâm muốn giết chết bọn chị? Chắc chắn sẽ không. Vừa rồi Hoàn Suất chơi trò hô lớn với em, em xem, thoáng cái đã bị hắn hô lớn rồi?” Yến Hoài chớp mắt nhìn Khấu Tử Liên.

Nghe Yến Hoài nói… Lý Hoàn Suất mới biết vừa rồi mình làm ‘chuyện tốt’ gì, là một câu nói của mình đã kích thích Khấu Tử Liên! Mà đây là tình hình gì? Lúc ấy đang gọi điện thoại, vừa mới xoay người thì Khấu Tử Liên đã dí súng vào đầu mình, không nói câu nào áp mình tới đây, sau đó dùng bả súng đánh mình bất tỉnh.

Anh còn chưa từng chịu uất tức như vậy bao giờ!

Tay Khấu Kiệt từ từ sờ qua bên hồng, vạn bất đắc dĩ, chính mình không thể không nổ súng!

Khấu Tử Liên nghe lời của Yến Hoài… trong đầu lập tức có chút buông lỏng, nhưng nhìn những người trước mắt, lại không biết ai với ai.

Cô chỉ nhớ rõ có một tiên sinh bảo mình làm gì thì mình làm đó.

Nhưng bây giờ mình đang làm gì thế? Khấu Tử Liên thả súng bên người, tay trái gãi gãi tóc, lẩm bẩm: "Tôi quên mất tiên sinh bảo tôi làm cái gì."

Yến Hoài nhân cơ hội đi qua, nắm tay Khấu Tử Liên: "Quên thì tôi, đừng nghĩ nữa, chúng ta về nhà!"

Mà Khấu Kiệt thấy tình hình này, nhanh chóng buông tay cầm súng, lập tức đi tới bên cạnh hai người: "Đúng, a Liên, anh đưa em về nhà, chúng ta về nhà!"

"Ừ, được." Khấu Tử Liên gạt đầu.

Yến Hoài nhân cơ hội đoạt lại súng lục của cô ấy: "Chị giữ giúp em, lúc nào em cần thì bảo chị, đồ chơi này rất dễ cướp cò, anh em sẽ tìm một cái tốt hơn cho em chơi."

"Được!" Lúc này Khấu Tử Liên cười cười, thuận theo đưa súng lục cho Yến Hoài.

Yến Hoài gật đầu về phía Khấu Kiệt, ý bảo anh trông Khấu Tử Liên, chính mình thì đeo kính, quay đầu nhìn những tia hồng ngoại trước mặt, nhẹ nhàng đi xuyên qua. Cô không biết những tia hồng ngoại này dùng để làm gì, hoặc là bom, hoặc là cơ quan gì đó.

Liêu Ngải ở trước màn hình máy tính nhìn từng cử động của Yến Hoài, trong lòng rất phẫn nộ, nhưng nhìn cô gái đẹp như Yến Hoài, lại còn lợi hại như thế, trong lòng có một chút hứng thú. Cô nàng thực sự không hề đơn giản, những tia hồng ngoại kia là hắn bảo người bố trí, nếu như dẫm lên thì sẽ nổ mạnh, những người này chắc chắn sẽ chết! Nhưng mà không ngờ, Khấu Tử Liên ngu ngốc lại không dẫm lên những tia hồng ngoại kia.

"Tên của cô ta là gì?" Liêu Ngải thuận miêng hỏi Hoàng Thiên đứng phía sau.

"Thưa tiên sinh, cô ta là thị trưởng mới nhậm chức của thành phố M, Yến Hoài, cha là Yến Tư Thiếu, mẹ là Thái Viện Viện, cha mẹ chết sớm, được cha nuôi là Vân Khoáng, mẹ nuôi là Diệp Phương Hoa thu dưỡng." Hoàng Thiên lập tức trả lời.

"Hóa ra là con gái một của cố nhân, ha ha ha..." Liêu Ngải cất tiếng cười to, nói xong, đưa tay phẩy phẩy, Hoàng Thiên ở đằng sau lập tức tới gần, Liêu Ngải rỉ tai vài câu.

"Dạ!"

Liêu Ngải nhìn hình ảnh trước mặt, nhìn Yến Hoài mặc áo đen, động tác lưu loát, khóe miệng càng vui vẻ hơn.

Yến Hoài xoay người một cái, tay phải rút dao bên hông, cắm dao vào mũi giày, nhìn thoáng qua Lý Hoàn Suất.

Lý Hoàn Suất bị treo, nhìn động tác của cô thì biết là cô định mạo hiểm, lập tức nói: "Cô cứ làm đi, yên tâm!"

Yến Hoài gật gật đầu, phi thân một cái, dao từ mũi giày bay một đường, xoẹt qua dây thừng, sau đó Lý Hoàn Suất lập tức ngã xuống.

Yến Hoài đứng trên đất, lập tức vịn Lý Hoàn Suất lên: "Anh không sao chứ?" Nói xong, rút dao từ mũi giày, xoẹt một cái, cắt đứt dây thừng trói tay Lý Hoàn Suất.

Lý Hoàn Suất xoa xoa tay: "Ngoại trừ tụ máu não thì những thứ khác đều không sao."

"chúng ta đi thôi!" Yến Hoài cất kỹ dao đi, ú bảo Khấu Kiệt lấy kính có thể nhìn thấy tia hồng ngoại qua.

Khấu Kiệt ném một cái tới tay Lý Hoàn Suất, Lý Hoàn Suất nhanh chóng đeo kính đi qua những tia hồng ngoại.

"Đêm khuya rồi, chúng ta mau về thôi, bây giờ chưa an toàn." Yến Hoài nhìn cái xe cách đó không xa, lập tức chạy tới.

Vài người nhanh chóng chạy đi.

Yến Hoài lái xe, đi theo một con đường khác về thành phố M.

"Vì sao lại đi con đường xa hơn vậy?" Lý Hoàn Suất không hiểu.

"Bởi vì con đường kia vừa mới phát sinh sự kiện xe nổ mạnh liên hoàn." Yến Hoài nhàn nhạt đáp, quay đầu nhìn Khấu Tử Liên, lên xe cô đã dựa vào Khấu Kiệt ngủ.

"Có mệt không? Có muốn để anh lái xe cho?" Ánh mắt Khấu Kiệt nhìn Yến Hoài dịu dàng, anh hỏi.

Yến Hoài lắc đầu: "Anh hẳn nên gọi điện thoại cho bọn họ, nói rằng chuyện đã làm xong, người cũng đã cứu được, chuẩn bị chiến đấu."

"Được." Khấu Kiệt gật đầu, gọi điện thoại…

Xe vững vàng chạy trên đường, mà trái tim Yến Hoài cũng dần dần ép xuống, rốt cuộc cô cũng có thể yên lòng. Tính thời gian thì ba ngày nữa chính là hôn lễ, có lẽ nên thu xếp một chút! Bố trí thoáng cái rồi mời một ít người trong nhà.

Yến Hoài nhìn bóng đêm, tâm tình cũng tốt.

Gần bốn giờ sáng mới về tới thành phố M, sau khi vào biệt thự nhà họ Khấu đã là 4 giờ 15 phút, mấy người mệt mỏi đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Yến Hoài được Khấu Kiệt ôm về phòng, được nửa đường, Khấu Kiệt cố ý đi qua, để Yến Hoài có thể nằm trong ngực mình nghỉ ngơi, mà anh đưa Khấu Tử Liên dựa vào bả vai Lý Hoài Suất.

Nhìn cách ăn mặt của Yến Hoài, mà cô ngủ như lần đầu tiên hai người gặp nhau, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, như đang mơ tới cái gì, có đôi khi cười cười, đổi tư thế rồi lại ngủ tiếp.

Điều này làm cho Khấu Kiệt không rời mắt được, ngơ ngác nhìn cô, muốn gọi cô dậy đi tắm nhưng rồi phát hiện nếu quấy rầy cô ngủ thì anh sẽ đau lòng, cuối cùng hạ quyết tâm, giúp cô đổi đồ ngủ, để cô ngủ thoải mái một chút.

Dù sao cũng là vợ mình, sợ gì chứ?

Nghĩ tới đây, Khấu Kiệt tắm rửa xong rồi giúp Yến Hoài thay quần áo.

Tay chạm tới làn da tinh tế, Khấu Kiệt run lên, cảm xúc này làm cho anh động lòng, làn da của cô giống như da em bé, mịn màng như thế, trắng như sữa, trong màu trắng lại lộ ra màu hồng hồng, đúng là tiểu yêu tinh chọc người!

Khấu Kiệt hít sâu một hơi, hấp dẫn này làm cho anh không nuốt nổi!

Yến Hoài cảm giác có người sờ tới sờ lui trên người mình thì hờn giận, vung tay vào người bên cạnh.

May mà Khấu Kiệt bắt được bàn tay cô, nếu không trên mặt sẽ có vết năm ngón tay.

Thở dài một hơi, Khấu Kiệt từ từ cởi quần áo cô ra, nhịn xuống xúc động trào máu.

Nhưng, Khấu Kiệt cúi đầu thì phát hiện có gì đó đặc sánh trào ra.

Anh nhanh chóng xuống giường, chạy vào toilet, rửa máu mũi, từ từ bình ổn tâm tình của mình.

Nhìn chính mình trong gương, Khấu Kiệt nói với mình: "Khấu Kiệt, không còn là mình nữa sao? Nhất định là do gần đây nóng giận quá, hôm nào bảo đầu bếp nấu vài bát canh hạ hỏa, không thể chảy máu mũi được! Truyền đi không phải bị người cười chết sao?"

Khấu Kiệt sửa sang lại, nhét hai cái giấy ăn vào mũi mình, nhìn hình tượng của mình lúc này, Khấu Kiệt cũng cười cười: "Cũng được, thế này cũng rất anh tuấn."

"Anh đang làm gì thế?" Giọng nói vang lên làm Khấu Kiệt sợ hãi kêu lê một tiếng!

Quay đầu nhìn Yến Hoài đang dựa ở cửa, đôi mắt Khấu Kiệt mở lớn, trời ạ, người phụ nữ của anh chỉ mặc mỗi áo đi tới, nhưng mà nhìn bộ dạng của cô hình như là đã tỉnh ngủ.

“Em muốn làm gì?” Khấu Kiệt nuốt một ngụm nước bọt, do dự có nên ném giấy đi không? Dù sao hình tượng này bị cô nhìn thấy, nhất định cô sẽ khinh bỉ anh?

“Anh có khỏe không? Em đi vệ sinh mà thôi.” Yến Hoài híp mắt, đi tới.

Khấu Kiệt lập tức ra ngoài.

Một lúc sau, Yến Hoài mới đi từ toilet ra, khôngđể ý gì nằm ngủ trên giường lớn của Khấu Kiệt.

“Ngoan nào, mặc đồ ngủ vào.” Khấu Kiệt chọn mấy bộ đồ ngủ tới gần.

“Ử…” Yến Hoài xoay người, lại thiếp đi.

Cô thật sự quá mệt mỏi.

Khấu Kiệt xốc chăn mền của cô lên, nhẹ nhàng kéo lên, sau đó từ từ mặc đồ ngủ cho cô.

“Ừm…” Yến Hoài duỗi chân ra, trong lúc lơ đãng, đá vào chỗ kia của Khấu Kiệt!

“Shhhhh….” Khấu Kiệt hít sâu một hơi, choáng váng, A Hoài à, em nhìn anh một chút được không? Đó là nơi rất quan trọng đó.

Trì hoãn một chút, Khấu Kiệt tiếp tục dùng quàn áo mặc vào.

Trong lòng càng lúc càng nóng, trên trán Khấu Kiệt rịn một lớp mồ hôi mỏng.

“Xem ra lại phải tắm thêm một lần rồi.” Khấu Kiệt lẩm bẩm nói, nâng một tay Yến Hoài lên, mặc bộ quần áo mềm mại lên.

Tuyệt đối muốn phun máu!

Trước mắt anh là gương mặt tú sắc khả xan, nhưng mà anh phải chịu đựng, không muốn làm cô tổn thương! Bi thống kêu lên một tiếng. trong lòng Khấu Kiệt rít dài một tiếng.

Lúc này, bàn tay Yến Hoài lại tùy ý đặt lên ngực Khấu Kiệt, có lẽ là mơ tới cái gì đó, còn xoa xoa.

Lúc này tim Khấu Kiệt đập nhanh không ngừng, dường như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

Bàn tay mềm mại không xương oa lên, sau đó sờ tới điểm nhỏ nhô lên, còn nhéo nhéo, trong miệng lẩm bẩm gì đó.

Điều này làm cho Khấu Kiệt dở khóc dở cười, cô ấy đang ép anh phải tà ác một lần à?

Anh bắt lấy bàn tay nhỏ bé, đặt lại phía sau cô, tiếp tục mặc quần lên cho cô, nhẹ nhàng nói bên tai: “Ngoan nào, đừng làm rộn.”

Yến Hoài cảm giác được trên mặt có hơi thở, một bàn tay vung lên.

Khấu Kiệt lập tức trốn đi, lắc đầu.

Rốt cuộc cũng hầu hạ được cô đặt lên giường, sau đó anh vọt vào phòng tắm nước lạnh, rồi mới lên giường ngủ.

Khí trời có chút oi bức, Yến Hoài ngủ không ngon lắm, trằn trọc tìm vị trí phù hợp.

Một tay đặt lên ngực Khấu Kiệt, trong đầu hiện lên hình như đã từng làm qua? Giống như không bị khống chế, lại nắn nắn phần nhô lên trước ngực, vì ngừa việc lại bị hất xuống, ngay cả chân cũng nâng lên, gác lên đùi người đàn ông nào đó, đầu ngón chân lại vô tình đụng phải thứ không nên đụng.

Khấu Kiệt ngủ không an ổn, hơn nữa vừa rồi mới tắm nước lạnh, trong lòng còn đang khô nóng, bị cô trêu chọc như vậy thì lửa trong lòng lại nổi lên!

Bóp một cái, đầu Yến Hoài lại càng tới gần, ngả lên đầu vai Khấu Kiệt, chân càng cuốn chặt hơn.

Hô hấp của người đàn ông nặng nề hơn, quay đầu mở mắt nhìn cô gái đang ngủ, chậm rãi bắt lấy tay cô, bỏ sang bên, anh không thể cham đoan, một giây sau có lẽ anh sẽ không chịu được!

“Ưm…” Yến Hoài bất mãn, vươn tay lên, lập tức lĩnh ngộ được món đồ gì đó, dứt khoát không thả ra!

Người đàn ông hít một hơi, khoái cảm bị đè nén dần dần truyền ra từ bên dưới…

Là do em tự tìm! Ngủ không an phận đúng không? Áp người lên, đè cô gái xuống dưới người, cầm tay cô, lúc này cô muốn rời đi cũng không được!

93. Chương 92: Chương 96

94. Chương 92: Chương 96: Ảnh Cưới Bắt Đầu Phong Ba.

"Anh!" Buổi sáng tinh mơ, Yến Hoài vừa xoay người đã nhìn thấy người đàn ông trước mặt đang cười xấu xa, trong lòng nhất thời sinh ra một cảm giác là lạ, quả nhiên, nhìn mình một chút thì thấy mình bị anh ăn sạch rồi!

"Có khỏe không? Tối qua anh có làm đau em không?" Khấu Kiệt chớp mắt mấy cái, mập mờ nói.

Trong đầu Yến Hòa chỉ muốn đá người đàn ông này xuống giường, làm gì có ai hỏi như vậy chứ?

"Anh nghĩ, kết hôn rồi sau đó đứa nhỏ được sinh ra, là một chuyện rất tốt đẹp!" Khấu Kiệt không hề phát hiện người nào đó đang đen mặt, nhìn bộ dạng say mê của anh.

Yến Hoài không nhịn được đá người nào đó, nhưng Khấu Kiệt phản ứng nhanh chóng, lập tức bắt được bàn chân nhỏ của Yến Hoài.

"Buông ra!" Yến Hoài trừng mắt nhìn anh, nhưng, ánh mắt của anh trở nên thâm thúy, cũng nhu hòa hơn rất nhiều, trong mắt có loại tình cảm nào đó chậm rãi đang lên.

"Em nghỉ ngơi cho khỏe, anh làm bữa sáng rồi gọi em." Khấu Kiệt nhìn cô, đè nén dục hỏa trong lòng, cười cười nói ra.

"Ừ." Trong phút chốc, Yến Hoài thấy dịu dàng vô hạn trong mắt anh khiến cô rơi vào tay giặc.

Khấu Kiệt nhìn cô, bây giờ cả người cô đều thuộc về anh, vẻ đẹp của cô, tất cả đều thuộc về mình anh! Đúng là một cảm giác tốt đẹp.

Ánh mắt anh chuyển dời đến bụng Yến Hoài. Nếu như anh đoán không sai thì chỗ đó đang dưỡng dục một sinh mệnh nhỏ!

Anh xoay người rời giường và đi mất.

Không lâu sau, Khấu Kiệt và mấy người Thương Truy Ý đã ngồi vào bàn, Yến Hoài cười cười đi xuống lầu.

Vân Khoáng nhìn thoáng qua Diệp Phương Hoa, khóe miệng mỉm cười, Diệp Phương Hoa cũng gật đầu với ông, trên mặt cũng mang theo nụ cười.

"Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta cứ như thế này đi, nếu như Tử Liên đang ở đây thì trong nhà nhất định có người ở nhà." Yến Hoài nhìn mọi người ăn gần xong thì nói.

"Tôi ở nhà." Thương Truy Ý ngẩng đầu nhìn Yến Hoài: "Cô và A Kiệt đi chụp ảnh cưới, phải thật xinh đẹp."

Trong nháy mắt đó, Yến Hoài thấy được một giọt lệ trong mắt anh, nhưng, Yến Hoài lại cho rằng mình nhìn lầm rồi, và cũng chỉ trong chớp mắt đó, Thương Truy Ý đã tiếp tục cúi đầu ăn.

Khấu Kiệt nói: "Hoàn Suất, cậu cũng có thể ở nhà, hoặc là cùng đi chơi với bọn tôi, hoặc là đến công ty."

Lý Hoàn Suất nhìn thoáng qua Khấu Kiệt, cởi mở cười cười: "Không được, tôi ở nhà!"

Vừa mới nói xong thì Khấu Tử Liên ở trên lầu chạy xuống, vừa chạy vừa hô: "Mọi người đi đâu? Tôi cũng muốn đi!"

Mọi người hít sâu một hơi, nhìn cô gái có chút điên, lại có chút ngây thơ.

"Không đâu, em đó, ở trong nhà ngoan ngoãn, đừng đi đâu cả, anh Ý sẽ chơi với em." Lúc này Thương Truy Ý kéo Khấu Tử Liên qua, cho cô áy ngồi bên cạnh mình: "Có đói không? Ở đây có đồ ăn ngon buổi sáng, vừa rồi vì em ngủ nên không đánh thức em."

"Được, vậy em ăn một chút." Khấu Tử Liên làm nũng, chu miệng nói.

Nhạc Vô Thương nhìn rồi nói: "Bây giờ tôi về phòng nghiên cứu, có việc thì tìm tôi." Nói xong thì xoay người đi.

Có đôi khi Yến Hoài không hiểu nổi những người này nói như thế nào, hoặc là mỗi người đều có những câu chuyện của riêng mình, đều có những cánh cửa không muốn mở ra.

Là cánh cửa nhốt mình để không bị thương sao?

"Nghĩ gì thế?" Khấu Kiệt cúi xuống, nhẹ nhàng nói vào bên tai Yến Hoài.

"Không có việc gì, ăn sáng đi." Yến Hoài thấy anh cúi sát mặt thì khuôn mặt hơi đỏ lên, cúi đầu mau chóng ăn bữa sáng.

Đột nhiên, Yến Hoài cảm thấy không thoải mái! Cô chạy vội vào nhà vệ sinh.

Mọi người quay sang nhìn nhau, không biết có chuyện gì xảy ra.

"Ụa…. ụa…" Yến Hoài đứng trước bồn cầu một lúc mới cảm thấy thoải mái.

Không phải là có thật chứ? Yến Hoài nhìn mình trong gương, lúc này, Diệp Phương Hoa gõ cử: "Hoài tử, con không có chuyện gì chứ?"

"Không có việc gì." Yến Hoài cau mày, tay sờ lên bụng mình, chẳng lẽ ở đây có một sinh mệnh nhỏ sao?"

"Em không sao chứ? Không thì mời bác sĩ đến khám xem?" Khấu Kiệt đứng ở cửa, gật đầu với Diệp Phương Hoa.

"Không sao." Yến Hoài mở cửa: "Có thể là em ăn chút thức ăn dầu mỡ, nôn ra cũng đỡ hơn." Nói xong thì cô cười cười.

"Vậy hai đứa chuẩn bị rồi đi chụp ảnh đi, mẹ và ba con đi mua ít đồ, sau đó chuẩn bị cho hôn lễ, cũng sắp kết hôn rồi!" DiệpPhương Hoa nhìn hai đứa trẻ trước mặt, khuôn mặt hớn hở.

"Chúng ta đi thôi." Yến Hoài cười nói.

Lúc này Vân Khoáng đi tới: "Con gái của ba nhất định phải là cô dâu xinh đẹp nhất thế giới."

Yến Hoài cúi đầu nhìn nơi khác, lại thấy Thương Truy Ý đang nhìn mình nhưng anh lập tức dời mắt đi.

Hoặc là, anh cứ nhìn cô từ xa như vậy, sau đó nhìn cô sống hạnh phúc trong thế giới của bọn họ, đó cũng là một chuyện tốt. Thương Truy Ý cúi đầu xuống, vỗ bả vai Khấu Tử Liên: "Từ từ ăn, anh Ý sẽ chờ em."

"Vâng." Khấu Tử Liên ngửa mặt nhìn Thương Truy Ý, trong miệng đầy thức ăn.

Đã chụp vài bộ ảnh cưới nhưng Khấu Kiệt vẫn chưa có ý định đừng lại.

Yến Hoài nhìn anh: "Em mệt mỏi quá!" Yến Hoài nói rồi ngồi phịch xuống ghế.

Khấu Kiệt nhanh chóng đi qua ngồi xuống cạnh cô, vừa giúp cô xoa chân và bả vai, vừa nói: "Chụp thêm một chút đi, anh muốn giữ thật sâu trong lòng."

Lúc cô đi ra từ phòng thay đồ, cả người có bao nhiêu là sức quyến rũ? Cô mặc áo cưới, trông như công chúa bạch tuyết, trên thế gian không ai sánh được với vẻ đẹp của cô! Cô có một khí chất tuyệt đẹp.

"Sao thế, anh choáng váng à?" Nếu cô nói nói thì thì anh không tỉnh lại được mất! Khấu Kiệt cười cười, hôn sâu lên mặt Yến Hoài: "Hôm nay em đẹp quá!"

"Cảm ơn!" Yến Hoài hé miệng cười cười, cô cảm thấy thỏa mãn khi được anh chăm sóc tỉ mỉ thế này.

Lúc này, điện thoại Yến Hoài vang lên.

"Mời nói." Yến Hoài đặt điện thoại bên tai.

"Cô là người nhà của Vân Khoáng tiên sinh sao?" Đó là một giọng nói xa lạ!

Yến Hoài lập tức bối rối: "Ông ấy là ba tôi, ba tôi làm sao thế?"

"Ba cô gặp tai nạn, bây giờ cô đến bệnh viện Hoa Long đi!" Đối phương bình tĩnh nói một câu.

Yến Hoài khẽ giật mình, ngơ ngác nhìn Khấu Kiệt: "Ba em xảy ra tai nạn? Sao có thể chứ?" Nói xong cô xách váy chạy đi.

Khấu Kiệt kịp phản ứng: "Để anh đi cùng em!"

Yến Hoài chạy thật nhanh, bên tai vẫn còn lời Vân Khoáng nói với cô khi còn bé, ở một góc nào đó, đặt chìa khóa và nói: "Cho dù thế nào con cũng phải nhớ, trong nhà luôn có người đợi con, trong nhà luôn có một chiếc chìa khóa thuộc về con."

Cô chạy đi như một cơn gió, chạy như điên đến ngay cả Khấu Kiệt cũng không đuổi kịp cô.

Cô cản một chiếc taxi, chui vào, Cô sốt ruột quên mất rằng có Khấu Kiệt sẽ càng an toàn, càng mau lẹ và càng có chỗ dựa cho mình!

"Lập tức đến bệnh viện Hoa Long số một!" Yến Hoài ngồi lên vào hô.

"Vâng, tiểu thư." Lái xe đáp ứng một câu.

Khấu Kiệt đuổi theo cô ở phía sau, nhưng thấy cô lên taxi thì chỉ có thể dậm chân đi vào trong bãi đỗ xe,

Yến Hoài khẩn trương nhìn đường, muốn lấy di động liên lạc với bọn họ, nhưng lại không biết điện thoại đang rơi ở đâu rồi!

Yến Hoài bới tóc lên, vung sau ót, tìm kiếm khắp nơi nhưng lại không phát hiện.

"Tiểu thư, cô tìm gì thế?" Lúc này lái xe lại hỏi.

"Không có gì." Yến Hoài đáp một câu, ngẩng đầu nhìn kính xe, người tài xế đeo kính đen, Yến Hoài cúi đầu xuống tiếp tục tìm nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh của người này! Gương mặt này của hắn, hình như đã gặp ở đâu đấy!

Ở đâu?

Yến Hoài lập tức cảnh giác, vừa tìm điện thoại vừa nhìn hoàn cảnh trong xe, khá tốt là trên xe chỉ có mình và tài xế.

Không đúng! Có mùi thuốc lá!

Yến Hoài cúi đầu xuống, làm bộ tìm ở váy.

Lái xe đeo kính đen nhìn nhất cử nhất động của Yến Hoài, mà càng lái xe nhanh hơn một chút.

Rốt cuộc Yến Hoài phát hiện đăng sau có một góc áo màu vàng, tmd, còn một người ẩn núp nữa!

Mà người tài xế này là người mà cô nhìn thấy ở sân bay, lúc lần đầu đến thành phố

95. Chương 93: Chương 97

96. Chương 93: Đại Kết Cục (1)

"Các con đi đâu thế? Sao lâu vậy mới trở về?" Diệp Phương Hoa nhìn Yến Hoài vừa mới về, không khỏi lầm bầm bài câu, nhưng nhìn hai người ngọt ngọt ngào ngào thì bà cũng không nói gì nữa.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, không ai ngờ trong ba ngày này lại bình tĩnh như thế, thế nên mỗi người đều đã quên có một người, lúc nào hắn ta cũng có thể xuất hiện bên cạnh họ, cướp đi những người họ yêu, lúc nào cũng có thể biến những hạnh phúc thành bọt biển, biến tất cả trở thành tro tàn.

Trong ngôi nhà kia, Yến Hoài cũng đã bị Diệp Phương Hoa trang điểm xinh đẹp, mọi người đều nói người phụ nữ kết hôn là đẹp nhất, lúc này nhìn Yến Hoài, tất cả mọi người không thể rời mắt.

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài!" Diệp Phương Hoa nhìn Vân Khoáng thất thần hồi lâu: "Con gái mình thì có gì hay để nhìn, ông mau chóng mời những người bạn kia đi!"

"Chú Vân, đã xong chưa?" Bên ngoài truyền tới giọng nói của Thương Truy Ý, đương nhiên lúc này tới đón cô dâu mới. Hôm nay Thương Truy Ý làm phù rể, ăn mặc vô cùng anh tuấn, tây trang thẳng thớm phủ lên ngoài áo sơ mi trắng, làm nổi bật thân hình cao lớn bất phàm của anh, đôi mắt kia của anh cũng nhìn thẳng về phía trước, nhìn hết mọi thứ vào trong mắt, trong lòng cũng mở rộng ra.

"Được rồi!" Vân Khoáng từ trong phòng đi ra, lúc này Yến Hoài cũng đi ra, cô mặc áo cưới màu trắng, lớp áo cưới ẩn ẩn hiện hiện, làm lộ rõ tư thái lung linh của Yến Hoài, Thương Truy Ý ngẩng đầu nhìn Yến Hoài, sau đó nhìn lại mình. Trong nháy mắt đó, anh cho rằng, cô chính là mặc cho anh nhìn, cô chính là vợ của mình!

"Thất thần là gì?" Vân Khoáng gõ lên đầu Thương Truy Ý: "Con gái tôi xinh đẹp như vậy, nhưng cậu cũng không thể thất thần được, con bé còn đang chờ gả cho người đấy!"

"A, a, a!" Thương Truy Ý cúi đầu xuống, xin lỗi nhìn Yến Hoài, Yến Hoài khẽ cười cười, nụ cười kia giống như gió xuân, chỉ là lễ phép, nhưng không biết rằng nụ cười của cô rất có sức hấp dẫn.

Thương Truy Ý hít sâu, xoay người: "Đi thôi!"

Không phải là của mình, vẫn là chúc phúc thôi! Hoặc là, có một ngày, mình sẽ gặp được người thuộc về mình, mà không phải chỉ có thể nhìn cô gái xinh đẹp đó.

Bên ngoài giáo đường, Khấu Kiệt mặc trang phục chú rể đứng chờ người trong lòng. Bây giờ anh có được cô rồi sao? Thật là vĩnh viễn có được cô sao?

Ngày này đã đến rồi!

Yến Hoài đeo màn sa trắng, nhìn Khấu Kiệt ở phía xa, làn váy được Khấu Tử Liên nâng lên, cô từ từ đi tới gần.

Hôm nay anh mặc quân phục, đây là ý của Tham mưu trưởng Khấu Đức sao? Hay là cái gì? Nhưng, nhìn anh bây giờ, lại là chú quân nhân anh tuấn nhất, hoặc là, tất cả chỉ là hoa mắt mà quên đi thân phận của anh, nhưng khi nhìn anh, lòng cô đã rất thỏa mãn.

Cho dù cô biết rõ hôm nay sẽ xảy ra chuyện, cô đang chờ tất cả mọi chuyện xảy ra, nhưng lòng cô vẫn đập dồn dập. Vào lúc này, cô cũng nghe được tiếng trái tim anh đang đập, đó là tiếng trái tim mạnh mẽ xúc động như thế nào chứ.

Yến Hoài cười cười với Khấu Kiệt, duỗi tay phải của mình ra.

Khấu Kiệt nắm tay cô, kéo cô vào thế giới của mình.

Bài nhạc kết hôn vang lên giữa giáo đường, lúc này là tốt đẹp như thế. Anh nhìn qua cô, cô nhìn anh, trong thế giới hai người.

Trong giáo đường, ngồi hai bên là người thân và bạn bè của Khấu Kiệt và Yến Hoài, nói đúng ra thì là người hai nhà.

Khấu Đức và Dương Cốc An cũng tới, nhìn Khấu Kiệt mặt quân trang thẳng tắp, biết là anh đã tiếp nhận đề nghị của cấp trên, tính mạng của anh không chỉ thuộc về mình anh, mà còn khắp cả quân khu Hoa Long, cả nước C.

Trong nước C, nếu như nhân tài xuất sắc, có thể trực tiếp thông qua ủy nhiệm mà đảm nhiệm những chức vụ quan trọng trong quân đội, nhưng cửa đầu tiên là phải khiến nhiều người tin phục, không thể nghi ngờ, Khấu Kiệt nhất định đã vượt qua kiểm tra.

Nhìn cháu dâu lúc này ăn mặc vô cùng xinh đẹp, hơn nữa nhận được chúc phúc của mọi người, trong lòng Khấu Đức rất thỏa mãn.

"Khấu Kiệt tiên sinh, anh nguyện ý lấy Yến Hoài tiểu thư sao? Cho dù cô ấy sinh lão bệnh tử, cũng nguyện ý ở bên cạnh cô ấy, vẫn luôn chờ đợi cô ấy, bảo vệ cô ấy?" Lúc này cha sứ cầm Thánh kinh, trước mặt hai người nói với Khấu Kiệt.

Khấu Kiệt thâm tình nhìn Yến Hoài, mỉm cười nói: "Con vô cùng nguyện ý, con nguyện ý vĩnh viễn sẽ bảo vệ cô ấy, vĩnh viễn, nếu như ra kỳ hạn thì con hy vọng sẽ là dài đằng đẵng."

Yến Hoài cúi đầu xuống, mỉm cười.

"Yến Hoài tiểu thư, cô đồng ý gả cho Khấu Kiệt tiên sinh sao? Cho dù anh ấy sinh lão bệnh tử, cũng nguyện ý ở bên cạnh anh ấy, luôn chăm sóc cho anh ấy?"

"Con…" Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt, hai người nhìn nhau, đôi mắt thâm thúy kia nhìn cô, giống như trời sao mênh mông, lúc này, mọi người trong giáo đường đều chờ đợi câu nói của Yến Hoài.

"Anh yêu em." Khấu Kiệt hôn lên trán Yến Hoài.

"Con nguyện ý." Lúc này Yến Hoài nói.

Cả giáo đường vang lên tiếng vỗ tay, đúng lúc đó, một viên đạn bắn vào từ bên ngoài!

"Chú ý!" Lúc này Thương Truy Ý không suy nghĩ gì, giang hai tay ngăn trước người Yến Hoài!

Viên đạn kia, trực tiếp xuyên qua trái tim Thương Truy Ý!

Mọi người chạy thục mạng.

"Anh làm sao thế? A Ý? A Ý?" Yến Hoài đè chặt lên lồng ngực anh, nhưng nơi đó chảy máu không ngừng! Trời ạ, lần đầu tiên cô cảm giác được những giọt máu này khiến cô run rẩy như thế nào!

"Mau gọi xe cứu thương!" Khấu Kiệt la lớn, Khấu Đức và Dương Cốc Ân cũng vây quanh, nhìn Thương Truy Ý ngã trên đất.

Giương mắt lên thấy phía trước có một chiếc xe đang chạy nhanh tới cảng.

"Hốt gọn những người kia cho tôi!" Khấu Đức nhìn Dương Cốc Ân, đi ra ngoài.

Lúc trước, Thương Truy Ý chọn ở lại giáo đường làm phù rể cho Khấu Kiệt, mà không phải chờ cá sa lưới ở bên tàu như mấy người Nhạc Không Thượng, anh đã biết trước sẽ có lúc này. Chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy!

"A Hoài…" Thương Truy Ý nhìn Yến Hoài, bàn tay lớn mò tới bàn tay nhỏ bé của Yến Hoài: "Hôm nay em đẹp quá!"

"Tôi… Anh đừng nói chuyện, xe cứu thương tới rồi!" Yến Hoài lắc đầu, cô không biết mình đã đi vào lòng người đàn ông này từ khi nào, nhưng cô lại không muốn nhìn thấy từng người yêu mình đều vì mình mà chết!

Khấu Kiệt nhìn hai người, nhắm mắt lại, sau đó ngồi xổm xuống: "Mau dìu cậu ấy lên xe, chúng ta phải tranh thủ thời gian!"

"Đúng thế!" Yến Hoài vịn Thương Truy Ý, anh nhìn khuôn mặt của Yến Hoài, có cảm giác vui mừng…

Rốt cuộc có một lần, nét mặt của cô là dành cho anh.

Mọi người đưa Thương Truy Ý lên xe cứu thương, nhưng Thương Truy Ý đã hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Yến Hoài hạ quyết tâm, thoáng cái chui vào trong xe, dưới chân nhấn ga một cái, đã đi như bay về phía cảng.

Khấu Kiệt cũng lái xe, sự hung ác lúc này chỉ hơn chứ không kém Yến Hoài.

Tại bến tàu, những chiếc thuyền vừa cập bờ.

Nhạc Không Thượng và Lý Hoàn Suất núp trong bóng tối, nhin người trên bến tàu, hôm nay sẽ có một lô hàng hóa quan trọng dỡ xuống cảng ở đây, cũng giao dịch ở chỗ này.

Vân Khoáng và Diệp Phương Hoa, đã lặng lẽ tới một chỗ khác, khống chế một chiếc thuyền, mang người của mình lên, giám thị chặt chẽ những gì trên sông.

"Liễm Liễm, bà xem, bọn họ thật lợi hại, biết rõ tôi muốn làm chuyện lớn nên tất cả bọn họ đều tới đây! Bà không biết là rất vui vẻ sao?" Liêu Ngải giơ ly rượu trong tay, ngồi trên ghế sofa, nhìn mười mấy màn hình trước mặt, đôi mắt câu hồn nhìn Tần Liễm ở đối diện.

Vẻ mặt Tần Liễm tái nhợt, khẩn trương nhìn những màn hình kìa.

Đừng! Ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may!

"Bà xem kìa, lòng bàn tay của bà cũng toát mồ hôi rồi, uống ly rượu đi." Liêu Ngại không biết gì, đi tới trước mặt Tần Liễm, nhét ly rượu vào tay Tần Liễm.

"Cút!" Tần Liễm trừng mắt liếc ông ta: "Tôi cho ông biết, nhất định ông sẽ phải hối hận!"

"Hừ, tôi chưa bao giờ hối hận!" Liêu Ngải quay người lại, nhìn người trên màn hình, "Bà biết không? Những tổn thương các người mang đến cho tôi, còn nhiều hơn những gì tôi mang tới cho các người!"

"Chuyện gì ông làm chính ông hiểu được! Bọn họ làm gì có lỗi với ông? Vì sao ông lại đối xử với bọn họ như thế?! Tôi cho ông biết, Liêu Ngải, ông nhất định sẽ hối hận!" Tần Liễm nắm ly rượu vừa rồi, hất lên người Liêu Ngải.

Liêu Ngải bắt lấy cổ tay Tần Liễm: "Liêu Ngải tôi chưa từng tối hận!" Liêu Ngải đến gần những màn hình kia, chỉ vào một chỗ, trên đó chính là hình ảnh Yến Hoài đang đọ sức với những người trong bến tàu, những viên đạn kia bắn về phía Yến Hoài, "Bà xem, hai mươi năm trước tôi giết chết ba mẹ nó, hai mươi năm sau, tôi sẽ cho nó xuống gặp bọn họ!"

"Ông!" Tần Liễm kinh hãi, nhìn Liêu Ngải, xông lên, "Ông không phải người! Ông là đồ ma quỷ!"

"Không đúng, đây không phải Brazil đúng không? Là ông lừa tôi, ở đây hoàn toàn không phải Brazil! Tại sao ông lại gạt tôi?" Tần Liễm nhìn Liêu Ngải, nhìn hoàn cảnh chung quanh.

"Không sai, đây chỉ là một hòn đảo nhỏ, tôi nhận thầu được, tôi nói cho bà biết, tôi không lừa bà thì sao có thể ở đây đợi một màn đặc sắc này được?" Liêu Ngải lấy một cái điều khiển từ xà từ trong túi: "Bà xem, chỉ cần tôi ấn nhẹ vào cái nút màu đỏ này, tất cả chỗ đó, bùm một tiếng, đều hóa thành tro tàn!" Liêu Ngải biến thái mở hai tay, làm một tư thái nổ tung, chỉ về phía màn hình.

"Cái đồ ác ma này! Ông muốn giết hết bọn họ phải không? Ông sẽ chết không được yên lành!" Tần Liễm nhìn Liêu Ngải, nhào vào trên người Liêu Ngải, muốn xé tan Liêu NGải ra.

Liêu Ngã vừa dùng lực, đá bay Tần Liễm ngã ra đất: "Đừng kích động như vậy, bà nhìn xem, con của bà đang liều chết với Triều Trạch, có phải rất kích thích không? Hai anh em tự giết lẫn nhau, có phải rất kích thích không?"

"Cái gì?" Tàn Liễm mở to con mắt, nhìn Liêu Ngải, "Ông nói cái gì? Triều Trạch? Là con mình?

"Bà cho rằng nó không còn thở phải không?" Liêu Ngải nhìn Tần Liễm, "Nói cho bà biết, là tôi, là tôi! Là tôi cho người đánh một châm lên người nó, sau đó khiến các người nghĩ rằng nó đã chết! Sau đó tôi lén đưa nó đến đây, nuôi dưỡng nó! Bây giờ, một màn này, kích thích cỡ nào! Có phải rất hưng phấn không? Có phải không? Liêu Ngải bước một bước dài, nắm lấy cổ Tần Liễm, trừng mắt nhìn bà, gào thét!

"Ông!" Tần Liễm kìm nén bực bội, "Ông không phải là người!"

"Ai bảo bà gả cho hắn ta? Ai bảo bà gả cho tên họ Khấu kia! Ha ha ha… Có phải tràng diện này rất hay không? Phải không?!" Liêu Ngải như nổi điên, nhìn Tần Liễm, chỉ một thoáng, lại nhéo tay Tần Liễm.

"Khụ khụ, khụ khụ khụ…" Tần Liễm ngã trên mặt đất, thở dốc, ngẩng đầu lên, nhìn tất cả trên màn hình.

"Hừ, được lắm, Liêu Ngải, thế thì tôi cũng cho ông biết!" Tần Liễm nhìn Liêu Ngải, hận ý trong mắt càng rõ ràng: "Yến Hoài, là con gái của ông!"

"Cái gì?" Liêu Ngải vừa nghe, xoay người nhìn Tần Liễm, đôi mắt mở to, khó tin nhìn Tần Liễm: "Bà gạt tôi! Bà là kẻ lừa gạt! Muốn dùng cách đó để gạt tôi! Muốn tôi tha cho bọn họ? Không có cửa đâu!"

"Bởi vì ông cực đoạn, cho nên tôi mới lo lắng! Tôi tìm sư huynh (Yến Tư Thiếu), nói chuyện này với anh ấy, koong ngờ ông lại cho rằng tôi cấu kết với sư huynh! Trong cơn tức giận, tôi biến mất một thời gian ngắn, sinh Yến Hoài, đưa cho sư huynh nuôi dưỡng, khi đó vì thân thể mà Thái Viện Viện không thể sinh, cho nên chị ấy đối với Yến Hoài như con ruột. Nhưng, cái đồ ác ma nhà ông, ông lại cho rằng tôi gả cho anh ấy! Tôi không hề!"

"Làm sao có thể? Làm sao có thể!" Liêu Ngải nhìn Tần Liễm, lui về sau: "Không phải! Nếu thế, không phải Yến Hoài và Khấu Kiệt là anh em ruột sao, làm sao bà để bọn nó ở cùng nhau được?"

"Sai, Khấu Kiệt không phải ta sinh. Ngày đó là ông đúng không? Là ông truy sát Tư Thiếu sư huynh đúng không? Người của ông không xuống tay với tôi, nhưng lại đuổi tận giết tuyệt bọn họ! Cho nên, tôi hạ quyết tâm ôm con bọn họ đi. Bởi vì tôi biết, con của bọn họ ở chỗ tôi, ít nhất tôi sẽ che chở cho nó! Mà ông, sẽ không ra tay với tôi!"

"Cho nên nói, Triều Trạch và Khấu Kiệt không phải anh em ruột, làm cho ông thất vọng rồi!" Tần Liễm trừng mắt nhìn ông ta.

"Người phụ nữ nhẫn tâm này!" Liêu Ngải nhìn Tần Liễm, vươn tay về phía Tần Liễm: "Bà nhẫn tâm mặc kệ con gái mình?"

"Nếu như ông không nhẫn tâm thì con gái chúng ta đã không sao!" Tần Liễm nhìn Liêu Ngải: "Là ông, là ông năm lần bảy lượt muốn lấy tính mạng con gái mình!"

Liêu Ngải lui về sau, lấy máy bộ đàm.

"Tút tút tút… tút tút tút…" Lúc này vì loạn chiến mà không ai đợi lệnh ở phòng điều khiển chính!

Liêu Ngải ném đi! Quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Liễm, "Người phụ nữ ngoan độc này! Bà lại nghĩ ra phương pháp như vậy để hại tôi?"

"Phải chết thì người một nhà chúng ta cùng chết!" Tần Liễm nhìn Liêu Ngải trước mặt: "So với ông muốn anh em tương tàn thì tôi còn nhân từ! Chỉ cần ông không hại bất cứ ai thì bây giờ sao lại thống khổ? Nếu như ông không ghen tỵ cực đoan như vậy, một nhà chúng ta sẽ hòa hòa thuận thuận!"

Liêu Ngải xoay người, xông ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Tần Liễm nhìn bóng lưng của ông ta, thoáng cái nhào vào trước mặt TV, trái tim đập rất nhanh, đừng có chuyện gì! Bí mật mà bà đã giữ hơn hai mươi năm, giờ khắc này, chỉ có như vậy mới có thể làm cho Liêu Ngải đi ra ngoài! Nhưng mà, bà cũng phải đi! Không thể làm cho bọn họ xảy ra chuyện gì!"

"Tôi có con gái! Tôi có con gái!" Liêu Ngải chạy nhanh tới thành phố D, trong lòng mừng rỡ! Thì ra, thì ra cô gái xuất sắc như vậy lại là con gái của mình! Liêu Ngải đứng trên sàn tàu, nắm chặt lấy lan can.

97. Chương 94: Chương 98

98. Chương 94: Đại Kết Cục (2)

Yến Hoài nhìn những người trước mặt mình, áo cưới đã cởi lúc trên xe, thì ra, bên trong chính là một bộ trang phục, cô đã chuẩn bị tất cả thỏa đáng! Lần này cô muốn hốt hết tất cả bọn người kia!

Cây súng trong tay Yến Hoài như có sinh mệnh, chỉ cần Yến Hoài muốn người nào chết thì người đó sẽ chết!

Lúc này, Vân Khoáng và Diệp Phương Hoa đã mang người đến, lập tức có người đọ sức trên cảng, mà có rất nhiều người không ngừng đến từ bốn phương tám hướng, tất cả đều đi về phía này.

Khấu Đức mang theo quân bao vây xông vào chỗ này, đây là cơ hội để diệt trừ đội buôn lậu lớn nhất thành phố.

Bên kia, Khấu Kiệt mang theo người của mình, bắn nhau với kẻ địch.

Triều Trạch nâng kính nhìn lên mặt biển, hình như có người ở phía trước!

"Là Liêu tiên sinh!" Người bên cạnh hô.

Triều Trạch nhíu mày, bỏ kính ra. Ông ta tới làm gì? Không phải muốn giết sạch bọn họ sao? Chẳng lẽ lại thay đổi? Hừ! Đợi đến khi ông ta tới thì tất cả đều bị giết hết! "Cút! Lập tức tiêu diệt bọn họ cho tao!" Triều Trạch quát người trước mặt.

Thấy thủ hạ tản ra khắp nơi, Triều Trạch nhảy lên một con thuyền khác, trong tay nắm điều khiển từ xa, mà trước ngực đeo một cái kính, thoáng xoay tay lái, lái đi nơi khác.

"Hoài tử, lên!" Vân Khoáng hô lớn với Yến Hoài đang đo sức, Yến Hoài đẩy người chết ở trước mặt mình, hô lên: "Làm sao vậy cha?"

Vân Khoáng nhìn Yến Hoài dính đầy máu trên người, trong lòng khẽ giật mình, ông không ngờ con gái mình lại biến thành thế này, còn hung ác hơn cả ông!"

"Đi lên, bây giờ chúng ta đi một chỗ khác, đi tìm Tần Liễm." Vân Khoáng nhìn cô, sau đó lại nhìn tình hình chém giết trên bến tàu, đồng thời cũng nhìn thấy có cảnh sát và quân đội đều tham gia vào trận này, ông không cần phải để Yến Hoài mạo hiểm!

"Brazil sao?" Yến Hoài nhìn Vân Khoáng, nhẫm một chân lên thuyền: "Nhưng, mấy người Khấu Kiệt vẫn còn ở bên kia!"

"Chúng ta bây giờ sẽ đi giúp bọn họ. Ở đây giao cho cảnh sát là được." Vân Khoáng hô, mà Diệp Phương Hoa đã khởi động máy, chạy qua một bên khác.

Liêu Ngải ở phía xa nhìn lên đất liền, ra lệnh ngoài trừ Yến Hoài thì không buông tha cho một ai, điều này làm cho những thủ hạ kia cũng cảm thấy kỳ quái. Không phải nói rằng giết hết mọi người sao? Đặc biệt là, nhất định phải giết chết Yến Hoài và Khấu Kiệt, nhưng sao bây giờ lại thay đổi?

Liêu Ngải đi vào trong buồng lái: "Cút!" Một viên đạn giết cả tên lái thuyền, sau đó chính mình lái về phía mấy người Vân Khoáng vừa đi.

Chung quanh đều là tiếng đấu súng, Liêu Ngải nhìn những thứ này, khóe miệng càng cứng lại, xung quanh bến tàu đều là bom, chỉ cần ông ta ấn nhẹ một cái thì tất cả đều hóa thành tro tàn, cái này ông ta định chờ tới một thời gian nhất định, sau đó sẽ ở trên đảo nhỏ của mình ấn nhẹ một cái, có thể nhìn thấy tất cả những người này để hóa thành tro tàn. Nhưng, Yến Hoài đang ở đây! Ông nhất định phải đem Yến Hoài trở lại, sau đó đào tẩu, rồi mới có thể ấn cái nút màu đó!

Con đàn bà đáng chết! Liêu Ngải đánh mạnh một quyền lên ghế, cái ghế lập tức vỡ tan.

Yến Hoài đứng trên sàn tàu, cách đó không xa, nhìn Khấu Kiệt liều chết với những người kia, cô lập tức bắn bề phía những người đó.

Vài người đều đứng ở mép cảng, Yến Hoài đột nhiên xuất hiện, bắn một kích chết ngay.

Khấu Kiệt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Yến Hoài, hô lên, "A Hoài, em đừng qua đây, đây là chuyện của đàn ông. Em đừng can dự vào."

"Không được!" Yến Hoài lạnh lùng nhìn Khấu Kiệt: "Em vĩnh viễn không quên được cha mẹ em chết thế nào! Lần này em muốn báo thù cho cha mẹ em! Anh cũng thế, chúng ta có chung kẻ thù!"

Khấu Kiệt nhắm mắt lại, quay đầu nói với Nhạc Không Thượng: "Hòa Thượng, Lát nữa cậu nhớ phải yểm hộ A Hoài, cậu bảo vệ cô ấy thật tốt, thiếu một sợi tóc tôi sẽ hỏi tội cậu!"

"Được!" Nhạc Không Thượng nhìn Yến Hoài, bây giờ nhìn cô như một sát thủ máu lạnh, cô không phải là Đoạn Hoàng sao? Đoạn Hoàng chính là như vậy, giết người không cho bất cứ ai cơ hội, nhất định sẽ tống người kia xuống địa ngục!"

"Đúng rồi, A Ý đâu? Không đến cùng hai người sao?" Lý Hoàn Xuất cẩn thận đi ra, cầm súng trong tay: "Cảnh sát đến đây rồi, chúng ta nhất định có thể thắng lợi!"

"Anh ấy…" Yến Hoài nghe thế, trong nháy mắt có chút chần chờ, anh ấy như thế nào? Cô không biết!

"Không có việc gì, bị thương một chút, sẽ không chết!" Khấu Kiệt lắc đầu, sau đó anh rít lên, "Các cậu cũng đừng có bị thương, nếu không tôi sẽ vứt các cậu xuống biển cho cá ăn!"

Mấy người sững sờ, nhưng lúc này, có mấy người đứng trên tàu xạ kích xuống!

Vân Khoáng đứng trên thuyền lập tức hô to: "Mấy đứa chú ý!"

Quay đầu, trên mặt biển cũng có rất nhiều sát thủ đang đi về phía này, Liêu Ngải nhìn những người trước mặt, rất muốn ra lệnh nhưng lại phát hiện, những người kia không nghe ông ta!

"Triều Trạch chết tiết!" Liêu Ngải điên cuồng hét lên một tiếng: "Lại phản bội ta!"

Liêu Ngải mở điều khiển từ xa, ấn một phím lồi khác.

Nhìn điều khiển từ xa trước mặt, Liêu Ngải ấn xuống, 'Bùm!" trên mặt biển bay lên một hồi khói đặc.

Vân Khoáng và Diệp Phương Hoa nhìn Liêu Ngai ở phía xa muốn đi vào, hô về phía mọi người: "Phải cẩn thận, Liêu Ngải đến!"

"Đến đúng lúc lắm!" Yến Hoài nhìn ca – nô cách đó không xa trên mặt biển, hai tay cầm súng ngắn, lóe một cái trốn vào một thuyền khác.

Lúc này, từ trên ca nô Liêu Ngải có rất nhiều sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, súng ống đạn dược chỉnh tề, những người này xả súng vào mọi người, ngoại trừ Yến Hoài thì không buông tha cho một ai.

Súng trong tay Yến Hoài bắn về phía những sát thủ này, mà mấy người Khấu Kiệt tìm không gian tránh né, cũng đang giết chết những người này.

Triều Trạch ở chỗ không xa, dùng kính nhìn tất cả xung quanh, sau đó chậm rãi đi tới gần bờ.

Quân đội không ngừng đi qua đó, Liêu Ngải nhìn không đúng, muốn rời đó, nhưng nhìn Yến Hoài cách đó không xa, ông phải dẫn con bé đi! Tại sao ông có thể gả con bé cho Khấu Kiệt được? Làm sao có thể?!

Yến Hoài ngẩng đầu, nhìn Liêu Ngải cách đó không xa đang nhìn mình, trong lòng càng nhiều ý hận, cô diệt sạch những chướng ngại trước mặt mình, nhào ra chỗ Liêu Ngải.

Trong lòng Liêu Ngải kích động, nhưng trong lòng ông ta biết rõ, bây giờ con bé đang hận mình thấu xương, làm sao để nói những điều này với con bé? Đúng rồi, Tần Liễm, chỉ có Tần Liễm mới có thể khiến con bé tin rằng ông là cha ruột của nó!"

Liêu Ngải quay đâu, nhưng nhìn từ xa, hòn đảo nhỏ như ẩn như hiện, làm sao có thể nhìn thấy bóng dáng Tần Liễm?

Vân Khoáng và Diệp Phương Hoa không biết sao lại biến mất.

Khấu Kiệt cũng đi về phía Liê Ngải, anh cũng không muốn Yến Hoài có chút thương tổn nào!

Đúng! Liêu Ngải nhìn Khấu Kiệt tới gần Yến Hoài, trong đầu chỉ còn lại một chữ, chết! Chỉ có cách làm cho Khấu Kiệt chết, con bé mới có thể hết hy vọng! Chỉ có như vậy mới có thể ngừng những thứ này lại.

Lúc này, đứng trước mặt ông ta chính là Khấu Kiệt, Liêu Ngải nhìn anh, quả đấm đánh mạnh vào Khấu Kiệt!

Khấu Kiệt nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát, mà lúc này Yến Hoài cũng chạy tới, Liêu Ngải nhìn thế thì lập tức đánh về phía Yến Hoài!

Chỉ có đả thương con bé, con bé mới không làm hỏng chuyện của ông.

Nhưng Khấu Kiệt thấy thế, không chút nghĩ ngợi, quét chân Liêu Ngải!

Liêu Ngải tức giận trong lòng, ra tay nhanh chóng, thoáng cái đánh súng vào đầu Khấu Kiệt. Khấu Kiệt nghiêng đầu đi, nhưng, Liêu Ngải như biết rõ, tay phải lật lại, nổ súng bắn vào ngực Khấu Kiệt.

"Chú ý!" Yến Hoài hét lớn một tiếng, súng bắn về phía Liêu Ngải.

Liêu Ngải biết rõ bây giờ mình không thể nổ súng với Yến Hoài, ông cũng không muốn chết, cũng không muốn con bé chết!

Nghiêng người, Liêu Ngải ngã xuống nước.

"Đoàng đoàng đoàng!" Yến Hoài bắn liên tục về phía mặt nước, nhưng đã không còn thấy ai.

"Anh không sao chứ?" Yến Hoài nâng Khấu Kiệt dậy.

Trên trán Khấu Kiệt bị báng súng đánh chảy máu, nhưng anh lắc đầu: "Không có việc gì!"

"Đoàng đoàng!" Một hồi tiếng súng bắn lại đây.

Yến Hoài định trốn nhưng lại bắn trúng cánh tay, Khấu Kiệt lập tức ôm cổ Yến Hoài lăn sang một bên ca nô.

Nhìn qua thì thấy Khấu Tử Liên đang cầm hai cây súng, bắn về phía bọn họ. Hai mắt cô trống rỗng, không có chút ý thức nào.

Lý Hoàn Suất đứng từ xa thấy thế thì hô to: "A Liên, sao em lại giết người?!"

"Đừng tới đây!" Yến Hoài cả kinh, hô lên với Lý Hoàn Suất: "A Liên bị mất ký ức rồi!"

Lý Hoàn Suất ngồi dưới đất, nạp đạn.

Chỉ cần, chỉ cần A Liên nổ súng với bọn họ, Lý Hoàn Suất sẽ là người đầu tiên chấm dứt tính mạng của cô! Lý Hoàn Suất hít sâu, chĩa súng vào Khấu Tử Liên đứng ở đó.

Nhưng, Khấu Tử Liên lại quay người đi tới chiếc ca – nô khác.

Khấu Kiệt dùng sức ôm Yến Hoài đến một nơi bí mật, nhưng trên lưng cũng bị Khấu Tử Liên bắn trúng.

Khấu Kiệt nhịn đau, ra vẻ thoải mái nói: "A Hoài, em ở đây nghỉ ngơi một chút, anh bảo Hòa Thượng Tới, em ở đây chờ."

"Anh không sao chứ?" Yến Hoài nhìn trán anh đổ mồ hôi lạnh, muốn chạm vào anh nhưng Khấu Kiệt đã bắt được tay Yến Hoài: "Không có việc gì, em ở đây chờ."

Xa xa, Triều Trạch nhìn hai người bọn họ, nỗi hận dâng lên, là bọn họ đã hại anh ta thành như thế!

Triều Trạch đưa tay phải ra, ngón trỏ đã bị chặt đứt rồi! Cũng bởi vì bọn họ, cho nên sau đó Liêu NGải mới cho người chặt đứt ngón tay của mình!

Tất cả những điều này, anh ta sẽ đòi lại! Nhất định!

Yến Hoài nhìn hết thảy, cầm súng, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Đừng động!" Đột nhiên, sau lưng có người dùng súng chỉ vào giữa lưng Yến Hoài: "Nghe ta nói, đi theo ta đi!"

"Ông là? Liêu Ngải!" Yến Hoài nghe giọng nói, không quay đầu đã khẳng định, rút chủy thủ trong tay.

Liêu Ngải dùng một tay bắt lấy tay cầm chủy thủ của Yến Hoài: "Nói cho con biết, ta mới là cha ruột của con!"

"Chấm dứt việc đó ngay! Ông giết chết cha mẹ tôi, bây giờ lại muốn trình diễn tiết mục nhận người thân sao? Đúng là nực cười!" Yến Hoài trừng mắt nhìn ông ta, chân cũng giẫm mạnh về phía ông ta!

Liêu Ngải tránh thoát, họng súng chỉ vào đầu Yến Hoài: "Đừng ép ta, mặc dù con là con gái ta, nếu dám phản bội thì ta cũng sẽ giết chết!"

"Hừ, người ta đều nói hổ dữ không ăn thịt con, chỉ với điểm này, tôi biết là ông gạt tôi! Đi chết đi!" Yến Hoài xoay người đá Liêu Ngải.

Liêu Ngải lui về phía sau, xoay người tóm lấy Yến Hoài.

Lúc này, Nhạc Không Thượng nhìn từ xa thấy Yến Hoài đang đọ sức với Liêu Ngải thì xông tới, súng ống trong tay bắn về phía Liêu Ngải!

Trên mặt Liêu Ngải lộ vẻ hung ác, nhìn Nhạc Không Thượng, súng cũng giơ lên: "Đi chết đi!"

99. Chương 95: Chương 99

100. Chương 95: Đại Kết Cục (3)

Liêu Ngải lộ vẻ tàn nhẫn, nhìn Nhạc Không Thượng bắn thì trốn đi, súng ống trong tay đã bắn về phía Nhạc Không Thượng: "Đi chết đi!"

"Chú ý!" Yến Hoài nhìn Nhạc Vô Thượng bị Liêu Ngải bắn như vậy thì nghĩ tới Thương Truy Ý, Thương Truy Ý là bị thương như thế, làm sao cô có thể để Nhạc Không Thượng cũng bị thương vì mình.

Chưa kịp nghĩ, Yến Hoài đã nhào tới, trong lòng Liêu Ngải hoảng hốt, đây là con gái của mình! Mặc dù ông rất hận những người này, nhưng đây là con gái của ông! Tần Liễm sẽ không lừa gạt ông!

Liêu Ngải nghĩ thế thì dừng lại kịp thời, hơi nghiêng họng súng id, nhưng lúc này Yến Hoài lại túm lấy súng của Liêu Ngải!

Không xong! Nhạc Không Thượng hô lên trong lòng, đánh khuỷu tay về phía Liêu Ngải, chân cũng quét xuống!

Liêu Ngải bị hai bên tấn công, có chút mất phương hướng, hơn nữa ông ta còn kiêng dè, không làm tổn thương Yến Hoài.

Trong lòng Yến Hoài muốn giết chết Liêu Ngải, bởi vậy cô ra chiêu vừa hiểm vừa nhanh, đấm rất nhanh về phía Liêu NGải.

Liêu Ngải móc một cái súng còn lại bên hông, muốn bắn thẳng vào ngực Nhạc Không Thượng, Yến Hoài không ngờ Liêu Ngải sẽ bỏ qua súng ống trong tay mà cầm một cái khác, lập tức bắn ông ta!

"Bùm!" Một tiếng súng vang lên, Liêu Ngải khó tin nhìn nòng súng trước mặt, hông của ông bị Yến Hoài đánh bị thương! Mặc dù không trí mạng nhưng mà đây là con gái của ông! Đây là báo ứng sao?

Nhìn Liêu Ngải ngẩn người thì Yến Hoài cũng ngu ngơ, vì sao, rõ ràng ông ta hoàn toàn có cơ hội giết chết cô, đoạt lại súng trong tay cô, nhưng mà ông ta lại không làm như vậy, ông ta thật sự là cha ruột cô sao? Đây là có chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc đời trước có ân oán tình cừu thế nào?

Nhạc Không Thượng nghĩ phải bảo vệ Yến Hoài, cũng không biết những gì Liêu Ngải đã nói với Yến Hoài, bởi vậy lập tức lấy một con dao ra...

“Đừng!” Yến Hoài hô một tiếng, Nhạc Không Thượng không hiểu, nhìn sang Yến Hoài.

“Để tôi, tôi muốn tự mình báo thù cho cha mẹ!” Yến Hoài cầm dao tới, nhìn Liêu Ngải ôm miệng vết thương ngã trên đất: “Không phải ông rất lợi hại sao? Không phải ông thích giết người à? Hôm nay tôi sẽ cho ông hiểu được, ông cũng là người có máu thịt! Ông sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt của chúng tôi! Bây giờ, tôi đại biểu cho tất cả những người bị ông giết, tuyên bố, ông muôn ngàn tội ác, xử tử hình, lập tức chấp hành!”

Yến Hoài nói xong, đâm vào nơi sâu nhất trên ngực Liêu Ngải!

“Từ đã!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên, quát bọn họ.

Yến Hoài quay đầu, nhìn nơi vang lên, hóa ra là Tần Liễm!

“Tần phu nhân?” Yến Hoài nói, không thể tin được, không phải bà ta rất hận Liêu Ngải sao? Vì sao, bây giờ bà ta lại hô khoan đã?

“Ông ấy, ông ấy…” Tần Liễm đi tới, nhìn Liêu Ngải, mà Liêu Ngải cũng nhìn bà: “Bà cũng tới sao?”

“Ông ấy, đúng là cha ruột của con!” Rốt cuộc Tần Liễm cũng nói ra, nhìn Yến Hoài: “Con không thể giết ông ấy, nếu giết ông ấy thì chính là bất hiếu!”

“Cạch”, Con dao trong tay Yến Hoài rơi xuống, hai tay vô lực.

“Này, A Kiệt, là, là…” Trong lòng Nhạc Không Thượng kinh ngạc, nói.

Mà Khấu Kiệt ở xa chạy tới nhìn thế thì kêu lên: “Cái gì?” Anh kinh ngạc nhìn mọi người: “Sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy? Tần Liễm, Tần Liễm, bà nói cho tôi biết đây không phải sự thật đi!” Khấu Kiệt kích động nắm chặt hai vai Tần Liễm.

“Con mới là con trai của Yến Tư Thiếu và Thái Viện Viện, mà Yến Hoài, Yến Hoài, con bé là con gái của ta, của ta và ông ta…” Tần Liễm cúi đầu xuống: “Là ta không tốt, là ta không tốt!” Tần Liễm lắc đầu, nhìn toàn bộ những điều trước mắt: “Ta không nghĩ là sẽ thế này, ta không nghĩ…”

“Ngoan ngoãn, đi về với ba ba.” Liêu Ngải dùng sức đứng lên, nói với Yến Hoài: “Ba là ba của con, con gái ngoan, về với ba ba đi!”

“Không!” Yến Hoài lùi về sau, lắc đầu: “Ông không phải! Ông không phải!”

Quay đầu, nhìn Tần Liễm, nhìn những trước người mặt cô, Yến Hoài có chút tức giận: “Mấy người đều lừa tôi, toàn bộ đều đang lừa tôi! Hừ!” Nói xong, cô xoay người bỏ chạy!

“Hoài tử!” Liêu Ngải la lên, nhưng, đúng lúc đó, ở một nơi khác, một viên đạn bắn Yến Hoài!

Tất cả mọi người lo lắng nhìn Yến Hoài! Đi chết đi! Triều Trạch đứng ở xa, cây súng trong tay bốc khói đen.

“Hoài tử!” Liêu Ngải nhào về phía Yến Hoài, sau đó bắn Triều Trạch.

“Liêu Ngải!” Tần Liễm nghẹn ngào hô, Yến Hoài xoay người, nhìn Liêu Ngải nằm xuống sau lưng mình, trong miệng còn phun máu tươi.

Người ở đây đều kinh ngạc, ngơ ngác nhìn mọi chuyện, bây giờ là thế nào? Làm sao vậy? Rốt cuộc là thế nào!

Liêu Ngải đưa tay về phía Yến Hoài, trong miệng cố gọi: “Hoài tử… Hoài tử…”

Yến Hoài từ từ bước tới chỗ ông ta, trong đầu hiện lên những hình ảnh Yến Tư Thiếu và Thái Viện Viện yêu thương mình, là người trước ặt đã cướp hạnh phúc của cô! Nhưng bây giờ, ông ta lại nói rằng, ông ta là cha ruột của mình, thế là thế nào? Rốt cuộc thế giới này đảo điên ra sao? Tại sao ông ấy lại làm thế với cô? Cha ruột đoạt đi hạnh phúc của con gái mình?

Khấu Kiệt nhìn người trước mặt, anh phải hận ông ta, không phải sao? Bây giờ lại nói, là ông ta, là người đàn ông này đã giết chết cha mẹ ruột của anh! Giết hại mẹ anh! Nhưng mà, ông ta lại là cha ruột của A Hoài! Đúng vậy, A Hoài lại càng đau lòng hơn!

Hung thủ? Là hắn ta? Khấu Kiệt quay đầu, nhìn Triều Trạch cầm cây súng, anh xoay người, nhảy lên phía trước, cầm súng bắn qua!

Súng trong tay Triều Trạch cũng bắn loạn vào anh!

"Đừng!" Tần Liễm hô lên một câu, ông trời đang trừng phạt bà!

Hai mắt Yến Hoài sáng ngời, khôi phục tinh thần, kéo Liêu Ngải chỉ còn một hơi tới một góc, sau đó định rời khỏi, nhưng Liêu NGải lại bắt lấy cánh tay Yến Hoài: "Con đừng đi, ba không cho con đi!"

"Buông ra!" Yến Hoài nhẫn tâm hất tay!

"Chẳng lẽ con muốn ba chết trước mặt con sao?" Liêu Ngải gào lên.

Xoay người, Yến Hoài nhìn bộ dạng hiện tại của ông ta, trong lòng cảm thấy đau đớn, vì sao lại đối xử với cô như thế? Vì sao?

Cô không biết, có một khẩu súng đang nhắm vào cô lúc đang trầm từ, Liêu Ngải giết chóc nhiều năm tự nói, đây là muốn mạng của con bé!

Trong lòng Liêu Ngải tự nói, nghiêng người qua chỗ Yến Hoài, đúng lúc đó một viên đạn xuyên qua trái tim Liêu Ngải…

Yến Hoài há miệng, nhìn người đàn ông đang ôm mình, người đàn ông trong tay dính đầy máu, người bị chính mình bắn thương, vì mình trúng hai viên đạn… Ông ta, ít nhất bây giờ rất yêu mình…

"Đừng… Đừng!" Nước mắt Yến Hoài rơi xuống, nhưng, ánh sáng trong mắt Liêu Ngải từ từ tắt…

"Gọi, gọi ba ba…. gọi, gọi…. ba…. ba…"

"Ba… Ba…" Câu này, không biết Liêu Ngải có nghe được không, tóm lại, ông mỉm cười rời đi…

Yến Hoài lặng yên nhìn Liêu Ngải, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười.

Cô từ từ đặt Liêu Ngải xuống đất, xoay người, đi ra khỏi góc đó, không biết từ lúc nào trong tay đã có một cây súng ngắn, tìm kiếm người mà bây giờ cô muốn lóc từng miếng thịt!

Nhạc Không Thượng che chở Tần Liễm đi tới một nơi khác, nhìn thấy Vân Khoáng và Diệp Phương Hoa đi tới thì hô lên: "Chú Vân, cô Diệp, hai người giúp bọn cháu chút!"

"Đến đây!" Vân Khoáng nhanh chóng nhảy lên, nâng Tần Liễm đi lên.

Diệp Phương Hoa nhìn Tần Liễm, lập tức hỏi: "Tên Liêu Ngải kia đâu? Tôi muốn giết ông ta!"

"Đừng!" Tần Liễm giằng co: "Ông ấy là cha ruột của Hoài tử đấy! Hai người đừng làm tổn thương ông ấy!"

"Cái gì?" Hai người mở to mắt: "Bà đang nói đùa đúng không? Yến tâm, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho ông ta, bà ở đây chờ tin tức của chúng tôi!"

Tần Liễm bắt lấy tay Vân Khoáng, không cho ông rời đi, nói chuyện vừa rồi…

Nhạc Không Thượng lo lắng cho Yến Hoài và Khấu Kiệt, cả vết thương của Lý Hoàn Suất, lập tức đi ra ngoài.

Lúc này Triều Trạch lại lên thuyển định rời khỏi, Khấu Kiệt nhìn, lập tức chạy tới chỗ bến tàu, làm sao anh có thể để hắn ta chạy trốn được!

101. Chương 96: Chương 100

102. Chương 96: Đại Kết Cục (cuối)

"Ha ha ha! Khấu Kiệt, Yến Hoài, các ngươi chết hết đi!" Triều Trạch điên cuồng hô lớn, giơ điều khiển từ xa trong tay, muốn ấn nút màu đỏ.

Nhưng, đúng lúc đó, Yến Hoài không biết nhào ra từ chỗ nào, đánh vào Triều Trạch, lăn một vòng.

"Bùm!" Tiếng súng vang lên, hai người đều ẩn ở đó, Yến Hoài đẩy Triều Trạch ra, túm lấy điều khiển từ xa, cô ngẩng đầu lên thì thấy Lý Hoàn Suất đang đứng trên sàn tàu, nòng súng còn đang chĩa vào bọn họ.

"Đi thôi!" Yến Hoài nhàn nhạt hô một câu, nắm tay lái, lái về phía bờ.

Nhưng, vừa lúc đó, trên bờ có người bắn Yến Hoài!

Là Khấu Tử Liên!

Lý Hoàn Suất nhào tới ôm lấy Yến Hoài, nổ súng trong tay.

Không hề lệch, bắn thẳng vào trên trán Khấu Tử Liên.

Mà viên đạn của Khấu Tử Liên, cũng bắn vào lưng Lý Hoàn Suất.

Yến Hoài đau bụng, quặn đau không ngừng xông lên đầu, đầu óc trống rỗng, ngã xuống cùng Lý Hoàn Suất.

"Triều Trạch chết?" Tần Liễm ngơ ngác nhìn Vân Khoáng, trong miệng chỉ còn lại câu này.

"Ừ, người đáng chết rồi cũng phải chết!" Vân Khoáng nhìn lên trời thở dài một thơi, nhưng lại thấy Tần Liễm té trên mặt đất.

"Liễm Liễm, bà làm sao vậy?" Vân Khoáng kinh ngạc hô lên.

Một tháng sau.

Ở trong bệnh viện.

Một chiếc Mercedes chạy băng băng trên đường cái, chạy qua không biết bao nhiêu ánh mắt người hâm mộ, dừng lại ở bệnh viện lướn nhất. Người này vừa xuống xe liền khiến bao nhiêu người hâm mộ và ghen ghét.

Tây trang phủ bên ngoài áo sơ mi trắng, mái tóc cắt tỉa gọn gàng, gió thổi qua nhưng mái tóc kia cũng không loạn, càng làm người ta tức giận hơn mà, người đàn ông vừa nhiều tiền vừa anh tuấn này cầm trong tay 999 đóa hoa hồng đi vào trong bệnh viện! Giờ cơm mỗi ngày đều đến, mỗi lần đều đúng giờ, mỗi lần đều mang hoa hồng tới.

"Sao rồi? Khi nào cô ấy có thể xuất viện?"

Khấu Kiệt cầm hoa hồng trong tay, nhìn Nhạc Không Thượng ở trước mặt. Bây giờ Nhạc Không Thượng đã trở thành bác sĩ trưởng trong bệnh viện này rồi, lúc trước bảo cậu ta làm viện trưởng, cậu ta sống chết không chịu, nói là muốn chữa bệnh, tự do hơn không ít.

"Có thể!" Nhạc Không Thượng nói, mắt thấy hoa hồng trong tay anh: "Lại là hoa hồng, sắp thành biển hoa hồng rồi!"

"Cảm ơn chú em!" Khấu Kiệt vỗ vỗ bả vai Nhạc Vô Thượng, chân bước đi như bay, đi về phía phòng bệnh.

Yến Hoài tỉnh lại, nhìn thấy trong phòng bệnh tràn đầy hoa hồng đỏ, trong lòng biết là Khấu Kiệt. Nhạc Không Thượng cũng đã nói với cô, chàng ngốc này mỗi ngày đều tặng hoa, để đảm bảo khi cô mở mắt có thể nhìn thấy được hoa hồng tươi nhất.

Đây là là lần thứ 99, chưa tới một tháng, không đủ 99 bữa cơm, nhưng cho dù là bữa khuya anh cũng cầm vào. Mỗi lần đề là 999 đóa hoa hồng, điều này làm Yến Hoài cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Yêu là không sợ già, chỉ sợ mất kiên nhẫn.

Nhạc Không Thượng nhìn bóng lưng Khấu Kiệt, khóe miệng cười cười: "Cậu ta thiệt là, chẳng qua vô tình nói A Hoài có thể sẽ thích hoa hồng, bởi vì hoa hồng biểu đạt tình yêu. Không ngờ lại tới vườn hoa ôm cả bó tới… Trời ạ, mình còn thích! Nhưng mà, A Hoài thích là được rồi!"

"Này, cậu lầm bầm gì đấy!" Không biết khi nào, một bàn tay mạnh mẽ đấm lên bờ vai Nhạc Không Thượng.

"Em gái nhà cậu, đã khỏe nhanh vậy? Biết thế tôi cho cậu nằm thêm hai ngày!" Nhạc Không Thượng nhìn Thương Truy Ý đứng bên cạnh, giả bộ tức giận nói.

"Tôi nói, hoa gì chứ? Bệnh viện sắp thành biển hoa rồi? Mùi nước sát trùng cũng biến thành hương hoa rồi." Thương Truy Ý lầm bầm.

"Mặc kệ nó? Còn cậu, khi nào thì cậu tìm chị dâu cho tôi? Bộ mặt cậu cũng không tồi, tôi nhìn cậu cũng phấn khích!"

"Mẹ nó! Cút sang một bên, không phải cậu cũng vậy à!" Thương Truy Ý nhìn anh: "Cậu tưởng mình là hòa thượng thật đấy à?"

"Stop!" Nhạc Không Thượng dọn dẹp tài liệu trên bàn: "Về phòng cậu đi, nếu không tôi sẽ tiêm vài thứ cho cậu, cho cậu nằm trên giường mười ngày nửa tháng!"

"Đúng rồi! Hoàn Suất đâu? Sao không thấy cậu ta?" Thương Truy Ý ngừng cười, chân thành nói.

"Châu Phi rồi!" Nhạc Không Thượng lấy một bức ảnh trong ngăn kéo: "Cậu ta mặc quân trang cũng đẹp trai đấy! Không được, cậu cứ xem đi, tôi đi xem Khấu Kiệt một lúc, thằng nhóc đó rất xấu xa, tôi sợ cậu ta…" Châm lửa, hai chữ này Nhạc Không Thượng không nói ra, mặc Thương Truy Ý mà chạy đi.

"Này, chờ tôi một chút!" Thương Truy Ý kịp phản ứng, cầm ảnh đuổi theo.

— ——— ———

"Các cô xem, Khấu thiếu lại nữa rồi!" Cô y tá châu đầu ghé tai nói thầm.

"Phòng của A Hoài cũng thành biển hoa rồi…" Một cô y tá khác nhỏ giọng nói.

Khấu Kiệt không để ý tới lời các cô, cười gật đầu rồi đi vào phòng Yến Hoài.

"A Hoài, thế nào rồi? Có tốt hơn không?" Khấu Kiệt buông hoa hồng trong tay ra, cầm tay Yến Hoài.

"Không sao. Đã tốt cả rồi! Nhạc tiên sinh nói có thể xuất viện." Yến Hoài mỉm cười hạnh phúc. Một tháng, cũng làm phai nhạt đi rất nhiều chuyện, cũng khiến nhiều thứ tăng thêm, nhuộm dà đặc.

"Nhưng mà anh có việc!" Khấu Kiệt nghiêm túc.

Khi Yến Hoài đang ngu ngờ, Khấu Kiệt xoay người một cái, quỳ một câu: "Là bổ sung nghi thức hôn lễ! Mời tân nương đeo nhẫn." Trong tay Khấu Kiệt là đôi nhẫn được cuộn bằng giấy, những tờ giấy nhiều màu sắc.

"A?" Yến Hoài nhìn Khấu Kiệt.

"Anh nhớ em còn chưa ký giấy đăng ký kết hôn, mau ký đi." Khấu Kiệt lại lấy một tờ giấy ra.

Môi Yến Hoài giật giật, vừa định nói chuyện thì lại bị động tác kế tiếp của Khấu Kiệt ghim ở hỏng.

Khấu Kiệt mở cuộn giấy bọc nhẫn ra, đó là một tấm bản đồ: "Ký nó đi, đảo Bali sẽ là của em."

Yến Hoài nhìn bộ dạng tính trước của nh, trong lòng lại cười, lấy một tờ địa đồ ở dưới gối, trong miệng giả bộ khinh thường nói: "Xin lỗi, một nửa đảo Sumatra là của em!"

"Cái gì?" Khấu Kiệt không thể tin được, anh tốn rất nhiều sức mới mua được, bây giờ thì tốt rồi! Khấu Kiệt buông bản đồ đảo Bali ra, lấy mọt cái hộp, nhanh chóng mở ra, lấy nhẫn kim cương đeo lên ngón vô danh của Yến Hoài.

"Anh?"

"Anh mặc kệ, em đeo nhẫn của anh thì là người của anh rồi, mau ký tên đi." Trời mới biết có bao nhiêu người theo đuổi cô, anh không hành động nhanh thì là người ngu rồi!

Yến Hoài cười ký tên, không ngờ anh năng lực chơi xấu của anh lại tăng lên rồi.

"Vợ ơi, anh đói." Khấu Kiệt vừa cất kỹ trang giấy thì nói.

"Hả?" Yến Hoài trừng to mắt.

Khấu Kiệt đã đứng lên, hôn nồng nhiệt.

"Ừm…"

"Rầm rầm rầm!" Ba tiếng đập cửa cắt đứt nhiệt tình của hai người. Một tên đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng, trừng mắt đi mở cửa. Điều này làm Yến Hoài lại cười.

"Cô ấy đang mang thai đứa con của cậu đấy. Em gái cậu, để ý một chút cho tôi!" Nhạc Không Thượng nhắm chặt cổ áo Khấu Kiệt.

"Cái gì?" Khấu Kiệt ngây ngốc một lúc, sau đó nở nụ cười: "Ha ha ha, tốt quá, tôi sẽ làm cha, ha ha ha…"

"Tôi biết mà, biết tin này thì nhất định cậu ta sẽ trở nên ngốc…" Nhạc Không Thượng lắc đầu, nhìn về phía Thương Truy Ý, cậu ta cũng ngây người.

Yến Hoài ở trong phòng nghe được lời bọn họ, cô nhắm mắt lại, để cho tất cả bắt đầu lại từ đâu!

Sau này, Yến Hoài biết rằng cô sẽ biết….

Tro cốt Liêu Ngải được rải trên biển, Tần Liễm bị điên, Triều Trạch chết dưới tay Lý Hoàn Suất, Khấu Tử Liên chết, Lý Hoàn Suất sang Châu Phi…

Vân Khoáng và Diệp Phương Hoa, Tần Liễm ở biệt thự trên sườn núi.

Tập đoàn Khấu thị trở thành đầu đàn tại khu Hoa Long. Khấu Kiệt lại có nhiều hơn một thân phận: Thượng tá, phó tham mưu trưởng. Yến Hoài vẫn là thị trưởng…

Về sau, có một cảnh tượng thế này:

Một người đàn ông: Vợ ơi, cho anh vụ đấu thầu đó đi!

Cô gái nào đó: Gọi là thị trưởng!

Người đàn ông nào đó: Không goi!

Cô gái nào đó: Không gọi? Vậy thì anh đợi ngày mai bang Hoa Long giải thể đi!

Người đàn ông nào đó: Nó giải thể rồi, thì em cũng sẽ bị tổn thất, không phải em là lão đại sao?

Cô gái nào đó: Không có việc gì, giải tán thì em sẽ chọn đàn ông say ở Dạ Thành!

Người đàn ông nào đó: Em dám tìm đàn ông?

Cô gái nào đó: Thử xem, anh cứ xem em có dám không?

Người đàn ông nào đó: Được, thị trưởng! Cho anh thầu vụ đó đi!

Cô gái nào đó: Ngày mai làm theo trình tự!

Người đàn ông nào đó: Trình tự sẽ khởi động bây giờ ——

Cô gái nào đó: A… Ừm….

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ba-xa-manh-me-cua-trum-xa-hoi-den